

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF THE EPIC
SEVEN SISTERS SERIES

LUCINDA
RILEY

"Beautifully written ...
A magical adventure."
—*Woman's World*
magazine

Over
10 MILLION
copies of
The Seven Sisters
series sold
globally

A NOVEL

THE
MOON SISTER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Moon Sister

Tiggy'nin Hikayesi

LU ü I NDA RILEY

Jacquelyn için
Başka bir hayattaki arkadaş,
yardımcı ve kız kardeş

Dünyada görmek istediğiniz değişimin kendisi olun.
Mahatma Gandhi

İçindekiler

Karakter kadrosu

Tiggy: Inverness, İskoçya Kasım 2007

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9

Maria: Sacromonte, Granada, İspanya Mayıs 1912

- 10
- 11
- 12
- 13
- 14

Tiggy: Kinnaird Malikanesi, Highlands, İskoçya Ocak 2008

- 15

16

17

18

19

20

21

Lucía: Barselona, İspanya Ağustos 1933

22

23

Madrid: Temmuz 1936, iki yıl sonra 24

25

Lizbon: Ağustos 1938, iki yıl sonra 26

Tiggy: Sacromonte, Granada, İspanya Şubat 2008

27

28

Lucía: Mendoza, Arjantin Eylül 1944

29

30

31

32

33

Isadora: Haziran 1951, beş yıl sonra

34

Tiggy: Sacromonte, Granada, İspanya Şubat 2008

35

36

37

38

Electra: New York Şubat 2008

39

Kaynakça

Yazarın Notu

Karakter kadrosu

ATLANTIS

Baba Salt - *kız kardeşlerin üvey babası (merhum)*

Marina (Anne) - *kız kardeşlerin vasisi*

Claudia - *Atlantis'teki kahya*

Georg Hoffman - *Pa Salt'ın avukatı*

Christian - *kaptan*

D'APLIÈSE KARDEŞLER

Maia

Ally (Alcyone) Star

(Asterope) CeCe

(Celaeno) Tiggy

(Taygete) Electra

Merope (kayıp)

Tiggy
Inverness, İskoçya

Kasım 2007

Avrupa kirpisi
(Erinaceus europaeus)
İngiliz Roman dilinde 'Hotchiwitchi'.

1

"Babamın öldüğünü duyduğumda tam olarak nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlıyorum.

"Benim başıma geldiğinde ben de nerede olduğumu hatırlıyorum. Charlie Kinnaird'in delici mavi bakışları üzerime düştü. "Peki, neredeydin?"

"Margaret'in vahşi yaşam barınağında, geyik kakası temizliyordum. Keşke daha iyi bir ortam olsaydı ama değildi. Sorun değil, gerçekten. Yine de ...' Sertçe yutkundum ve bu konuşmanın - daha doğrusu *röportajın* - nasıl olup da Pa Salt'ın ölümüne geldiğini merak ettim. Şu anda havasız bir hastane kantininde Dr. Charlie Kinnaird'in karşısında oturuyordum. İçeri girdiğinde bile varlığının nasıl dikkat çektiğini fark etmiştim. Sadece ince, zarif fiziği, iyi dikilmiş gri takım elbisesi ve dalgalı koyu kumral saçlarıyla çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olması değildi; o sadece doğal bir otorite havasına sahip biriydi. Yakınlarda oturan hastane personelinden birkaçı kahvelerini yudumlarken duraksayıp ona bakmış ve yanından geçerken saygıyla başlarını sallamışlardı. Bana ulaşip selamlamak için elini uzattığında, vücudumda küçük bir elektrik çarpması meydana gelmişti. Şimdi karşımda otururken, uzun parmaklarının aralarında duran çağrı cihazıyla durmaksızın oynamasını izliyordum, bu da altta yatan gergin bir enerji seviyesini ortaya çıkarıyordu.

"Neye rağmen, Bayan D'Aplièse?" Charlie, sesinde yumuşak bir İskoç çapağı sergileyerek sordu. Belli ki şu anda kendimi astığım kancadan kurtulmama izin vermeye hazır olmadığını fark ettim.

"Umm . . . Babamın öldüğünden emin değilim. Yani, tabii ki *öyle*, çünkü o öldü ve asla sahte bir ölüm falan yapmazdı - bunun tüm kızlarına ne kadar acı vereceğini bilirdi - ama onu her zaman etrafımda hissediyorum.

Charlie, "Eğer içinizi rahatlatacaksa, bu tepkinin son derece normal olduğunu düşünüyorum," diye yanıt verdi. "Konuştuğum pek çok yaşlı yakını, sevdikleri öldükten sonra onların varlığını hissettiklerini söylüyor.

"Elbette," dedim, biraz küçümsendiğimi hissederek, ancak konuştuğum kişinin bir doktor olduğunu hatırlamak zorundaydım - her gün ölümle ve geride bıraktığı sevdikleriyle uğraşan biri.

"Komik, gerçekten," diye iç geçirdi melamin masanın üstündeki çağrı cihazını alıp elinde evirip çevirmeye başlarken. "Az önce de söylediğim gibi, kendi babam da yakın zamanda öldü ve onun gerçekten mezardan çıktığına dair kâbus olarak tanımlayabileceğim görüntüler beni rahatsız ediyor!

"O zamanlar yakın değil miydiniz?

"Hayır. Biyolojik babam olabilir ama ilişkimiz bu noktada başladı ve bitti. Başka hiçbir ortak noktamız yoktu. Belli ki sizinkiyle varmış.

"Evet, ancak ironik bir şekilde kız kardeşlerim ve ben bebekken onun tarafından evlat edinildik, yani biyolojik bir bağımız yok. Ama onu daha fazla sevemezdim. Gerçekten, inanılmaz biriydi.

Charlie buna gülümsedi. "Peki o zaman, bu da biyolojinin ebeveynlerimizle iyi geçinip geçinmememizde önemli bir rol oynamadığını kanıtlıyor. Bu bir piyango, değil mi?"

"Aslında öyle olduğunu sanmıyorum," dedim, bir iş görüşmesinde bile olabileceğim tek bir 'ben' olduğuna karar vererek. "Bence kan bağımız olsun ya da olmasın, birbirimize verilmemizin bir nedeni var.

"Yani her şey önceden belirlenmiş mi?" Alaycı bir kaşını kaldırdı.

"Evet, ama çoğu insanın buna katılmayacağını biliyorum.

"Korkarım ben de dahilim. Bir kalp cerrahisi olarak görevim gereği, hepimizin duygular ve ruhla eş tuttuğu kalp ile her gün ilgilenmek zorundayım. Ne yazık ki, onu bir kas yığını olarak görmeye zorlandım - ve çoğu zaman arızalı bir kas yığını. Dünyayı sadece bir kas yığını olarak görmek üzere eğitildim. bilimsel yolla.

"Bence bilimde maneviyata da yer var," diye karşı çıktım. 'Ben de sıkı bir bilimsel eğitim aldım ama bilimin henüz açıklayamadığı o kadar çok şey var ki.

"Haklısın, ama ... Charlie saatini kontrol etti. "Yoldan tamamen sapmış gibiyiz ve on beş dakika içinde klinikte olmam gerekiyor. İşe döndüğüm için kusura bakmayın ama Margaret size Kinnaird malikanesi hakkında ne kadar şey anlattı?

"Kırk bin dönümden fazla vahşi doğaya sahip olduğunu ve orada yaşayabilecek yerli hayvanları, özellikle de yaban kedilerini tanıyan birini aradığınızı söylediniz.

'Evet. Babamın ölümü nedeniyle Kinnaird arazisi bana geçecek. Babam burayı yıllarca kişisel oyun alanı olarak kullanmış; avlanmış, atıcılık yapmış, balık tutmuş ve arazinin ekolojisini hiç düşünmeden yerel içki fabrikalarını kurutmuş. Adil olmak gerekirse, bu tamamen onun hatası değil - babası ve ondan önceki çok sayıda erkek akrabası, gemi inşası için tomrukçulardan para almaktan mutluydu.

Geçen yüzyılda. Kaledonya çam ormanlarının geniş alanlarının çırılçıplak soyulmasına seyirci kaldılar. O günlerde daha iyisini bilmiyorlardı, ancak bu aydınlanmış zamanlarda *biz* biliyoruz. Zamanı tamamen geri döndürmenin imkansız olduğunun farkındayım, kesinlikle benim yaşam sürem içinde, ama bir başlangıç yapmaya hevesliyim. Ağaçlandırma projesine öncülük etmesi için Highlands'deki en iyi emlak müdürüne sahibim. Babamın yaşadığı av köşkünü de düzenledik, böylece temiz yayla havası almak ve organize atışlar yapmak isteyen misafirlere kiralayabileceğiz.

"Doğru," dedim ürpertimi bastırmaya çalışarak.

"Belli ki itlaflı onaylamıyorsunuz?"

'Masum bir hayvanın öldürülmesini onaylayamam, hayır. Ama bunun neden olması gerektiğini anlıyorum,' diye aceleyle ekledim. Ne de olsa, dedim kendi kendime, geyiklerin itlaflının sadece standart bir uygulama değil, aynı zamanda kanun olduğu bir Highland arazisinde iş başvurusunda bulunuyordum.

'Geçmişiniz göz önüne alındığında, İskoçya'daki tüm doğa dengesinin insanoğlu tarafından nasıl tahrip edildiğini bildiğinizden eminim. İskoçya'da doğal

Kurtlar ve ayılar gibi yırtıcılar, geyik nüfusunu kontrol altında tutmak için bırakıldı. Bugünlerde bu görev bize düşüyor. En azından bunu mümkün olduğunca insancıl bir şekilde yapabiliyoruz.

'Biliyorum, ancak dürüst olmak gerekirse bir avda asla yardım edemeyeceğimi söylemeliyim. Ben hayvanları korumaya alışkınım, onları öldürmeye değil.

"Duygularınızı anlıyorum. Özgeçmişinize bir göz attım ve çok etkileyici. Zooloji alanında birinci sınıf bir derece elde etmenin yanı sıra Koruma alanında uzmanlaştınız mı?"

"Evet, eğitimimin teknik yönü - anatomi, biyoloji, genetik, yerli hayvanların davranış biçimleri ve benzeri - çok değerliydi. Bir süre Servion Hayvanat Bahçesi'nde araştırma bölümünde çalıştım ama kısa süre sonra hayvanlara yardım etmek için uygulamalı bir şeyler yapmakla daha çok ilgilendiğimi fark ettim,

Onları uzaktan incelemek ve bir Petri kabında DNA'larını analiz etmek yerine. Onlarla doğal bir empati kurabiliyorum ve veterinerlik eğitimim olmamasına rağmen hasta olduklarında onları iyileştirme becerisine sahibim. Kendi borazanımı öttürdüğüm için utanarak omuz silktim.

'Margaret yeteneklerin hakkında kesinlikle çok övgüde bulundu. Bana barınağındaki yaban kedilerine senin baktığını söyledi.

'Günlük işleri ben yapıyorum, evet, ama asıl uzman Margaret. Yeniden vahşileştirme programının bir parçası olarak kedilerin bu sezon çiftleşmesini umuyorduk ama şimdi barınak kapanıyor ve hayvanlar yeniden sahiplendiriliyor, muhtemelen bu gerçekleşmeyecek. Yaban kedileri inanılmaz derecede huysuzdur.

Emlak müdürüm Cal MacKenzie de öyle söylüyor. Kedileri sahiplenme konusunda hiç de mutlu değil, ancak İskoçya'ya özgü ve çok nadir bulunan bu cinsi kurtarmak için elimizden geleni yapmanın görevimiz olduğunu düşünüyorum. Margaret'a göre kedilerin yaşam alanlarındaki değişime uyum sağlamalarına yardımcı olabilecek biri varsa o da sizsiniz.

Peki, birkaç haftalığına onlarla gelip onları yerleştirmekle ilgilenir misin?

"İlgilenirim, ancak yaban kedileri yerlerine yerleştikten sonra tek başlarına tam zamanlı bir iş olmaz. Yapabileceğim başka bir şey var mı?

'Dürüst olmak gerekirse, Tiggy, şu ana kadar çok fazla düşünme fırsatım olmadı.

gelecek planlarını ayrıntılı olarak anlattım. Buradaki işim ve babam öldüğünden beri veraset işlerini halletmeye çalıştığımdan, gözlerim doldu. Ama hazır bizimle birlikteyken, araziye inceleyip diğer yerli ırklar için uygunluğunu değerlendirebilerseniz çok sevinirim. Kızıl sincapları ve yerli dağ tavşanlarını getirmeyi düşünüyorum. Ayrıca yaban domuzu ve geyiğin uygunluğunu araştırıyorum, artı bölgedeki yabani somonları yeniden stokluyorum. Akarsular ve göller, yumurtlamayı teşvik etmek için somon sıçramaları vb. inşa etmek. Doğru kaynaklar sağlandığında çok fazla potansiyel var.

"Tamam, bunların hepsi kulağa ilginç geliyor," diye kabul ettim. "Yine de sizi uyarmalıyım, balıklar benim uzmanlık alanım değil.

Elbette. Ve *sizi* uyarmalıyım ki mali gerçekler, sadece temel bir ücret ve artı yemek önerebileceğim anlamına geliyor, ancak bana verebileceğiniz herhangi bir yardım için çok minnettar olurum. Burayı ne kadar sevsem de, Kinnaird zaman alıcı ve zor bir teklif olduğunu kanıtlıyor.

"Arazinin bir gün size kalacağını biliyor olmalısınız?" diye cüret ettim.

"Biliyordum, ama babamın sonsuza kadar gıcırdayacak karakterlerden biri olduğunu da düşünüyordum. Öyle ki vasiyetname hazırlama zahmetine bile girmedim, yani vasiyetsiz öldü. Her ne kadar tek varisi ben olsam ve bu bir formalite olsa da

İhtiyacım olmayan bir yığın evrak işi daha demek. Her neyse, avukatım Ocak ayına kadar her şeyin hallolacağını söyledi.

"Nasıl öldü?" diye sordum.

"İronik bir şekilde kalp krizinden öldü ve helikopterle buraya getirildi," diye iç geçirdi Charlie. "O zamana kadar bizi çoktan terk etmişti, viski dumanı bulutu üzerinde yukarı doğru taşındı, bu yüzden otopsi daha sonra gösterdi.

"Bu senin için zor olmuş olmalı," dedim düşündükçe yüzüm buruşarak.

"Bir şoktu, evet.

Parmaklarının bir kez daha çağrı cihazını kavrayışını izledim, içindeki endişeyi ele veriyordu. "İstemiyorsan mülkü satamaz mısın?

"Üç yüz yıllık Kinnaird mülkiyetinden sonra satmak mı? Gözlerini devirdi ve kıkırdadı. 'Ailedeki tüm hayaletlerin ömür boyu peşimi bırakmamasını sağlarım! Başka hiçbir neden olmasa bile, en azından kızım Zara için burayı korumaya çalışmalıyım. Burası için kesinlikle tutkulu. On altı yaşında ve elinden gelse yarın okulu bırakıp Kinnaird'e gelir ve tam zamanlı olarak çalışır. Ona önce eğitimini tamamlaması gerektiğini söyledim.

"Doğru. Charlie'ye şaşkınlıkla baktım ve hemen ona bakışımı düzelttim. Bu adam gerçekten de çocuk sahibi olacak kadar yaşlı görünmüyordu. On altı yaşında olan biri.

"Büyüdüğünde harika bir laird olacak," diye devam etti Charlie, "ama önce biraz yaşamasını istiyorum - üniversiteye gitmesini, dünyayı gezmesini ve kendini aile mülküne adamanın gerçekten istediği şey olduğundan emin olmasını istiyorum.

"Dört yaşından beri ne yapmak istediğimi biliyordum, fillerin fildişi için nasıl öldürüldüğüne dair bir belgesel izlediğimde. Bir yıl ara vermedim - doğrudan üniversiteye gittim. Neredeyse hiç seyahat etmedim," dedim omuz silkerek, "ama iş başında öğrenmek gibisi yok.

"Zara da bana bunu söyleyip duruyor. Charlie bana hafif bir gülümseme verdi.

I

İkinizin çok iyi anlaşacağına dair bir his var içimde. Elbette yapmam gereken bundan vazgeçmek' - çevremizi işaret etti - 've Zara devralana kadar hayatımı malikaneye adamak. Sorun şu ki, mülk daha iyi bir duruma gelene kadar, günlük işimi bırakmam finansal açıdan mantıklı değil. Ve aramızda kalsın, bir taşra lordu olarak yaşamaya uygun olup olmadığımı bile henüz emin değilim. Saatini tekrar kontrol etti. "Tamam, gitmeliyim ama eğer

ilgiliniyorsanız, en iyisi Kinnaird'i ziyaret edip kendiniz görün. Oraya henüz kar yağmadı ama yakında yağması bekleniyor. Olabildiğince uzak bir yer olduğunun farkında olmalısınız.

"Ben Margaret'le birlikte ıssız bir yerdeki kulübesinde yaşıyorum," diye belirttim.

Charlie, 'Margaret'in kulübesi Kinnaird'e kıyasla Times Meydanı gibi,' diye cevap verdi. 'Sana Cal'ın cep telefonu numarasını ve Lodge'daki sabit hattı mesaj atacağım. İkisine de mesaj bırakırsanız, eninde sonunda birine ya da diğerine ulaşacak ve sizi geri arayacaktır.

"Tamam. Ben-

Charlie'nin çağrı cihazının bip sesi düşüncelerimi böldü. "Doğru, gerçekten gitmeliyim. Ayağa kalktı. 'Başka bir şey olursa bana e-posta Sorularınız varsa ve Kinnaird'e ne zaman gideceğinizi bana bildirirseniz, size katılmaya çalışırım. Ve lütfen bunu ciddi olarak düşünün. Sana gerçekten ihtiyacım var. Geldiğin için teşekkürler, Tiggy. Güle güle.

"Hoşça kal," dedim, sonra da arkasını dönüp yol boyunca ilerleyişini izledim. masalar çıkışa doğru. Garip bir şekilde sevindiğimi hissettim, çünkü onunla gerçek bir bağ kurmuştum. Charlie tanıdık geliyordu, sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi. Ve reenkarnasyona inandığım için muhtemelen *taniyordum*. Bir an için gözlerimi kapattım ve zihnimi boşaltarak onu düşündüğümde içimde ilk olarak hangi duygunun harekete geçtiğine odaklanmaya çalıştım ve sonuç karşısında şok oldum.

Babacan bir işveren benzeri figürü temsil edebilecek biri hakkında sıcak bir parıltıyla dolmak yerine, başka bir parçam tamamen tepki gösterdi.

Hayır! Gözlerimi açtım ve gitmek için ayağa kalktım. Ergenlik çağında bir kızı var, yani görüldüğünden çok daha yaşlı ve muhtemelen evli, diye kendi kendimi azarladım parlak ışıklı hastane koridorlarından geçip girişten sisli Kasım öğleden sonrasına çıkarken. Saat henüz üçü geçmesine rağmen Inverness'in üzerine alacakaranlık çökmeye başlamıştı bile.

Beni tren istasyonuna götürecek otobüsün kuyruğunda beklerken titriyordum - soğuktan mı yoksa heyecandan mı, bilmiyordum. Tek *bildiğim* geçici de olsa içgüdüsel olarak bu işle ilgilendiğimi biliyordum. Charlie'nin Cal MacKenzie için bana verdiği numarayı buldum, cep telefonumu çıkardım ve aradım.

*

O akşam ateşin önünde geleneksel kakao fincanımızı yudumlarken Margaret bana 'Ee,' diye sordu. "Nasıl geçti?"

"Perşembe günü Kinnaird malikanesini görmeye gideceğim.

"Güzel. Margaret'in parlak mavi gözleri buruşuk yüzünde lazer ışınları gibi parlıyordu. "Laird ya da İngilizcedeki adıyla Lord hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok hoş biriydi. Evet, öyleydi,' diyebildim. "Hiç de beklediğim gibi değildi," diye ekledim, yüzümün kızarmamasını umarak. 'Çok daha yaşlı bir adam olacağını düşünmüştüm. Muhtemelen saçsız ve çok fazla viskiden kocaman bir göbeği olan.

'Evet,' diye kıkırdadı, aklımdan geçenleri okumuştı. 'Göze hoş gelen biri olduğu kesin. Charlie'yi çocukluğundan beri tanırım; babam Kinnaird'de büyükbabası için çalışırdı. Çok hoş bir genç adamdı ama karısıyla evlendiğinde hata yaptığını hepimiz biliyorduk. O da çok gençti. Margaret gözlerini devirdi. 'Kızları Zara biraz vahşi olsa da yeterince tatlı, ama çocukluğu hiç de kolay geçmedi. Bana Charlie'nin söylediklerinden biraz daha bahset.

'Kedilere bakmanın yanı sıra, araziye getirilecek yerli ırkları araştırmamı istiyor. Dürüst olmak gerekirse, pek ... görünmüyordu.

Organize. Sanırım bu sadece kediler yerleşene kadar geçici bir iş olacak. "Kısa

bir süre için bile olsa, bir dağ evinde yaşamak ve çalışmak

Kinnaird gibi mülkler sana çok şey öğretir. Belki orada bakımınıza gelen her yarattığı kurtaramayacağınızı öğrenmeye başlarsınız. Ve bu insan türündeki topal ördekler için de geçerli," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle. 'Sen hayvanların ve insanların kendi kaderleri olduğunu kabul etmeyi öğrenmelisiniz. Sadece elinden geleni yapabilirsin, daha fazlasını değil.

"Acı çeken bir hayvanın durumuna asla dayanamayacağım Margaret. Yapmayacağımı biliyorsun.

"Biliyorum canım, seni özel yapan da bu. Sen kocaman bir kalbi olan küçük bir şeysin, ama dikkat et de bu duygularla onu yıpratma.

"Peki, Cal MacKenzie nasıl biri?"

'Biraz huysuz biri gibi görünse de, Cal'ın içinde çok tatlı bir çocuk var.

Burası onun kanında var ve ondan çok şey öğrenebilirsin. Ayrıca, bunu almazsan başka nereye gideceksin? Biliyorsun ben ve hayvanlar Noel'e kadar buradan gitmiş olacağız.

Margaret, eklem iltihabı nedeniyle nihayet Tain kasabasına taşınıyordu; rutubetli, harap kulübemizden arabayla kırk beş dakika uzaktaydı.

şu anda içinde oturuyorlardı. Dornoch Firth kıyısındaki yirmi dönümlük yamaç arazisi, son kırk yıldır Margaret ve çeşitli hayvanlardan oluşan rengarenk ekibine ev sahipliği yapıyordu.

"Gittiğin için üzgün değil misin? Ona bir kez daha sordum. "Ben olsaydım, gece gündüz ağlardım.

'Elbette üzülyorum Tiggy, ama sana öğretmeye çalıştığım gibi, her güzel şey sona erecek. Ve Tanrı'nın iradesiyle, yeni ve daha iyi şeyler başlayacak. Olanlardan pişmanlık duymanın bir anlamı yok, sadece olacakları kucaklamalısın.

Bunun olacağını uzun zamandır biliyordum ve bana yardım etmeniz sayesinde burada fazladan bir yıl daha geçirdim. Ayrıca, yeni bungalovumda istediğin zaman açabileceğin radyatörler ve her zaman çalışan bir televizyon sinyali var!

Bana bir kıkırdama ve kocaman bir gülümseme verdi, ancak ben - doğal olarak sezgisel olmakla gurur duyan - gelecekte gerçekten mutlu olup olmadığını ya da sadece cesur olup olmadığını *bilmiyordum*. Hangisi olursa olsun, ayağa kalktım ve ona sarılmaya gittim.

'Bence sen inanılmazsın Margaret. Sen ve hayvanlar bana çok şey öğrettiniz. Hepinizi çok özleyeceğim.

'Evet, Kinnaird'deki işi kabul edersen beni özlemeyeceksin. Vadide rüzgar gibi esiyorum ve ihtiyacın olursa kediler hakkında sana tavsiye vermek için hazırım. Dennis, Guinness ve Button'ı da ziyaret etmelisin, yoksa onlar da seni özler.

Ateşin önünde yatan üç cılız yaratığa baktım: üç bacaklı yaşlı bir kıvrıl kedi ve iki yaşlı köpek. Hepsi de Margaret tarafından gençken sağlığına kavuşturulmuştu.

'Yukarı çıkıp Kinnaird'i görecekim ve sonra bir karar verecekim. Aksi takdirde Noel için Atlantis'e dönecek ve yeniden düşünecekim. Şimdi, yukarı çıkmadan önce yatmana yardım edebilir miyim?

Bu Margaret'e her gece sorduğum bir soruydu ve o da her zamanki gururlu cevabıyla karşılık veriyordu.

"Hayır, bir süre burada ateşin yanında oturacağım, Tiggy. "Tatlı rüyalar, sevgili Margaret.

Parşömene benzeyen yanağını öptüm, sonra düz olmayan dar merdivenlerden yatak odama çıktım. Bir zamanlar Margaret'in yatak odasıydı, ta ki o bile

Her gece merdivenleri çıkmanın çok uzak bir adım olduğunu fark etti. Daha sonra yatağını alt kattaki yemek odasına taşıdık ve belki de yatağını taşımak için hiç paramızın olmaması bir lütuftu.

Banyo üst kattaydı, çünkü hala yatak odası olarak kullandığı odadan sadece birkaç metre ötede, ayak parmaklarını ısıracak kadar soğuk bir müştemilatta duruyordu.

Dondurucu soğuk çarşafların arasına girmeden önce gündüz giysilerimi çıkarıp kat kat gece giysilerimi giyme rutinimi uygularken, buraya, sığınağa gelme kararımın doğru olduğunu düşünerek rahatlardım. Charlie Kinnaird'e de söylediğim gibi, Lozan'daki Servion Hayvanat Bahçesi'nin araştırma departmanında geçirdiğim altı ayın ardından hayvanların kendileriyle ilgilenmek ve onları korumak. Ben de internette gördüğüm bir ilana cevap verdim ve eklem iltihabı olan yaşlı bir kadına yaban hayatı sığınağında yardım etmek için bir gölün kenarındaki harap bir kulübeye geldim.

İçgüdülerine güven Tiggy, seni asla yarı yolda bırakmazlar.

Salt Baba bana birçok kez böyle demişti. 'Hayat sezgi ve biraz da mantıkla ilgilidir. Bu ikisini doğru dengede kullanmayı öğrenirseniz, aldığınız her karar normalde doğru olacaktır,' diye eklemişti, Atlantis'teki özel bahçesinde birlikte durup dolunayın doğuşunu izlediğimizde Cenevre Gölü'nün üzerinde.

Ona hayalimin bir gün Afrika'ya gitmek, inanılmaz yaratıklarla parmaklıklar ardında değil, doğal ortamlarında çalışmak olduğunu söylediğimi hatırladım.

Bu gece, dizlerimle ısıttığım yataкта ayak parmaklarımı kıvırırken, hayalime ulaşmaktan ne kadar uzak olduğumu fark ettim. Dört İskoç yaban kedisine bakmak Büyük Oyun liginde sayılmazdı.

Işığı kapattım ve kız kardeşlerimin ailenin ruhani kar tanesi olduğum için benimle nasıl dalga geçtiklerini düşünerek uzandım. Onları gerçekten suçlayamazdım, çünkü küçükken 'farklı' olduğumu anlamıyordum, bu yüzden sadece gördüğüm veya hissettiğim şeyler hakkında konuşurdum. Bir keresinde, çok küçükken, kız kardeşim CeCe'ye en sevdiği ağaca tırmanmaması gerektiğini söylemiştim

Çünkü onun düştüğünü görmüştüm. Bana gülmüştü, kaba bir şekilde değil, yüzlerce kez tırmandığını ve aptallık ettiğini söylemişti. Sonra, yarım saat sonra düştüğünde, kehanetimin gerçekleştiği gerçeğinden utanarak benden uzaklaşmıştı. O zamandan beri bir şeyleri 'bildiğimde' ağzımı kapalı tutmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Tıpkı Salt Baba'nın ölmediğini bildiğim gibi.

Eğer ölmüş olsaydı, ruhunun dünyayı ne zaman terk ettiğini bilirdim. Yine de hiçbir şey hissetmemiştim, sadece kız kardeşim Maia'dan telefon aldığımda haberin şokunu yaşamıştım. Tamamen hazırlıksızdım; bu konuda hiçbir 'uyarı' almamıştım.

kötü bir şeyin yaklaştığını hissediyordum. Yani ya ruhsal bağlantılarım hatalıydı ya da gerçeği kabullenmeye katlanamadığım için inkâr ediyordum.

Düşüncelerim Charlie Kinnaird'e ve bugün erken saatlerde yaptığım tuhaf iş görüşmesine geri döndü. Hayal gücüm o ürkütücü mavi gözleri ve ince elleri canlandırırken midem uygunsuz sallantılarına devam etti.

Uzun, hassas parmakları pek çok hayat kurtarmıştı.

'Tanrım, Tiggy! Kendine gel,' diye mırıldandım kendi kendime. Belki de basitçe - böylesine izole bir hayat yaşarken - çekici, zeki erkekler kapıdan içeri akın etmiyordu. Ayrıca, Charlie Kinnaird benden en az on yaş büyük olmalı.

Yine de, gözlerimi kapatırken, Kinnaird malikanesini ziyaret etmeyi gerçekten dört gözle beklediğimi düşündüm.

*

Üç gün sonra, Tain'de iki vagonlu küçük trenden indim ve küçük istasyonun ön girişinin dışında görebildiğim tek araç olan hırpalanmış bir Land Rover'a doğru yürüdüm. Sürücü koltuğunda oturan bir adam camı indirdi.

"Tiggy sen misin?" diye sordu bana geniş bir İskoç aksanıyla. "Evet. Sen Cal MacKenzie misin?"

"Öyleyim. Atla arabaya.

Öyle yaptım ama arkamdaki ağır yolcu kapısını kapatmakta zorlandım.

Cal bana, 'Yukarı kaldır, sonra da çarp,' diye öğüt verdi. 'Bu teneke kutu daha iyisini gördü

"Kinnaird'deki çoğu şey gibi günler.

Arkamdan ani bir havlama sesi geldi ve arka koltukta oturan devasa bir İskoç geyik tazısını görmek için döndüm. Köpek yüzümü kaba bir dille yalamadan önce saçlarımı koklamak için öne doğru eğildi.

"Och, Thistle, aşağı in oğlum! Cal emretti.

"Sorun değil," dedim, Thistle'ın kulaklarının arkasını kaşımak için uzandım, "köpekleri severim.

'Evet, ama onu şımartmaya başlama, o bir iş köpeği. Tamam, gidiyoruz.

Birkaç yanlış çalıştırmadan sonra Cal motoru çalıştırdı ve büyük bir kırsal topluluğa hizmet veren ve bölgedeki tek düzgün süpermarkete ev sahipliği yapan gri kayrak taşından yapılmış küçük bir kasaba olan Tain'den geçtik. Kentsel yayılma kısa sürede kayboldu ve virajlı bir yol boyunca ilerledik.

Funda kümeleriyle kaplı ve Kaledonya çamlarıyla bezeli yumuşak, eğimli tepeler. Tepelerin üstü kalın gri bir sisle örtülüydü ve bir köşeyi döndüğümüzde sağımızda bir göl belirdi. Çiseleyen yağmurda bana uçsuz bucaksız gri bir su birikintisini hatırlattı.

Tüylü gri başını omzuma yaslamaya karar vermiş olan Thistle'ın sıcak nefesiyle yanağımı ısıtmasına rağmen titredim ve şunu hatırladım

Neredeyse bir yıl önce Inverness havaalanına vardığım ilk gün. Masmavi bir İsviçre gökyüzünü ve Atlantis'in karşısındaki dağların tepesinde mevsimin ilk karının hafif tozunu bırakıp kendimi kasvetli bir havada bulmuştum.

bir kopyası. Taksi beni Margaret'in kulübesine götürürken, ne yaptığımı gerçekten merak etmiştim. Bir yıl sonra, Margaret'in

Dört mevsim boyunca Highlands'de yaşayan biri olarak, bahar geldiğinde fundaların yamaçları en yumuşak mor renkle canlandıracağını ve loch'un yardımsever bir İskoç güneşi altında sakin bir mavi renkle parlayacağını biliyordum.

Gizlice şoförüne baktım: tıknaz, yapılı, al yanaklı ve seyrelmiş kızıl saçlı bir adamdı. Direksiyonu kavrayan iri elleri, onları alet olarak kullanan bir adamın elleriydi: tırnakları

Kir içindeydi, derisi çiziklerle kaplıydı ve parmak eklemleri maruz kalmaktan kızarmıştı. Cal'ın yaptığı fiziksel olarak yorucu iş göz önüne alındığında, görüldüğünden daha genç olması gerektiğine karar verdim ve onu otuz ila otuz beş arasında bir yere koydum.

Buralarda tanıştığım, toprakta yaşamaya ve çalışmaya alışmış ve dünyanın geri kalanından izole edilmiş çoğu insan gibi Cal da pek konuşmuyordu.

Ama nazik bir adam... dedi iç sesim bana.

"Ne kadar zamandır Kinnaird'de çalışıyorsun? Sessizliği ben bozdum.

"Küçüklüğümünden beri. Benden önce babam, büyükbabam, büyük büyükbabam ve büyük büyükbabam da aynı işi yaptı. Yürümeye başladığım andan itibaren babamla birlikte dışarıdaydım. O zamandan beri zaman değişti, bu kesin. Değişimler kendi sorunlarını da beraberinde getiriyor. Beryl, topraklarının bir grup Sassenach tarafından işgal edilmesinden memnun değil.

"Beryl mi? Ben sordum.

"Kinnaird Lodge'daki kahya. Kırk yıldır orada çalışıyor.

Peki ya "Sassenachs"?

"İngilizler; sınırın öte yanından Hogmanay'ı geçirmek için Lodge'a gelen bir sürü zengin var. Ve Beryl hiç mutlu değil. Sen de

Yenilendiğinden beri ilk konuk. Laird'in karısı sorumluydu ve hiçbir şeyden cimrilik etmedi. Sadece perde faturası bile binlerce dolar olmalı.

'Umarım benim için herhangi bir zahmete girmemiştir. Zorluklara alışkınım,' dedim Cal'ın şımarık bir prenses olduğumu düşünmesini istemeyerek.

"Margaret'in kulübesini görmelisin.

'Evet, birçok kez gördüm. O benim kuzenimin kuzeni, yani uzaktan akrabayız. Buralarda çoğu insan öyledir.

Cal, duvarlarından birine orantısız bir şekilde çivilenmiş yıpranmış bir 'Satılık' tabelası olan küçük, köhne bir şapelin yanından keskin bir sola dönerken tekrar sessizliğe gömüldük. Yol daralmıştı ve şimdi iki yanında koyunları ve sığırları güvenli bir şekilde arkalarında tutan kuru taş duvarlarla açık kırsal alanda ilerliyorduk.

Uzakta, dağlık arazinin üzerinde asılı duran gri bulutları görebiliyordum. İki yanımızda tek tük taş evler görünüyor, bacalarından dumanlar tütüyordu. Yola devam ederken alacakaranlık hızla çöküyordu ve yol çukurlarla dolmaya başlamıştı. Cal, girdap gibi akan dereleri birbirine bağlayan bir dizi dar kambur köprüden geçerken eski Land Rover'ın süspansiyonu yokmuş gibi görünüyordu; kayaların yuvarlanması, su üzerlerinden aşağı doğru kükrerken beyaz kabarcıklardan oluşan bir köpük üretiyordu, bu da yukarı doğru tırmandığımızın bir göstergesiydi.

"Daha ne kadar var? Saatiye bakıp Tain'den ayrılalı bir saat olduğunu fark ederek sordum.

"Artık çok uzak değil," dedi Cal keskin bir sağa döndüğümüzde ve yol çakıllı bir patikadan biraz daha fazlası haline geldiğinde, hain çukurlar o kadar derindi ki içlerindeki çamur yukarı doğru sıçradı ve camlara sıçradı. "İleride arazinin girişini görebilirsiniz.

Farların ışığında bir çift taş sütun parlayarak geçerken, keşke daha erken gelmiş olsaydım da yönümü bulabilseydim diye düşündüm.

"Neredeyse vardık," diye Cal bana güvence verdi, biz yol boyunca dönüp dururken. Land Rover dik bir yokuştan yukarı çıkarken, tekerlekler su dolu gevşek çakılları kavramak için mücadele ederken dönüyordu. Cal sonunda arabayı durma noktasına getirdi, motor titreyerek rahatlamış bir şekilde durdu.

"Kinnaird'e hoş geldiniz," diye anons etti kapıyı itip dışarı çıkarken. Fiziksel yapısı göz önüne alındığında ayaklarının üzerinde hafif durduğunu fark ettim.

Toplu halde. Yanıma gelip yolcu kapısını açtı ve bana yardım etmek için elini uzattı.

"Ben hallederim," diye ısrar ettim ve aşağı atlayıp hemen bir su birikintisine düştüm. Thistle yanımdan atladı ve bana dostça bir yalama verdi, sonra da tanıdık topraklara geri dönmekten memnun bir şekilde araba yolunun etrafını koklamaya başladı.

Başımı kaldırdım ve ay ışığında Kinnaired Lodge'un keskin ve temiz hatlarını seçtim; dik eğimli çatıları ve yüksek bacaları geceye gölgeler düşürüyor, sağlam şeyl kayası duvarlardan dışarı bakan uzun kanatlı pencerelerin arkasında sıcak ışıklar parlıyordu.

Cal Land Rover'ın arkasından çantamı aldı, sonra beni Köşkün yanından dolaştırarak arka kapıya doğru götürdü.

'Hizmetkârların girişi,' diye mırıldandı, dışarıda duran sıyrıcıda çizmelerini temizlerken. "Ön kapıyı sadece Laird, ailesi ve davetli misafirler kullanır.

"Doğru," dedim içeri adım attığımızda ve sıcak hava beni karşıladığında.

"Burası bir fırın gibi," diye yakındı Cal, içeriye doğru ilerlerken.

Taze boya kokan bir geçit. "Laird'in karısı havalı bir ısıtma sistemi kurdu ve Beryl henüz nasıl kontrol edeceğini öğrenemedi. Beryl!" diye bağırdı beni ultra-modern büyük bir mutfığa götürürken, çok sayıda spot ışığıyla aydınlatılmıştı. Geniş, pırıl pırıl orta üniteyi, sıra sıra dizilmiş parlak duvar dolaplarını ve son teknoloji ürünü gibi görünen iki fırını incelerken gözlerimin alışması için gözlerimi kırptım.

"Bu çok şık," dedim Cal'a.

'Evet, öyle. Bu odayı yaşlı Laird ölmeden önce görmeliydin; eski dolapların arkasında yüz yıllık bir kir ve büyük bir fare ailesi saklı olduğunu tahmin ediyorum. Beryl o yeni model fırınları çalıştırmayı öğrenemezse her şey mahvolacak. Eski fırınlarda yemek pişiriyor.

ve bu ikisini kullanabilmek için bilgisayar bilimi diplomasına ihtiyacınız var.

Cal konuşurken, bembeyaz saçlarını ensesinde topuz yapmış zarif, ince bir kadın içeri girdi. Uzun, köşeli yüzünde şahine benzeyen burnunun iki yanına yerleştirilmiş mavi gözlerinin beni değerlendirdiğini hissettim.

"Bayan D'Aplièse, sanırım?" dedi, hafifçe İskoç aksanını andıran ılımlı sesiyle.

"Evet, ama lütfen bana Tiggy deyin.

"Aynı şekilde, buradaki herkes bana Beryl der.

İsminin onu ne kadar yalanladığını düşündüm. Olgunlaşmış göğüsleri, kızarmış yanakları ve her gün hokkabazlık yaptığı tavalara kadar sert ve büyük elleri olan anaç bir tip hayal etmişim. Tertemiz siyah hizmetçi elbisesi içindeki bu yakışıklı, oldukça sert kadını değil.

'Bu gece beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Umarım bu kadar meşgulken fazla zahmet olmaz,' dedim, müdireye hitap eden bir çocuk gibi dilim tutulmuş bir halde. Beryl'in saygı bekleyen bir otorite havası vardı.

"Aç mısın? Çorba yaptım - yeni fırınların programlarını çözene kadar güvenli bir şekilde idare edebileceğim tek şey bu. Cal'a acımasız bir gülümseme verdi.

"Laird bana vegan olduğunu söyledi. Havuç ve kişniş yeterli olur mu?

"Mükemmel olur, teşekkürler.

"Pekala, şimdi ikinizi de yalnız bırakayım," dedi Cal. "Kulübede dünkü avdan kalma kaynatılacak geyik kafalarım var. İyi geceler Tiggy, iyi uykular.

"Teşekkürler Cal, sana da," dedim, onun veda sözleri karşısında kusma isteğini bastırarak.

"Tamam o zaman, seni üst kattaki yatak odasına götüreyim," dedi Beryl kaba bir tavırla ve onu takip etmemi işaret etti. Koridorun sonunda, üzerinde muhteşem bir boynuz setiyle tamamlanmış bir geyik kafasının asılı olduğu etkileyici bir taş şöminenin bulunduğu, kaldırım taşı döşeli büyük bir giriş salonuna döndük. Beni yeni halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkardı, duvarlar Kinnaird'in atalarının portreleri ve yukarıdaki geniş sahanlık boyunca, yumuşak bej tonlarında dekore edilmiş büyük bir yatak odasına açılan bir kapı. Bir Kırmızı ekoseyle örtülü devasa sayvanlı yatak baş köşede yer alıyordu; dolgun minderli deri sandalyeler şöminenin yanında duruyordu ve iki antika pirinç Son derece cilalı maun yan sehpaaların üzerinde duran lambalar yumuşak bir ışıltı yayıyordu.

"Burası çok güzel," diye mırıldandım. "Kendimi beş yıldızlı bir oteldeymişim gibi hissediyorum.

'Yaşlı Laird ölene kadar burada uyudu. Şimdi burayı zor tanırdı, özellikle de banyoyu. Beryl sol tarafımızdaki bir kapıyı gösterdi.

"Burayı giyinme odası olarak kullanırdı. Sonlara doğru oraya bir komodini koydum. Tesisler koridorun diğer ucundaydı, görüyorsunuz.

Beryl derin bir iç çekti, yüz ifadesi bana düşüncelerinin geçmişte kaldığını söylüyordu - belki de özlemini duyduğu bir geçmişte.

Beryl, "Seni bir kobay olarak kullanabileceğimi düşündüm; istersen süitte sorun olup olmadığını test edebilirim," diye devam etti. 'Eğer bir deneme yaparsan minnettar olurum.

Duş alın ve sıcak suyun gelmesinin ne kadar sürdüğünü bana bildirin.

'Benim için zevk. şu anda yaşadığım yerde sıcak su nadir bulunan bir şey.

"Tamam o zaman, hala yemek masasının restoratörden dönmesini bekliyoruz, bu yüzden en iyisi size bir tepsi getirmem.

"En kolayı neyse o, Beryl.

Başını salladı ve odadan çıktı. Çok rahat olduğunu hissettiğim yatağın kenarına oturdum ve Beryl'i tam olarak çözemediğimi düşündüm. Ve bu pansiyon... etrafımı saran lüks, bulmayı beklediğim son şeydi. Sonunda kendimi yataktan kaldırdım ve banyonun kapısını açmaya gittim. İçeride mermer kaplı çift lavabo, ayaklı küvet ve Margaret'in yontulmuş emaye küvetinde aylarca yıkandıktan sonra altında durmak için sabırsızlandığım o devasa dairesel duş başlıklarından birine sahip bir duş kabini buldum.

"Cennet," diye nefes aldım soyunup duşu açtığımda ve altında uygunsuz bir şekilde uzun bir süre geçirdiğimde. Dışarı çıktıktan sonra kurulandım ve küvetin arkasında asılı duran muhteşem kabarık bornozu giydim.

Kapı. Asi buklelerimi havluyla kuruladıktan sonra yatak odasına döndüğümde Beryl'i deri sandalyelerden birinin yanındaki masaya bir tepsi koyarken buldum.

"Çorbaya eşlik etmesi için size ev yapımı mürver çiçeği likörü getirdim.

"Teşekkür ederim. Bu arada su doğrudan geldi ve çok sıcaktı.

"Güzel," diye yanıtladı Beryl. "Tamam, o zaman seni yemen için yalnız bırakayım. İyi uykular, Tiggy.

Ve bu sözlerle birlikte odadan çıkıp gitti.

2

Saatin kaç olduğunu görmek için ışık düğmesini el yordamıyla ararken perdelerin ağır astarından gün ışığından eser görünmüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde saat neredeyse sekizdi - normalde hayvanlarını beslemek için altıda kalkan biri için gerçek bir yatma vakti. Devasa yataktan tırmanarak kalktım ve perdeleri açmak için yürüdüm, ötesindeki güzel manzaraya bakarak bir sevinç çığlığı attım Pencere.

Lodge, bir vadiye bakan bir tepenin üzerine kurulmuştu; arazi, düz vadi tabanındaki dar, dolambaçlı bir nehre doğru nazikçe alçalıyor, sonra diğer tarafta tekrar yükseliyor ve buzlanma şekeri tozuyla kaplı bir dizi dağa ulaşıyordu.

Üstlerinde kar vardı. Tüm manzara yeni doğan güneşin altında kırağı ile parıldıyordu ve ben de yayla havasını ciğerlerime çekmek için yeni boyanmış pencereyi açtım. Mis gibi kokuyordu; çimen ve yapraklar bir sonraki baharda yeni büyümeyi gübrelemek için çürürken, en hafifinden sonbahar toprağının kokusu geliyordu.

Tek yapmak istediğim dışarı koşmak ve bu mucizenin içinde kendimi kaybetmekti.

Doğanın en güzel hali. Kot pantolonumu ve kazağımı giydim, kayak ceketimi, beremi ve sağlam botlarımı da ekledikten sonra alt kattaki ön kapıya yöneldim. Kapının kilidi açıktı ve dışarı adımımı attığımda, önümde uzanan, mucizevi bir şekilde ne insanlar ne de onların yaşam alanları tarafından dokunulmamış uhrevi yeryüzü cennetini seyre daldım.

Ön bahçenin kaba, dondan gevrekleşmiş çimenleri üzerinde yürürken 'Burası tamamen benim,' diye fısıldadım. Sol tarafımdaki ağaçlardan bir hışırtı duydum ve büyük sivri kulakları, uzun kirpikleri ve kumral benekli tüyleriyle genç bir karacanın ağaçların arasında hafifçe sıçradığını gördüm. Margaret'in geyiği Geyikler rehabilite edilirken yaşam alanlarını taklit etmek için elinden geldiğince büyük ve biçimlendirilmiş bir muhafaza yapılmış ve etrafı çitle çevrilmiştir. İşte, burada

Kinnaird, geyiklerin vahşi ve özgürce dolaşabilecekleri binlerce dönüm araziye sahipti,

Yine de geçmişteki doğal düşmanlarından ziyade insan avcılarının tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Doğada hiçbir şey güvende değildi, diye düşündüm, insanlar bile - yeryüzünün kendini beğenmiş efendileri: tüm kibrimizle kendimizi yenilmez sanırdık. Oysa göklerdeki tanrılardan gelen güçlü bir rüzgârın, kasırga ve hortumlar sırasında binlercemizi bir anda nasıl yok edebildiğini sayısız kez görmüştüm.

Tepenin yarısına geldiğimde, dün geceki taze yağışla kabarmış, gürül gürül akan bir derenin yanında durdum. Havayı içime çektim ve etrafıma bakındım.

Bir süre burada yaşayabilir miydim?

Evet, evet, evet! diye cevap verdi ruhum.

Yine de *benim* için bile tamamen izole olmak aşırı bir *şeydi*: Kinnaird gerçekten başka bir dünyaydı. Kız kardeşlerimin kendimi buraya kapattığım için deli olduğumu, insanlarla -tercihen uygun erkeklerle- daha fazla zaman geçirmem gerektiğini söyleyeceklerini biliyordum ama kalbimi çarptıran şey bu değildi. Doğada olmak beni canlı hissettirdi, duyularımı keskinleştirdi ve sanki yeryüzünün üzerine yükseliyormuş ve evrenin bir parçası oluyormuşum gibi uçurdu. Burada, Kinnaird'de, dünyadan sakladığım içsel parçamın çiçek açıp büyüyebileceğini biliyordum.

Her sabah bu büyü vadinin armağanıyla uyanırdı.

"Kinnaird'e gelmem konusunda ne düşünüyorsun baba? Gökyüzüne sordum Üstümde, dünyada en çok sevdiğim kişiyle o hayati, görünmez bağlantıyı kurabilmeyi hararetle diliyordum. Bir kez daha, hem fiziksel hem de ruhsal olarak havayla konuşuyordum ve bu beni derinden üzüyordu.

Locadan birkaç yüz metre ötede, kendimi kayalık bir tepeden aşağıya, eğimli, yoğun ağaçlık bir alana bakarken buldum. Burası özel bir noktaydı, ancak araştırmak için yamaçtan aşağı indiğimde kolayca erişilebilir olduğunu gördüm. Burası Molly, Igor, Posy ve Polson'ın, yani dört yaban kedisinin barınmaları için mükemmel bir yerdi.

Ormanlık arka yamacın, yaban kedilerinin dışarı çıkmaları ve nihayetinde üremeleri için yeterince rahat olmaları durumunda ihtiyaç duyacakları güvenlik hissini sağlayacağını bilerek bölgede biraz zaman geçirdim. Lodge'a ve çevresindeki kulübelere sadece on dakika uzaklıktaydı - kışın derinliklerinde bile günlük erzaklarını sağlayabileceğim kadar yakındı.

Yaptığım seçimden memnun bir şekilde, yamaçtan yukarıya, vadiye erişim yolu olarak kullanıldığı belli olan engebeli ve dar patikaya doğru ilerledim.

Sonra bana doğru gelen bir motor sesi duydum ve döndüğümde Cal'in Land Rover'ın penceresinden sarktığını gördüm, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

'İşte buradasın! Nerelerdeydin? Beryl yıllar önce kahvaltıyı hazırlamıştı ama seni odana çağırmaya gittiğinde odanın boş olduğunu gördü. Geceleyin Loca'nın yerleşik hayaleti MacTavish the Reckless tarafından kaçırıldığına ikna olmuş.

"Tanrım, gerçekten çok üzgünüm Cal. Çok güzel bir sabah, keşfe çıktım. Ayrıca yaban kedisi muhafazasını inşa etmek için mükemmel bir yer buldum. Hemen şurada. Yamacı işaret ettim.

'O zaman Beryl ve kahvaltısını karıştırmaya değeri. Ayrıca, duyularını harekete geçirmenin, ona biraz heyecan vermenin ona hiçbir zararı olmaz, ne demek istediğini anlıyorsan. Yolcu kapısını kapatırken Cal bana göz kırptı. 'Tabii ki sorun şu ki, Lodge'un *gerçek* hanımefendisi olduğuna inanıyor ve birçok yönden öyle olduğunu inkar edemem. Atla da seni geri bırakayım.'

Ben de öyle yaptım ve yola koyulduk.

Cal, 'Kar yağdığında bu yollar tehlikeli oluyor,' diye yorum yaptı.

'Hayatım boyunca Cenevre'de yaşadım, yani en azından karda araba kullanmaya alışkınım. 'Bu iyi o zaman, çünkü aylarca çok kar göreceksin. Bak. Cal işaret etti. "Şu huş ağacı koruluğundaki yanığın hemen ötesinde, geyiklerin geceleri sığınmayı sevdikleri yer var.

Seyrek ağaç kümesine bakarak, 'Bu pek de koruma sağlayacak gibi görünmüyor,' dedim.

"Evet, sorun da bu zaten. Doğal ormanlık alanın çoğu vadiden gitti. Yeniden ağaçlandırmaya başlıyoruz, ancak hepsinin çitle çevrilmesi gerekecek yoksa geyikler fidanları kemirecek. Yeni Laird'in üstlendiği büyük bir iş. Och, Beryl, yapma bunu.' Cal Land Rover'ı vitesine takmaya çalışırken bir gıcırdama sesi duyuldu. Araba birkaç saniye sarsıldı, sonra tekrar sorunsuz çalıştı.

"Beryl" mi? Tekrar ettim.

"Evet," diye kıkırdadı, "adını hizmetçimizin kendisinden alıyor; bu Landy eski botlar kadar sağlamdır ve aksaklıklarına rağmen çoğunlukla güvenilirdir.

Cal ve ben Lodge'a döndüğümüzde, kahvaltıdan önce ortadan kaybolduğum için insan Beryl'den bolca özür diledim, sonra da onun benim için hazırladığı Marmite sandviçleriyle uğraşmak zorunda hissettim kendimi - 'yemediğin kahvaltının yerine'. Ve ben gerçekten Marmite hayranı değildim.

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," diye mırıldandım Cal'a, o mutfaktan çıkarken ve Cal da birkaç kapı stoperi yiyerek bana yardım etti.

"Ah, Tig, zavallı kadın sadece stresli," dedi Cal bilgece, kocaman Çeneleri sandviçleri parçaladı. "Peki şimdi, saat kaç trenine binmeyi düşünüyorsun? 3.29 treni var ama size kalmış.

Bir telefon sesi sohbeti böldü, sonra durdu. Cal'a cevap veremedi Beryl mutfağa geri döndü.

'Laird seninle konuşmak istiyor, Tiggy. Uygun bir zaman mı?" diye sordu bana.

"Elbette. Cal'a omuz silktim, sonra Beryl'i arka koridor boyunca takip ettim ve ofis olarak kullanıldığı belli olan küçük bir odaya girdim.

Masanın üzerinde duran ahizeyi göstererek, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. Kapı arkasından kapandı.

"Alo?" dedim ahizeye.

'Merhaba, Tiggy. Kinnaird'de sana katılamadığım için özür dilerim. Hastanede birkaç acil durum çıktı.

'Sorun değil Charlie,' diye yalan söyledim hayal kırıklığına uğradığım için. "Peki, Kinnaird hakkında ne düşünüyorsun?

"Gördüğüm en inanılmaz yerlerden biri olduğunu düşünüyorum. Nefes kesici, gerçekten, Charlie. Bu arada, sanırım yaban kedileri için mükemmel bir yer buldum.

"Gerçekten mi?

"Evet. Arazinin neresinde olduğunu ve seçimimin ardındaki nedenleri açıkladım.

'Eğer doğru olduğunu düşünüyorsan, Tiggy, eminim öyledir. Peki ya sen? Onlarla gelmekten mutlu olur musun?"

'Şey ... Burayı seviyorum,' dedim ahizeye gülümseyerek. "Aslında sadece sevmiyorum, bayılıyorum.

"Peki, bir süre orada yaşayabilir misin?

"Evet," diye cevap verdim hiç duraksamadan. "Kesinlikle.

'O zaman, bu harika! Özellikle Cal çok heyecanlanacak. Henüz para ya da şartlar hakkında konuşmadığımızın farkındayım - ama size bir e-posta göndermemden memnun olur musunuz? Üç aylık bir başlangıç dönemi diyelim mi?

'Evet, bu iyi Charlie. E-postayı okuyup cevap vereceğim.

"Harika. Bir dahaki sefere sana etrafı gezdirmek için sabırsızlanıyorum ama umarım Beryl seni Loca'da rahat hissettirmiştir.

"Oh, hissettirdi.

"Güzel. O zaman e-postayı göndereceğim ve eğer Kinnaird'e gelip çalışmayı kabul edersen, belki Aralık ayının başında yaban kedileriyle birlikte seyahat edebilirsin?"

"Kulağa harika geliyor.

Kibarca vedalaştıktan sonra, hayatımın en iyi ya da en kötü kararını verip vermediğimi merak ederek aramayı sonlandırdım.

Beryl'e misafirperverliği için bol bol teşekkür ettikten sonra Cal, birlikte paylaşacağım rustik ama büyüleyici kır evine hızlıca bir göz attı eğer pozisyonu alırsam. Sonra Beryl'in Land Rover'ına atladık ve Tain istasyonuna doğru yola çıktık.

"Şimdi, kedilerle geliyor musun, gelmiyor musun? Cal bana açık açık sordu. "Geliyorum, evet.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Cal direksiyona vurdu. "Yapmam gereken diğer şeylerin yanı sıra kediler de tabağında olması gereken son şeydi.

"Aralık ayında onlarla birlikte geleceğim, bu da demek oluyor ki onların barınaklarının inşasını organize etmeye başlamalısın.

"Evet, bu konuda senden ciddi tavsiyeler almam gerekecek Tig, ama bu harika Geleceğin haberini aldım. Bu izolasyonla başa çıkabileceğinden emin misin?" dedi malikânenin dışına çıkan yolda ilerlerken. "Bu herkes için değil.

O anda, güneş bir bulutun arkasından çıkmayı seçti ve ruhani bir sisle kaplanmış olan altımızdaki vadiyi aydınlattı.

"Oh evet, Cal. İçimde bir heyecan baloncuğunun yükseldiğini hissederek gülümsedim. "Yapabileceğimi biliyorum.

3

Ertesi ay bir anda geçti; Margaret ve ben sevgili hayvanlarımıza acı dolu vedalar ettiğimiz bir ay oldu.

Geyik, iki kırmızı sincap, kirpi, baykuş ve kalan tek eşeğimiz yeni evlerine uğurlandı. Margaret bu konuda benden çok daha sakindi - her biri gittikten sonra kova kova ağladım.

"Hayatın döngüsü budur, Tiggy, merhabalar ve vedalarla doludur ve bunu bir an önce anlaman senin için iyi olur," diye öğütlemişti bana.

Yaban kedisiyle ilgili çok sayıda e-posta ve telefon görüşmesi Bunun üzerine Cal, inşaatı yapması için bir şirketle anlaştı. "Görünüşe göre hiçbir masraftan kaçınmayacağım," dedi Cal bana. 'Laird'in başvurusu ve kedilerin üremesi gerektiğine karar verdi.

Bana gönderdiği fotoğraflardan son teknoloji ürünü olduğunu görebiliyordum - dar tünellerle birbirine bağlanan ve kedilerin keşfetmesi için ağaçlar, bitki örtüsü ve insan yapımı saklanma delikleriyle çevrili bir dizi pavyon benzeri kafes. Toplamda dört pavyon olacaktı, böylece hepsi kendi bölgelerine sahip olabilecek ve dişiler hamile kaldıklarında erkeklerden uzak tutulabilecekti.

Birlikte geçirdiğimiz son akşamda bir kadeh şeri içerken Margaret'e fotoğrafları gösterdim. 'Tanrım! Birkaç cılız kedi bir yana, birkaç zürafayı bile rahatlıkla barındırabilirler,' diye kıkırdadı.

"Charlie'nin üreme programı konusunda çok ciddi olduğu belli.

'Evet, bizim Charlie tam bir mükemmeliyetçi. Ne yazık ki hayalleri çok gençken elinden alındı. O zamandan beri tamamen iyileştiğini sanmıyorum.

Kulaklarım diken diken oldu. "Neyden sonra?

"Bundan bahsetmemeliydim ama o şeri dilimi çözdü. Aşkta şanssız olduğunu söyleyelim. Bir kızı bir başkasına kaptırdı, sonra onunla evlendi.

"Karısıyla tanıştın mı?"

"Karısıyla tanıştınız mı?"

"Sadece bir kez yüz yüze görüştük, o da on altı yıl önceki düğünlerindeydi. Bir kaç kelime konuştuk ama ben ondan hoşlanmadım. Çok güzel bir kız, ama tıpkı masallardaki gibi, fiziksel güzellik

Her zaman iç güzelliği tercüme ederdi ve Charlie kadınlar söz konusu olduğunda her zaman naifti. Yirmi bir yaşında, Edinburgh'daki tıp eğitiminin üçüncü yılında evlenmişti,' diye iç geçirdi Margaret. "Zaten kızları Zara'ya hamileydi. Sanırım Charlie'nin bundan önceki tüm hayatı babasının davranışlarına bir tepkiydi. Tıp ve evlilik ona bir kaçış sağladı. Belki de artık Charlie'nin zamanı gelmiştir," dedi Margaret, şeriasından son bir yudum alarak. 'Kesinlikle bunu hak ediyor.'

*

Ertesi sabah, kedi kutularının içinden protesto çığlıkları atan Molly, Igor, Posy ve Polson'ın bulunduğu Land Rover Beryl'in arkasında telaşla dolaştım. Onları yüklemek bir buçuk saatlik bir işti ve kalın kazağıma ve ağır iş eldivenlerime rağmen bileklerimde ve kollarımda birkaç derin çizik vardı. İskoç yaban kedileri evcil tekir kedilerle aşağı yukarı aynı boyutta ve renkte olsalar da, benzerlik burada sona eriyordu. Boşuna 'Highland kaplanları' olarak bilinmiyorlardı. Özellikle Polson'ın önce ısırpı sonra soru sorma eğilimi vardı.

Yine de huysuz ve çoğu zaman hırçın doğalarına rağmen hepsini seviyordum. Pek çok yerli türün yok olduğu bir dünyada küçük bir umut ışığıydılar. Margaret bana, evcil kedilerle çiftleşmelerini önlemek için, İskoçya'daki bazı yetiştirme programlarının, daha sonraki bir tarihte yeniden yabanileştirmek üzere safkan yavru kediler üretmeyi amaçladığını söylemişti. Kedilerin öfke dolu hırıltıları üzerine kapıları kapattığımda geleceklerinin koruyucularından biri olarak sorumluluk.

Evcil kirpim Alice - bebekken bir tavşan deliğine düştüğü ve onu köpek Guinness'in çenesinden kurtardığım için böyle adlandırılmıştı - ön koltuktaki karton kutusunda, sahip olduğum birkaç kıyafeti içeren sırt çantamla birlikteydi.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu direksiyonun arkasında oturan Cal, inmek için sabırsızlanıyordu.

"Evet," diye yutkundum, eve geri dönmem ve Margaret'e veda etmem gerektiğini biliyordum, ki bu en yürek parçalayıcı an olacaktı. "Bana beş dakika verebilir misin?"

Ben kulübeye geri koşarken Cal sessiz bir anlayışla başını salladı.

"Margaret? Neredesin? Alo?"

Hiçbir yerde görünmüyordu, bu yüzden onu dışarıda aramaya çıktım ve onu boş yaban kedisi muhafazasının ortasında yerde otururken buldum, Guinness ve Button iki yanında nöbet tutuyordu. Başları ellerinin arasındaydı ve omuzları titriyordu.

"Margaret? Ona doğru yürüdüm, diz çöktüm ve kollarımı ona doladım.

"Lütfen ağlama, yoksa ağlayacağımı biliyorum.

"Yardım edemem, lassie. Cesur olmaya çalıştım ama bugün ..." Ellerini yüzünden çekti ve gözlerinin kızarmış olduğunu gördüm. "Bugün gerçekten de bir devrin sonu, kediler ve senin gidişinle.

Peri masallarındaki kötü cadılarla ilişkilendirilen türden boğumlu, eklem iltihaplı bir el uzattı, ancak tam tersini ifade ediyordu: nezaketin kendisi.

"Bana bir torun gibi davrandın, Tiggy. Bunu tek başıma yapabilecek fiziksel gücüm yokken hayvanlarımı hayatta ve iyi tuttuğun için sana borcumu asla ödeyemem.

'Yakında gelip seni yeni bungalovunda göreceğim, söz veriyorum. Ne de olsa birbirimizden o kadar da uzak değiliz. Onu kollarıma aldım ve son bir kez sarıldım. 'Benim için bir zevkti ve çok şey öğrendim. Teşekkür ederim, Margaret.

'O zevk bana aitti. Ve öğrenmekten bahsetmişken, oradayken Chilly'yi ziyaret etmeyi unutma. Kendisi arazide yaşayan yaşlı bir çingene ve hayvanlar ve insanlar için bitkisel ilaçlar konusunda tam bir altın madeni.

Yapacağım. Şimdilik hoşça kal, sevgili Margaret.' Ayağa kalktım ve benim de ağlamak üzere olduğumu bilerek hızla kapıya doğru yürüdüm. Cal yanımda belirdi.

'Şu bizim kedilerin birkaç güzel yavru doğurmasını sağla, olur mu? Son bir el sallayışla Beryl'e tırmanıp hayatımın bir sonraki bölümüne doğru yol alırken Margaret seslendi.

*

"Burası senin yatak odan Tig," dedi Cal, sırt çantamı yere bırakarak.

Küçük odanın etrafına baktım, alçak tavanı damarlı Sıvada çatlaklar ve çıkıntılar vardı, sanki sıvayı taşımaktan yorulmuş gibiydi.

Üstünde çatı vardı. Burası a) dondurucu soğuktaydı ve b) alışık olduklarıma göre bile sade bir yerdi ama en azından bir yatağı vardı. Bir de çekmeceli dolap vardı, onun üzerine de kirpi Alice'i yerleştirdim, hâlâ seyahat kutusunun içindeydi.

"Kafesini de buraya getirebilir miyim? Cal teklif etti. 'Onunla burada başa çıkamam.

Oturma odasında. Eğer gece kaçarsa, tuvalete giderken yanlışlıkla üzerine basıp ezebilirim! Kış uykusunda olması gerekmiyor muydu?" "Vahşi doğada olurdu ama bunu riske atamam," diye açıkladım. "Kış uykusuna Onu kurtardığımdan beri yeterince kilo aldı ve kışı asla atlatamazdı. Onu güzel ve sıcak tutmalı, beslenmeye devam ettiğinden emin olmalıyım.

Cal kafesini getirdi, Alice'i yuvasına yerleştirdikten ve ona en sevdiği kedi mamasından bir poşet verdikten sonra kendimi o kadar yorgun hissettim ki yatağıma uzanmak isteyerek ağır ağır oturdum.

"Bugünkü yardımın için çok teşekkürler Cal. O kedileri tek başıma yokuştan aşağı indiremezdim.

"Evet. Cal'ın gözleri üzerimde gezindi. 'Sen küçük bir perisin, değil mi? Bu kış senden çitleri onarmamda ya da ateş için odun kesmemde yardım isteyeceğimi sanmıyorum.

"Göründüğümde daha güçlüyüm," diye yalan söyledim savunmacı bir şekilde, çünkü gerçekten güçlü değildim. En azından fiziksel olarak.

"Evet, eminim başka güçlü yönlerin de vardır, Tig. Cal soğuk ve çıplak odayı gösterdi. 'Bu kulübenin bir kadın dokunuşuna ihtiyacı var,' diye ima etti. "Hiçbir fikrim yok.

"Eminim daha rahat bir hale getirebiliriz.

"Bir şeyler yemek ister misin? Buzdolabında biraz geyik eti yahnisi var.'

"Hayır, teşekkür ederim, ben aslında veganım, hatırlarsan-

Elbette. Peki. Ben kocaman bir esneme yaparken omuz silkti. "Belki biraz uykuya ihtiyacın vardır.

"Sanırım var.

"Banyo yapmak istersen banyoda bir küvet var. Sen ilk sıcak suyu içene kadar bekleyeceğim.

"Gerçekten, endişelenme. Ben şimdi yatağıma gidiyorum,' diye cevap verdim. "İyi geceler Cal. "İyi geceler, Tig.

Sonunda kapı arkasından kapandı ve ben de aldatıcı derecede rahat ve iyi yıpranmış bir şiltenin üzerine sırtüstü uzandım, yorganı üzerime çektim ve anında uykuya daldım.

*

Saat altıda uyandım - hem dondurucu sıcaklığa hem de iç alarmımın çağrısına kulak verdim. Işığı açtığımda dışarının hâlâ zifiri karanlık olduğunu ve pencere camlarının içlerinin donmuş olduğunu gördüm.

Üzerimde hala kazağım ve kirli kot pantolonum olduğu için giyinmeme gerek kalmadan, üzerime fazladan bir hırka, botlarımı, beremi ve kayak ceketimi aldım. Geniş bir şömineye de ev sahipliği yapan, yoğun kirişli oturma odasına girdim. Cal'ın bana gösterdiği, ön kapının yanındaki kancaya asılı feneri kaptığım gibi açtım ve kendimi dışarı çıkmaya hazırladım.

Meşale ışığı ve hafızamla yolumu bulmaya çalışarak, kedileri beslemek için güvercin ve tavşan leşlerini almak üzere soğuk bir oda içeren büyük ahıra gittim. İçeri girdiğimde, bir köşedeki saman balyasının üzerinde uyuyan Thistle'ı fark ettim.

Yaklaştığımda kendine geldi ve uykulu bir şekilde gerindi, sonra da inanılmaz uzunluktaki bacaklarının üzerinde beni selamlıyor ve sivri burnunu uzattığım elimin avuç içine sokuyordu. Gri tüylerle çevrili, neredeyse komik bir şekilde büyümüş kaşlar izlenimi veren zeki kahverengi gözlerine baktığımda kalbim eridi.

'Hadi oğlum. Bakalım sana da yiyecek bir şeyler bulabilecek miyiz?

Kedilerin yiyeceklerini aldıktan ve Thistle için tabladan sulu bir kemik seçtikten sonra tekrar dışarı çıktım. Thistle beni takip etmeye çalıştı ama ben onu isteksizce ahıra geri ittim.

"Belki başka bir gün, hayatım," dedim ona. Daha yeni gelmişken kedileri ürkütme riskini göze alamazdım.

Buz tutmuş çimenlikte yürüdüm ve yamaçtan aşağıya, kümeslere doğru indim. Gökyüzünün mürekkep gibi karanlığı şimdiye kadar gördüğüm en yoğun karanlıktı - insan yapımı bir ışık kırıntısı bile yoktu. Yamaçtan aşağı inerken bana rehberlik etmesi için el fenerini kullanarak muhafazaların girişine ulaştım.

"Molly?" diye fısıldadım karanlığın içine. 'Igor? Posy? Polson?'

Alışkanlıktan dolayı kolu çevirdim, sonra burada, gelecekte ziyaretçilerin gelebileceği yerde, insanları önlemek için kilidin üzerinde bir tuş takımı olduğunu hatırladım.

kafeslere rastgele giriyor ve kedileri rahatsız ediyordu. Beynimi Cal'ın bana söylediği şifreyi hatırlamaya zorlayarak doğru kombinasyon olduğunu düşündüğüm tuşa bastım ve üçüncü denemede küçük bir klik sesi duyuldu ve kapı nihayet kayarak açıldı. Arkamdan kapattım.

Kedilerin isimlerini tekrar söyledim, ama hiçbir şey yoktu; çatırdayan bir yaprağın üzerindeki bir patinin en hafif sesi bile yoktu. Dört büyük pavyonda kediler her yerde olabilirdi ve belli ki hepsi saklanıyordu, muhtemelen somurtuyorlardı.

"Hey, çocuklar, benim, Tiggy," diye fısıldadım tamamen sessiz havaya, nefesim önümde sisli dalgalar halinde belirdi. 'Ben buradayım ve korkmanıza gerek yok. Güvendesin, sana söz veriyorum. Burada seninleyim,' dedim. tekrarladım, sonra sesime cevap verip vermeyeceklerini görmek için tekrar bekledim. Yapmadılar ve her bir köşkü araştırdıktan ve maruz kalmadan ölebildiğim kadar uzun süre dinledikten sonra, avı dağıttım, kapıdan çıktım ve yamaçtan geri yürüdüm.

*

"Bu kadar erken saatte neredeydin? Cal küçük mutfaktan ikimiz için buharı tüten çay bardaklarıyla çıkarken bana sordu.

"Kedileri kontrol etmeye gittim ama dışarı çıkmadılar. Zavallılar muhtemelen çok korkmuşlardır ama en azından sesimi duydular.

"Bildiğiniz gibi, genel olarak kedilerin hayranı değilim. Bencil, tırmalayıcı, Sadakatleri onları besleyenlere bağlı olan antisosyal serseriler. Bana her gün Thistle gibi bir köpek verin," diye yorumladı Cal.

"Bu sabah onu ahırda gördüm, soğuk odadan ona bir kemik verdim," diye itiraf ettim, sert birayı yudumlariken. "Her zaman orada mı uyur?

"Evet, dediğim gibi o bir işçi köpeği, şımartılmış bir kasaba köpeği değil.

'Bazen kulübede uyuyamaz mı? Dışarı çok soğuk.' 'Och, Tig, çok fazla yumuşaksın. O buna alışık,' diye uyardı Cal.

Mutfağa doğru yürürken beni hafifçe süzdü. "Biraz tost ve reçel ister misin?

Yatak odama girip Alice'in kafesinin önünde diz çökerek kapıyı açarken, "Çok isterim, teşekkürler," diye seslendim. Yuvalanmayı sevdiği küçük ahşap kulübeden dışarı bakan iki parlak göz gördüm. Tavşan deliğinden düşerken minik bacaklarından biri fena halde kırılmıştı ve hiçbir zaman tam olarak iyileşememişti. Kafesinin etrafında bir emekli gibi topallıyordu, her ne kadar birkaç aylıktan daha azdı.

'Günaydın Alice,' diye fısıldadım. 'Nasıl uyudun? Biraz salatalığa ne dersin?

Buzdolabından salatalığı almak için mutfağa geri döndüm - buzdolabının arkasındaki ve raflardaki küfün yeşil rengini gidermek için iyice temizlenmesi gerektiğini gördüm. Lavabonun kirli tencere ve tavalarla dolu olduğunu da fark ettim. Tostu ızgaradan çıkardım ve üzerine margarin sürdüm.

Sıkışık çalışma yüzeyi, bir haftalık ekmek kırıntılarıyla doluydu.

Tipik bir adam, diye düşündüm kendi kendime. Temizlik konusunda titiz olmasam da, bu durum tahammül sınırlarımı aşıyordu ve parmaklarım işe koyulmak için kaşınıyordu. Alice'i besledikten sonra Cal ile birlikte oturma odasının köşesindeki küçük masaya oturdum ve tostumu yedim.

"Peki sabahları kedilere genellikle ne verirsin?" diye sordu. 'Bugün güvercinleri ve yanımda getirdiğim tavşanlardan birkaçını attım.

Bana.

"Sizin için dondurucuda sakladığım bir yığın geyik kalbi var.

Size göstereyim - Lodge'un arka tarafındaki avluda bir kulübede. "Onlara bayılacaklar Cal, teşekkürler.

Anlamıyorum Tig. Vegan olduğunu söylüyorsun, peki her gün ölü etle nasıl başa çıkabiliyorsun?

"Çünkü bu doğa, Cal. İnsanlar beslenmemiz konusunda bilinçli kararlar verebilecek kadar evrimleşmiştir ve bizi hayatta tutacak pek çok alternatif besin kaynağımız vardır, oysa hayvanların yoktur. Alice et yiyor çünkü kendi türü bunu yapıyor, aynı şekilde kediler de. Her ne kadar geyik kalbi ile uğraşmayı sevmediğimi itiraf etsem de, durum bundan ibaret. Kalp hepimizin özüdür, öyle değil mi?

"Yorum yapamam; ben bir erkeğim ve ister sakatat ister en iyi biftek olsun, dişlerimin arasındaki kırmızı etin tadını seviyorum. Cal parmağını bana doğru salladı. 'Ve seni uyarıyorum Tig, asla evrim geçirmeyeceğim, ben baştan aşağı bir etoburum.

'Seni dönüştürmeye çalışmayacağıma söz veriyorum, yine de sana kuzu pirzolası ve benzeri şeyler pişirirken çizgiyi çekeceğim.

"Ayrıca, siz Fransızların kırmızı eti sevdiğinizi sanıyordum.

'Ben İsviçreliyim, Fransız değil, belki bu durumu açıklar,' diye sırtarak karşılık verdim.

'Margaret bana senin de biraz boşboğaz olduğunu söyledi, değil mi Tig, diplomam falan? Eminim birkaç uyuz kediye bakıcılık yapmak yerine bir laboratuvarda iyi maaşlı, yüksek ücretli bir iş bulabilirsin. Neden Kinnaird?'

"Aslında birkaç ay boyunca bir hayvanat bahçesi laboratuvarında verileri analiz etmek için çalıştım. Parası iyiydi ama perişan haldeydim. Önemli olan hayatınızın kalitesi, değil mi?

"Evet, çalıştığım onca yorucu saat karşılığında aldığım ücret göz önüne alındığında, buna inanmam gerek! Cal derin bir kahkaha attı. "Burada olman iyi oldu.

"Arkadaşlıktan memnun olurum.

"Sakıncası yoksa bugün evi bahar temizliğinden geçireyim dedim."

"Buna ihtiyacı var, orası kesin. Teşekkürler, Tig. Görüşürüz.
sonra.'

Bununla birlikte, eski Barbour'unu silkti ve kapıya doğru yürüdü.

*

Sabahın geri kalanını kedilerle geçirdim - ya da aslında onlarsız, çünkü yeşilliklerin arasına özenle gizlenmiş inlerde onları ne kadar arasam da göremedim.

Öğle yemeği için kulübeye uğradığında Cal'a, 'Eğer yüklerim ilk hafta içinde ölürse ne büyük bir felaket olur,' dedim.

Sandviçler. "Yemeklerine dokunmuyorlar.

'Evet, öyle olurdu,' diye homurdandı, 'ama en azından birkaç gün yetecek kadar yağları varmış gibi görünüyordu. Yerleşeceklerdir, Tig.

'Umarım öyle olur, gerçekten. Her neyse, yiyecek ve temizlik malzemeleri için biraz alışveriş yapmam gerekiyor,' dedim. "Bunun için en yakın yer neresi?

'Şimdi seninle yerel markete geleceğim. Sana bir sürüş dersi vereyim - Beryl'e alışmak biraz zaman alıyor.

Sonraki bir saatimi Beryl'i yönlendirerek ve onun tuhafliklarını öğrenerek geçirdim. Dükkan tam bir hayal kırıklığıydı, yoldan geçen turistler için kim bilir kaç çeşit kurabiye satıyordu ama başka bir şey yoktu. En azından patates, lahana ve havuç, biraz tuzlu yer fıstığı ve protein için bol miktarda kuru fasulye alabildim.

Kulübeye döndüğümde Cal beni kendi halime bıraktı ama paspas ve süpürge arayıp bulamayınca, yukarı çıkıp Beryl'e ödünç alabileceğim bir şeyler olup olmadığını sormaktan başka çare olmadığına karar verdim. Avludan geçerek Loca'nın arka kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı çaldığımda yanıt alamayınca kapıyı açtım ve içeri girdim.

'Beryl? Ben kulübeden Tiggy! Burada mısın?" Koridor boyunca mutfaka doğru yürürken seslendim.

"Yukarıdayım canım, yeni günlükleri düzenliyorum," diye bir ses geldi yukarıdan. 'Birkaç saniye içinde aşağıda olacağım. Git ve mutfakta çaydanlığı yak, olur mu?

Beryl'in talimatlarına uydum ve tam çaydanlığı arıyordum ki, Beryl yanında önlük ve lastik eldiven giymiş, buğday benizli genç bir kadınla içeri girdi.

'Bu Alison, Noel'de misafirler geldiğinde Köşkü tertemiz tutacak. Değil mi Alison?' Beryl yavaşça konuştu,

Sanki kız duymakta güçlük çekiyormuş gibi kelimelerini telaffuz ediyordu. "Evet, Bayan McGurk, öyle yapacağım.

"Pekâlâ Alison, yarın sabah tam sekizde görüşürüz. Laird gelmeden önce yapılması gereken çok şey var.

"Peki, Bayan McGurk," diye tekrarladı kız, yeni patronundan korkmuş gibi görünüyordu. Başıyla veda ettikten sonra mutfaktan dışarı fırladı.

Beryl dolabı açıp bir çaydanlık çıkarırken, "Aman Tanrım," diye yorum yaptı. "Alison'ımız pek zeki değil ama ben de buralarda çok sayıda personel bulma şansına sahip değilim. En azından ailesinin çiftliğinden işe yürüyerek gidebiliyor ki bu da -kış aylarında- her şey demek.

"Yakınlarda mı oturuyorsun? Beryl çay yapraklarını demliğe koyarken ona sordum.

"Vadinin hemen karşısındaki bir kulübede. Sanırım çayın yanında süt almıyorsun?

"Hayır.

'Ev yapımı Milyoner Kurabiyemden bir parça alabilir miyim? İçinde tereyağı var. Beryl kalın karamel ve çikolata katmanlarıyla kaplı cazip bir bisküvi rafını gösterdi. "Ne de olsa yerel mandıra ve ineklere çok iyi bakıldığına şahsen kefil olabilirim.

"O halde teşekkürler, bir parça isterim," dedim ve itiraz ettiğim şeyin, yeni doğan buzağların, insanlara doğal olmayan seviyelerde süt sağlamak için sürekli hamile tutulan annelerinden koparılması olduğunu açıklamaya çalışmanın zamanı olmadığına karar verdim. 'Esas olarak et ve balık kesinlikle yemiyorum. Süt ürünleri söz konusu olduğunda ara sıra hatalarım oluyor; sütlü çikolataya bayılıyorum,' diye itiraf ettim.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Beryl gülümseyerek bana tabakta bir dilim uzattı ve prensiplerim pahasına da olsa bağ kurma yolunda küçük bir adım attığımızı hissettim. "Ee, yazlıkta işler nasıl gidiyor?

"Şey," dedim, muhteşem tereyağlı kurabiyenin her lokmasının tadını çıkararak, "paspasınız, süpürmeniz ve belki de elektrikli süpürmeniz var mı diye sormaya geldim, böylece güzelce temizleyebilirim?"

Elbette var. Erkekler kendi pislikleri içinde domuz gibi yaşamaktan hoşlanıyor gibi görünüyorlar, değil mi?

'Bazı erkekler, evet, gerçi babam tanıdığım en titiz insanlardan biriydi. Hiçbir şey yerli yerinde değildi ve her sabah kendi yatağını kendisi yapardı, üstelik bunu bizim için yapan bir hizmetçisi olmasına rağmen.

Beryl sanki statümü yeniden değerlendiriyormuş gibi bana baktı. "Demek soylu bir aileden geliyorsun, öyle mi?

Bu aşına olmadığım bir kelimeydi. "Bu ne anlama geliyor?

"Kusura bakma Tiggy, İngilizcen o kadar iyi ki duyduğum aksana bakılırsa Fransız olduğunu unutuyorum.

"Aslında İsviçreliyim ama ana dilim Fransızca, evet.

"Soylu bir aileden gelip gelmediğinizi merak ettiğimi söylemek istemiştım," dedi Beryl. "Bir hizmetçiniz olduğunu söylediğinize göre.

'Hayır, ya da en azından ben öyle düşünmüyorum. Ben ve beş kız kardeşim bebekken babam tarafından evlat edinildik.

"Öyle mi? Ne kadar ilginç. Babanız size aslen nereli olduğunuzu söyledi mi?

"Ne yazık ki beş ay kadar önce öldü ama her birimize birer mektup bıraktı. Benimki beni tam olarak nerede bulduğunu

söylüyor. "Peki bu yere gidecek misin?

Emin değilim. Ben sadece kendim olmaktan mutluyum - yani her zaman olduğum "ben" olmaktan ve kız kardeşlerim ve üvey babamla ilgili harika anılara sahip olmaktan.

"Ve hiçbir şeyin bunları bozmasını istemiyorsun?" dedi Beryl.

"Hayır, istediğimi sanmıyorum.

"Kim bilir? Bir gün isteyebilirsin ama şimdilik kaybın için üzgünüm. Şimdi, paspaslar ve süpürgeler solunuzdaki koridorun sonundaki dolapta. İşiniz bittiğinde geri getirdiğiniz sürece ihtiyacınız olanı alabilirsiniz.

"Teşekkür ederim Beryl," dedim, babam hakkındaki teselli edici sözlerinden etkilenmişim. 'Kulübenizi daha yaşanabilir hale getirmek için başka bir şeye ihtiyacınız olursa,

Bana haber ver. Şimdi telsizle tamirci Ben'i arayıp Chilly'nin odunlarını doldurmasını söylemeliyim.

"Şu arazide yaşayan yaşlı çingene mi?" "Evet o.

Margaret onunla tanışmam gerektiğini söyledi.

"Şey, o her zaman burada, canım. Artritten iki büküm olmuş durumda ve kışları o vadiye nasıl hayatta kalıyor, asla bilemeyeceğim. En azından yazın yeni Laird'in ona yaptırdığı kulübesi var. Yalıtımlı, bu yüzden sıcak.

"Bu çok nazik bir davranış, Laird.

"Ona Chilly'nin kendi güvenliği için sosyal hizmetler tarafından köye taşınması gerektiğini söyledim bile. Sorun şu ki, onu değerlendirmek için her geldiklerinde saklanıyor ve kimse onu bulamıyor. Bir dahaki gelişlerinde ona herhangi bir uyarıda bulunmayacağım,' diye burnunu çekti Beryl. 'Bu aynı zamanda her gün birimizin onu kontrol etmesi, ona yiyecek götürmesi ve kütük sepetini doldurması gerektiği anlamına geliyor. Sanki yapacak yeterince işimiz yokmuş gibi. Neyse' - Beryl telsiz paketine uzandı - 'Gitmeliyim.

Bir paspas, süpürge ve elektrikli süpürge topladıktan sonra, onları Thistle'ın heyecanlı bir şekilde önümden geçmesinin de yardımıyla avluyu boydan boya geçtim. 'Hey, Tig,' avludaki kulübenin derinliklerinden bir ses geldi.

'Buradayım, birkaç geyik kafası kaynatıyorum. Yakın zamanda bir demleme yapacak mısın?'

'Evet, ama oradan çıkıp alman gerekecek - sen bunu yaparken içeri adım atmamın imkanı yok,' diye karşılık verdim.

"Şerefe Tig, iki şeker lütfen.

'Peki, Lord Hazretleri,' diye cevap verdim. "Sakıncası yoksa kovamı ve paspasımı yere bırakayım. Kulübenin kapısını açmadan önce reverans yaptım.

4

Noel'e sadece iki hafta vardı ve kış gündönümü öncesinde günler daha da kısalmıştı. Pencerelerdeki dona rağmen henüz kar yağmamıştı ve kulübeyi olduğundan çok daha rahat bir hale getirmeyi başardığım için mutluydum. Beryl kucak dolusu güzel çiçeklerle gelmişti.

Paspasını, süpürgesini ve süpürgesini ödünç aldığımın ertesi günü perdeler.

"İstedğini seç," demişti bana. 'Bunlar yenilenmeden önce Lodge'da asılıydı ve atılamayacak kadar iyiydiler. Yedek olarak birkaç kilim de var - biraz güve yemişler ama kaldırım taşı zeminlere biraz sıcaklık katarlar. Cal'a söyle, ahırda eski bir deri sandalye var, ateşin yanına çok yakışır.

"Tam bir ev kadınısın, değil mi? Cal yeni dekore edilmiş oturma odasını gördüğünde kıkırdamıştı.

Kendime rağmen bu süreçten keyif almıştım, çünkü daha önce hiç kendime ait bir evim olmamıştı. Şimdi, akşamları büyük şöminenin önünde otururken Cal'ın kanepede uzandığı yıpranmış deri koltukta oturmak büyük bir zevkti. Başlangıçta Alice'i görmezden gelmiş olsa da, Cal artık onun büyüüne kapılmıştı ve sık sık

onu kafesten alır ve büyük avucunun içinde memnuniyetle kıvrılmasını sağlardı. Alice'i evinde misafir etmekten mutlu olmasına rağmen Thistle'a sınır koymaya devam etmesi beni biraz üzdü.

"Noel için ailene dönecek misin?" diye sordu bana, birlikte kahvaltı ederken, pencere camının etrafındaki kırağı altımızdaki muhteşem vadiyi çerçeveliyordu.

"Aslında birkaç günlüğüne İsviçre'deki evime gitmeyi düşünüyordum ama kediler hâlâ huzursuzken bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Tek yapacağım üzölmek olur, ayrıca kız kardeşlerimden hiçbirisi de bu yıl eve gitmiyor, bu yüzden onlar ve babam olmadan orada olmak gerçekten garip olur.

"Hepsi nerede yaşıyor?"

"En büyükleri Maia Brezilya'da, Ally Norveç'te, Star İngiltere'nin güneyinde, CeCe görünüşe göre maceralarından birine atıldı ve küçük kız kardeşim Electra ... şey, her yerde olabilir. O bir model. Adını duymuş olabilirsiniz. Çoğu insan duymuştur.

"Electra'yı kastetmiyorsun değil mi? Hani şu benden bile uzun olan ve her zaman gazetelerin ön sayfalarında yarı çıplak bir şekilde bir rock yıldızına asılan?

"Evet, işte o," diye onayladım.

"Vay canına, Tig! Küçük bir sürprizler yumağısın, değil mi?" Beni yakından inceledi. "Hayır, ona hiç benzemiyorsun.

"Hatırlarsan hepimiz evlatlıktık Cal," diye kıkırdadım. "Aramızda zerre kadar kan bağı yok.

"Evet, tabii ki," dedi. "Electra'ya söyle, eğer ablasını ziyaret etmek isterse, birkaç kadeh viski içmek için ona seve seve eşlik ederim.

'Onunla bir dahaki konuşmamda söylerim,' diye cevap verdim ve gözlerindeki yıldızları görünce konuyu hızlıca değiştirdim. "Peki, Noel'de ne yapıyorsun?

'Her yıl yaptığım şeyi. Dornoch'ta ailemle birlikte olacağım. Sen de bizimkine gelebilirsin, Tiggy. Bütün hindiyi domuz gibi yemeyeceksin, değil mi?" diye kıkırdadı.

'Çok nazıksın Cal, ama hâlâ nihai kararımı vermedim. Küçüklüğümüzden beri bizimle ilgilenen annemin yanında olamayacağımız için kendimi kötü hissediyorum. Belki de onu buraya davet etmeliyim,' diye düşündüm.

"Annen babanla evli miydi?"

'Hayır, ama öyle de olabilirdi. Samimi anlamda değil,' dedim. aceleyle açıkladı. "Biz büyürken onun tarafından hepimize dadı olarak işe alındı ve hiç ayrılmadı.

"Söylememin sakıncası yoksa garip bir aile düzeniniz var, Tig. En azından bana kıyasla.

'Biliyorum, ama annemi, Claudia'yı, hizmetçimizi ve kız kardeşlerimi en az senin aileni sevdiğin kadar seviyorum. Babamın ölümünün hepimizi parçalamasını gerçekten istemiyorum. O hepimizi bir arada tutan tutkaldı,' diye iç geçirdim. "Her zaman Noel için eve dönmeye çalışırdık.

'Evet, aile her şeydir,' diye katıldı Cal. "Onlardan nefret ediyor olabiliriz ama dışarıdan biri onlara zarar verirse, onları sonuna kadar savunuruz. Annenden buraya gelmesini istersen, sorun değil ve Noel'i kutlamak için elimizden geleni yaparız.

. . . Noel gibi. Şimdi, çitlerime geri dönsem iyi olacak. Ayağa kalktı ve yanından geçerken omzumu okşadı.

O sabah daha sonra annemi aradım ve bir İskoç Noel'i teklif ettim ama reddetti.

'Tiggy, *canım*, beni düşünmen çok hoş ama Claudia'yı tek başına bırakamayacağımı hissediyorum.

'O da burada çok hoş karşılanır,' diye teklif ettim, 'biraz sıkışık olsa da.

'Aslına bakarsanız, Georg Hoffman'ı çoktan davet ettik. Ve tabii ki Christian da bizimle olacak.

"Doğru. Eğer eminsen,' dedim, bunun ne kadar üzücü olduğunu düşünerek. Atlantis'te Noel, aile üyelerinden ziyade sadece personelden oluşacaktı.

"Öyleyim, tatlım. Şimdi, sen nasılsın? Göğsün nasıl?' 'İyi. Kovalar dolusu temiz dağ havası alıyorum anne.

'Sıcak tutmaya dikkat et. Göğsünün soğuk havayı pek sevmediğini biliyorsun. Yapacağım anne, söz veriyorum. Güle güle.'

*

Birkaç gün sonra nasıl olduğunu öğrenmek için Margaret'i aradım ve beni Noel yemeğine davet etti, ben de bu teklifi minnetle kabul ettim.

Cal'ın ailesini Noel'de rahatsız etmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. Daha doğrusu, öğle yemekleri olacak ölü kızarmış kuş yığınıyla ilgilenmek için Thistle'ı arazide yürüyüşe çıkardım. Cal'ı çok eğlendirecek şekilde kendini bana bağlamış gibiydi, bir çekim için ona ihtiyaç duyulmadığında bir cadının tanıdığı gibi beni takip ediyordu. Hatta

Cal'ın orada olmadığını bildiğim zamanlarda ara sıra onu kulübeye kaçıırırdım. Ben kaba tüylerindeki çapak ve düğümleri temizlerken o da ateşin yanında kızarır, sahibinin fark etmeyeceğini umardı. Hep kendime ait bir köpeğim olsun istemiştim.

Eve döndüğümde kapıyı açtığımda Cal'i oturma odasının köşesine küçük bir Noel ağacı yerleştirirken buldum.

Başını kaldırdı ve beni kapıya kadar takip etmiş olan ve şimdi eşikte gözlerinde yalvaran bir bakışla oturan Thistle'a kaşlarını çatarak baktı.

'Şimdi, Tig, sana defalarca söyledim, içeri girmemesi gerekiyor. Bu onu kızdırır.'

"Nesh" mi? Cal'ın emirlerine itaatsizlik ettiğimi zaten bilip bilmediğini suçluluk duygusuyla merak ederek sordum.

"Evet. Onu yumuşatacaksın. Onu dışarıda bırak.

İsteksizce Thistle'ı avluya çıkardım, fısıldayarak onu sonra göreceğimi söyledim ve kapıyı kapattım.

"Bu ağacın seni ve eski evi neşelendireceğini düşündüm," diye yorum yaptı Cal. 'Ormandan kökleriyle birlikte çıkardım, böylece daha sonra yeniden dikebiliriz. Belki yarın Tain'e gidip birkaç ışık ve süs alabilirsin?

Şu anda toprak kovanının içinde orantısız bir açıyla duran küçük ağacı görünce gözlerim yaşardı.

"Oh Cal, çok tatlısın, teşekkür ederim. Yanına gittim ve ona sarıldım. "Yarın kedileri besledikten sonra gideceğim.

'O zaman erken git, yarın kar kesin geliyor. Güneydeki Sassenach'lar her zaman beyaz bir Noel hayal ederler ama ben burada kar yağmayan bir Noel hatırlıyorum.

'Ve sabırsızlanıyorum,' dedim gülümseyerek.

*

Cal'ın tahmin ettiği gibi, ertesi sabah mevsimin ilk kar yağışıyla uyandım. Beryl'den bile daha eski ve hantal olan yedek Land Rover'ı aldım ve dikkatlice Tain'e doğru sürdüm.

Sadece birkaç gün kala, küçük kasaba Noel alışverişi yapanlarla dolup taşıyordu ve ağaç ışıklarını ve süslemelerimi aldıktan sonra Cal için yumuşak ekose bir atkı ve Margaret için pembe yünlü bir süveter seçtim. Eve vardığımda, evin önüne park edilmiş, hırpalanmış bir Range Rover olduğunu fark ettim. Kinnaird Lodge. Beryl günlerdir telaş içindeydi çünkü Charlie ve ailesi Noel'i Lodge'da geçirmek için Inverness'ten geliyorlardı, ardından da Hogmanay için ilk ödeme yapan konuklara vereceklerdi.

Cal eve vardığında bizim küçük ağacımız süslenmiş ve yakılmıştı; ocakta da neşeyle yanan bir ateş vardı. Tain'den aldığım Noel şarkılarından oluşan bir CD, Cal'ın eski taşınabilir sisteminde çalışıyordu.

Cal ceketini, şapkasını ve atkısını askıya asarken, "Yaşlı Aziz Nick'in her an bacadan düşmesini bekliyorum," diye kıkırdadı.

Onu ön kapıdan içeri sokmuştum. "Dışarıda ren geyiklerimiz bile var, Tig, bak.

Pencereden dışarı baktım ve genellikle Lodge'un yanındaki çimenlikte takılan altı geyiğin bizi görmek için karşıya geçtiğini gördüm. Hepsi de geyikti, beslenebilecek kadar uysaldılar ve Cal bana arazide elle yetiştirildiklerini söylemişti.

'Noel ruhunu hâlâ hissediyor musun, Tig? Sıcak şarabımın tadına bakana kadar bekle. O zaman kesinlikle hissedeceksin. Akşam yemeğinde ne var?

"Fasulye güveci ya da kendi yemeğini pişirebilirsin," diye karşılık verdim mutfağa gitmek için oturma odasından çıkarken.

'Evet, devam et o zaman. Son yaptığın gerçekten çok lezzetliydi.

Güvec ve bir şişe ucuz şarap eşliğinde Cal ve ben kedilerin gidişatını tartıştık.

'En azından güvercinler ve geyik kalpleri artık her gün onları bıraktığım yerden kayboluyor ama Posy dışında diğer üçü hala bana yaklaşmayı reddediyor. Yakında hepsini bir veterinerine kontrol ettirmem gerekecek ve onlara nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum.

"Tig, hayvanları yeni yaşam alanlarına uyum sağlamaları için bir zaman çizelgesine göre zorlayamazsın.

'Biliyorum,' diye iç geçirdim, 'ama kendimi çok baskı altında hissediyorum, Cal. Çiftleşme mevsimi Ocak ayında başlıyor, ancak o kadar tedirginler ki, bırakın dostça vakit geçirmeyi, ayrı kutularında bile zar zor kıpırdanıyorlar. Ve Dürüst olmak gerekirse, ilk etapta birbirlerinden hoşlandıklarından emin değilim. Gördüğüm kadarıyla kimyaları uyuşmuyordu.

'Çiftleşmenin kimyayla bir ilgisi olduğundan emin değilim. Kızışma mevsiminde, geyiklerin birbiri ardına altı hindiye bindiğini gördüm. Buna doğa deniyor ve senin oğlanların da bu dürtüyü hissetmelerini umman gerekiyor.

"Ne kadar da vahşi yaşam danışmanına dönüşüyorum," dedim. "İlkbahara kadar yavru gelmezse, Charlie'yi tamamen hayal kırıklığına uğrattığımı hissedeceğim.

"Laird bir canavar değil, Tig. Onu daha önce Lodge'da gördüm ve Noel'de bir ara seni ve kedileri görmeye geleceğini söyledi.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Ya onları ziyarete geldiğinde dışarı çıkmazlarsa?

"Anlayacaktır. Bu arada, bir kız ve Bayan Noel olduğunuz için tavsiyenizi almak istiyordum. Noel için bir şeyler almam lazım.

Caitlin. Ve kafamda ne olduğuna dair bir ipucu yok.' "Caitlin mi?

"Benim kızım. Dornoch'ta yaşıyor ama Noel hediyesi olarak iyi bir şey bulamazsam daha uzun süre benim kızım olmayacak.

Zorlukla gizlediğim bir şaşkınlıkla Cal'a baktım. 'Senin bir kız arkadaşın mı var?

Vay be Cal, neden bana ondan daha önce hiç bahsetmedin?" "Kişisel şeyler, değil mi? Ayrıca, bu konu daha önce hiç açılmadı.

"Ama sen hep buradasın. Caitlin seni çok az gördüğü için rahatsız olmuyor mu?

Aslında hayır, çünkü bu hep böyleydi. Onu ayda bir hafta sonu ve her ilk Perşembe görüyorum.

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?

"On iki yıl kadar oldu," dedi ağzına biraz daha güveç tıktıştırırken. "Birkaç yıl önce evlenme teklif ettim.

"Tanrım! O zaman neden burada, kulübede sizinle birlikte yaşamıyor?"

"Öncelikle, Tain'de bir inşaat şirketinin şube müdürü.

Bildiğiniz gibi, arabayla bir saat uzaklıkta. Havaalar böyleyken, burada kar altında kalma riskini göze alamaz. Ve böyle rutubetli bir çöplükte yaşamak istemez. Siz geldikten sonra burayı görseydi, fikrini değiştirebilirdi. Hırıltılı bir şekilde kıkırdadı. 'Konu açılmışken, peki ya sen? Hayatında özel biri var mı Tig?

'Servion Hayvanat Bahçesi'ndeki laboratuvarıda tanıştığım bir adam vardı ve bir süre aramızda bir şeyler oldu ama ciddi değildi. Henüz "o kişi" ile tanışmadım,' dedim şarabımdan bir y u d u m alarak. 'Tanıştığın için şanslısın. Caitlin'le tanışmayı çok isterim Cal.

Neden onu Noel'de bir akşam buraya davet etmiyorsun?

"Mesele şu ki, Tig," dedi Cal kaşlarını çatarak, "evimi senin gibi güzel bir genç kızla değil, ödül avcısı sakallı bir kadınla paylaştığımdan bahsetmiş olabilirim. Kadınların nasıl olduğunu bilirsin, son sözünü asla duymak istemem.

'Bu da onu burada tutmak için bir neden daha: Tehdit olmadığım konusunda onu rahatlatabilirim. Her neyse, bir noktada onunla tanışmak isterim çünkü o sizin "kişiliğiniz". Ayrıca ona mücevher almanı öneririm.

"O pratik bir kız, Tig," dedi Cal şüpheyle. 'Geçen yıl ona bir çift termal yatak çorabı ve su geçirmez eldiven almıştım. Yeterince memnun görünüyordu.

"Sana söz veriyorum Cal," dedim kıkırdamamı bastırarak, "kadınlar, ne kadar pratik olurlarsa olsunlar -ya da öyleymiş gibi yapsınlar- mücevherlere bayılırlar.

Bir saat sonra iyi geceler dileyip yataklarımıza gittik. Cal'in ifşaatından dolayı kendimi mutlu hissediyordum - bugünlerde toplum ne kadar modern olursa olsun, birlikte yaşayan herhangi bir erkek ve kadın arasındaki ilişki temel kurallar belirlenene kadar her zaman bir sınırı vardı. Ki bu kurallar konuşmamızla ortaya çıkmıştı. İçimde Cal'a karşı cinsel bir çekim olduğundan değil, ama kesinlikle kendimi ona yakın hissediyordum. İyi haber şu ki, beş kız kardeşle büyümüş olan Cal artık hep özlemini çektiğim şey oldu - bir ağabey.

*

Üstümdeki ahşap platformlardan birinde oturan Polson'a baktım. Güneşin altında kışını bana doğru çevirmiş, beni açıkça görmezden geliyordu. Umurumda değildi. En azından kutusundan çıkmış ve açık havadaydı, bu da bana nihayet travmasını atlattığı umudunu veriyordu.

Fotoğraf makinemle hızlıca bir fotoğraf çektim, belki Laird -buradaki herkesle birlikte Charlie Kinnaird demeye başlamıştım- kedilerin hayatta olduğuna dair kanıt ister diye.

"Mutlu Noeller," dedim Polson'a, "belki yarın sabah bana bakmaya tenezzül edersin de sana göz göze mutlu Noeller dilerim.

Eğer kediler kraliyet ailesi kadar mağrur ve kaprisli olmakla ünlüyse, Polson'ın kral olduğunu düşünerek yokuşu tırmanmaya başladım. Yukarı baktığımda, yamacın tepesinde durmuş bana bakan çok zayıf bir kadın gördüm. Zürafa gibi uzun bacakları vardı ve Cal'ın deyimiyle 'şehirli' bir kayak ceket giymişti, yakası göz alıcı bir kürkle süslenmişti. Gür saçları güneş ışığında bir hale gibi beyaz-sarı parlıyor, bir çift iri mavi gözü ve yastık gibi görünen dudakları çerçeveliyordu. Kim olursa olsun çok güzeldi. Gürültüyle bana doğru gelmeye başladı. Polson onu görünce hemen geri çekildi.

"Merhaba," dedim hızımı iki katına çıkarırken. Ona ulaştıktan sonra Yüz yüzeydik ya da daha doğrusu, yamaçta üzerimde yükselirken göz hizam karnıyla aynı seviyedeydi. "Çok üzgünüm hanımefendi ama burası yasak bölge.

"Gerçekten mi?" diye söylendi, bana küçümseyerek bakarak. "Hiç sanmıyorum.

'Aslında şu an için öyle, çünkü yaban kedilerimiz yeni geldi, görüyorsunuz. Onları yerleştirmeye çalışıyorum ve çok huysuzlar ve yabancılardan hoşlanmıyorlar ve ben de onları açık alana çıkmaya teşvik ettim ve-'

"Siz kimsiniz?"

"Adım Tiggy, burada çalışıyorum."

"Şimdi mi çalışıyorsun?"

"Evet. Yukarıda kalman sorun olmaz. Pek bir şey göremediğini biliyorum ama Laird kedileri ıslah etmeye çalışıyor, çünkü İskoçya'da sadece üç yüz tane kaldı."

"Bunların hepsini biliyorum," dedi ve sözlerinde yabancı bir aksanın tınısını ve zar zor gizlenen antipatiyi duydum. "Küçük projenizi bozmak bana düşmez. Sıkı bir gülümseme verdi. 'Bana söyleneni yapacağım ve geri çekileceğim. Güle güle."

"Hoşça kal," diye seslendim Claudia Schiffer'a benzeyen kadının tepeye doğru geri dönüşünü izlerken. İçgüdüsel olarak, bir hata yaptığımı biliyordum.

*

"Bugün kedilerin orada bir kadınla tanıştım," dedim Cal'a öğle yemeğinde geldiğinde. "Sarışın, Disney prensesi dudaklı ve çok uzun boyluydu."

Cal çorbasını höpürdetirken, "O zaman hanımefendi olmalı," diye cevap verdi. "Laird'in karısı Ulrika."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Küfür etmek sana yakışmıyor, Tig. Ne oldu?"

"Ona karşı gerçekten kaba davranmış olabilirim Cal. Polson'ı ininden çıkarmayı henüz başarmıştım ki, o geldi ve onu içeri kaçtırttı. Ben de Temelde ona gitmesini söyledim.' Dudağımı ısırđım ve Cal'ın tepkisini bekledim. "Bu bir fincan soğuk su gibi içilecek," dedi bir elini silerken.

ekmek parçasını kâsesinin etrafına doladı ve sonra ağzına attı. "Muhtemelen ilk kez biri tarafından defolup gitmesi söyleniyor."

"Tanrım, Cal, ben sadece kedileri korumaya çalışıyordum; vahşi hayvanlar hakkında bir şeyler biliyorsa, eminim anlayacaktır?"

"Tek bildiğı vücuduna taktıkları, Tig. Tam bir moda tabağı. Gençken biraz modellik yapmış."

"Onu gördüğümde kim olduğunu anlamalıydım," diye homurdandım.

'Her kimse, kedilerin rahatsız olmasını istemezdin. Boş ver Tig, eminim bunu atlatacaktır. Zaten kedileri ziyarete değil, bakıcılarına bakmaya geldiğini tahmin ediyorum. Charlie muhtemelen ona senden bahsetmiştir ve onun hakkında bildiklerimi bildiğimden, genç bir kadının bölgesini işgal etmesinden hoşlanmayacaktır. Özellikle de senin gibi güzel bir kadının.

"Hah! İltifatın için teşekkürler Cal, ama benim tarafımdan tehdit edileceğinden şüpheliyim. Hiçbir zaman olması gereken kadınsı kıvrımlara sahip olamayan, Margaret'in kulübesindeki güveler yüzünden örüldüğü kadar çok deliği olan eski Aran kazağımla kaplı küçük bedenimi gösterdim.

'Bahse girerim yine de oldukça iyi temizleniyorsundur. Bu gece Lodge'daki küçük partide de bunu yapacaksın. Söylemeyi unuttum, Laird babasının geleneğini sürdürerek Noel arifesinde ana salonda içki ve dans partisi düzenliyor, bu yüzden sevinç bezlerinizi çıkarmanız gerekecek.

"Ne?! Dehşet içinde Cal'a baktım. "Yanımda hiç güzel kıyafet yok.

"En azından banyo yapabilirsin, böylece vahşi kedi gibi kokmazsın.

O gece, güve yeniği bir kazak dışında sahip olduğum tek şeyin kırmızı kareli bir gömlek ve 'en iyi' siyah kot pantolonum olduğunu fark ettim.

Kestane rengi saçlarımı bıraktım.

Saçlarımı atkuyruğu yapmak yerine gevşek bıraktım, biraz rimel ve bir tutam kırmızı ruj sürdüm.

Oturma odasında Cal'a katıldığımda şaşkınlıktan nefesim kesildi. Koyu mavi ve yeşil bir İskoç eteği giymişti, kemer tokasından bir sporran sarkıyordu ve çorabının içine bir bıçak sıkıştırmıştı.

"Vay be Cal, inanılmaz görünüyorsun!

'Sen de oldukça iyi süslenmişsin,' dedi onaylayarak. "Pekâlâ, hadi gidelim.

Locanın ön girişine doğru yürüdük, içeriden gelen seslerin mırıltısını şimdiden duyabiliyordum.

"Biz köylülerin ana eşiği geçmemize izin verilen yılın tek olayı bu," diye mırıldandı bana içeri girdiğimizde ve ben salonda duran muhteşem Noel ağacının ışıklarına bakarken

merdiven boşluğu. Izgarada büyük bir ateş yanıyordu ve gelen konuklara - erkekler Cal gibi kilt giymiş, kadınlar ekose kuşaklar takmıştı - Beryl ve Alison tarafından sıcak şarap ve kıymalı turta ikram ediliyordu.

"Çok hoş görünüyorsun Tiggy," dedi Beryl. "Sana da mutlu Noeller.

"Mutlu Noeller," diyerek ona kadeh kaldırdım ve sıcak şarabımdan bir yudum alarak gizlice Charlie Kinnaird ve karısını görebilmek için odayı taradım.

"İkisi de hâlâ üst kattalar. Beryl aklımı okudu. 'Yeni metres Hazırlanmak her zaman uzun zaman alır. Ne de olsa tebaasını karşılamaya hazırlanıyor," diye ekledi dudaklarını büzerek.

Beryl yeni gelenlere hizmet etmeye devam etti ve ben de salonda dolaşırken konukların çoğunun emeklilik çağına olduğunu düşündüm.

Sonra ağarmış kafaların arasında dikkatimi çeken genç bir kız gördüm. Elinde sıcak şarap kadehiyle tek başına duruyordu ve yaşıtı birinin böyle bir toplantıda olabileceği kadar sıkılmış görünüyordu. Ona yaklaştığımda tanıdık geldiğini gördüm - bu sabah vahşi kedi barınağında tanıştığım kadınla aynı parlak mavi gözler ve lekesiz bir cilt, ancak çok kısa kesilmiş dalgalı maun saçları vardı. Üzerindeki eşofman ve yırtık kot pantolonundan bu geceki şenlik için giyinmek için hiç çaba sarf etmediği anlaşıyordu.

"Merhaba. Ona yaklaşıırken gülümsedim. 'Ben Tiggy. Burada, arazide çalışmaya yeni başladım. Yaban kedileri yerleşene kadar onlara göz kulak oluyorum.

'Evet, babam senden bahsetmişti. Ben Zara Kinnaird.' Zara'nın mavi gözleri Tıpkı annesinin günün erken saatlerinde yaptığı gibi beni değerlendirdi. 'Babamın vahşi yaşam danışmanı olmak için çok genç görünüyorsun. Kaç yaşındasın?'

"Yirmi altı. Sen kaç yaşındasın?

"On altı. Kediler nasıl alışıyor?" diyesordu bana, gerçekten ilgileniyor gibiydi.

"Biraz zaman alıyor ama ilerleme kaydediyoruz.

'Keşke senin yerinde olabilseydim, bir sınıfa tıklıp sıkıcı matematik ve benzeri şeyler yapmak yerine bütün gün açık havada hayvanlarla birlikte çalışabilseydim. Annem ve babam eğitimimi tamamlayana kadar gelip burada çalışmama izin vermiyorlar.

"Fazla zamanın kalmadı, değil mi?

"Tam on sekiz ay. Ondan sonra bile annem muhtemelen *Vogue*'da editör falan olmamı bekliyordur. Hiç sanmıyorum,' diye homurdandı. "Sigara içiyor musun?" diye fısıldadı bana.

"Hayır, içmiyorum. Sen içer misin?

'Evet, annemle babam bakmadığında. Okulda herkes içer. Benimle dışarı gelir misin, bir tane içeyim, sonra da beni kulübedeki geyik kafalarına bakmaya götürdüğünü falan söylersin? Burası çok sıkıcı.'

İhtiyacım olan son şey metaforik bisikletin arkasında yakalanmaktı. Laird'in kızını sigara içmeye teşvik eden barakalar. Ama bu kızıdan hoşlanmıştım, bu yüzden evet dedim ve ön kapıdan sıvıştık. Zara hemen kapüşonunun cebinden yıpranmış bir sigara ve çakmak çıkardı ve yaktı. Parmaklarındaki ağır gümüş yüzükler ve Zara'nın yaşlarındaki kız kardeşim CeCe'yi hatırlatan siyah ojesi dikkatimi çekti.

"Babam buraya kadar gelmişken seninle konuşmamı ve Margaret'in sığınağında ne yaptığını öğrenmemi söyledi," dedi ve buz gibi havaya bir duman üfleyerek. "Adını Beatrix Potter öykülerindeki kirpiden mi alıyorsun?" diye devam etti, ben cevap vermeye fırsat bulamadan.

"Lakabım oradan geliyor, evet. Görünüşe göre bebekken saçlarım kirpi gibi diken dikenmiş. Gerçek adım Taygete.'

'Bu alışılmadık bir şey. Nereden geliyor?

"Kız kardeşlerim ve ben adımızı Yedi Kız Kardeş yıldız kümesinden alıyoruz. Bak.

Tamamen berrak gökyüzünü işaret ettim. 'İşte oradalar, hemen yukarıda Ok gibi görünen bir çizgi halindeki üç yıldız. Buna Orion'un Kuşağı denir. Efsaneye göre Orion kız kardeşleri gökyüzünde kovalamış. Onları görebiliyor musun?'

"Yapabilirim! Zara çocuksu bir heyecanla 'Yapabilirim' dedi. "Çok küçükler ama yakından bakarsam hepsinin parıldadığını görebiliyorum. Her zaman ilgimi çekmiştir

Ama bu tür şeyleri okulda öğretmiyorlar, değil mi? Zooloji bölümünü sevdin mi? Eğer üniversiteye gitmek zorunda kalırsam, böyle bir şey yapmak istiyorum.

"Sevdim ve sana anlatmaktan mutluluk duyarım ama sence de içeri dönmemiz gerekmiyor mu? Ailen seni arıyor olabilir.

Hayır, aramayacaklar. Büyük bir tartışma yaşadılar. Annem aşağı inmeyi reddediyor ve babam onu ikna etmeye çalışıyor. Her zamanki gibi. Zara gözlerini devirdi. "Histerikleşiyor, görüyorsun, eğer babam onunla aynı fikirde değilse, o zaman sakinleşmesi için ona yalvarmak zorunda kalıyor.

Zara'nın babasını şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, çevresine bu kadar hâkim görünen bir adamla böyle bir sahneyi bağdaştırmakta zorlandım. Ama daha fazla araştırmak bana düşmezdi, bu yüzden Zara'ya elimden geldiğince diplomamdan ve Margaret'in sığınağındaki işimden bahsetmeye devam ettim ve gözleri ay ışığında parladı.

'Vay canına, kulağa harika geliyor! Babam nihayet iş başına geldiğine göre, ona birkaç dönümlük bir araziye hayvan barınağı açmak için ayırması gerektiğini söyledim.

Margaret's. Ve belki bir hayvanat bahçesi de olabilir, böylece yerel ebeveynler küçük çocuklarını getirebilir ve onları arazinin tadını çıkarmaya teşvik edebilirler.

"Bu harika bir fikir, Zara. Ne dedi peki?"

"Şu anda hiçbir şey yapacak paramız yok," diye iç geçirdi Zara. "Ona okulu bırakıp tam zamanlı olarak buraya gelip ona yardım edeceğimi söyledim ama o sadece okulu bitirip üniversiteye gitmemden bahsetti. Margaret'in diploması yoktu, değil mi? Tek ihtiyacın olan hayvan sevgisi.

"Doğru, ama diploma bir kariyer yoluna girmene yardımcı olur, Zara.

"Benim bir kariyer yolum var! Mavi gözleri tutkuyla parlarken, kollarını malikâneyi kucaklayacakmış gibi açtı. "Hayatımın geri kalanını burada geçirmeyi planlıyorum. Hayvanlarla çalışmak istediğini biliyor muydun?"

"Evet.

"Hayvanlar insanlardan çok daha iyi, değil mi?"

"Bazı insanlar, evet, ama yaban kedilerinden biri - Polson - gerçek bir primadonna. Açıkçası insan *olsaydı* ondan pek hoşlanacağımı sanmıyorum.

"Kulağa annem gibi geliyor . . ." Zara kıkırdadı. "Hadi, içeri dönüp kiracılarımın aşağıya inip inmediğine baksak iyi olacak.

Locaya geri dönerken, Zara'nın nasıl da ergenlik çağındaki bir kızın timsali olduğunu düşündüm: çocuklukla kadınlık arasında sıkışıp kalmıştı.

Giriş holü artık kalabalıktı ve Zara'nın aynı anda kalabalığın içindeki, yaşlarına bakılırsa onu şüphesiz küçük bir bebekten beri tanıyan çeşitli sadık hizmetkârlara el sallayıp öpücükler göndermesini izledim. Ne de olsa o onların 'prensesiydi' - Kinnaird malikânesinin gelecekteki varisiydi. Bir yanım tüm bu güzelliğin bir gün ona geçecek olmasını kıskanmaktan kendini alamıyordu ama en azından Kinnaird için gerçek bir tutku sergiliyordu.

Düşüncelerim, mavi gözleri ve parlak kıvılcı saçlarıyla minyon bir kadının yanımıza gelmesiyle yarıda kesildi.

"Zara, bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu kadın.

Zara dönüp kadını iki yanağından öptü. "Caitlin! Seni görmek ne güzel. Tiggy, bu Caitlin, Cal'ın en iyi yarısı. Caitlin, bu Tiggy, birkaç aylığına malikânede çalışmaya geldi.

"Evet, Cal bana senden bahsetti. Kulübede onunla nasıl geçiniyorsunuz? Kafanı dinlemek için çok rahat bir yer değil, değil mi?"

"Oh, gerçekten çok iyi ve Cal'iniz beni gerçekten hoş karşıladı. Kulübe eskisinden çok daha iyi görünüyor, eskisi gibi olması için çok çaba sarf ettim.

İkimiz için rahat bir yer.

Tiggy, kapa çeneni! Caitlin'in yüzündeki ifadeyi gördüğümde kendi kendime söyledim.

Zara imdadıma yetişti ve Caitlin'e inşaat şirketindeki işi hakkında sorular sormaya başladı, birkaç saniye sonra Cal'ın kendisi de bize katıldı, iki elinde birer kadeh viski, yanında kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim ince ve çekici bir kadın vardı. Nişanlısı ve ev arkadaşını bir arada görmekten ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordum.

'Görüyorum ki siz ikiniz çoktan tanışmışsınız. Daha önce ikinizi bir araya getirmeyi planlıyordum ama Tiggy'yi bulamadım. Sevgiyle gülümsedi Caitlin, iri kolunu onun narin omuzlarına attı, bunu yaparken viski elinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Evet, tanışmıştık. Caitlin onun gülümsemesine karşılık verdi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı.

"Evet, her neyse," diye devam etti, açıkça konuşmayı ilerletmek istiyordu. "Fiona'yı Tiggy ile tanıştırmak için buraya getirdim. Tiggy, bu bizim yerel veterinerimiz, Fiona McDougal. Kedilere bakacak birine ihtiyacın olduğunu söylemiştin, bu da senin kadının.

"Merhaba Tiggy, seninle tanışmak bir zevk. Fiona'nın sesi yumuşak ve sıcaktı, zarif bir İskoç aksanı vardı.

"Ben de," diye cevap verdim, Caitlin'in dikkatini dağıttığım için minnettardım.

Kimse daha fazla bir şey söyleyemedi, üstümüzdeki merdivende aniden beliren bir renk cümbüşüyle bölündük. Evin geri kalanı gibi salonun sakinleri, yukarı baktık. Daha önce vahşi kedi barınağında gördüğüm kadın -şimdi üzerinde dar kırmızı bir elbise vardı ve omzuna ekose bir kuşak iliştilmişti- kocası Charlie Kinnaird'in kolunda merdivenlerden inerken alkış koptu. Şimdi, hastane yerine

Onu en son gördüğüm önlüklü halinden, akşam yemeği ceketi, papyon ve kilt giymiş, Loca'daki tabloları süsleyen yüzyılların laird'lerinin görüntüsünün ta kendisi olmuştu.

Son birkaç basamağı inmek için köşeyi döndüklerinde nefesimi tuttum. Her ne kadar büyüleyici görünse de kadın yüzünden değil, *adam* yüzünden. Onunla en son karşılaştığımda hissettiğim aynı keskin duyguyu içimde hissederken utançtan kızardım.

Karı koca merdivenin yarısında durakladılar ve ben de kadının sanki yaşlı İngiliz hükümdarından ders alıyormuş gibi altındaki kalabalığa el sallayışını izledim. Charlie onun yanında duruyordu, yüzünün

Omuzları, mülakatta fark ettiğim iç gerginliğini ele veriyordu. Dudaklarına yapıştırdığı gülümsemeye rağmen rahatsız olduğunu biliyordum.

"Bayanlar ve baylar. Charlie sessizlik için elini kaldırdı. "Öncelikle her yıl düzenlediğimiz Noel Arifesi toplantımıza hoş geldiniz demek istiyorum. Geçtiğimiz otuz yedi yıl boyunca her birine katılmış olmama rağmen bu benim ev sahipliğini yaptığım ilk etkinlik. Hepinizin bildiği gibi, babam Angus geçtiğimiz Şubat ayında uykusunda aniden öldü ve başka bir şey söylemeden önce

Beryl'in nazıkçe dağıttığı viskileri alın ve onun şerefine kadeh kaldırın. Charlie, Beryl'in uzattığı tepsiden bir bardak aldı ve dudaklarına götürdü. "Angus'a.

"Tae Angus," diye koro halinde söylendi odadakiler.

'Ayrıca yıllar boyunca mülkün yönetilmesine yardımcı olduğunuz için her birinize teşekkür etmek istiyorum. Birçoğunuz babamın ölümünün ardından aylar süren belirsizliğe rağmen, Kinnaird malikanesini yirmi birinci yüzyıla taşımak ve aynı zamanda eski doğal ihtişamına kavuşturmak için elimden geleni yapmak gibi bir gelecek vizyonum olduğunu zaten biliyorsunuz. Bu zor bir görev ama

Yerel halkın desteğiyle bunu başarabileceğimi biliyorum.

"Evet, öyle olacak," diye bağırdı yanımdaki adam, ceketinin cebinden bir matara çıkardı, açtı ve derin bir yudum aldı.

"Son olarak, bu zor yıl boyunca yanımda olduğu için eşim Ulrika'ya teşekkür etmek istiyorum. Onun desteği olmadan bunu başaramazdım. Sana, sevgilim.

Hepsi boş olmasına rağmen herkes tekrar kadeh kaldırdı, bu yüzden Charlie aceleyle devam etti.

"Ve tabii ki kızım Zara'ya. Zara mı?" Odanın etrafına baktı, ben de baktım ama Zara ortadan kaybolmuştu. "Eh, hepimiz onun uygunsuz anlarda ortadan kaybolmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz.

Laird'in bu yorumu üzerine genel bir eğlence mırıltısı yükseldi.

"Şimdi söylenmesi gereken tek şey hepimize Mutlu Noeller.

Hepimiz koro halinde 'Mutlu Noeller' diye karşılık verdik.

"Şimdi lütfen kadehlerinizi doldurun ve birkaç dakika içinde taverna için halıları toplayalım.

Cal, Caitlin'in elini ayı pençesine benzeyen pençesiyle tutmadan ve ikisinin daha fazla içki getirmesi hakkında bir şeyler mırıldanmadan önce, "Bu heyecan verici bir konuşma değil miydi?" dedi.

Cal Caitlin'i uzaklaştırırken Fiona, "O iyi bir adam," dedi. "Ee, burada işler nasıl gidiyor? Tüm dikkatini bana çevirdi ve güzel yeşil gözlerindeki zeki bakışlar beni etkiledi.

"Alışmaya çalışıyorum," dedim. 'O kadar güzel ki bazen kendimi içinde kaybedecektim gibi hissediyorum. Son üç haftalık izolasyondan sonra bu akşam bu kadar çok insanla birlikte olmayı tuhaf buluyorum.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Edinburgh'dan buraya ilk taşındığımda ben de benzer bir şey yaşamıştım.

"Ah, sormamın sakıncası yoksa sizi büyük şehirden Highlands'e getiren neydi?

"Buralı bir adama aşık oldum," diye basitçe cevap verdi. "Edinburgh Üniversitesi'ndeki veterinerlik eğitimimi neredeyse tamamlamıştım ve Hamish'le tanıştığımda Kinnaird yakınlarındaki yerel bir muayenehanede iş deneyimi yapıyordum. Yakınlarda küçük bir çiftliği vardı. Eğitimimi tamamladıktan sonra Edinburgh'daki büyük bir muayenehaneden iş teklifi aldım ama kalbim kazandı ve Hamish ile evlenerek buraya taşındım. Yerel bir muayenehaneye katıldım ve birkaç yıl önce ortağım Ian emekli olunca onun yerine geçtim.

"Doğru. Meşgul müsünüz?

"Çok, gerçi burada tedavi ettiğim hasta türü farklı. Edinburgh'da olduğu gibi çok az evcil hayvanım ve sayısız koyun ve ineğim var.

"Bundan zevk alıyor musunuz?

"Sabahın üçünde, bir metre karda zor durumdaki hamile bir düveye yardım etmek için çağrı almak zor olsa da bu işi seviyorum," diye kıkırdadı.

Yanında uzun boylu, geniş omuzlu sarışın bir genç belirdi.

"Merhaba anne, ben de nereye gittiğini merak ediyordum. Gri-yeşil berrak gözleri - Fiona'nınkilere o kadar benziyordu ki, herkes onun oğlu olduğunu anlayabilirdi - parlıyordu. ışıklar.

"Merhaba Lochie," dedi Fiona sıcak bir gülümsemeyle. "Bu Tiggy, arazideki yeni yaban kedilerine bakan genç kız.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Tiggy. Lochie bana elini uzattı, sonra Zara bize katıldığında onun kıpkırmızı olduğunu gördüm.

"Merhaba Lochie," dedi Zara. 'Seni uzun zamandır görmemiştim. Nerede saklanıyordun?'

"Selam, Zara. Yüzündeki kızarıklık derinleşti. "Dornoch'ta üniversitedeydim. "Doğru ya. Şimdi ne yapıyorsun?

'Çıracak olarak iş arıyorum. Etrafta pek bir şey yok, bu yüzden çiftliğimizde babama yardım ediyorum.

"Ona bu gece Cal'i yakalamasını ve Kinnaird'de bir şeyler olup olmadığını sormasını söyledim," diye ekledi Fiona dikkatle.

"Cal'ın yardıma ihtiyacı var," diye araya girdim.

"Ama babamın hiç parası yok," diye iç geçirdi Zara.

"Hiçbir şey için çalışmam, sadece deneyim için," dedi Lochie ve ben onun çaresizliğini hissettim.

"Belki de hiçbir şey için değil, Lochie," diye araya girdi

annesi. "Benim için bir şeyler söylersin, değil mi Zara?

'Elbette yaparım. Bana bir içki ısmarlamak ister misin?" diye sordu.

"Vay be, ne kadar da büyümüş! Lochie hevesle başını sallayıp salonun arka tarafındaki yüklü masaya doğru ilerlerken Zara bana fısıldadı. 'Eskiden kısa boylu, şişman ve sivilcelerle kaplıydı! Sanırım gidip ona yardım etmeliyim.

'Bunu sen yap,' dedim arkasından giderken.

"Ergenler, ha? Fiona bana gözlerini devirdi ve ikimiz de kıkırdadık. Cal elinde daha fazla viski bardağıyla döndü ama ben benimkini reddettim,

aniden başım döndü. Charlie ve Ulrika'nın

ve bize daha da yaklaşıyor. 'Aslında biraz midem bulanıyor. Alkolden olmalı. Sanırım eve doğru kaybolacağım.

Ama Tig, dans gecesi için kalmalısın. Bu yılın en önemli anı! Charlie'nin merhaba demek istediğini biliyorum.

'Görmesi gereken bir sürü insan var ve eminim Noel'de konuşmak için başka bir şansımız olacak. Sen burada kal Cal ve keyfine bak. Evde görüşürüz. Fiona, seninle tanışmak çok güzeldi.

'Sen de Tiggy, kedilerini ziyaret etmemi istediğin zaman bana haber ver. Cal'da numaram var.'

"Olur, teşekkürler Fiona. Cal beni durduramadan arkamı döndüm ve dışarı çıktığımda yoğun bir sisin çöktüğünü, çimenlikteki Noel ağacının parıldayan ışıklarının örümcek ağını andıran sis tarafından örtüldüğünü gördüm. etrafında dönüyordu. Ağacın birkaç metre ötesinde bir başka ışık titreşimi belirdi ve yakınlarda birinin sigara içtiğini fark ettim.

"Mutlu Noeller," dedim figürün yanından geçerken.

'Ve sana da. Er . . .' Figür bana doğru yürüdü ve sisin içinden çıktığında çok uzun boylu olduğunu gördüm ama karanlıkta başka bir şey seçemiyordum.

"Parti güzel miydi?" diye sordu, sesinde anlam veremediğim bir aksan vardı.

"Çok güzel, evet.

"Laird Char da katılıyor mu?

'Evet. Partiye karısıyla birlikte ev sahipliği yapıyor. Sen daha gelmedin mi?'

'Hayır.'

"Sen misin, Tiggy?" Bir meşale ışını bize doğru parladı. "İçeride seni bulmak için her yerde seni arıyordum.

Charlie Kinnaird bana doğru yürüdü, sonra el fenerini arkadaşşıma doğrultunca aniden durdu.

"Burada ne yapıyorsun?" "Noel için yaşlı annemi ziyarete geldim.

Düşündüm ki

Onu şaşırtmak. Buna karşı bir yasa yok, değil mi?"

Charlie cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Ondan yayılan antipati aşikârı.

"Peki o zaman," dedim içimde toplayabildiğim tüm sahte neşeyle, "iyi geceler diyeceğim. Mutlu Noeller,' diye ekledim kuyruğumu kısıtııp kulübeye doğru olabildiğince hızlı yürürken. Kapıyı açtığımda iki adamın konuştuklarını, daha doğrusu birbirlerine hırladıklarını duyabiliyordum. Charlie'nin normalde yumuşak

Ses tonları, bir şeylerden bahseden bir sertlikteydi.

Ne, Tiggy?

"Nefret," diye fısıldadım ürpererek.

Yükselen sesleri ve gelişmekte olduğı belli olan tartışmayı engellemek için kapıyı kapattım. Kulübe buz gibiydi çünkü

Ateş neredeyse sönmüştü ve ısıtıcılar da sönmüştü. Ateşi yeniden yaktım ve önünde toplandım, birden kendimi çok yalnız hissettim ve bunun Atlantis'ten, kız kardeşlerimden ve babamdan uzakta geçirdiğim ilk Noel olduğunu yeniden fark ettim.

Cep telefonumu şarjdan çıkardım ve hala kayak ceketimle, iki çubukluk yetersiz sinyalleriyle telefon perileri var mı diye bakmak için banyoya girdim. ziyaret ediyorlardı. Geldiler ve kız kardeşlerimden gelen çeşitli mesajları okuyabildim ve annemden bir sesli mesaj aldım, bu da beni çok daha iyi hissettirdi.

Telefona birkaç mektup yazdım.

Noel ruhunun lütfu ve neşesi seninle olsun sevgilim, sevgiler Tiggy ...

Aynı mesajı tüm kız kardeşlerime beş kez gönderdim ve anneme de bir sesli mesaj bıraktım. Sonra ateşin önünde oturup Alice'i dizime oturttarak

Şirkette, vadinin karşısındaki kilisenin çanının Noel Günü'nün gelişini müjdelediğini duydum.

Kapıda bir viyaklama sesi duydum ve Cal'ın saatlerce eve gelmeyeceğini bildiğimden Thistle'ı içeri almak için ayağa kalktım. Mutlu bir şekilde içeri girdi ve ben ateşin önünde kıvrılırken dizime tırmanmaya çalıştı.

"Thistle," dedim kokan gri kürkün içinde boğulurken, "sen çok büyüksün.

Yine de onun sıcaklığından ve arkadaşlığından memnundum.

'İki yalnız yaratık bir arada. Mutlu Noeller sevgilim,' diye fısıldadım yumuşak kulaklarını okşayıp öperken. "Ve sana, baba, her neredeyse.

5

Noel sabahı uyandığımda kendimi çok daha neşeli hissediyordum. Gece boyunca bir kar yağışı daha olmuştu ve ufuktaki pembe şafağın ilk ipucu muhteşem bir gün doğumu vaat ediyordu.

Cal ve Caitlin'in sabahın üçünde döndüklerini duymuştum. Onları rahatsız etmek istemediğim için kendimi sıcacık sardıktan sonra sessizce ve kedileri beslemek için yola koyuldum. Sözde insanlar için tatil olmasına rağmen, doğa takvimdeki keyfi bir tarih için duraklamamıştı. Yokuşun tepesine ulaştığımda, çitin aşağısında, Barbour ceket ve yün şapka giymiş, yakasını soğuğa karşı kaldırmış uzun boylu bir figür seçtim. Onun Charlie Kinnaird olduğunu anladığımda kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı.

"Mutlu Noeller," diye seslendim ona usulca yaklaşırken.

Şaşkınlıkla bana döndü. 'Tiggy! Seni duymadım, ayaklarının üzerinde çok hafıfsin. Sana da mutlu Noeller,' diye ekledi gülümseyerek.

Yakından bakınca mavi gözlerinin altındaki koyu lekeleri ve keskin elmacık kemiklerinin altındaki sakal gölgesini görebiliyordum.

"Kedileri görmeye geldim ama sonra içeri girmek için gerekli şifreyi bilmediğimi fark ettim," diye devam etti.

"Dört yedili, ileride lazım olur," dedim. 'Gerçekten olumsuz olmak istemiyorum ama kediler nadiren dışarı çıkar, benim için bile. Yeni kokunuzu çoktan almış olacaklar ve ortaya çıkmaya tenezzül etmeleri için birkaç kez gelmeniz gerekebilir.

"Anlıyorum. Cal bana onları dışarı çıkarmak için çok çalışman gerektiğini söyledi. Onları rahatsız etmek istemiyorum, Tiggy. Gitmemi mi tercih edersin?"

"Tabii ki hayır! Onlara bu güzel yeni evlerini öneren sizsiniz. İnanılmaz derecede huysuzlar, ama eğer onları dışarı çıkarabilirsek buna değecek.

üremeleri için.

"Pek sevimli dev pandalar olmasalar bile," dedi Charlie hayıflanarak.

"Şimdi kalabalıkları çekerlerdi. Gülümsedim.

"Peki, onları daha fazla rahatsız etmektense, biraz yürüyelim mi?" diye önerdi, kedilerin günlük et dozunu kafesin içine atarken.

"Tamam," diye kabul ettim.

Yamaçtan yukarı doğru yolumuza devam ettikten sonra, gün doğumunu en iyi görebileceğimiz noktaya tırmandığımız kayalık bir çıkıntıya ulaşana kadar sessizce ilerledik. Berrak, şeftali rengi ışınlar dağların arkasından çıkmaya başladığında ona döndüm.

"Tüm bunların senin olduğunu bilmek nasıl bir duygu? diye sordum. "Gerçekten mi?" Bana baktı.

"Dürüstçe.

"Korkunç. Bir insanın hayatını kurtarma sorumluluğunu Kinnaird'in işini halletmeye tercih ederim. En azından hastanede ne yaptığımı biliyorum - sorunu çözecek ya da çözmeyecek metodik bir yaklaşım var.

Oysa bu ...' Charlie vahşi araziye gösterdi, 'büyük ölçüde benim kontrolüm dışında. Zara ve gelecekteki Kinnaird'ler için elimden gelenin en iyisini yapmak istesem de, bunun benim için çok mu fazla olduğunu merak ediyorum. Başarmak istediğim her şey daha fazla masraf ve uzun bir zaman çizelgesi içeriyor gibi görünüyor.

"Ama her şeye değer," diye nefes aldım, kollarımın etrafımızda uzanan ve yeni doğan güneş ışığında kendine has bir hayatla parıldayan inanılmaz manzarayı genişçe işaret etmesine engel olamadım. Bir süre bana baktı, sonra beni takip ederek vadiye doğru baktı ve krallığının ne olduğunu incelerken derin bir nefes aldı.

"Biliyor musun?" dedi bir süre durakladıktan sonra, bu sırada omuzları gevşemiş ve gerginliklerinin bir kısmını atmış gibiydi. "Haklısın. Bu konuda pozitif kalmalıyım, ne kadar şanslı olduğumun farkına varmalıyım.

'Şanslısın, evet, ama nasıl bunaltıcı hissettiğini çok iyi anlıyorum. Hepimiz arkadayız Charlie, gerçekten arkadayız.

"Teşekkürler Tiggy.

Kendiliğinden uzanıp kayak ceketimin koluna kısaca dokundu ve gözlerimiz bir anlığına kilitlendi. Önce ben gözlerimi çektim ve o an geldiği gibi hızla kayboldu.

Charlie boğazını temizledi. "Dinle, dün gece tanık olduğun o talihsiz sahne için özür dilemek istiyorum.

'Bunun için endişelenme. Umarım her şey yoluna girmiştir.

"Hayır çözülmedi ve asla da çözülmeyecek," dedi aniden. "Dün gece gözüme uyku girmede, bu yüzden erkenden kalkıp buraya geldim. Biraz temiz hava kafamı açar diye düşündüm.

"Her ne olduysa, özür dilerim Charlie. Babam bana bazı sorunları çözebileceğini, çözemediklerini ise kabullenip kapıyı kapatman ve yoluna devam etmen gerektiğini söylerdi.

'Baban çok bilge bir adama benziyor. Benim aksime,' dedi omuz silkerek.

"Ama o haklı. Fraser bilinmeyen nedenlerden dolayı Kinnaird'e geri döndü ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Doğru, geri dönsem iyi olacak yoksa Beryl'in İskoç kahvaltısı soğuyacak.

"Bundan hoşlanmayacaktır," diye gülümsedim.

"Kesinlikle hoşuna gitmeyecek," diye onayladı, kendi evlerimize doğru dönerken. "Bugünü nerede geçireceksin?

"Margaret beni öğle yemeği için yeni bungalovuna davet etti.

"Ona en iyi dileklerimi iletirsin, değil mi? Onu her zaman çok sevmişimdir,' Köşkün önünde durduğumuzda Charlie şöyle dedi. 'Mutlu Noeller Tekrar, Tiggy. Bu sabahki arkadaşlığın için teşekkürler. Umarım biraz daha konuşma fırsatımız olur.

Ben de öyle umuyorum. Mutlu Noeller, Charlie.'

*

Margaret'in bungalovu yeni bir bungalovda olması gereken her şeye sahipti ve muslukların nasıl anında sıcak su ürettiğini gösterdiğinde ikimiz de takdir edici sesler çıkardık ve tüm radyatörlere dokunduk ve televizyondaki kanallar.

Beni yeni pembe Dralon kanepeye götürüp bir viski uzatırken, "Burası çok rahat Margaret," dedim. İyi ve dinlenmiş görünüyordu, iki köpeği ve kedisi de ateşin önünde huzur içinde uyuyordu.

'Şunu söylemeliyim ki, sabahın köründe kalkmayı özlemiyorum. Onca yıldan sonra yediye kadar yatmak gerçek bir lüks! Şimdi sen dinlen Tiggy, ben de öğle yemeğimizi hazırlayayım.

Viskimi yavaşça yudumladım, sıcaklığı boğazımdan aşağı hoş bir şekilde süzüldü ve sonunda onu yakut kırmızısı bir Atatürk çiçeği ve mumlarla süslediği küçük masaya kadar takip ettim. Ben sadece onun bildiği şekilde yapılmış fındık kızartmamın tadını çıkarırken, Margaret bir hindi göğsünü mideye indirdi.

"Dün gece Lodge'daki Noel Arifesi partisi nasıldı?" diye sordu bana. "Zara orada mıydı?

"Çok yorgundum, o yüzden dansa kalamadım ama evet Zara'yla tanıştım. Tam bir karakter,' dedim gülümsememi bastırarak. "Aslında, Loca'dan ayrıldığımda dışarıda uzun boylu bir adam vardı. Sonra Charlie dışarı çıktı ve ... şey,' omuz silktilim, 'onu gördüğüne pek memnun olmamış gibiydi.

"Uzun boylu olduğunu mu söyledin?

"Çok," diye onayladım. "Ve Amerikan aksanı olduğunu düşündüğüm bir aksanı vardı. "Daha çok Kanadalı gibi. Hayır, olamaz.' Margaret çatalını yere bıraktı.

ve mum ışığına baktı.

"Adı Fraser'dı," diye sordum. "Charlie bu sabah öyle söyledi. 'O zaman oydu! O aşağılık herifin burada ne işi var? Hah!'

Margaret viskisinden derin bir yudum aldıktan sonra masaya vurdu. "Bahse girerim biliyorum.

"Neyi biliyorsun?

'Hiçbir şey, Tiggy, ama ondan uzak dur. Çaydanlıktaki belanın teki o. Zavallı Charlie - şu anda tek ihtiyacı olan bu. Acaba biliyor mu?' Margaret kendi kendine düşündü, belli ki paylaşmaya meyilli değildi. 'Her neyse, onu unutacağız. Ne de olsa bugün Noel.

Onu üzmemek istemediğim için uysalca başımı salladım. Yemekten sonra oturduk ve onun ev yapımı kıymalı turtalarından birini yedim. Kraliçe'nin geleneksel Noel Günü konuşmasını izledik ve ardından ben bulaşıkları yıkarken Margaret uyukladı. Babamı ve tüm kız kardeşlerimi ve bana verdikleri aidiyet duygusunu gerçekten özlediğimi düşünmemek için elimden geleni yaptım. Birbirinden farklı bir grup olsak da, hiçbirimiz arasında kan bağı bulunmasa da Noel toplantıları her zaman sıcak ve büyük ölçüde rahatlatıcı olmuş, geleneklerimiz tarafından birbirine yapıştırılmıştı. Noel arifesinde hep birlikte ağacı süslerdik, sonra babam Star'ı kaldırıp ağacın en tepesine 'kendini' koyardı. Hizmetçimiz Claudia her zaman en harika yemekleri hazırlardı ve herkes et fondü ya da kaz yerken ben sadece benim için yapılmış küçük vegan ikramlar yedim. Sonra, lezzetli bir şekilde tok ve sıcak hissederek, oturma odasında birlikte hediyelerimizi açardık, pencereler karla kaplanmıştı ve gece gökyüzündeki yıldızlar göz kırpyordu. Noel sabahı babamı uyandırmak için yatak odasına koşar, ardından Claudia'nın geleneksel tatlı krep kahvaltılarının biri için aşağı iner, ardından tempolu bir yürüyüşe çıkar, sonrasında da bir fincan sıcak şarapla ısınırdık.

Margaret uyandığında bir fincan çay içtik ve muhteşem Noel pastasından bir dilim yedik, kalanını Cal ile paylaşmak için yanıma almamda ısrar etti. Çoktan kararmış olan gökyüzünü ve pencerenin ötesinde yağmaya başlayan birkaç kartanesini gösterdim.

"Sanırım gitsem iyi olacak.

"Elbette Tiggy, eve dönerken dikkatli ol ve kasabaya uğradığında bana da uğra.

"Uğrarım Margaret," diye söz verdim ona veda öpücüğü verirken. "Bugün için teşekkür ederim. Çok güzeldi.

"Bu arada Chilly ile tanıştın mı?" Beryl'e binerken bana seslendi.

Noel'e yaklaşırken onunla ilgili her şeyi unuttuğumu fark ettim. "Hayır, ama söz veriyorum yakında tanışacağım.

"Bunu yaptığından emin ol, canım. Güle güle.'

*

Boks Günü'nde her zamanki erken saatte uyandım ve kedileri beslemeye gittim. Bu sabah kar çok yoğundu ve et paylarını attığım için onları yataklarında rahatça kaldıkları için suçlayamazdım. Kafesten çıktığımda Charlie'nin beni beklediğini görünce şaşırdım ama memnun oldum.

'Günaydın Tiggy, umarım tekrar aşağı inmeme kızmazsın. Erken uyandım ve bir türlü uyuyamadım.'

'Sorun değil, Charlie,' diye onu temin ettim.

'Bir süre daha yürüyelim mi? Tabii gitmen gereken başka bir yer yoksa,' diye ekledi.

'Kulübede beni kokuşmuş yaşlı bir geyik tazısı ve topal bir kirpi dışında bekleyen hiçbir şey yok. Cal bile beni terk etti. Dornoch'ta ailesinin yanında.

Charlie güldü. "Anlıyorum.

Yola koyulduğumuzda, arazi hakkında çok daha olumlu görünüyordu, en sevdiği noktaları işaret ediyor ve bana daha çok tarihini anlatıyordu.

"Ortaçağ kalesine benzeyen ve Lodge'un hemen sağında duran harika bir ev vardı," diye açıkladı. "1850'lere kadar tüm lairdler ve aileleri burada yaşıyordu, büyük büyük büyükbabam koca bir puroyla uyuyakalınca burayı yakmayı başardı. Evle birlikte gitti - o sırada seksenli yaşlarındaydı - ve

hepsi yerle bir edildi. Köşkün yanındaki fundalıkta temelleri hala görebilirsiniz.

'Vay be, senin çok fazla aile geçmişin var, benim ise hiç yok.

'Bu bir lütuf mu yoksa bir lanet mi acaba? Son zamanlarda beni ağırlaştırdığı kesin. Gerçi dün seninle konuşmak bana gerçekten yardımcı oldu Tiggy. Sanırım senin güzelliğine karşı neredeyse bağışıklık kazanmıştım.

Son aylarda Kinnaird, onu bir varlıktan çok bir sorumluluk olarak görüyor." "Bu anlaşılabilir bir şey Charlie. Bu çok büyük bir sorumluluk.

"Sadece bu değil," diye itiraf etti. "Aynı zamanda kendi geleceğime dair vizyonumu da bir şekilde saptırdı.

"Vizyonunuz neydi?

Sanki bana sır verip vermemeyi tartışıyormuş gibi uzun bir duraklama oldu.

"Zara okulu bitirdikten sonra yurtdışına gidip Sınır Tanımayan Doktorlar'da doktor olarak çalışmayı düşünüyordum. NHS harika bir kurum, ancak çalışanları evrak işleri ve hükümet bütçeleriyle boğulmuş durumda. Ben sadece yeteneklerimi gerçekten ihtiyaç duyulan yerlerde, gerçekten fark yaratabileceğim bir yerde kullanmakta özgür olmak istiyorum.

'Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Her zaman Afrika'da nesli tükenmekte olan türlerle çalışmayı hayal etmişimdir. Yaban kedilerini sevmediğimden değil elbette, ama-'

"Anlıyorum," diye sözümü kesti Charlie ama sempatik bir şekilde gülümsedi. 'Burası Afrika savanası sayılmaz. Sanki benzer bir rüyayı paylaşıyormuşuz gibi geliyor.

'Hayallerin gerçekleşmesi zaman alır ve o zaman bile her zaman onları bulmayı beklediğimiz yerlerde olmazlar. Sanırım sabırlı olmalıyız ve Bugün sahip olduklarımıza konsantre olalım.'

"Evet, haklısınız, bu arada buraya getirebileceğimiz başka türler hakkında düşünme fırsatınız oldu mu?

'Ağaçlandırma daha da ilerlediğinde kıvılcık sincapların kesinlikle gelecek için bir seçenek olduğunu düşünüyorum. Bahsettiğiniz yabani somon balığını araştırıyordum, ancak yeniden stoklama oldukça karmaşık görünüyor ve size söylediğim gibi, ben bir balık uzmanı değilim, bu yüzden bir uzmanın beynini almam gerekecek. Bu arada, Avrupa geyiklerinin bir sonraki adım olabileceğini düşünüyorum - Servion Hayvanat Bahçesi'nde bize tavsiyede bulunabilecek birini tanıyor olabilirim. Tabii ki bir bütçeye ihtiyacımız olacak; bazı hibelere başvurabileceğinizi düşünüyordum.

"Bir de bana sor," diye iç geçirdi Charlie. "İskoçya'daki Kırsal Kalkınma Programı'na bir hibe başvurusu yapmaya çalışıyordum.

bir çift olarak, ama onlar bir kabus. İstedikleri detayda bilgi toplamak için yeterli zamanım yok.

"Size yardımcı olabilirim, çok fazla zamanım var. "Edebilir misiniz? Bu alanda hiç deneyiminiz var mı?"

"Evet, üniversitede ve Servion Hayvanat Bahçesi'nde araştırma projeleri için fon başvurusunda bulunmak zorunda kaldım. Sadece birkaç tanesini yaptım, ama bürokrasinin nasıl işlediğini az çok biliyorum.

'Bu inanılmaz olurdu. Başvurular için saçımı başımı yoluyordum. Babam öldüğünden beri ya hastanedeyim ya da kafam yasal evrak işleriyle meşgul. Karım beni ya satmaya ya da burayı golf sahasına dönüştürmeye ikna etmeye çalışıyor ve onu suçlamıyorum.

"Lodge'un tadilatını üstlendiğini duydum. Harika bir iş çıkarmış, göz kamaştırıcı.

'Evet, her ne kadar proje orijinal bütçenin çok üzerinde gerçekleşmiş olsa da. Ama onu eleştirmem haksızlık olur. Onun için kolay olmadı ve o sadece yardım etmeye çalışıyordu.

Charlie saatine bakarken ben kararlı bir şekilde, 'Ve eminim ki Lodge gelecekte daha seçici müşteriler çekecektir,' dedim.

'Evet, doğru, geri dönmem gerekiyor. Belki bir ara göz atman için başvuru formlarını - elimde olduğu kadarıyla - kulübeye getirebilirim?

'Ne zaman istersen, Charlie.'

*

Kulübeye döndüğümde sert bir rüzgâr dere boyunca uğulduyordu, bu yüzden kahvaltımı yaptıktan sonra bir ateş yaktım ve bir kitapla kanepeye kıvrıldım. Dün gece Cal'in uzakta olduğunu bildiğim için Thistle'ı kulübeye bırakmışım ve bu sabah yine kapımın önündeydi. Hemen kucağıma tırmanmaya çalıştı ve sonunda onu kovdum ve ayaklarımın dibine kıvrıldı, hırıltılı horlamaları ve ateşin hafif çıtırtısı ben kitap okurken beni rahatlattı.

Dışarıdaki paspasın üzerinde ayak sesleri duyunca sıçradım. Eğer gelen Cal ise, ben

Thistle hakkında bir sürü laf duyacağımı biliyordum ama onun yerine kapıda bir çift parlak mavi göz belirdi.

"Merhaba Tiggy, seni rahatsız mı ediyorum?" dedi Zara.

"Hiç de değil, sadece kitap okuyordum," dedim dik otururken. "İyi bir Noel geçiriyor musun?"

Kanepede yanıma otururken, 'Kinnaird'de olduğum her gün güzeldir,' dedi. Thistle hemen ona doğru koştu ve başını onun kucağına koydu. 'Bu sabah Deanich Glen'e gittim - annem ve babam yine tartışıyorlardı - bu yüzden biraz huzur ve sessizlik için gittim. Orası harika bir yer, hiç gittin mi?"

'Hayır, ama Zara, oraya gerçekten tek başına mı gitmelisin? Bu karda yollar çok tehlikeli...'

On yaşımdan beri arazide araba kullanıyorum, Tiggy! Burası bizim arazimiz, unuttun mu? Burada ehliyete falan ihtiyacım yok. Bir şeyler ters giderse diye yanıma bir radyo ve sıcak bir şişe falan alıyorum - kuralları biliyorum, tamam mı? Chilly'ye Noel kutusunu vermeye gittim. Onu canlandırmak için babamın viskisinden bir şişe çaldım. Zara bana komplocu bir göz kırptı. "Birer kadeh paylaştık ve birkaç rulo. Deli olmasına ve berbat kokmasına rağmen buradaki herkesten daha eğlenceli. Sen hariç tabii.

'Arkadaşım Margaret dün ondan bahsediyordu. Gidip onunla tanışmayı çok isterim.

'İstersen seni istediğin zaman aşağı indirebilirim. Muhtemelen en iyisi Önce sizi onunla tanıştıırıp kim olduğunuzu açıklayın, çünkü yabancılardan pek hoşlanmaz.

"Biraz benim vahşi kedilerim gibi. Ona gülümsedim.

"Evet, aynen öyle. Peki, seni Chilly ile tanıştırmam karşılığında onlara merhaba dememe ne dersin? Ben de senin gibi çok sessizimdir Tiggy, söz veriyorum ve onlarla tanışmayı gerçekten çok isterim. İsimleri ne?"

Zara'yı onları görmeye götürürsem, onu kovduktan sonra bunu annesine nasıl açıklayacağımı düşünerek ona söyledim.

'Neden yarın ne kadar sosyal olduklarını görmüyorum? Sadece yabancılardan kokusunu alıp tekrar saklanmaları konusunda paranoyaklaştım.

"Anlıyorum, Tiggy. Hogmanay'dan hemen öncesine kadar buradayım, yani daha birkaç günüm var. Ve hazır buradayken, acaba senin asistan ya da başka bir şey? Sizi takip edip gerçekte ne yaptığınızı görmek için?"

"Korkarım şu anda, diğer hayvanları getirmeyi ayarlayana kadar kediler iş günümün en önemli olayı.

Zara cep telefonundan saati kontrol etti. "Gitsem iyi olacak. Akşam yemeğine bir sürü komşumuz gelecek ve annem beni elbise giymeye zorluyor!"

Gözlerini devirdi, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Eğer senin için de uygunsa yarın öğlen gibi uğrarım.

"İstedğin zaman gelebilirsin. Hoşça kal, Zara."

"Görüşürüz, Tiggy."

*

Zara bir sonraki öğle yemeğinde ortaya çıktı ve ona sahip olduğum için mutluydum. Cal bütün sabah bir çekim için dışarıdaydı ve ben kendimi gerçekten yalnız ve yaşlı bir kız kurusu gibi hissediyordum.

"Merhaba, Tiggy. Ön kapıdan içeri adımını atarken gülümsedi. "Chilly'ye öğle yemeğini götürmek için Deanich Glen'e gidiyorum, seni onunla tanıştırmama ne dersin?"

"Bu harika olur. Dış giysilerimi aldım. "Yolu göster.

Zara'yı yanımdaki yolcu koltuğuna oturtuktan sonra yola koyulduk. Çünkü sert rüzgâr gece boyunca dinmiş ve tertemiz, güneşli bir gün olmuştu. Arabayı yokuş aşağı sürerken kar etrafımızda parıltıyor, altında yatan hain buzu masumca örtüyordu. Zara

Bana yolu tarif ettikten sonra dün akşamki yemeğin ne kadar sıkıcı olduğundan ve yeni yıldan sonra Kuzey Yorkshire kırlarındaki okuluna dönmekten nasıl korktuğundan bahsetti.

"Kinnaird atalarının nesiller boyu oraya gitmiş olması benim için orayı doğru yapmaz. On altı yaşında yasal olarak evlenebilmen, seks yapabilmen ve sigara içebilmen, ama yatılı okulda hala on yaşında bir çocuk gibi muamele görmen ve ışıkların dokuz buçukta sönmesi çok saçma değil mi!"

"Sadece on sekiz ay, Zara. Bir çırpıda geçer, gerçekten.

"Bu dünyada o kadar uzun süre kalmayacağız, öyleyse neden nefret ettiğim bir yerde onca zamanı - beş yüz kırk günden fazla, çünkü saydım - harcayayım?"

İçten içe aynı fikirdeydim ama artık mantıklı bir yetişkin olduğum için bunu söylememem gerektiğini biliyordum. "Hayat saçma sapan kurallarla dolu, ama hepimizi korumak için konulmuş iyi kurallar da var.

"Erkek arkadaşın var mı, Tiggy?" diye sordu Zara beni yönlendirirken.

Küçük nehri geçip dar bir tahta köprü boyunca ilerlerken altımızdaki kayaların üzerindeki su donarak inanılmaz buz heykellerine dönüşüyordu.

"Hayır. Ya sen?"

"Sayılır. Yani, okulda gerçekten hoşlandığım biri var.

"Adı ne?

Johnnie North. Çok fit biri ve benim sınıfımdaki tüm kızlar ona aşık. Bir kaç kez ormanda karşılaştık, birlikte yuvarlandık. Ama o kötü bir çocuk, biliyor musun?

"Biliyorum, evet," diye mırıldandım, neden bu kadar çok kadının onları kullanan ve istismar eden erkek tipine sonsuza dek çekildiğini merak ederken, iyi olanlar - ve çok iyi olanlar vardı - kenarda oturup neden bir kızı elde edemediklerini izliyor ve merak ediyorlardı.

'Aslında onun gerçekten kötü *olduğunu* düşünmüyorum, sadece arkadaşlarının önünde havalı görünmek için öyleymiş gibi davranmayı seviyor. Yalnız kaldığımızda gerçekten derin konular hakkında konuşuyoruz,' diye devam etti Zara. 'Zor bir çocukluk geçirdi, biliyor musunuz? Altında gerçekten kırılğan ve hassas biri var.

Zara'nın hülyalı ifadesine baktım ve az önce soruma cevap verdiğini fark ettim: Kötü bir adama aşık olan her kadın onun aslında kötü olmadığını, sadece yanlış anlaşıldığını düşünürdü. En kötüsü de, onu anlayan ve dolayısıyla kurtarabilecek tek kişinin kendileri olduğuna inanırlardı.

"Geçen dönem çok yakınlaştık ama tüm arkadaşlarım onun sadece benimle ilgilenmek istediğini söylüyor-" Zara kendini durdurdu ve kızarma nezaketini gösterdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Tiggy.

"Arkadaşların haklı olabilir," diye cevap verdim, Zara'nın açık sözlülüğüne şaşırarak.

Onun yaşındayken, bir 'yetişkinle' seks hakkında konuşmayı asla hayal edemezdim -

Özellikle de hiç tanımadığım birini. Beryl'i dikkatli bir şekilde durdurum ve bir yarığın içine sıkışmış bir kulübeden birkaç metre ötede donmuş karın üzerinde lastiklerin hafifçe kaydığını hissettim. Dağlar etrafımızda zarif bir yay çizerek yükseliyordu, izolasyon hem ürkütücü hem de muhteşemdi. Arabadan indik ve kulübeye doğru yürüdük,

Dondurucu hava açıkta kalan etimin her santimetresini ısıırıyordu. Atkımı burnumun üzerine çektim çünkü havayı solumak ciğerlerimi gerçekten acıtırıyordu.

'Vay canına, burası eksi on olmalı. Chilly nasıl hayatta kalıyor?'

'Sanırım buna alıştı. Ve şimdi kulübesi var, o iyi. Sen burada bekle,' dedi Zara kapının önünde duraksarken. "Ben içeri girip ona ziyaretçisi olduğunu ama sosyal hizmetlerden olmadığınızı söyledi. Bana göz kırptı, sonra karda yürüdü ve kulübenin ön kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

Kulübeyi inceledim ve dağdaki eski kayak evleri gibi üst üste yığılmış sağlam çam kütüklerinden iyi bir şekilde inşa edildiğini gördüm İsviçre'deki yamaçlar.

Kapı açıldı ve Zara arkasından baktı. "Artık içeri girebilirsin," diyeseslendi bana.

Zara'nın yanına doğru yürüdüm. İçeri adım attığımda, ılık ve dumanlı havanın mutluluk verici esintisiyle rahatladım. Gözlerim odanın loşluğuna alıştı - tek ışık birkaç yağ lambasından ve odun sobasındaki alevler. Zara elimi tuttu ve beni birkaç adım attırarak şöminenin önünde duran yıpranmış deri koltuğa doğru götürdü.

"Chilly, bu arkadaşım Tiggy.

Bir çift parlak, fındık kahverengisi göz, yayılan bir başkentin yol haritasını andıracak kadar kırışmış bir yüzden bana baktı. Güçlü duman kokusunun odun sobasından değil, aslında ufak tefek adamın ağzından sarkan uzun ahşap bir pipodan geldiğini fark ettim. Kafasındaki tek bir saç teli ve derin derisiyle bana eski bir keşişi anımsattı.

"Merhaba Chilly," dedim ona doğru bir adım daha atıp elimi uzatırken. O da bana karşılık vermedi, sadece bana bakmaya devam etti. O bunu yaparken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kendimi sabitlemek için gözlerimi kapattım ve zihnimde bir görüntü belirdi; bir mağaradaydım ve gökyüzüne bakıyordum. bir kadının gözleri. Yakınlardaki bir yerden yüzüne doğru duman süzülürken bana usulca fısıldıyordu ve ben öksürüyordum, öksürüyordum.

Sonra öksürdüğümü fark ettim. Gözlerimi açtım ve hafifçe sendeleyerek kendimi gerçekliğe geri getirdim. Zara kolumu yakaladı.

'İyi misin, Tiggy? Korkarım buranın havası oldukça kötü.'

"Ben iyiyim," dedim, sulanan gözlerim Chilly'ninkilere sabitlenmişti. İstesem de onları kendimden uzaklaştıramıyordum.

Sen benim için kimsin? ?

Anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanırken dudaklarının kıpırdanışını izledim, sonra kemikli parmağıyla beni birkaç santimetre uzağında durana kadar işaret etti.

"Otur," dedi ağır aksanlı İngilizcesiyle, odadaki diğer tek koltuğu, odun sobasının yanına yerleştirilmiş kabaca biçimlendirilmiş bir tabureyi işaret ederek.

"Buyurun oturun. Ben yerde mutluyum," dedi Zara, altımızdaki çıplak betonu yumuşatmak için pirinç yataktan bir yastık alırken.

"Hotchiwitchi! Chilly aniden bağırdı, bükülmüş pençe gibi işaret parmağını bana doğru salladı. Sonra başını geriye attı ve sanki çok sevinmiş gibi güldü. *"Pequeña bruja!*

'Merak etme, her zaman İngilizce ve İspanyolca saçma sapan konuşur,' diye mırıldandı Zara. "Babam eski Roman dilini de konuştuğunu söylüyor.

"Doğru," dedim, ama Chilly'nin az önce bana cadı dediğinden oldukça emindim.

Chilly sonunda gözlerini benden ayırdı ve piposunu yosuna benzeyen bir şeyle yeniden dolduruyordu. Tekrar yaktıktan sonra bana gülümsedi.

"İngilizce mi İspanyolca mı konuşuyorsun?

"İngilizce ve Fransızca, ama sadece biraz İspanyolca.

Chilly onaylamaz bir tavırla gıdakladı ve piposunu emdi.

"Doktorun verdiği hapları alıyor musun?" diye sordu Zara yastığından.

Chilly gözlerinde neşe ve alay karışımı bir ifadeyle dönüp ona baktı. "Zehir! O modern ilaçlarla beni öldürmeye çalışıyorlar.

'Chilly, onlar artritin için ağrı kesici ve antienflamatuarlar.

Sana yardımcı olurlar.

Çenesini ahşap kaplı tavana doğru kaldırırken, 'Kendi yöntemlerimi kullanacağım,' dedi. "Ve sen de ... Beni işaret etti. "Bana ellerini ver," diye emretti.

Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde uzattım ve Chilly onları kendi avuçlarının içine aldı, dokunuşu şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Parmak uçlarımda bir karıncalanma hissettim, o avucumdaki çizgileri takip ettikçe ve sırayla her parmağımı nazikçe sıktıkça daha da güçlendi. Sonunda bana baktı.

Ellerimi göstererek, 'Demek senin sihrin bunlarda,' dedi. 'Yeryüzündeki küçük yaratıklara yardım ediyorsun ... *los animales*. Bu senin yeteneğin.

"Doğru," dedim, Zara'ya şaşkın bir bakış attım, o da sadece omuz silkti. '*Bruja* gücü. Ama tam değil, çünkü kanınız saf değil, anlıyor musunuz? "Ne Hotchiwitchi, yaptığın iş

nedir?" "İşimi mi

kastediyorsun?

Başını salladı ve ben de açıkladım. Bitirdiğimde bana baktı ve gıdakladı.

"Boşa gitti. Senin gücün burada. Ellerimle kalbimi işaret etti. "Orayı değil. Başımı işaret etti.

"Oh," dedim, güvenmiştim. "En azından zooloji diplomam hayvan davranışlarını anlamama yardımcı oluyor.

"İstatistikler, evrak işleri ve bilgisayar makineleri ne işe yarıyor? Kemikli parmağını tekrar bana doğru salladı. "Yanlış yolu seçtin.

"Dün getirdiğim hindiyi yedin mi? Zara bariz sıkıntımı görerek araya girdi. Ayağa kalktı ve masanın bir köşesine doğru yürüdü.

Kabin, içinde bir dizi ezik teneke kutu ve karmakarışık çanak çömlek bulunan eski bir şifonyeri açtı.

"Evet. *Bleurgh!*" Chilly hasta sesler çıkardı. "Yaşlı kuş.

"Neyse, bugün hindi çorbası var. Zara omuzlarını silkerek komodinden teneke bir kâse aldı, yanında getirdiği mataradan çorbayı doldurdu, ekme ve bir kaşık ekledi ve ona doğru götürdü. "Tamam, sen bunu ye, ben de gidip sana biraz daha odun getireyim. Zara bir kütük sepeti alarak kulübeden ayrıldı.

Chilly'nin sanki tadına bile bakmıyormuş gibi çorbayı ağız dolusu hüpürdeterek içmesini izledim. Kaseyi boşalttıktan sonra yanına koydu, ön koluyla ağzını sildi ve piposunu tekrar yaktı.

"Dünya'nın Ruhu'nu hissediyor musun, kardeşim?

"Evet, hissediyorum," diye fısıldadım, ilk kez ne demek istediğini tam olarak anladığım için şaşırmıştım.

"Gerçek mi?" diye

soruyorsun. "Evet, gerçek.

"Buradan ayrılmadan önce ona güvenmene yardım edeceğim.

"Henüz Kinnaird'den ayrılmayı düşünmüyorum Chilly, daha yeni geldim!"

"Sen öyle sanıyorsun," diye kıkırdadı.

Zara elinde bir sepet odunla çıkageldi ve onları odun sobasının yanına bıraktı. Sonra bir teneke kutudan Noel pastası ve babasından çaldığı, üçte biri boşalmış viski şişesini çıkarıp bir teneke bardağa doldurdu. "Al bakalım, Chilly," dedi, viskiyi ve keki sandalyesinin yanındaki küçük masaya koyarken. "Artık gitmemiz gerekiyor.

"Sen," dedi beni göstererek. "Yakında geri gel, tamam mı?

Bu bir rica değil, bir emirdi, bu yüzden kayıtsızca omuz silktilim. Biz Vedalaştık ve dondurucu toprakta Beryl'e doğru yürüdük. Kendimi çok tuhaf hissediyordum - uçuyordum - sanki bir tür beden dışı deneyim yaşamış gibiydim. Chilly her ne ve her kimse beni tanıyor gibiydi ve kabalığına rağmen onunla da garip bir sinerji hissediyordum.

"Sorun şu ki çok gururlu biri," diye gevezelik etti Zara geri dönerken. "Tüm hayatını kendine bakarak geçirdi ve şimdi bakamıyor. Babam onun için aşağıya bir jeneratör koymayı bile teklif etti ama o reddediyor. Beryl onun bir yük haline geldiğini ve çok fazla zamanımızı aldığını, kendi iyiliği için bir bakım evinde olması gerektiğini söylüyor.

"Bana söyledi," diye yanıtladım, "ama sorun şu ki Zara, şimdi onunla tanıştım ve neden olduğu yerde kalmak istediğini anlıyorum. Onu bir bakımevine götürmek

Bir hayvanın  mr  boyunca vah i doğada ya adıktan sonra doğal ortamından  ıkarılması. EĞer bir kasabaya g t r lseydi, muhtemelen birkaç g n i inde  lm   olurdu. Kul beyi yanlışlıkla ate e vermi  ya da kalp krizi ge irmi  olsa bile.

Eminim merkezi ısıtmalı bir huzurevine tıklıp kalmaktansa bu  ekilde gitmeyi tercih ederdi. Ben kesinlikle tercih ederdim.

"Evet, muhtemelen haklısın. Her neyse, seni sevmi  gibi g r n yordu, Tiggy. Seni geri d n p onu g rmeye davet etti. Gidecek misin?"

"Evet," dedim, "kesinlikle gideceğim.

6

Ertesi sabah erkenden, anlařmanın bana dűřen kısmını yerine getirerek, avluda Zara ile buluřtum ve kedileri gűrmek için bir sepet etle ařađıya indik. Bunun bir zararı olacađını dűřűnműyordum - gece boyunca kar yađıřı devam etmiřti ve akklı bařında her hayvan zaten rahat yuvasının derinliklerine gűműlműř olurdu.

"Pek    ," dedim kűmeslerin  zerindeki patıkada dururken. "řu andan itibaren olabildiđince sessiz olun, tamam mı?"

"Anlaşıldı patron," diye fısıldadı Zara, beni selamlayarak. Buzlu yamaçtan sűrűnerek ilk muhafazaya indik, kapıyı açtım ve avı içeri attım.

'Molly? Polson? Posy? Igor . . . ?' diye seslendim ve Zara peşimden gelirken, her birine yiyecek atarak ve gűrűnmez arkadaşlarımla sohbet ederek diğer muhafazaları dolaştık. Başımı sallayarak oynamak için dışarı çıkmayacaklarını belirttiğimde, Zara gitmeyi reddetti.

"Beř dakika daha, lűtfen? Onları aramayı deneyebilir miyim?" diye fısıltıyla yalvardı.

"Tamam, neden olmasın?" Omuz silktim.

Ayađa kalktı ve en yakın muhafazaya dođru yűrűdű. Eldivenli parmaklarını tel  rgűlere dolayarak yűzűnű tel  rgűlere dayadı ve ř yle seslendi

kedilerin isimlerini s yledi. Onlarla konuřurken ben de onu takip ettim ve bekledim, sonra aniden Posy'nin tercih ettiđi kutuda bir hareket g rdűm. "Bak, bu Posy," diye tısladım ve alırlarla  rtűlű kutuyu iřaret ettim.

Karanlığın içinden bir çift kehribar rengi g z bize doğru parlıyordu.

"Aman Tanrım! Zara heyecanla fısıldadı. G zlerini kedinin g zlerine sabitlemesini ve çok yavaş bir şekilde kırpıştırmasını izledim. 'Merhaba Posy, ben Zara,' dedi.

dedi ve benim bűyűk řařkınlıđım ve sevincim karřısında Posy onu taklit etti ve

göz kırptı. Sonra karda çıtırdayan ayakların ani bir sesi duyuldu ve kedi hemen geri çekildi.

"Kahretsin!" diye yemin etti Zara. "Dışarı çıkmak üzere olduğunu sanıyordum.

"Belki de öyleydi," dedim kediyi kimin korkutup kaçırdığını görmek için tepeye doğru adımlarımızı geri çekerken. Orada, yokuşun başında Charlie Kinnaird duruyordu.

"Baba! Zara ona doğru koşmaya başladı. "Kedilerden birini kandırmayı başardım.

Kedileri dışarı çıkardı ve sonra ayak seslerinizi duydu ve ortadan kayboldu,' dedi abartılı bir fısıltıyla.

'Üzgünüm, sevgilim. Ben de kedileri görmeye geldim,' diye fısıldadı Charlie. 'Ve seni görmeye, Tiggy. Belki de daha sıcak olan ve gerçekten konuşmamıza izin verilen eve gitmeliyiz?

Charlie bana gülümsedi ve içimin güneşte kar gibi eridiğini hissettim.

"İşte hepiniz buradasınız! Yukarıdan yüksek bir ses geldi. Yukarı baktım ve Ulrika'nın patika boyunca bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Bu hayvanların senin dışında herkese yasak olduğunu sanıyordum? Ulrika beni işaret etti. Charlie ve Zara patikanın geri kalanını tırmanırken, 'Onur duyduunuz,' dedi.

Önümde eğim var. "Birkaç gün önce kovuldum.

Elleri kalçalarında, boyu posu ve üstümdeki bakış açısıyla Ulrika bana öfkeli bir Valkyrie'yi hatırlatıyordu.

"Beni sadece yalvarıp yakardığım ve onu yıprattığım için getirdi anne," dedi Zara, onu yatıştırmaya çalışarak.

"Yani bir dahaki sefere ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarmam mı gerekiyor? Ulrika hafifçe konuştu ama bana bakarken gözleri sert ve soğuktu.

'Bizimle eve gel Tiggy, bir kahve içip sohbet edelim,' diye önerdi Charlie, hep birlikte Loca'ya doğru geri dönerken.

'Üzgünüm sevgilim ama beni Dornoch'a, Leydi Murray'i ziyarete götürmen gerekiyor. Saat on birde beni kahve içmeye bekliyor. Belki başka bir zaman, Tiggy?" Ulrika soğuk bir şekilde önerdi.

"Elbette.

"Daha sonra döndüğümde kulübeye uğrayacağım," dedi Charlie. 'Sana şu hibe başvuru belgelerini vermek ve ayrıca ilkbaharda araziye Avrupa geyiği getirme konusunu konuşmak istiyorum.

'Tamam. O zaman, hoşça kal Zara, hoşça kal Ulrika,' dedim ve kulübenin güvenliğine doğru aceleyle geri çekildim.

"Vay canına!" diye nefes aldım kanepeye yığılırken.

"Vay be" de ne demek? Cal elinde bir dilim tostla oturma odasına girerken bana sordu.

"Ulrika Kinnaird," diye iç geçirdim. "Benden pek hoşlanmadığı hissine kapılıyorum.

'Kimseden çok hoşlandığını sanmıyorum, Tig. Bunu kişisel algılama. Sana ne dedi?

Olanları anlattım ve Cal güldü.

'Hay aksi,' dedi, 'sanırım önümüzdeki birkaç yıl için onun Noel kartı listesinden çıkarıldın. Ulrika hiçbir şeyin dışında bırakılmayı sevmez, özellikle de kocasıyla ilgili bir şey olduğunda. Belki de gerçekten güvensizdir, biliyor musun?

"Belki kocasına beni kovmasını söyler.

"Laird seni gerçekten takdir ediyor Tig, endişelenme. Şimdi gitmem gerek. Majesteleri benden yolu kürememi ve biraz tuz serpmemi istedi, böylece o değerli kışının üstüne düşmeyecek. Cal bana göz kırptı ve kulübeden ayrıldı.

*

"Peki Laird bir fincan çay içip sohbet etmek için uğradı mı? Cal o akşam saat sekizde kapıdan içeri girdiğinde bana sordu.

"Hayır, gelmedi," dedim ve Cal'a bir bardak viski doldurup uzattım.

"Doğru, belki de başka işlerle meşguldü.

'Belki, ama bana söylemek için Loca'dan buraya yürümek bir milyon mil değil. Bütün gün burada oturup onu bekledim.

'Evet, Loca'da oldukları da doğru; arabalarının üç civarında geri geldiğini gördüm. Hadi Tig, bu kadar üzülme.

"Artık kesinlikle gelmeyeceğine göre, ben banyoya gidiyorum.

Sadece ılık su vardı ve Chilly'nin yakında gideceğimi söylemesinin bu sabah ortaya çıkan sarışın Valkyrie ile bir ilgisi olup olmadığını düşünerek uzandım.

Banyo kapısı aniden çalındı. "Tig? Daha çıkmadın mı? Bir ziyaretçimiz var.'

"Neredeyse," dedim, fişi çektim ve dışarı çıktım. "Kim o?

Cal'ın cevabını beklerken nefesimi tuttum, tek umudum Charlie Kinnaird olmamasıydı. Oturma odasına eski mavi yün sabahlığımınla çıkmak ve giysilerimi almak için yatak odama koşmak zorunda kalmak istemiyordum.

'Zara arıyor ve biraz rahatsız,' diye tısladı. "Tamam, geliyorum," diye seslendim kapıdan.

Kapıyı açıp oturma odasına girdiğimde Zara'yı kanepede oturmuş, başını ellerinin arasına almış gördüm. Yüksek sesle hıçkırıyordu.

"Ben sizi yalnız bırakayım hanımlar. Cal kaşlarını kaldırdı ve gitti.

"Zara, sorun ne? Onun yanındaki kanepeye oturarak söyledim. 'Babam Hogmanay'dan bir gün öncesine kadar kalabileceğimize söz vermişti ama şimdi

Gidiyoruz diyor! Burada geçirebileceğim iki koca gün daha vardı ve şimdi Inverness'e geri dönmek zorundayım!

"Neden?

"Bilmiyorum. Bu sabah eve bir adam geldi ve babamla büyük bir tartışma yaşadı. Aşağı inmeye cesaret edemedim ama birbirlerine bağırıldıklarını duyabiliyordum. Sonra babam yukarı geldi ve bana eve gideceğimizi söyledi. Ve ben gitmek istemiyorum!

"Tartışmanın ne hakkında olduğunu biliyor musun? Ya da adamın kim olduğunu? "Hayır, söylemedi.

"Zara, sevgilim," dedim onu kollarımın arasına alırken. "Çok üzgünüm. Sadece on sekiz yaşına gelmene çok az kaldığını ve Kinnaird'de olmak istiyorsan kimsenin seni durduramayacağını hatırlamalısın.

'Babam istersem tüm Noel tatilimi burada geçirebileceğimi söyledi ama annem kalmama izin vermiyor. Buradan nefret ediyor.

Belki de malikane ona göre bir hayat değildir.

"Hiçbir şey onun tarzı değil, Tiggy. Zara içini çekti, yüz ifadesi yorgunluk ve umutsuzluğun bir resmiydi. "Her zaman babam şunu ya da bunu yaparsa mutlu olacağını söylüyor, mesela onu sahip olmadığı parayla gösterişli tatillere götürürse ya da ona yeni bir araba ya da sevdiği bir resim alırsa, çünkü bu her şeyi daha iyi hale getirecek. Ama hiçbir zaman düzelmez. O sadece gerçekten mutsuz bir insan, anlıyor musunuz?

Oturup Zara'nın ipeksi saçlarını okşarken, dramatik ergenlik hormonları nedeniyle abartıyor olsa da, Ulrika'nın zor bir karakter olduğunu anlayacak kadar onu gördüğümü biliyordum. Birden, evlat edinilmiş olmama ve beni evlat edinen babamın yanında çalışan bir kadının himayesinde yaşamış olmama ve iki evli biyolojik ebeveynin sevgili çocuğu olmayı sık sık gizlice hayal etmiş olmama rağmen, bu düşünceyi idealize ettiğimi fark ettim. Savaşan ebeveynlerle ilgili hiçbir deneyimim yoktu. Atlantis'te bir kez bile babam Salt ve annemin tartıştığını duymamıştım - tam bir huzur içinde yetiştirilmiştik ve ilk kez bunun aslında ne kadar nadir olduğunu kabul ettim. Zara'nın yaşadığı şey, Atlantis'teki pek çok arkadaşımın yaşadığı şeydi.

Okul onların da yaşadıklarını söylemişti. Biz kız kardeşler peri masallarındaki şatomuzda bir mükemmellik fantezisi içinde yaşamıştık, özellikle de iki 'ebeveynimiz' açısından. Elbette çocukluğumuzun kurtarıcı lütfu altı kişi olmamızdı. Aramızda kesinlikle bir uyum hüküm sürmüyordu. Her zaman birileri birileriyle ters düşerdi ve normalde bu 'birileri' küçük kız kardeşim Electra olurdu.

Ben Zara'nın saçlarını okşamaya devam ederken bir sessizlik oldu. Bu o kadar uzun sürdü ki uyuyup uyumadığını merak ettim ama birden başını kaldırdı.

'Biliyorum! Babama seninle ve Cal'la birlikte yazlıkta kalıp kalamayacağımı sorabilirim! Tatilin sonuna kadar sana yardım etmemi istediğini söyleyebilirim! Yeni fikri karşısında yüzü heyecanla parladı. 'Yapabilir miyim, Tiggy? Sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum. Cal sorun etmediği sürece burada kanepede uyuyabilirim, ki eminim etmez çünkü gerçekten iyi anlaşıyoruz ve beni seviyor ve-'

"Burada olmanı çok isterdim Zara, ama annen beni pek tanımıyor ve değerli kızını bir yabancıya emanet edeceğinden şüpheliyim.

'Beryl Lodge'da ve annem ona güveniyor ve babam Cal'i doğduğundan beri tanıyor ve-'

'Zara, yapabileceğin tek şey ailenle konuşmak. Eğer burada Cal ve benimle kalmandan memnunsanız, evet, seni ağırlamaktan mutluluk duyarız.

"Yapacağım," dedi, "ve eğer izin vermezlerse, belki de kaçıp giderim. "Böyle söyleme Zara, bu bir tehdittir ve herkesin buna inanmasını istiyorsan Kendi kararlarını verebilecek kadar büyüdüğüne göre, bunu halletmenin yolu bu değil. Neden Lodge'a geri dönüp onlara sormuyorsun? Eğer kabul ederlerse, ayrılmadan önce gelip beni görmeleri için onlara zaman vermelisin,' diye onu cesaretlendirdim.

'Tamam, yaparım. Teşekkürler, Tiggy.' Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. 'Bir gün, yemin ederim gelip burada, Kinnaird'de yaşayacağım. Kalıcı olarak. Ve annem bile beni durduramayacak. İyi geceler, Tiggy.'

Beklediğim gibi, o gece Charlie ya da Ulrika'dan bir ziyaret olmamıştı ve ertesi sabah Range Rover'ın kaybolması üçünün de Inverness'e gittiğini doğruladı.

Cal kahvesini yudumlarken, "Zavallı ufaklık, bütün bunların ortasında kalmış," dedi. 'İşlevsiz aileler, ha? Benimki mükemmel değil ama en azından oldukça normal olduğumuzu söyleyebilirim. Pekâlâ, benden bu kadar.

Cal ön kapıya doğru yürüdü, sonra paspastan bir zarf almak için eğildi. "Mektubun var Tig," dedi ve Thistle'ın başı açık kapıda özlemle belirirken zarfı bana uzattı. "Ve sen de benimle geliyorsun, Thistle," dedi köpeği kovarak. Zarfı açtım ve içindeki kısa notu okudum.

Sevgili Tiggy - aceleyle - aniden ayrıldığım ve seni görmeye gelemediğim için özür dilerim. Yasal bir sorun ortaya çıktı. Birazdan yakında iletişime geçeceğiz.
Çok özür dilerim, Charlie

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Zara'nın bahsettiği büyük tartışmayla ilgili bir şey olduğunu tahmin etmek zorundaydım.

Yatak odama gittim; tüm bu aile muhabbeti bana kendi ailemi özletiyordu. Yatağımın başucundaki çekmeceyi açtım ve Pa Salt'ın bana yazdığı mektubu çıkardım. O kadar çok okumuştum ki, artık kirli görünmeye başlamıştı. Mektubu açıp tekrar okumaya başladım, sadece babamın kıvrımlı, zarif el yazısını görmek bile beni rahatlatıyordu.

Atlantis
Cenevre Gölü
İsviçre

Sevgili Tiggy'm,

Şimdi, hayatınızdan aniden kayboluşumla ilgili olağan basmakalıp sözleri yazmak için zaman harcamanın pek bir anlamı yok - gittiğime inanmayı reddedeceğinizi biliyorum. Ama gittim. Hatta Beni hala etrafınızda hissedeceğinizi bilsem de, asla geri dönmeyeceğimi kabul etmelisiniz.

Elbette bu mektubu Atlantis'teki masamda, hala bu dünyada yazıyorum, bu nedenle size öte dünyanın nasıl bir yer olduğunu henüz söyleyemem, ancak korkmadığım tek şey var. Sen ve ben birçok kez konuştuk

Kaderin, alın yazısının ve yüce bir gücün -bazılarına göre Tanrı'nın- hayatlarımıza dokunan mucizevi eli hakkında. Çocukken beni kurtarmıştı,

Ve buna olan inancım - hayatımın en zor dönemlerinde bile - hiç sarsılmadı. Seninki de olmamalı.

Diğer kız kardeşlerinle birlikte, onlara ilk olarak nerede bulduğum hakkında yalnızca sınırlı bilgi verdiğimden emin olmak için dikkatli davrandım.

çünkü onların hayatlarını rahatsız etmek istemedim. Ancak sen farklısın. Ailen seni bana verdiğinde, bir gün doğru zamanın geldiğini hissettiğimde, seni seni onlara geri gönderir.

Sen eski bir kültürün parçasısın Tiggy, bugünlerde bazıları tarafından alay edilen bir kültürün. İnanıyorum ki bunun sebebi biz insanların çoğunun doğadaki köklerimizi, kalbimizin ve ruhumuzun yattığı yeri unuttuk. Sen, Bana söylendiğine göre, yetenekli kahinlerin özel bir soyundan geliyorlarmış.

Seni bana teslim eden kadın, hediyenin genellikle bir nesli ıskaladığını ya da meyvesini vermediğini açıkça ifade etti.

Büyürken seni izlemem söylendi ve ben de öyle yaptım. Huysuz ve hasta bir bebekken, etrafını doğa ve hayvanlarla çevrelemekten başka bir şey sevmeyen meraklı bir çocuk oldun. Annemin alerjisi nedeniyle kendi evcil hayvanına sahip olamasan da Bulduğunuz her yaralı serçeye ve bahçede beslediğiniz kirpilere kendinizi adadınız.

Belki de beş ya da altı yaşındayken yanıma gelip kulağıma ormanda bir periyle konuştuğunu fısıldadığın anı hatırlamıyorsun. Size adının Lucía olduğunu ve ikinizin ormanda yalınayak dans ettiğinizi söylemişti.

Bu kadar küçük bir çocuğun bir periye inanması pek de alışılmadık bir şey değil.

Ama bu durumda, bu yeteneğin sana miras kaldığını o zaman anladım. Sevgili Tiggy, Lucía senin büyükannenin adıydı.

Şimdi sana verdiğim sözünü yerine getiriyorum ve hayatının bir noktasında İspanya'ya, Lucía adında bir şehre gitmen gerektiğini söylüyorum.

Granada. Muhteşem Elhamra'nın karşısındaki bir tepede, Sacromonte denilen bir bölgede, Cortijo del Aire denilen dar bir patikada bulunan mavi bir kapıyı çalmalı ve Angelina'yı sormalısınız. Orada doğduğunuz ailenin gerçeğini bulacaksınız. Ve belki de kendi kaderinizi de ...

Sözlerime son vermeden önce şunu da belirtmeliyim ki, yıllar önce bir akrabanız tarafından önerilen bir cümle olmasaydı

sevgili kızlarımmın hediyesini alamadım. Beni umutsuzluktan kurtardı ve ona olan borcumu asla ödeyemem.

Tüm sevgim sana, benim sevgili, yetenekli kızım. Seninle çok gurur duyuyorum.

Baba x

Daha sonra, babamın ölümünden birkaç gün sonra özel bahçesinde aniden ortaya çıkan küreye kazınmış olan bilgileri içeren kâğıdı çıkardım. Üzerindeki bantların her birinde isimlerimiz, Yunanca bir alıntı ve babamın bizi dünyanın neresinde bulunduğunu gösteren bir dizi koordinat vardı.

En büyük kız kardeşim Maia tarafından tercüme edilen babamın benim için söylediği söz gözlerimi yaşartmıştı, çünkü bana o kadar uyuyordu ki:

Ayaklarını yeryüzünün taze halısı üzerinde tut, ama zihnini evrenin pencerelerine doğru kaldır.

Koordinatlara gelince, bir denizci olan ve bu tür şeylere alışık olan Ally hepsini bizim için hesaplamıştı. Benimkiler babamın bana mektubunda söyledikleriyle tam olarak örtüşüyordu. Bugüne kadar babamın özel ve 'yetenekli' bir soydan gelmekle neyi kastettiğini anlamaya cesaret edememiştim. Yine de Chilly benim kim olduğumu biliyor gibiydi ve hatta bana ellerimde 'güç' olduğunu söylemişti. Ayağa kalktım ve çekmeceli dolabın üzerindeki duvarda asılı duran küçük aynaya doğru yürüdüm. Yüz hatlarımı inceledim - kahverengi gözlerim, koyu renk kaşlarım ve zeytin tenim. Evet, saçlarımı geriye atsam muhtemelen Akdeniz kanı taşıyan biri sanılabilirdim. Yine de benim Koyu renk olmasına rağmen saçlarımda zengin bir kestane rengi vardı. Televizyonda ya da resimlerde gördüğüm tüm çingenelerin -eğer ben buysam- saçları simsiyahtı.

Yani içimde biraz Roman olsa bile, Chilly'nin kendisi bana saf kan olmadığını söylemişti. Ama bugünlerde kim safkan ki? İki bin yıllık melezleşme hepimizin melez olduğu anlamına geliyordu.

Çingeneler hakkında, birçoğunun toplumun kenar mahallelerinde yaşama eğiliminde olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum. Pek iyi bir üne sahip olmadıklarının farkındaydım ama babamın bana ve kız kardeşlerime sık sık söylediği gibi, *'Bir kitabı asla kapağına göre yargılama. Donuk bir toprak yığını en değerli mücevheri saklayabilir...'*

Ve yanıldığım kanıtlanana kadar herkes hakkında en iyisine inanmakla hep gurur duymuşumdur. Aslında, belki de en büyük zayıflığım, ironik bir şekilde en iyi özelliğimden kaynaklanan başkaları hakkındaki saflığımdı: insan doğasının iyiliğine olan şaşmaz inancım. Diğer insanlar, ben bu konuda şöyle dediğimde gözlerini devirirlerdi

İyilik her zaman kötülüğe karşı zafer kazanmıştır. Ne de olsa -basit bir ifadeyle- öyle olmasaydı, tüm kötü ruhlar iyi olanları öldürür, sonra da birbirlerini öldürürdü, böylece insan ırkı artık var olmazdı.

Chilly hangi ırktan gelirse gelsin, onun iyi bir ruha sahip olduğunu biliyordum. O, tanıdığım ilk çingeneydi ve kesinlikle daha fazlasını öğrenmek istiyordum, diye düşündüm, değerli mektubu başucu çekmeceme yerleştirirken.

7

Yılbaşı gecesini uyandıgımda, Cal'ın beni geleneksel İskoç tarzında yeni yılı karşılayabilmem için yerel köy salonuna götüreceğı Hogmanay kutlamasını dört gözle bekliyordum. Kedileri besledikten sonra kulübeye geri döndüğümde Beryl'i oturma odamızda volta atarken buldum, yüz hatlarında bir maske gibi endişe okunuyordu.

"Tiggy, nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkür ederim Beryl. Sen?" Alışılmadık bir şekilde telaşlandığını görebiliyordum.

"Bazı talihsiz durumlar ortaya çıktı, ama şu anda seni rahatsız edecek kadar önemli değıller.

"Doğru.

Acaba bu 'koşulların' aniden ortaya çıkan bu durumla bir ilgisi var mıydı? Ama Beryl'i bu konuda sıkıştırmayacak kadar iyi tanıyordum.

Büyük bir çabayla kendini toparladı ve devam etti. "Ancak en acil sorunum Alison'ın bu sabah hasta olduğunu söylemesi. Görünüşe göre, annesinin bana söylediğine göre, korkunç bir soğuk algınlığı varmış, ama bu beni zor durumda bıraktı. Yeni Yıl misafirleri bugün saat dörtte geliyor - sekiz kişi - tam bir ikindi çayı bekliyorlar! Ütülenmemiş bir dağ dolusu çarşaf - tüm yatakları soymak zorunda kaldım çünkü tadilattan kalan tozlar yine dökülmüştü, bu yüzden her odanın süpürülmesi, mobilyaların cilalanması, yemek masasının ve tüm ateşlerin yakılması gerekiyor ve bu da pişirilecek akşam yemeğinin üstünde ve henüz sülünleri bile yolmadım-'

"Yardım edebilir miyim?" Beryl'in zar zor gizlediğı yardım ihtiyacını fark ederek teklif ettim.

'Yapar mısın, Tiggy? Locayı bir haftalığına kiralayan beyefendi görünüşe göre bir milyarder ve çok nüfuzlu. Laird sayıyor

Kinnaird'i zengin dostları arasında yayması için ona söz verdim ve son zamanlarda olan diğer şeylerden dolayı onu hayal kırıklığına uğratamam.

"Tabii ki yapamazsın. Şimdi seninle Loca'ya geleceğim.

Mutfaktan bizi dinleyen Cal da yardım teklif etti ve günün geri kalanında Beryl mutfakta çalışırken biz de çarşafı ütüledik, yatakları düzelttik, yerleri süpürdük ve ateş yaktık. Saat üçte bir fincan çay içmek için ona katıldık, hepimiz bitkin düşmüştük.

Hepimiz birer parça sıcak kurabiyenin tadını çıkarırken Beryl, "Bugün için ikinize de ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi. "Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. En azından bu gece için her şey hazır.

Mutfağın orta ünitesine ve tezgâhın üzerindeki çok sayıda kap kacak ve tavaya yerleştirilmiş yiyeceklere baktım.

"Bu gece servis yapmanıza yardım edecek biri var mı? diye sordum. "Hayır, Alison da garsonum olacaktı ama eminim ben halledebilirim. Dinle, kalıp sana yardım edeceğim Beryl. Bütün bunları tek başına yapamazsın, kesinlikle Laird'in istediği gibi değil."

"Hayır, Tiggy, senden bunu istemeyeceğim. Bugün Hogmanay ve Cal seni partiye götürüyor.

"Öyleydi ama başka zaman gidebilirim. Beryl, bana ihtiyacın var.

"Evet, var," diye itiraf etti, "ama Laird yardımcının üniformalı olmasını istedi.

"Och, Tig, seni bir Fransız hizmetçi gibi giyinmiş görmek için sabırsızlanıyorum! Cal bana göz kırptı.

"Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum," diye iç geçirdi Beryl. "Sen diplomalı bir yaban hayatı danışmanısın, hizmetçi kız değil.

"Aslına bakarsanız, bir keresinde Cenevre'de bir gümüş servis restoranında bütün bir yaz çalışmıştım.

"O zaman bu her şeyi açıklıyor, ama yarın Laird'i arayacağım ve eğer beş yıldızlı bir otel açacaksak, o zaman düzgün personel çalıştırmama izin vermesi gerektiğini söyleyeceğim. Bu ne sana ne de bana haksızlık.

"Gerçekten, sorun değil. İkinci çayı için yardım ister misiniz? Bir an önce hizmetçi üniformamı giysem iyi olacak. Saatin üç buçuk olduğunu görünce sııttım.

"Hayır, sen eve git, banyo yap ve biraz dinlen. Akşam yemeği sekizde ama altıdan itibaren içki servisi için sana ihtiyacım olacak, eğer senin için de uygunsa?

"Sorun değil, Beryl.

"Gitmeden önce bunu Chilly'ye götürebilir misin? Avludan kulübemize doğru yürürken Cal'a sordum ve ona bir mektup uzattım.

Beryl'in tabaklarından birinden kaşıkladığım bir kap sülün yahnisi. "Ona benden mutlu yıllar dile ve yakında onu görmeye geleceğimi söyle. Elbette. Bu gece

benimle gelemeyeceğin için üzgünüm ama Beryl'in kalbindeki yerim sonsuza dek değişmeyecek.

Saat altıda Lodge'a geri döndüm ve Beryl bana gece için beyaz önlüklü üniformamı verdi.

'Alison'unki seni boğardı, bu yüzden bunu eski bir sandıktan çıkardım. Tavan arasında. Naftalin kokuyor ama uyacaktır,' dedi. 'Çamaşır odasında giy, korkarım saçlarını da arkadan bağlaman gerekecek' dedi.

İstedğini yaptım ve hazır olduğumda mutfığa geri döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok güzel," dedi Beryl, bana bakmadan.

"Gerçekten bunu da giymek zorunda mıyım? Alnıma bağlamam gereken siyah şeritli beyaz saç bandını tutarak ona sordum.

'Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Şimdi, hepsi birkaç dakika içinde aşağıda olacak, bu yüzden şampanyayı açmanız gerekecek. Çay içmeyenler için buzdolabında köpüklü su ve mürver çiçeği likörü bulunmaktadır. İçkiler Büyük Oda'daki içki dolabının üzerine yerleştirilmiştir. Sadece bir kova buz eklemeniz gerekiyor.

"Tamam. Görevlerimi yerine getirmek için koşuşturdum.

Okul piyeslerinde rol almaktan her zaman keyif almışımdır ve Büyük Salon'da şampanyaları dağıtırken gerçekten karaktere büründüm, neredeyse 'Evet, Lordum', 'Teşekkür ederim, m'um' demek ve bir sonraki konuğa geçmeden önce hızlıca bir el sallamak istiyordum. İçki dolabının yakınındaki görüş noktamdan, konukların iyi bir grup olduğunu görebiliyordum; siyah kravat giymiş beş erkek, kokteyl elbiseleri ve pahalı görünümlü mücevherler giymiş üç kadın. Grup olarak İngilizce konuşsalar da, Almancadan Fransızcaya uzanan çeşitli aksanlar da duyabiliyordum.

"Orada işler nasıl gidiyor? Mutfakta belirip buzdolabına doğru koşarken Beryl sordu.

"İyi, gerçi ilk altı şişe şampanyayı çoktan bitirdik.

'Yirmi dakika kadar sonra onları akşam yemeği için çağıracağım. Umarım Gaydacı Jimmy yeni yılda çalmak için ön kapıya gelmesi gerektiğini hatırlar.

Elimde taze şampanya tepsisiyle Büyük Salon'a döndüğümde tüm gözler bana çevrildi.

"Ah! İşte burada! Bir an için personelin gönderdiğim tüm çantaları içip içmediğini merak ettim!

Tüm parti güldü ve ben de bana doğru yürüyen adamın ev sahibi olduğunu düşündüm. Yaklaştıkça ortalamadan daha kısa boylu, geniş omuzlu, koyu sarı saçlı, ince yüz hatlarına sahip ve alışılmadık derin yeşil gözlü olduğunu gördüm.

"Teşekkür ederim. Gözleri beni değerlendirmek için üzerimde gezindi. "Adın ne?" "Tiggy.

Şampanya kadehini doldurmam için bana uzatırken, "Bu alışılmadık bir şey, İskoç ismi mi?" diye sordu.

"Hayır, bu bir takma ad. Gerçek adım Taygete. Yunanca.

Yüz hatlarında kısa süreli bir tanıma belirtisi gördüğümde şaşırdım. "Doğru. Bu duyabildiğim Fransız aksanı mı?"

"Öyle, ama ben İsviçreliyim.

"Gerçekten öyle misiniz?" dedi düşünceli bir şekilde, beni tekrar inceleyerek.

"Pekâlâ, pekâlâ.

Burada mı çalışıyorsunuz?

Başka bir durumda - örneğin bir barda tanışmış olsaydık - bana bunları neden sorduğunu anlayabilirdim, ama burada, onun ev sahibi olduğu ve benim de görünüşte 'yardımcı' olduğum yerde, bu açıkça garip hissettirdi.

'Evet, ama normalde bu sıfatla değil. Hizmetçi hasta olduğu için bu gece ona yardım ediyorum. Mülkte vahşi yaşam danışmanıyım.'

"Anlıyorum. Daha önce tanışmadığımıza emin misiniz?" "Oldukça eminim," dedim. "Bir yüzü asla unutmam.

"Şampanya nerede?" diye seslendi konuklardan biri odanın öbür ucundan.

Kibar bir gülümsemeyle 'Gitsem iyi olacak,' dedim.

"Elbette. Bu arada, benim adım Zed. Tanıştığımıza sevindim, Tiggy.'

*

Sabahın ikisinde, bir ayağımı diğerinin önüne zor atarak eve geldim ve tüm garsonların değerinin bilinmediğine karar verdim.

Giysilerimi çıkarıp Cal'ın Noel için aldığı termal pijamaları giyip yatağa girerken, "Bana her gün bakmam için aslanlar ve kaplanlar verin," diye homurdandım.

İyi haber ise yemeğin saat gibi işlemesiydi. Aramızda kalsın, Beryl ve ben bir olaydan diğerine sorunsuzca akan başarılı bir akşam geçirmiştik. Nabzım yavaşlarken minnetle gözlerimi kapattım ama uyku gelmedi. Bunun yerine, Zed'in yeşil gözlerini görmeye devam ettim; belki de hayal etmişim ama bütün gece odanın içinde beni takip ettiğini hissediyordum. Gece yarısından hemen önce, daha fazla şampanya ve viskiyle geldiğimde, Beryl elime bir parça kömür sıkıştırmıştı.

'Ön kapıya git, Tiggy. Burada bir yumurta sayacı var ve on bir elli dokuz elli saniyeye ayarlanmış. Öttüğünde, ön kapıya vurabildiğin kadar sert vur. Üç kere,' diye ekledi. "Gaydacı Jimmy çoktan orada yerini almıştır.

"Bununla ne yapacağım?" diye sordum ona, kömürü inceleyerek.

"Kapı açıldığında Jimmy çalmaya başlayacak ve sen de kömürü kapıyı açan kişiye vereceksin. Anladın mı?"

"Sanırım öyle, evet. Ama-'

'Sonra açıklarım. Şimdi kışt!

Dışarıda Gaydacı Jimmy'ye katıldım; çok fazla içki içtiği için hafifçe sallanıyordu ve zamanlayıcım bitene kadar bekledikten sonra yüksek sesle kapıyı çaldım. Kapı açıldığında gayda sesleri buz gibi havaya karışmıştı ve Zed'in kapının arkasında durduğunu gördüm.

"Mutlu yıllar," dedim ona kömür parçasını uzatırken.

"Teşekkür ederim, Tiggy," diyerek bana gülümsedi, sonra öne doğru uzanıp beni yanağımdan nazıkçe öptü. "Sana da mutlu yıllar.

Ondan sonra onu görmedim, çünkü mutfakta Beryl'le temizlik yapmakla meşguldüm, ama şimdi o öpücüğü düşününce, tamamen yabancı birine, özellikle de kılık değiştirmiş birine, garip bir şekilde samimi bir jest gibi geldi. hizmetçi . . .

*

Saat yedide sessiz bir kulübeye uyandım ve hemen yataktan fırladım. Beryl bana öğlen vereceği brunch'ı idare edebileceğini söylemişti ama yine de kedileri besledikten sonra yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için kulübeye gittim.

'Sadece ev sahibi uyanık. Ona Büyük Salon'da kahve ikram ettim,' dedi Beryl.

"Doğru. Kalmamı istemediğine emin misin?

'Hayır. Alison hasta yatağından kalkmayı başardı ve yemek odasında masayı hazırlıyor. Dün geceki profesyonel hizmetinizden sonra konuklar için biraz keyifsiz olacak,' diye ekledi. 'Ne derler bilirsin, fıstık verirsen - şey - Alison alırsın!

'Beryl, gerçekten, zavallı kız korkunç bir soğuk algınlığı geçirdi. Eğer yapabileceğim başka bir şey olmadığından eminsen, Chilly'nin yemeğini ona götüreceğim.

"Başka kahve var mı, Beryl? Zed bir fincan uzatarak mutfakta belirdi. Yeşim yeşili balıkçı yaka bir kazak ve kot pantolon giymişti ve bir papatya kadar taze görünüyordu.

"Elbette. Beryl fincanı aldı ve taze bir kahve doldururken, bakışları bana döndü.

'Günaydın, Tiggy. Nasılsın?

"İyiyim, teşekkür ederim. Saçmaydı ama yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Güzel bir gün, değil mi?

"Evet. Güneş parladığında burası hep güzeldir.

"Daha önce hiç İskoçya'ya gitmedim ama sanırım aşık oldum," dedi, bakışları hala üzerimdeydi.

"İşte kahveniz, efendim.

Beryl her zamanki kusursuz zamanlamasıyla imdadına yetişti. Zed fincanı almak için gözlerini benimkilerden kaçırdı.

"Öyleyse," dedi ona, "öğlen brunch - sonra da belki malikâneyi gezeriz? Sanırım konuklarımdan hepsinin temiz havaya ihtiyacı var.

"Elbette. Cal hepinizi Land Rover'la gezdirmekten mutluluk duyacaktır,' diye cevap verdi Beryl.

"Mükemmel," dedi ve Alman aksanının belirgin bir tonunu duydum. 'Eğer konuklarımdan önümüzdeki otuz dakika içinde kalkmazlarsa, her birinin suratına bir bardak buzlu su fırlatmanız için size tam izin veriyorum. İkimize de resmi bir şekilde başını salladı ve mutfaktan çıktı.

"Cal Dornoch'tan döndü mü?" diye sordu Beryl gergin bir şekilde. "Buraya gelmek için ayrıldığımda dönmemişti, hayır.

'O zaman Lodge'un telefonunu kullanarak ailesinin numarasını arayıp ikiye kadar burada olmasını sağlayabilir misin? Ve misafirlerimizi gezdirecek kadar ayık.

onları vadide ölüme atmadan.' Beryl ahizenin üzerindeki listeden numarayı işaret etti. "Ben Alison'la ilgilenmeye gidiyorum.

Numarayı çevirdiğimde, emrinde sadece iki çalışanla otel işleten eksantrik bir adam hakkındaki bir İngiliz programını hatırladım. Cal ve benim bu konuda isteksiz olduğumuzu hissetmekten kendimi alamıyordum. oyuncular.

Cal'ın annesiyle konuştuktan sonra, Cal'ı hemen yatağından kaldıracığına söz verdi, ancak oldukça 'holie' olmuştu, ofise gittim ve bilgisayardaki e-postalarımı kontrol ettim.

Rio'daki en büyük kız kardeşim Maia'dan bana Mutlu Yıllar dileyen ve 'tüm hayallerimin gerçekleşmesini' umut eden çok güzel bir e-posta vardı. Birçok açıdan en çok ortak yönüm olduğumu düşündüğüm kız kardeşimdi - o da bir hayalperestti ve hepimiz arasında babamın ölümünü muhtemelen en zor karşılayan oydu. Ama şimdi, altı ay sonra, Brezilya'da yeni bir hayat yaşıyordu ve yazdığı her kelime sanki adımlarında bir bahar varmış gibi hissettiriyordu.

Ona kısa bir not yazarak aynı dileklerde bulundum ve kız kardeşimiz Ally'nin babamın denizde gömülüşüne tanık olduğuna inandığı Yunan adası açıklarındaki noktaya çelenk koymak için hepimizi bir araya getirecek bir plan yapmamız gerektiğini söyledim. Tam e-postayı göndermişim ki, yeni bir ping sesi duyuldu. bir tanesi geldi.

1 Ocak 2008 Sevgili

Tiggy,

Öncelikle, Mutlu Yıllar! Bir kez daha, söz verdiğim gibi gelip sizinle sohbet edemediğim için çok üzgünüm. Önümüzdeki iki ya da üç hafta içinde oraya gelmek için zaman bulabileceğimi umuyorum. Bu arada, halihazırda doldurmayı başardığım hibe başvuru formlarını size gönderdim.

Ayrıca, Kinnaird'de kaldığı süre boyunca Zara'ya gösterdiğiniz nezaket için teşekkür etmek istiyorum. Zor biri olduğumu biliyorum - tüm gençler öyledir, bu yüzden sabrınız için minnettarım. Sevgilerini gönderiyor ve sizi çok yakında görmeyi umduğunu söylüyor. Ben de öyle.

En iyi dileklerle, Charlie

Bilgisayarın başındayken Servion Hayvanat Bahçesi'ndeki bağlantıma Avrupa geyikleri hakkında kısa bir e-posta yazdım ve kendisinden telefon görüşmesi yapmak için uygun bir zaman istedim. terk edilmişti. Beryl'in misafirlere hizmet etmekle meşgul olduğunu varsayarak, bir Tupperware kutusuna biraz kedgerece kaşıkladım ve Chilly'yi görmek için yola çıktım.

"Nereye saklandın Hotchiwitchi?" diye sordu kapıyı açtığımda deri koltuktan gelen bir ses.

"Mutlu yıllar Chilly," dedim kedgere'e yi kasesine boşaltırken. "Beryl'e Lodge'da yardım ediyordum.

"Şimdi de öyle mi? Ona bir kaşık ve kâse uzatırken bana baktı: "Orada sevdiğin şeyler var, değil mi?

Sonra yaşlı bir cadı gibi kıkırdadı.

"Hangi yıldayız?" diye sordu yemeği mideye indirirken. '2008.'

Odun sobasına bakarken kaşığı ağzının altında durdu.

'O zenginler bu yıl hesap verecek,' dedi ve yemeye devam etti.

"Hangi zenginler?

'Boş ver, sen de benim gibi fakırsın, ama onlar açgözlü . Sonunda hepsi ortaya çıkar. Laird'den haber aldın mı?

Bugün ondan bir e-posta aldım.

"Büyük sorunları var. Ona iyi bak." "Bakacağım," dedim.

'O evdekilerin hepsine. Kış bahardan önce gelir. Bunu unutma, Hotchiwitchi.'

"Hotchiwitchi nedir, Chilly?" diye sordum ona.

"Sen bir kirpisin, Roman dilindeki adın bu. Ben şaşkınlıkla ona bakarken omuz silkti, nasıl bilebileceğini merak ediyordum.

'Çok uzaklardan geliyorsun. *España* . . .' Bunun üzerine kulaklarım diken diken oldu.

Yine, nereden bilebilirdi ki?

"Babam da ölmeden önce bana yazdığı bir mektupta böyle demişti. Bana oraya geri dönmemi ve ...'

Chilly'ye baktım ama uyuyakalmıştı, bu yüzden yandaki mağaraya gidip biraz yakacak odun getirme fırsatını değerlendirdim. Güneş yükselmişti dağların üzerinde, narin ışık parmakları aşağıya doğru uzanıyor vadinin saf beyazlığını aydınlatıyordu. Mistik bir manzaraydı, gerçeklikten kopmanın çok kolay olduğu bir yerdi. Koluma doladığım kütük sepetiyle ayakta dururken, tekrar geçmişe döndüm.

Üstümde kaba beyaz badanalı bir tavan görüntüsü ve tanıdığımdan emin olduğum bir ses.

"Gel küçüğüm, büyüyene kadar sana ben bakacağım. 'Onu eve, bize geri getir ...'

Tavana doğru kaldırılıyordum ama korkmuyordum çünkü beni tutan kolların güvende olduğunu biliyordum.

Kendime geldiğimde hafifçe sendeledim ve ayaklarımın yere sağlam bastığını ve buz gibi soğuk mağarada tek başıma durduğumu fark ettim.

Kulübeye geri döndüğümde, duyduğum seslerden birinin Salt Baba'ya ait olduğundan emindim.

*

Cal o akşam yemekte, 'Sana bazı haberlerim var, aslında iki haberim var,' dedi.

"Ne?

'Birincisi, dün gece Caitlin'le birlikte tarihi belirledik. Haziran ayında olacak.

"Vay be, Cal! Ona gülümsedim. "Bu harika. Yine de plan yapmak için uzun bir zamanın yok.

"Evet, Caitlin düğünü on iki yıldır planlıyor, yani yeterince zamanı oldu.

"Tebrikler Cal, senin adına gerçekten çok sevindim. Ve gerçekten, onu çok yakında kır evine akşam yemeğine davet etmelisin. Onunla sadece Noel arifesinde kısa bir süre görüştüm ve onu tekrar görmeyi çok isterim.

Yapacağım, Tig. Mesele şu ki, birkaç ay içinde evleneceğimiz için bana bir ders verdi, Laird'den maaşıma zam ve bir yardımcı istemem gerektiğini söyledi. Eğer tek başıma devam edersem bu iş beni -ya da kesinlikle sırtımı- öldürecek.

"Veterinerin oğlu Lochie'ye ne dersin? İyi bir genç adama benziyor. 'Evet, öyle ve arazide ne yaptığını da biliyor. Ona vereceğim Laird'i ara, onayını al ve sonra onunla konuş. "Hayır cevap olarak kabul etme, olur mu Cal?

Bunu yapmayacağım. Yarın adamları ava götürmek için şafakta kalkacağım ve bu öğleden sonrayı arazide geyiklerin nerede saklandığını araştırarak geçirdim. Hiçbir şey müşteriye bir geyik bile görememek için saatlerce vadide dolaşmaktan daha fazla utandırılmaz.

"Bu kadar kana susamış olmaları onların hakkı," dedim kibarca. "Geyiklerin kendilerini saklamalarını sağlamak için tüm gücümü kullanacağım.

'Bunu yapma Tig, yoksa hepsinin kulağı ağrıyacak. Ödüleriyle birlikte evlerine dönmek ve güzel kıyafetlerinin altında mağara adamı gibi kadınlarına göstermek istiyorlar. Evet,

Şansım yaver giderse, yarın gece birkaç geyik kafasını kana bulayıp kaynatacağım. Bana göz kırptı.

"Yeter, Cal. İşlerin böyle yürüdüğünü ve geyiklerin itlaf edilmesi gerektiğini biliyorum ama bunu boğazıma tıkmana gerek yok.

"Kendini biraz daha iyi hissetmen için, işte sana ikinci haberim.

"Hangisi? ?" Hala ona kızgındım.

"Şey, küçük hanım, bu ev partisinin ev sahibi - Zed adında biri - bugün diğerleriyle birlikte araziye gezmeye gelemedi, bu yüzden yarın partinin geri kalanını silahlarıyla dışarı çıkarırken, ona kendi özel turunda eşlik etmenizi önerdi.

"Bir gün bekleyip onu sizin götürmeniz daha iyi olmaz mı? Kaşlarımı çattım. "Araziyi benden çok daha iyi biliyorsun.

"İlgilendiği şeyin flora ve fauna olduğunu sanmıyorum Tig, daha çok rehber. Onu senin götürmen için ısrar etti.

"Peki ya onu götürmek istemezsem?

"Tig, kalın kafalılık ediyorsun. Sadece birkaç saat sürecektir ve ikimizin de bildiği gibi, Laird misafirlerini memnun etme konusunda ün kazanmak istiyor. Adamın çuvala parası olduğuna şüphe yok. Burayı tüm arkadaşları için bir haftalığına kiralamanın maliyeti, senin ve benim bir yılda kazandığımızın toplamından daha fazla. İyi tarafından bak; kendine bir milyarder bulmuş olabilirsin.

"Çok komik. Yanaklarıma yükselen ateşi görmeden tabağını kaptım.

"Peki, yapacak mısın? Beryl bilmek istiyor.'

"Evet," diye iç geçirdim mutfaktan musluğu açarken.

'Belki de dün geceki hizmetçi üniformanı giymelisin,' diye kıkırdadı.

"Yeter, Cal, lütfen!

8

İstendiği gibi, ertesi sabah saat onda Lodge'da göründüm. Beryl mutfaktaydı ve muhtemelen o akşamki yemek için iki dev somon balığını terbiye ediyordu.

"Günaydın, Tiggy. Bana gergin bir gülümseme verdi. 'Tur rehberliği yapmaya hazır mısın?

Büyük Oda'da bekliyor.'

'Umarım kaybolmam, Beryl. Cal olmadan tüm araziyi hiç dolaşmamıştım.

"Eminim kaybolmazsın ve her ihtimale karşı telsiz çantan da yanında olacak. Şuradaki sepette bir şişe sıcak kahve ve bir kutu da kurabiye var.

"Teşekkürler.

'Pekala, şimdi gitseniz iyi olur. Eğer yoğun kar yağmaya başlarsa, hemen geri gel.

"Geleceğim.

Mutfaktan çıktım ve koridor boyunca Büyük Oda'ya doğru ilerledim. Zed şöminenin önünde oturuyordu, önündeki sehpanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı. Hava ağır bir şekilde bayat puro dumanı ve alkol kokuyordu.

'Ah, bakıyorum şoförüm gelmiş,' dedi bana gülümseyerek. 'Bu iyi oldu, çünkü ben de tam dizüstü bilgisayarımı pencereden aşağı atmak üzereydim. Tek güvenilir internet bağlantısı Beryl'in ofisinde ve ben onun bölgesini işgal etmekten hoşlanmıyorum.

"Eminim buna aldırılmaz.

Zed ayağa kalkıp bana doğru yürürken, "İlginç bir kadın; meydan okunacak biri değil," diye yorum yaptı. "Beni onayladığından emin değilim.

"Eminim öyledir, gerçekten, yılbaşı gecesi bana senin bir centilmen olduğunu düşündüğünü söylemişti.

"O zaman beni hiç tanımıyor. "O zaman beni hiç tanımıyor.
yüzümdeki ifade. 'Sadece şaka yapıyorum, Tiggy. Pekâlâ, gidelim mi?

Dışarıda radyo paketini, kahve ve bisküvi sepetini Beryl'in arka koltuğuna yükledim, sonra direksiyonun arkasına tırmandım. Zed yanımdaki koltuğa yerleştikten sonra ona yolcu kapısını nasıl kapatacağını gösterdim.

"Sanırım ev sahibinin konukları için yeni bir ulaşım aracına yatırım yapmasının zamanı geldi," dedi biz yola koyulurken. 'Hanımlar dünkü turdan sırtları çok ağrıyarak döndüler.

'Eminim listesinde vardır, ama bildiğiniz gibi Lodge'u konuklara daha yeni açtı. Şimdiye kadar her şeyi rahat buldunuz mu?

"Son derece, evet, bu araba dışında. Dik bir virajı dönerken bana baktı.
"Göründüğünden daha dayanıklısın, değil mi?

"Açık hava yaşamına kesinlikle alışkınım, evet.

"Peki İsviçre'den gelen bir kızın İskoçya'nın vahşi doğasında ne işi var?

Bizi dikkatlice yokuş aşağı ana vadiye doğru sürerken elimden geldiğince kısaca açıkladım. "Bak," dedim, arabayı yavaşça durdurup arka koltuktan dürbünü aldım ve ona uzattım. 'Yukarıda, şu ağaç kümesinin altındaki yamaçta, küçük bir arka ayak sürüsü var.

Zed dürbünü aldı ve parmağımı takip ederek karla kaplı ağaç kümesine odakladı.

"Evet, onları görüyorum.

'Şu anda birçoğu hamile, bu yüzden vadinin güney tarafında göreceğimiz erkeklerden uzak duruyorlar. Dişiler gölgelerde titrerken onlar güneşin tadını çıkarıyor,' diye ekledim.

"Tipik erkekler, kendileri için en sıcak yeri seçerler," diye kıkırdadı Zed, dürbünü geri uzatırken.

'Korkarım yılın bu zamanında burada görececek pek bir şey yok, onca kar varken. Yazın, kayalıklar canlandığında tekrar gelmelisiniz. Gerçekten çok güzeldir.

"Tahmin edebiliyorum ama ben daha çok şehir insanıyım.

"Nerede yaşıyorsunuz?

'New York, Londra ve Zürih'te evlerim ve yazları Saint-Tropez'de tuttuğum bir teknem var. Çok seyahat ederim.

"Kulağa çok meşgul bir adammışsınız gibi geliyor.

"Evet, özellikle son birkaç ay çok yoğun geçti. Derin bir iç geçirdi. "Hepsi bu kadar mı?" dedi malikânenin derinliklerine doğru ilerlerken,

Buz ve karla kaplı olduğu için ona gösterecek pek bir şeyim yoktu.

'İleride, vadinin içinde Highland sığırları var. Çok sevimliler.

Ve eğer gerçekten şanslıysanız, bir altın kartal görebilirsiniz.

'Ya da aslında görmeyebilirim. Sanırım yeterince gördüm, Tiggy. Tek istediğim sakın bir öğle yemeği ve kükreyen bir ateşin yanında bir kadeh şarap. Yakınlarda bir bar ya da restoran biliyor musun?"

Korkarım yok. Geldiğimden beri dışarıda bir şey yiyip içmedim ve Kinnaird'e "yakın" bir yer yok.

O zaman ana kampa dönelim lütfen. Donuyorum. Arabada ısıtma sistemi olmadığını bilseydim kayak kıyafetimi giyerdim.

'Tamam,' dedim omuz silkerek ve kaygan bir üç nokta dönüşü yaptım.

"Eminim Beryl Lodge'da senin için bir şeyler hazırlayabilir.

"Sana karşı dürüst olacağım Tiggy: Bugün görmek istediğim kırsal kesim bu değildi.

Buzlu yoldan geri dönmeye konsantre olurken gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve bunun için kendimden nefret ettim.

Lodge'a döndüğümde, şaşkın Beryl'le konuşmak için mutfağa giren Zed'in arkasından içeri girdim. Belli ki Alison'a turta yapma dersi veriyordu ve kız hamur işlerini Beryl'in istediğı şekle sokarken una bulanmıştı.

"Dışarısı çok soğuk Beryl," dedi Zed. 'Ve o Land Rover'da ısıtma yok. Geriye dönüp baktığımda, benim arabamı almalıydık, ama artık çok geç. Ateşin yakılmasını ve Büyük Salon'da ikimiz için sandviç istiyorum. Bir de yanımda getirdiğim beyaz Cabernet Sauvignon'dan iki kadeh.

"Gerçekten de işime devam etmeliyim... Mırıldandım.

'Öğle yemeği için kısa bir ara verebilirsin, değil mi Tiggy? Ayrıca, yalnız yemek istemiyorum.

Beryl'e umutsuz bir bakış fırlattım ama o bunu açıkça görmezden geldi.

Haklısınız efendim. Siz Büyük Oda'ya gidin, ben de sandviçler ve şarap. Onu içeri götür Tiggy, istersen ateşi de yak. Birkaç dakika içinde geleceğim.'

Bu bir rica değil, bir emirdi, bu yüzden Zed'i Büyük Oda'ya götürdüm ve Beryl'in istediğini yaptım.

Zed bir sandalyeye oturup ellerini ateşe dayayarak ısınırken, "Bu daha iyi," dedi. "Sıcak şarabımızın olmaması çok yazık. Ben sıcak şarap severim.

Öğle yemeğinde kendimi yamaçlarda ısıtmak için. Kayak yapar mısın, Tiggy?"

'Ben İsviçreliyim. Tabii ki yaparım.'

"Seni Klosters'de bildiğim bir dağ evine götürmeyi çok isterim. Benim için en iyisi; kayakla gir, kayakla çık, böylece öğle yemeğinde evde olabilirsin ve Michelin yıldızlı şef sana en muhteşem dana scallopini'yi sunabilir.

Bu arada okula nerede gittin?" diye sordu aniden.

Kurumun adını söyledim ve Zed kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. 'Oradakilerin en iyisi. Fransızcanızın akıcı olduğunu tahmin ediyorum.

'Bu benim ana dilim, ancak tüm kız kardeşlerim ve ben İngilizce konuşacak şekilde yetiştirildik. Peki ya siz?

'Almanca, ama bana da beşikten itibaren İngilizce, Rusça ve Fransızca öğretildi. Evlerim gibi ben de her yere ve hiçbir yere ait değilim. Başka bir deyişle, küresel bir dünyanın tipik bir yirmi birinci yüzyıl vatandaşıyım,' dedi Alison bir şişe beyaz şarap ve iki kadeh içeren bir tepsiyle içeri girerken.

"Oraya bırak," dedi Zed buyurgan bir tavırla. "Biz kendimiz dolduracağız.

Kız hiçbir şey söylemedi, sadece reverans olabilecek garip bir hareket yaptı ve odadan dışarı çıktı.

Zed'in şişenin üzerindeki etiketi kontrol edişini, kendi bardağına biraz şarap dolduruşunu, sonra koklayışını, karıştırışını ve içişini izledim. 'Öğle yemeği için mükemmel. Taze, gevrek, güzel bir buruna sahip, ancak lezzetli bir ısırik sonrası

takip et. *Santé*.'

"*Santé*."

Bardakları tokuşturduk ve Zed ciddi bir yudum alırken, ben öğle yemeğinde içmeye alışık olmadığım için kibarlık olsun diye küçük bir yudum aldım. Ateşe bakarken gözlerini yine üzerimde hissettim.

"Pek İsviçreli gibi görünmüyorsun, Tiggy. "Çünkü ben evlatlığım. Bütün kız kardeşlerim gibi.

Yine o tuhaf, bilmiş başını salladı. "Peki, aslen nerelisin?

'İspanya, ya da ben öyle sanıyorum. Babam geçen yıl öldü ve ardından avukatının bana verdiği mektupta beni orada bulduğunu söyledi.

"Sen çok sıra dışı bir kadınsın, Tiggy. Yeşil gözleri ateş ışığında parlıyordu. 'İsviçre'deki pahalı yatılı okulundaki kızların çoğu zengin küçük prensesler olmalıydı, ama sen . . . sen kesinlikle öyle değilsin.

'Biz kız kardeşlerden hiçbirinin öyle yetiştirildiğini sanmıyorum. "Her şeyin en iyisine sahip olmanıza rağmen mi?

"Çok ayrıcalıklı bir yaşam tarzımız oldu, evet, ama bize her şeyin değerini ve hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu bilmemiz öğretildi.

"Hangisi?" diyesordu bana, kendi şarap kadehini doldururken, sonra da benimkini doldururken, ki buna gerçekten ihtiyacı yoktu.

'Özünde, iyi bir insan olmak. Başkalarını asla hayattaki konumlarına göre yargılamamak, çünkü babamın her zaman dediği gibi, hayat bir piyangodur ve bazı insanlar kazanır, bazıları kaybeder.

"Prensip olarak katılıyorum elbette," diye başını salladı Zed, yakıcı bakışları hâlâ üzerimdeydi. 'Ama yine de, sen ya da ben mücadele etmekten ne anlıyorsunuz ki? I

Hayatım boyunca param oldu, sizin de öyle. Hoşumuza gitse de gitmese de, güvenlik ağının her zaman orada olduğunu ve düştüğümüzde bizi yakalamaya hazır olduğunu biliyoruz. Yani hiçbir şeyimiz yokmuş gibi yaşasak da, asla gerçekten bilemeyiz

Gerçek yoksulluğun getirdiği korku.

"Doğru, ama en azından empati kurabilir, minnettar olabilir ve ayrıcalıklarımızı dünyada iyi bir şeyler yapmak için kullanmaya çalışabiliriz," diye karşılık verdim.

'Fedakârlığınıza hayranım. Siz de burada çalışarak ve muhtemelen hiçbir şey almadan hayvanlara bakarak bunu yaşıyorsunuz' dedi.

'Evet,' diye katıldım.

'Seni uyarıyorum Tiggy, iyi niyetin yol boyunca bir yerlerde kaybolabilir.

"Asla. Başımı sertçe salladım.

"Peki," beni değerlendirirken şarabından bir yudum aldı, "metaforik bir saç gömleği mi giyiyorsun?

"Hiç de değil! Sevdiğim bir yerde sevdiğim işi yapıyorum ve başka hiçbir nedenim yok, hele suçluluk duygusu hiç yok. Kazandığımla yaşıyorum ve hikâyenin sonu bu. İçimde olmayan bir şeyi bana itiraf ettirmeye çalıştığını hissettim. "Ben sadece ... Omuz silktim, 'ben neysem oyum.

"Belki de bu yüzden seni büyüleyici buluyorum.

Elini benimkine doğru uzatmasını izledim ve Tanrı'ya şükür, kapıya keskin bir vuruş oldu. Kapıyı açmak için ayağa kalktım.

Beryl elinde bir tepsiyle içeri girerken, "Öğle yemeğiniz," dedi.

'Çok teşekkür ederim,' dedim Beryl ateşin önündeki alçak masaya doğru yürüyüp tepsiyi masanın üzerine koyarken.

"Evet, teşekkür ederim Beryl. Zed ona gülümsedi. "Çok nazıksınız ve gününüzü böldüysem çok özür dilerim.

'Önemli değil efendim, ben bunun için buradayım. Sandviçleri servis etmemi ister misiniz? Beryl sordu.

'Hayır, eminim Tiggy ve ben halledebiliriz. Size - ve Laird'e - üstün personel seçiminiz için iltifat etmeliyim,' dedi ve başını sallayarak beni işaret etti. "Tiggy ve benim pek çok ortak noktamız var.

Beryl diplomatik bir tavırla, "Mutlu olmanıza sevindim efendim," dedi. "Afiyet olsun.

Odadan çıktı ve Zed gülümsedi. "O da görüldüğü gibi değil.

"Sandviç? Bir tanesini tabağa aktarıp ona ikram ederken sordum.

"Teşekkür ederim.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Büyük bir iletişim şirketi işletiyorum.

"Doğru, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bazen ben de bilmiyorum," diye kıkırdadı Zed. "Sadece televizyon, internet, cep telefonları ve uyduların, yani insan ırkının iletişim kurmasını sağlayan her şeyin altında yer aldığı bir şemsiye olarak düşün.

"Siz iş adamı mısınız?

"Öyleyim. Açık karidesli sandviçinden büyük bir ısırık aldı ve başıyla onayladı. "İtiraf etmeliyim ki, son birkaç gündür burada olmak bir molaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Hayatımın çoğunu seyahat ederek geçiriyorum,

toplantılar için dünyanın bir ucundan

diğerine koşmak. "Kulağa çok çekici geliyor.

"İçinde yaşayana kadar her şey dışarıdan göz alıcı görünebilir.

Hızlı arabalar, birinci sınıf seyahatler, en iyi oteller, şarap ve yemekler ... ama bir süre sonra hepsi normalleşiyor. Bunun içinde olmak ...' Zed eliyle işaret etti.

Dağların manzarasına doğru, 'her şeyi bir perspektife oturtuyor, değil mi?

'Doğa bunu yapmaya meyilli, evet. Sürekli burada yaşadığım için oldukça fazla bakış açısına sahibim. Gülümsedim. "Günü olduğu gibi kabul ediyorum, anı yaşamaya ve tadını çıkarmaya çalışıyorum.

"Farkındalık," diye mırıldandı Zed. "Bir keresinde bir yaşam koçu bana bu konuda okumam için bir kitap vermişti. Bu kesinlikle bana doğal gelen bir şey değil. Ama bir gün uçakla yola çıkıp ertesi gün başka bir ülkeye varırken nasıl olabilir ki? Buna hazırlıklı olmalıyım, geleceğe bakmalıyım, sadece iyi niyetler içinde sürüklenip gitmemeliyim.

"Yaşam tarzınız sizin seçiminiz, değil mi?

"Evet, öyle. Sanki ona aniden hayatın anahtarını vermişim gibi bana baktı. "Yani, yeterince param var - işi satabilir ve sadece ... durabilirim.

"Yapabilirsin. Şimdi. Saatile baktım. "Seni gerçekten bırakmak zorundayım. Yapacak işlerim var.

"Gerçekten mi? Şarabına neredeyse hiç dokunmadın.'

"Direksiyon başında uyuyakalmak istemiyorum. Umarım bu sabahki tur senin için hayal kırıklığı olmamıştır.

"Hayır, en ufak bir hayal kırıklığı olmadı. Ben ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken bana baktı.

"Tiggy?

"Evet?

"Yarın ayrılıyorum, ama seninle tanıştığıma memnun olduğumu söyleyebilirim.

"Seninle de," dedim. "Hoşça kal o zaman.

"Güle güle.

*

'Çok meşgulmüşsün, küçük Hotchiwitchi. Bir erkek kokusu alıyorum,' dedi Chilly o günün ilerleyen saatlerinde öğle yemeğini teneke kasesine doldururken.

"İşte buradasın," dedim, yorumunu görmezden gelerek kaseyi yanındaki küçük masaya yerleştirdim.

'Kendine iyi bak. Görüldüğü gibi biri değil. Chilly durakladı, başını bir yana eğerek beni inceledi. "Ya da belki *öyledir!*" diye kıkırdadı. "Tehlike kokusu mu alıyorsun, Hotchiwitchi? Almalısın.'

'Gerçekten mi? Bir şey kokladığımdan emin değilim. Onu çok az tanıyorum,' dedim. Chilly'nin dramatik ifadelerine alışmaya başlamıştım ama etrafta bir erkek olduğunu fark etmesi ilgimi çekmişti. Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, Zed'in yanında hissettiğim rahatsızlık duygusu da ilgimi çekmişti.

"Şimdi şuraya otur ve bana babanın nereden geldiğiyle ilgili ne söylediğini anlat," dedi, içmeyi sevdiği iğrenç derecede sert kahveden bir fincanı yanına koyarken.

"Granada diye bir şehre gitmem gerektiğini ve Elhamra'nın karşısında Sacromonte diye bir yer olduğunu söyledi. Mavi bir kapıyı çalmam ve Angelina adında birini sormam gerekiyormuş.

İlk başta Chilly'nin bir tür kriz geçirdiğini düşündüm, çünkü iki büklüm olmuş ve garip gırtlak sesleri çıkarıyordu. Ama başını kaldırdığında yüz ifadesinden ya güldüğü ya da ağladığı anlaşılıyordu, çünkü yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Ne oldu? Ne oldu?"

Nefesinin altında İspanyolca mırıldandı ve yumruklarıyla yanaklarını şiddetle sildi.

"Ne? Ne oldu?"

'Rüzgar seni buraya, bana getirdi. Bunca yıl sonra, söylendiği gibi geldin.

"Söylenen" neydi? Kaşlarımı çatıttım.

'Senin geleceğini ve benim de sana eve kadar rehberlik edeceğimi. Evet, Sacromonte'deki bir mağarada doğdun, küçük Hotchiwitchi ve ben bunu zaten biliyordum,' başını sertçe salladı. 'Sacromonte'nin yedi mağarası . . . Sacromonte . . .'

Sonra bu kelimeyi defalarca tekrarladı, elini kucağına almaya devam etti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir deri bir kemik kalmıştı. Birdenbire bir mağaranın çatısına doğru kaldırıldığıma dair gördüğüm hayalleri hatırlayınca kendimi tuhaf ve ürpertici hissettim.

'Burası senin evin,' diye fısıldadı. 'Neden korkuyorsun? Akraba akrabayı bilir, buraya benim için gönderildin. Sana yardım ediyorum, Hotchiwitchi.

'Burası Sacromonte, neden bu kadar özel?

Çünkü burası *bizim*. Bize ait olan bir yer. Ve ayrıca ...' parmağıyla pirinç yatağı işaret etti, 'bunun için.

Yatağa baktım ama parlak tığ işi bir battaniye dışında hiçbir şey göremedim.

"Bu, kızım. Chilly parmağını yeniden hizaladı ve şimdi duvara dayalı duran bir gitarı işaret ettiğini gördüm. "Onu buraya getir," diye emretti bana. "Sana göstereceğim.

Ayağa kalktım, enstrümanı ona doğru götürdüm ve uzattığı ellerine bıraktım. Neredeyse bir annenin çocuğuna yaptığı gibi onu okşamasını izledim. Eski bir gitardı, daha önce gördüklerimden farklı oranlara sahipti, koyu renkli ahşabı parlatılmıştı, ses deliğinin etrafı pırıl pırıl sedef kakmayla kaplanmıştı.

Chilly'nin budaklı parmakları gitarın sapını kavradı ve göğsüne doğru çekti. Parmaklarını aşağı doğru kaydırды ve içi boş, uyumsuz bir ses dumanlı odayı doldurdu. Tekrar kaydırды, sonra gitarın telleriyle oynamasını izledim.

Her bir telde, bir elim sesi test ederken, diğeri gerginliğı manipüle etmek için uğraşıyordu.

"¡*Ahora!*" dedi, son bir kez tıngırdatarak. Çizmeli ayağı sabit bir ritimle yere vurmaya başladı ve ayağı daha hızlı ve daha hızlı vururken parmakları teller üzerinde hareket etti. Ardından, çıkardıkları neşeli sesle sanki artritlik durumlarından kurtulmuş gibi görünen parmakları, küçük kabin sadece tek bir eşsiz sesle ilişkilendirilebilecek şeyin titreşen kadanslarıyla dolana kadar hızla tıngırdadı:

Flamenko.

Sonra Chilly şarkı söylemeye başladı, sesi ilk başta kırılıyordu, parmaklarının ustalıkla işlediğı teller kadar yorgun ve yıpranmıştı. Pipo içerken yıllarca biriktirdiğı balgamın hırıltısı yavaş yavaş dağıldı ve yerini derin bir yankıya bıraktı.

Gözlerimi kapattım, ayaklarım da çarpıyordu, tüm kabin müziğın nabzıyla titreşiyordu. Bu ritmi kendimi bildiğim gibi biliyordum, müziğın aralıksız ritmi beni sadece kalkıp dans etmek için çaresiz bırakıyordu.

Kollarım kendiliğinden başımın üzerine kalktı ve ayağı kalktım, bedenim ve ruhum Chilly'nin çaldığı inanılmaz müziğe doğal bir şekilde karşılık veriyordu. Ve *dans* ettim - bir çeşit simyayla, ayaklarım ve ellerim tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordu ...

Telleri son bir kez tıngırdattım, Chilly'den bir "*¡Olé!*" sesi geldi, sonra sessizlik oldu.

Yorgunluktan nefesim kesilmiş bir halde gözlerimi açtım ve Chilly'nin gitarın üzerine yığılmış, nefes nefese olduğunu gördüm.

"Chilly, iyi misin?"

Yanına gittim, nabzını yokladım ve işte oradaydı, hızlı ama istikrarlı bir şekilde atıyordu.

"Sana biraz su getireyim mi?"

Sonunda başını biraz kaldırdı ve bana doğru çevirdi, gözleri parlıyordu.

"Hayır, Hotchiwitchi, ama bana biraz viski getirebilirsin. Sırıttı.

9

Ertesi sabah uyandıgımda dünün ne kadar olağanüstü bir gün olduğunu düşündüm. Chilly ile onu her ziyarete gittiğimde, tüm deneyimin rüya gibi bir niteliği olduğunu hissettim. Zed'e gelince, daha önce hiçbir erkek bana bu kadar ilgi göstermemiş ve iltifat etmemişti.

nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Evet, fiziksel olarak çekiciydi, ama aynı zamanda onda bir şey vardı - bana olan garip ... aşinalığı, çözemediğim.

'Sanki beni tanıyor,' diye fısıldadım kendi kendime. En büyük sorunlarımdan biri erkekler söz konusu olduğunda oldukça masum olmamdı. Çok az ilişkim olmuştu ve her birini olduğu gibi kabul edip onlara güvenmiştim. Bu yüzden birden fazla kez yanmıştım ve bugünlerde, el ele tutuşma aşamasına bile gelmeden önce olası taliplerime bir dizi derinlemesine görüşme yapmam gerektiğini hissediyordum. Biriyle tanıştıktan iki saniye sonra yatağa atlamayı reddettiğim için 'frijit' olarak adlandırılmışım, ama umurumda değildi - ertesi sabah kendimden nefret etmektense bunu tercih ederdim. Ben ve ruhum tek gecelik ilişkiler için yaratılmamıştık; biz daha çok 'sonsuz dek' aşkıttık ve bu sadece olduğu gibi.

Kedilere doğru yürüdüm ve kafese girdim, dışarıda güneşin altında oturan üç kediye bakarken yüzümdeki sıcaklığın tadını çıkardım. Kahvaltılarını hazırlarken bir süre onlarla sohbet ettim, sonra yokuştan yukarı eve doğru yürüdüm, kulübenin arka kapısını açtım ve içeri girdim.

"Beryl? Koridorda yürürken seslendim.

Mutfakta her zamanki yerinde değildi ama lavabodaki tavalardan ve pastırma kokusundan kızarmış bir kahvaltı hazırlandığını anlayabiliyordum. Buzdolabına gidip daha sonra götürmek üzere Chilly'nin öğle yemeğini çıkardım ve koridora geri döndüm. Beryl muhtemelen üst katta

yatakları ve öğleden sonra geri gelip ofisindeki bilgisayara girebilmek için yalvarmaya karar verdim, böylece Granada'daki Sacromonte'nin yedi mağarasına bakabilecektim.

Tam çıkmaya hazırlanırken arkamdan bir ses 'Tiggy,' dedi.

"Merhaba Beryl. Arkamı döndüm ve ona gülümsedim. "Eminim herkes gittiği ve huzur yeniden sağlandığı için rahatlamışsındır?

"Dün gece işler böyleydi ama," sesini alçalttı, "bu sabah Laird'den gelen bir e-postayla uyandım, görünüşe göre Zed öngörülebilir bir gelecek için burada kalmaya karar vermiş. Diğer misafirler gitti ama o hala burada ve şu anda ofisimi işgal ediyor. Bu

"Zed kalmaya mı karar verdi?" diye tekrarladım donuk bir ifadeyle.

"Evet, görünüşe göre izne ayrılmak, her şeyden biraz daha uzaklaşmak istiyor, Laird öyle söyledi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım Beryl'den çok kendime. "Peki o zaman, başka bir zaman gelip internet için yalvarırım.

"Bu arada," dedi Beryl ben kapıya yönelirken, "bu sabah bana kalış süresini uzatma kararının senin dün ona söylediğin bir şeyle ilgili olduğunu söyledi.

'Gerçekten mi? Ne olduğunu düşünemiyorum. Ben Chilly'yi görmeye gidiyorum, Beryl. Güle güle.

Arabayı Chilly'nin kulübesine doğru sürerken, Zed'in devam eden varlığı hakkında ne hissettiğimi düşündüm ve midemde bir endişe hissettim.

Kapıyı çalıp içeri girdiğimde Chilly, "Erkencisin," diye mırıldandı. Gerçi evde bir saat olmadığı için erken geldiğimi nereden biliyordu, bilmiyordum.

"Dünden sonra senin için endişelendim, bu yüzden iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim.

'Endişelenmene gerek yok, kızım. Dün yıllardır geçirdiğim en iyi zamandı.

'Chilly, bu Sacromonte yeri, mağaralar ... orada mı doğdun? da mı?'

"Hayır, ben bir Katalan'ım, Barselona sahilinde bir vagonun altında doğdum. "Peki Sacromonte'yi nereden biliyorsun?

"Büyük büyükannem orada doğmuş. Güçlü bir *bruja* idi.

Kuzenler, teyzeler, amcalar . . . birçok aile oralı. "*Bruja* nedir?

"Bilge bir kadın, olayları gören biri. Micaela, büyükanneni dünyaya o getirdi. Bana senin geleceğini söyleyen oydu. Ve

seni eve göndereceğimi söyledim. Küçük bir çocuktum ve büyükannen için gitar çalıyordum. Çok ünlü olmuştu.

"Ne yaparak?

"Dans, tabii ki! Flamenko! Chilly ellerini birleştirdi ve bir ritim tutturdu. "Bu bizim kanımızda var. Puposunu eline aldı ve yeniden yaktı. "Biz Sacromonte'de, Alhambra'da düzenlenen büyük festivaldeydik. O da benim gibi bir çocuk. Chilly keyifle kıkırdadı. 'Seksan beş yıl bekledikten sonra, Micaela hata yaptı, gelmeyeceğini düşünmüştüm, ama işte buradasın.

"Benim *olduğumu* nereden biliyorsun?

"Baban sana mektup bırakmasaydı bile bilirdim. "Nasıl?

"Ha ha ha! Chilly ellerini birbirine vurdu, sonra yumruğunu sandalyesinin kenarına indirdi. Bana Rumpelstiltskin'i anımsattı ve eğer dik dursaydı, bir tencerenin etrafında garip bir dans yapıp ilahiler söyleyeceğinden emindim.

"Ne?

'Güzel olmana rağmen onun gözlerine, onun zarafetine sahipsin! Dans edene kadar çirkindi. Sonra güzelleşti. Eski pirinç yatağı işaret etti. "Altına lütfen. Sen tenekeyi al, ben de sana büyükanneni göstereyim.

İstedini yapmak için ayağa kalktım, buz gibi bir İskoç çölünde, bana buraya gelişimin önceden haber verildiğini söyleyen çılgın, yaşlı bir çingeneyle birlikte olmanın saçmalığını merak ediyordum. Diz çöktüm ve paslanmış bir kurabiye tenekesi çıkardım.

"Sana göstereceğim.

Tenekeyi kucağına koydum ve romatizmalı parmakları açmak için mücadele etti.

Açtığına siyah beyaz fotoğraflar dizlerine ve yere döküldü. Düşenleri topladım ve ona uzattım.

'Şimdi, bu benim. Barselona'da La Estampa'da çalmıştım. . . Yakışıklıydım, *değil mi?*

Siyah beyaz fotoğrafı inceledim ve belki yetmiş yıl öncesinin Chilly'sini gördüm; geleneksel fırfırlı gömleğinin altında siyah saçlı ve kıvrak bacaklı, gitarını göğsüne bastırmış. Gözleri, önünde duran, kollarını başının üzerinde kavuşturmuş, flamenko elbisesi giymiş ve pırıl pırıl saçlarında büyük bir çiçek olan bir kadındaydı.

"Tanrım, çok güzel. Bu benim büyükannem mi?"

Hayır, karım Rosalba'ydı. Evet, o *muy linda* idi . Çok güzeldi. Yirmi bir yaşında evlendik ... kalbimin diğer yarısı. Chilly göğsünü sıktı.

"Şimdi nerede o?

Chilly'nin ifadesi karardı ve yere baktı. "O gitti. İç Savaş'ta kayboldu. Kötü zamanlardı Hotchiwitchi. Şeytan vatandaşlarımızın kalplerine ve zihinlerine girdi.

"Chilly, çok üzgünüm.

Zavallı karısının yüzünü kirli başparmağıyla okşarken, 'Hayat bu,' diye fısıldadı. "Hâlâ benimle konuşuyor, ama daha uzaklara gittiği için sesi daha cılız çıkıyor.

'İspanya'yı bu yüzden mi terk ettiniz? Yani, aileni kaybettikten sonra mı?" "*Evet*. Orada benim için hiçbir şey kalmamıştı, ben de yoluma devam ettim, geçmişi bırakmak en iyisiydi. geride kaldı.'

"Ve buraya mı geldin?

'Daha önce İngiltere'ye yaptığım birçok seyahatten sonra, evet. Şimdi ...' Chilly fotoğraf yığınının geri döndü, attıkları bir kez daha yere düştü. Onları topladığımda, hepsinin farklı bar ve kulüplerdeki gitarist ve dansçılara ait olduğunu gördüm, ancak her sanatçının yüzündeki - sonsuza dek kameraya yakalanmış - coşku ifadesi aynıydı.

'*¡Aqui!* İşte geldi.

Chilly beni kendisine doğru çağırdı ve ben de bir flamenko sahnesinin başka bir fotoğrafına baktım. En önde, ellerini başının üzerine kaldırmış, ufak tefek bir dansçı vardı, ama dökümlü geleneksel elbisesi yerine bir çift dar pantolon ve yelek giymişti. Teni soluk, saçları siyah ve yağlıydı, alnının ortasında tek bir kıvrım vardı.

'La Candela! Tüm halkımızın kalbinde yanan alev. Görebiliyor musun, Hotchiwitchi'm? Onun gözlerine bak ... onlar senin gözlerin.

Fotoğraftaki minik kadının gözlerine dikkatle baktım ama fotoğraf siyah beyazdı ve bildiğim kadarıyla minik noktalar mavi ya da yeşil olabilirdi.

'Bu o! Lucía Amaya Albaycín, senin büyükannen, La Candela, zamanının en ünlü dansçısı! Sacromonte'de doğdu ve Micaela'nın elleriyle dünyaya geldi...'

Zihnimde bir kez daha, yukarıya doğru kaldırılırken tepemdeki beyaz badanalı oval tavanda titreyen mum ışığının kısa bir anlık görüntüsü canlandı ...

'Şimdi Hotchiwitchi, sana ailenin hikayesini anlatacağım. Büyükannen Lucía'nın doğum yılı olan 1912'de başlıyoruz...'

María
Sacromonte, Granada, İspanya

Mayıs 1912

İspanyol kastanyetleri (castañuelas)
Flamenko geleneğinde zambra,
siguiriyas veya Sevillanas dansı
yaparken kullanılan vurmali bir
enstrüman.

10

Hava ürkütücü bir şekilde durgundu, sanki kuşlar bile Sacromonte'nin mağaraları arasında kıvrılan dik patikaların altına düşen zeytinliklerde nefeslerini tutuyordu. Maria'nın iniltileri mağaranın duvarlarında yankılandı, anormal sessizlik kendi gırtlak seslerini güçlendirdi.

"Herkes nerede?" diye sordu Micaela'ya.

"Paco ve Felicia'nın düğününde, hatırladın mı? Micaela cevap verdi. *Bruja*'nın uzun siyah saçları, giydiği zarif fırfırlı elbiseyle tezat oluşturacak şekilde, başının üzerinde pratik bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı.

"Elbette, elbette... Terleyen alnına serin bir bez konurken Maria mırıldandı.

"Fazla uzun sürmez, *querida*, ama tekrar ıkmalısın. Bebeğin senin yardımına ihtiyacı var.

"Yapamam," diye inledi María bir kasılma daha vücudunu parçalayıp geçerken. "Tükendim.

"Dinle María," dedi Micaela, bir kulağını eğerek. 'Duyabiliyor musun? *Alboreas*'a başlıyorlar. Ritmi dinle ve *ıkın*!

María *cajón* davulunun üzerindeki ellerin yavaş ve sabit vuruşunu duydu, bu nabzın yakında neşeli bir patlamaya dönüşeceğini biliyordu. Gitarlar da eşlik etti ve dans başladığında altlarındaki zemin yüzlerce ayağın vuruşuyla titreşmeye başladı.

"¡*Dios mío!*" diye bağırdı. "Bu bebek beni öldürecek! Çocuk vücudunun derinliklerine doğru ilerlerken inledi.

"Annesi gibi dışarı çıkıp dans etmek istiyor. Dinleyin, ikiniz için şarkı söylüyorlar. Bu *alba*, yeni hayatın şafağı!

Dakikalar sonra, hava flamenko gitarının ve seslerinin muhteşem sesiyle dolup *alborealar* doruk noktasına ulaştığında, bebek dünyaya giriş yaptı.

Micaela bıçakla kordonu kestikten sonra hızla doğum sonrasıyla ilgilenirken, "Kız," dedi. 'Çok küçük ama sağlıklı görünüyor Yeterince.' Bebeği ters çevirdi ve minik poposunu okşadı. Bebek küçük bir öksürükle ağzını açtı ve çığlık atmaya başladı.

"İşte," dedi Micaela bebeği bir et parçasını sarar gibi ustalıkla kundaklarken. 'Artık tamamen senin. Bakire onu sağlık ve mutlulukla kutsasın.

"Amin. Maria küçücük yüze baktı - büyük gözler, şişkin burun ve dolgun dudaklar bulundukları ortam için fazla büyük görünüyordu. Minik eller yumruk olmuş ve bebek ciğerlerine tam ses verirken öfkeyle havayı yumrukluyordu. İki kararlı ayak kendilerini çarşıftan kurtardı ve ana rahminden çıktıktan sonra özgürlüğün ilk tadını keşfeden iki kola katıldı.

'O ateşli biri. İçinde güç, *duende* var, bunu hissedebiliyorum. Micaela, Maria'ya kanamayı durdurması için birkaç bez parçası uzatırken bebeğe başıyla selam verdi, sonra da ellerini zaten kanlı olan leğende yıkadı. "Birbirinizi tanımanız için sizi yalnız bırakayım. José'ye bir kızı olduğunu söyleyeceğim ve eminim yakında onu görmek için şenlikten dönecektir.

Micaela mağarayı terk etti ve María ciyaklamasını bastırmak için bebeği göğsüne bastırırken içini çekti. *Bruja*'nın doğumun bir an önce gerçekleşmesi için bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı; tüm Sacromonte köyü düğündeydi - gelin merhum çingene kralı Chorrojumo'nun torunu olduğu için aylardır bekleniyordu. Konyak akacak ve krallara layık bir ziyafet olacaktı. Maria kocasının artık

Karısını ve yeni kızını ziyaret etmek için şenlikten ayrılmaktansa katırının üzerinde çıplak bir şekilde Granada sokaklarında gezinirdi.

"Sen ve ben, küçüğüm," diye fısıldadı bebek sonunda emerken ve mağaraya bir kez daha sessizlik çökerken. "Sen kız olarak doğdun ve bu senin kötü şansın.

Maria sendeleyerek yataktan kalktı, bebek hâlâ ona sarılmıştı, bir bardak su içmek için çırpınıyordu. Micaela o kadar aceleyle çıkmıştı ki hastasının bardağını doldurmamıştı. Yatak odasından evin önündeki mutfağa doğru yürüdü. mağarada susuzluktan ve efordan başı dönüyordu. Su testisini kaptığı gibi dudaklarına götürdü ve içti. Mağaranın önündeki kayaya oyulmuş küçük pencereden dışarı baktığında, güzel ve berrak bir gece olduğunu ve yıldızların mükemmel bir hilal şeklindeki ayı çerçeveleyerek parladığını gördü.

"Işık. Fısıldadı ve bebeğinin tüylü başının tepesini öptü. "Sana Lucía diyeceğim, küçüğüm.

Bir kolunda bebeği, diğerinde sürahiyi tutarak yatağına döndükten sonra María nihayet flamenko gitarlarının uzak ritmiyle yorgun bir uykuya daldı.

*

1922, on yıl sonra

"Nerelerdeydin, seni yaramaz kız? María, Albaycín mağarasının ağzında ellerini kalçalarına dayamış duruyordu. "Alicia annesine bugün yine okula gitmediğini söylemiş.

"Alicia kendi işine bakması gereken sinsi bir dişi şeytan. Lucía'nın gözleri öfkeyle parladı.

María kızının onun duruşunu taklit ettiğini ve kendi ellerini de minik kalçalarının üzerinde tuttuğunu gördü.

'Bu kadar arsızlık yeter, *küçük kız!* Nerede olduğunu biliyorum, çünkü Tomás seni çeşmenin yanında bozuk para için dans ederken görmüş.

'Öyleyse ne olmuş? Burada birilerinin para kazanması gerekiyor, değil mi? Lucía annesinin eline birkaç peseta sıkıştırdı, sonra uzun siyah saçlarını savurarak onun yanından geçip mağaraya doğru yürüdü.

María paralara baktı, pazardan sebze almaya ve hatta José'nin akşam yemeği için bir iki kan sosisi almaya yetiyordu. Yine de bu, çocuğun küstahlığını mazur göstermiyordu. On yaşındaki kızı kendi başına bir yasaydı; küçük boyu nedeniyle altı yaşında bir çocuk sanılabilirdi, ancak bu kırılğan dış ambalaj, babasının sadece olağanüstü flamenko becerilerine eklediğini söylediği volkanik ve tutkulu bir mizaç içeriyordu.

'*Alboreas*'ın sesiyle doğdu! *Duende*'nin ruhu onun içinde yaşıyor,' dedi José o akşam, kızını katıra bindirip gitarının sesi eşliğinde şehrin ana meydanında dans etmeye götürürken.

José, Lucía'nın küçücük haliyle dans edip dönerek kazanacağı paranın çevredeki barlarda içki içenlerden aldığı bahşişi üçe katlayacağını biliyordu.

"Onu çok geç getirme! Katır dolambaçlı patikadan aşağı inerken Maria kocasına seslendi.

Sonra mağaranın dışındaki sert tozlu toprağa çömelip hasattan beri kurumuş olan esparto otlarından sepetini örmeye devam etti. Bir an için başını duvara yaslayarak yüzüne vuran güneşin yumuşak sıcaklığının tadını çıkardı. Gözlerini açarak altındaki vadiye baktı, içinden geçen Darro Nehri, Sierra Nevada dağlarının ilkbaharda çözülmesiyle kabarmıştı. Nehir Batan güneş, koyu yeşil ormanın içinden yükselen eski kuleleriyle vadinin karşı yakasında yer alan Elhamra'nın üzerine turuncu bir parıltı yayıyordu.

'Katırlardan biraz daha iyi yaşıyor olsak da, en azından güzelliğimiz var,' diye mırıldandı. José'nin ailesinin geçimini sağlamak için Lucía'yı kullandığına dair sürekli devam eden endişesine rağmen, çalışırken içinden bir sakinlik duygusu akıyordu. Normal bir işe giremeyecek kadar tembeldi, kendi işine güvenmeyi tercih ediyordu.

değerli gitarı ve kızının yeteneği. Bazen zengin bir *payodan* -çingene olmayan birinden- Granada'daki büyük evlerinden birinde bir partide sahne almaları için teklif alıyorlardı. Bu durum Lucía'nın ihtişam hayallerini daha da güçlendiriyordu - *payoların* kendisinin asla ulaşmayı umut edemeyeceği başka bir dünyadan geldiklerini anlamıyordu.

Yine de Lucía bu konuda başarılı görünüyordu. Bir ritim tutturmadığı bir zamanı hatırlamak zordu - annesinin kucağında oturan bir bebekken bile yüksek sandalyede demir kaşığıyla yemek yerken, ayakları sürekli vuruyordu. Çocuk hiç yerinde durmuyordu. María, henüz dokuz aylıkken Lucía'nın masaya tutunarak kendini ayağa kaldırdığı anı hatırlıyordu

ve kararlı bir şekilde yardım almadan ilk birkaç sallantılı adımını attı. Bu, kırılğan bir porselen bebeğin yürümek için ayağa kalkmasını izlemeyi andırıyordu. Ve

Sacromonte sakinleri, Maria onu dışarı çıkardığında gördükleri manzara karşısında korkuyla geri çekilmişlerdi.

Bir komşusunun kocasına "Şeytan çocuk," diye fısıldadığını duymuştu ve gerçekten de Lucía'nın yeni yürümeye başlayan öfkeleri kulaklarını çınlattığında María da aynı şeyi düşünmüştü. Biraz huzur arayan María, sonunda kızının sadece babasının flamenko gitarının sesiyle sakinleştiğini keşfetmişti, Küçük ellerini ve ayaklarını ona vurarak eşlik ediyordu. Sonra, María bir şenliğe hazırlanmak için mutfakta *alegríalarını* prova ederken, aşağıya baktı ve iki yaşındaki Lucía'nın küçücük halinin onun hareketlerini taklit ettiğini gördü.

Kimden

Lucía, çenesinin gururla eğilmesinden, ellerinin küçük bedenini zarifçe sarmasına ve ayaklarını sertçe yere vurmasına kadar dansın özünü yakalar.

"¡Dios mío! José hayretle karısına bakarak fısıldamıştı.
"Annen gibi dans etmeyi öğrenmek mi istiyorsun, *querida*?" diye sormuştu çocuğuna.

Lucía yoğun bakışlarını babasına dikmişti. "*Evet*, baba. Dans ederim!

O andan sekiz yıl sonra, María'nın bir flamenko sanatçısı olarak kendi yeteneğinden şüphe yoktu - dünyanın en iyilerinden biri olarak kabul ediliyordu. Sacromonte - kızının olağanüstü yeteneği tarafından aşılmıştı. Lucía'nın ayakları dakikada o kadar çok vuruş yapıyordu ki, Lucía sayması için yalvarsa da María yeterince hızlı sayamıyordu. Onun *braceo* - kollarını doğru pozisyonda kullanma - neredeyse hatasızdı ve her şeyden önemlisi, gözlerinde, içindeki görünmez bir alevden gelen ve performansını başka bir seviyeye yükselten bir ışık vardı.

Çoğu akşam, birçok mağaranın bacalarından beyaz dumanlar yükselirken, Sacromonte dağı gitarların tıngırtısı, *kantocuların* derin erkek sesleri ve dansçıların el çırpma ve damgalama sesleriyle canlanırdı. Çingene sakinleri yoksul ve aç olsalar da, flamenko ruhunun onları ayağa kaldırabileceğini biliyorlardı.

Ve Lucía bu ruhu herkesten daha fazla temsil ediyordu. O dans ederken Köyün geri kalanı fiestalarda, bu tür olayları kutlamak için kullanılan büyük ortak mağaralardan birinde, diğerleri onun içindeki *duende*'ye hayret etmek için dururlardı; açıklanamayan, kişinin ruhundan yükselen ve onu tutan bir güç İzleyenleri hipnotize ediyordu, çünkü insani duyguların tümünü içeriyordu. José

bir gece Lucía'nın bu hastalığa yakalandığını öğrendikten sonra, "Hastalığa yakalandığını bilemeyecek kadar genç," demişti.

Mağaralarının dışında toplanmış, ayak sesleri ve gerçekten de ele geçirilmiş gibi görünen küçük bir çocuğun parlayan gözleri tarafından çekilen bir kalabalığa gösteri yapmıştı. 'Ve onu daha da özel kılan şey de bu.

*

"Anne? Sepetleri taşımana yardım edebilir miyim? Lucía birkaç gün sonra ona sordu. "Eğer yoğun programınızda zamanınız varsa, evet. María gülümsedi ve yanına geçip kızına biraz esparto otu uzattı. Bir süre birlikte çalıştılar, María'nın parmakları yorgunluktan yavaşlıyordu. Yandaki ahır olarak kullanılan mağarada yaşayan katırı, tavukları ve keçileri beslemek için beşte kalkmış, ardından dört çocuğuna ve kocasına mısır lapasından oluşan yetersiz bir kahvaltı sunmak için tencerenin altındaki ateşi yakmıştı. Su taşıdıktan sonra beli ağrıyordu

Sacromonte dağının eteklerindeki büyük sarnıçlardan köyün dik Arnavut kaldırım sokaklarına kadar.

En azından şimdi, yanında sessizce çalışan kızıyla burada otururken nadir bir huzur anı hissediyordu. Pek çok kez, hayatında adil olmayan her şeyi simgeleyen konumu ve ihtişamıyla büyük Elhamra'ya bakmış ve ona - sürekli mücadele içinde geçen hayatına - öfkelenmişti. Yine de, küçük yamaç topluluklarında sıkışıp kalmış kendi insanlarıyla çevrili olmanın rahatlığını yaşıyordu. Onlar *gitanolardı*,

Ataları Granada'nın şehir duvarlarının dışında, dağın acımasız kayalıklarında evlerini oymak zorunda kalan İspanyol çingeneler.

Onlar fakirlerin en fakirleri, aşağıların en aşağısıydılar.

Payolar onlara küçümseme ve güvensizlikle bakıyordu. *Gitanolara* sadece dansları, demircilikleri ya da Micaela gibi *bruja*ları için gelirlerdi; tıpkı *payoların* sıkıştıklarında gizlice danıştıkları şifacı kadın çaresizce yardıma ihtiyacı

vardı. "Anne?

"Evet, Lucía? María kızının Elhamra'yı işaret edişini izledi. "Bir gün orada binlerce kişinin önünde dans edeceğim.

Maria iç çekti. Başka bir çocuğu böyle bir düşünceyi dile getirmiş miydi? Maria onları kulaklarından yakalayabilirdi. Onun yerine yavaşça başını salladı.

'Yapacağından hiç şüphem yok, *querida*, hiç şüphem yok.'

*

O akşam Lucía nihayet mutfağın arkasındaki kayanın derinliklerine inşa edilmiş küçük oyukta, anne babasının yatağının yanında duran palete uzandığında María kocasıyla birlikte mağaranın dışında oturuyordu.

'Kız için endişeleniyorum. Kafası, sizin dans ettiğiniz *payo* evlerinde gördüklerinden esinlenen saçma sapan hayallerle dolu,' dedi Maria.

"Hayal kurmanın nesi yanlış, *aşkım*? José çizmesinin topuğuyla tüttürdüğü sigarasını söndürdü. "Bu sefil varoluşumuzda bizi ayakta tutan tek şey bu.

'José, o kim olduğunu, nereden geldiğini ve bunun ne anlama geldiğini anlamıyor. Ve sen onu bu kadar gençken diğer tarafı görmeye götürüyorsun' - María yarım mil ötedeki yamaç boyunca Granada surlarının başladığı yeri işaret etti - 'başını döndürüyor. Bu onun asla sahip olamayacağı bir hayat.

"Kim öyle diyor?" Kızınıninkine çok benzeyen gözleri, safkan *gitano* atalarından miras kalan koyu teninin içinde öfkeyle parlıyordu. 'Birçoğumuz İnsanlar yetenekleri sayesinde şöhret ve servet sahibi oldular, Maria. Bu neden Lucía'nın başına gelmesin? Kesinlikle yeterli ruha sahip. Barselona'da Las Ramblas'ta gitaristlik yaparken Pastora Imperio ve La Macarrona adlı büyük dansçılarla tanıştım. *Payo* gibi büyük evlerde yaşıyorlardı.

'Bu on binlerce kişiden ikisi, José! Geri kalanımız sadece şarkı söylemeli, dans etmeli ve tencereye yemek koyacak kadar kazanmak için her şekilde mücadele etmeliyiz. Lucía'nın büyük hayalleri gerçekleştiğinde hayal kırıklığına uğrayacağından endişeleniyorum. hiçbir şeye. Çocuk okuma yazma bile bilmiyor! Okula gitmeyi reddediyor, senin onu cesaretlendirmene de yardımcı olmuyor José.

'Yeteneği varken kelimelere ve sayılara ne ihtiyacı var? Karıcığım, hayal kurmayı unutmuş zavallı yaşlı bir kadına dönüşüyorsun. Daha iyi bir arkadaş bulmaya gidiyorum. *Buenas noches.*'

Maria kocasının ayağa kalkışını ve karanlık, tozlu patika boyunca yürüyüşünü izledi. Kocasının, arkadaşlarıyla birlikte sabahın erken saatlerine kadar içki içtikleri gizli mağaralardan birine gideceğini biliyordu. Son zamanlarda daha sık bütün gece dışarıdaydı ve yeni bir metresi olup olmadığını merak etti. Bir zamanlar gergin olan vücudu geçen yıllar, konyak ve yaşadıkları hayatın acımasızlığı yüzünden hızla yaşlansa da, hâlâ yakışıklı bir adamdı.

Onu ilk gördüğü anı çok net hatırlıyordu; Lucía'yla hemen hemen aynı yaşıydı, adam on altı yaşında, iri yarı, ayakta ailesinin mağarasının ağzında gitarını tıngırdatıyordu. Koyu kıvrırcık saçları güneşte maun renginde parlıyordu, dolgun dudakları o geçerken tembel bir gülümsemeye dönüşmüştü. 'El Liso' - 'Yumuşak Başlı' - lakabı hakkında kötü şeyler duymuş olsa da ona o anda aşık olmuştu. gitardaki yeteneğinden dolayı. *Ve* - daha sonra üzülmeye keşfedeceği gibi - kadınlar üzerindeki ünü için. On yedi yaşındayken, ünlü flamenko barlarıyla dolu Las Ramblas'ta çalmak üzere anlaştığı Barselona'ya zafer sarhoşluğuyla gitmişti.

María onu bir daha asla göremeyeceğine ikna olmuştu, ancak beş yıl sonra, kırık bir kol ve yakışıklı yüzünde bir dizi sararmış morlukla geri dönmüştü. Yerel dedikodular ona bir kadın yüzünden kavgaya karıştığını, diğerleri ise flamenko barındaki sözleşmesinin içki içtiği için iptal edildiğini ve çıplak muştayla dövüşmek zorunda kaldığını söylemişti. ekmek parası kazanmak için savaşıyordu. Hangisi olursa olsun, Maria'nın kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı.

Kasabadaki pazar tezgahlarından sebze almak için Alcaicería'ya giderken ailesinin mağarasının önünden geçmişti. Ve işte oradaydı, ailesinin kapısının önünde sigara içiyordu.

'Hola, küçük güzel,' diye seslenmişti kız yanından geçerken. 'Alegrías'ı köydeki herkesten daha iyi dans ettiğini duyduğum kız sen misin? Gel de biraz konuşalım. Hasta bir adama eşlik et.

Utangaç bir şekilde ona katılmış, gitarını onun için çalmış ve sonra Mağarasının ötesindeki zeytinlikte onunla dans etmesi için ısrar etmişti. Adamın elleri bir *palmiye* çırpıttıktan sonra onu kendine çekmek için beline sarılmış ve vücutları kalplerinin duysal görünmez atışlarıyla sallanmaya başladıktan sonra, o gece eve nefessiz ve hülyalı bir şekilde, hayatında ilk kez öpülmüş olarak dönmüştü.

"Nerelerdeydin? Annesi Paola onu bekliyordu. "Hiçbir yerde anne," demişti yanından geçerken, Paola'nın onu görmesini istemiyordu. kızardığını gördüm.

"Öğreneceğim, bayan! Paola ona parmağını salladı. "Ve bunun bir erkekle ilgili olduğunu biliyorum.

María, babası Paola ve Pedro'nun José'yle kuracağı herhangi bir ilişkiyi kesinlikle onaylamayacaklarının farkındaydı. Onun ailesi Albaycínler yoksulluk içinde yaşarken, bir Amaya olarak María zengin bir aileden geliyordu - en azından *gitano* standartlarına göre. Ailesinin gözü zaten kuzeninin oğlundaydı; Paola yedi hamileliğinden sadece bir kız çocuğu doğurmuştu ve Pedro'nun işlettiği başarılı demirci ocağı için acilen bir varise ihtiyaç vardı.

María tüm bunları bilse de -ve şimdiye kadar şefkatli ve itaatkâr bir kız evlat olmuş olsa da- José'nin acımasızca peşinden koşmasıyla tüm iyi niyetleri, hislerinden salıverilen tuzağa düşmüş kelebekler gibi uçup gitmişti.

Parmakları hem gitarını hem de vücudunu okşadıkça José'nin cazibesine daha da kapılan kız, sonunda onun kendisini geceleri ailesinin mağarasından gizlice çıkmaya ikna etmesine izin vermiş ve Valparaíso dağının eteklerindeki zeytin bahçesinde onunla yatmıştı. Alışılmadık derecede sıcak geçen yaz boyunca, babasının demir ocağı dayanılmaz bir sıcaklık yayarken, Maria zihni ve bedeni de yanıyormuş gibi hissetmişti. Tek düşünebildiği, José'nin bedeninin onunkine sarılacağı o uzun, serin geceydi.

Gece buluşmaları babasının gazabıyla kısa kesilmişti. Dikkatli olmalarına rağmen, Sacromonte'den biri onları görmüş ve dedikodusunu yaptı.

Pedro, hem kızını hem de sevgilisini utançlarıyla yüzleşmeleri için mağaraya sürükledikten sonra, "Bu aileye utanç getirdin, Maria," diye kükremişti.

"Özür dilerim baba," diye ağlamıştı María, "ama onu seviyorum.

José af dilemek için dizlerinin üzerine çökmüş ve hemen Pedro'dan kızıyla evlenmesini istemişti.

"Kızınızı seviyorum, senyör. Ona her türlü özeni göstereceğim, inanın bana.

"İnanmıyorum, evlat. İtibarın senden önce gidiyor ve şimdi kızımınkini de mahvettin! O daha on beş yaşında!"

María, babası ve José onun geleceğini tartışırken mağaranın dışında oturmuştu. Annesinin hayal kırıklığı ve aşağılanmayla gerilmiş yüzü belki de en kötü cezaydı. Bir *gitano* kadınının saflığı kutsaldı - sunabileceği tek değerdi.

Bir hafta sonra Sacromonte köyünde çift için alelacele bir nişan partisi düzenlenmiş, bir ay sonra da büyük bir düğün yapılmıştı. Geleneksel kutlama üç gün sürmüştü. Son akşam Maria - uzun kuyruklu mavi ve fuşya rengi bir elbise giymiş, saçları kırmızı nar çiçekleriyle süslenmişti - yeni kocasının arkasında bir katıra tırmanmış ve tüm köy bir alay oluşturarak gecenin son töreni için onları ailesinin mağarasına kadar takip etmişti.

María, *Tres Rosas* törenini beklerken korkudan nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyordu. José'nin yüzü karanlık mağarada onun üzerindeydi, onu öperken nefesinde alkol kokusu vardı, sonra ona bindi. Dışarıda, María şamatalı kahkahaları duyabiliyordu ve kalp atışları *cajón* davullarına vuran eller kadar hızlıydı.

"Bitti!" diye kükredi José, kızın üzerinden yuvarlanıp annesini çağırırken. María orada uzanmış, Paola'nın beyaz bir mendili en mahrem yerine bastırmasını bekliyordu, bekâretinin üç çiçeğinin görünmeyeceğini biliyordu.

Paola acil bir fısıltıyla, "Sakın ses çıkarma kızım," diye uyarmıştı onu.

Titrek mum ışığında María, annesinin cebinden küçük bir bıçak çıkarmasını ve kızının uyluğunun hassas etine bastırmasını izlemişti. Maria, yarasından akan kanın annesinin tuttuğu beze damladığını görünce bir çığlık attı.

"Yatağını yaptın, *querida*, ve şimdi günlerinin geri kalanında o yatakta yatacaksın," diye fısıldamıştı Paola şiddetle, mağaradan ayrılmadan önce

mendili önünde tutuyordu.

Paola mendili herkesin incelemesi için salladığında köyün dışından alkış ve tezahürat sesleri yükselmişti.

"Evet, karıcığım. José kısa bir süre sonra bir elinde konyak şişesi, diğerinde bir cheroot ile yeniden Paola'nın yanında belirdi. "Birliğimize içelim mi?"

'Hayır, José. Tadını sevmiyorum.'

"Ama bunun tadını seviyorsun, değil mi?" Pantolonunu yere bırakıp María'nın bir ayda ördüğü renkli battaniyenin altında ona tekrar katılırken sırtıtmıştı.

Bir saat sonra, María son birkaç günün yorgunluğuyla uyuklarken, José'nin yataktan çıkıp giysilerini çektiğini duymuştu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Geride bir şey bıraktım. Sen şimdi uyu *aşkım*, ben birazdan dönerim.

Ancak ertesi sabah María gözlerini şafağa açtığında José hâlâ dönmemişti.

*

María iç çekerek mahallelinin kullandığı pis kokulu umumi tuvalete doğru ilerledi. mağara sakinleri. O zamanlar -şimdi on sekiz yıl önce- José'nin de kendisini en az onun kadar sevdiğine inanmış olsa bile, böyle romantik bir düşünce artık çoktan ölmüştü. Belki de, diye düşündü acı acı, José bu evliliğin kendi yararına olduğunu biliyordu. Ailesi yeni bir ev alacak kadar zengindi. mağara - dağın çok daha yukarısında olsa da - düğün hediyesi olarak, ayrıca olağanüstü bir demir mutfak eşyası seti.

İlk çocukları sekiz aylıkken prematüre doğmuştu -ya da annesi öyle söylemişti- ama altı haftadan fazla yaşamamıştı. İkinci ve üçüncü bebeklerini ikinci ayda düşürmüştü. Sonunda Eduardo gelmiş ve Maria kendini anneliğe gömmüştü. Sonunda diğer kadınlarla oturup kolik, ateş ve genç yaşlı herkesi vuran ishal için çareler üzerinde konuşabildi.

Kışın yağın yağmur, tozlu dar patikalardan akan çamur ve taşan fosseptikler bir veba gibi Sacromonte'nin üzerine çöküyordu. Kocasının nadiren evde olması ya da Kutsal Bakire tablosunun arkasındaki kilitli ahşap dolapta sakladıkları teneke kutuda hiç peseta bulunmaması önemli değildi. En azından babası bebek Eduardo'ya söz vermişti.

Paola da ona anne ve oğlunu hayatta tutmaya yetecek kadar sebze verirdi.

"Bundan fazlasını vermeyeceğim," derdi annesi. "O nehir faresi kocan sana verdiğim bütün parayı konyağa yatırır.

Tuvaletten çıkan Maria, Eduardo'nun görüntüsü zihninde canlanınca gülümsedi. O çok iyi bir çocuktü - şimdi on altı yaşındaydı ve büyükbabasının yanında çalışıyordu. Diğer iki oğluna gelince. . babalarına çektiklerine hiç şüphe yoktu. Her ikisinde de safkan *gitanoların* doğasında var olan aynı vahşi çizgi vardı. Carlos neredeyse on beş yaşındaydı ve hayatını çıplak yumrukla dövüşerek kazanıyordu; bu gerçeğı asla kabul etmeyecekti ama sabahları yüzü şişmiş ve genç vücudu çürükler içinde mağarada görünmeye başladığında annesi bunu fark etmişti. Şimdi on üç yaşında olan Felipe bebekken hastaydı ve daha tatlı huyluydu ama hayran olduğu ağabeyi tarafından kolayca yönlendiriliyordu. Felipe babasının büyük umutlar beslediğı yetenekli bir gitaristti ama yeteneğini geliştirmek yerine Carlos'un peşinden kuzu gibi gidiyor, onun onayını kazanmak için her yolu deniyordu yapabiliirdi. Mağarasına ulaştığında, kendini rahatlatmak için Maria Üç yıl aradan sonra kendini hamile bulduğunda çok umut bağladığı küçük Lucía'yı düşündü.

María üçüncü ayında onu görmeye gittiğinde Micaela ona, "Kız olacak," demişti. 'Birçok yeteneğı sahip olacak. O olacak özel.'

María artık Micaela'nın söylediğı her sözün doğru olduğunu biliyordu. Bir *bruja* -ya da cahil *payoların* deyiimiyle 'cadı'- olarak üçüncü göze sahipti ve hiç yanılmamıştı. Sacromonte'deki herkes ona güvenirdi. Micaela onlara istedikleri kehanetleri söyleyecekti ve onlara duymak istemedikleri bir şey söylediğinde hiç memnun olmamışlardı.

Ve Micaela'nın sözlerini istediğı gibi yorumlamak María'nın kendi hatasıydı. 'Özel' ve 'yetenekli' onun için ne anlama gelmelerini istiyorsa o anlama geliyordu: evde başka bir kadın, ev yapma ve çocuk yetiştirme konusunda yetenekli, nazik, kibar, hayatının son yıllarında ona yardım edecek ve destek olacak bir kız.

"Kahinlerin ve kehanetlerinin sorunu da bu işte," diye mırıldandı Maria, titreyen mumun ışığında soyunup işlemeli bolerosunu, önlüğünü, mavi eteğini ve kombinezonunu dikkatle katladıktan sonra gecelik. Yanlış mesaj verdiklerinden değil, sadece

Onu alan kişi, onu istediği ve ihtiyaç duyduğu şekle sokabilirdi.

ocuklarından birinin büyük büyükannesinin yeteneğini miras alacağını ummuştu. Micaela'dan önce köyün *bruja*sıydı ve bu yetenek onun ailesinden geliyordu. Micaela'nın yeni bebeği inceleyeceğini ve ona evet, *bu* ocuk bir gün bir sonraki *bruja* olacak diyeceğini hayal etmişti. O zaman herkes bebeğinin görme yeteneğine sahip olduğunu ve büyüyünce topluluklarındaki en güçlü kadını ya da erkek olacağını bilerek mağaralarına ziyarete gelecekti.

Mutfağa dönen Maria, yüzünü yıkamak için fiıdan biraz su aldı. Sonra parmak uçlarına basarak odanın diğer tarafına geçti; solunda, mutfaktan bir perdeyle ayrılmış, çocukların uyuduğu oda vardı. Kumaşı kenara çekip titreyen mumu önünde tuttuğuunda Felipe'nin ince battaniyesinin altındaki ufak tefek halini seçebiliyordu; yakın zamanda geçirdiği bir göğüs rahatsızlığı yüzünden hâlâ ağır nefes alıyordu. Yanındaki hasır paletin üzerinde Eduardo yatıyordu, uyurken elini dikkatsizce yüzüne gtrmşti. Maria, Carlos'un henüz evde olmadığını fark edince sinirli bir i çekişi bastırdı.

Toprak zeminden geçerek arka taraftaki kendi odasına doğru ilerledi ve Lucía'nın paletinde huzur içinde uyuduğunu gördü. Son mum ışığını da kullanarak kendi battaniyesinin altına doğru ilerledi. Söndürmek Alevin kalıntılarını parmaklarıyla sildikten sonra başını saman dolu sert yastığa koydu ve gözlerini karanlığa dikti. Akşam ılık olmasına rağmen, María mağaranın bayat ve kokuşmuş havasında titriyordu. Jos'nin kollarının kendisini kucaklamasını, gelecek için duyduğu korkuyu yok etmesini diledi. Ama o güçlü kollar, beş ocuk doğurmaktan ve beslenememekten vücudu sarkmış bir kadını istemiyordu. Otuz üç yaşındaki Maria yaşından çok daha büyük göründüğünü hissediyordu.

Bütün bunlar ne için? diye sordu göklere ve Kutsal Bakire'ye. Sonra hiçbir cevap alamayınca Maria gözlerini kapadı ve uyudu.

"Neden yemek pişirmeye hep ben yardım etmek zorundayım? María onu mutfağa sürüklerken Lucía suratını astı. "Baba, Carlos ve Felipe - biz bütün işi yaparken onlar dışarıda oturup gitar çalıp sigara içiyorlar!"

Yeni bir sabahı ve María o gün kendisini bekleyen her şeyi düşününce şimdiden iliklerine kadar yorgun hissediyordu.

'Yemek yapmak kadın işidir, Lucía. Bunun böyle olduğunu çok iyi biliyorsun. Maria ona ağır bir demir tencere uzattı. 'Erkekler para kazanmak için dışarı çıkar, biz evle ilgileniriz. Şimdi şikayet etmeyi bırak ve şu sebzeleri soy!

'Ama ben de para kazanıyorum! Babamla kafelerde dans ettiğimde, insanların paralarını alıp onlarla konyak içiyor ama ben yine de sebze soymak zorundayım. Neden ikisini de yapayım ki? Bir gün artık bir hayvan gibi bir mağarada değil, zemini topraktan olmayan kocaman bir evde ve kendime ait bir yatak odasında yaşayacağım," dedi Lucía Albaycín mağarasına tiksintiyle bakarken. "Neden yemek pişiren bir makine alamıyoruz?

şeyler mi? Babam ve ben onun evinde gösteri yaptığımızda zengin bir *senyoritonun* mutfağında bir tane görmüştüm. Tüm yemeklerini yapan bir kadınları vardı. Ben de onlardan bir tane alacağım. Lucía sebzeleri ateşin üzerinde fokurdayan tencereye attı. 'Ve bir aile için bir musluk su vardı. Düşünsene," dedi şaşkınlıkla, son havucu da diğerlerinin yanına atmadan önce göğsüne bastırarak. "Zengin olmak nasıl bir şey olmalı.

Maria ona bir ibrik uzatarak, "Hadi şimdi git," diye kestirip attı, "ve suyu getir.

'Çocuklardan biri bunu yapabilir, değil mi? Çok uzun bir yürüyüş ve ben yorgunum.

"Gevezeliğini sürdüreceksin kadar yorgun değilsin," diye azarladı Maria onu.

"Hadi git artık!"

"Bir gün, tek başıma bir su musluğu*m olacak!*" Lucía'nın veda cümlesi geldi.

"Ve bir gün ben de yorgunluktan ölmüş olacağım," diye mırıldandı annesi.

Çocukların yatak odasından tıkırtılı bir öksürük sesi geldi ve birkaç saniye sonra Felipe gözlerindeki uykuyu silerek dışarı çıktı.

"Kahvaltıda ne var anne?" diye mırıldandı. "Yine yulaf lapası mı?

"Evet, göğsün için bir nane toniği daha yaptım, *querido*.

Felipe masaya oturup sulu mısır lapasını kaşıklamaya başlarken yüzünü buruşturdu. "Nane toniğinden nefret ederim.

"Ama nefes almana yardımcı oluyor, o yüzden iç, yoksa Micaela'yı çağırıp sana daha güçlü başka bir ilaç vermek zorunda kalacağız.

Felipe'nin gözleri irkildi ve önündeki fincandaki sıvıyı isteksizce yuttu.

"Kardeşin Carlos nereye gitti?" diye sordu ona. "Eduardo bana onu bugün demirhaneye götürmeyi planladığını söyledi. Ağabeyinin yanında mesleğini öğrenmeye başlayacak yaşa geldi.

Felipe omuz silkti ve onun gözlerine bakmayı reddederek kahvaltısını yemeye devam etti. Maria onun kardeşinin sırlarına asla ihanet etmeyeceğini biliyordu.

Sanki bir işaretmiş gibi Carlos mağaraya girdi, yüzünde mor bir göz açılmıştı. "*Hola, Mamá,*" dedi kayıtsızca ve kardeşinin yanındaki tabureye çöktü.

Ona bir kase yulaf lapası vermek yerine, çömeldi ve gözünün etrafındaki hassas deriyi geçici olarak dürttü.

"Bu ne Carlos?! Kiminle kavga ediyordun?" diye sordu. Onun

ulaşamayacağı bir yere eğildi. "Bir şey yok, anne, telaşlanmayı bırak-

Yine para için miydi? Ben aptal değilim, Carlos. Dağın tepesindeki terk edilmiş mağaralarda neler olduğunu duydum.

"Sadece Juan'la bir kız hakkında atıştık, söz veriyorum.

Maria ona kahvaltısını uzatırken gözlerini kıstı. Bazen söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin, sevgili Eduardo dışında, ailesindeki erkekler üzerinde bir etkisi olmamasından dolayı umutsuzluğa kapılıyordu.

"Haberleri duydun *mu aşkım?*

Maria başını kaldırıp kocasının mağaraya girdiğini gördü. Gözlerini parlak sabah güneşinden *koruyan* siyah *calañes* şapkasını çıkardı.

"Ne haberi?" diye sordu.

"Haziran ayında Elhamra'da bir flamenko yarışması düzenlenecek. Oğullarının karşısına oturdu ve Carlos'un morarmış gözüne zar zor bir bakış attı.

"Peki ne olacak?" dedi kadın, önüne bir kâse koyarken.

'Amatörlere açık! Büyük besteci Manuel de Falla tarafından düzenlenen *Concurso de Cante Jondo*'ya yirmi bir yaşından büyük profesyoneller katılamayacak. Yıllar önce emekli olduğum için ben de katılabilirim.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Maria.

'Evet, elbette öylesiniz ama görmüyor musunuz, bu Lucía'nın şansı! Herkes orada olacak - Antonio Chacón'un kendisi de jüride ve La Macarrona'nın kazanma hakkı olmamasına rağmen dans edeceği söyleniyor.

"Lucía'nın da katılması gerektiğini mi söylüyorsun?" "Elbette!

"Ama José, o daha on yaşında!

"Ve şimdiden bir kraliçe gibi dans ediyor. Heyecanını göstermek için ellerini hafifçe birbirine vurarak kısa bir *palmas* yaptı.

"Eminim çocukların performans sergilemesiyle ilgili bir kural vardır, José, yoksa her gururlu ebeveyn jürinin önünde hava atmak için kendi küçük Macarrona'sını getirirdi," diye iç geçirdi María.

'Belki, evet, ama onun yeteneğini dünyaya göstermenin bir yolunu bulacağım. Ona dikkatleri üzerine çekecek trenli bir elbise dikmelisin," dedi José bitmek bilmeyen sigaralarından birini yakarken. Çocuklar bir tartışma çıkacağını sezerek kahvaltılarının geri kalanını hızla mideye indirirken duman mutfak masasının üzerinde kıvrılıyordu Ebeveynleri arasında demleniyordu. İşlerini bitirdikten hemen sonra kalkıp mağarayı terk ettiler.

"Ailemizi zar zor geçindirecek paramız var," dedi María, José'ye dönerek, "Lucía'ya yeni bir elbise almak şöyle dursun!

"O zaman bulacağım, yemin ederim," dedi José. "Bu bizim tek şansımız olabilir. "Hırsızlık yapmayacağına söz ver, José. Bana yemin et," diye yalvardı ona. 'Elbette, babamın adı üzerine yemin ederim. Ve ben her zaman Söz mü?' Gülümsedi ve bir kolunu kızın beline doladı ama kız onun elinden kurtuldu ve yarım kalan sepetini almaya gitti, sonra da yorgun argın yan taraftaki ahıra doğru yürüdü.

katır ve keçi. Yaşadıkları zorlu hayat boyunca José ve oğullarına koyduğu tek bir kural vardı, o da asla hırsızlık yapmamaktı. Sacromonte'deki diğer pek çok ailenin hırsızlık yaptığını biliyordu.

Çaresiz kaldıklarında pazarda ceplerini doldurdular. Sonra gözleri karardı, yakalandılar ve sonunda yerel hapishaneye atıldılar ya da affetmeyen bir yargıç tarafından işlenen suçun çok üzerinde bir *cezaya* çarptırıldılar. *Gitanolar* için çok az merhamet ya da adalet vardı.

Şimdiye kadar kocasının ve üç oğlunun sözlerini tuttuğuna inanıyordu ama José'nin gözlerindeki heyecan, onu bulmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini söylüyordu.

Lucía'ya bir elbise alacak kadar parası vardı.

Dışarıda yürürken Alhambra'ya baktı ve kızının daha geçenlerde ona bir gün orada dans edeceğini söylediğini hatırladı. Aklına bir düşünce geldi ve ne yapması gerektiğini bilerek içini çekti. Gözleri yaşardı ama mağaraya tekrar girdiğinde José'nin tencereden ikinci kez yemek yediğini görünce kendini toparladı.

'Kendi flamenko elbisemi onun bedenine göre keseceğim,' dedi.

"Gerçekten mi? Bunu kızın için mi yapacaksın?"

'Eğer seni hapisten kurtaracaksa, José, o zaman evet, yaparım.'

*

"Anne, duydun mu? Elhamra'da dans edeceğim, tıpkı söylediğim gibi!"

Lucía küçük ayaklarını toprağa gömdü ve hızlı bir *zapateado* yaptı, minik ayakları hızla yere vuruyordu. "Babam diyor ki Binlerce kişi beni izliyor ve ben keşfedileceğim ve bir yıldız olmak için Madrid ya da Barselona'ya götürüleceğim!"

"Duydum, evet ve bu çok heyecan verici bir haber.

"Dans edecek misin, anne? Babam içeri giriyor ve o çalmaya başladığında gizlice sahneye çıkmam gerektiğini söylüyor, çünkü doğru düzgün giremeyecek kadar küçüğüm. Bu iyi bir plan, değil mi?"

"Evet ama Lucía," dedi Maria parmağını dudaklarına götürerek, "bu bir sır olmalı. Eğer biri babanın ne planladığını öğrenirse, seni durdurmaya çalışır. Anlıyor musun?"

"Evet, anne. Hiçbir şey söylemiyorum," diye fısıldadı. "Şimdi gidip pratik yapmalıyım.

İki gün sonra Maria makası güzel flamenko elbisesine götürdü. Koyu kırmızıydı, üzerinde siyah ve beyaz fırırlar vardı - her birini kendi dikmişti. Gençlik yıllarında bu elbiseyi nasıl bir keyifle giydiğini, korse vücudunu sararken, narin pamuklu kollar omuzlarının tozunu alırken vücudunun nasıl değiştiğini hissettiğini hatırladı. Sanki kalbini kesip atıyor, bir zamanlar gençliğinde kurduğu tüm hayallere veda ediyordu: mutlu ve sevgi dolu bir evlilik, mutlu çocuklar ve yakışıklı kocasıyla yaldızlı bir geleceğe doğru dans etmek.

Trenin üzerindeki sıra sıra fırfırlar José'nin belirlediği kısa bir uzunluk kalana kadar yere dökülürken makas kesik, kesik, kesik gitti.

İşini bitirdiğinde Maria elbisesinin iç kısımlarını bir araya topladı. Karmaşık bir şekilde dikilmiş her bir bandın gelecekteki bir elbisede yeniden kullanılabileceğini veya eteklerinden birinin etek ucunu veya bel bandını canlandırabileceğini bilmesine rağmen, Maria makası tekrar onlara götürdü ve bir yığın parçadan başka bir şey kalmayana kadar kopardı. Onları sepetine süpürdü, sonra ateşin yanına götürdü ve alevlerin üzerine fırlattı.

*

İlk *Concurso de Cante Jondo*'nun -Derin Şarkı Yarışması- kaynayan Haziran sabahında Sacromonte köyünün nüfusu yirmi kat ve daha fazla artmıştı. İspanya'nın dört bir yanından gelen ve arkadaşlarının ve akrabalarının mağaralarına sığamayan *gitanolar*, yamaçtaki mağaralar labirentinin içinden geçen dar patikalar boyunca ve altındaki zeytinliklerde kamp kuruyorlardı.

José'nin Barselona'daki kuzenlerinden bazıları kalmaya gelmişti, Katalan aksanları da iştahları kadar güçlüydü; María meşhur şarabından büyük bir fiçı yapmıştı

puchero a la gitanilla - et, sebze ve garbanzo fasulyesinden oluşan koyu bir güveç - için en yaşlı tavuğunun boynunu isteksizce kırmıştı.

Barselonalı kuzenler öğleden sonra erkenden Felipe'yi de yanlarına alarak yola çıktılar; Darro Nehri boyunca vadiden aşağıya ve Elhamra'ya giden dik dağ yamacına doğru uzun bir yürüyüş yapmak istiyorlardı.

"Felipe, kendine dikkat etmeli ve eve çok geç gelmemelisin, Maria, parlak mavi kuşağını beline bağlamasına yardım ederken öyle demişti. María yeleğindeki kiri temizlemeye çalıştığında çocuk onun uzanamayacağı bir yere doğru seğirmişti.

"Yeter anne," diye mırıldandı, iki genç kız kuzeni eğlenerek bakarken ince yüzü utançtan kızarmıştı.

María onların köyden başka genç erkek ve kadınlarla birlikte patikadan aşağıya doğru yürüyüşlerini izledi, hepsi de en iyi kıyafetlerini giymiş, botları parıl parıl parlıyor, siyah saçları yağla ışıldıyordu.

"Köyümüz hiç bu kadar popüler olmamıştı," diye yorumladı José, mağaralarının hemen dışındaki tozlu patikada kamp kuran altı kişilik bir ailenin etrafında manevra yaparken. 'Ve birçoğunun buradan ayrıldığını düşününce, asla

geri dönmek için. O zaman yüzümüze tükürdüler ama şimdi hepsi geri dönmek için yaygara koparıyor," dedi memnuniyetle içeri girmek için onun yanından geçerken.

Sen de bir kere gittin ve geri geldin.

Yine de bu gerçekten de tadını çıkarılması gereken bir andı: bu hafta Sacromonte flamenko evreninin merkezi olacaktı. Flamenko *gitanoların* evreni olduğu için, klanlarının her üyesi bunun bir parçası olmak için çok uzaklardan buraya gelmiş gibi görünüyordu. Kadınlar misafirlerine yetecek kadar yemek pişirmeye çalışırken her mağaradan sürekli duman çıkıyordu.

mideleri doluydu. Hava yıkanmamış bedenlerin kokusuyla ve zeytinliklerin gölgesinde duran, göz kapakları sıcaktan sarkmış, büyük kulakları sinekleri kovalayan düzinelerce katırın pis kokusuyla doluydu. Maria, daha fazla su getirmek için yaptığı her yolculukta, yıllardır görmediği bir dizi yüz tarafından selamlanıyordu. Ona sordukları soru şuydu

Hep aynı soru: "Seni ne zaman dans ederken görebiliriz?

Onlara yarışmaya katılmadığını söylediğinde hayretler içinde kaldılar.

"Ama katılmalısın Maria. Sen en iyilerden birisin!

İlk birkaç sorana zayıf bir açıklama yaptıktan sonra - vazgeçtiğini, ailesiyle çok meşgul olduğunu, "Ama kimse dans edemeyecek kadar meşgul olamaz! Sonsuza dek senin kanında var!" - Maria hiçbir şey teklif etmemeyi öğrendi. Sacromonte'nin varlıklı sakinlerinden biri olan annesi bile - *gitanoların* bedenlerini *payolara* satmasının bir başka yolu olarak gördüğü için genellikle flamenkoya burun *kıvrıran* bir kadın -

Maria ona giremeyeceğini söyledi.

'Dansa olan tutkunuzu kaybetmiş olmanız çok yazık. Başka pek çok şeyle birlikte,' diye burnunu çekti.

Sacromonte köyü yılan gibi kıvrılan patika yollardan aşağı doğru ilerlerken gitarların ve ayak seslerinin gürültüsü yavaş yavaş azaldı. María bir süre renkli, gürültülü kuyruğu izledi, onların coşkusunu biraz olsun kendine çekmeye çalıştı ama ruhu buna kapalıydı. Dün gece José şafak vakti, ucuz parfüm kokusuyla yatağa yuvarlanmıştı. Carlos'u dün öğle yemeğinden beri görmemişti ama en azından Eduardo bu sabah getir götür işlerine yardım etmek için yanındaydı.

"Ben de gitmeliyim," dedi José mağaradan çıkarken, beyaz fırfırlı gömleği, siyah pantolonu ve kuşağıyla yakışıklı görünüyordu. 'Lucía ile ne yapacağını biliyorsun. Geç kalma,' dedi gitarını omzuna atıp diğerlerine katılmak için acele ederken.

"¡Buena suerte!" diye seslendi ona, ama adam dönüp ona bakmadı.

"İyi misin, anne? Eduardo ona sordu. "Al, biraz su iç, çok yorgun görünüyorsun.

"Teşekkür ederim. Oğluna minnetle gülümsedi, fincanı aldı ve boşalttı.

"Carlos'u gördün mü?

"Daha önce, evet. Birkaç arkadaşıyla birlikte bardaydı. "Bu gece geliyor mu?

"Kim bilir? Eduardo omuzlarını silktilti. "Konuşamayacak kadar sarhoştı.

"Daha on beş yaşında," diye iç geçirdi Maria. "Babana yetişmelisin, Eduardo. Ben burada kalıp Lucía'nın giyinmesine yardım etmeliyim.

"Yatak odanızda sizi bekliyor. "Güzel.

"Anne . . . Eduardo bir an tereddüt etti. "Sence babamın bu planı doğru mu? Kız kardeşim daha on yaşında bile değil. Bu gece orada dört binden fazla insan olacağı söyleniyor. Kendini aptal durumuna düşürmez mi? Babamı? Hepimizi?"

"Eduardo, kız kardeşinin aptalca bir yanı yok ve ikimiz de babanın ne yaptığını bildiğine inanmalıyız. Lucía'yı giydirdikten sonra seni Elhamra'da göreceğim.

"Evet, anne.

Eduardo mağaradan çıktı ve Maria içeri girdi - parlak öğleden sonra güneşinde bile mutfak loştı.

"Lucía? Hazırlanma vakti geldi," diye seslendi perdeyi açıp yatak odalarının karanlığına girerken.

"Evet, anne.

María yatağın yanındaki kibrit ve mumu karıştırırken Lucía'nın sesinin hiç de kendisi gibi gelmediğini düşündü.

"Hasta mısın?" diye sordu, yatağında top gibi kıvrılmış küçük kızına bakarken.

"Hayır...

"O zaman sorun ne?

"Korkuyorum anne. O kadar çok insan var ki... Belki de burada birlikte kalabiliriz? Şu sevdiğim küçük keklerden yaparsın ve bir tabak dolusu yeriz, sonra da babam döndüğünde ona yolda kaybolduğumuzu söyleriz?

Mum ışığında, Maria onu kollarına alıp dizine oturturken Lucía'nın gözleri kocaman ve korkuyla parlıyordu.

'*Querida*, korkmana gerek yok,' dedi kızını soyarken nazikçe. 'Kaç kişi olursan ol, aynı şey. önünde dans etmek. Sadece gözlerini kapat ve burada evdeymişsin, mutfakta benim, baban ve kardeşlerin için dans ediyormuşsun gibi davran.

'Ya *duende* gelmezse, anne? Ya onu hissedemezsem?

Maria, Lucía için hazırladığı minyatür elbiseye uzandı ve onu Lucía'nın başına geçirdi. 'Olacak, *querida*, bir kez *cajón*'un ve babanın gitarının ritmini duyduğunda her şeyi unutacaksın. İşte böyle. María son kancayı da Lucía'nın ince sırtına taktı. "Ayağa kalk da sana bir bakalım.

Kızını dizinden kaldırdı ve Lucía dönmeye başladı, tren aç bir köpekbalığı gibi arkasında dönüyordu. Geçtiğimiz iki hafta içinde Lucía'ya trenle nasıl başa çıkacağını öğretmiş, kızının binlerce insanın önünde trene takılıp düşmesinin yaratacağı rezillikten korkmuştu. Yine de, dansla ilgili diğer her şey gibi, Lucía trenin de üstesinden gelmişti. María şimdi onu ustalıkla yolundan çekerken ve annesine dönerken izliyordu.

"Nasıl görünüyorum anne?

"Tıpkı bir prenses gibisin. Şimdi gel, gitmeliyiz. Kimsenin görmemesi için trenini pelerininin altına sıkıştırmalısın. Maria eğildi ve kendi burnuyla kızının burnunu okşadı. "Hazır mısın?" dedi elini uzatırken.

"Hazır.

Maria katır Paca'yı eyerledi ve Lucía'yı sırtına alarak elbisenin kuyruğunun gizlendiğinden emindi. Hâlâ dağdan aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inen kafilenin arkasından gelenlere katıldılar ve Elhamra'ya yaklaştıkça, Paca tırmanma zahmetinden nefes nefese kalıyordu

Lucía dik yokuşu çıkarken arkadaşlarına ve komşularına el sallarken daha da neşeli görünüyordu. Yaşlı bir kadın şarkı söylemeye başladı, boğuk sesi hafif haziran esintisinde yükseliyordu ve María ile Lucía diğer köylülerle birlikte koroya katılarak el çırpıyorlar.

Yola çıktıktan iki saat sonra, insanların Elhamra'nın ana meydanının anahtar deliği şeklindeki girişinden akın ettiği Adalet Kapısı'na vardılar. María, Lucía'nın Paca'nın sırtından inmesine yardım etti ve katırı bir selvi ağacının altına bağladı; Lucía burada küçük bir ot parçasında mutlu bir şekilde otliyordu.

Saat neredeyse altı olmasına rağmen, güneş hala güçlüydü ve duvarlardaki karmaşık antik oymaları aydınlatıyordu. Her yerde insanlar mallarını tanıtıyor, su, portakal ve kavrulmuş badem satıyorlardı. Maria, yüzlerce gitarın ve ayak seslerinin peşinden giderken kızının elini sıkıca tuttu. Yarışmanın yapıldığı Plaza de los Aljibes'in arkasında, Elhamra'nın büyük kırmızı duvarları ışıklandırılmış, nefes kesici bir fon oluşturuyordu. Lucía'yı José'yle buluşacakları Şarap Kapısı'na doğru çekti. Yere baktı ve karo döşeli zeminin lavanta tomurcuklarıyla kaplanmış olduğunu gördü, belki de birbirine yakın bir şekilde paketlenmiş çok sayıda terleyen vücudun kokusunu maskeleyen için.

"Susadım anne, oturup bir şeyler içebilir miyiz? María aceleyle sepetinde yanında getirdiği teneke matarayı ararken Lucía yere çöktü. Bir sonraki yarışmacının sahneye çıktığını işaret eden bir tezahürat dalgası patlak verdiğinde kızının yanına çömeldi.

"Şuna bakın! Kesinlikle ölmüş olmalı! Maria birinin yorumunu duydu. Gerçekten de kalabalık ilerledikçe ve kızını ezilmeden önce yukarı çıktıkçe, gitarıyla ayakta duran küçük figürün çok yaşlı bir adam olduğunu görebiliyordu.

"El Tío Tenazas!" diye anons etti önlerinde bir yerden bedensiz bir ses. Adam gitarını akort ederken bir sessizlik çöktü. Maria bu mesafeden bile adamın ellerinin şiddetle titrediğini görebiliyordu.

"Eskiden çok ünlüydü," diye fısıldadı komşusu.

'Birisi buraya gelmek için iki gün yürüdüğünü söyledi,' dedi bir başkası.

"Anne, göremiyorum!" dedi Lucía, annesinin eteğini çekiştirerek. Yanlarındaki bir adam Lucía'yı kollarının arasına aldı.

Sahnedeki yaşlı adam gitarını yavaşça tıngırdattı ve ardından şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle şarkı söylemeye başladı. Fısıldaşan ve kıkırdayanlar o şarkı söylerken sessizliğe gömüldü. María'yı hemen büyükbabasının şarkı söylediği günlere götüren bir şarkıydı bu - defalarca dinlediği dokunaklı bir *cante grande*. Kalabalığın geri kalanı gibi o da El Tenazas'ın kaybının yasını tutarken her bir acı verici kelimenin ruhuna işlediğini hissetti.

Hayatının aşkı.

"Otra! Otra!" çığlıkları, hayal edilebilecek en talepkâr kalabalık arasında büyük bir başarı elde ettiğini gösteriyordu.

Lucía yere indirilirken, "Onda *duende* var, Mamá," diye fısıldadı. Sonra bir el María'nın omzunu kavradı ve José'yi görmek için döndü.

"Nerelerdeydin? Sana benimle Şarap Kapısı'nın yanında buluşmanı söylemişim.

Gel, bir sonraki *cantaor*'un peşinden gidiyoruz.

"Kalabalığa karıştık," diye açıkladı María, kocası onları sahneye doğru götürürken insan kalabalığının arasında Lucía'nın elini tutmaya çabalıyordu.

"Tanrılara şükürler olsun ki şimdi buradasın, yoksa bütün bunlar boşa giderdi. Şu selvi ağacının arkasına saklan ve saçını düzelt,' diye emretti, kalabalık bir sonraki sanatçıyı karşılamak için kükreirken. "Gitmeliyim. Şimdi, Lucía'm.' José eğildi ve kızının küçük ellerini avuçlarının içine aldı. "Çalıştığımız gibi dördüncü bara kadar bekle. "*¡Olé!*" diye bağırdığımda buradan kaçacaksın. doğrudan sahneye.'

"İyi görünüyor muyum, baba? María omuzlarındaki pelerini çıkarıp elbisesinin arkasındaki kuyruğu çözerken Lucía ona sordu.

Ama José çoktan sahnenin kenarına doğru ilerlemeye başlamıştı.

María'nın kalbi müziğin ritmiyle atarken, kocasının bu planın işe yarayabileceğini düşünmek için bile zihinsel bir dengesizlikten muzdarip olması gerektiğine karar verdi. Küçük kızına baktı, eğer Lucía'nın Sınırları bozulur ve korku içinde sahneden kaçarsa, sadece Sacromonte'nin değil, tüm *gitano* dünyasının alay konusu olurlar.

Kutsal Bakire, sevgili kızımı koru.

Çok geçmeden, *kantocu* karışık bir karşılamayla selamını verdi ve birkaç saniye sonra José sahneye çıktı.

"Keşke ayakkabılarım olsaydı, anne, ritimler çok daha net olurdu," diye iç geçirdi Lucía.

"Ayakkabıya ihtiyacın yok, *querida*, *duende* senin ayaklarında. José çalmaya başladığında María kızını ileri doğru itti. "Koş, Lucía! diye bağırdı, sonra da küçük kolunun üzerinde tuttuğu treniyle kalabalığın arasından hızla geçişini izledi.

"*¡Olé!*" diye bağırdı José, dördüncü bardan sonra duraklayarak.

"*¡Olé!*" diye tekrarlardı kalabalık, Lucía sahneye sıçradı ve ardından sahnenin ortasına doğru ilerledi. Hemen onaylamama sesleri yükseldi ve "Bebeği indirin ve beşiğine geri götürün!" diye bağırıldı.

María dehşet içinde, kollarını başının üzerine kaldırmış, açılış pozisyonunu almış olan kızına doğru basamakları tırmanan iri yarı bir adam gördü. Sonra o olağanüstü küçük ayakların sesi yeri dövmeye başladı, Lucía büyüleyici, titreyimli bir ritim tuttururken pozisyonunu koruyordu. İri yarı adam sahneye çıkıp onu yakalamaya çalıştı ama

Lucía bir daire çizerek dönerken başka bir adam onu durdurdu, ayakları hala atıyor ve açılış pozisyonunu koruyordu. Tekrar seyirciye döndüğünde, elleri ayaklarıyla birlikte *palmas* şeklinde çırpıyordu. Çenesi yukarı kalkmış ve gözleri göğe bakıyordu.

Babası çalmaya devam ederken "*¡Olé!*" diye bağırdı.

Ayakları ritim tutmaya devam ederken seyirciler "*¡Olé!*" diye tekrarladı. José kızının sahneye çıkışını izledi, seyirciler huşu içinde sessizleşirken başını görkemli bir şekilde çevirdi. María kızının şimdi üzerine çevrilmiş spot ışıkları altında parlayan gözlerine baktı ve dans bitene kadar kendisine ulaşamayacak uzak bir yere gittiğini anladı.

José'nin sesi -genelde hiçbir zaman güçlü noktası olmamıştır- ona eşlik ederken dağdan yükseliyordu.

María yorgun bir iç çekişle kocasının ve kızının ötesine, Elhamra'nın büyük kalesine baktı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, baş dönmesi onu ele geçirdi.

Bu gece ikisini de kaybettiğini biliyordu.

Dakikalar sonra, sürekli devam ediyormuş gibi görünen tezahürat sesleriyle kendine geldi.

"İyi misiniz, hanımefendi? Buyurun. Bir komşusu ona bir şişe su uzattı. "Biraz iç, hava çok sıcak.

Maria öyle yaptı, aklı yavaş yavaş başına geliyordu. Kadına teşekkür etti ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diyesordu, hâlâ şaşkındı.

"Küçük kız bir isyana neden oldu!" dedi kadın. "Ona "*La Candela*" diyorlar, çünkü çok parlak yanıyor.

"Adı Lucía," diye fısıldadı María, kendine geldiğinde ve süslü beyaz flamenko elbisesi giymiş bir kadınla birlikte sahnede duran kızını görmek için parmak uçlarında ayağa kalktığında. Kadın kızının önünde diz çökmüştü.

"Kim o? Maria komşusuna sordu.

'La Macarrona'nın ta kendisi! Yeni küçük kraliçeyi selamlıyor.

María, La Macarrona'nın ayağa kalkıp Lucía'nın elini tuttuğunu ve öptüğünü gördü. Seyircilerin tezahüratları artarken kadın ve çocuk bir adım daha attılar. selam verdi, sonra La Macarrona Lucía'yı sahneden süpürdü.

Maria kızını almak için sahneye doğru ilerlerken kalabalık arasında "Kim o?" diye konuşuluyordu.

'O Sevilla'dan . . . Madridli . . . Barselona'dan . . . '

'Hayır, onu Granada'da çeşme başında dans ederken görmüştüm. . .'

Sahnenin kenarında yirmi kişilik bir kalabalık vardı. María kalabalığın ortasında kızını göremiyordu, sadece José hayırsever bir şekilde gülümsüyordu. Tam kızını bulmak için öldürmek üzereyken José eğildi ve Lucía'yı omuzlarına aldı.

María, kalabalığın geri kalanıyla birlikte sevinç içindeki çocuğa bakarken, "O güvende, o güvende," diye nefes nefese kaldı.

"Anne?

'Eduardo! *Gracias a Dios*,' dedi, büyük oğlu onu kucaklarken rahatlama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bu bir zaferdi! Eduardo mırıldandı. 'Buradaki herkes Lucía hakkında konuşuyor. Gidip hem onu hem de babamı tebrik etmeliyiz.

"Evet, elbette kutlamalıyız. María parmaklarını ıslak gözlerine sürterek oğlunun göğsünden uzaklaştı. "Artık eve gelmeli; çok yorulacak.

José ve Lucía'nın etrafını saran kalabalığı yarmak birkaç dakika daha sürdü. Bir sonraki sanatçı sahnede olmasına rağmen, sahenin yanında kendilerine ait bir alan yaratmışlardı.

"Tebrikler, *querida*. Çok gurur duyuyorum.

Lucía, treni babasının vücudunun yanından aşağı doğru inerken annesine baktı.

'*Gracias*, Mamá. *Duende* geldi,' diye fısıldadı, María onu duymak için uzandığında.

"Sana geleceğini söylememiş miydin? José onu görmezden gelip etraflarındaki insan kalabalığıyla konuşurken María kızının elini tuttu.

"Söyledin anne.

"Yoruldu mu, *querida*? Şimdi annenle eve gelebilir misin? Seni yanımda yatırabilirim.

"Tabii ki yorgun değil! Jose'nin başı karısına doğru döndü. "Öyle mi Lucía?

"Hayır, baba, ama ...

"Kalmalı ve taç giyme törenini kutlamalısın! José, kalabalıktan biri ona bir konyak uzatırken ve o da yudumlarken bunu söyledi. "*¡Arriba!*

"*¡Arriba!*" diye tekrarladı kalabalık.

"Lucía, benimle eve gelmek ister misin? Maria nazikçe sordu.

"Sanırım babamla kalmalıyım.

"Kalmalısın, evet. Seninle tanışmak isteyen ve sahneye çıkmamızı isteyen pek çok insan var. José karısına uyarıcı bir bakış attı.

'O zaman iyi geceler dileyeceğim, *querida*. Seni seviyorum,' diye fısıldadı Maria çocuğunun elini bırakırken.

Annesi Eduardo'nun koluna girip uzaklaşırken Lucía, "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

*

Ertesi sabah uyandığında Maria kıpırdandı ve içgüdüsel olarak yanındaki yatağı okşadı. Neyse ki yanında sıcak bir beden yatıyordu ve her zamanki gibi domuz gibi horluyordu. Arkasını dönüp baktığında Lucía'nın hâlâ elbisesinin içinde, paletin üzerine kıvrılmış, derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü.

Kocası ve kızı dönene kadar uyuduğuna inanmakta güçlük çekerek istavroz çıkardı ama dönüş yolculuğu ve günün gerginliği onu çok yormuştu. Lucía'ya bakarken gülümsedi.

Şüphesiz bugün kapılarına, La Macarrona'nın dün gece ona resmen verdiği isimle, 'La Candela' hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen sonsuz bir ziyaretçi alayı gelecekti. Elbette onun dansını görmek isteyenlerdi - ve Lucía'nın annesi olarak kendisi de yetenekli kızının yansıyan ihtişamının tadını çıkarabilecekti. "Ve gurur duyuyorum," diye fısıldadı, neredeyse kıskanmadığından emin olmak için, ama aynı zamanda küçük kızı için korkuyla dolu olduğu için. Ve onun evliliği ...

Sonunda Maria yataktan kalktı ve giyindi, kendi terinin keskin kokusunu alıyordu ama gidip yıkanmak için daha fazla su toplayacak zamanı olmadığını biliyordu. Perdenin arkasından çocukların yatak odasına baktı ve sadece Eduardo'nun şiltede uyuduğunu gördü.

María, Sacromonte'deki ailelerin yarısının dün gece düştükleri yerde uyuyan akrabaları olduğunu düşünerek paniğe kapılmamaya çalıştı. José'nin üç Katalan kuzeni mutfakta yerde yatıyordu, botları hâlâ ayağındaydı, biri hâlâ gitarına sarılmıştı, diğeri ise kollarını bir konyak şişesine dolamıştı. Onların üzerinden dikkatlice geçti ve hayvanları beslemek ve yemek pişirmek için ateş yakmak üzere çıra toplamak üzere yan kapıya gitti.

Muhteşem bir sabahtı; vadi, peygamber çiçeği mavisi bir gökyüzünün altında yemyeşil bir renkteydi. Yabani lantanalar tam çiçek açmıştı, pembe, sarı ve Turuncu çiçekler çimenlerin üzerinde filizleniyor, hava yabani nane ve adaçayı kokularıyla doluyordu. Köyde sessizlik hakimdi, insanların çoğu

sakinleri dün gecenin yorgunluğunu atıyordu. Yarışmanın bir günü daha vardı, bu yüzden daha sonra tören alayı bir kez daha vadiyi geçerek Elhamra'ya doğru hac yolculuğuna çıkacaktı.

"*Buenos días*, Mamá," dedi Eduardo, María demir tenceredeki ince mısır lapasını karıştırırken mutfakta belirdi.

"*Buenos días*. Kardeşlerinden ikisinin de burada olmadığını gördün mü?" "Gördüm. Dün gece ikisini de Elhamra'da gördüm, ama ..."

"Ne oldu, Eduardo?"

"Hiçbir şey, anne. Eminim acıttıklarında eve döneceklerdir. Yulaf lapasını aldı ve cesetler mutfak zemininde kıpırdanırken dışarıdaki basamağa oturmaya gitti.

Maria sabahı, akrabalarının akşamdan kalmalığını gidermek için bitmek bilmeyen kaseler dolusu yulaf lapası yaparak ve tepenin eteklerinden su toplayarak geçirdi. Öğle yemeği vakti geldiğinde diğer oğullarından hâlâ bir iz yoktu ve José gitmeye hazırlanırken ona etrafı soruşturması için yalvardı.

"Endişelenmeyi bırak, karıcığım; onlar yetişkin adamlar, başlarının çaresine bakabilirler.

"Felipe daha on üç yaşında; erkek sayılmaz, José.

"Bugün yine elbisemi giyecek miyim? Lucía mutfakta belirttiğinde sordu ve trenine muzaffer bir hareket verdi. María mutfakta Kızının yüzünde çikolataya benzeyen lekeler vardı ve ayakları toprak zeminle aynı renkteydi.

"Hayır. Gel, çıkarmana yardım edeyim - bozulmasını istemeyiz, değil mi? Herkes gittikten sonra seni ve onu fiçıya koyup ikinizi de bir güzel fırçalayacağım. Maria gülümsedi.

"Giy onu *prensım*, bugün seni tekrar gördüklerinde herkes senin olduğunu anlayacak," diye buyurdu José.

"Seninle birlikte Elhamra'ya mı dönüyor? Herhalde tekrar yolculuk yapamayacak kadar yorgunsunuzdur, *querida*?" diye ekledi Lucía'ya.

"Tabii ki gelmeyecek! José kızı adına cevap verdi. 'Dün gece bizzat La Macarrona tarafından yeni kraliçe olarak taçlandırıldı! Başarısının tadını çıkarmak yerine evde seninle kalmasını mı bekliyorsun, Lucía?' Çocuğa döndü ve göz kırpı.

"Gidebilir miyim anne? Bu gece kazananları açıklayacaklar, görüyorsun.

"Sen onlardan biri olamazsın," diye mırıldandı Maria. Lucía'nın yüzünü sildi hızlıca nemli bir bezle sildi ve siyah saçlarını düzeltmek için elinden geleni yaptı, ancak yağlamak ve düzgün bir şekilde yeniden şekillendirmek için zaman yoktu. En kısa sürede

Lucía annesinin elinden kurtuldu, vahşi siyah bukleleri arkasında uçuşuyordu.

"Gel Lucía, ben katırı eyerleyeyim, sen de hayranlarını selamlamak için Elhamra'ya git. José kızına elini uzattı ve o da ona doğru yöneldi ve aldı.

"Lütfen onu çok geç getirmeyin," diye seslendi Maria mağaradan Üç kuzen mutfaktan José'yi takip etmek için yanından geçip giderken María girişte bekliyordu.

Beklediği gibi, María günün geri kalanı boyunca ziyaretçi akınıyla uğraştı. Herkes içinde *duende* ruhu taşıyan küçük kızı duymuştu. María Lucía'nın evde olmadığını söylediğinde bile, bazıları Lucía'nın orada saklanmadığından emin olmak için arka taraftaki odalara burunlarını soktular. María utancından ölmek istiyordu - yatakları düzeltmeye henüz vakti olmamıştı ve yattığı yerler tütün, ter ve bayat alkol kokuyordu.

"Yarın burada olacak," diye güvence verdi hepsine, "ve evet, büyük mağarada dans edebilir.

Paola bile kızını ve torununu görmek için tepeye çıkmaya cesaret etti.

Paola teneke bir kupadan su yudumlarırken ve alnını silerken, "Çok iyi bir gösteri yaptığını duydum," dedi. Günün sıcağı bunaltıcıydı.

"Öyleydi, evet.

"Büyük büyükannen, *bruja*, bana hep özel bir çocuğun geleceğini söylerdi. Belki de Lucía'dır?

"Belki de odur.

"Kehanetin doğru olup olmadığını görmek için zaman var, çünkü Lucía büyüyene kadar yasal olarak çalışamaz. Bu durum buradaki birçok aileyi durdurmuyor. I

Umarım seninkini de durdurur. Paola'nın kahverengi gözleri kızına doğru parladı.

"José onun bir yıldız olmasını istiyor, Lucía da öyle," diye iç geçirdi María, her zamanki gardını düşürerek.

'Ama sen onun annesisin! Kendi çatın altında ne olacağını sen söyleyeceksin. Doğrusu María, bazen José'yle evlendiğinden beri bir fare kadar ürkek olduğunu düşünüyorum. Seni dövmüyor, değil mi?

"Hayır," diye yalan söyledi María, çünkü bazen çok içtiğinde dövdüğü oluyordu. "Kızımız için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyor.

"Ve kendi çürümüş ceplerini doldurmak için de," diye burnunu çekti Paola. 'Gerçekten, onda kalçalarının arasında asılı olanın ötesinde ne gördüğünü hâlâ anlayamıyorum. Biz de seni babanla iyi bir eş yapmaya hazırдық.

Kuzenim. Kendi kaderini kendin çizdin ve yapacağını bildiğim gibi şimdi pişman olmak için yaşa.' Sözlerinin iyice yerleşmesi için durakladı. 'Yarın Lucía ile birlikte bize gelmeniz gerektiğini söylemek için buradayım. Biz Barselona'dan birçok akrabam festival için burada ve ünlü torunumla tanışmak istiyorlar. Bir sofraya hazırlıyorum, en azından hepinizin karnı doyacak," dedi ve o gece akşam yemeği için kalan tek şey olan bir yığın havuç ve tek bir lahanaya şöyle bir baktı.

Annesi tabureden kalkarken María umutsuzca, "*Evet*, anne," diye onayladı.

"Saat tam birde," dedi Paola dışarı çıkarken.

María olduğu yerde oturdu. Beklentilerle dolu başlayan bir hayatın nasıl olup da bu ana dönüştüğünü merak ediyordu. Hem bir eş hem de bir anne olarak başarısız olduğunu hissettiği bir an. Gözleri yaşlarla doldu ama onları sertçe sildi. Kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

"*Hola*, María.

Başını kaldırdı ve komşusu Ramón'un kapının yanında durduğunu gördü. İkisi çocukken arkadaştı - Ramón tatlı bir çocuktı, sessiz ve düşünceli, belki de çok daha gürültülü dokuz kardeşin en küçüğü olmaktan kaynaklanan bir kişiliğe sahipti. Sevilla'dan bir kuzeniyle evlenmiş ve ikisi yan taraftaki mağara evlerini inşa etmişlerdi. Juliana iki yıl önce üçüncü çocuğunu doğururken ölmüş, Ramón'u beslemesi gereken aç gençlerle dul bırakmıştı.

"İçeri gel," diye gülümseyerek işaret etti María.

"Sana biraz portakal getirdim. Sepeti uzattı ve María mis kokulu, pırıl pırıl küreleri görünce ağzının suyu aktı.

"*Teşekkürler*, ama onları nasıl aldın? Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu hafta *payos*'un bize ödediği paraydı," diye mırıldanarak meyveleri kendi sepetine koydu. "Hasattan elde edilen kârın pesetalar için çok az olduğunu söylediler. Omuz silkti. 'Ama şikayet etmeyeceğim. En azından çiftçi bana tüm yıl boyunca düzenli ve dürüst bir iş sunuyor. Yine de portakal yemekten biraz sıkıldım.

"O zaman teşekkür ederim. Sepetin içine uzandı ve en dolgun olanını çıkardı. Kabuğunu soyarak açtı, içinden parlak bir koku yayıldı ve bir ısırık aldı, taze meyve suyu ağzında patladı ve çenesinden aşağı damladı. "Buralarda her yerde yetişmelerine rağmen kendimiz için satın almaya gücümüzün yetmemesi çok adaletsiz görünüyor.

"İkimizin de öğrendiği gibi, hayat adil olmayabiliyor.

"Size biraz su ikram edebilir miyim? Şu anda sahip olduğum tek şey o." *"Sí, María, gracias."*

"Kızlarınız nerede?" diye sordu ona teneke bir kupa uzatırken.

"Sevilla'daki büyükanneleri ve büyükbabalarıyla yarışmaya gittiler. Görünüşe göre herkes Granada'ya gelmiş. Peki ya ailen?"

"José ve Lucía zaten oradalar-

"Bir arkadaşımın dün gece dans ettiğini duydum," dedi Ramón. "Ve çok heyecanlıymış.

"Evet, öyleydi. Eduardo su almaya gitti, Carlos ve Felipe'ye gelince, onları görmedim.

"En azından birlikte oturup sakinleşmek için birkaç dakikamız var. Yorgun görünüyorsun Maria.

"Bugün Sacromonte'deki herkes yorgun Ramón.

"Hayır María, sen ruhuna kadar yorgun görünüyorsun.

Adamın nazık bakışlarını üzerinde hissetti ve gerçek bir endişe ve sempati dolu bakışlar boğazına bir yumru oturttu.

"Seni rahatsız eden ne?"

"Oğullarımın nerede olduğunu, güvende olduklarını bilmek istiyorum. Gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Çocukların büyüdüğünde anlayacaksın.

"O zaman bile babalarının sözünü dinleyeceklerini umuyorum.

"Senin iyiliğin için ben de öyle umuyorum. Artık gitmeliyim.

Maria kalkmak üzereyken Ramón ona elini uzattı. "Yardıma ihtiyacın olduğu bir an olursa lütfen bana söyle. Biz her zaman arkadaşlık, değil mi?"

"Evet. *Teşekkürler*, ama her şey yolunda. Sayende, Lucía'yı aramaya gelen başka ziyaretçilere ikram edebileceğim taze sıkılmış portakal suyum var.

"Ve senin sayende María, karım öldükten sonra çocuklarımın emin ellerde olduğunu bilerek işe gidebildim.

"Biz komşuyuz Ramón, birbirimize yardım ederiz.

Maria onun mağaradan çıkışını izledi ve hafızasını bir zamanlar olduğu küçük çocuğa geri götürdü. María'nın bulunduğu her yerde ortaya çıkıyor gibiydi. ve sık sık dans ederken gitarıyla ona eşlik etmek isterdi. Kadın her zaman reddetmişti, çünkü Ram hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

Portakalları hazırlamaya başlarken, ara sıra sulu bir parçasını ısırmaktan kendini alamıyordu, Ramón'un bir zamanlar ona aşık olup olmadığını düşündü.

"María Amaya Albaycín," diye kendi kendisiyle alay etti. 'Sen geçmişe tutunan üzgün yaşlı bir kadınsın!

'José, uyan! Öğle yemeği için annemlerde olmalıyız, çocuklar nerede? Dün gece onları Alhambra'da gördün mü? José!' María içgüdüsel olarak elini kaldırdı, onu sarhoş uykusundan uyandırmak için tokatlamak istiyordu. Güneş ona öğle vaktinin yaklaştığını gösteriyordu ve Carlos ile Felipe için duyduğu endişe onu çılgına çevirmişti. Elini indirerek onu önce hafifçe, ama kıpırdamayınca daha güçlü bir şekilde sarstı.

"Ne oldu kadın?! José kendine geldiğinde homurdandı. "Bir adam hayatının en büyük zaferinden sonra doğru dürüst bir gece uykusu uyuyamaz mı?

"Karısına son iki gün içinde çocuklarını görüp görmediğini söylediğinde uyuyabilir.

"Lucía yanınızda sapasağlam yatmıyor mu?" diymırıldandı, yatağın yanındaki paletin üzerinde büzülmüş halde yatan kişiyi göstermek için gevşek bir kolunu uzatarak.

Maria, annesinin dünkü sözlerinden cesaret alarak, "Lucía'dan söz etmiyorum, senin de çok iyi bildiğin gibi," diye devam etti. "Carlos ve Felipe nerede?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Sen onların annesisin, onları takip etmek senin görevin.

değil mi?

Maria onu görmezden geldi ve dikkatini babası kadar derin bir uykuda olduğu belli olan Lucía'ya çevirdi. Çocuğu paletten kaldırdı ve mutfığa taşıdı.

'Gel Lucía, uyanmalısın. Büyükannen ve büyükbaban bir saat içinde hepimizi bekliyor.

"Anne? Lucía uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken María onu dizine oturttu ve kirli yüzünü temizlemek için leğenden bir bez aldı.

"Dün gece sana yine çikolata yedirdiler, değil mi?" diye yorumladı María, bezi kızının yanaklarına ve ağzına hızlıca silerken.

'ıAy! Evet. Annesi, kuyruğu kahverengi kirle kaplanmış flamenko elbisesini çıkarmaya devam ederken Lucía gülümsedi. "Tek yapmam gereken onlar için dans etmektir, onlar da bana bozuk para ve çikolata verdiler.

"Ve bugün yine büyükannen ve büyükbaban için dans etmelisin. Ama bununla değil," dedi çıplak kızını yere yatırırken, sonra elbiseyi rulo yapıp kirli çamaşırlar için kullandığı tahta sandığa tıktırdı. "İşte. Gözü elbisenin ucuzluğundan uzaklaştırmak için en azından boyun ve etek kısmında narin işlemleri olan temiz bir vardiyalı elbise uzattı. kumaşı. "Onun yerine bunu giy.

"Ama anne, ben bunu altı yaşındayken giymiştim! O bir bebek elbisesi!"

"Ve bak, hâlâ sana uyuyor! Maria yatıştırdı, yemekten sonra sahneye çıkacağı neredeyse kesin olan kızının onu utandırmayacağına kararlıydı. Kocası çoktan yapmış olsa ve oğulları hiçbir yerde bulunmasa bile

"Şimdi saçlarını tarayıp örüyorum. Ben bunu yaparken kıpırdamadan otur ve sana bir bardak taze portakal suyu vereyim.

"Portakal suyu mu? Nereden buldun onu anne?" "Boş ver.

Lucía'nın saçını düzeltip onu portakal suyuyla dışarı gönderdikten sonra María kendi tuvaletini yaptı, Eduardo'nun doldurduğu su fiçisinde kısa bir süre yıkandı ve yeni beyaz bir bluz giydi. Uzun siyah saçlarına değerli badem yağını sürdü ve ona yol gösterecek bir ayna olmadan saçlarını ensesinde bir topuz haline getirdi, ardından yüzünün kenarlarındaki bebek saçlarını dikkatlice aşağı doğru kaydırarak yanaklarını okşayan iki parlak bukle haline getirdi.

"Dün gece olanlar hakkında konuşmalıyız. José mutfağa doğru yürüdü.

"Daha sonra, öğle yemeği için ailemi ziyaret ettikten sonra. İşte, en güzel yeleğini fırçaladım. Ona uzattı.

"Lucía ve benim iş teklifleri aldığımızı söylemeliyim. "Eminim reşit olmadığı için reddetmişsinizdir.

"Sence bu gerçekten kimsenin umurunda mı? Eğer Lucía barlarında dans edebiliyor ve müşteri çekebiliyorsa, bunun bir yolunu bulacaklardır.

"Peki bu teklifler nereden geldi?

"Sevilla, Madrid ve Barselona'dan. Onu istiyorlar María ve onları geri çevirmek aptallık olur.

José yelegi alıp pis kokulu gömleğinin üzerine geçirirken María olduğu yerde durdu.

"Bu tekliflerin hiçbirini kabul etmedin, değil mi?" "Ben ... bunu sonra konuşuruz. Kahvaltı nerede?"

Maria dilini ısırdı ve ona bir kase yulaf lapası ikram etti. portakal suyunun geri kalanını, kocasının hepsini bir seferde içeceğini bildiği için, uzaklaştırdı. Kocasını dışarıdaki basamağa oturup yulaf lapasını yerken bir yandan da tüttürmeye giderken, Maria da Eduardo'yu aramaya koyuldu. giyiniyordu.

"Dün gece kardeşlerini gördün mü?"

"Akşamın erken saatlerinde, evet.

"Yarışmayı mı izliyorlardı?"

"Kalabalığın içindeydiler, *evet*. Eduardo onun bakışlarından endişeyle kaçındı. "Peki şimdi neredeler?"

"Bilmiyorum anne. Gidip ne bulabileceğime bakayım mı?" "Bana söylemediğin şey ne? Maria oğlunu inceledi.

"Hiçbir şey . . . Eduardo boynuna kırmızı puantiyeli bir eşarp bağladı. "Gidip araştırma yapacağım.

Mağaradan çıkarken arkasından seslendi: "Çok uzun sürmesin, yakında büyükannen ve büyükbabanda olmalıyız.

Annesi ve babasının mağarası tepenin dibindeydi.

Sacromonte'deki sosyal konumları açısından en tepeye ulaştıkları anlamına geliyordu. Tahta bir ön kapısı, küçük panjurlu pencereleri ve annesinin üzerine parlak renkli kilimler serdiği beton bir zemini vardı. Mutfakta, yakındaki kuyudan doldurabildikleri düzgün bir lavabo ve sadece yemek pişirmek için ayrı bir ateş vardı. Mobilyalar babası tarafından yerel çam ağacından yapılmıştı ve Maria içeri girdiğinde masanın yemek dolu tencerelerin altında kaldığını gördü.

"Maria, buradasın! Ve benim küçük Lucía'm da. Paola çocuğu kollarının arasına aldı. "İşte geldi millet!" diye seslendi yandaki oturma odasına girerken. María onu takip etti ve tanımadığı yüzler denizine boş boş baktı, ama en azından Paola'nın kocasının ve oğullarının yokluğunu henüz fark etmemiş olması içini rahatlatmıştı.

Lucía'nın etrafı, yaşları yaşlıdan çok gence kadar değişen akrabalarıyla çevriliydi ve onu selamlarken boş odadaki kakofoni Maria'nın kulaklarını çınlattı.

Paola hepsine, "Tabii ki daha sonra, belki ögle yemeğinden sonra bizim için dans edecek," dedi.

Maria babasının her zamanki sandalyesinde oturduğunu gördü ve onu karşılamaya gitti. "Nasılsın baba?"

"İyiyim, *querida*. Gördüğünüz gibi anneniz de kendi halinde. Pedro ona göz kırptı. "Şahsen ben bu iş bittiğinde ve normale döndüğümüzde çok mutlu olacağım.

"İşler nasıl, baba?"

"İyi, çok iyi," diye başını salladı. '*Payolar* tencere ve tava larımı seviyor ve ben de mutluyum. Ve oğ lun Eduardo, bir gün yaş lı büyük babas ından devralacak ve belki de şehir surlar ının içine taş ınacak. Annene orada kendimize küçük bir ev inşa edecek kadar param ız olduğunu söyledim ama kabul etmedi. O burada en üstte, biz ise en altta olacağız. Geniş avuç larını tavana doğru kald ırdı.

"Biz *gitanolar* kendi evimizde kalmayı severiz, değil mi baba?"

"Evet, ama belki de çok fazla. Payolar ın bizden hoşlanmamas ının nedeni de bu. Bizi ve yöntemlerimizi biliyorlar, bu yüzden bizden korkuyorlar. Peki. Nazikçe gülümsedi. "İşte burada. José nerede?"

Buraya geliyor baba. "Sana iyi davranıyor mu, *querida*?"

"Evet," diye yalan söyledi.

"İyi, iyi. Ona gurur duyacağı bir oğ lu olduğunu söyleyeceğim. Şimdi, orada Tanış manı istediğim biri var. Kuzenin Rodolfo'yu hat ırlıyor musun? Çocukken birlikte oynard ınız ve şimdi onun da senin gibi kendi çocu ğu var, Lucía'nın yaş larında küçük bir oğ lan. Çocu ğun bir yetene ği var. Yak ınlarda duran uzun boylu bir adama işaret etti. "Rodolfo! Kuzenin Maria'yı hat ırlıyor musun?"

Rodolfo onlara doğru yürürken, "Elbette hat ırlıyorum," dedi. "Her zamanki gibi çok güzelsin," diye ekledi onu elini öperek selamlarken.

"Belli ki görgü kurallar ını Barselona'da öğrenmiş," diye kık ırdadı Pedro.

"Kuzenine bir sarıl bakalım, *hombre*!"

Rodolfo öyle yaptı ve onlar konuşurken, Lucía'dan çok da uzun olmayan küçük bir çocuk yanına geldi ve kollar ını babasının baca ğına doladı. Yüzünün derinliklerine yerleşmiş fındık kahvesi gözleri ve bir safkanın koyu teni vardı. Saç ları garip tutamlar halinde havaya kalkmış tı ve María onun ne kadar tuhaf görüldüğ ünü düş ündü.

"Yakış ıklı olmadığ ımı biliyorum, senyora, ama zekiyim," dedi, doğ rudan ona bakarak.

Maria kızardı, onun ne düşündüğünü nasıl bilebildiğini merak etti. 'Chilly, kabalaşma. Bu Maria ve senin ikinci kuzenin. "Bu kadar yaşlı ve üzgünken nasıl kuzenim olabilir?" diye sordu.

Baba.

Rodolfo oğlunun başının tepesine hafifçe vururken, "Yeter," dedi. kaydır. "Onu dinleme Maria, düşüncelerini kendine saklamayı öğrenmeli.

"Bu sana bahsettiğim çocuk, bizim küçük *brujo*," diye açıkladı Pedro. 'Bana daha önce altmış yaşına geldiğimde kel olacağımı söylemişti. On yıl daha saçım olduğu için kendimi şanslı hissediyorum!

"Neden bu kadar üzgünsün? Chilly Maria'ya bakmaya devam ederek tekrarladı. "Seni kim incitti?

'I . . .'

"Oğullarınızdan birinin başı dertte senyora, hem de büyük dertte," diye başını şiddetle salladı çocuk.

"Yeter dedim, Chilly! Rodolfo bir eliyle oğlunun ağzını kapattı. 'Şimdi git anneni bul ve ondan gitarını iste. Öğle yemeğinden sonra çalacaksın, o yüzden alıştırmaya yapmaya git. Rodolfo, onu yoluna göndermek için poposuna bir şaplak attı. "*Perdón*," dedi Rodolfo utançtan terleyerek. "Ne dediğini bilmeyecek kadar genç.

Maria'nın kalbi göğsünde bir *cajón* gibi çarpıyordu. "Genelde haklı mıdır?

Pedro, kızının sıkıntısını görünce saçlarına dokundu. "On yıl içinde öğreneceğiz!

"Özür dilerim baba, ama anneme yardım etmeliyim. Rodolfo'ya başıyla selam verip odadan çıktı ve José'yi aramak için hızla mutfaktan geçip ön kapıdan çıktı. Ondan hâlâ bir iz yoktu, bu yüzden kocasına küçük *brujo*'nun ne söylediğini anlatamadı.

"Ne yapmalı..." diyemırıldandı, yolda José'den bir iz arıyordu. "Lütfen Tanrım, onu yanılı," diye dua etti.

Ama onlar asla yanılmaz, María . . dedi iç sesi ona.

İçeri döndüğünde María en azından annesinin çok sayıda misafire öğle yemeği servis etmesine yardım etmekle meşguldü - başka bir gün olsa zevkle mideye indireceği, yumurtalı tortilla ve çıtır *patatas a lo pobre* eşliğinde büyük kaseler dolusu baharatlı fasulye ve sosis güveci. Bugün zar zor yutkunabiliyordu. Lucía'nın karnını doyurduğundan emin olduktan sonra, akrabalarının arasında

Maria kocasını aramak için bir kez daha dışarı çıktı. Onu bulamadı ama onun yerine Eduardo'nun koştüğünü gördü.

Ona doğru.

"Kardeşlerinden ne haber?" diye sordu, oğlunu ailesinin mağarasındaki meraklı gözlerle ulaşmadan durdurarak.

"Anne," diye nefes nefese kaldı Eduardo, soluklanmak için öne doğru eğildi. 'Bu iyi bir haber değil. Dün gece onları Alhambra'da gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Seyircilerin ceplerini karıştıran bir çetenin parçasıydılar. İkisi de polis tarafından suçüstü yakalandı ama Carlos kaçmayı başardı. Diğer çocukların babalarından biriyle konuşmaya gittim ve bana hepsinin hapiste olduğunu söyledi. Yarın ya da ertesi gün hüküm giyecekler.

"Peki ya Carlos? O nerede?"

"Saklanmaya gitmiş olmalı," diye omuz silkti Eduardo.

"*¡Dios mío!* Maria yüzünü ellerinin arasına gömdü. 'Benim küçük Felipe'm! Söyle bana, ne yapmalıyız?"

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok, anne. Ona ne ceza verirlerse versinler çekmeli.

'Ama *payo* hapishanelerinde bizim gibilere nasıl davrandıklarını biliyorsun! *Gitanoları* dövüyorlar, onlara kötü davranıyorlar ...'

'Bu sadece küçük bir hırsızlıktı, bu yüzden belki de cezası kısa sürecektir. Ve belki de Felipe'ye bir ders verir.

"Vermezse, ben veririm! Maria'nın ıstırapı öfkeye dönüştü. "Belki bu ona ağabeyini bir gölge gibi takip etmenin aptalca ve tehlikeli olduğunu da gösterir. Böyle bir suçun cezasının ne olduğunu biliyor musun?"

'Hayır, ama belki de büyükbabamla konuşmalıyız. *Payolarla* ilgili tecrübesi var ve yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilir.

'Büyükbaban bir demirci, *payo* yargıcı değil! Benim zavallı, zavallı Felipe'm! Daha on üç yaşında, hâlâ çocuk.

"Evet. Belki de çocukların yetişkin hapishanesine gidemeyeceğine dair bir yasa vardır.

"Ama ya onu benden alırlarsa?! Bunu daha önce de duymuştum. Maria çaresizlik içinde ellerini sıkarak bir aşağı bir yukarı volta atıyordu.

"Anne, kendini sakinleştirmeye çalış. Ne zaman hüküm giyeceklerini öğrenmeye çalışacağım, o zaman belki mahkemeye gidip merhamet dilenirsin, Felipe'nin başkaları tarafından etkilendiğini söylersin-'

'Evet, *kardeşi* tarafından! Çabuk git ve lütfen babanı da bulmaya çalış. Maria, Eduardo'nun koşarak uzaklaşmasını izledi, sonra annesinin yaklaştığını duyunca kendini topladı.

"Nerelerdeydin kızım? José nerede?" "Her an gelebilir, anne, söz veriyorum.

"Umarım öyledir, çünkü herkes Lucía'yı dans ederken görmeyi bekliyor ve tabii ki

José ona eşlik etmeli. Akrabalarımız yakında eve dönüş yolculuğuna başlamalı. Paola mağaranın önündeki, doğrudan nehre inen otluk alanı gösterdi. Üzerinde birkaç araba park etmişti ve katırlar aralarında boş boş otliyordu. Kalabalık bir grup insan da küçük, derme çatma bir dans pistinin etrafında toplanmaya başlamıştı. Maria daha fazlasını gördü insanlar yol boyunca onlara doğru yürüyordu.

"Nedir bu anne?

"Hiçbir şey. Paola kızarma nezaketini gösterdi. "Sadece bazı arkadaşlarıma ve komşularıma Lucía'nın öğle yemeğinden sonra burada dans edeceğini söyledim.

"Yani bütün köye kendi özel gösterini yapacağını mı söyledin?" diye mırıldandı María. "José olmadan bu mümkün değil.

'Belki de ona ihtiyacımız yoktur. Belki burada onun yerine geçebilecek biri vardır. Gidip birini bulacağım.

"Anne, *Abuela* dans etmemi istediğini söylüyor ama babam burada değil. Lucía onun yanında belirdi. "Demek *onun* bana eşlik etmesini istiyor.

María, Lucía'nın minik işaret parmağını takip ederek toplanan kalabalığın arasından Chilly'ye, daha önce böyle tedirgin edici tahminlerde bulunan çocuğa doğru ilerledi. Elinde vücuduna göre çok büyük görünen bir gitar tutuyordu.

"*O mu?* Maria kaşlarını çatarak kızına baktı.

'Dün gece *Concurso*'da oynadı. Yetenekli ama ben babamın benim için çalmasını istiyorum.

"Maria? Yumuşak bir el omzunu kavradı ve döndüğünde *Bruja* Micaela, onun yanında duruyordu.

'Kızınızın başarısı için tebrikler. Gurur duyuyor olmalısınız,' dedi. dedi, Chilly onlara katılırken. Micaela çocuğun kafasını karıştırdı. 'Ve bu da kendi tarzında eşit derecede yetenekli. O da benim gibi yetenekli.

"Biliyorum," diye mırıldandı Maria, duymaya dayanamayacağı başka bir şey söylerse diye çocuğa bakmaya cesaret edemiyordu.

"Öyleyse Lucía, şimdi senin için çalacağım, *değil mi?*" dedi Chilly.

"Hayır, *teşekkürler*. Babamı bekleyeceğim. Benim için nasıl çalınacağını bilen tek kişi o,' diye otokratik bir şekilde cevap verdi Lucía.

"Chilly gelecekte senin için birçok kez çalacak," dedi Micaela. 'Ve .

..'

María dönüp *bruja*'ya baktı ve ruhları dinlerken her zaman yaptığı gibi gözlerinin kafasının içinde geriye doğru yuvarlandığını gördü.

'... Bu genç adam' - Micaela Chilly'nin omzuna vurdu - 'bir gün torununuza eve dönüşte rehberlik edecek.

"Torunum mu?" diye sordu Maria, kafası karışmıştı.

"Hayır, onun torunu. Micaela doğrudan Lucía'yı işaret etti. "Ne dediğimi unutma küçük *kardeşim*," dedi Chilly'ye. "O gelecek. Oh, çok sıcak! Biraz su bulmalıyım.

Micaela gitti ve Lucía şaşkınlıkla annesine baktı. "Torun sahibi olmak için çok gencim, değil mi anne?

"Evet, Lucía. Elbette öylesin. Chilly senin için oynayacak mı, oynamayacak mı? Kalabalık artıyor ve huzursuz olacaklar.

"Sizin için çalmak benim için onurdur, senyorita. Chilly, süt dişlerinin eksik olduğu boşluğu göstererek gülümsedi.

"Sanırım yapmalısınız," diye iç geçirdi Lucía. "Bir *bulerías* dansı yapacağım, değil mi anne?" "Sanırım bu uygun olur.

"Bir tane çalabilir misin? Lucía şüpheyle Chilly'ye sordu.

"Her şeyi çalabilirim senyorita. Gel bakalım. Chilly Lucía'nın elini kavradı.

"Bunu şimdi yapacağız, çünkü ailemin de eve dönmesi gerekiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Lucía da hiç şikâyet etmeden onu takip etti. İki minyatür sanatçı platformdaki yerlerini alırken yeşil alan seyircilerle dolmuştu. *Cajón* çalacak biri bulunmuştu ve Lucía sahnenin ortasına geçip açılış pozisyonunu alırken Chilly de bir taburede ona katıldı.

"¡Olé!" diye bağırdı.

"¡Olé!" diye cevap verdi kalabalık.

Chilly çalmaya başladı, gözleri Lucía'dan hiç ayrılmıyordu. Minik ayaklarının vuruşları başladı ve María büyülenmiş bir şekilde izledi. Gitarının telleriyle Lucía'nın her hareketini önceden haber veriyor gibi görünen çocuğun neredeyse şefkatli eşliğinden mi, yoksa Lucía'nın son iki günde aldığı övgülerden kazandığı özgüvenden mi bilinmez, kızının daha önce hiç bu kadar iyi dans ettiğini görmediğini düşünüyordu.

Kalabalık heyecanlanmıştı ve genç sanatçıları cesaretlendirmek için bağıryorlardı.

"¡Vamos ya! ¡Olé!" diye bağırdılar. Lucía dansını öyle gürültülü bir final vuruşuyla bitirdi ki, ahşap platform neredeyse altından parçalanıyordu.

Lucía selam verirken María alkışladı ve gitaristine doğru muhteşem bir el sallayarak teşekkür etti.

"Kızımız için çalan bu çocuk kim?" dedi arkasından bir ses.

'O benim ikinci kuzenim, José. Yetenekli, değil mi?

José onun yorumunu duymazdan geldi. "Neden Lucía'ya eşlik ediyor?" "Çünkü sen burada değildin," dedi María.

José geçirdi ve kendini dengelemek için ağır bir kolunu karısının omzuna koydu. Karısı onun içki içtiğini görebiliyor ve kokusunu alabiliyordu. Derme çatma sahneye doğru ilerlemek istedi ama Maria onu yeleğinden yakaladı.

Hayır, José! Seninle acilen konuşmam gerek. Eduardo seni buldu mu?

'Hayır, bulmadı. Bırak beni.'

'Beni dinleyene kadar olmaz. Hadi özel bir konuşma yapabileceğimiz bir yere gidelim.

"Bekleyemez mi?

Hayır, bekleyemez! Oraya doğru yürüyeceğiz.

İkisi birlikte yakındaki vagonlardan birinin arkasında durmak için hareket ettiler.

"Bu kadar önemli olan şey nedir, kadın?

"Oğlunuz Felipe kasaba hapishanesinde bir hücrede. O ve Carlos dün gece *Concurso*'da polis tarafından yankesicilik yaparken yakalandılar. Eduardo köyden üç çocuğun daha yakalandığını söyledi. Önümüzdeki birkaç gün içinde hüküm giyecekleri söylendi. Carlos kaçmayı başardı, ama bizim zavallı Felipe ...'

Maria gırtlaktan bir hıçkırık attı ve sonunda tüm dikkatini ona verdiğini anladı. "Hayır... José inledi ve başını ellerinin arasına aldı. Yukarı baktı Karısı, yüzünde yıkımla. 'Tüm hatalarıma rağmen, asla yapmadığım tek şey hırsızlıktır. Bunu çocuklarıma da aşıladığıma inanıyordum. *Tanrım*, buna inanamıyorum!

"Ne olacak José, biliyor musun?

"Hayır, ama belki daha önce böyle bir durumla karşılaşmış olanlar bize anlatabilir.

Evet, belki söyleyebilirler. Eduardo Carlos'u aramaya ve Felipe hakkında daha fazla bilgi edinmeye gitti.

'Bunların hepsi Carlos'un suçu. Onu ele geçirene kadar bekleyin,' diye homurdandı José. 'Mağaralarda toprağa gömülmüş olacak. Muhtemelen onu bulduğumda yapabileceklerimden polisten korktuğundan daha çok korkuyordur! Bu yüzden,

Şimdi köyü aramaya gidiyorum ve küçük kız olmadan geri dönmeyeceğim.
malparido.'

"Ona vurma José. Muhtemelen korkmuştur ve-"

'Ben onun babasıyım ve hak ettiğini bulacak. Hak ettiğini bulacak!" diye bağırdı, vücudu öfkeyle titriyordu.

María kocasının adım adım uzaklaşmasını, sonra da dolambaçlı patıkada gözden kaybolurken koşmaya başlamasını izledi.

"Lucía harika değil miydi! Paola kalabalığın arasında kızını bulmuş ve konuşurken ellerini birbirine kenetlemişti. 'Kuzenlerimiz hayran kaldı. Çok gurur duyuyor olmalısın.

"Gurur duyuyorum, anne.

"Öyle görünmüyorsun. Bir ruh gibi kül gibisin. Neyin var?' 'Hiçbir şey. Hafta sonu yorgunuyum, hepsi bu.

"Yorgun mu? Maria, daha otuz üç yaşındasın ama yine de yaşlı bir kadın gibi davranıyorsun. Belki de gözlerine ışığı geri getirecek bir iksir için Micaela'yı görmelisin. Şimdi gel de kuzenlerin gitmeden önce onlara veda et.

Maria annesini takip ederek akrabalarını Barselona'ya ve ötesine götürecek olan at arabalarının yanına gitti. Her biri Lucía için onu tebrik etti ve onun ve ailesinin yakında kendilerini ziyaret edeceği umudunu dile getirdi. María başını salladı ve ezbere gülümsedi, boğazı o kadar sıkılmıştı ki zorlukla konuşabiliyordu.

"Hoşça kalın, senyora. Chilly eteğini çekiştirerek onu yanına çağırıyordu. 'Merak etme, yardım gelecek. Yalnız olmayacaksın,' diye fısıldadı. Bir ebeveynin çocuğuna yaptığı gibi onun kolunu okşadı, sonra da babasının yanındaki arabaya tırmandı.

Bacakları şok ve yorgunluktan güçsüz düşmüş olsa da María, anne babası ve Lucía'nın yanında durmuş, vagon treni uzakta bir leke gibi görünene kadar el sallamıştı.

Lucía büyükbabasının dizine oturup parmağını emerken ve eski günlerin hikâyelerini dinlerken bir şekilde annesinin misafirlerin bıraktığı kalıntıları temizlemesine yardım edecek gücü topladı. Eve gitmek üzere kızını almaya gittiğinde Lucía mışıl mışıl uyuyordu.

"Ufaklık için fazla heyecanlı sanırım. Pedro onu Maria'nın kollarına bırakırken gülümsedi. "Bana Barselona'daki kafelerde dans etmesi için birçok teklif aldığını söyledi ama umarım o daha da büyüylene kadar bu teklifleri kabul etmezsin.

"Elbette hayır, baba.

"İyi misin, *kızım*? Pek kendinde görünmüyorsun.

Babası kızının bir tutam saçını nazikçe yüzünden geriye doğru taradı. Babasının bu hareketindeki şefkat, kızında kendini babasının kollarına atma isteği uyandırdı.

ona her şeyi anlatmak, ondan yardım ve tavsiye istemek istiyordu ama bunu yaparsa José'nin onu asla affetmeyeceğini biliyordu. Artık ailesinin reisi oydu.

Eve döndüğünde Lucía uyanmış ve *zapateado* çalışmaya başlamıştı. Dışarıda gösterişli bir şekilde, açıkça herhangi birinden daha fazla övgü almayı umarak

geçen köylüler. İlginin Lucía'nın çoktan bağımlısı olduğu bir uyuşturucu olduğu açıktı. María, José ya da Eduardo'nun kayıp oğullarından haber getirerek eve dönmesini beklerken kendini olabildiğince meşgul etti. Şimdiye kadar köyün her yerinde söylentiler dolaşmış olmalıydı.

Alacakaranlık çökerken Maria nihayet José'nin patika boyunca yürüdüğünü gördü. Rahat bir nefes alarak Carlos'un onun biraz gerisinde kaldığını gördü.

"Gir içeri. José oğlunu mağara girişine doğru itti. Carlos basamağa takıldı ve toprak zemine düştü. José onu takip etti ve tekmelemek için bir ayağını geri çekti.

"Hayır! María çığlık atarak oğluyla kocasının arasına girdi. "Cevap bu değil José, çok daha kötüsünü hak etse de. Felipe'nin nerede olduğunu bize söylemesi için duyularının sağlam olmasına ihtiyacımız var.

"Oğlumuzun nerede olduğunu biliyorum; Eduardo'nun size söylediği gibi, Felipe şehirde bir hücrede kilitli. José Carlos'un üzerine eğildi ve sinmiş oğlunu ayağa kaldırdı. "Ve küçük kardeşi hapisteyken, bu da arkadaşı Raul'un ahırında saklanıyordu, kesilmek üzere olan korkmuş bir keçi gibi. Eve gelip annesine ve babasına Felipe'ye ne olduğunu anlatmayı aklına bile getirmedi!

'Affet beni, affet beni, anne, baba. Korkmuştum, ne yapacağımı bilemedim. Carlos'un gözleri bir zamanlar olduğu çocuğun gözleriydi.

"Sen daha çok kendi üzgün derini kurtarmakla ilgileniyordun ve şimdi seni şehir hapishanesine götürüp kardeşin ve diğerleriyle birlikte cezalandırılman için teslim etmeliyim. Bu senin hak ettiğinden daha azı değil, seni zavallı korkak!

Hayır, baba! Bir daha asla bu kadar aptal olmayacağım. Bu diğer çocukların fikriydi, yemin ederim, ben ve Felipe, anneme biraz yiyecek ve belki de Lucía'ya güzel bir elbise alması için yardım edebileceğimizi düşündük.

"Kapa o pis çeneni," diye hırladı José. 'Artık bahane yok, ikimiz de biliyoruz ki çaldığınız tüm para boğazınıza dizilecekti!

Albaycín ailesinin tarihinde hiçbir zaman içimizden biri hapse girmedi. Açlıktan ölmek üzereyken bile, bulabildiğimiz yiyecek için *payo* kutularını kazımış olabiliriz, ancak hiçbirimiz senin kadar alçalmadık. Albaycín isminin yüz karasıydın! Albaycín'e dönmek için iyi bir fikrim var.

Seni bu evden çıkarıp sokaklara salacağım. Şimdi gözümün önünden kaybol.

'Peki, baba. Çok özür dilerim, anne.'

"Bir daha yanlış bir adım atarsan, seni polise ihbar eden öz baban olur!

Carlos sıvışıp perdenin arkasından yatak odasında kaybolurken Jose kükredi.

"Neler oluyor baba? Neden Carlos'a bağıırıyordun? Lucía mutfakta belirmişti.

"Bir şey yok, *querida*," diye kızını teselli etti María. 'Neden gidip yandaki küçük arkadaşın Inés'i ziyaret etmiyorsun? Belki ona ve kız kardeşlerine dansını gösterirsin," diye cesaretlendirdi onu mağaradan dışarı çıkarırken.

José bir tabureye çöktü, başı ellerinin arasındaydı. "Ay, María, çok utanıyorum. "Biliyorum José, diğer çocuklardan biri Carlos'un adını söylerse ne yaparız?

polis tarafından sorgulandıklarında?" Maria ona sordu.

'Endişelenmemem gereken tek şey bu. *Gitanolar* arasındaki onur onu güvende tutacaktır. *Tanrım*, bu çocuğun içinde beni kedi yavrusu gibi gösteren bir vahşilik var. Belki de onu evcilleştirmek için iyi bir kadının sevgisine ihtiyacı vardır. José karısına elini uzattı ve ona zayıf bir gülümseme verdi. "*Sen* iyi bir kadınsın María. Bunu gerektiği kadar sık hatırlamadığım için beni affet.

María, José'nin uzattığı eli tuttu ve aralarında nadir bir şefkat anı geçti.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu ona.

"Eduardo'nun dönmesini bekleyeceğiz. Diğer çocukların ailelerinden biri bu sabah hapishaneye gitti ama gardiyanlar oğlunu görmesine izin vermedi. Hapishane, Elhamra'ya gelen ziyaretçilerden yararlananlarla doluydu. Başka bir çete de bir *payo* çiftini bıçak zoruyla alıkoymuş. Arabaya pusu kurup paralarını ve mücevherlerini çalmışlar.

"Felipe hüküm giyerse, ne kadar ceza alır?

Yargıca bağlı. Yarın yoğun bir mahkeme salonu olacak.

Eduardo bir saat sonra José'nin verdiğiinden daha fazla haber getiremeden geri döndü. Genç yaşının iki katı kadar bitkin görünüyordu ama en azından Carlos'un bulunup eve dönmüş olması onu rahatlatmıştı. Çocukların karnı doyurulup yataklarına yatırıldıktan sonra - José Carlos'un tek başına yemesi için ısrar etmişti.

Odasında mum ışığı - Maria sepetlerini ahırdan çıkardı ve çalışmaya koyuldu.

"Bu gece bunu yapmana gerek yok, Mia.

José'ye baktı, onun kendisine taktığı ismi kullanmasına şaşırmişti. José aylardır böyle bir şey yapmamıştı. 'Ellerimi kullanmak zihnimi rahatlatıyor. Bu gece arkadaşlarınla dışarı çıkmayacak mısınız?

"Hayır. Seninle Lucía hakkında konuşmamız gerek.

"Bence bugün yeterince konuştuk, sence de öyle değil mi?" "Bu bekleyemez.

Maria sepeti yere bıraktı ve kocasının mutfaktaki sandalyesine yerleşmesini izledi. "O zaman bana anlatsan iyi olur.

"Birçok teklif aldım.

"Demek bana söyledin.

"Bu eve iyi para getirecek ciddi teklifler. "Ve dediğim gibi, bunlar geri çevirmen gereken teklifler.

Dediğim gibi, bunu aşmanın yolları var. Gitarist olarak işe alınacak kişi ben olacağım. Lucía tıpkı *Concurso*'da yaptığı gibi aniden sahnede belirecek. Herkes Lucía'nın yeteneğini daha geniş bir kitleye göstermek için risk almaya hazır.

"Çocuğumu yasadışı çalıştırıp sana da üç kuruş para öderken kendi ceplerini doldurmak için.

'Hayır Maria, Barselona'daki eski patronum Lucía benimle birlikte olursa maaşımı üç katına çıkarmayı teklif etti. Bu miktar haftanın her günü ailemiz için iyi bir yemek pişirmeni sağlar!

'Evet, ama sen ve Lucía burada olmadan, José. Barselona çok uzakta.'

'Mia, sence de denememiz gerekmez mi? Burada ne tür bir hayatımız var ki zaten? Çalmaya hazır olacak kadar paraya muhtaç evlatlar! Tencerede pişirecek bir şey yok, giysiler yırtık pırtık?' José ayağa kalktı ve yürümeye başladı. 'Lucía'nın dansını gördün, neler yapabileceğini biliyorsun. O eşsiz biri ve biz çaresiziz.

"Kocam ve kızım gitsin ve biz sensiz kalalım diye bu aileyi ayıracak kadar çaresiz mi?

"Her şey yolunda giderse, birkaç hafta içinde çocuklarla birlikte Barselona'ya taşınabilirsiniz.

Maria, kocasının hemen onlarla gelmesini önermesini beklemiyor olsa da, bu fikrin aklının ucundan bile geçmemiş olması

Onları geride bırakmanın bir seçenek olarak görülmesi onu şok etti.

'Hayır, José! Lucía çok genç, o kadar. Barselona büyük bir şehirdir, hırsızlar ve serserilerle doludur... öyle olduğunu biliyorsun.

'Evet, biliyorum, çünkü şehri iyi tanıyorum, bu yüzden onu seçeceğim Madrid ve Seville'den gelen diğer tekliflerin üstünde. Orada tanıdıklarım var Mia. Kızımızı güvende tutabilirim.

María onun gözlerinde yıllardır görmediği bir ışık gördü ve bunun sadece Lucía'yla değil, kendisiyle de ilgili olduğunu fark etti. Ona parlaması, engellenen hayallerini gerçekleştirmeye çalışması için bir şans daha veriliyordu.

Maria birden gerçeği görerek gözlerini kıstı. "Evet dedin, değil mi?"

"Bugün gidiyordu. Ona bir cevap vermek zorundaydım. José'nin gözleri anlaması için yalvarıyordu.

Mutfağa sessizlik çöktü. Sonunda derin bir iç çekti ve gözlerinde biriken yaşlarla ona baktı.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Üç gün içinde. "Lucía biliyor mu?"

"Oradaydı, evet demem için bana yalvarıyordu. Bar de Manquet Barselona'daki en iyi flamenko kafelerinden biridir. Bu bizim için harika bir şans.

onu. Eminim bunu görüyorsunuzdur?

"Annesine sormak aklına bile gelmedi," diye fısıldadı Maria. 'Peki ya Felipe hapse girerse? Oğlunu orada yalnız mı bırakacaksın? Ve Carlos'un bir babanın rehberliğine ihtiyacı var, José.

'Lucía'nın Barselona'da itibar kazanması için geçecek kısa sürede hem anne hem de baba olabileceğine eminim. Bu hepimiz için yepyeni bir hayatın başlangıcı olabilir," diye yalvardı.

"Yani karar verildi. Maria ayağa kalktı ve kocasına sırtını döndü. "Söyleyecek başka bir şey yok.

Ayağa kalktı ve bir elini Mia'nın sırtında gezdirdi. 'Gel Mia, yatağa gidelim. Seninle yatmayalı uzun zaman oldu.

Çünkü ben yalnız başıma uykuya daldığımda sen hiç burada olmuyorsun.

Bir *gitana* eşinin kocasının evlilik haklarını asla inkâr etmemesi gerektiğini bilen Maria isteksizce elini tuttu ve onu yatak odalarına kadar takip etti. Onun yanına uzandı ve en mahrem yerini koruyan pamuklu eteklerini çektiğini hissetti. Adam onun üstüne tırmanıp içine girdiğinde

hassas bedeninde, sadece onun serbest kalacağı anı ve ardından gelecek huzur ve sessizliği bekledi.

Homurdanması ve yuvarlanması uzun sürmedi. Orada öylece yatıyordu, etekleri hâlâ belinin üzerindeydi ve karanlığa bakıyordu. Yanağından aşağı tek bir damla yaş süzüldü.

Ne hale geldin, Maria? diye sordu kendi kendine.

Yorgun ruhundan gelen cevap *hiçbir şeydi*.

"Bir ay mı? Maria dehşet içinde José ve Eduardo'ya baktı. 'Siz değil miydiniz Yargıca sadece on üç yaşında olduğunu açıklayabilir misin? ¡Dios mío! O daha bir çocuk ve tek yaptığı bir şey olduğu halde diğer suçlularla birlikte hapse atılacak.

Kardeşini takip et!

"Denedik, Mamá," diye açıkladı Eduardo, "ama mahkeme salonu çılgınlıktı - mahkum edilecek o kadar çok adam vardı ki, onun için savunma yapmaya yaklaşamadık. Hepsini bir araya getirdiler - tüm çeteyi. Suçlama okundu ve birkaç saniye içinde yargıç cezalarını açıkladı.

"Bu adalet değil!" diye bağırdı Maria.

"*Gitanolar* asla adalet görmez, sadece cezalandırılır," dedi José, azalan bir şişe anasonlu konyağı sakladığı mutfak dolabına giderek. "Daha kötüsü de olabilirdi, ondan önceki hırsızlar altı ay ceza aldılar. Şişenin mantarını çekti ve büyük bir yudum aldı. "*Payo*'nun gözünde hepimiz suçluyuz.

"Zavallı oğlum," dedi Maria, gözyaşlarının yüzünden akmasına aldırmadan.

'Umalım da bu deneyim ona bir ders olsun. Ve sen,' diye havladı José, Carlos yatak odasından çıktı. "Bak bu annene ne yaptı.

Carlos, Maria'yı kucaklamak için kollarını uzatırken, "Affet beni," diye yalvardı.

Maria ona sırtını döndü.

"En azından gidip onu ziyaret edebilir miyim?" diye sordu gözyaşlarını sertçe silerken.

Ailede okuma bilen tek kişi olan Eduardo, "Evet, saatleri buraya yazdım," diye yanıtladı. Kâğıt parçasını annesine uzattı. "Ben de seninle geleceğim.

"Felipe'ye ne oldu? Lucía mağaranın girişinde belirdi. "Az önce biri bana onun şehirdeki hapisyanede olduğunu söyledi. Doğru mu bu?

"Evet, doğru," dedi José. 'Felipe kötü bir şey yaptı - *Concurso*'da biraz para çaldı - ve şimdi cezalandırılacak. Siz asla hırsızlık yapmazsınız, *değil mi prensim?*

"Buna ihtiyacım olmayacak baba, çünkü sen ve ben şarkılarımız ve danslarımızla bu aileyi zengin edeceğiz!"

"Lucía ne demek istiyor? Eduardo babasına döndü.

"Oğullarına söyleyen iyi olur José. Eduardo ve Carlos şaşkın şaşkın bakarken María burnunu önlüğüne sildi.

José öyle yaptı, heyecanlı kızı şimdi onun dizine tünemişti.

"Ve ben yokken siz çocuklar annenize göz kulak olsanız iyi olur, yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsınız.

Sefil küçük mutfaklarında duran María bir an için Barselona'ya kaçanın kendisi olmasını diledi. Köyde Felipe'yle ilgili söylentiler çoktan yayılmıştı ve kızı ne kadar yetenekli olursa olsun, hiçbir şey onun annesi olarak hissettiği aşığılanmayı telafi edemezdi.

Carlos yatak odasına geri döndüğünde ve José ayrılmadan önce 'halletmesi gereken işler' olduğunu söylediğinde, Eduardo annesiyle birlikte dışarıdaki basamağa oturdu. Eduardo annesinin elini tuttu ve annesi onun genç teninin, büyükbabasının demirhanesinde yaptığı kaba işlerden dolayı nasıl nasırlaştığını ve yara izleri taşıdığını gördü.

"Babam yokken sana ben bakarım anne.

Maria ona döndü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona zayıf bir gülümseme verdi. 'Yapacağını biliyorum, benim güzel oğlum. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.'

*

"Şimdilik hoşça kal Mia. José, María'nın ellerini avuçlarının içine aldı ve parmak uçlarını öptü.

'Geldiğinizi nasıl bileceğim? İkinizin de güvende olduğunu?' diye sordu. Aile, José ve Lucía'nın bavullarının yerleştirildiği, José'nin kuzeninin katırının ve arabasının yanında dururken, kocasının gitar kutusu en ön sırada yer alıyordu.

'En kısa zamanda bu yoldan geri dönecek bir yolcuyla size bir mesaj göndereceğim. Lucía, annene hoşça kal de.

"*Adiós*, Mamá," dedi Lucía itaatkâr bir tavırla. Ama ona sıkıca sarılırken, María kızının yola çıkmak için sabırsızlandığını fark etti.

"Gitmeden önce oğlunu hapishanede ziyaret edememiş olman çoküzücü," dedi José'ye nefesinin altından.

"Ziyaret Cuma gününe kadar değil ve patronum Lucía'ya Perşembe günü orada olacağıma söz verdim. Sadece bir ay, María. Çabucak geçecek ve ona asla unutamayacağı bir ders verecek.

María, José'nin hapisteki oğlu hakkında hiçbir olumsuz düşünceye kapılmadan zaferle ayrılmak istediğini görerek, "Tabii hayatta kalırsa," diye mırıldandı.

"Evet. José, María'nın onu asla bırakmayacağından endişeleniyormuş gibi Lucía'yı annesinin kucağından çekip aldı, sonra da çocuğu arabanın önündeki kaba tahta bankın üzerine kaldırdı. "Gitmeliyiz. Dizginleri tutan kuzeni Diego'nun yanına tırmandı. 'Barselona'ya seyahat eden herkese haber gönder. Bar de Manquet'ye gelmelerini ve yeni yıldızı görmelerini söyle! ¡*Vamos!*

Diego dizginleri katırın sırtına vurdu ve patikada ilerlemeye başladılar. Mağaralarının önünde yolcuları uğurlamak için bekleyen başkaları da vardı, bu yüzden María duygusal bir performans sergilememek için elinden geleni yaptı ve Eduardo'nun sıkı koluna yaslandı.

"*Adiós*, Mamá, gel ve beni Barselona'da dans ederken gör! Seni seviyorum!" diye bağırdı Lucía araba gürültüyle uzaklaşırken.

"Ben de seni seviyorum, *querida!* María, onlar uzakta sadece bir leke gibi görünene kadar el salladı.

"İyi misin anne? İçeri girerlerken Eduardo sordu. 'Belki de benimle gelip büyükannenle biraz vakit geçirmelisin. Bugün senin için zor olmalı.

"Geri dönecekler. Maria bu sözleri söylemek için derinlere daldı. "Ve onlara hak ettikleri tüm başarıları diliyorum.

"O halde işe gitmeliyim. Carlos da benimle gelecek, bakalım biraz metal döverek tava yapabilecek mi?

Maria ortanca oğluna baktı, o da rahatsız bir teslimiyetle omuz silkti. İkisi ayrılırken, en azından metal dövmenin bir insanı çıplak yumrukla dövmekten daha iyi olduğunu düşünerek kendini teselli etti.

"Yani," dedi kendi kendine, "yalnızım. Ne yapmalıyım? Şaşkınlıkla mağarasının etrafına bakındı. Günlerinin çoğunun böyle başladığını, kocasının ve çocuklarının olmadığını bilse de, bugünkü fark, üçünün bu gece hala kayıp olmasıydı.

Ama iyi haberler de vardı, dedi kendi kendine kararlılıkla. Belki Lucía ve José, Barselona'ya taşınmalarına yetecek kadar para kazanabilirlerdi. bildiği tek evi terk etmek anlamına geliyordu. İhtiyaç duydukları taze başlangıcı onlara verebilir.

*

Ertesi Cuma günü Maria, Felipe'yi hapishanede ziyaret etmek için Granada'ya gitmeye hazırlanırken Paola, "Köyde yüzünü göstermeye nasıl dayanıyorsun bilmiyorum, Maria," diye mırıldandı. 'Oğlun ikimizin ailesine de utanç getirdi. Umalım da babanın *payo* müşterileri onun torunumuz olduğunu duyup işlerini geri çekmesinler.

"Çok üzgünüm, anne," diye içini çekti, "ama olan oldu ve şimdi hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.

Granada'nın merkezinde, sokaklar sabah pazarına akın edenlerle doluydu ve María ile Eduardo, tozlu havaya taze kokularını yayan incir, limon ve portakal yüklü arabaların yanından geçip gittiler. Hapishane kapısının önündeki uzun ziyaretçi kuyruğuna katıldılar ve güneş başlarına vururken içeri alınmayı beklediler.

Sonunda içeri girmelerine izin verildi ve parlak güneş ışığının tam tersine, içerideki hava nemli ve kokuşmuştu, yıkanmamış ve çürümüş cesetlerin kokusu o kadar güçlüydü ki Maria burnunu kapatmak için bir mendil kullanmak zorunda kaldı. Muhafız, yolu aydınlatmak için bir mum kullanarak onları sayısız basamaktan aşağı indirdi.

"Sanki mahkûmlar burada diri diri gömülüyormuş gibi," diye fısıldadı Maria, onu dar bir koridor boyunca takip ederlerken, altlarındaki zemin lağım kokusuyla ıslanmıştı.

Gardiyan onlara büyük bir hücreyi göstererek, "Oğlunuz orada," dedi. María parmaklıkların ardında, oturmuş, ayakta duran ya da yer bulabildikleri her yerde yatan bir yığın bedeni ancak seçebiliyordu.

"Felipe!" diye seslendi. Mahkûmlardan birkaçı kendine geldi, sonra başka tarafa baktı.

"Felipe? Orada mısın?"

Onun ortaya çıkması ve kalabalığın arasından kendine yol açması biraz zaman aldı.

Sonunda metal parmaklıkların arasından ellerini kavradığında ağlamaya başladı.

"Nasıl dayanıyorsun, *hermano*? Eduardo sordu, kendi sesi de duygusallıktan boğulmuştu.

Felipe kısık sesle, "İyiyim," dedi ama iyi olmaktan çok uzak görünüyordu.

Zayıf

Yüzü ay kadar solgundu, uzun siyah bukleleri kabaca kesilmişti ve kel kafasında yara izleri bırakmıştı. "Anne, ağlama, sadece bir ay, idare edebilirim. Dudakları titremeye başladı. "Affet beni anne, ne yaptığımı bilmiyordum, anlamamıştım. Ne kadar aptalım! Aileme yaşattığım utanç yüzünden kalbime bir bıçak saplamak istiyor olmalısın.

"*Querido*, her şey yoluna girecek, Mamá senin için burada ve seni affediyorum. Onun elini tuttu; acı soğuğa rağmen nemli hissediyordu. 'Seni besliyorlar mı? Nerede uyuyorsun? Mutlaka daha fazla oda olmalı...' Oğlu başını sallayınca Maria'nın sesi kesildi.

"Nerede yer varsa orada uyuyorum ve *evet*, bizi günde bir kez besliyorlar-" Birdenbire göğsünü tuttu, öksürük onu sarstı.

'Öksürüğün için Micaela'dan sana bir şişe tonik getireceğim. Aman Felipe, ben-'

'Lütfen anne, ağlama. Bunu kendime ben yaptım. Yakında eve döneceğim, söz veriyorum.'

"Bir şeye ihtiyacın var mı, *hermano*? Annesinin sıkıntısını gören Eduardo sözü devraldı.

Felipe, 'Burada her şey için bir karaborsa var ve geri kalanımıza erzak dağıtanlar da en güçlü adamlar,' diye itiraf etti. 'Getirebileceğin herhangi bir şey... biraz ekmek ve peynir ve belki biraz da sıcak tutacak giysi. İstemsizce titredi.

"Elbette," diye onayladı Eduardo, muhafız onlara zamanlarının dolduğunu söylerken. 'Güçlü olun ve gelecek hafta görüşürüz. Tanrı sizinle olsun,' diye fısıldadı perişan haldeki annesini götürürken.

Takip eden günlerde Maria, ziyarete izin verildiğinde hapishaneye tek başına sefil bir yolculuk yaptı. Ve her ziyaretinde oğlu daha zayıf görünüyordu.

"Geceleri burası çok soğuk," diye fısıldadı ona, "ve senin battaniyen hemen çalındı. Onunla savaşacak gücüm yoktu.

!

"Felipe, sadece iki haftan kaldı, o kadar, sonra yeniden başlayabilirsin, değil mi?

"*Evet*, anne. Başını yorgunca salladı, gözyaşları kirli yüzünde izler bırakıyordu. María'nın kalbi onun hırıltılı nefeslerini duydukça sıkıştıyordu.

"İşte nefes alman için iksir, Felipe. Ve işte, kimse görmeden bunu hemen ye. Ona küçük bir somun ekmek uzattı ve yarısını mideye indirmesini, sonra da kalanını ince gömleğinin altına saklamasını izledi.

Ziyaret saati bittiğinde ondan ayrılmak, María'nın katlanmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi. Eve dönerken yol boyunca ağladı, keşke José'yle konuşabilseydim diye düşündü. Diğer oğullarına yük olmak istemiyordu.

Sessiz mağarasına geri dönerken kendi kendine, 'Felipe için bile olsa üstesinden geleceğim,' dedi. Henüz Felipe'ye babasının ve José'nin küçük kız kardeşi Barselona'ya gitmişti.

"¡Hola!

María arkasını döndü ve mağaranın girişinde Ramón'u gördü. "Rahatsız mı ediyorum?

"Hayır," diye omuz silkti María. "Herkes dışarıda.

"Sana bir şey getirdim," dedi Ramón, bir sepet uzatarak.

"Biraz daha taze portakal mı? Ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Hayır, sadece annemin getirdiği, yiyemediğimiz kekler.

Maria sepetteki *magdalenaların herkesin tıka basa* yiyebileceği lezzetler olduğunu biliyordu ve bu jest karşısında duygulandı.

"Teşekkür ederim.

"Felipe nasıl?

Şekerin kendisini daha az baygın hissetmesini sağlayacağını umarak keklerden birini ısıtırken, "Zorlanıyor," dedi.

"Eminim öyledir. Ben sizi yalnız bırakayım ama yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin.

"Söylerim, teşekkür ederim," dedi

minnetle. Ramón ona başıyla selam verdi

ve mağaradan ayrıldı.

*

O sıcak ve kuru Temmuz ayında geçen her gün, Maria *gitano*'yu durdurdu. Gezinler ya şehirdeyken ya da şehir surlarından Sacromonte'ye geçtiklerinde. Hiçbiri Barselona'dan bir haber getirmemişti. Felipe'nin iksirlerini almaya gittiğinde Micaela'ya danıştı.

Micaela'nın tek önerisi, "Onları düşündüğünden daha kısa sürede göreceksin," oldu.

En azından her geçen gün Felipe'nin eve dönmesine bir gün daha yaklaşıyordu.

Sonunda hayalini kurduğu gün gelmişti. Maria içeride durdu Hapishanenin dışındaki diğer annelerle birlikte heyecan ve endişe içindeydiler. Kapılar açıldı ve karmakarışık, dağınık bir sıra adam dışarı çıktı.

"*Aşkım*, Felipe! Maria oğluna koştu ve onu kucakladı. Onun bir deri bir kemik kaldığını, giysilerinin vücudundan paçavra gibi sarktığını ve pis kokusunun boğazına safra kaçmasına neden olduğunu hissedebiliyordu. *Önemli değil*, diye düşündü, oğlunun cılız kolunu kendi kolunun arasına sokarken. *O artık özgür*."

Katır Paca'yı getirmiş olmasına rağmen, eve giden uzun yol zorlu bir mücadeleleydi. Felipe'nin derin öksürüğü Arnavut kaldırımlı sokaklarda çınılıyordu.

Sacromonte sonunda dik yokuşu tırmanırken, katırın sırtında güçlükle dik oturabildiği için ona destek olmak zorunda kaldı.

Eve vardıklarında Maria onu giysilerinden sıyırdı ve üzerindeki pisliği sıcak bir bezle nazıkçe yıkadı, ardından onu sıkıca Yatağındaki battaniyeleri. Giysilerinden geriye kalanlar bitlerle doluydu ve kadın onları daha sonra yakmak üzere bir kenara koydu.

Onun bakımları sırasında Felipe yatakta yatıyor, gözleri kapalı ve göğsü kabarmış bir halde neredeyse hiç konuşmuyordu.

"Bir şeyler yemek ister misin? Maria ona sordu. "Hayır, anne, sadece uyumam gerek.

O gece boyunca mağara Felipe'nin öksürük sesleriyle yankılandı ve Maria sabah kalktığında hem Eduardo'yu hem de Carlos'u mutfakta uyurken buldu.

"Gürültü yüzünden taşındık," dedi Eduardo, María ona kahvaltı için bazlama uzatırken. 'Anne, Felipe çok hasta. Ateşi var ve öksürüyor...' Çaresizlik içinde başını salladı.

'Ben gidip ona bakacağım. Siz ikiniz demirhaneye gidin.

Maria çocukların uyuduğu odaya gittiğinde Felipe'nin yanmakta olduğunu gördü. Aceleyle bitki dolabına gitti ve bir karışım hazırladı.

kurutulmuş söğüt kabuğu, çayır çiçeği ve ateş otu infüzyonunu içirdikten sonra Felipe'nin başını avuçladı ve sıvıyı dudaklarının arasına kaşıkladı. Birkaç saniye sonra kustu. Maria bütün gün Felipe'nin yanında oturdu, ateşini düşürmek için nemli bir bez kullandı ve ağzına su damlattı ama yine de ateşi düşmedi.

Gün batımında Maria, Felipe'nin nefes almakta zorlandığını, göğsünün çabayla inip kalktığını duyabiliyordu.

'Maria, Felipe hasta mı? Duvarların arasından öksürdüğünü duydum," diye bir ses geldi mutfaktan. María perdenin arkasından bakınca Ramón'un elinde iki portakal tuttuğunu gördü.

"Evet Ramón, Felipe çok hasta.

"Belki bunlar onu iyileştirir? Meyveleri gösterdi.

'*Gracias*, ama sanırım bundan daha fazlası gerekecek. Micaela'yı çağırıp ona bir iksir vermesini söylemeliyim ama onu bırakmaya cesaret edemem ve çocuklar da henüz işten gelmediler. Maria başını salladı. "Tanrım, sanırım durumu çok ciddi.

"Merak etme, gidip Micaela'yı getireceğim.

María onu durduramadan Ramón mutfaktan çıkıp gözden kayboldu. Micaela yarım saat sonra geldi, yüzünde endişe maskesi vardı.

"Beni onunla bırak, María," diye emretti. "Burada sadece ikimize yetecek kadar hava var.

Maria söyleneni yaptı ve diğer oğulları için patates ve havuçtan oluşan ince bir çorba hazırlamaya konsantre olmaya çalıştı.

Micaela mutfağa geldi, ciddi görünüyordu. "Onun nesi var?

'Felipe'nin akciğerlerinde bir hastalık var. Bu hastalığa Bu hücrelerin rutubeti, çünkü çok ilerlemiş. Onu buraya, daha fazla hava olan mutfağa getirin.

"İyileşecek mi?

Micaela cevap vermedi. "Al, ona biraz haşhaş tentürü içirmeye çalış. En azından uyumasına yardımcı olur. Eğer sabaha kadar iyileşmezse Onu şehirdeki bir hastaneye *götürmeyi* düşünün. Ciğerleri suyla doluyor ve boşaltılması gerekiyor.

'Asla! Hiçbir *gitano* o hastaneden canlı çıkamaz! Bak *payolar* zavallı oğluma ne yaptı bile.

'O zaman Meryem Ana'ya bir mum yakıp dua etmenizi öneririm. Üzgünüm, *querida*, ama yapabileceğim çok az şey var. Maria'nın ellerini kendi elleriyle kavradı. "Benim yardımım için çok ileri gitti.

Eduardo ve Carlos demirhaneden döndüklerinde Felipe'yi mutfağa taşıdılar ve paletin üzerine yatırdılar. María, yastığının öksürdüğü kanla lekelenmiş olduğunu görünce ürperdi. Kadın kendi yatağından daha temiz bir yastık aldı ve yavaşça başının altına yerleştirdi. Zar zor kıpırdadı.

"Cildi mavi görünüyor, anne," dedi Carlos endişeyle, güvence için Maria'ya bakarak. Maria'nın verecek bir şeyi yoktu.

"Aşağı inip büyükanne ve büyükbabamızı getireyim mi? Eduardo ona sordu. "Onlar ne yapacaklarını biliyor olabilirler. Kardeşi yerde nefes almak için çırpınırken o bir aşağı bir yukarı volta atıyordu.

"Keşke babam burada olsaydı," diye ekledi Carlos dokunaklı bir şekilde.

Maria onları dışarı çıkardı ve Felipe'nin yanına diz çöktü.

Felipe'nin alnını yıkarken, "Annem burada, *aşkım*," diye fısıldadı.

Kısa bir süre sonra, kardeşlerini desteklemek ve nefes almasına yardımcı olmak için ahırdan saman çuvalları getirmeleri için çocuklarını çağırdı.

Gece ilerledikçe Felipe'nin nefes alış veriş i giderek daha da düzensizleşti; öksürmek ve ciğerlerini geçici olarak temizlemek için bile gücü kalmamış gibiydi. Ayağa kalkarak dışarıya, diğer iki oğlunun endişeyle sigara içtiği yere doğru yürüdü.

'Eduardo, Carlos, gidip büyükanne ve büyükbabalarınızı getirin. Hemen gelmeliler. Ne demek istediğini anlayan oğullarının gözleri yaşlarla doldu.

"Peki anne.

Olabildiğince hızlı koşabilmeleri için onlara yollarını aydınlatmaları için bir kandil uzattı, sonra Felipe'nin yanına çömeldi.

Gözleri irkilerek açıldı ve ona odaklandı. "Anne, korkuyorum," diye fısıldadı.

'Ben seninleyim Felipe. Annem burada.

Küçük bir gülümseme verdi, '*Te amo*' diye mırıldandı ve birkaç saniye sonra gözlerini son kez kapattı.

*

José ve Lucía'yı eve getirmek için Barselona'ya seyahat eden herkese haber gönderilirken, María ve ailesi yas tutmaya başladı. Felipe'nin cesedi, hayvanlar dışarı çıkarıldıktan sonra ahıra konuldu, böylece akrabaları ve köylüler gelip saygılarını sunabilirlerdi. Beyaz zambaklar ve parlak kırmızı Etrafa nar çiçekleri serpiştirilmişti, güçlü kokuları yanında yanan tütsü ve mumların kokusuna karışıyordu. Maria gece gündüz orada oturuyor, çoğu zaman ruhları uzaklaştırmaya yardım etmek için ona katılan başkalarıyla birlikte oluyordu. Micaela Felipe'nin ruhunu korumak için geleneksel büyüleri ve tılsımları yaptı, böylece ruh özgürce cennete uçacaktı. Maria oğlunu hayal kırıklığına uğrattığı tüm yollar için tekrar tekrar af diledi. Hayır Ruhlarla etkileşime girme korkusuyla kimse cesede dokunmadı.

En daimi yoldaşı, kardeşi için ağlayan ve feryat eden Carlos'tu. María, Felipe'nin geri dönüp kendisine musallat olmasından korktuğunu biliyordu. günlerinin geri kalanında. İki kez, kardeşinin ruhu için dua etmek üzere dağın tepesindeki Sacromonte Manastırı'na hacca gitmişti. Belki de bu şekilde, dağın kokuşmuş sıcağında saatlerce oturmaktan kurtulacağını düşünmüştü. ama Maria onun için en iyisine inanmaya hazırdı.

Ailedeki herkes için hayat durmuştu; geleneklere göre Felipe toprağa verilene kadar kimse bir şey yiyip içemez, yıkanamaz ya da çalışamazdı. Üçüncü gün Maria susuzluktan, açlıktan ve şoktan bayılabileceğini hissetti, Paola onun yanına oturdu ve kızına biraz su uzattı.

"İçmelisin, *kızım*, yoksa yakında tabutunu takip edeceğiz. "Anne, buna izniniz olmadığını biliyorsun.

"Eminim Felipe, annesinin ona göz kulak olurken biraz su almasını affedecektir. Şimdi iç.

Maria öyle yaptı.

"Barselona'dan haber var mı? Paola sordu.

"Hayır.

'O halde Felipe'yi José olmadan yatırmanız için size yalvarıyorum. Her şey bir yana, koku korkunç...' Paola burnunu kırıştırdı. "Şimdiden sinekleri çekiyor ve hastalık yayacak.

"Sus, anne. María parmağını dudaklarına götürdü, Felipe'nin, oğlunun dünyevi kalıntılarının çürüyen bir et parçasından başka bir şey değilmiş gibi konuşulduğunu duymasından korkuyordu. 'Oğlumuzu babası olmadan gömemem. José beni asla affetmez.

'Ben de diyorum ki, oğlu hapse atıldığında *onu* terk ettiği için asıl *sen* affetmemelisin. María, onu yarın gömmelisin. Hepsi bu kadar.

Annesi gittiğinde Maria da onun peşinden kokuşmuş ahırdan çıktı ve sendeleyerek mutfağa girdi. O bile cenazeyi daha fazla tutamayacağını biliyordu.

Mutfağa göz gezdirirken küçük bir gülümsemeye izin verdi. Görünüşe göre tüm köy yiyecek, konyak ya da tatlı bir hediye ile gelmişti. En azından cenazeden sonra sunacak bir şeyleri olacaktı. Bir mum yakarak Kutsal Bakire'nin solmuş resminin altında diz çöktü. Ondaki af diledi, sonra arkasını döndü ve aynı şeyi Yukarı Dünya'daki ruhlardan da istedi. Sonra dışarı çıktı ve Eduardo ile Carlos'u sigara içerken buldu.

"Cenaze törenini yarın yapacağımızı köyde duyurabilir misiniz?" dedi.

'Evet, anne, şimdi gidiyoruz. Ben alt patikadan gideceğim, sen de üst patikadan, *hermano*,' diye önerdi Eduardo Carlos'a.

"Çocuklar..." diye durdurdu onları, tam kaçmaya başlamışlardı ki. "Babanızın kızacağını düşünüyor musunuz?"

"Eğer kızarsa, o zaman bunu hak ediyordur," diye yanıtladı Eduardo sertçe. 'Baştan hiç gitmemeliydi.'

*

Cenaze alayı, katırları süsleyen zambakların baş döndürücü kokusu eşliğinde, selvi ağaçları ve çiçek açan kaktüslerle bezeli yamaçtan yukarı doğru ilerledi. Maria, babasının oğullarının yardımıyla atölyesindeki meşe kalıntılarından yaptığı tabutun önünde yürüdü. Kederli bir feryat yükseldi ve María bir cenaze ağıtı söylemeye başlayan annesinin sesini tanıdı. Paola'nın sesi, yaşı ve duyguları nedeniyle sertleşmiş olsa da, kalabalık onunla birlikte şarkı söylemeye başladığında yükseldi. María sessizliğe izin verdi Gözyaşları yüzünden aşağı ve altındaki kuru toprağa dökülür.

Tören, Felipe'nin ruhunu ve geride kalanları korumak için sessizce anlaşılmaz sözler mırıldanan Micaela ile yan yana geleneksel bir Katolik cenazesinin garip bir meleziydi.

Maria gözlerini vadiden aşağıya, bin yıllık tarihi boyunca çok fazla kan dökülmüş olan Elhamra'ya dikti. Bir nedenden ötürü buradan hep korkmuştu ve şimdi nedenini anlıyordu. Burası oğlunun ölüm cezasının verildiği yeri.

Maria ertesi sabah uyandığında sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi hissediyordu. Oğullarının işe zamanında gittiğinden emin oldu. İkisinden ilk kalkan Carlos oldu. Felipe'nin ölümünden iyi bir şey çıktıysa, o da Carlos'un hissettiği suçluluk duygusunun -en azından şimdilik- onu ıslah etmiş olmasıydı.

María, Ramón'un dün akşam getirdiği taze portakal suyundan kendine biraz doldurduktan sonra basamağa oturup yudumladı. Bir zamanlar altı kişilik bir aileydiler; şimdi sayıları yarıya düşmüştü.

Bir şekilde Felipe'nin asla geri gelmeyeceğini kabul etmek zorundaydı ama kocası ve kızı ... Güçlü güneş ışığında gözyaşlarını kırıştırdı, onların da hayalinde birer hayalete dönüşmesinden korkuyordu.

"Neredesiniz?" diye sordu gökyüzüne. "Lütfen, bana haber gönderin.

O günün ilerleyen saatlerinde yas peçesini taktı, tavuklarının değerli yumurtalarından ikisini aldı ve Ramón'un mağarasına gitti.

"Kocamın Barcelona'daki işverenine yazmanı istiyorum," dedi ona. Ramón yazı yazabilen az sayıdaki *gitanodan* biriydi ve yiyecek ya da odun hediye edildiğinde seve seve mektup yazardı. "İşte, sana bunları getirdim. Kadın yumurtaları uzattı.

Adam ellerini onunkilerin üzerine koydu ve başını salladı. "Maria, senden hiçbir şekilde para alamam, hele şu anda hiç alamam. Bir dolaba gidip yazı gereçlerini çıkardı, sonra Maria'ya mutfak masasına oturmasını işaret etti. "Her şeyden önce, bu adam okuyabiliyor mu?

"Bilmiyorum, ama iş sahibi bir şehir adamı, bu yüzden yapabileceğini varsaymalıyız.

"O halde başlayın.

"Sayın Bar de Manquet Müdürü," diye yazdırdı María. "Sanırım birkaç hafta önce Senyor José Albaycín'e gitarist olarak bir iş teklif etmişsiniz.

Granada'daki yarışmada onunla ve kızım Lucía ile tanıştığınızda. Eğer hala kafenizde çalışıyorsa, lütfen karısının ona acil bir haberi olduğunu iletir misiniz?

Ramón ona baktı, gözlerinde sempati vardı, kalemi kâğıdın üzerinde geziniyordu.

"Hayır," diye duraksadı, birden José ve Lucía'nın işverenine yazdığını fark etti, bir eşten gelen ricayı hoş karşılamayacak, çalışanlarına derhal eve dönmelerini söyleyecekti. "Teşekkür ederim, ama José'ye doğrudan ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Anlıyorum María," dedi María ayağa kalkarken. 'Yapabileceğim başka bir şey varsa, sadece sorun.'

*

'Barselona'daki babam ve Lucía'yı bulmaya gitmeye karar verdim. Felipe'ye ne olduğunu öğrenmeden rahat edemem. Maria mutfak masasının üzerinden oğullarına baktı.

Eduardo, "Anne, haber için gönderdiğimiz ulaklardan birinin onları yakında bulacağından eminim," dedi.

'Ama yeterince erken değil. Ayrıca, bu sadece bir eş ve annenin vermesi gereken bir haber. Maria çocukların annesinin evinden getirdikleri güveçten bir lokma aldı. Toplayabileceği tüm güce ihtiyacı olacağını biliyordu.

'Ama yalnız gidemezsin. Biz de seninle geleceğiz. Carlos, kararsızca başını sallayan Eduardo'yu dürttü.

"Hayır. Büyükbabanın işleri son zamanlarda senin yokluğundan yeterince zarar gördü. Ve babanı yolda kaçırırsam ve döndüğünde bizi gitmiş bulursa diye burada kalmalısın.

"O zaman ben burada kalıp Carlos'u seninle gönderirim," diye önerdi Eduardo.

"Hayır dedim," diye tekrarladı Maria. "Carlos çalıştığı için şanslı ve onun kazandığı paraya ihtiyacımız var.

"Anne, bu çok saçma! Eduardo kaşığı kâsesine vurdu.

'Bir kadın böyle bir yolculuğa refakatsiz çıkamaz. Babam buna izin vermez.

"Artık evin reisi benim ve neye izin verildiğini ben söylerim! Maria tersledi. "Yarın şafakta yola çıkacağım. Trenle gideceğim.

Ramón çok kolay olduğunu söylüyor. Bana ne yapacağımı ve nerede üstümü değiştireceğimi söyledi.

"Bir ruh aklını mı kaçırdı, anne? Kadın ayağa kalkıp bulaşıkları toplarken Carlos sordu.

"Hayır, tam tersi Carlos. Sonunda aklım başıma geldi.'

*

Oğullarının en azından birinin ona eşlik etmesi gerektiği yönündeki sürekli itirazlarına rağmen María ertesi gün şafak sökmeden kalktı ve içinde su ve cenazeden kalan biraz yiyecek olan bir çanta hazırladı. Ramón'un tavsiyesi üzerine siyah bir masa örtüsünü pelerin gibi sarmış ve *gitana* buklelerini siyah bir şalla örtmüştü. Yolda dul bir kadın olduğu düşünülecekti - bu da en azından saygı duyulmasını ve güvende olmasını sağlayacaktı.

Ramón onu arabasıyla istasyona götürmeyi teklif etmişti. Katırını çoktan koşumlamış, onu bekliyordu.

"Hazır mısın

María?" "Hazırım.

Yola çıktıklarında güneş gökyüzüne yeni tırmanmaya başlamıştı, sabah çiynin damlaları yol boyunca geçtikleri kaktüslerin dikenlerine takılmıştı. dar yollardan şehre girdiler. Şehir kapısından girip Granada'nın zaten kalabalık olan caddelerinde ilerlerken Maria gerçekten de aklını kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Ama bu yolculuğu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Kalabalık istasyonda Ramón katırı bağladı ve bilet almasına yardım etmek için onunla birlikte geldi. Sonra tren istasyona girene kadar kalabalık peronda onun yanında durdu.

"Valencia'da ayrılmayı unutma," dedi ona, üçüncü sınıf vagona binmesine yardım ederken. 'İstasyonun hemen yanında Casa de Santiago adında saygın bir pansiyon var, sabah Barselona'ya devam etmeden önce geceyi orada geçirebilirsiniz. Pahalı değil ama ...' Adam kızın eline birkaç bozuk para sıkıştırdı. '*Vaya con Dios*, María. Kendine dikkat et.

Kadın itiraz edemeden gardiyanın düdüğü çaldı ve Ramón treni terk etti.

*

Gün sıcak ve güneşliydi; rayların her iki yanında zeytin ve portakal ağaçlarından oluşan bahçeler uzanıyordu. Sierra Nevada dağlarının zirvelerinde hafif bir kar serpintisi vardı, beyazlar masmavi gökyüzünde parılıyordu.

"İnanabiliyor musun," diye fısıldadı kendi kendine, aniden sevinçli hissederek, "hayatımda hiç Granada'dan dışarı çıkmadım?"

Onu bu yolculuğa çıkmaya iten her neyse, Maria bundan memnun olduğuna karar verdi. Hayatında ilk kez dünyayı görüyordu.

O öğleden sonra Valencia'da indi ve geceyi Ramón'un önerdiği pansiyonda geçirdi, hırsız korkusuyla çantasını vücuduna sımsıkı tuttuğu için gözünü bile kırpmadı.

Ertesi sabah, güneş doğmaya başlarken başka bir trene bindi dağların üzerinde. Sert koltuk yüzünden sırtı ağrısa da, icat edilmiş dul otları tenini nemlendirse de, kendini garip bir şekilde özgür hissediyordu. Pencerelelerden, geçtikleri küçük köylerin arkasındaki okyanusun ara sıra beliren görüntülerini görüyor ve taze deniz ve tuz kokusunu aldığını düşünüyordu.

Gün ilerledikçe Barselona'ya yaklaşıyor olmaları gerektiğini fark etti, Çünkü her durakta tren Katalanca konuşan insanlarla daha da kalabalıklaşıyordu; bazı kelimeler ona tanıdık geliyor, bazıları gelmiyordu. Öğleden sonra geç saatlerde Maria nihayet ufukta beliren şehir silüetini gördü.

"¡Dios mío, bu muazzam!" diye nefes aldı. "İkinizi de burada nasıl bulacağım?"

Sağında, denizin bir yarımadayı pırıl pırıl mavi bir önlük gibi sardığını görebiliyordu ve bu büyük şehrin sakinlerinin, bir tarafı sıradağlarla korunan ovaya yayılmış evleri vardı. Ufuk çizgisinde kilise kuleleri göklere doğru hançer gibi yükseliyordu.

Kalabalık istasyonda trenden inip dışarı çıktı; geniş yol sürekli korna çalan tramvaylar ve otomobillerle doluydu. Maria *payoları* görünce kendini köylü gibi hissetti.

Ayak bileklerini ve inciklerinin bir kısmını açıkta bırakan etekler giyen kadınlar, saçları bir erkek çocuğununki gibi kısa kesilmiş, dudakları parlak kırmızı bir boya kalemıyla boyanmış gibi kıpkırmızıydı. Binanın alt yarısına inşa edilmiş dükkanlar vardı.

Cam kapıları ve pencereleri olan binalarda kadın kıyafetleri giymiş gerçek boyutlu bebekler sergileniyordu.

Arkasındaki birkaç araba korna çalarken nefesinin altından "Burası da neresi?" diye sordu.

'!Oye! Yoldan çekilin! Trafik sıkışıklığına neden oluyorsunuz!

Gürültü ve bağırışlar onu soğuk terler dökmeye zorladı ve bayılacak gibi hissederek, inanılmaz derecede yüksek bir binanın gölgesinde durmaya çalıştı. Yoldan geçen ve kendisinden biri sandığı esmer tenli yaşlı bir adama Barrio Chino'yu nerede bulabileceğini sordu. Adam Katalanca konuşuyordu ama en azından denize doğru el sallıyordu ki Maria'nın gitmesi gerektiğine karar verdi.

Bir süre sonra umudunu yitirmek üzereyken, sonu gelmeyen Arnavut kaldırımın arkasındaki sokaklarda kaybolmuşken, karşısında deniz olan bir kordona çıktı. Artık susuzluktan nefes nefese kalmıştı - tüm suyunu bir süre önce tüketmişti - ama sahildeki birkaç kulübeyi görünce rahatladı. Yolun karşısına geçip beyaz kumlara doğru yürüdü ve yaklaştıkça bir flamenko gitarının alçak tıngırtısını duydu.

Kumdan bir avuç almak için eğildi ve gitarın sesini duyunca kıkırdadı. Taneler avucunu gıdıkladı. Sahilin ilerisinde, piknik yapan ve çocukları dalgalarda su sıçratırken gülen *Payo* ailelerini fark etti. "Bunu yapabilmeyi ne kadar isterdim," diye mırıldandı Maria.

Denerse boğulacaktı, çünkü yüzmeyi hiç öğrenmemişti.

Mutlu sahneden uzaklaştı ve daha tanıdık barakalara ve müzik sesine yöneldi - çoğu

Teneke levhalar ve birbirine çakılmış tahta parçaları. Her birinin bir Tepesinden sarkan yamuk bacadan dumanlar yükseliyordu. Yaklaştıkça, çürüyen sebzelerin ve taşan kanalizasyonların güçlü kokusunu alabiliyordu.

Barakalar arasındaki dar, kumlu yürüyüş yolunda tökezleyerek ilerledi ve hayatında ilk kez mağarasında yaşadığı için ayrıcalıklı hissetti. Barakalar Kendisinin mutfağı kadar bile değildi ve açık girişlerden gizlice bakarken, içeride çömelmiş, yemek yiyen ya da yerde kâğıt oynayan aileler gördü.

Sonunda nefes nefese kalmış ve susuzluktan başı dönmüş bir halde olduğu yere oturdu ve ağrıyan başını dizlerine dayadı.

"*Hola*, señora.

Maria başını kaldırdı ve küçük, pis bir çocuğun bir barakanın girişinden ona baktığını gördü. "Hasta mısın?" dedi Katalanca.

"Hayır, ama biraz suyun var mı? Maria umutsuzca sordu, dilini işaret etti ve ne demek istediğini anlatmak için nefes nefese kaldı.

"*Sí*, señora, anlıyorum.

Çocuk içeride kayboldu ve oyuncak bebek büyüklüğünde bir kahve fincanı çıkardı. Maria'nın kalbi sıkıştı ama dilinde ambrosia gibi bir tat bırakan soğuk sıvıyı yuttu.

"*Gracias*," dedi, "biraz daha var mı?"

Çocuk içeri koştu ve küçük fincanı yeniden doldurdu, Maria fincanı boşalttıktan sonra tekrar ona geri verdi. Çocuk kıkırdadı ve sanki bir oyun oynuyorlarmış gibi fincanı María için birkaç kez doldurmaya devam etti.

"Ailen nerede? Maria nihayet canlanmış hissederek sordu.

"Burada değiller, işe gittiler. Çocuk arkalarındaki büyük şehri işaret etti.

"Burada benden başka kimse yok. "*Chapas* oynar mısın?"

Çocuk cebinden renkli şişe kapakları çıkarırken gülümsedi ve başıyla onayladı; birlikte kapakları kumun üzerinde kimin en uzağa atabileceğini görmek için fiskelediler. Barselona'ya gelmiş olmanın ve tıpkı bir zamanlar kendi çocuklarıyla yaptığı gibi yabancı bir çocukla *chapas* oynamanın gülünçlüğü karşısında kahkahasını bastırdı.

"Stefano!"

Maria şaşkınlıkla başını kaldırdığında siyahlar giymiş iri yarı bir kadının sanki çocuk hırsızıymış gibi suçlayıcı bir tavırla kendisine baktığını gördü.

"Stefano! Nerelerdeydin, her yerde seni arıyordum!"

Kim bu?

Maria açıkladı, sonra da özür diledi.

"Bana onunla ilgilenen kimse olmadığını söyledi," dedi ayağa kalkıp eteğindeki kumları fırçalarken.

"Her zaman kayboluyor," diye mırıldandı kadın. "Şimdi içeri gir, kışt!" Çocuğu gönderdi.

"Nerelisiniz? Maria'yı rahatlatmak için kadın *gitano* dilinde konuştu Lehçe.

"Sacromonte.

"Ah, Sacromonte! İçeriden iki tabure çıkardı ve birini Maria'ya uzattı.

"Kocanız nerede? Şehirde iş mi arıyor?"

"Hayır, o zaten burada ve ben de onu aramaya geldim.

'Gezgin bir koca! Sorunu iyi biliyorum. Ben Teresa, senin adın ne?"

María Amaya Albaycín.

'Amaya mı dediniz? Benim Amaya kuzenlerim var! Teresa kocaman kalçasını tokatladı. "Leonor ve Pancho'yu tanıyor musun?"

"Evet, Sacromonte'de benden sadece iki sokak ötede oturuyorlar. Leonor'un yeni bir erkek çocuğu oldu. Şu anda yedi çocuğu var,' diye açıkladı Maria.

"O zaman seninle kan bağımız olmalı. Teresa gülümsedi. "Hoş geldiniz! Eminim uzun yolculuğunuzdan sonra acıkmışsınızdır. Size bir kase çorba getireyim.

İyi talihi karşısında rahatlayan ve Kutsal Bakire'ye İspanya'nın dört bir yanına uzanan geniş *gitano* akraba ağı için teşekkür eden Maria, tadı tuhaf ve tuzlu olan ince çorbayı yudumladı.

"Kocanız nerede çalışıyor?

"Barrio Chino bölgesinde, Bar de Manquet'de. "Ne iş yapıyor?

"O bir gitarist ve kızım da onunla birlikte dans ediyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz?

"Evet. Teresa başıyla arkasını işaret etti. 'Barrio Chino hemen şuradan başlıyor, ama gece gidekseniz dikkat edin. Barlar sarhoş liman işçileri ve denizcilerle dolu. Yalnız bir kadın için uygun bir yer değil.

"Ama kocam bana oranın flamenkonun merkezi olduğunu ve çok saygı gördüğünü söyledi.

'Orada sahne alan *cuadrolar* gerçekten de İspanya'nın en iyileri. Oğullarım oraya sık sık gider ama bu oranın şehrin saygın bir bölgesi olduğu anlamına gelmez. Teresa

kaşlarını kaldırdı. "Oğullarım paraları olduğunda ziyarete gelirler. İçlerinden biri bana orada dans eden bir kadının pire aramak için soyunduğunu söyledi!

"Kesinlikle değil mi? Maria dehşete kapılmıştı.

'Burası Barselona, Sacromonte değil. Burada hayatını kazanmak için her şeyi yaparsın.

Küçük Lucía'nın hayali bir pire bulmak için kıyafetlerini çıkarmaya zorlandığı görüntüler María'nın kafasını doldurdu. "Hemen gidip onları bulmalıyım. Verecek çok üzücü haberlerim var.

"Neymiş o?

"Oğlumuz geçenlerde öldü. Barselona'ya giden yolcular aracılığıyla bir mesaj göndermeye çalıştım ama cevap alamadım.

Teresa haç çıkardı ve tıknaz kahverengi elini Maria'nın ince koluna koydu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Dinle, sen burada Stefano'yla kal, ben de bu gece sana Barrio Chino'ya kadar eşlik etmesi için oğullarımdan birini bulayım.

Kadın kendini kaldırdı ve María klostrofobik, kumlu ara sokakta kaldı, vücudundaki her kemik güvenli evine dönmek için ağrıyordu

Sacromonte'nin çevresi.

Barselona'daki akrabalarıyla ilgili daha önce kurduğu tüm hayaller suya düşmüştü. Onları, tıpkı Granada'daki *payolar* gibi, akan suyu ve büyük mutfakları olan güzel evlerde hayal etmişti. Bunun yerine, daha çok bir kumsalda kaynaşan fareler gibi yaşıyorlarmış gibi görünüyordu, değişen kumlar yaşam ve ölüm arasında yürüdükleri belirsiz yolun bir metaforuydu. Aralarında bir yerlerde kocası ve kızı da vardı.

Teresa kısa bir süre sonra yanında düzgünce yağlanmış bıyıkları olan cılız bir genç adamla döndü.

'Bu Joaquin, en küçük oğlum. Sizi bu gece Bar de Manquet'ye götürmek için gönüllü oldu. Yeri biliyorsun, değil mi?'

"Evet, anne. *Hola*, señora.' Joaquin, María'ya küçük bir selam verdi, dul kadının otlarını ölçüp biçti.

"Bu gece benimle kalabilirsin," diye güvence verdi Teresa. "Yine de sana sadece yerde bir palet sunabilirim.

"*Gracias*," dedi kadın. "Yıkayabileceğim bir yeriniz var mı?"

"Sıranın sonunda. Teresa işaret etti.

Maria baraka sırası boyunca yürüdü ve umumi tuvaletleri kullanmak için bekleyen kadınların kuyruğunda durdu. İçerisi zavallı oğlunun çürüyen bedeninden daha kötü kokuyordu ama en azından tuvalete asılmış çatlak ve soluk bir ayna vardı.

ellerini ve yüzünü yıkamak için bir fiçı su buldu. Bir damlasının ağzına kaçmasından korktuğu için dudaklarını sakınarak suyu yüzüne sıçrattı ve kir lekelerini temizledi. Dul otlarını bir kenara atarak saçlarını salladı, taradı ve aynadaki yansımasına baktı.

"Buraya tek başına geldin Maria," dedi kendi kendine. 'Ve şimdi aileni bulmalısın.'

*

Teresa'nın kulübesine döndüğünde, Maria'nın hiçbirini tanımadığı ama görünüşe göre akrabası olan çeşitli erkek ve kadınlar onu karşılamak için dışarıda toplanmıştı. Biri anason konyacı, bir başkası da oğlunun üzücü vefatına kadeh kaldırmak için bir şişe manzanilla şarabı getirmişti. Gece çökerken bir gitarist ortaya çıktı ve María daha önce hiç tanımadığı insanlarla birlikte doğaçlama bir cenaze törenine katıldığını fark etti. *Gitano* usulü böyleydi ve bu gece bundan memnundu.

"Gitme vakti gelmedi mi?" diye fısıldadı Joaquin'e, o da başını salladı. "Barrio Chino'da geç saatlere kadar hiçbir şey olmaz.

Sonunda başıyla onu onayladı ve akşam ilerledikçe sayıları artan topluluğa Maria'yı kocasını bulmaya götüreceğini söyledi. Yola çıktıklarında María'nın aklına, burada kimsenin José ya da Lucia'yı gördüğünü söylemediği geldi.

Alkole alışık olmayan Maria, ayakları Joaquin'in arkasındaki kumda debelenirken, sosyalleşmek için içtiği bir kadeh şaraptan pişmanlık duydu. Yapabilirdi

Yolun diğer tarafından gelen flamenkonun gümbürtülü sesini çoktan duymuştu ve José'yi görme düşüncesiyle midesi takla attı.

Uzaktaki bir dizi ışık ve sürekli bir insan akışı nereye gittiklerini. Joaquin fazla konuşmuyordu ve annesinin aksine Katalan aksanı güçlüydü. Yolun karşısına geçtikten sonra Joaquin onu her biri çok sayıda barla kaplı, Arnavut kaldırımli ara sokaklardan oluşan bir tavşan yuvasına götürdü. Dışarıya sandalyeler yerleştirilmişti ve dar elbiseler giymiş kadınlar içeride sunulan yemek ve müziğin reklamını yapıyordu. Tıngırdayan gitarların sesi şimdi daha da güçlüydü ve Maria küçük bir barın önüne gelene kadar onu takip etti.

meydan barlarla doluydu.

"Manquet Bar burada," diye homurdandı Joaquin, insanların döküldüğü bir kafeyi göstererek, içeriden melankolik bir şarkı söyleyen bir *cantaor*'un sesi yayılıyordu. Maria bunun sofistike bir kalabalık olmadığını görebiliyordu; etrafındakiler ya *gitanolar* ya da ucuz şarap ve konyak içen sıradan işçilerdi. Yine de dışarıdaki kalabalık diğerlerinden daha kalabalıktı.

Gördükleri kafe.

"İçeri girecek miyiz?" diye sordu Joaquin.

"Evet," diye başını salladı Maria, onu kalabalığın içinde kaybetmek istemiyordu.

İçeride gürültü patırtı vardı, insanlar masalarda ve barda oturuyordu, bir santim bile boş yer yoktu.

"Buranın müdürünün kim olduğunu biliyor musun? Maria gözlerini *cantaor*'un oturduğu kafenin arka tarafındaki küçük sahneye dikerek sordu. Flamenko kıyafetleri giymiş birkaç kız barda sigara içiyor ve müşterilerle konuşuyordu.

"Bana bir içki ısmarla da sorayım," diye önerdi Joaquin.

Maria azalan peseta stoğunu Joaquin'e bir konyak almak için kullandı. Bir kükreme yükselirken barmenle hızlı Katalanca konuştu. Döndü ve bir dansçının sahneye çıktığını gördü.

"Müdürün daha sonra geleceğini söylüyor," diye bağırdı Joaquin kulağına, ona bir bardak su uzatırken.

"*Sí, gracias.* Maria parmak uçlarında durarak başların üzerinden dansçıyı izledi. Bir erkek dansçı sahneye kasıla kasıla çıkarken bir kükreme daha yükseldi.

"*Señores y señoras!*" diye bağırdı bir adam. "La Romerita y El Gato için ellerinizi birleştirin!

El Gato elini partnerinin yanağına koyduğunda kalabalık patladı. María ona gülümsedi ve ikisi de gitaristi selamladı.

İkisi birlikte hareket etmeye başladığında Maria'nın omurgasından küçük bir ürperti geçti. Kadının ayakları tempo tutmaya başladı ve El Gato bir elini sırtında gezdirirken kolları başının üzerine kalktı.

María, José ile gençliklerinde birlikte nasıl dans ettiklerini hatırladı ve onları izlerken gözleri eskiden olanlar için yaşlarla doldu. Bu kafenin görünüşte etkileyici olmaması ve seyircilerin basit olması önemli değildi, İki dansçı da o güne kadar gördüklerinin en iyileriydi. Birkaç dakika boyunca seyircilerin geri kalanıyla birlikte o da dansçıların Önündeki sahnede tutku ve parlaklık oynuyordu. Sanatçılar selamlarını verip bir sonraki sanatçıya yer açmak üzere sahneden ayrılırken Maria ellerini kaldırarak alkışladı.

"Harikaydılar. Heyecan içinde Joaquin'e döndü ama artık yanında değildi. Panik içinde etrafına bakındı ve onu barda sigara içerken, bir tanıdığıyla sohbet ederken gördü. Gözleri, hayran erkek müşterilerin ilgisinin tadını çıkaran La Romerita'ya takıldı, ardından kocaman parlayan gözleri olan başka bir güzel kadının *zambra* yaptığı sahneye geri döndü. Kendisinden önceki La Romerita gibi Maria da kadının parlak bir dansçı olduğunu biliyordu. Sonra daha yakından baktı, Çünkü onda tanıdığı bir şey vardı.

"Juana la Faraona! María mırıldandı. José'nin yıllar önce Barselona'ya giden kuzeniydi ve José'nin buradaki bir barda ilk sözleşmesini ayarlamıştı. Kocasının ve kızının nerede olduğunu bilecek biri varsa o da bu kadındı. Ne de olsa aileden biriydi.

Juana coşkulu alkışlar arasında sahneden indikten sonra María derin bir nefes aldı ve kalabalığı yararak onunla konuştu.

'*Perdón*, Juana, benim adım María Amaya Albaycín. José'nin karısı ve Lucía'nın annesiyim.

Juana'nın güzel gözleri ona doğru döndü ve onu inceledi. María bu egzotik yaratığın yanında kendini hiç bu kadar pejmürde ve pejmürde hissetmemişti.

Flamenko topuklu ayakkabılarıyla Juana onun üzerinde yükseliyordu ve pürüzsüz tenindeki ter parıltısına rağmen, siyah bir tutam saç hâlâ alnının ortasında mükemmel bir şekilde duruyordu.

"*Hola, María,*" dedi. "İçki? Dansçıların köşesindeki barda duran manzanilla şişesini uzattı.

"Hayır, *teşekkürler*. José ve Lucía'yı bulmaya geldim; onlara bazı haberlerim var. José çalıştıkları barın burası olduğunu söylemişti.

"Buradaydılar, evet, ama gittiler. "Nereye gittiklerini biliyor musunuz?

Villa Rosa'ya. Müdür Miguel Borrul onlara daha fazla para teklif etmiş.

"Ne kadar uzakta? Maria bacaklarının rahatlamaktan güçsüz düştüğünü hissederek sordu.

"Çok uzak değil ama" - Juana duvardaki saate baktı - "onları hala orada bulacağınızdan şüpheliyim. Çocuk gece geç saatlerde yapılacak bir polis baskınına yakalanmamak için akşam erken saatlerde dans ediyor.

"Nerede oturduklarını biliyor musun?" "*Evet*, üç kapı ötemde.

Maria, kadının onları bulmak için nereye gitmesi gerektiğini açıklamasını dinledi. "*Gracias*. Maria arkasını döndü ve gitmeye hazırlandı.

"Neden yarın gitmiyorsun? Juana'nın gözleri bir uyarıyı işaret ediyor gibiydi. "Geç oldu ve belki de uyuyorlardır.

"Hayır, onları bulmak için uzun bir yoldan geldim.

Juana omuz silkti ve ona bir sigara ikram etti ama o bunu reddetti. "Kızın çok yetenekli Maria; henüz bu kadar gençken babası tarafından içindeki ateş emilmediği sürece çok ilerleyecek. İyi şanslar," diye seslendi María kapıya doğru ilerlerken. Etrafta Joaquin'i aradı ama o ortadan kaybolmuştu, bu yüzden bardan ayrıldı.

Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen sokaklar, ona dik dik bakan ve iğrenç küfürler savuran sarhoş adamlarla doluydu. Juana'nın talimatlarını takip etmek için elinden geleni yaptı - beş dakikalık bir yürüyüşten daha uzak olmadığını söylemişti - ama sonunda yanlış bir dönüş yaptı ve kendini çıkmaza götüren dar bir geçitte buldu. Arkasını döndüğünde, iri yarı bir adam ona doğru yürüyerek yolunu kesti.

"*Hola, señorita. Follar ne kadar?*" Adam onu yakalamak için hamle yaptı ama kadın eğilerek adamın yolundan çekildi ve adam ağır bir şekilde duvara çarptı.

'*¡Dios mío! ¡Dios mío!* José kızımızı böyle bir yerde yaşaması için nasıl getirmiş olabilir?!

Aradığı bina yolun diğer tarafında, başka bir dar geçidin aşağısındaydı. María nefes nefese ön kapıya vurdu, ancak başka bir pencereden ona bağırان biriyle karşılaştı.

"Git buradan! Burada uyuyoruz!"

Maria içeri girmek için çaresizce kapıyı denedi ve açık olduğunu gördü.

Mekânı aydınlatan tek yağ lambasının loş alevinde, bir koridorda durduğunu gördü. Önünde dik bir ahşap merdiven yükseliyordu.

"Juana birinci kat, soldan ikinci kapı dedi," diye nefes nefese merdivenleri olabildiğince sessizce tırmandı Maria. Lambanın ışığı Alt kat, üst katı zar zor aydınlatıyordu ama doğru kapıyı bulduktan sonra ürkekçe kapıyı çaldı. Yanıt gelmedi. Kapıyı bir kez daha çaldı ama diğer sakinleri uyandırmaktan korktuğu için kolayca açılan kolu çevirdi.

Perdesiz pencerelerden bir sokak lambası küçük odayı aydınlatıyordu. Ve orada, yerdeki bir şiltenin üzerinde, uyuyan kızının sevgili ve tanıdık şekli yatıyordu.

Maria onu görünce rahatlama gözyaşlarını yuttu. Parmak uçlarına basarak yatağın yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Lucía, annen burada," diye fısıldadı, çocuğu ürkütmek istemiyordu ama Lucía'nın ölü uykusuna yattığını biliyordu. Kızının karmakarışık saçlarını okşadı, sonra onu yatağa yatırdı. kollarını vücuduna doladı. Lucía yıkanmamış kokuyordu, yatak daha da kötü kokuyordu ama umurunda değildi. Her nasılsa bu devasa şehirde, Sacromonte sakinlerini kutsal emir almış gibi gösteren türden insanların arasında kızını bulmuştu.

"Lucía. María onu kendine getirmek için hafifçe salladı. "Ben annen, buradayım.

Sonunda Lucía kıpırdandı ve gözlerini açtı.

"Anne? Onu inceledi, sonra başını salladı ve gözlerini bir kez daha kapattı.

"Rüya mı görüyorum?"

"Hayır! Gerçekten benim. Seni ve babamı bulmaya geldim.

Lucia dimdik oturdu. "Sen gerçek misin?"

"Evet. Maria kızının parmaklarına uzandı ve yanağına bastırdı. "Gördün mü?"

"Anne! Lucía kendini annesinin kollarına attı. "Seni çok özledim.

"Ben de seni özledim, *querida mía*. Bu yüzden seni bulmaya geldim. İyi misin?"

"Evet, çok iyi," diye başını salladı Lucía. 'Tüm Barselona'nın en iyi barında çalışıyoruz. Herkes oraya flamenkonun katedrali diyor! Düşünsene!'

'Peki ya baban? O nasıl? *Nerede* o? María, Lucía ve yatağından başka bir şey alamayan küçük odaya baktı.

"Belki hâlâ Villa Rosa'dadır. Beni yatmam için eve getiriyor ve sonra tekrar oynamaya gidiyor. Çok uzak değil.

"Burada yalnız mı kaldın? Maria dehşete kapılmıştı. "Gece herhangi biri gelip seni çalabilir.

"Hayır anne, babam burada değilken arkadaşı bana bakıyor. Yan odada kalıyor. Çok iyi biri. Ve güzel,' diye ekledi Lucía.

"Peki babam nerede uyuyor?

"Oh," diye duraksadı Lucía. "Dışarıda. Kararsızca kapıya doğru el salladı.

"Şey," dedi Maria, boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak, "sahip olduğum gibi

Bunca yolu geldim, gidip dönüp dönmediğine baksam iyi olacak.

'Hayır, döneceğini sanmıyorum anne. Lütfen burada benimle kal. Geç oldu, yatağıma kıvrılabilirsin ve sarılabiliriz.

Maria çoktan ayağa kalkmıştı.

"Şşşt," dedi, "birazdan döneceğim.

Kapının dışında María yıkılmış bir halde soluk soluğa kaldı. Elbette Lucía yanlış anlamış olabilirdi ama nedense bundan kuşkuluydu. İçten içe kendini hazırlayarak parmak uçlarında yandaki kapıya doğru ilerledi ve olabildiğince sessiz bir şekilde kolu çevirerek kapıyı açtı. Aynı sokak lambası, üzerinde kocası ve ondan daha yaşlı görünmeyen bir kadının yattığı pirinç yatağı aydınlatıyordu. belki de on sekiz yaşındaydı - yatağın üzerinde çıplak yatıyordu. José'nin kolu kadının gergin karnında, kadınlığını koruyan siyah kürkün hemen üzerindeydi.

'José, ben María, karın. Seni ziyaret etmek için Barselona'ya geldim.

Normal bir sesle konuşuyordu, sokaktaki herkesin ona sessiz olması için bağırmasını umursamadan.

Gözlerini ilk açan kız oldu. Dik oturup Maria'ya baktı, karanlıkta şeklini seçebilmek için gözlerini kırıştırdı.

"*Hola*," dedi Maria yatağa doğru adım atarak. "Ya sen?" "Dolores," diye ciyakladı kadın, aynı anda ince yatağı çekerek çarşafı çıplak bedeninin üzerine örttü.

Maria neredeyse gülecekti. Komedi gibiydi.

"José! Dolores onu sarstı. "Uyan! Karın burada!

José kıpırdandığında Dolores yataktan fırladı ve gece vardiyasını kapdı. Başının üzerinden atmak için uzandığında, María tlbent onları örtmeden önce dolgun göğüslerini, ince kalçalarını ve pürüzsüz arka tarafını gördü.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım," dedi Dolores, rkek bir geyik yavrusu gibi kapiya ve Maria'ya doğru sessizce ilerlerken.

Maria onun geçmesine izin verdi. Ne de olsa kız bir çocuktan biraz daha fazlasıydı.

"Bana dul olduğunu söyledi," dedi Dolores, kapıyı arkasından kapatmadan önce omuz silkerek.

"Yani. Maria yatağa doğru yürüdü ve kollarını kavuşturarak yatağın dibinde durdu. "Artık dulsun, öyle mi? O zaman ben de sana musallat olmak için geri dönen bir ruh olmalıyım.

José artık tamamen uyanıktı ve María'ya dehşet içinde bakıyordu.

"Burada ne işin var senin?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. María yatağın üzerinde onun yanındaki boşluğu gösterdi.

'Göründüęü gibi değil Mia, yemin ederim. Lucía ve benim odamız ikimiz için de çok küçük, bu yüzden Dolores nazikçe paylaşmama izin verdi ...'

'Bana daha fazla yalan söyleme, seni korkak! Beni hem aptal hem de ihanete uğramış bir eş olarak mı görüyorsun? Diğer kadınlarınızdan yıllardır haberim *var*, ama ocuk sahibi her iyi *gitana* eşi gibi bunu görmezden gelmeyi seçtim. I . . . !

Yıllardır yüzeyinin altında tuttuğu öfke volkanı nihayet patladığında Maria nefesini tuttu. "Ve sen o çocukla yatarken

Kızım sadece yan odada uyuyordu. Bana nasıl saygısızlık ediyorsun, seni domuz!" Maria ona tükürdü. 'Sen bir pisliksin ve ailem başından beri haklıydı. Hiçbir zaman iyi biri olmadın!

Maria ona öfkelenmeye devam ederken Jos sessiz kalmayı tercih etti. Sonunda konuştu.

"Affet beni Maria. Zayıf bir adam olduğumu, kolayca ynlendirildiğimi biliyorum. Ama seni seviyorum ve hep seveceğim.

"Kapa enenini! Maria öfkeyle sarsıldı. 'Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Tek umursadığın şey kendin. Lucía'yı buraya dönmek için kullandın ve şimdi kızım *senin* hırsın yüzünden pis bir şehirde, pis bir odada tek başına yatıyor!

'Yanılıyorsun María, Lucía burayı çok seviyor! Her geçen gün büyüyen bir hayran kitlesi topluyor ve Villa Rosa'da en iyilerden flamenko öğreniyor. Hayır' - Jos parmağını salladı - '*onun* için beni suçlayamazsın'

Hırs. Ona sorun, size söyleyecektir. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. 'İşte buradayım, beni avladınız. Şimdi ne istiyorsun?

Maria'nın aklına gelen ilk düşünce *boşanmak* oldu. Bunu görmezden geldi çünkü hiçbir *gitano* çift evliliğini yasal olarak bitiremezdi ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

"Sana Felipe'nin hapisten çıktıktan sadece bir gün sonra, Temmuz'un on yedisinde akciğerlerindeki bir hastalıktan öldüğünü söylemeye geldim.

María tepkisini ölçmek için José'nin yüzüne baktı. Ve bir anda, suçluluk duygusu kan çanağına dönmüş gözlerine sıçradığında, haberi çoktan duyduğunu anladı.

"Barselona'ya giden bulabildiğim kadar yolcuya haber gönderip Lucía'yla hemen eve dönmeniz gerektiğini söylemelerini istedim. Ama dönmediniz. Ve sonunda' - María gırtlaktan bir hıçkırık çıkardı - 'oğlumuzun cesedi kokuyordu ve cenazeye babası ve kız kardeşi olmadan devam etmek zorunda kaldım.

Felipe'nin ölüm haberini, onun hayatını yaratacak tohumu veren adama iletmek, hissettiği tüm öfkeyi anında dağıttı. Onun yerine Üzüntüsü hıçkırıklara dönüştü, çaresizlik gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Yere çöktü, ellerini yüzüne kapattı, biricik oğlunu kaybettiği için yeniden yas tutmaya başladı.

Sert eller omuzlarına dolandı ve birkaç dakika boyunca onlara sarıldı çünkü sonunda tutunacak bir dalları vardı.

'Mia, çok üzgünüm. Küçük Felipe'miz ... gitti ...'

María duygularının sisi içinde José'nin gözlerindeki suçluluk ifadesini hatırladı. Geri çekildi ve onunla yüzleşti.

"Zaten biliyordun, değil mi?" "Ben

...

'¡Dios mío! Artık yalan yok, José. Oğlumuz mezarında yatıyor! Biliyor muydun?'

'Evet, biliyordum ama ölümünden beş gün sonrasına kadar bilmiyordum. O zamana kadar onu çoktan gömmüş olacağınızı biliyordum.

Maria yutkundu ve bir nefes aldı. 'Yine de, cenazeyi kaçırmış olsanız bile, acılı eşinizi ve çocuklarınızı teselli etmek için Sacromonte'ye geri dönmeniz gerektiğini düşünmediniz mi?

'María, Felipe'nin ölüm haberini tam da Villa Rosa'daki yeni sözleşmemize başlayacağımız gün aldım. Bunun Lucía ve benim için ne büyük bir onur olduğunu anlayamazsın.

Bize bu kadar güvenmeleri geleceğin sonu olurdu.

"Onlara küçük oğlunuz öldüğü için eve dönmek zorunda kaldığınızı söyleseydiniz bile mi? Maria inançsızlığını güçlkle dile getirebildi.

"Evet. *Gitanoların* güvenilmez olarak nasıl bir üne sahip olduklarını çok iyi biliyorsun. Yalan söylediğimi düşünürlerdi.

"José, onlar da *gitanos*, anlayışla karşılarlardı. Maria başını salladı.
"Anlamayan sendin.

"Affet beni, bir hata yaptım. Gitmekten çok korkuyordum; bunca yıldan sonra nihayet flamenko katedralinde bir yer kazanmıştık. Ailemize kazandıracağı para, Lucía'ya vereceği şöhret . . ."

"Tanrı'nın yeryüzünde hiçbir mazereti yok José, bunu sen de biliyorsun. Yerden kalktı ve ona baktı. 'Belki son sadakatsizliğini affedebilirdim ama bunu asla affedemem. Tek umudum ölü oğlunun affedebilmesi.

José karısının sözleri karşısında ürperdi ve istavroz çıkardı.

"Lucía'ya söyledin mi?" diye sordu ona.

"Hayır. Sana söylediğim gibi, Villa Rosa'daki ilk günümüzdü ve onu böyle korkunç bir haberle üzmem istemedim.

'Öyleyse gidip yan odada kızımınla yatacağım. Ve yarın sabah ona kardeşinin öldüğünü söyleyeceğim. Maria kapıya doğru yürüdü. "Arkadaşınız isterse yatağınıza gelebilir.

Maria ona başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

*

"Felipe gitti mi? Lucía'nın gözleri inanmamaktan yusuvarlak olmuştu. "Nereye gitti?

"O bir melek oldu Lucía, kanatları çıktı ve Kutsal Bakire'nin yanına uçtu.

"Sacromonte Manastırı'ndakiler gibi mi?"

"Evet.

"Ama onlar taştan Mamá. Felipe taştan değil.

"Hayır, ama eminim şu anda göklerde uçuyordur ve belki de Villa Rosa'da dans edişinizi izlemeye gelmiştir.

"Belki de bir güvercindir, Mamá. Villa Rosa'nın dışındaki meydana bir sürü var. Ya da bir ağaç,' diye düşündü. 'Micaela, *bruja*, döndüğümüzde yeryüzündeki her şey olabileceğimizi söylüyor. Ama ben ağaç olmak istemezdim, çünkü bu sadece kollarımı sallayabileceğim ve ayaklarımı vuramayacağım anlamına gelirdi.

Çocuk konuşurken Maria Lucía'nın nemli saçlarını nazikçe taradı. Daha önce plazadaki bir çeşmeden aldığı su dolu leğende yıkamış, sonra da sabırla bitleri ayıklamıştı. Lucía'nın öbür dünyaya dair kafasının karışık olmasının şaşırtıcı olmadığını düşünerek iç geçirdi, zira İspanyol *gitanolar* yüzlerce yıl önce din değiştirmeye zorlanmıştı.

Ulusal dinleri olan Katolikliğin yanı sıra kendi aşıladıkları *gitano* inançları ve batıl inançları da vardı.

"Her ne ise anne, umarım mutludur," diye ekledi Lucía. "Ben de öyle, *querida*."

"Onu uzun yıllar bir daha göremeyeceğim, değil mi?"

"Hayır, hepimiz onu özleyeceğiz ve artık aramızda olmaması çok üzücü."

"Anne. Lucía belli ki konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar vermişti."

"Bu akşam Villa Rosa'ya gelip beni dans ederken izler misin?"

"Elbette geleceğim, *querida*. Ama dün gece babamla konuşuyordum. Belki de annen olmadan Barselona'da olmak için biraz fazla genç olduğunu düşünüyorum."

"Ama babam var! Ve burada bizimle kalabilirsin."

"Sacromonte'yi özlemiyor musun? Ya Eduardo ve Carlos'u? Maria kızının saçlarını ritmik bir şekilde taramaya devam etti."

"Bazen, evet, ama özellikle sen. Babam yemek yapmıyor, arkadaşı Dolores de yapmıyor ama beni kafede istediğim kadar sardalya ile besliyorlar. Sardalyaya bayılırım. Lucía mutlulukla gülümsedi. 'Ve çok şey öğreniyorum, anne. Orada dans eden bir *payo* var, La Tanguerra, tangosunu ve *bulerías*'ını görmelisin! Ve başka bir *gitana* var, La Chícharra, bir pire yakalamaya çalışırken kombinezonuna kadar soyunuyor!"

"Ve Señor Miguel'in kastanyet kullanan bir kızı var! Onları nasıl kullanacağımı öğrenmeme yardım ediyor. *Tık tık tık* gidiyorlar.' Lucía küçük parmaklarıyla hareketi taklit etti. "Tıpkı ayakların gibi tempo tutuyorlar. Chilly'yi hatırlıyor musun? O da burada yaşıyor! Tuhaf biri olsa da artık arkadaşız ve bazen barda birlikte çalışıyoruz. Lucía'nın sözleri, nefes almak için duraklamak zorunda kalana kadar bir heyecan seli halinde yuvarlandı."

Maria az önce duyduklarını düşündü. "Yani benimle Sacromonte'ye gelmek istemiyor musun?"

"Hayır anne, senin, Eduardo ve Carlos'un benimle ve babamla buraya gelmenizi istiyorum."

"Eduardo ve Carlos büyükbaban için çalışıyorlar, Lucía. Ayrıca Sacromonte bizim evimiz."

Öğleden sonra José kapıyı çalıp Lucía'yla birlikte Villa Rosa'ya gitme vaktinin geldiğini söylediğinde María daha sonra geleceğini söyleyerek onları uğurladı. Kızının odasındaki kokuşmuş şiltenin üzerine oturdu. O sabah çocuğunu alıp Sacromonte'ye geri götüreceğinden o kadar emindi ki. Ama şimdi Lucía'nın tutkusunu ve kararlılığını dinlerken bunu yapamayacağını biliyordu. Çocuk dans etmek için doğmuştu ve María onu eve sürüklerse, Lucía sadece geleceği engellendiği için üzülmekle kalmayacak, aynı zamanda bir anne olarak ona bu şansı vermediği için kendini suçlu hissedecekti.

Lucía ve José akşamki gösteriden önce bir saat dinlenmek için saat beşte kafeden döndüler. María girişte onları bekliyordu. apartmandan çıkıyorlardı.

"Konuşmalıyız," dedi José'ye, José sigarasını bitirmek için dışarıda oyalanırken, Lucía önlerindeki merdivenlerden zıplayarak çıktı.

"Bana ne söylemek istiyorsun?"

María, José'nin çerotu çizmesinin altında ezmesini izledi, dün geceki yüksek duygusallıktan sonra normal havası geri gelmişti.

"Bana ettiğin kutsal yemini bozdun. Şu andan itibaren karı koca olarak yaşayamayız.

"Lütfen Maria, bu konuda acele etmeyelim. Zor bir dönemden geçiyoruz."

"Biz hala birlikteymişiz gibi davranırken bu durum düzelmeyecek. 'Yaptığım her şeyin ailemiz için olduğunu anlayamıyorsun, ve Lucía'nın büyük yeteneğini ilerletmek için.

"Seninle daha fazla tartışmayacağım José," diye içini çekti María. 'Ben sadece bir son ve yeni bir başlangıç diliyorum. Ancak her ne kadar bir yanım Lucía'yı eve götürüp ailesiyle birlikte normal bir çocuk gibi büyümesini istese de bunu yapamayacağımı biliyorum. Onun da bir şansı olmalı. Bu nedenle, kızımıza gelecekte daha iyi bakmanızı, onu elinizden geldiğince korumanızı rica ediyorum. Hiç değilse bu konuda sana güvenmeliyim.

Bana güvenebilirsin María, yemin ederim.

Artık özgürsün José. Ama Lucía'nın bizim hakkımızdaki gerçeği öğrenmesine asla izin verme. Onun için her zaman karı koca, onun da annesi ve babası olacağız.

"Nasıl istersen," diye kabul etti José.

'Şimdi, sen Villa Rosa'ya gitmeden önce gidip Lucía ile biraz vakit geçireceğim. Onun dansını izlemeye geleceğim ve sonra da Sacromonte.' María derin bir nefes aldı ve José'ye son bir öpücük vermek için parmak uçlarında ayağa kalktı. "Çocuklarımin kıymetli hediyesi için teşekkür ederim.

Sonra ondan uzaklaştı ve kızıyla konuşmak için içeri girdi.

Tiggy
Kinnaird Estate, The Highlands, İskoçya

Ocak 2008

İskoç yaban kedisi
(Felis silvestris grampia)
Highland Kaplanı olarak da bilinir.

Kendime geldiğimde başım yukarı doğru sarsıldı. Ağırlığımı kaydurdum ve üç ayaklı taburede uzun süre dik durmaktan sırt kaslarımın ağrıdığını hissettim. Artık karanlıktı ve odadaki hava bayatlamıştı; odadaki ateş Odun sobası bir süre önce sönmüş olmalıydı. Pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkarıp ekranın ışığından yararlanarak kandile doğru ilerledim ve onu yeniden yaktım. Chilly'nin sandalyesinde uyuduğunu, başını bir tarafa doğru eğdiğini gördüm. İkimizin de hangi noktada uykuya daldığını bilmiyordum, ama bunu yapmadan önce başka bir dünyaya girdiğimi biliyordum. yoksulluk, çaresizlik ve ölüm. Yine de Chilly'nin zihnimde canlandırdığı resimler de renk ve tutku doluydu.

"Benim bir parçam olan bir dünya... geçmişimin," diye fısıldadım. Chilly'nin kulübesinin kapısından her girdiğimde giriyormuş gibi görüldüğüm bu rüya gibi dünyadan çıkmak için topraklanmaya ihtiyacım olduğunu hissederek kendimi hafifçe salladım.

Chilly bu dünyada sürekli olarak var olmayı göze alabilse bile ben alamazdım ve şu anda onun tarafından boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissediyordum. Odun sobasını yeniden yaktıktan ve Chilly'nin gece boyunca kullanması için daha fazla kütük topladıktan sonra, onun için bir demlik sert kahve yaptım ve sandalyesinin yanına bıraktım.

Çizgili yüzüne bakarak, onu kuzeni Lucía için gitar çalan o genç çocuk olarak hayal etmeye çalıştım.

"Demek ki," diye yüksek sesle nefes aldım, "sen de benimle uzaktan akrabasın... Bocaladım. İskoç Dağlık Bölgesi'nin ortasında nasıl olur da bir akraba bulmuş olabilirdim? Ve bu hikaye doğru muydu?"

"Hoşça kal, Chilly," diye mırıldandım ve alnından öpmek için eğildim, ama kıpırdamadı.

Kulübeden ayrılıp acımasız soğuğa adım attım ve odun sobasının dumanı ve Chilly'nin piposu yüzünden başımın döndüğünü hissederek kulübeye geri döndüm.

"Peki sen bütün gün neredeydin? İçeri girip ceketimi kancaya asarken Cal suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Umarım özel misafirimizle eğlenmemişsindir?"

Onun sağlam, güven veren cüssesinin alçak tavanlı odayı doldurduğunu görmekten hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Kamarasında Chilly ile birlikteydim. Bugün kendini pek iyi hissetmiyordun.

"Sen ve o çok sıkı fıkısınız, bu kesin. Sen onun için gönüllü bir kurbansın. hikayeler,' diye kıkırdadı. "Kafanı peri masalları ve geçmişine dair hikâyelerle dolduruyorsun, değil mi?"

"İlginç bir adam, onu dinlemeyi seviyorum,' dedim savunmacı bir tavırla.

"Evet, öyle, ama onun masallarına kanmaya başlama, genç kız. Bir keresinde bana başka bir hayatta bir boz ayı olduğumu, avımı Highlands boyunca takip ettiğimi söylemişti. Cal kahkahalarla güldü, ama karşımda dimdik dururken, bir zamanlar ayı olduğuna inanmak için hayal gücümü zorlamama gerek yoktu. Ve bugün *bile* Cal, savunmasız avını takip etmeye devam ediyordu .

..

"Hadi ama Tig, gözlerinde hülyalı bir bakış var. Kendine gelmen gerek ve seni gerçeğe döndürecek haberlerim var.

"Ne? Yiyecek bir şeyler aramak için mutfığa doğru yürüdüm. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim.

"Aşık Çocuk yarın saat onda Köşk'te olmanı istiyor. "Neden? Ne için?"

"Bana sorma. Seni özel bir yere götürmek istiyor,' dedi Cal mutfak kapısında dururken, ben de kalın bir dilim ekmek kesip üzerine margarin sürdüm.

"Tabii ki hayır diyeceğim. Ben burada bir iş yapmak için çalışıyorum. Sırf değerli misafirimiz istedi diye kim bilir nerelere gezmeye gidemem. Ayrıca, Laird ne der? Ya da Beryl?"

Beryl buna çok sıcak bakıyor. Onu ayaklarının altından çekeceğini ve Büyük Oda'nın pencerelerini açarak puro dumanından iyice arındırabileceğini söylüyor. Lord Hazretleri soğuktan hoşlanmıyormuş, öyle diyor.

"Tanrım, Cal," dedim bir lokma ekmeği yutarken. "Kendimi fahişelik yapıyormuşum gibi hissediyorum! Ben burada vahşi yaşam danışmanıyım, eskort servisi değil! Üzgünüm ama hayır. Şimdi Lodge'a gideceğim ve Beryl'e Avrupa geyiklerini araştırmakla ilgili yapmam gereken çok iş olduğunu söyleyeceğim. Ya da öyle bir şey.

Akşam yemeği için ne olduğunu görmek için buzdolabının kapağını açtığımda ekledi, ki pek bir Şey yoktu, bu yüzden hayal kırıklığıyla tekrar kapattım.

'Hadi ama Tig, bu kadar sinirlenmek sana yakışmıyor. Yakında gidecek ve kabul edelim ki burada yapacak pek bir Şeyin yok, değil mi?

"Peki bu kimin suçu? Neredeyse bir aydır buradayım ve hala oturup Charlie ile geleceği tartışmak için doğru dürüst bir konuşma yapmadım. Ben meşgul olmaya alışkınım Cal ve kesinlikle her Şeyi bırakıp onun emrine amade olacağımı düşünen garip bir zengin için ev sahibeliği yapmayacağım.

"Tig, bu gece neyin var senin? Gerçekten saçmalıyorsun. Al bakalım. Cal tezgahın üzerinde duran iki şişe kırmızı şarabı gösterdi. 'Beryl bunları yılbaşı gecesindeki yardımlarımız için bize teşekkür etmek üzere gönderdi. şimdi bir tanesini açacağım. Bana yle geliyor ki bu akşam biraz sert bir ikiye ihtiyaın var.

'Akşam yemeği için yanında bir Şey yok, Cal. Bugün alışverişe çıkamadım, çünkü Chilly ile birlikteydim ve ... ah canım,' diye iç geçirdim, gözyaşlarımın dolduğunu hissediyordum. "zgnm, bu gece kendimde değilim.

"Bunu görebiliyorum," dedi Cal nazıkçe, şişenin mantarını banyodan çıkan bir tıpa kadar kolaylıkla çekip çıkarırken ve iki şarap kadehi için dolaba uzanırken. "şimdi o zaman. Bana dolu bir bardak uzattı. "Bunu yanına al, ben akşam yemeği için bir Şeyler hazırlarken sen de git biraz ıslan.

"Ama sana hiçbir Şey olmadığını söyledim ve-

"Kışt. . .' Beni banyonun kapısına doğru itti. "İçeri gir.

Yarım saat sonra kendimi biraz daha sakinleşmiş hissederek dışarı çıktığımda mutfaktan nefis bir koku yayılıyordu.

Cal masaya iki tabak koyarken, "Tatties, neeps - bu sizin için patates ve swedes - ve büyükannemin gizli sos tarifi," dedi. 'Ben kendiminkine tavuk ekledim ama yemin ederim seninkinde hayvansal ya da süt ürünü hiçbir Şey yok.

"Teşekkürler Cal," dedim kaşığımı zengin görünümlü kahverengi bir sosla kaplı, dumanı tüten sebze kasesine minnetle daldırırken. Cal şarabımı doldurdu ve karşıma oturdu.

"Aslında bu gerçekten çok güzel," dedim birkaç lokma yedikten sonra.

'Siz gelmeden önce karnımı doyurmayı başardığımı bilmek sizi şaşırtabilir. Peki şimdi, seni zen kim? Sadece Zed mi, yoksa Chilly de mi?

"İkisi de.

"Şirketinizi satın alabileceğini düşünen milyarderiniz hakkındaki hislerinizi zaten açıkladınız, o yüzden şu çılgın çingeneye geçelim.

"Onun deli olduğunu söyleyeceksin Cal, ki muhtemelen öyledir ve benim de onun söylediği her şeye inandığım için deli olduğumu, ama ...

"Ne?

"Gençken kendisine bir gün bana eve dönmem için rehberlik edeceğinin söylendiğini söylüyor. Ayrıca büyükannemin kim olduğunu bildiğini de söylüyor. Ve bugün bana onun hakkında her şeyi anlattı.

"Doğru. Sen de ona inandın mı?

Sanırım biliyorum. Bana söylediği şeyler vardı, babamın da mektubunda bana söylediği şeyler vardı ve ... hepsi çok saçma gerçekten, ama Bilmiyorum. Muhtemelen sadece kafam karışık ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Her zaman başka bir seviyeye - yani ruhani bir seviyeye - inanmış olsam bile, bu öğleden sonra olanlar benim için bile çok uzaktı. Ve mesele şu ki, bana söylediklerine güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.

"Anlıyorum. Cal başını sallayarak devam etmemi işaret etti.

"Sonuç olarak... Bir kriz yaşadığımı söylemekten utanıyorum.

İnanç. Herkese evrene güvenmesini, daha yüksek bir güce *inanmasını* söyleyen hep ben oluyorum ... ve işte bu gece bir karmaşa içindeyim çünkü Chilly'nin bana anlattıklarının sadece yaşlı ve yalnız bir adamın hayal gücü olmasından korkuyorum. Anlıyor musun?"

Anlıyorum. Pekala, şimdi. Cal tepsisini bir kenara koydu. "Sana boşuna bir şey söylemeyeceğim; Chilly'nin bir Mart tavşanı kadar deli olduğu konusunda şaka yapabilirim, ama vücudunda kötü niyetli bir kemik olduğunu söyleyemem. Babamın anlattığına göre eskiden buradaki insanlar hayvanlarıyla birlikte bitkisel ilaçlarını almak ve kendi geleceklerini anlattırmak için ona akın edermiş. Kimseye yanlış yaptığını da hiç duymadım. Ve evet, artık yaşlandı ve kimse artık onu ve yöntemlerini istemiyor, ama o iyi bir adam. Ve eğer herhangi birinin Görmek ve iyileştirmek için özel bir yeteneği var, bu o. Ayrıca sana ne kadar düşkün olduğu herkesin görebileceği kadar açık. Sana hiçbir zarar vermez Tig, gerçekten.

'Bunların hepsini biliyorum Cal, ama ya yaşlılığında bunu kaybetmişse? Belki de aramızda bir bağ olduğuna, ona anlatılan kızın ben olduğuma, bir şekilde onunla akraba *olduğuma inanmak* istiyordur-'

"Bana öyle geliyor ki ona inanmaktan neredeyse korkuyorsun. Ne kadar alaycı olduğumu bilirsiniz, ama ben bile sizi yanlış anlaması için bir neden göremiyorum. Unutma, o bir çingene ve kaç bin insan

yeteneklerine güvenden mi? Ve eğer baban da sana bunu söylediye, neden şüphe ediyorsun?

"Çünkü korkuyorum," diye fısıldadım dürüstçe. 'Belki de bu çok kişisel bir şey olduğu içindir. Yani, biyolojik ailem, nereden geldiğim... çok bunaltıcı.

"Belki bir gün bana Chilly'nin ailen hakkında söylediklerini anlattırısın Tiggy, ama bence kesinlikle gidip her neresiyse kendin görmelisin.

'Evet, ama işimi öylece bırakıp gidemem, değil mi? Ne kadar varsa. Cal'a gözlerimi devirdim ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

'Laird yakında iyi olacak. Sadece sabırlı olmanız gerekiyor. "Bir başka tuhaf şey de Chilly'nin bana söylediği ilk şeylerden birinin yakında gideceğimi söyledim. Yani, kediler şu anda gayet iyi durumda. Charlie'nin arazinin bakımına yardımcı olacak birini işe alması çok daha iyi olur.

'Aslına bakarsanız, Lochie birkaç gün içinde işe başlayacak. Laird'i aradım ve o da onayladı.

'Cal, bu gerçekten iyi bir haber! Lochie tam da ihtiyacın olan türden birine benziyor.

'Kabul etmesinin tek nedeni Lochie'nin stajyer programlarından birinde hükümet tarafından sübvansede ediliyor olmasıydı, ama yine de mutluyum. Şimdi, belli ki harap olmuşsun. Neden geceyi erken geçirmiyorsun?

"Yani Zed için güzellik uykumu mu alayım? Belki de en güzel iç çamaşırlarımı çıkarmalı ve ayak tırnaklarımı da boyamalıyım ...'

"Evet. Cal ayağa kalktı. "Demek istediğini anladım ve sana katılıyorum. Şimdi Lodge'a gideceğim ve Beryl'e yarın meşgul olduğunu söyleyeceğim, tamam mı?

"Ama o zaman Beryl için kötü hissederim. Yani, bu onun hatası değil ve şu anda çok stresli görünüyor. . .'

"Merak etme genç kız, ben hallederim. Cal kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Yatağından kalk.

*

Rüyasız bir uyku uyuduğum ve ertesi sabah çok daha sakin hissederek uyandığım için rahatlamıştım. Kedileri beslerken, bir noktada Lodge'a cesaret etmem gerektiğine karar verdim, sadece e-postama henüz cevap vermemiş olan Avrupalı geyik bağlantımı takip etmek için değil, aynı zamanda Sacromonte ve

Lucía Albaycín'i internetten araştırdım. Ancak o zaman Chilly'nin doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilirdim.

"Bu sabah daha iyi hissediyor musun? Döndüğümde Cal bana sordu.

"İyiyim. Dün gece için özür dilerim, kendimde değildim ama bugün iyiyim. Bu kadar harika olduğun için teşekkürler, Cal.'

"Saçmalama. Şimdi dinle, neden bu sabah benimle dışarı gelmiyorsun? Ana vadideki geyiklerin sayımını yapmaya gidiyorum.

"Böylece yarın sayılarını azaltabilirsin?

'Evet, ama saklanmayı sevdikleri yerler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmanın sana bir zararı yok, değil mi? Ayrıca Lord Hazretleri Beryl'den hayır cevabını kabul etmezse diye bu sabah seni tehlikeden uzak tutmuş oluruz.

"Ona söyledin o zaman?

Ben de öyle yaptım, o da kabul etti. On dakika içinde çıkıyorum ve Chilly'nin öğle yemeğini de yanımızda götüreceğiz. Bu arada, misafirimizle sizden ziyade benim ilgilenmem gerekebilir. Beni evden çıkarken yakaladı. Dün gece Lodge'a geldi ve burada olduğu süre boyunca kendisi için bir silah ve atış talimi ayarlayıp ayarlayamayacağımı sordu.

Dışarı çıkmaya hazırlanmak için her zamanki kat kat giysilerimi giyerken Cal'ın verdiği bilgiler üzerine düşündüm. Avluda durdum ve Thistle'a ıslık çaldım, o da ahırdan çıktı ve hantal bedenini Beryl'in arka koltuğuna mutlulukla taşıdı. Sonra dürbünlerimizi kuşanıp yavaşça ana vadiye doğru ilerledik. Cal sık sık durup, altında geyiklerin ve arka ayakların barındığı ağaç kümelerini işaret ediyordu.

Vadinin karşı taraflarında ayrı gruplar halinde.

"Birazdan otlamak için daha yüksek bir yere çıkacaklar, bu yüzden sabahın erken saatleri onları saymak için en iyi zaman," dedi Cal, küçük bir çalılığı işaret ederek

Vadinin içinden geçen donmuş yanığin hemen karşısında. "Orada kaç tane var Tig?

Dürbünümü yedi geyiğin birbirine yakın durduğu çalılığa odakladım, sonra tekrar baktım. Ve yine...

"Cal, çabuk! "Ne?

"Aman Tanrım! Sanırım tam şurada, solda beyaz bir geyik var. Cal kendi dürbününü benim pencereme doğru çevirdi.

"Onu görebiliyor musun? Şu ikisinin arasında, tam arkada ayrı duruyor ...'

"Göremiyorum, Tig. Bir süre sonra dürbününü bıraktı ve başını bana doğru salladı. "Kara uzun süre bakınca böyle oluyor. Hareket etmeye başlar ve gözlerinin önünde garip şekiller alır.

"Hayır! Onu gördüğüme eminim!

Cal'ın cevabını beklemeden kapıyı açtım ve dışarı fırladım. Dar patikadan çıktığımda kar dizlerime kadar geliyordu, tahta köprü tehlikeli bir buz pistine dönüşmüştü. Köprüyü aştıktan sonra, fundalıktan sadece kırk metre kadar uzaklaşmıştım, dürbünümü yeniden ayarladım ama geyikler yaklaşan ayak seslerimi duymuş olmalı ki ağaçların arasında kaybolmuşlardı.

"Lanet olsun! Nefesimin altında yemin ettim. "Seni gördüm, gördüğümü biliyorum.

Arabaya doğru ilerledim ve Cal'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş oturduğunu gördüm. Bana özel kaşlarını çatı, bu da benim tuhaf davrandığımı düşündüğünü gösteriyordu.

"Ondan bir iz var mı?

"Hayır, bütün sürü ortadan kayboldu.

"Gerçekten mi?" dedi, arabayı sürerken sesinden alaycılık damlıyordu. 'Çingene arkadaşımızla çok fazla zaman geçirince böyle oluyor işte. Bir dahaki sefere tek boynuzlu atları göreceksin, seni aptal.

Birkaç dakika sonra Chilly'nin kulübesinin önünde Cal arabadan çıkmamı engellemek için elini uzattı.

'Bu şartlar altında, en iyisi bugün akşam yemeğini ona ben götüreyim. Sen burada bekle.

Cal gittiğinde gözlerimi kapattım ve zihnimde beyaz geyiğin resmini gördüm. 'Onu gördüm,' diye fısıldadım kendi kendime. "Gerçekten yaptım. Thistle Başını sempati duyuyormuş gibi omzuma koydu, ben de dalgın dalgın onu okşadım.

Cal on dakika sonra geri geldi ve Chilly'nin iyi görüldüğünü ve beni sorduğunu söyleyerek beni rahatlattı. Eve dönerken başımızın üzerinde bir gürültü duyduk ve başımı kaldırıp baktığımda bir helikopterin vadinin üzerinde alçaktan uçtuğunu gördüm.

'Vay canına, daha önce burada uçan bir tane görmemiştim,' diye yorum yaptım. 'Muhtemelen zavallı bir ruhu hastaneye götüren bir arama kurtarma

Inverness. Deniz tahminlerine göre denizde sert bir gece olacaktı.

Kulübeye vardığımızda helikopterin kulübenin önündeki çimenlerin ortasında durduğunu gördük.

'Lord Hazretleri için olmalı,' dedi Cal dışarı çıkarken. 'Belki de en iyi konyaklardan bir şişe ve biraz daha puro almak için onu şehre götürmesi gerekiyordur.'

Beş dakika sonra, Cal ve ben bir fincan kahveyle ısınırken, kulübemizin kapısı çalındı.

Cevap vermeye giderken, "Sanırım bu bir sorun," diye mırıldandı.

o.

"Tiggy içeride mi?" diye sordu tanıdık, kırılmış bir ses.

"Evet," dedi Cal acımasızca. 'Onu sana getireyim. Tig? Bir ziyaretçinin var. Cal küçük bir omuz silkmeye bana döndü. "Ben barakalarda olacağım."

"Merhaba Tiggy," dedi Zed içeri girerken, Cal dışarı çıktı, Ona kalması için yalvaran çılgınca göz temasına rağmen. "Görünüşe göre tam zamanında dönmüşsün."

"Ne için?"

"Çevredeki bölgede doğal bir tur. Sonra Aviemore'da bildiğim küçük bir yerde öğle yemeği. Buradan helikopterle sadece yarım saat uzaklıkta bir kayak merkezi."

"Teşekkürler ama korkarım çalışmam gerekiyor."

"Öğle yemeği saatiniz vardır herhalde? Saat üçe kadar dönmüş olursunuz, söz veriyorum."

Belli ki Beryll'in ona müsait olmadığını konusunda söylediği her şey kulak ardı edilmişti.

"Şimdi, bunları giymen gerekiyor. Bana siyah bir Chanel taşıma çantası uzattı."

"Bu ne?" diye ciyaklamayı başardım.

"Sadece senin için seçtiğim ve helikopterle buraya gönderdiğim birkaç şey. Tüm gardırobunuzun yanınızda olmayabileceğini fark ettim. Şimdi git ve üstünü değiştir lütfen, sonra yola çıkabiliriz."

O kadar şaşırmıştım ki söyleyecek bir şey bulamadım ve en iyisinin yatak odasına çekilip birkaç saniye kendime gelmek olduğuna karar verdim. Kapıyı arkamdan kapatarak yatağa uzandım, taşıma çantası bacaklarımın arasındaydı.

Merakıma yenik düşerek poşeti açtım ve içinden beyaz kâğıt mendillere güzelce sarılmış ve her birinin üzerine küçük beyaz bir kamelya ileştirilmiş çeşitli paketler çıkardım. İlk açtığımda krem rengi bir süveter vardı, benim Aran süveterime benziyordu ama en yumuşak kaşmirden yapılmıştı. Bir sonraki pakette güzelce dikilmiş bir çift siyah yün pantolon vardı.

Üçüncü ve en büyük pakette muhteşem kapitone krem rengi bir kayak ceket, son pakette ise siyah kaşmir bir bere ile uyumlu atkı ve eldivenler vardı.

Kazağı okşamaktan ve böylesine güzel bir şeye karşı duyduğum arzunun çekiciliğini hissetmekten kendimi alamadım. Benim olabilecek bir şey, eğer ...

Tiggy, uslu dur!

Kıyafetleri yeniden parsellediğimde hissettiğim pişmanlıktan dolayı kendimden nefret ederek derin bir nefes aldım ve dışarı çıkıp Zed'le, yani *Pretty Woman* filmindeki Richard Gere'in kişisel versiyonumla yüzleştim.

"Bunları benim için aldığınız için teşekkürler, ama korkarım kabul edemem.

"Neden?

Aklıma her biri kabalığın ötesinde olan milyonlarca cevap geldi. Charlie'nin Zed'in işine ihtiyacı olduğunu bildiğim için vazgeçmeyi başardım. Ona sadece, "Yapamam," demekle yetindim.

"Güzel. Beni şaşırtarak ellerini sevinçle birbirine vurdu. 'İlk testi geçtin! Artık hiç şüphesiz, tanıştığım diğer tüm kadınlardan farklı olduğunu ilan edebilirim.

"Gerçekten mi?" dedim, içimde yükselen öfkeyle. 'Girdiğimi bile bilmediğim bir sınavı geçerek seni mutlu ettiğime sevindim. Şimdi, lütfen, işime devam edebilir miyim?' Uzaklaşmak için döndüm, ama o öne çıktı ve kolumu nazikçe kavradı.

'Tiggy, görüyorum ki seni kızdırmışım. Çok üzgünüm; geriye dönüp baktığımda yaptığının aptalca bir şey olduğunu görebiliyorum. Ama benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin.

"Hayır, hayal edemem," diye kabul ettim duygularımla.

"Yani, tanıştığım kadınlar... Birinci dünya sorunları gibi gelebilir ama beni ben olduğum için mi yoksa onlara sunabileceklerim için mi sevdiklerinden asla emin olamıyorum.

Ve senden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin olamıyorum.

"Evet, birinci dünya sorunları," dedim. "Aslında olabildiğince birinci dünya sorunları.

"Sadece satın alınamayacağından emin olmak istedim. "Doğru.

Artık satın alınamayacağımı biliyorsun, dışarı çıkmam gerek.

"Evet, tabii ki. Helikopteri iptal edeceğim - saçma bir fikirdi ama birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için ikimizi de Kinnaird'den uçurmak istedim. Her şey iyi niyetliydi. Beni affedin.

"Elbette. Yine de düşündüğün için teşekkürler.

Kapıya doğru yürüdü, sonra arkasını döndü.

'Acaba... Helikopter buradayken ve boşa gitmiş gibi görünürken, arazinin üzerinde bir gezintiye çıkmak ister misin? Söz veriyorum, hiçbir şartım yok ve sizi ikiye kadar geri getireceğim.

Aslında çok isterdim, havadan görmek harika olurdu diye düşündüm. Ama . . .

"Hayır, teşekkürler Zed. Korkarım helikopterlerden gerçekten nefret ediyorum. La Môle'dan babamın Saint-Tropez'deki teknesine transfer olduğumuzda bir tanesiyle uçmak zorunda kalmıştım ve bu beni hasta etmişti. Şimdi izninizle, gerçekten yapmam gereken işler var.

Bununla birlikte kulübenin kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı onun için açtım. Sonunda ipucunu alan Zed, yaramaz bir okul çocuğu gibi başını öne eğerek oradan ayrıldı.

16

Ertesi sabah ön kapıyı açtığımda kocaman bir buket çiçek buldum. Dışarıdaki paspasın üzerinde çiçekler ve bana gönderilmiş bir zarf vardı. Onları aldım ve mektubu açmak için içeri döndüm.

Zarftan kâğıdı açtım ve mürekkeple yazılmış güzel el yazısını inceledim.

*Kinnaird Lodge
5 Ocak 2008*

Sevgili Tiggy,

Dünkü kaba ve düşüncesiz davranışım için bir kez daha özürlerimi sunmak için küçük bir simge.

Tekrar başlayabilir miyiz, lütfen?

Zed

"Humph! Köşke doğru yürürken Thistle'a "Günaydın Tiggy" dedim.

'Günaydın Tiggy,' dedi Beryl mutfğa girdiğimde onu pastırma kızartırken buldum. "İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim. Chilly'nin yemeğini almaya geldim. Ofisin boş olabilir mi acaba? E-postalarımı kontrol etmem gerekiyor.

"Evet, ama şu anki konuğumuz normalde saat dokuzdan itibaren burayı kullanıyor, o yüzden yerinizde olsam elimi çabuk tutardım.

"Teşekkürler," dedim ve koridor boyunca ilerleyerek ofise gittim, kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Google'a girip 'Lucía Albaycín' yazarken 'Doğru,' diye mırıldandım. Ölüm Çarkı tahammül edilemez derecede yavaş dönerken makine elinden gelenin en iyisini yaptı

beni geçmişim olabilecek şeylere bağladı.

Sonunda indirmeye başladı, bilgiler ekranda modern bir kaydırma gibi açılıyordu. İlk bağlantıya tıkladım ve Wikipedia olduğunu gördüm, bu kesinlikle Lucía'nın ünlü olduğu anlamına geliyor olmalıydı ve Bu yüzden Chilly'nin onun hakkında bana anlattıkları tamamen hayal ürünü değildi. Öte yandan, Güney Amerika'da bir at eğitmeni olabilirdi, ama ...

Tam site indirilmeye başlanmıştı ve onun adını ve yarım alnını gösteren siyah beyaz bir fotoğrafa gözüm takılmıştı ki arkamdan kapının açıldığını duydum. 'Yazdır' tuşuna bastım, sonra ekranı küçülttüm.

"Günaydın Tiggy, erkenden kalkmışsın.

Arkamı dönmeye fırsat bulamadan iki elin nazikçe omuzlarıma konduğunu hissettim. Aktif olarak ürperdim.

"Titriyor musun?" diye sordu bana.

"Evet, üşüyor olmalıyım" diye yalan söyledim ve hemen ayağa kalktım. 'Uzun sürececek mi? Acil bir e-posta göndermem gerekiyor.

"Hayır, sadece biraz baskı yapmam gerekiyor, sonra işim bitecek.

"O zaman beklerken gidip biraz kahvaltı edeyim. Masanın altındaki yazıcıdan sayfaları toplarken, Chilly'nin bana bahsettiği kadının grenli bir fotoğrafını ve en üstte 'Lucía Albaycín - Flamenko Dansısı' yazan başlığı görmek beni memnun etti.

Heyecandan içim kıpır kıpır olsa da hemen içeri dalıp okumamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine ofisten çıktım ve arka kapıdan dışarı fırladım.

Cal'i tam çıkmak üzereyken yakaladım ve yanındaki Beryl'e atladım.

"Burada ne yapıyorsun?

Elimdeki Tupperware kutusunu göstererek, "Zed'den kaçmak ve Chilly'nin yerine gitmek için otostop çekmek," dedim. 'Ben de merak ediyordum, acaba gördüğümü sandığım alıılığın yanından geçiyor muyduk-'

"Chilly's'e gitmek için nereden geçtiğimi çok iyi biliyorsun," diye iç geçirdi Cal. 'O küçük fantezinle hiçbir yere gitmiyorsun. Eğer Kinnaird'de beyaz bir geyik olursa, yemin ederim karda çırılçıplak koşacağım, üstümde sadece bir haggis olacak!

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedim. "ünkü sana şimdi söylüyorum Cal, ne gördüğümü biliyorum.

"Ve eminim sen bunu yaptığında geyik de vadide perilerle dans ediyordu. Beryl'in arka kapısı açıldığında Cal içtenlikle güldü ve ben

Lochie'nin içeri girdiğini görmek için döndü.

"İkinize de günaydın," dedi kapıyı arkasından çarparken. "Merhaba Lochie, seni tekrar görmek güzel.

"Merhaba, Tiggy. Bana sıcak bir gülümseme verdi ve vadiye doğru yola çıktık.

Cal hatırlatmama gerek kalmadan fundalığın karşısında durmaya tenezzül etti ve ben de yapacak çok işi olduğunu ve benim hayalperestliğimden etkilenmediğini anlayarak atladım.

Köprüden geçtim ve dürbünümü fundalığa doğrulttum ama geyikler çoktan yüksek yamaçlara çıkmıştı ve ben çok geç kalmıştım.

"Bir şey var mı? Arabayla uzaklaşırken Cal bana sordu.

"Hayır, ama lütfen yarın daha erken gelebilir miyiz?" diye yalvardım ona.

"Onlar otlamak için tepeye çıkmadan önce.

'Gelebiliriz, sadece seni bir şeyler gördüğüne ikna etmek için bile olsa,' diye kabul etti. 'Şimdi seni Chilly'ye götürelim, çünkü benim ve Lochie'nin saymamız gereken geyikler ve onarmamız gereken çitler var.

'Belki de en iyisi Chilly'nin yemeğini tekrar alman, Cal. Kalman için seni ikna etme olasılığı daha düşük,' dedim, kamarasına yaklaştığımızda. "Söyle ona, ben Yarın görüşürüz!" Pencereden dışarı bağırdım. "Ona sevgilerimi gönder.

*

O öğleden sonra, Cal'a uzun zamandır yapmaya söz verdiğim köri için dolapları karıştırıp malzeme aradım. Son zamanlarda bana karşı sabırlı davranıyordu ve ben de teşekkür etmem gerektiğine karar verdim. İhtiyacım olan hemen hemen her şeyin eksikliği beni yedek Landy'ye atlayıp Tain'e koşmaya ve malzeme toplamaya itti.

"Merhaba Cal," dedim o akşam eve döndüğünde. "İyi günler mi?" "Çok iyi, teşekkürler," dedi. 'Lochie bir cevher - kendisinden çok daha güçlü Görünüşe bakılırsa o da işini biliyor.

"Bu harika," dedim, daha fazla uzatmadan banyoya yöneldi.

Şaşkınlıkla muslukların aktığını duydum. Normalde Cal bir centilmen olarak banyoyu önce benim kullanmama izin verirdi.

Köriyi kontrol etmek için mutfığa dönerken, *belki de geyik pisliğine düşmüştür*, diye düşündüm.

Cal on beş dakika geçmesine rağmen çıkmayınca banyonun kapısını çaldım ve arkasından gelen hoş bir tıraş losyonu kokusu aldım.

'Köri on dakika içinde hazır olacak, tamam mı? Senin için yapacağımı söylemişim ve yaptım,' diye seslendim.

Kapı açıldı ve Cal sabahlığıyla, yeni tıraş olmuş bir halde çıktı. "Tig, sana Caitlin'i görme gecesinde benim gecem olduğunu söylediğime eminim. Ben uzaklardayım.

Dornoch tanite'ye.'

'Ah, elbette! Tamamen unutmuşum. Boş ver, köriler yirmi dört saat sonra daha da güzel oluyor. Sana yarın için biraz ayıracağım.'

"Teşekkürler ve bunun için üzgünüm, Tig.

"Üzülme," dedim, giyinmek için yatak odasına giderken onu takip ederek. 'Ve Caitlin'i yakında akşam yemeği için buraya getirmelisin. Onu tekrar görmeyi çok isterim.

"Yapacağım. Yatak odasının kapısını yüzüme kapattı ve on dakika sonra kareli bir gömlek ve temiz bir kot pantolon giymiş olarak çıktı. Cal'e hiç benzemiyor.

"Bu gece dönecek misin? Ona sordum, bir ana tavuk gibi etrafında gıdıkladığımı hissediyordum.

'Gökyüzü açık kalırsa, evet. Güle güle Tig,' dedi ceketini giyerek. "Ben yokken beladan uzak dur.

"Hah! Onu beslerken Alice'e söyledim. "Şans iyi bir şey olurdu ama Thistle'ı içeri alacağım," diye ekledim, kendimi yıkıcı hissederek. Ön kapıyı açtım ve onu çağırdım, zaten sıfırın altında olan havanın buz gibi estiğini hissediyordum.

"Haydi hayatım! Köpeği cesaretlendirmek için seslendim.

"Ne güzel bir karşılama," dedi bir insan sesi, Thistle hızla ilerlerken, onu bir an sonra bir adam izledi.

"Merhaba Zed," dedim kalbim sıkışarak. "Bir şeye ihtiyacın var mı?

'Evet. Dondurucu bir kış akşamında bu çok iyi Château-Neuf-du-Pape şişesini paylaşacak birine. Bir şeyler güzel kokuyor,' dedi havayı koklayarak. 'Misafir mi bekliyorsun? Cal'i dışarı çıkarken gördüm.

"Hayır, sadece köri yemeye karar verdim," diye cevap verdim, Zed'i içeri davet etmemek için - açık bir kabalık dışında - tek bir neden düşünemiyordum. "Bir içki için bana katılabilirsin.

Eşikten içeri adımını attı, ama Thistle önümde durdu, tüyleri diken diken olmuştu, boğazından tehditkâr bir hırıltı geliyordu.

"*Scheiße*, o şeyi kontrol et! Zed bir adım geri çekilerek mırıldandı.

"Sus, Thistle, sorun yok," dedim, elimi köpeğin sırtına koyarak. 'Ona ne oldu bilmiyorum, genelde çok sakın ve naziktir.'

"Belli ki hiç disiplin görmemiş," dedi Zed sertçe.

"Thistle," diye fısıldadım kulağına hırlaması devam ederken, "eğer durmazsan seni dışarıda bırakmak zorunda kalacağım.

Köpek koruyucuma karşı korkunç bir sadakatsizlik hissetmekle birlikte, Thistle'ın davranışları hakkında Cal ya da Charlie'ye şikâyetle bulunmaktan korktuğum için, Zed kulübeye girerken köpeği ikna ederek avluya çıkardım. Kapıyı arkamızdan kapatırken, bunun ne kadar talihsiz bir değiş tokuş olduğunu düşündüm. Kulaklarımı dışarıdan gelen ısrarlı uğultulara kapatmaya çalıştım.

Zed beni mutfağa kadar takip etti ve ben de ona eski Tirbuşon, bükülmüştü ve manipüle etmek için ciddi bir beceri gerekiyordu. Yakut rengi sıvıyı iki bardağa boşaltmadan önce onunla boğuşmasını izledim.

Her zamanki koklama ve döndürme hareketinden sonra bir yudum aldı ve başını arkaya yaslayarak şarabı ağzında gezdirdi ve sonunda yuttu. "Çok güzel," diye açıkladı. "Muhtemelen köriyi mükemmel bir şekilde tamamlayacaktır.

'Bu bir ipucu mu? Eğer öyleyse, biraz alabilirsin, ama seni uyarıyorum, vegan. Ayrıca, Beryl'in seni Loca'da lezzetli bir şeyler beklediğine eminim.

Zed'in küçümseyici yanıtı, "Beryl'in izin gecesi olduğu için yarım akıllı servis kızını bana çorba ısıtması için getirdiler," oldu. "Senin körin bile bundan daha iyi.

"Teşekkürler. Senin de denemenden zarar gelmez. Ben de açlıktan ölüyorum. "Bir şey yapabilir miyim?" diye sordu.

"Muhtemelen ateşin körüklenmesi gerekiyordur," dedim ve mutfaktan çıkarken, büyük olasılıkla ateşin nasıl körükleneceğini bilmediği aklımdan geçti. Muhtemelen bunu onun için yapacak bir kölesi vardı.

"Peki üniversiteye nerede gittin? Yemeğe oturduğumuzda söyleyecek başka bir şey bulamadığım için ona sordum.

"Paris'te Sorbonne'da. İsmimin bana neden tanıdık geldiğini ancak birkaç gece önce fark ettim. Orada kız kardeşin Maia ile birlikteydim.

"Gerçekten mi?

"Evet. Aslında bir süre görüştük. Ciddi bir şey değildi ama bana garip isimleri olan beş evlatlık kız kardeşinden bahsettiğini hatırlıyorum. Ben üniversiteyi bitirdim ve onun bir yılı daha vardı, bu yüzden görüşmeyi kestik.

"Bana senin adından hiç bahsetmedi ama bahsetmezdi de zaten. Çok özel bir insandır.

Hatırlıyorum. Yine de tatlı bir kız. Ve tabii ki inanılmaz güzel. "Evet, altımız arasında o bu özelliğiyle tanınıyor.

Peki sen ne ile tanınıyorsun?

"Oh, ben kaçığım. Sırıttım. "Bana "ruhani" kardeş derler. "Yani sen bir cadı mısın?"

"Eğer öyleysem, dışarıdaki kar kadar beyazım. Aslında sorunumun bir parçası da bu. Kimsenin duygularını incitmek istemiyorum," dedim sert bir şekilde.

"Şimdi hatırlatın bana, Electra'nın da D'Aplièse kardeşlerden biri olduğunu düşünmekte haksız mıyım?"

"O benim küçük kız kardeşim - en küçüğü. Onu da tanıdığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Yollarımız New York'ta yardım etkinliklerinde sosyal olarak kesinlikle kesişti, evet.

"Bu tür şeyleri çok yapar. Sen yapar mısın?"

"Eskiden yapardım. Eğlenceliydi, neden olmasın?"

"Tam da nefret ettiğim türden şeyler," diye yüzümü buruşturdum. "Bir sürü insanla dolu büyük alanlar.

Fotoğrafları çekilebilsin ve dergilerde görünebilsinler diye birbirlerini havadan öpen boş insanlar.

"Dur bakalım, Tiggy. Zed elini kaldırdı. "Herkesi aynı fırçayla lekeleyemezsin.

"Dürüst olmak gerekirse, yapabilirim. Electra bugünlerde boş ve sıkı biri ve sanırım bu tamamen içinde yaşadığı ünlüler ortamıyla ilgili.

"Belki de mesele yer değil, şirkettir," diye önerdi Zed. "Aslına bakarsanız, benim hayatım şu anda *tamamen mekanla* ilgili. şirket," diye gülümsedim.

"Ünlülerin partilerinden nefret ettiğinizi söylediğiniz gibi, ben de buradaki izolasyonla başa çıkamadım. Kısa bir dikkat süresine sahip olduğumu tamamen kabul ediyorum ve

Bir azizden ziyade bir şeytanın sabrı. Kinnaird'de olmak korkularıyla yüzleşmek demek: sınırlı internet, en yakın kasabadan kilometrelerce uzakta ve sosyal bir ortam ya da insan yok, tabii ki sen hariç, Tiggy. Ve en azından sen mükemmel bir arkadaşsın.

"Teşekkürler, her ne kadar Kinnaird'i bir tür çile gibi anlatsan da. Yani, tam olarak zorlanmıyorsunuz, değil mi? Lodge çok güzel ve internet var, ancak düzensiz.

"Haklısın," diye kabul etti Zed. "Ben şımarık bir veledim. Şimdi bana babanın nasıl olduğunu anlat. Maia ondan çok övgüyle bahsederdi.

"Ne yazık ki geçtiğimiz Haziran ayında öldü. Hepimiz ona hayrandık ve onun kaybı büyük bir darbe oldu. Bir kereliğine de olsa, bu duygu hakkında konuşurken kendimi durdurdum.

Ölmemişti - Zed'in vücudunda ruhani bir kemik olduğunu hayal bile edemiyordum.

'Kaybın için üzgünüm Tiggy. Benim babam da geçenlerde öldü,' dedi Zed sessizce. 'Teknik olarak kanserdi ama hayatında bir gün bile hastalanmamıştı, ölümcül teşhis konulduktan kısa bir süre sonra kendini yatına atıp intihar etti.

'Oh Zed, bu gerçekten çok zor. Çok üzüldüm.

"Muhtemelen en iyisi buydu, çok yaşlıydı - doksanın üzerindeydi - ve kesinlikle iyi bir hayat yaşamıştı. Sonuna kadar New York'taki ofisinde masasının başındaydı.

"Ne iş yapıyordu?

'Lightning Communications, bana miras kalan şirket. Yıllardır onun için çalışıyordum ve iyi hazırlandığımı düşünüyordum, ama iş *sizin* kapınıza dayandığında tamamen farklı bir oyun oluyor.

"Babanın adı neydi? diye sordum.

'Kreeg, ve Eszu bizim soyadımız. Adını duymuş olabilirsiniz. O bir Her zaman gazetelerde yer alır, sosyal bir etkinlikte görüntülenir ya da televizyonda görüşlerini açıklardı. Hayattan daha büyük bir karakterdi, bu kesin. Peki, baban ne iş yapıyordu?"

"Gerçekten bilmiyorum. Biz gençken sürekli seyahat ederdi, ama işle olan ilgisini biz kızlardan uzak tutardı. Atlantis'teyken - Cenevre'deki aile evimizdir - birlikte geçirdiğimiz zamandı.

"Annemin anlattığına göre babam beni ilk kez ben bebekken ofisine almış. Ve o zamandan beri neredeyse hiç ayrılmadım. Zed bana hüznü bir gülümseme sundu. "Özellikle de son birkaç aydır halletmem gereken çok şey oldu.

"Tahmin edebiliyorum. Annen hâlâ hayatta mı?

"Maalesef değil, babamdan otuz yaş küçük olmasına rağmen. Babam ona hep çocuk gelinim derdi. Ben ergenlik çağındayken boşandılar ve kiminle yaşamam gerektiği konusunda bir mahkeme savaşı yaşandı. Babam kazandı, çünkü o Her zaman öyleydi - gerçi yaptığı tek şey beni yatılı okula göndermekken neden bana sahip olmak için savaşılmaya zahmet etti, bilmiyorum. Annem kırklı yaşlarındayken bir kayak kazasında öldü. Trajik, gerçekten. Bağışla beni Tiggy, bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum ama dinlediğin için teşekkür ederim. Elini benimkinin üzerine koydu. "Yemek için de teşekkür ederim, beklenmedik derecede güzeldi.

'Bir şey değil. Yemek yapmayı severim. Çocukken, yemek pişirmek için hizmetçimiz Claudia ile mutfakta saatler geçirdim. Bana pek çok lezzetli sebze yemeği yapmayı öğretti.

"Hizmetçi" mi? Zed gülümsedi ve ben yine kendimi ele verdiğimi fark ettim.

"Lütfen Zed, bu konuyu kapatabilir miyiz?

"Elbette. Anlat bakalım. Öne doğru eğildi. "Hayalindeki iş nedir?

"Her zaman Afrika'ya gidip oradaki büyük av hayvanlarıyla çalışmak istemişimdir," dedim.

"Hangi sıfatla?

'Esas olarak koruma - zooloji eğitimim sırasında bu konuda uzmanlaştım. Gerçi son zamanlarda hayvanların uygulamalı bakımıyla da ilgilendiğimi fark ettim.

"Yani veteriner olarak

mı?" "Belki.

"Bana kalırsa, koruma çok daha seksi.

Masayı toplamak için ayağa kalktığımda, "Seksilikle pek ilgilenmiyorum Zed, sadece yeteneklerimi iyi bir şekilde kullanmak istiyorum," dedim.

"Kesinlikle seksisin," dedi, o da ayağa kalktı ve beni mutfığa doğru takip etti. Ellerimden kaseleri aldı, yere koydu ve sonra beni kollarının arasına aldı. "Seni öpebilir miyim?

Cevap vermeye fırsat bulamadan dudakları dudaklarıma yapıştı. Ellerinden kurtulmaya çalışırken yaşadığım şok beynime işliyordu.

"İyi akşamlar. Cal kapının girişinde duruyordu, şapkasındaki kar yığını onu Korkunç Kardan Adam'a benzetiyordu. Sırtımdaki kurbanda benzer tutuş hemen gevşedi. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz? Cal masumca sordu.

"Hayır!" dedim aceleyle, ona doğru yürürken. "Zed de tam çıkıyordu, değil mi?

'Benim yüzümden öyle yapma. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama yedek Landy'yi aldım, tıka basa doluydu. Buraya kadar birkaç mil yürümek zorunda kaldım.

İçimi ısıtacak sıcak bir çikolata istiyorum. Bana katılır mısınız?" diye sordu Zed'e, sırlıslıkla olmuş dış giysilerini çıkarırken.

"Hayır, teşekkür ederim. Zed işaretleri okudu. "Pekâlâ, ben gidiyorum o zaman. Köri için teşekkürler, Tiggy. İyi geceler.

Kapı arkasından çarparak kapandı.

"Aman Tanrım! Tanrı'ya şükür zamanında geldin! Dedim, kanepeye yığıldım, şok ve rahatlama içimde hızla ilerliyordu.

"Sevgilimle geçirdiğim berbat akşamın bazı avantajları olduğuna sevindim," dedi Cal alaycı bir ifadeyle, ateşin önünde durarak. "Anladığım kadarıyla bu hoş bir ilerleme değildi?

"Hayır, kesinlikle değildi," diye nefes nefese kaldım, gerçekten ürkmüştüm. "Az önce beni yakaladı!

"Senden hoşlandığı kesin. "Kendimi bir av sırasında takip edilen bir geyik gibi hissettim.

"Dinle, seni korumak için buradayım Tig. Üzerime kuru giysiler giymeye gidiyorum ama sabah konuşuruz, tamam mı?

"Tamam, teşekkürler Cal.

O gece gözüme uyku girmede, Zed'in levyeyle penceremi açmaya çalıştığını ve böylece üzerime atlayıp kötü emellerine ulaşabileceğini hayal ediyordum.

Ertesi sabah yataktan sendeleyerek kalkarken kendime 'Hadi ama Tiggy,' dedim. 'Tek yaptığı seni öpmeye çalışmaktı, tecavüz etmek değil. Belli ki ilk hamleyi yapmaya alışkın...'

Ama ya Cal geldiğinde içeri girmeseydi? ?

Mutfakta çaydanlığın yanında onunla karşılaştığımda Cal, "Sert görünüyorsun," diye değerlendirdi. "Hissediyorum," diye iç geçirdim. 'Bütün perdeleri kapalı tutmak istiyorum, sırf onun beni izliyor olamaz.'

"Başını büyük bir belaya soktun, seni femme fatale seni. "Hiç komik değil Cal, gerçekten değil. Neden bilmiyorum, ama o korkutuyor Bana.

"Kaybetmeye başladığını ve sizi kazanamayacağını anlarsa, yaşlı kertenkele sürünerek çıktığı nemli zindana geri dönecektir.

Cal gittikten sonra dışarı çıktığımda, dün geceki büyük yağışın ardından karın derin olduğunu gördüm, bu yüzden kedileri ziyaret etmek için Land Rover Beryl'i almaya karar verdim. Eğer burası bu kadar kötü olsaydı, vadide dizlerimin üzerine kadar gelirdi.

Anlaşılır bir şekilde, kediler oynamak için dışarı çıkmadılar, ben de geri döndüm. kulübede ateş yaktım ve Lucía Albaycín hakkında yazdığım sayfaları ateşin yanındaki koltuğa götürdüm, bunun nedeni kısmen bugün Chilly'yi ziyarete gitmeden önce onun hakkında okuyabildiklerimi okumak istemem ve ayrıca Zed'i düşünmekten uzaklaşmamdı.

Elbette, Lucía'nın erken dönem yaşamı ve yükselişinin Wikipedia versiyonu Chilly'nin bana anlattıklarıyla birebir örtüşüyordu. Okuyamadığı ve muhtemelen bilgisayarla hiç tanışmadığı için herhangi bir ayrıntıyı aşırıldığı da şüpheliydi. Barselona'daki Bar de Manquet'de dans ettiği noktaya kadar okudum ve daha ileri gitmemeye karar verdim. Chilly'nin bana kendisinin anlatması daha iyiydi ama en azından artık hikâyesinin gerçek olup olmadığını ve bizim bir aile olduğumuzu kontrol edebileceğimi biliyordum.

"Demek," dedim aynadaki yansıma, "görünüşe göre sende çingene kanı var. Chilly'nin öğle yemeğini almak için kulübeye çıkarken bunun pek çok şeyi açıkladığını düşündüm. Kulübesine giderken, beyaz geyiği aramak için bir kez daha çalılıkların yanında durdum, ama orası terk edilmişti, ben de yoluma devam ettim.

Alışılmadık bir şekilde, kulübenin kapısını açtığımda Chilly kulübesinde değildi.

sandalye. Onun yerine uyuyordu ve kabin buz gibiydi. Parmak uçlarımda yatağa doğru ilerledim, yatağın içinden gelen homurtular ve mırıltılar sayesinde hayatta olduğunun farkındaydım.

"Soğuk mu? İyi misin? Ona bakarak söyledim.

Bir gözünü yarı açtı, bana ters ters baktı, sonra bir eliyle beni uzaklaştırdı. Sonra öksürdü, göğsünün derinliklerinden gelen bir tıkırtı. Öksürük, boğuluyormuş gibi ses çıkarana kadar devam etti.

"Seni oturtalım, Chilly," dedim panikleyerek. "Belki faydası olur.

Beni durduramayacak kadar öksürmekle meşguldü, ben de kollarımı omuzlarına doladım ve onu ve yastığını yukarı kaldırdım. Bir bez bebek kadar hafif ve sarkıktı ve alnına dokunduğumda ateşler içinde yandığını gördüm.

Tıpkı Felipe gibi. Düşündüm.

"Chilly, sen hastasın. Öksürüğün çok kötü ve şimdi telsizle doktor çağıracağım.

"Hayır! Titreyen bir parmak şifonyeri işaret etti. 'Otları kullan; sana hangileri olduğunu söyleyeceğim ve onları kaynatacaksın,' diye homurdandı.

"Gerçekten mi? Sanırım şu an doğru düzgün tıbbi yardım almanın tam zamanı.

"Ya dediğimi yaparsın ya da gidersin! Zaten ateşten kızarmış olan gözleri bana alev alev yanıyordu. Bir öksürük nöbeti daha başladı ve ona bir bardak su getirip yudumlattım.

Chilly'nin beni yönlendirmesiyle yıldız anason, kimyon, kekik ve Şifonyerden okaliptüs aldı, sonra gaz ateşini yaktı ve su ile

malzemeleri bir tencereye koydum. Kaynamaya bıraktım, sonra tencereden temiz bir bez çıkardım.

Şifonyeri ıslattı ve tıpkı annemin ben çocukken sık sık hasta olup yatağa düştüğümde yaptığı gibi alnına bastırmaya gitti.

"Küçükken çok kötü astımım vardı," dedim ona. "Her zaman korkunç öksürüklerim olurdu.

"Bir hastalık daha geliyor sana," diye mırıldandı, gözleri yuvalarında geri dönüyordu, her zaman yaptığı gibi.

Uyuyakaldı ve ben de yatağının yanında oturup az önce bana söylediklerini düşündüm ve sadece üşüttüğünü umdum. Ayrıca, görünüşte ünlü olan büyükannem hakkında duyduklarımın çok iyi olduğunu, ama benim *annesiydi*? Ve Lucía Albaycín büyüdüğünde bu kadar yıldız olduysa, o da oldukça zengin olmalıydı, yani muhtemelen maddi değildi Beni ele veren koşullar neydi?

Kulübeyi neredeyse antiseptik bir kokuyla dolduran otlar ve baharatlar suyu bulanık kahverengi bir renge dönüştürmüştü. Tencereyi gaz ocağından aldım ve karışımı Chilly'nin teneke bardağına döktüm.

'Chilly, hazır. Uyanman ve içmen gerek.

Kendine gelmesi biraz zaman aldı ama kupayı dudaklarına götürmeyi başardım ve kupa boşalana kadar küçük yudumlar aldı.

"Şimdi iyi ol, Hotchiwitchi. Gülümsedi, elimi okşadı ve tekrar gözlerini kapattı. İksirin ateşini düşürüp düşürmediğini görmek için ona bir saat süre vermeye karar verdim ve eğer düşürmezse Cal'a telsizle doktoru çağırmasını söyleyecektim.

Dışarıda yine kar yağıyordu, pervazda biriken taneler küçük pencerelerden gelen ışığı engelliyordu. Chilly'nin bunca yıldır burada tek başına nasıl hayatta kalabildiğini bir kez daha merak ettim. Ama sonra yalnız olmadığını, ağaçların, rüzgârın ve kuşların onunla konuştuğunu ve ona arkadaşlık ettiğini söylerdi.

Tanıdığım çoğu insanın sessizliği imkansız bulması ilginçti. Müzikle, televizyonla ya da sohbetle boğuyorlardı. Oysa ben bunu seviyordum, çünkü sessizliği doğru dürüst duymanızı sağlıyordu, ki bu sessizlik değildi elbette, doğal seslerden oluşan bir kakofoniydi: kuşların ötüşü, ağaçların yapraklarının esintide hışırdaması, rüzgar ve yağmur... Gözlerimi kapattım ve dinledim, kar taneleri pencere camına düşerken hafif bir tıkırtı duydum, içeri girmeye çalışan periler gibi ...

Dün gecenin yorgunluğuyla ben de uykuya dalmış olmalıyım, çünkü ne olduğunu anlamadan kolumda bir el hissettim.

'Ateşin geçti, Hotchiwitchi. Bana biraz daha ver ve git.

Işık loşlaşmıştı ve Chilly'nin artık benimki kadar serin olan alnını kontrol etmek için uzandığımda, gözlerinin açıldığını ve bana sevgiye benzer bir şeyle baktığını da gördüm. Öksürdü ve göğsünde devam eden derin tıkırtıyı duydum.

Ayağa kalkıp şifonyerin yanına giderken, 'Evet, ama bu öksürük sesi hiç hoşuma gitmiyor, Chilly,' diye cevap verdim. 'Sanki bir inhalere ihtiyacın varmış gibi geliyor.

belki biraz antibiyotik.

"İnsan ilacı zehirdir!" dedi bilmem kaçınıcı kez.

'İnsan tıbbı sayısız hayat kurtardı, Chilly. Bugünlerde kaç yaşına geldiğimize bir bak.

"Bana bak! Chilly eski bir Tarzan gibi zayıfça göğsünü dövdü. "Hiçbir şey olmadan da aynısını yapıyorum!

"Doğru, ama o zaman hepimiz senin özel olduğunu biliyoruz," dedim kokan iksiri ısıtmak için gaz alevini yakarken.

Chilly'den alışılmadık bir sessizlik geldi.

Sonunda konuştu. 'Sen de özelsin Hotchiwitchi. Göreceksiniz.'

Dışarıda dönen kara göğüs gerdim, acaba gerçekten Evin yolunu bulmayı başardım ya da gece burada mahsur kaldım ve ateşi yeniden yakmak için biraz kütük topladım, ayrıca Land Rover'dan radyo paketini getirdim. Demleme hazır olduğunda, Chilly'nin yudumlaması için bardağı ona uzattım.

Yardımlımı reddetti ve kendisi tuttu, kavrayışı biraz titriyordu ama önceki halinden çok daha iyi olduğu belliydi.

'Hava kararmadan eve dön. Hava kötü.

'Telsiz çantamı sana bırakacağım, Chilly. Nasıl kullanılacağını biliyor musun?

Hayır. Götür onu. Eğer buradaki zamanım bittiyse, bitmiştir.

"Chilly, eğer bana bunu söylersen, seni gerçekten bırakamam.

Yüzümdeki ifadeye sırtıttı ve sonra başını salladı. 'Hotchiwitchi, henüz benim zamanım değil. Ama olduğunda ...' Birden elimi tuttu. "Bileceksin.

"Böyle söyleme, Chilly, lütfen. Şimdi, eğer eminsen, hava iyice kararmadan gitsem iyi olacak. Yarın ilk iş seni görmeye geleceğim. Ne dersen de, telsiz paketini sana bırakıyorum. Herhangi bir düğmeye bas, Cal ya da ben diğer uçtaki çağrıya cevap vereceğiz. Söz mü?

"Söz.

Dışarıda gerçek bir kar fırtınası vardı ve Beryl'i kar perdesinin içinden geçirirken kalbim doğal olmayan bir şekilde çarpıyordu. Arabayı durdurdum, neyin yol neyin yanık olduğunu, neyin buz tutmuş ve karlı bir örtüyle kaplanmış olduğunu araştırdım. Rotamdan saparsam, donmuş suyun bir Land Rover'ın ağırlığını kaldıracak kadar güçlü olmayacağını biliyordum.

"Kahretsin! Kalp atışlarım hızlandıkça, kar fırtınası dinene kadar geri dönüp Chilly'nin yerine gitmeye karar verdim ama şimdi bunu da yapamayacağımı fark ettim, çünkü nehir solumda sadece birkaç santimetre ötede olabilirdi ve kolayca içine girebilirdim.

"Radyoyu da Chilly'de bıraktın, seni aptal kadın," diye kendi kendimi uyardım, dişlerim şimdi soğuktan ve korkudan takırdıyordu.

Tam kendimi yavaş yavaş donarak ölmeye bırakmışken, uzakta bir çift parlak far gördüm. Beş dakika sonra, Zed'in yepyeni Range Rover arabamın yanında belirdi. Şoför arabadan inip bana doğru ilerlerken hem rahatlamış hem de korkmuştum.

"Tanrıya şükür!" dedi Cal ve ben birlikte kapıyı açarken. "Neden telsizle haber vermedin?" diye sordu beni neredeyse arabaya taşıırken. ve ısıtıcıyı sonuna kadar açtım.

Cal korkutucu bir üç nokta dönüşü yapıp silecekleri sonuna kadar açarak yola koyulduğumuzda, 'Chilly'de bıraktım,' dedim. "Hastaydın.

"Tanrım, Tig! Buradaki ilk kuralın her zaman telsiz çantasını yanında bulundurmak olduğunu biliyorsun! Cevap vermediğinde ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?! Burada ölebilirdin! Seni bunun içinde bulmam bir mucize!

"Özür dilerim," dedim, donmuş ellerim ve ayaklarım karıncalanmaya başlamıştı.

"Sen geri dönmeyince Zed'e gidip yeni ve şık arabasını ödünç almak için yalvardım. Sanırım bu çelik parçası bu gece hayatını kurtardı.

"Yarın gidip ona teşekkür edeceğim," dedim. "Ve teşekkür ederim, Cal," diye ekledim, dışarı çıkmama ve kulübeye girmeme yardım ederken. "Gerçekten çok üzgünüm.

Daha sonra Cal yatağımı battaniyelerle örterken, bana sıcak bir içki ve sıcak su şişesi hazırlarken, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Ruhani rehberleri boş verin, yeryüzünde kendi koruyucum varmış gibi görünüyordu.

Kar fırtınasında geçirdiğim geceden sonra yaşadığım tek kötü etkinin üşüme olması ve bunun da sonunda kötü kokulu bir öksürük ve soğuk algınlığına dönüşmesi beni rahatlatmıştı.

Birkaç gün sonra kahvaltıda Cal'a 'Chilly yine haklıydı,' dedim. 'Hasta olacağımı söylemişti. O nasıl?

"Och, şimdi sapasağlam. Yine de senin için endişelendi.

"İyiyim, gerçekten," dedim, yine de muhtemelen öksürüp hapşırdığım için kendimi bitkin hissediyordum. "Sen iyi misin? diye sordum. "Son birkaç gündür biraz sessizsin.

Hayır Tig, gelmeyeceğim. Laird bugün beni ziyaret edeceğine söz vermişti ama yine iptal etti. Onunla konuşmak istediğim şeylerin kolum kadar uzun bir listesi vardı, Beryl'in yerine birini bulmak da dahil.

"Sanırım hizmetçiyi değil, arabayı kastediyorsun?" Ona gülümsedim. "Hah!

Bu gülünecek bir şey değil, Tig. Eğer o gece seni bulmasaydım ve Beryl'in ısıtması olmadığından hipotermiden ölebilirdiniz. Bu kulübe de öyle; o da buz gibi. Caitlin bana düzgün bir merkezi ısıtma istemem gerektiğini söyledi. Evet, ona söyledim, bütün bütçeyi bu uyduruk eve harcadık.

Hanımefendilerini ve konukları memnun etmek. Ve bu personel için hiç adil değil. "Cal MacKenzie, Kinnaird Mağaza Komiseri," diye alaycı bir yorum yaptım.

"Çukurlarıma geri dönmeden önce onu arayıp bir telefon görüşmesi ayarlayacağım. Charlie bu işten sıyrılamayacak sorumluluklar.'

"Belki de hazır başlamışken ona ne yapmamı istediğini sorabilirsin? Kedileri öldürmekten başka doğru dürüst bir işim yok ve kabul edelim, Lochie bunu sürekli olarak yapıyor olabilir.

"Evet, ama seni işinden etmeyeceğim Tig," dedi giderken.

Yarım saat sonra ateşi yaktım ve Thistle ile kanepeye yerleştim; ben kitap okuyordum, Thistle ise yüksek sesle horluyordu. Nefes alışının kulağa hoş geldiğini fark ettim.

Her zamankinden daha gürültülüydü ve uykusunda birkaç küçük öksürük çıkardı. "Umarım benim soğuk algınlığıma yakalanmamışsındır," dedim, yatıştırmak için kulaklarını okşayarak.

onu.

Kapıya sert bir vuruş oldu ve Thistle hemen koltuktan fırlayıp hırlamaya başladı.

"Topukla," diye emrettim ve isteksizce yanıma geldi. "Otur! Kapıyı açtığımda Zed'in orada durduğunu gördüm.

"Merhaba," dedim, en azından ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum.

"İçeri gelsene.

"Güvenli mi?" diyesordu, Thistle alçak bir hırıltı çıkarmaya devam ederken.

"İpini alıp onu tutacağım," dedim, onu içeri sokmaya hazır değildim. geçen sefer olanlardan sonra. Kurşunu kapının yanındaki askıya astığım yere uzandım ve yakasına taktım. "Haydi, Thistle. Onu yerde sürükleyerek kanepeye götürdüm.

"Her şeyden önce," dedim otururken, "Cal'in beni kurtarmak için Range Rover'ı kullanmasına izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ve ayrıca, bunlar için.' Elimle yeni

Pencere kenarındaki çiçekler birkaç gün önce kapımın önünde belirmişti. "Beni gerçekten neşelendirdiler.

Öyle mi? O zaman mutluyum. Ateşin yanındaki sandalyeye usulca oturup Thistle'a dikkatle bakarken, 'Laird'in bugün Kinnaird'e gelmeyeceğini duydum. Ne yazık, onunla tanışmayı dört gözle bekliyordum.

'Ben de öyle,' dedim. "Onunla konuşacak çok şeyim vardı, Cal'in de öyle.

"İşe gelmeyen bir patronunuz olduğunda zor olmalı, tahmin edebiliyorum.

'Evet, olabilir, ama Charlie'nin başka bir işi var - o bir kalp cerrahı.

Inverness. Bu yüzden onun için de zor.

Zed, "Babamın bana öğrettiği şeylerden biri de asla kendini çok fazla dağıtmamak, her seferinde tek bir şeye konsantre olmak ve tüm enerjini buna vermektir," diye mırıldandı.

'Charlie'nin şu anda fazla seçeneği yok. Hastalarını öylece bırakıp gidemez, değil mi?

'Peki ya buradaki çalışanları? Buraya geldiğim andan itibaren, bu mülkün personel sayısının yetersiz olduğu ve dümende bir kaptan olmadığı için dümensiz olduğu açıkça görülüyor. Yani, fiziksel olarak burada olmama rağmen Kinnaird, günde en az altı saatimi - bazen daha fazlasını - personelimle telefon veya e-posta yoluyla iletişim kurarak geçiriyorum'.

"Charlie açık kalp ameliyatının ortasında bunu yapamaz," dedim, sesimdeki savunmacılığı duyarak.

"Katılıyorum. O yüzden ne yapmak istediğine bir an önce karar vermeli. Birkaç gün önce mülkün hesaplarına baktım ve büyük bir zararla çalışıyor. Gerçekte, iflas etmiş durumda.

"Hesaplara nasıl baktın? Dehşete kapılarak sordum. 'Nereye bakacağınızı biliyorsanız, internette her şeye erişebilirsiniz. Bu sınırlı bir Companies House'da kayıtlı bir şirket.

"Oh," dedim, ancak bu hala *neden* onları ilk etapta araştırdığını açıklamıyordu.

"Peki, buradaki kontratın ne kadar sürecek?

"Üç ay, ama Charlie neredeyse kesinlikle uzatılacağını söyledi. Doğru. Gerçi o hesaplara ve aldığı krediye bakınca

Lodge'u yenilerse, gelecek ay bırakın personelini, elektrik faturalarını bile nasıl ödeyeceğini merak ediyorum. Tiggy' - Zed bana doğru eğildi - 'Doğrudan konuya gireceğim. Şirketimde seninle görüşmek istediğim bir pozisyon var.

"Korkarım iletişim ve teknoloji gibi konularda hiçbir şey bilmiyorum.

"Bilmediğini biliyorum ve bilmeni de istemiyorum. Bu benim departmanım. Bu departman -benim tarafımdan yeni oluşturuldu- Lightning Communications küresel yardım fonu altında yer alıyor.

"Peki bu neyi kapsıyor?

"Dünyadan aldıklarımla dünyaya bir şeyler geri vermekle ilgili. Dürüst olacağım ve size babamın iyi bir sicili olmadığını söyleyeceğim. İş dünyasındaki çoğu insan onu bir dolandırıcı olarak görüyordu - ve eminim ki sıfırdan bu kadar başarılı olmak için biraz hile yapmak gerekiyordu. Ama artık işin başında ben olduğuma göre, sizi temin ederim ki bunların hepsi sona erdi. Ben babam değilim Tiggy ve kendime çok daha olumlu bir medya profili oluşturmak istiyorum. Sen ve konuşmalarımız bana ilham verdiniz; bunu yapmak için bir hayır fonu kurmaktan daha iyi bir yol var mı? Kısacası, benim için vahşi yaşam yardım bölümünü yönetmeni istiyorum.

'Ben ... Tanrım! Ama-'

"Lütfen konuşmadan önce beni dinleyin. Muhasebecim bana bol miktarda para olduğunu garanti ediyor - hayırsever bağışlar vergiden düşülebilir, bu nedenle bütçe gerçekten çok sağlıklı. Aslında, en iyi düşündüğünüz şeyi yapmak için emrinizde olacak milyonlarca. Projeleri siz seçeceksiniz ve

Tabii ki hayır kurumunun sözcüsü siz olurdunuz, çünkü onun neden bahsettiğini bilen tek kişi siz olurdunuz. Ayrıca çok da fotojeniksiniz. Parmaklarını bir çerçeve haline getirirken gülümsedi ve içinden bana baktı. 'Lansmanı yaptığımızda ilk sunum slaytındaki fotoğrafı hayal edebiliyorum. Afrika savanasında bir yerlerde bir zürafaya bakıyorsun. Zed kalçalarını tokatladı. "İyi mi değil mi? Peki sen ne düşünüyorsun Tiggy? Bu fikir sana çekici geliyor mu?"

Bu fikir bana cazip geldi mi?! Dünya çapında istediğim gibi harcayabileceğim milyonlara sahip olmak, nadir ırkların geleceğini güvence altına almak, savunmasız hayvanları korumak ve bu hayvanlar hakkında konuşabileceğim gerçek bir platforma sahip olmak.

Acı çekiyor. Filler dişleri için avlanıyor, vizonlar kürkleri için yetiştiriliyor, kaplanlar kupa halısı olmak için vuruluyor.

"Tiggy? Dinliyor musun?"

Kendimi gerçekliğe geri getirdim ve masanın karşısındaki Zed'e baktım.

"Kulağa harika geliyor. Yani," diye nefes aldım, 'inanılmaz!'

"Güzel, böyle düşünmene sevindim.

'Ama neden ben? Ben sadece ... şey, şu anda kedi bakıcısıyım.

"Taygete D'Aplièse," diye kıkırdadı, "seni internetten de araştırdım. Son zooloji tezinde Avrupa'da en yüksek notu alarak büyük bir ödül kazandığını biliyorum. *Tribune de Genève'de* ödülünüzle birlikte çekilmiş bir fotoğrafınız vardı. Daha sonra çeşitli yüksek profilli pozisyonlar teklif edildi ve altı ay sonra ayrılıp buraya, İskoçya'ya gelmeden önce Servion Hayvanat Bahçesi'nde karar kıldınız.

Onun tarafından daha da istila edilmiş hissettim ama Zed'in beni neden araştırdığını da anladım. "Evet, ama bu, böyle büyük bir girişim için ihtiyaç duyacağınız türden bir deneyime sahip olduğum anlamına gelmiyor.

'Sorunlarınızdan biri şu anda potansiyelinizi fark etmemeniz veya kullanmamanız. Yirmi altı yaşındasınız, mezun olalı sadece on sekiz ay oldu. Üniversite. Son birkaç ayımı babamın çok uzun süredir çalıştırdığı ölü odunları ayıklamakla geçirdim. Benim için çalışan tüm yeni insanlar senin gibi genç ve geçmişleri tarafından engellenmemiş. Dünya değişiyor Tiggy ve etrafımda geleceğe bakabilen, tıpkı patronları gibi enerjiye, güce ve başarıya tutkusuna sahip insanlara ihtiyacım var.

O anda ona baktım ve ilham verici bir konuşmacı olmayı hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Kesinlikle beni ikna etmenin eşiğindeydi.

'Afrika'ya olan tutkunuzdan bahsettiğinizi biliyorum,' diye devam etti. 'Bu kesinlikle benim briefime uyuyor. Büyük av seksi bir şeydir - gazetelerde çok fazla yer alır.

Medya. Evet, orası ile merkezimin bulunduğu Manhattan arasında gidip gelmek gerekecek ama paketinize birinci sınıf seyahatin yanı sıra altı haneli bir maaş, konaklama, oh, bir de şirket arabası ekleyeceğim - kaloriferli,' diye kıkırdadı.

'Aman Tanrım, Zed. Cidden bunaldım. Bunu kabul edemem. Ama yine de, neden ben?'

'Lütfen üniversitedeki ve Servion Hayvanat Bahçesi'ndeki geçmişinizin sizi her halükarda uygun genç adaylar arasında ön sıralara yerleştireceğini hatırlamaya çalışın. Bu bir iyilik değil Tiggy, sana ne kadar düşkün olursam olayım. Bu ciddi bir teklif, ancak karşılığında çok şey bekleyeceğim.

"Eminim," dedim, sesimdeki ironiyi örtbas etmeye çalışarak. "Ve bu inanılmaz bir fırsat," diye kabul ettim, "ama-

"Düşünmek için zamana ihtiyacın var. "Evet, ihtiyacım var.

Ayağa kalkarken, 'Sorun değil, bunu yapacaksın,' dedi. "Birlikte çok iyi çalışacağımızı düşünüyorum. Zed bana doğru yürümeye başladı, Thistle hırlamaya başlayınca aniden durdu. "Bunu düşünmen için seni yalnız bırakayım, hazır olduğunda daha detaylı konuşuruz.

'Tamam, yapacağım,' diye söz verdim. "Ve gerçekten, bu fırsat için teşekkürler. İyi geceler, Tiggy.

"İyi geceler, Zed.

Daha sonra, kulübedeki buz gibi odamda yatağında uzanırken ve Zed'in patronum olmasının büyük dezavantajına rağmen, Afrika'nın düzlüklerini, tüm o parayı ve onunla kurtarılmasına yardım edebileceğim sayısız hayvanı hayal etmekten kendimi alamadım.

*

Ertesi sabah erkenden uyandım ve Cal'in gitmeye hazırlanmak için ağzına bir parça kızarmış ekmek tıktırdığı mutfağa girdim.

'Günaydın, ben de tam kedilerinizi beslemeye gidiyordum. Gelip onlara merhaba demek ister misin?

'Evet, son birkaç gündür içeride kaldıktan sonra öksürüğüm çok daha iyi görünüyor ve biraz temiz hava alabilirim. Onlar nasıl?

Her zamanki gibi antisosyal. Beryl'i alacağız, çünkü gidip onları görmek istiyorum.

Geyiklerin karda saklandığı yere. Yarın burada büyük bir avımız var,

Senin Aşık Oğlan da dahil. Umarım yeni bir Beryl için birkaç kuruş getirir. Sonunda bugün Laird ile bir telefon görüşmesi ayarladım.

Hâlâ öksürmekte olan Thistle da bizimle birlikte arabanın arkasına atladı ve yola koyulduk.

Memnuniyetle, kediler sanki varlığını özlemişler gibi bana merhaba demek için dışarı çıktılar.

'Biliyor musun, bence bu yıl üreyecekleri gerçekten şüpheli. Eğer olursa,' diye mırıldandım, öldürdüğüm hayvanları kafeslere atarken.

"Olumsuz olmak sana yakışmaz, Tig.

'Gerçekçi olmalıyım, Cal. Ve burada yapabileceğim bir iş olup olmadığını gerçekten merak ediyorum,' dedim Beryl'e geri dönerken.

"Şimdi sana seni canlandıracak bir şey söyleyeceğim. "Neymiş o?

'Bu senin tarzın, Tig. Duyunca güleceksin, özellikle de benden duyunca.

"Anlat o zaman," diye ısrar ettim, Beryl'i kendi isteğiyle huş ağacının önünde durdurup dürbününü ona doğrulttuğunda.

"Seni bulmak için dışarı çıktığım o gece, kar fırtınası bambaşkaydı, gördüğüm en kötü fırtınalardan biriydi. Şu anda bulunduğumuz yere kadar geldim ve yanık bu kadar yakinken daha fazla sürmekten korkuyordum. Yolu avucunun içi gibi bilen benim için bile yönümü şaşırmıştım.

Ve sonra - ve bu güleceğiniz kısım - ön camdaki kar taneleri bir araya gelip bir şekil oluşturuyor gibiydi. Ve ...' Cal derin bir nefes aldı. "Tam şurada duran beyaz bir geyik gördüm. Şurayı işaret etti.

pencereden. "Bana bakıyordu - gözlerinin ay ışığında parladığını gördüm. Sonra döndü ve önümde koşmaya başladı, sanki onu takip etmem için beni cesaretlendiriyormuş gibi başını arkaya çevirerek durdu. Ben de takip ettim. Birkaç dakika sonra, Beryl'in karla kaplı şeklini gördüm, içinde sen vardın. Geyik birkaç saniye orada durdu, sonra ben dışarı çıkmaya çalışırken, hiçbir yerde kayboldu. Cal dürbününü çalılıkların üzerinde tutmaya devam etti. "Sanki beni sana doğru götürüyordu.

"Vay canına," diye nefes aldım, sonra ona baktım. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?" "Keşke geçseydim. Sorun şu ki, şimdi ben de senin kadar hevesliyim

Yoksa ben de vadide yaşayan perilere inanmaya başlayacağım.

Şaka yapmasına rağmen, tüm bu deneyimin onu gerçekten etkilediğini hissedebiliyordum. Bir yanım en zorlu din değiştiren kişiyi kazanmış olabileceğim için mutluydu, diğer yanım ise merak ve huşu doluydu. Belki de efsanevi yarattığım hayatımı kurtarmıştı.

"O zaman sana söylememiştim ama o geyik ya da geyiğe benzeyen şey olmasaydı seni asla bulamazdım," diye itiraf etti Cal. 'Şimdi şurada bir yürüyüş yapalım, olur mu? Bakalım senin tanıdık çıkıp kız arkadaşına merhaba diyecek mi?

Bunu yaptık, geyiklerin yaklaştığımızı fark etmemesi için bir sıra karaçalı çalısının arkasına çömeldik. Saat erken olduğu için hala oradaydılar, ağaçların sağladığı yetersiz barınağın altında bir araya toplanmışlardı ama on beş Dakikalar sonra, kızıl geyik dışında hiçbir şey görmemiş olarak arabanın görece sıcaklığına geri döndük.

"Her sabah şafak vakti çalılıkları gözetlemeye ne dersin? Cal önerdi.

'Buna hazır olduğumu biliyorsun, Cal. Orada bir yerde.'

"Sonunda Tig, sana inanmaya başlıyorum.

*

O öğleden sonra, telefonuma nadiren gelen bir mesajın ping sesini duyunca şaşırdım. Sinyal alma umuduyla genellikle pencereye dayadığım banyoya koştum ve Star'dan bir mesaj olduğunu gördüm. Mesajın özü, CeCe'nin Tayland'da banka dolandırıcılığından aranan bir adamla fotoğrafının çekildiği ve fotoğrafın gazetelerde yer aldığıydı.

"Kahretsin!" diye mırıldandım, bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyor ve kız kardeşlerimle daha sık iletişim kurmadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Sinyal kesilmeden önce Star'a cevap vermeyi ve CeCe'ye iyi olup olmadığını soran bir mesaj göndermeyi başardım
Tekrar.

Dikkatimi dağıtmak için Thistle'ı Chilly'nin Beryl'deki kulübesine götürmeye karar verdim.

Chilly bir kez daha yatağında yatıyordu, gözleri kapalıydı, odun sobasının yanındaki sandalyede her zamanki pozisyonunda değil. Ateşinin geri dönmüş olabileceğinden ya da daha kötüsünden endişe ederek yatağa yaklaştım. Bunu yaptığımda gözleri birden açıldı.

"Şimdi daha iyi misiniz, küçük hanım?

'Evet, iyiyim ama Thistle'ın öksürüğü var. Acaba ona yardım etmek için karıştırılabileceğim bir bitki var mı?

Chilly, odun sobasının önünde yere çökmüş olan Thistle'ı düşündü.

'Hayır, Hotchiwitchi, onu kendin tedavi et. Kendi ellerini kullan - onların içinde güç var. Bunu sana daha önce de söylemiştim.

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum, Chilly.

Benimkini tutmak için kendi boğumlu ellerini uzattı, gözleri aniden kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı.

"Yakında gideceksin, ama sonra eve döneceksin.

"Tamam o zaman, geri dönmeliyim," dedim, söylediklerini görmezden gelerek ve bilmecelerle konuşmasından alışılmadık derecede rahatsız olarak. Tek istediğim Thistle'ın öksürüğüne bir çare bulmaktı.

"Gitmiş olmamla ne demek istedi?" Buzun üzerinden geri dönerken Thistle'a mırıldandım.

Eve geldiğimde kar yeniden yağmaya başlamıştı, ben de ateşi yaktım ve Thistle'ı ateşin önüne yatırarak Chilly'nin bana söylediği gibi 'ellerimi kullanmayı' denemek için yanına diz çöktüm. Ellerimi Thistle'ın boğazına ve göğsüne koydum, bu da onun sadece yaygara koparacağını düşünmesine ve patilerini havaya kaldırarak sırt üstü yuvarlanmasına neden oldu. Hayvanları iyileştirme konusunda 'yetenekli' olduğum birçok kez söylenmiş olsa da, bunu bilinçli olarak yapmaya çalışmak bambaşka bir konuydu.

Cal eve geldiğinde, Thistle'ın içeride kalmasına izin vermesi için ona yalvardım. 'Kendinde değil, öksürüğünü fark etmiş olmalısınız,' dedim.

'Yapamam

"Birkaç gece sıcakta uyumasına izin verebilir miyiz?

"Yaşlanıyor ve hayvanlar için yılın tam zamanı.

insanlar hırıltılı nefes alır. Sürekli sıcaktan soğuğa gidip gelmenin ona bir faydası olmaz.

"Chilly'nin onun için bitkisel bir ilacı var mı diye bakmaya gittim," diye ısrar ettim, "ama elim boş döndüm. Köpeği tedavi etmek için kendi zayıf girişimlerimden bahsetmedim, yoksa Cal muhtemelen planımı tamamen kaybettiğimi düşünecekti. "Fiona'yı çağırıp ona baktırmamın bir sakıncası var mı?

Cal birkaç dakikalığına Thistle'ın kulaklarının arkasını kaşımak için yanına gitti, sonra vazgeçti. "Evet, bir zararı olmaz ve zaten kontrolden geçmesi gerekiyor.

Cal'a biraz sebze çorbası ikram ettim ve kendi çorbamı içmek için karşısına oturdum.

"Cal, bir tavsiyeye ihtiyacım var.

"İstedğin kadar konuşabilirsin ama ilişkilerle ilgili bir şeyse, konuşman gereken kişi ben değilim.

"Aslında, gelecekteki kariyerimle ilgili. "O zaman can kulağıyla dinliyorum.

Cal'a Zed'in bana teklif ettiği şeyi anlattım ve o da bütçeyi duyunca ıslık çaldı.

'Kulağa ne kadar cazip geldiğini tahmin edebilirsin, özellikle de Kinnaird'de işler şu anda çok ... belirsiz görüldüğü için.

'Doğru, doğru, ama Zed ne olacak? Doğruca aslanın inine gireceğini düşünmeden edemiyorum, kelimenin tam anlamıyla,' diye kıkırdadı.

"Çoğu zaman Afrika'da olacağımı söyledi.

'Asıl soru şu: Patronun sürekli hazırda beklettiği özel uçağıyla ne sıklıkla buraya gelecek? Öte yandan Tig, şu anda burada boşa harcandığına katılıyorum.

'Chilly'yi ve onunla ilk tanıştığımında bana söylediklerini düşünüp duruyorum. Bugün yine söyledi.

"Neydi o?

"Kinnaird'de uzun süre kalmayacağımı, yakında ayrılacağımı söyledi. Ona çok fazla ilgi gösterme, Tig. Onun kalbi doğru yerde ama gün geçtikçe zayıflıyor.

"Ve bunu bana yakın zamanda kar tanelerinin beyaz bir geyiğe dönüşerek seni bana getirdiğini söyleyen bir adam söylüyor!

"Katılıyorum ama büyük kararlar verirken onun söylediklerinin kararlarını etkilemesine izin vermemelisin.

"Hayır, ama etkilememesi zor.

'Sanırım etrafta dans etmeyi bırakıp konunun özüne inmenin zamanı geldi. Karun kadar zengin olması ve sana hayalindeki işi teklif etmesi dışında Zed hakkında ne hissediyorsun?

"Dürüstçe mi? Onu tamamen ürkütücü buluyorum.

'O zaman patronun olaksa bu iyi bir haber değil, değil mi? Onu durduracak kimse de olmayacak, çünkü resmi ilişkiniz ne olursa olsun, o seninle yakın çalışacağından emin olacak. İş kabul edersen bununla başa çıkabileceğinden emin olmalısın.

"Tanrım, biliyorum. Ürperdim. "Hayat neden basit olamıyor?

"Fikrimi sordun ve sana açıkça söylüyorum; Zed istediğini elde etmeye alışkın. Ve şimdi de sen. Bana öyle geliyor ki hiçbir şeyden vazgeçmeyecek, hatta bu sana bir vahşi yaşam hayır kurumu icat etmek anlamına gelse bile

bir iş. Şimdi, söyledim ve özür dilerim. Cal ayağa kalktı. 'Sıcak bir banyo ve yatağıma gidiyorum. İyi geceler, Tig.'

*

Ertesi sabah, Thistle hala öksürürken, veteriner Fiona'yı aradım ve bir saat içinde geldi.

Thistle'ı muayene ettikten sonra bana gülümsedi.

'Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece küçük bir enfeksiyon. Ona bir antibiyotik kürü yazacağım ve solunum yollarını açmak için bir steroid iğnesi yapacağım, bu da işe yarayacaktır. Eğer işe yaramazsa beni tekrar arayın, o zaman onu ameliyata alıp bazı testler yapabiliriz. İçgüdülerim iyi olacağı yönünde.

"Teşekkürler Fiona," dedim minnetle. "İçgüdülerden bahsetmişken, mesele şu ki ..." "Evet?" dedi, iğneyi yaparken.

"Doğru düzgün bir eğitimim olmasa da hasta hayvanlara bakma konusunda her zaman oldukça iyi olmuşumdur. Gelecekte daha çok yapmak istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Doğal yöntemler kullanmak gibi.

"Yani, bütünsel olarak mı çalışıyorsun?"

"Evet, ama hayvanlar için böyle bir şey var mı?"

"Kesinlikle var. Uygulamalarında hem tıbbi hem de alternatif tedavileri birleştiren birkaç veteriner tanıyorum. Her zaman bazı kurslar almakla ilgilenmişimdir, ama dürüst olmak gerekirse, hiç zamanım olmadı. Eğer olsaydı Bunu yapmaya karar verirsiniz, benimle birlikte çalışmanıza kesinlikle açık olurum. "Aman Tanrım, gerçekten mi?"

'Gerçekten,' diye gülümsedi Fiona. "Her neyse," dedi ilaç çantasını yeniden doldururken, "bu konuşma başka bir gün için. Gitmem gereken hasta bir düve var.

Şimdi.'

O gittikten sonra Thistle kucağımda oturup ateşe baktım. "Aslanlar ve kaplanlar ya da sen, koyunlar ve inekler. Yüzümü kürkünün içine sokarken ona şöyle dedim. Zed'i geri çevirmeyi düşünmeye dayanamasam da başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Ancak son kararı vermeden önce kız kardeşime e-posta göndermem gerekiyordu. Geçmişteki bir erkek arkadaşından bahsederek Maia'yı üzmem istemiyordum ama geçmişte Zed'le yaşadığı bir ilişkinin ayrıntılarını bilen biri varsa o da Ally'ydi. Daha sonra ofise gizlice girdim ve ona hızlıca bir e-posta gönderdim.

Merhaba sevgili Ally,

Çok sık iletişim kuramadığım için üzgünüm. Burada hepimizin paylaşmak zorunda olduğu tek bir internet bilgisayarı var ve mobil sinyal de neredeyse o kadar kötü! Umarım sen ve küçük yeğenim

(İçimden bir ses erkek olacağını söylese de 'ya da yeğen' diye ekledim)

iyi ve sağlıklıdır. Evimizde kalan bir misafirin ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Şu anda Zed Eszu adında bir ana loca var. Görünüşe göre Maia'yı üniversiteden tanıyormuş ve birbirlerini 'görmüşler'. Üzücü olabileceği için bundan ya da ondan bahsetmek istemiyorum ama ikiniz çok yakın olduğunuz için neler olduğunu bilebileceğinizi düşündüm. Sıra dışı bir adam (!) ve beni tanımaya çok hevesli görünüyor. Kendisi

Hatta bana iş bile teklif etti! Asıl soru, neden?

Her neyse, şimdi koşup biraz geyik saymam lazım, ama bildiğin her şeyi en kısa zamanda bana e-posta ile gönder.

Size, o küçüğünüze ve yeni keşfettiğiniz ikiz kardeşinize (yakında onunla tanışmak isterim!) kocaman sarılıyorum.

Tiggy xxx

Ayağa kalkıp yanımda Thistle olduğu halde kulübeye doğru ilerlerken, "Bakalım ablam Zed hakkında ne diyecek, olur mu?" dedim.

"Bu arada," dedi Cal, beyaz geyiği aramak için dördüncü günkü sonuçsuz şafak nöbetinden sonra huş ağacı korusundan dönerken, "Beryl dün gece bana Laird'in karısının bir süre kalmak için Kinnaire'de gelmek istediğini söyledi. Görünüşe göre misafirimizin misafirliğini uzatmasından rahatsız olmuş.

"Sanırım hepimiz bu konuda onunla aynı fikirdeyiz," dedim içimden.

'Garip ama, tüm evlilikleri boyunca buraya muhtemelen birkaç geceden fazla kalmaya gelmedi. Sanırım Köşkü içinde yaşamayı düşünerek tasarladı.

"Zed'in burayı onunla paylaşmaktan çekinmeyeceğine eminim - Ulrika muhtemelen tam onun tipi.

"Evet, eğer yaşlı kadınlardan hoşlanıyorsa," dedi Cal şirretçe. "Yarın başka bir şafak gözetimine var mısın?"

"Kesinlikle, sadece sebat etmeliyiz ve o beyaz geyiği göreceğiz Cal, söz veriyorum.

Görene kadar dondurucu soğukta üç sabah daha geçti.

İlk başta halüsinasyon gördüğümü sandım; uzun süredir kara bakıyordum ve beyaz kürkü altındaki karla o kadar mükemmel uyum sağlamıştı ki, büyük boynuzları yavaşça içinden çıktığı ağaçlarla aynı yumuşak kahverengiydi. Ama şimdi tek başına, diğer kızıl geyiklerden uzakta, belki de benden sadece birkaç metre uzakta duruyordu.

"Pegasus. Bu isim dilime sanki hep oradaymış gibi geldi. Sonra, sanki bu ismin kendi ismi olduğunu biliyormuş gibi başını kaldırdı ve doğrudan bana baktı.

Bir daha asla nefes alamayacağımı düşündüğüm değerli bir beş saniye geçti. Pegasus yavaşça göz kırptı ve ben de göz kırptım, aramızda bir anlık anlayış geçti.

"Tanrım!

Pegasus başladı, sonra koşarak çalılığa girdi ve gözden kayboldu. Hayal kırıklığı içinde inledim ve dürbününü indirmiş *olan* Cal'a baktım, sanki gerçekten İsa'yı görmüş gibi bana bakıyordu.

"Tig, o gerçek!" diye sahne fısıldadı.

"Evet ve sen onu korkutup kaçırdın," diye onu azarladım. "Ama geri dönecek, döneceğini biliyorum.

"Onu sen de gördüğüne emin misin?

"Kesinlikle," diye onayladım.

"Aman Tanrım. Cal sertçe yutkundu ve gözlerini kırıştırdı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark ettim. 'Laird'e arazisinde ne olduğunu söylesek iyi olur. Geyik hakkında ne yapmamızı istediğini sor. Bir kez duyulduğunda kaçak avcılardan korunması gerekecek, bu kesin. Beyaz bir geyik kafası için bir fiyat söyleyemem ama sadece bu olurdu - paha biçilemez.

"Tanrım, Cal," diye ürperdim, bu düşünce beni dehşete düşürdü. "Bunu şimdilik aramızda tutamaz mıyız?

"Laird bilmeli Tig, ne de olsa burası onun arazisi - geyiği de öyle. Ve o hiçbir hayvanı tehlikeye atmaz, söz veriyorum. Çalılıkların yakınına bir saklanma yeri yapıp yapamayacağımı sormam gerek. Her ihtimale karşı Pegasus'umuzu yirmi dört saat gözetim altında tutmamız gerekecek ve bu da insan gücü gerektirecek. Diğerleri onu öğrendiğinde geyik karda çıplak kalmış yeni doğmuş bir bebek kadar savunmasız olacak.

Bunun üzerine Cal, Charlie'yi aradı ve Lochie ile tamirci Ben'in de yardımıyla, Pegasus'un koruyucularını dışarıdan gelecek tehlikelere karşı koruyacak, kereste ve brandadan basit ama etkili bir örtü inşa etti. dondurucu rüzgar.

Sonraki hafta boyunca, her sabah beşte uyanıp bir termos kahve ile aşağı inerek, denenmiş ve güvenilir eski Kinnaird çalışanlarından oluşan gece vardiyasından görevi devralmayı ve Pegasus'un gelmesini beklemeyi alışkanlık haline getirdim. Sanki beni hissedebiliyordu, çünkü saat gibi işliyordu, sisli karanlığın içinden çıkıp geliyordu ve güneşin doğuşunu birlikte izliyorduk, kırmızı ve mor ışıklar gökyüzüne yayılıyor ve beyaz paltosunu bir tablo gibi gölgelendiriyordu, sonra bir kez daha çalılıkların güvenliğine çekiliyordu.

Charlie fotoğraf istemişti ve Ocak ayının dördüncü haftasında karlı bir şafak vakti, geyik kör edici beyaz manzaranın içinde kaybolmadan önce Pegasus'un fotoğraflarını çekmeyi başardık.

'Gidip bu resimleri banyo ettireyim de en azından Laird hayal gördüğümüzü düşünmesin. Ben de öyle,' diye ekledi Cal sırtarak.

Onunla birlikte resim tab etmekten anahtar kesmeye kadar her şeyi yapan küçük yerel postaneye gittim. Filmin banyo edilmesini beklerken bir kahve içtik, sonra da makineden hâlâ yapış yapış çıkan fotoğrafların üzerine atladık.

"Evet, yeterince gerçek," dedi Cal, Pegasus'un en güzelini bana doğru sallayarak. "Gerçekten de öyle," dedim, parmaklarım onun zarif görüntüsünün üzerinde hafifçe gezinirken.

Karın içinde dururken vücuduna baktım. "Sözünüzü unutmayın Bay MacKenzie," diye takıldım ona.

Charlie'ye göndermek üzere tamamlanmış hibe başvurularını zarfa ekledim ve ona kısa bir not karaladım. Zarfı posta müdürüne teslim ederken 'Umarım iyisindir,' diye mırıldandım.

Daha sonra Kinnaird'de, ofisteki e-postalarımın erişebilmek için Zed'i çalıştırıp çalıştırmamayı tartışıyordum ki - Ally'ye gönderdiğim e-postaya henüz bir yanıt almamıştım - Beryl'in evden çıkıp bana doğru yürüdüğünü gördüm.

'Az önce Laird'den bir telefon aldım. Zara'nın yine okuldan kaybolduğunu duymuş. Bunu daha önce de yaptı ve genellikle buraya gelir. Laird, polisi aramadan önce Kinnaird'e gelmesi için ona yirmi dört saat veriyor. Eğer ben dışarıda olursam ve Zara size gelirse, lütfen bana haber verin.

'Elbette yapacağım. Pek endişeli görünmüyorsun.

'Eğer yarın bu saatlerde burada olmazsa, o zaman ben olacağım,' diye burnunu çekti. "Zed de seni görmek istediğini söylememi istedi. Ondan kaçıyor olabileceğini düşünüyor.

"Oh hayır, ben, şey, sadece meşguldüm, hepsi bu.

Beryl, "Tamam, sadece mesajı iletiyorum," dedi. 'Ve umalım da Zara yakında burada ortaya çıksın.'

*

O akşam Cal, birkaç gün önce iptal edilen ziyaretinden sonra Caitlin'i görmeye gitti.

Haftalar önce, Lochie ve babası Pegasus'a saklandıkları yerde göz kulak olurken erkenden yattım. Hemen uyuyakalmış olmalıyım ki, pencereme vuran birinin sesiyle kendime geldim. İlk aklıma gelen, Zed'in beni görmek için çaresizce önlemlere başvurduğuydu, ama yataktan sürünerek çıkarken

ve perdeyi aralayıp gizlice dışarı baktığında, buz gibi çerçevenin içinde Zara'nın yüzü belirdi.

'Aman Tanrım, Zara, yarı donmuş olmalısın! İçeri gel,' dedim pencereden, sonra elimle ön kapıyı işaret ettim. "Buraya nasıl geldin?" diye sordum kapıyı açarken.

"Tain istasyonundan girişe kadar otostop çektim, sonra da yolun geri kalanını yürüdüm. İyiyim, gerçekten,' dedi titreyen bedenini ateşin yanındaki sandalyeye çekerken.

'Beni aramalıydın,' dedim ateşi harlarken ve Zara'nın ellerini kendi ellerimle ısıtmak için uzanırken.

"Sinyal yok Tiggy, ayrıca burada olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum. Endişeyle etrafına bakındı. 'Cal nerede? Yatakta mı?'

"Hayır, Caitlin'le birlikte Dornoch'ta. Zara, baban Beryl'i çoktan aradı, bu yüzden en azından ikisine de güvende olduğunu haber vermem gerektiğini düşünüyorum.

Hayır! *Lütfen* Tiggy, sadece düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Tek istediğim yirmi dört saat.

'I . . .'

"Eğer söz vermezsen, saklanacak başka bir yer bulurum. Zara hemen ayağa kalktı.

'Tamam, tamam, şimdilik bir şey söylemeyeceğim,' diye teslim oldum. "İyi hissettiğinden emin misin?

"Pek sayılmaz, hayır.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Kakao için biraz süt ısıtmak üzere mutfığa doğru yürürken söyledim.

Zara beni takip etti ve kapının pervazına yaslandı. 'Belki Güvendiğim tek yetişkin sensin ama lütfen Tiggy, bir şey söyleme. Bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?'

"Gururum okşandı Zara, ama beni pek tanımıyorsun.

'Teşekkürler,' dedi kakaosunu alırken ve ateşin yanına oturmaya geri döndük.

Zara bardağını kucaklarken, "Sanırım bir erkekle ilgili bir şey?" diye sordum.

"Evet, öyle. Nereden biliyorsun?

"İçgüdü," diye cevap verdim omuz silkerek. "Noel'de bana bahsettiğin Johnnie mi?

"Evet!" Zara'nın gözleri hemen yaşardı. Benden gerçekten hoşlandığını düşünmüştüm. Diğer tüm kızlar beni uyarmış olsa da, o bana

özeldi ve ona inandım ...'

Omuzları hıçkırıklarla sarsılırken Zara'nın vücudu çökmüş gibiydi. Elindeki bardağı aldım, önünde diz çöktüm ve kendi ellerimle tuttum.

"Kendimi çok *aptal* hissediyorum..." diye devam etti. 'Bir erkek tarafından kullanıldıklarında güldüğüm diğer tüm kızlar kadar zavallıyım. Şimdi o benim ve

...'

'Ne oldu, Zara? Bana anlatabilir misin?

"Aptal olduğumu söyleyeceksin. Yani, onun ününü biliyordum, ama dinlemedim, çünkü farklı olduğumu düşündüm . ..farklı olduğumuzu düşündüm. Onu sevdim Tiggy ve onun da beni sevdiğini düşündüm. Ve bu her şeyi yoluna koyacaktı.'

"Neyi düzelteceksin, Zara? 'O' şeyin ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı ama ondan duymam gerekiyordu.

"Ben ... şey, o bu konuda sürekli konuştu, bunu yapana kadar gerçek bir çift olamayacağımızı söyledi. Biz de öyle *yaptık*. Ve sonra ... ve sonra ...' Gözyaşları sel oldu gözlerinde bir kez daha.

"Evet?

"Ve ertesi sabah bana bir mesaj atıp beni terk etti! Aptal herif bunu yüzüme bile söyleyemedi! Diğer kızların söylediği gibiydi - sadece tek bir şeyin peşindeydi. Sonra tüm arkadaşlarına söylediğini duydum, bu yüzden çay için içeri girdiğimde herkes kıkırdıyor ve beni işaret ediyordu ve bu çok küçük düşürücüydü, Tiggy. Ertesi sabah - yani bugün erken saatlerde - şehirden ayrılmam gerekiyordu, ben de trene atlayıp buraya geldim. Ve asla geri dönemem! *Asla*,'

İkna olmamam ihtimaline karşı vurguladı.

"Ah Zara, senin için ne kadar kötü," diye empati kurdum, hâlâ utançtan iki büklüm olduğunu görüyordum. 'Kaçıp gitmene şaşmamalı. Eminim ben de kaçırdım.

"Gerçekten mi? Zara başını kaldırıp bana baktı.

"Gerçekten mi?" diye tekrarladım. 'Dinle, bütün bu olanlarda suçlanacak kişi sen değilsin. Kötü olanı *o* yaptı, sen değil.

'Tiggy, çok iyisin ama ben kötü bir şey yaptım. Bekaretimi ona bir Katolik okulunun bahçesinde kaybettim! Bedenin günahları bize gece gündüz dayatılıyor. Keşişler bilseydi, hayatımın geri kalanında milyonlarca Meryem Ana duası ederdim! Ayrıca okuldan atılırdım.

'Asıl kovulması gereken o,' diye mırıldandım karanlık bir sesle. 'Neden böyle durumlarda hep biz kadınlar suçlanıyoruz? Kendini tam bir

Johnnie'niz harada bir aygır gibi ortalıkta caka satarken!

Zara şaşkınlıkla bana ve sertliğime baktı. 'Çok doğru, Tiggy! Yürü be kızım! Bu arada, o "benim" Johnnie'm *değil*. Kinnaird'e kadar elleri ve dizleri üzerinde sürünerek gelse bile, ona nereye gideceğini söyledim.

değerli . . . aygır!'

O zaman ikimiz de kıkırdadık ve Zara'yı biraz daha neşeli gördüğüme sevindim.

"Zara, annenle bu konuyu hiç konuştun mu?" diye sordum. 'Eminim anlayacaktır, o da bir zamanlar senin yaşındaydı-'

'Aman Tanrım! Asla! Bırakın seksi, annemle hiçbir şey hakkında konuşamıyorum!'

Tek yaptığı, her şeyi berbat ettiğim için bana kızmak olur!

'Tamam, anlıyorum ama babana nerede olduğunu bildirmek zorundayım.

Beryl, ortaya çıkmazsan polisi arayacağını söyledi.

sabaha kadar burada olur. Her şeyin üstüne bir de bunun getireceği sıkıntıyı gerçekten istemezsin.

"O zaman bana sabaha kadar zaman ver, lütfen, Tiggy," diye yalvardı bana.

"Tamam," diye kabul ettim uzun bir aradan sonra. "Burada kanepede uyuyabilirsin.

*

Ertesi sabah uyandığımda Zara'nın gitmiş olduğunu gördüm, kanepenin üzerindeki battaniyenin üzerinde karalanmış bir not vardı.

Üzgünüm Tiggy, biraz daha yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Benim için endişelenme, ben iyiyim.

Z xx

"Kahretsin!" Aceleyle giyindim ve Kinnaird Lodge'a doğru koştum.

Onu mutfakta bulduğumda, 'İşte buradasın Beryl,' dedim, nefesim kesiliyor, kalbim küt küt atıyordu.

"Ne oldu, Tiggy, canım?"

Beryl'e durumu kısaca özetledim.

'Kendini suçlamamalısın, Tiggy. Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın,' dedi Beryl destekleyici bir şekilde ve bu beni şaşırttı.

'Teşekkürler, ama Charlie'yi aramam gerekiyor, Beryl. Sabit hattı kullanabilir miyim?' "Elbette canım.

Charlie'nin cep telefonunu aradım ama doğrudan telesekretere düştü, ben de ev numarasını denedim. Orayı da açmasını beklemediğimden -mantık bana muhtemelen hastanede olduğunu söylemişti- ikinci çalışta cevap veren yabancı kadın sesini kaydetmem birkaç saniye sürdü. *Ulrika, tabii ki*. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sesimi duyduğuna en az benim onun sesini duyduğuma sevindiğim kadar sevinmişti ama içinde bulunduğumuz koşullar altında Zara'nın Kinnaired'de ortaya çıktığını söylemekten başka çarem yoktu. Ahizeye doğru dramatik bir şekilde -muhtemelen rahatlamış bir şekilde- hıçkıra hıçkıra ağlarken telefonu birkaç saniye boyunca kolumun ucunda tutmak zorunda kaldım, ama sonunda kendini sakinleştirdi.

'Bütün gece gözüme uyku girmed! Araba kullanacak durumda değilim ama en kısa zamanda orada olacağım," dedi ve telefonu kapattı. Ulrika'ya Zara'nın şu anda yine kayıp olduğunu söylemediğimi fark ederek ve sadece annesinden önce ortaya çıkmasını umarak derin bir iç çektim.

Valkyrie'nin yaklaşan gelişinden şimdiden korkarak mutfığa geri döndüm ve konuşmanın ince noktalarını Beryl'e aktardım.

'Umarım sana teşekkür etmiştir. Siz elinizden geleni yaptınız ve şimdi aile işlerini halletmek Kinnaired'lere kaldı.

Beryl'in önüme koyduğu demli çayı yudumlarken merak ettim Çok sessiz olacağından endişe ettiğim bir iş nasıl da Çehovvari boyutlarda sürekli bir drama dönüşüyordu.

"Ben buradayken ofis boş olabilir mi acaba? diye sordum.

"Evet, Lord Hazretleri Büyük Oda'daki sabit hattın bir telefon görüşmesi yapıyor ve rahatsız edilmemeli.

"Harika, teşekkürler.

Ofise gittim ve e-posta hesabıma giriş yaptım. Sonunda Avrupalı geyik adamından araziye bakmak için Kinnaired'e gelebileceğini söyleyen ve yaklaşık bir ay içinde bir tarih öneren bir yanıt aldım. Ally'den de bir e-posta aldığımı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sevgili Tiggy,

Sizden haber almak ne kadar güzeldi ve yeni işinize alıştığınıza sevindim. Penceremden dışarı baktığımda kar her şeyi kaplıyor ve fiyort kısmen donmuş durumda - eminim sizin bulunduğunuz yerde de durum aynıdır. Gittikçe şişmanlıyorum ve bebeğin dünyaya gelmesine sadece birkaç hafta kaldığı için mutluyum. Babam Felix beni her gün ziyaret ediyor - (ben sıcak çikolata içiyorum, o da aquavit!) - ve dün bana babası Pip'in bir zamanlar içinde uyuduğu bir beşik getirdi. Bunu görmek bebeğin yolda olduğunu anlamamı sağladı.

Şimdi Tiggy, diğer konulara geçelim: Bana Zed Eszu ve Maia'yı sormuştun. Evet, üniversitedeyken Maia ile çıkmıştı ve ... Ah Tiggy, sırrını ifşa etmek istemem ama her şey çok kötü bitti. Bunun da ötesinde, sevgilim Theo yelkenciliği sayesinde onunla birkaç kez tanıştı ve dürüst olmak gerekirse, onun kibirli bir aptal olduğunu düşündü. (Üzgünüm.) Electra'yı da tanıdığına eminim.

. D'Aplièse kardeşler hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyor.

Ayrıca geçen yaz Delos yakınlarında babamın teknesini gördüğümde, hemen yanındaki koyda demirli olan Kreeg Eszu'nun yatını da tanıdığımı söylemeliyim. Daha önce söylememiştim.

çünkü bunun bir tesadüf mü yoksa daha fazlası mı olduğunu hala anlamış değilim... ama Tiggy - baba ve oğul arasında - bu çok fazla tesadüf, değil mi?

Zed'le romantik bir ilişki içinde olup olmadığınızı söylemediniz ama lütfen dikkatli olun. Çok iyi biri olduğunu sanmıyorum. Belki de sen onu **benden** çok daha iyi tanıyan Maia ile konuşmalısınız.

Babam olmadan yaşamaya alıştığımız bu yıl hepimiz için ne kadar garip bir yıl olacak gibi görünüyor. Babamın teknesinin demirlediğini en son gördüğüm yere diğer kız kardeşlerle birlikte çelenk koyma gezisinin tarihini teyit edelim. Sanırım hepimiz için tekrar bir arada olmak ve babamı gerçekten dinlendirmek tedavi edici olacaktır.

Karlı Norveç'ten kucak dolusu sevgiler
ve öpücükler! Ally xx

Bildiklerimi doğrulamaktan başka bir işe yaramamış olsa da, boş zamanlarımda üzerinde düşünebilmek için e-postanın çıktısını aldım, sonra bilgisayarın başından kalktım ve Zed kahvaltısını aramaya gelmeden önce aceleyle çıktım.

İki saat sonra bir arabanın avluya girdiğini duydum. On dakika sonra, tam Chilly'nin öğle yemeğini indirmeye hazırlanıyordum ki ön kapı gürültüyle vuruldu.

Ulrika içeri dalmadan önce yetişememiştim bile.

Tanrı aşkına, Tiggy! Beryl bana Zara'nın dün *gece* buraya geldiğini söyledi! Neden bizi hemen aramadınız?" "Ulrika, çok özür dilerim, ben-

"Ve şimdi görünüşe göre yine kayıp. Ulrika sözümü kısa kesti ve öfkeden titrediğini görebiliyordum. 'Ben zaten acil olarak ayrıldım. Charlie'ye mesaj bıraktım ama henüz beni aramadı. Kesinlikle çok tipik - kızı kayboluyor ve o da telefonlarına cevap vermiyor.

O anda Cal ön kapıdan içeri girdi. "Land Rover ortadan kayboldu. Anahtarlar saksıda mı?"

"Bilmiyorum, kontrol etmek aklıma gelmedi," dedim ona.

"Sence Zara almış olabilir mi? Ulrika sordu.

"Evet. Cal büfenin üzerindeki tencerenin yanına gitti. 'Anahtarlar gitmiş,' diye onayladı.

"Bu daha da kötüleşiyor! Ulrika bağırdı. 'Zara doğru dürüst bir sürüş dersi bile almadı, sadece sitenin etrafında araba kullandı! Ya kaza yaparsa? Ya da polis tarafından durdurulursa. Baş her türlü belaya girer...'

Kulübenin kapısı bir kez daha çalındı ve hepimiz yerimizden sıçradık. Cal kapıyı açmaya gitti.

"Demek hepiniz buradasınız," dedi en son Noel arifesinde Loca'nın dışında gördüğüm uzun boylu adam Fraser. İçeri girmek için başını eğdi.

"Bir kez olsun beni gördüğüne memnun olabilirsin," dedi Cal'a. Tuttuğu kadın elini çekiştirirken Zara tökezleyerek eşikten geçti. "Onu yolun kenarında, kullandığı o eski aracın lastiğini değiştirmeye çalışırken buldum. Nasıl yapacağına dair bir fikri yoktu elbette. Ben olsam

Onun için yaptım ama buzunun çözülmesi için önce onu geri getirmenin daha önemli olduğunu düşündüm. Onu bulmasaydım orada ölebilirdi," diye ekledi.

"Zara, Tanrı'ya şükür iyisin! Valkyrie ikiliye doğru yürüdü. "Çok teşekkür ederim. Fraser ve Ulrika'nın göz göze geldiklerini ve Ulrika'nın dikkati kızına yönelmeden önce aralarında bir gülümseme pırıltısı geçtiğini gördüm.

'Nerelerdeydin hayatım? Meraktan öldük.

Annesinin kollarında dimdik duruşu yumuşamayan Zara'yı kucakladı. Annesinin omzunun üzerinden bana baktı, yüz ifadesi yardım etmem için yalvarıyordu.

Sorun şu ki, nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Onu hemen ılık bir banyoya sokmalıyız," dedi Ulrika, kızının kollarını etkisiz bir şekilde ovarak. 'Bunu burada bulamayacağız, değil mi? Burası tam bir mezbelelik ve tabii ki Loca'ya bile gidemeyiz.

"İkiniz de benim kulübeme gelebilirsiniz," diye önerdi Fraser. "Merkezi ısıtma sistemim ve bol miktarda sıcak suyum var.

"O zaman teşekkür ederim,
yapacağız. Anne, ben-'

"Sizden tek kelime duymak istemiyorum, bayan! Ulrika tersledi ve Zara çenesini kapattı. "Pekâlâ," dedi Fraser, "gidelim o zaman.

Onlar gittikten sonra -Zara tek kelime daha etmeden- Cal kapıyı arkalarından kapattı ve bana döndü.

'Sizi bilmem ama ben bu kadar heyecandan sonra kendime Noel viskisi zulamdan bir dram ısmarlıyorum. Bir tane ister misin?'

'Aslında, evet lütfen. Kesinlikle titriyorum. Zavallı Zara,' diye inledim, kalbim garip bir şekilde çarpmaya başladı ve kanepeye yığıldım.

"Al bakalım, Tig. Cal bana bir bardak uzattı ve viskiyi yudumlamadan önce birbirimize kadeh kaldırdık. Sıvı kalbimin çarpmasına ve zıplamasına neden oldu, ama sonunda onu sabitledi ve kendimi daha sakin hissetmeye başladım.

'Anne ve kızın sağ salim yeniden bir araya gelmesine içelim,' dedi Cal.

'Fraser tam olarak *kim*, Cal? Noel'de onu gördüğümde beri sana sormak istiyordum.

"Beryl'in oğlu.

"Beryl'in *oğlu* mu? Ciyak ciyak bağırdım. "Neden bana bundan hiç bahsetmedi?

"Karışık bir durum Tig; geçmişten gelen bir sürü husumet var, ne demek istediğimi anlıyorsan, ve hikayeyi anlatmak bana düşmez. Şunu söylemek yeterli, onu Kanada'dan dönmüş olarak görmekten memnun değil, ne de başka biri.

Kinnaird. Neden burada olduğunu Tanrı bilir ama benim bir fikrim var. Cal burnuna vurdu. "Yani Fraser annesiyle yaşamıyor mu?

Hayır, yaptıklarından sonra olmaz. Her neyse, biliyorsun ki ben Dedikodu, o yüzden bırakalım öyle kalsın, olur mu? Fraser kendi bildiği sebeplerden dolayı geri döndü ve ben kendi adıma o tekrar gidene kadar nefesimi tutacağım. Şimdi, biraz daha çukur doldurmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz.'

*

Öğle yemeğinden sonra biraz kestirmek için kanepeye yerleştiğimde, soğuk alınlığım ve Pegasus'la sabahladığım için hâlâ yorgun hissediyordum ki kapı bir kez daha çalındı.

"Merhaba Charlie, içeri gel," dedim, onu beklenmedik bir şekilde görünce kalp atışlarım yeniden hızlandı.

"Merhaba Tiggy. Beryl bana Ulrika'nın Zara'nın nerede olduğunu öğrenmek için seni görmeye geldiğini söyledi.

İçeri girip orada durduğunda gözlerinin altındaki mor gölgeleri ve yüz hatlarındaki derin çizgileri fark ettim. Onu son gördüğümde beri kilo vermiş gibi görünüyordu.

'Zara iyi, Charlie. O ve Ulrika Zara'ya sıcak bir banyo yaptırmak için gittiler. Sonra kızının Beryl'i alıp deldirdiğini anlattım.

"Peki, onu kim buldu?

"Şu Fraser denen adam. Onu buraya, Kinnaird'e getirdi.

"Doğru. Charlie'nin ifadesi karardı. "Şimdi neredeler? Locada mı?"

"Hayır, Fraser'ın kulübesine gittiler.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Anlıyorum," dedi. "O zaman sanırım gidip onları orada görsem iyi olacak.

"Sanırım öyle. İçindeki acıyı görebildiğim için bir 'üzgünüm' eklemek istedim ama bu koşullar altında uygun olduğunu düşünmedim.

"Dün gece Zara'ya göz kulak olduğun için teşekkürler," dedi kapıdan geri çekilirken.

"Sorun değil, sanırım biraz stres atmaya ihtiyacı vardı. "Tamam, teşekkürler Tiggy," dedi bana sıkıca gülümseyerek. Sonra da gitti.

Ertesi sabah şafak vakti akşamdan kalma gibi bir hisle uyandım - kalbim titriyordu ve nefes alırken göğsüm sıkıştıyordu. Pegasus'u görmeye gitmek için giyinirken kendime 'Stres, Tiggy, hepsi bu,' dedim.

Postu görmezden gelerek geyiğe daha yakın olan çalılıklara çömelip gözlerimi kapattım ve Chilly'nin gücüm hakkındaki sözlerini bir kez daha hatırladım. ellerimi tuttum. Gözlerimi kapalı tutarak önümdeki havaya uzandım ve tüm gücümü Pegasus'u bana çağırmaya odaklamaya çalıştım.

Kendimi aptal gibi hissetmeye başladığımda gözlerimi açtım ve Pegasus'un sihirli bir şekilde gelmediğini görünce şaşırmadım. Yine de ayağa kalktığımda, benden sadece birkaç santimetre ötede tanıdık bir nefes sesi duydum.

"Pegasus! Fısıldadım, arkamı döndüm ve dudaklarımın geniş bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Cevap olarak yumuşak bir homurtu verdi, sonra sürünün geri kalanına katılmak için uzaklaşmadan önce bir süre kışlık çalıları kemirdi.

Kulübeye döndüğümde Cal'i avluda tanımadığım bir adamla konuşurken gördüm. Görünüşe bakılırsa hararetli bir konuşmaydı. Çaydanlığı koymak için kulübeye yöneldim.

"Kimdi o? Cal içeri girdiğinde ona sordum.

"Och, Tig. Haber nasıl yayıldı, hiçbir fikrim yok,' diye iç geçirdi.

"Ne hakkında?

'Pegasus'un hakkında tabii. Dışarıda duran şu herif yerel gazeteden. Söylentiler duymuş-'

"Tabii ki bunu reddettiniz.

"Elbette reddettim, ama ona araziyi terk etmesini emredemezdim - İskoçya'daki herkes gibi onun da arazide dolaşma hakkı var.

'En azından Pegasus'u nerede bulacağı hakkında hiçbir fikri yok. Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olurdu.

'Doğru, ama uzman bir kaçak avcının geyiklerin tam olarak nerede otlamaktan hoşlandığını bulması uzun sürmez. Eve gidip Charlie'yle ne yapacağımı konuşsam iyi olacak. Basına resmi bir açıklama yapacak biri varsa, bu o olmalı. Sonra görüşürüz.'

"Elbette. Bir parça tost ısırdım, başım dönüyordu.

*

"Tiggy? Evde misin?" dedi bir saat sonra kapıdan gelen bir ses. "Tam da ihtiyacım olan şey," diye mırıldandım nefesimin altında. Kır evi son birkaç gündür Kinnaird'deki faaliyetlerin ana odağı haline gelmiş gibi görünüyordu. "Geliyorum," diye seslendim ve Zed'i selamlamak için koltuktan kalktım.

"Günaydın, Tiggy," dedi bana geniş bir gülümsemeyle. "Seni epeydir görmemiştim.

'Hayır, meşguldüm. Mülkte yapacak çok işim vardı,' dedim elimden geldiğince parlak bir sesle.

"Anlıyorum. Teklifim hakkında daha fazla düşünüp düşünmediğinizi sormaya geldim. Düşünmek için zamana ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz ve ben de size bunu verdim,' diye hatırlattı. 'Projeyi mümkün olan en kısa sürede ilerletmek için çok istekliyim ve dümene geçenin sen olmasını istediğimi biliyorsun. Eğer bu mümkün değilse, o zaman başka birini bulmalıyım.

'Elbette anlıyorum Zed. Zamanımı aldıysam özür dilerim ama gerçekten çok meşguldüm. Ve bu çok büyük bir karar.

"Elbette. Sonra, hiç alışılmadık bir şekilde esnedi. "İzninizle, Dün gece gözümü bile zor kırpabildim. Laird ve karısı dün akşam beni görmeye geldi ve kızlarıyla birlikte bu gece için bir oda tutup tutamayacaklarını sordu. İkisi yandaki yatak odalarında çok uzun süren bir anlaşmazlık yaşamışlar. Kızlarının da sesi çok sıkıntılı geliyordu. Ağladığımı duydum. Anladığım kadarıyla okuldan kaçmış?"

'Evet, vardı, ama iyileşecek ve-'

'Ee, Tiggy' - o bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri attım - 'Ben Bunun sizin için önemli bir karar olduğunu takdir ediyorum, ancak korkarım ki cevabınızı en geç hafta sonuna kadar almam gerekiyor.

'Gerçekten üzgünüm Zed, gerçekten çok meşguldüm-'

'Bunu takdir ediyorum Tiggy, ama dün gece duvarlardan duyduklarımı göz önünde bulundurarak, teklifimi çok ciddi bir şekilde düşünmeni tavsiye ederim. Dün gece duyduklarıma göre, bence Kinnaird'in sonu geldi. Bana başını salladı, bana kısa bir gülümseme verdi ve gitti.

Cal, Zed'in ayrılışından sadece birkaç dakika sonra geri geldi.

"Laird ile konuştum ve herhangi bir resmi açıklama yapmadan önce Pegasus'un varlığını olabildiğince uzun süre gizli tutmamız gerektiği konusunda hemfikir.

"Baklayı kimin ağzından çıkardığını biliyor muyuz?

"Lochie, postanedeki yaşlı Arthur'unen son oraya gittiğinde geyiğin fotoğrafları hakkında yorum yaptığını söyledi," dedi suratsızca. 'Kötü bir niyetim olmadığına eminim, ama görünüşe göre yerel muhabire bu şekilde ulaşmış. Bu tür dedikoduların buralarda hızla yayıldığını tahmin edersiniz.

Her neyse, ben gidiyorum.'

İçimden bir korku ürpertisinin geçtiğini hissederken Pegasus'a, 'Kendine dikkat et, sevgilim,' diye fısıldadım.

*

"Lanet olsun! Ertesi sabah avluya birkaç aracın yanaştığını duyduğumuzda Cal alışılmadık bir şekilde küfretti. Bir TV kameramanı çoktan araçlardan birinden inmiş ve vadinin pitoresk manzarasını çekmeye başlamıştı.

"Buranın sorumlusu sen misin?" diye sordu adamlardan biri kapıda beliren Cal'a.

"Hayır," dedi Cal, "ama size nasıl yardımcı olabilirim?

"Tim Winter, *Northern Times*. Arazide beyaz bir geyik olabileceği haberi bize ulaştı. Gazeteci cebinden bir not defteri çıkardı. "Bunu doğrulayabilir misiniz?

'Patron olmadığım için bir şey söyleyemem ama Kinnaird arazisinde bu tür bir şey görebileceğinizden şüpheliyim. Ben kesinlikle görmedim,' Cal yumuşak bir şekilde yalan söyledi.

'Kaynağım bir tanesinin görüldüğünden oldukça emindi. Geyiğin fotoğrafları olduğunu söyledi. Bugün ilerleyen saatlerde bana e-posta ile gönderecek.

"Onlara bir göz atmak için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladı Cal poker suratıyla. İçten içe öfkeyle kaynıyor olması gerektiğini bildiğim halde rol yapma becerisinden etkilendim.

Başka bir muhabir öne çıktı ve kendini tanıttı. 'Ben O'Driscoll, STV North. Belki bize geyiklerin nerede takıldığını söyleyebilirsiniz? Sonra gidip kendimiz bakabiliriz.

"Evet, bunu yapabilirim. Cal nazıkçe başını salladı. "Hemen şuradalar, günün bu saatinde tepenin ortasındalar. Pegasus'un otladığı yerin aksi yönünü gösterdi ve gazetecilere bir dizi karmaşık talimat verirken bir kıkırdamayı bastırdım.

Hepsinin koşuşturarak arabalarına ve minibüslerine binip yola koyulmalarını izledim.

'En azından bu bize biraz zaman kazandırdı, Tig,' diye nefes aldı Cal kulübeye çekilirken. 'Lochie'ye telsizle haber verip Landy'yi çalıktan uzaklaştırmasını ve saklandıkları yere biraz daha kar yığmasını söyleyeceğim. Onlara herhangi bir ipucu vermek istemeyiz, değil mi? Cal telsizini eline aldı ve Lochie'yi hatta bağlamak için düğmeye bastı. 'Umarım bir şey bulamazlarsa sıkılırlar ve gidip başka birinin kirli iç çamaşırlarını takip ederler. Lochie? Olabilir.

Beni duyuyor musun? Güzel. Landy'yi saklamayı istiyorum. . . '

İç çekerek Cal'ın talimatlarını bıraktım ve Alice'i beslemek için yatak odama gittim.

Kulübenin kapısı çalındı ve açmaya gittiğim Charlie'nin solgun yüzünü camın arkasından gördüğümde midem altüst oldu.

"Merhaba," dedim oturma odasına girerken.

"Merhaba. Charlie de bana gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Berbat görünüyordu - ben bütün gece uyumamıştım, belli ki o da uyumamıştı.

"Bu sabah nasılsın?" diye sordu, sırf nezaketinden. "İyiyim. Daha da önemlisi, Zara nasıl?

Pek iyi değil. Dün gece ona okula dönmesi gerektiğini söylediğimizde her şey çok kızıştı. Zara sonunda yatak odasına gitti ve kendini içeri kilitledi. Dışarı çıkmayı kesinlikle reddediyor. Her neyse,' diye içini çekti, 'Zara senin sorunun değil. Bana şu beyaz geyikten bahset... Görünüşe bakılırsa, sitede dolaşan araba ve kamyonetlerin sayısına bakılırsa, haberler iyice yayılmış durumda. Cal senin de onu canlı gördüğünü söyledi.

Evet, gördüm. Size gönderdiğimiz fotoğraflardan çok daha güzel. "Ve kesinlikle senin ve Cal'in hayal gücünün bir ürünü değil?

'Hayır, Charlie, ama şimdi onu korumak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. "Pekala, birkaç arkadaşımı çağırabilir ve daha fazla insan gücü sağlayabilirim.

ama, Tanrım!' Charlie elini saçlarının arasında gezdirdi. "Şu anda her şey ne kadar da karışık.

O kadar kaybolmuş görünüyordu ki, tek yapmak istediğim yanına gidip ona kocaman sarılmaktı. Ve onu kollarımın arasına alıp oturtmak ve onu son gördüğümünden beri tam olarak ne olduğunu sormaktı. Ama yapamayacağımı biliyordum - bu gerçekten bana düşmezdi. Bunun yerine ona her derde deva bir şey önerdim - bir fincan çay.

'Teşekkürler ama kalamam Tiggy. Lodge'a geri dönmeli ve Zara'yı yatak odasından çıkarmaya çalışmalıyım. Bana verebileceğin bir tavsiye var mı? Ne olduğundan hâlâ emin değiliz. Tek kelime etmiyor. Bir çocukla mı ilgili?'

"Şey, temelde incinmiş bir gurur vakası," dedim dikkatlice, bunun benim sırrım olmadığını biliyordum. 'Belki ona yaralarını sarması için okuldan birkaç gün izin verirseniz, bu yardımcı olabilir. Eminim evde hiçbir şey yapmadan oturmaktan sıkılacaktır. Tüm arkadaşlarını özleyecek ve neler olup bittiğini bilmek isteyecektir.

"Evet, muhtemelen haklısın. Charlie rahatlamış bir şekilde bana baktı. 'Bu stratejiyi deneyeceğim. Hayatının böylesine zor bir döneminde Zara'nın annesine güvenemeyeceğini düşünmesi çok yazık.

'Belki büyüdükçe anlatır,' dedim.

'Ne yazık ki bundan şüpheliyim. Bak Tiggy,' dedi bir süre durakladıktan sonra, 'son zamanlarda görüşemediğimiz için üzgünüm. Çok şey oldu. İş konusunda bana bir süre daha katlanmanızı rica edebilir miyim? Gerçekten istemiyorum seni kaybetmek.'

Seni kaybettiğimi hissetmeme rağmen. . .

"Elbette kaybedebilirsin. Günde iki kez birkaç kediye besleyip bunun için para alan bir sahtekar gibi hissediyorum,' dedim omuz silkerek.

'Yapma o zaman. O hibe başvuru formlarını benim için doldurman bana o kadar çok zaman kazandırdı ki anlatamam. Ve daha fazlası da gelebilir,' diye ekledi beceriksizce.

'Avrupalı geyik adamla bir toplantım var, ama şimdilik bunu dert etme Charlie; sen yapman gerekeni yap, biz de Pegasus'u burada güvende tutmaya çalışalım.

"Teşekkür ederim Tiggy. Harikasın, gerçekten öylesin.

Bana doğru bir adım atmasını, daha iyi düşünmesini ve sonra geri adım atmasını izledim. "Tamam, yakında temasa geçeceğim," dedi. "Şimdilik hoşça kal.

"Güle güle, Charlie.

Bir saat sonra, Charlie'nin bana 'harika' demesi hâlâ rüyalarımın girerken, onun hırpalanmış Range Rover'ının penceresinin önünden geçtiğini gördüm, hemen ardından da Ulrika'nın

daha akıllı bir cip, ikisi de araziden çıkıyordu.

"Tanrı aşkına, kendine gel! Kendime sertçe söyledim. Yine de Range Rover'ı ufukta sadece bir leke haline gelene kadar izledim.

*

Sonraki iki günü yine Zed'den uzak durarak geçirdim, çünkü onun iş teklifini düşünüp duruyordum; Pegasus devriyelerinde sıramı savmak da bu görevime yardımcı oluyordu.

"Pekala, Tiggy," dedim kendi kendime, "herhangi bir karar vermeden önce, Zed Eszu hakkında tavsiye almak için ablanı aramanın zamanı geldi. Sonra Cal'in eve dönmesi için ateşi körükledikten sonra kulübeye doğru yürüdüm.

Ne yazık ki Zed mutfakta Beryl ile birlikte kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Kinnaird'de beyaz bir geyik görüldüğüne dair duyduklarım da ne?" diye sordu bana.

"Biliyorum, çılgınca, değil mi? Dedim.

"Ocak ayında fazla haber olmaz, değil mi? Beryl ekledi. 'Normalde ateş olmayan yerden duman çıkmaz, ama daha da önemlisi ben bir cevaba ihtiyacım var, Tiggy. Belki yarın öğle yemeğinde bana katılırsın ve bunu tartışabiliriz?

"Evet. Onu daha fazla oyalayamayacağımı fark ettim.

"Güzel. Beryl, on beş dakika içinde New York'a bir telefon etmem gerekiyor, sabit hattın arayacağım ve rahatsız edilmeyeceğim, tamam mı?

"Elbette efendim.

Büyük Oda'nın kapısının Zed'in arkasından kapandığını duyduğumuzda Beryl bir iç çekti. "Bu lanet adam ne zaman gidecek?" diye mırıldandı.

"Umarım çok yakında," diye fısıldadım nefesimin altında. 'Beryl, Zed'den önce telefona el koyuyor, kız kardeşimi aramak için sabit hattı kullansam sorun olur mu? Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor ama Brezilya'da yaşıyor, tabii ki ücreti ben ödeyeceğim.

'Saçmalama Tiggy, eminim Zed'in burada kalmak için ödediği parayla sana birkaç dakikalık şehirlerarası görüşme hakkı verebiliriz. Şimdi acele et, Zed hattın meşgul olduğundan şikayet etmeden

önce.' 'Teşekkürler, Beryl. Uzun sürmez.'

Koridor boyunca ofise doğru yürüdüm, kapıyı arkamdan kapattım ve Maia'ya ne söyleyeceğimi düşünerek ahizeyi kaldırdım.

Hat çaldı ve çaldı - Rio'da öğleden sonraydı, bu yüzden dışarıda olmadığını umuyordum.

"Oi," dedi en büyük kız kardeşimin tanıdık yumuşak tonu.

"Oi, Maia," sesini duyunca ahizeye doğru gülümsedim. "Ben Tiggy.

'Tiggy! Sesini duymak ne kadar harika! Sen nasılsın? Neredesin?" "Hâlâ

İskoçya'nın dağlık bölgelerinde, hiçliğin ortasında

Hayvanlarım. Sen mi?"

'Favelada İngilizce öğretmenliği yapmakla meşgulüm ve Valentina da beni sürekli tetikte tutuyor. Ben altı yaşında bir çocukla sorun yaşarken annem biz kız kardeşleri nasıl kontrol edebiliyor, bilmiyorum. Çocuk hiç yorulmuyor,' diye ekledi Maia ama sesindeki sıcaklığı duyabiliyordum. "Sen nasılsın?"

'İyiyim, evet. Sadece Ally seninle irtibata geçmemi tavsiye etti. Zed Eszu adında biri hakkında.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu. "Doğru," dedi sonunda.

"Şey," diye devam ettim, "bana bir iş teklif etti. Ve Maia, bu harika bir fırsat.

İşin özelliklerini ve Zed'in hayır işlerinde harcamam için bana ne kadar para teklif ettiğini anlatmaya devam ettim.

'Ve bu benim maaş paketim ve tüm avantajlar olmadan bile. Peki, sen ne düşünüyorsun?"

İş teklifi hakkında mı? Yoksa Zed

hakkında mı?" 'İkisi de sanırım.

"Ah Tiggy... Maia'nın derin bir iç çektiğini duydum. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Her neyse Maia, lütfen söyle," diye ısrar ettim.

'Bunu yapmadan önce, Zed'le aranızda bir şey olup olmadığını sormak istiyorum. Aranızda romantik bir bağ var mı? Yoksa bu tamamen profesyonel bir ilişki mi?"

"Benim açımdan profesyonel ama onun açısından ... doğrusu emin değilim.

"Sana çok ilgi gösteriyor mu?"

"Evet.

"Sana mektuplar yazıyor, hediyeler getiriyor ve çiçekler gönderiyor mu?"

"Evet.

"Davetsiz olarak kapınıza mı geliyor?" "Evet.

Özünde, seni takip etmek mi?"

"Evet. Hatta Cal - ev arkadaşım - ona sapığım *diyor*.

"Doğru. Peki sence bu işi sana doğru kişi olduğun için mi teklif ediyor? Yoksa seni elde etmek için yem olarak mı kullanıyor?

"Mesele de bu zaten - bilmiyorum. Belki ikisinden de biraz.

"Ally, Zed Eszu'nun en büyük hayranı olmadığımı söylemiş olabilir, bu yüzden size tarafsız bir cevap verebileceğimden emin değilim. Tek söyleyebileceğim, Zed'in bana yaptığını söylediğiniz her şeyi onun da bana yaptığı. Bu

Sanki beni yakalayana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecekmiş gibi - sanki beni avlıyormuş gibi. Ve sonra beni yakaladığında, aptalca teslim olduğumda, kısa süre sonra ilgisini kaybetti.

"Maia, çok üzgünüm. Bu konu hakkında konuşmak senin için gerçekten acı verici olmalı. 'Şimdi bunu aştım ama o zamanlar Her neyse, senin için farklı olabilir.

Sen. Zed değişmiş olabilir - olgunlaşmış falan - ama aslında, şimdi birlikte geçirdiğimiz ilk günleri düşünüyorum da, üniversiteyi bitirdiğimde babasının şirketinde benim için bir çeviri işi olabileceğinden bahsettiğinden oldukça eminim. Meğer benden bir yıl önce Sorbonne'dan ayrılırken bana neredeyse hiç veda etmemiş.

"Aman Tanrım," dedim. 'Ally, Zed'in D'Aplièse kardeşlere karşı bir şeyler hissedebileceğini söyledi. Belki de doğrudur.

"Ally'nin geçen yaz Yunanistan'da *Titan*'ın yanına demirlemiş olarak gördüğü teknenin babasının teknesi olması kesinlikle garip. Sonra da oğlu İskoçya'nın ücra dağlık bölgelerinde ortaya çıkıyor ve siz de orada çalışıyorsunuz.

"O kısmın sadece boktan bir tesadüf olduğuna eminim Maia," dedim. "Benimle tanıştığında çok şaşırmış görünüyordu ve ikiye ikiye bir araya getirdi.

"Tiggy, Zed'den hoşlanıyor musun? Yani, o şekilde?

"Hayır. Kesinlikle hayır. Onu -' sesimi alçalttım- 'cidden tuhaf buluyorum. Çok kibirli biri gibi geliyor ama yine de onun için üzülmekten kendimi alamıyorum. Unutmayın, o da babasını bizim babamı kaybettiğimiz dönemde kaybetti.

"Ve eminim bunu seninle bağ kurmak için kullanmıştır, Tiggy. Ne kadar yumuşak bir kalbin olduğunu hepimiz biliyoruz. Şeytana şüpheyle yaklaşırsınız ve Zed'in de bunu anladığına bahse girerim. Bir an için Maia'nın sesindeki acılık. Üzgünüm, Tiggy, beni görmezden gel. İş kulağa Harika ve neden almak istediğinizi anlıyorum. Ve Zed'e gelince Patronunuz söz konusu olduğunda, profesyonel düzeyde yorum yapamam. Kişisel olarak, lütfen dikkatli olun. İstedikini elde etmek için her şeyi yapar ve şu anki duruma bakılırsa bu kişi sensin.

"Maia, asıl mesele şu: sence o özünde iyi bir insan mı? Maia cevap vermeden önce acı verici bir duraklama oldu.

"Hayır, Tiggy, korkarım bilmiyorum.

"Tamam. Dürüst olduğun için teşekkürler ve bu kötü anıları canlandırdıysa çok özür dilerim.

"Sorun değil Tiggy, gerçekten. Uzun zaman önceydi. Sadece benim gibi senin de incinmeni istemiyorum. Ayrıca, sezgileri olan sensin, yani bu senin kararın olmalı.

"Evet. Her neyse, patronun sabit hattını kullandığım ve ortak arkadaşımız New York'u aramak istediği için şimdi kapatmalıyım.

"Oh, tamam. Seninle konuşmak çok güzeldi. İrtibatı koparmayalım, olur mu?"

Onu üzmediğimi umarak ahizeyi yerine bıraktım. Zed'in Maia'nın hayatından kısa süreliğine geçmiş biri olmadığı belliydi. onu derinden yaralayan biri.

Sonra bir hevesle, Zed başka bir yerdeyken ve bilgisayar boşken, zoologlar için yurtdışındaki işlere bakmak üzere internete girdim. Eğer Zed'le işi kabul etmiyorsam, Kinnaird'deki belirsiz durumdan dolayı başka bir şey bulmam gerekebilirdi.

Google'ın uygun olduğunu düşündüğü bir dizi pozisyon ekranda belirdi ve ben de bu pozisyonlar arasında gezindim.

"Hayvan İmmünolojisi ve Peyzaj Ekolojisi alanında yardımcı doçent, Güney Georgia, ABD.

Yardımcı doçent olmak için gerekli deneyime sahip olsam bile, ki sahip değildim, *hiç cazip değil* diye düşündüm.

"Foklar ve deniz kuşları konusunda uzmanlaşmış Zoolojik Saha Asistanı, Antarktika.

Hayatta olmaz Tiggy, sanki İskoçya yeterince soğuk değilmiş gibi.

"Malawi'de av koruma alanında koruma görevlisi aranıyor. *Kulağa ilginç geliyor.*

Hızlıca bir e-posta gönderdim ve CV'mi ekledim, ancak 'gönder' tuşuna bastıktan sonra CV'deki adresimi değiştirmediyimi fark ettim.

İsviçre'den Kinnaird'e, ama annemin herhangi bir yazışmayı hemen İskoçya'daki bana göndereceğini bilerek.

*

Kendime gelecek için en azından bir olumlu alternatif verdikten sonra, ertesi sabah erkenden daha sakin hissederek uyandım. Kedileri besledikten sonra, kafesten yokuşun yarısına kadar kısa bir süre durdum ve içerideki sesleri dinledim.

vadide. Bir esintinin fısıltısı bile tam bir sessizliği bozmuyordu. Bu ürkütücü sessizliğin genellikle kar fırtınasından önce geldiğini öğrenmiştim. Belli ki kediler de aynı fikirdeydi, çünkü hiçbirini beni görmek için dışarı çıkmamıştı.

Yürürken

Chilly'nin yemeğini almak için Lodge'a giden yolun geri kalanında, bugünkü korkunç öğle yemeğinde Zed'e ne söyleyeceğimi düşündüm. Daha doğrusu, ona vermem gereken 'hayır' cevabını nasıl çerçeveleyeceğimi.

'New York'ta ben mi?! Asla,' dedim kendi kendime. 'Her anından nefret edersin Tiggy, gökyüzünde küçük bir cam kutunun içinde olmaktan. Manhattandan muhtemelen Kinnaird malikanesiyle aynı büyüklükte,' diye ekledim, 'ama tıka basa binalarla dolu.

Zed seyahat etmek için çok zaman harcayacağını söylemişti.

"Hayır, Tiggy," dedim kendime kararlı bir şekilde, "ne olursa olsun, seni ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, hayır demek zorundasın. Bu *doğru* değil. Ve hepsi bu kadar.'

*

'Yine mi hastasın, Chilly? Birini çağırayım mı? Kulübeye vardığımda onu bir kez daha yatağında yatarken bulduğumda sordum.

"Dün olduğumdan ya da yarın olacağımdan daha kötü değilim. Ona yaklaştığımda Chilly'nin gözleri açıldı. "Sen gidiyorsun, ben değil.

"Dürüst olmak gerekirse, Chilly," dedim, "bazen saçma sapan konuşuyorsun. "Angelina'ya söz verdiğim gibi seni eve götürenin ben olduğumu söyle. Gözleri yine kapandı ama yanına gidip elini tuttum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Chilly," dedim usulca.

'Sen eve gidiyorsun. Ve ondan sonra,' dedi küçük bir iç çekişle, 'ben de öyle.

Sonraki birkaç dakikayı bana ne demek istediğini anlatması için yalvararak geçirmeme rağmen, ya uyuyor numarası yapıyordu ya da gerçekten uyukluyordu, çünkü başka bir şey söylemedi. Onu alnından öptüm ve cevap vermeyeceği belli olduğundan, öğle yemeğini daha sonra ısınması için gaz halkasının yanına bırakmaktan ve ona nazikçe veda etmekten başka bir şey yapamadım.

*

Bir saat sonra mutfığa girdiğimde onu 'Merhaba Beryl,' diye selamladım.

'Öğle yemeği için biraz erken geldin. Zed seni saat 1'de beklediğini söyledi.

"Öyle ama boşsa önce bilgisayarını tekrar kullanmam gerekiyor.

"Aslına bakarsanız öyle, misafirimiz Büyük Salon'da bitmek bilmeyen yabancı telefon görüşmelerinden birini yapıyor. Sabahları Çin ve Doğu, öğleden sonraları ve akşamları New York ve Batı. Neden burada olduğunu gerçekten bilmiyorum - pencerelerin ötesinden neredeyse hiç faydalanmıyor. Sadece her gün bir saatliğine hedefe atış yapmak için dışarı çıkıyor. Dürüst olmak gerekirse Tiggy, öyle ya da böyle, şu anda çılgılık atabilirim.

Önündeki havuca bıçakla acımasızca saldırmasını izledim. Üzgünüm, Beryl. Umarım yakında gider ve sen de Loca'yı alırsın. ve içine biraz temiz hava girsin,' diye ekledim, konuşmayı hafifletmeye çalışarak. 'Peki ya serbest kaldığı anda buraya kim gelecek? O yine döndü - ben

Bu sabah buraya gelirken ata binerken onları birlikte gördüm. Bana sırtıyordu, cesurca," diye mırıldandı ve bir havucu daha acımasızca doğradı.

"Kim, Beryl?

"Oh, hiç kimse. Beryl bir mendil almak için önlüğünün cebine uzandı ve burnunu sümkürdü. "Bana aldırmayın. Yılın iç karartıcı bir zamanı, değil mi?

"Evet. Ve Beryl... dürüst olmak gerekirse, ne zaman konuşmak istersen ben buradayım, gerçekten buradayım.

"Teşekkür ederim, canım.

Çalışma odasının kapısını arkamdan kapatarak masaya oturdum ve Hotmail'e girdim. Biri Charlie'den, diğeri Maia'dan olmak üzere iki e-posta belirdi.

Önce Charlie'ninkini okudum.

Merhaba Tiggy, bu (her zamanki gibi) aceleyle yazıldığı için yazım hatalarını bağışla. İlk olarak, karda geçirdiğin kazayla ilgili olarak senden hiç özür dilemediğimi fark ettim. Eğer 'Beryl' bu kadar kötü durumda olmasaydı, belki de önlenebilirdi. Ve eğer sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Geçen gün ayrılırken düzgün bir veda edemediğim için de özür dilerim. Zara'ya yardım ettiğiniz için büyük bir teşekkür hak ediyorsunuz - ve ayrıca onunla nasıl başa çıkacağım konusunda benden de. Tavsiyeniz işe yaradı: eve döndükten sonra okula geri dönmek istedi. O zamandan beri ondan kötü bir şey duymadık, bu yüzden parmaklar tekrar yerleştiğini gösteriyor.

Sizi görmek ve kısa da olsa sohbet etmek güzeldi, ancak mülkün geleceği hakkında daha olumlu haberler almayı umduğum yakında sizi tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum.

**Kendine iyi
bak Charlie x**

Öpücükten ve e-postanın içerdiği sıcaklık ve ilgiden dolayı kendime küçük bir memnuniyetle sarıldım. Yalnız ve üzgün bir yaratık olduğum için

Daha sonra tekrar okumak için çıktısını aldım.
Sonra Maia'nın e-postasını okudum.

Sevgili Tiggy,

Konuştüğümüzdan beri konuşmamız hakkında çok düşündüm ve sen ve garip 'takipçimiz' hakkında endişeliyim. İş kulağa harika gelse de, lütfen dikkatli düşün.

Ekteki fotoğrafı size gönderip göndermeme konusunda çok düşündüm ama karar vermeden önce görmeniz gerektiğini düşünüyorum. Bir yıl öncesine ait ama ...

Benden nefret etme!

Yazın görüşmek dileğiyle, yakında

konusuruz,

Maia xx

Aşağı kaydardım ve eki açtım. Önümde, şu anda Büyük Oda'da beni bekleyen adamın bir fotoğrafı duruyordu. Kolunu kız kardeşim Electra'nın omzuna dolamıştı ve başlıkta şöyle yazıyordu:

'Zed Eszu ve Electra bir galeride birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarıyor Manhattan'da açılıyor. Son on sekiz ay içinde ara sıra şehirde görüldüklerinde, resmi olarak açılıp açılmadıkları merak ediliyor. ya da bizi tahmin etmeye devam edecekler mi?

'Bu doğruluyor,' diye mırıldandım, 'yazdır'a tıkladıktan sonra kâğıdı katladım ve kotumun arka cebine koydum.

Bir an için kendimi toparlayıp derin bir nefes aldım ve Büyük Oda'ya yöneldim.

"Tiggy. Zed ayağa kalktı ve ateşin yanındaki sandalyesinden bana doğru yürüdü - odadaki sıcaklık boğucuydu. 'Uzun zamandır seni kendime ayırmadığımı hissediyorum. Sanki benden kaçıyormuşsun gibi,' diye ekledi beni iki yanağımdan öperken.

'Hiç de değil, Zed. Sadece her şey çok yoğundu.

"Beyaz geyiğin görülmesini mi kastediyorsun?"

"Ben ... bu sadece bir söylenti, Zed.

'Gel Tiggy, hepimiz onu gördüğünü biliyoruz, Cal'in fotoğrafları bir şekilde medyanın eline geçti. Charlie Kinnaird'in yerinde olsaydım, bu konuda avazım çıktığı kadar bağırırdım.

Kinnaird malikanesini turist haritasına koymak için kesin bir yol. Neyi bekliyor?'

'Charlie bunu asla yapmaz, Zed, çünkü geyikleri *korumak* için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız ve yüzlerce insanın araziye girmesine izin vermek bunu yapmanın pek de yolu değil. Kaçak avcıların tehdidinden bahsetmiyorum bile. Geyik o kadar nadir ki, neredeyse efsanevi. Lütfen mesleğimin - ve buradaki görevimin - tamamen vahşi yaşamın korunmasıyla ilgili olduğunu unutmayın.

'Elbette, hayır kurumumuzun lansmanı için geyikle birlikte bir fotoğrafınızı çeksek inanılmaz olmaz mıydı? Zürafayı unut,' diye kıkırdadı Zed, 'burada İngiltere'de dedikleri gibi iki kuruşluktur. Bir dahaki sefere Geyiği görmek istiyorum, yanımda fotoğraf makinesi ile gelebilir miyim? Sanırım huş ağacı koruluğunda görülmüş. Dün onu görmek için kendi aracım ile gezintiye çıktığımda eski Range Rover'ı orada park halinde gördüm.

"Zed, konuşmamız gerek," dedim sertçe, Zed'in Pegasus'un nerede olduğunu biliyor gibi görünmesinden dehşete düşmüştüm.

"Elbette. Paketinizin ayrıntılarını bilmek isteyeceksiniz. Chelsea'de bir çatı katını gözüm keşsettim, Manhattan'dayken ve Afrika'da aslanları kurtarmıyorken sana uygun olacağını düşünüyorum. Şimdi, buzda biraz şampanyam var" - içecek dolabının üzerindeki gümüş bir buz kovasının içinde duran şampanyayı gösterdi. "Açayım mı?

Şaşkınlıkla ona baktım. Belli ki işi kabul edeceğime ikna olmuştu.

'Hayır, Zed, çünkü-'

"Endişeleriniz var," dedi hiç vakit kaybetmeden. 'Bu yüzden sizin için iş özelliklerinizi ve tabii ki maaşınızı belirleyen bir dosya hazırladım. Buyurun. Bana bir dosya uzattı.

"Bu kadar zahmete girdiğiniz için teşekkür ederim ama korkarım işi kabul edemem ve hiçbir şey fikrimi değiştiremez.

Zed kaşlarını çatı. "Nedenini sorabilir miyim?

"Çünkü ... Hazırladığım pek çok cevap, Zed'in bakışları değişmeyince aklımdan uçup gitti. "Burayı seviyorum.

"Hadi ama Tiggy, eminim bundan daha iyisini yapabilirsin.

Zed'in gözlerinde çelik gibi bir parıltı gördüm.

"Ben gerçekten taşralı bir kızım ve burası bana evim gibi geliyor.

'O dosyanın içindekilere bir göz atarsan, Avrupa'da istediğin yere geri dönebilmen için birinci sınıf bir uçuş ayarladığımı görürsün.

Ayda bir kez. Siz de göreceksiniz ki en az altı ayınızı

Afrika'da yılda bir ay, özellikle de başlangıçta, elinize geçecek yirmi beş milyon doları harcamanın yollarını ararken.

Yirmi beş milyon . . .

'Kulağa harika geliyor ama ben sadece 26 yaşındayım ve hayvan koruma dışında hiçbir konuda deneyimim yok. Bütün bunları yapabilmemin imkanı yok. işle ilgili şeyler.

Bu yüzden etrafınızda deneyimli bir ekip olacak. Daha önce de söylediğim gibi, sizin tek göreviniz projelere kaynak sağlamak ve tüm girişim. Sana bir stilist, yeni bir gardırop, topluluk önünde konuşma koçu bulacağız ...'

Zed bana onun tarafından nasıl alınıp şekillendirileceğimi ve *sahiplenileceğimi* anlatmaya devam ederken orada öylece durdum. Ben bunları düşünürken Zed'in yüzü ve vücudu değişmeye başladı ve devasa yeşil ve korkunç bir şeye dönüştü.

Zehirli kertenkele, sivri dili konuşurken bana doğru girip çıkıyordu.

Zed sonunda konuşmayı bıraktı ve bunu yaparken sürüngenden insana dönüştü.

"Ee, doğru. Teşekkür ederim Zed, gerçekten, onur duydum, ama bana ne dersen de, yine de hayır.

"Ve seni burada tutan gerçekten de bu yer - Kinnaird - öyle mi?"

"Evet," diye onayladım. "Burayı seviyorum.

"O zaman kararımı verdim. Zed kalçasını tokatladı. 'Bu mülkü satın alacağım. Son birkaç gündür bunu düşünüyordum. Eminim Charlie bana satmayı kabul edecektir. Hepimiz onun ne kadar çaresiz olduğunu biliyoruz. Buranın elinden alınmasına çok sevinecektir.'

"Kinnaird'i satın almak mı istiyorsun? Sesim korkudan titreyerek fısıldadım.

"Neden olmasın? Vergiden düşülebilir; çalışanlarım için açık havada ekip oluşturma egzersizleri düzenleyebilir ve belki de arazinin bir kısmını on sekiz delikli bir golf sahası için kullanabiliriz. Lodge'u uygun bir otele dönüştürebilir ve o eski ahırları yerel ürünler satan perakende satış noktalarına dönüştürebilirim. Kısacası, her yeri yeni bin yıla taşıyabilirim. Ve sen, Tiggy, burada kalıp bana yardım edebilirsin.'

O kadar şaşırmıştım ki ağzımı bir Japon balığı gibi açıp kapadım.

"Yani," diye devam etti Zed gülümseyerek, "zarları hangi tarafa atarsan at, Tiggy, sonunda benim için çalışacaksın gibi görünüyor. Şimdi şu şampanyayı içelim.

"Zed, üzgünüm ama gitmem gerek.

"Neden? Seni rahatsız edecek ne söyledim ya da ne yaptım?

"I . . . Çok cömert davrandın ve bunu gerçekten takdir ediyorum, ama senin için çalışamam, Zed, ne burada ne de New York'ta.

"Neden olmasın, Tiggy? Çok iyi anlaştığımızı sanıyordum.

"Şey, sadece ... Çıktıyı almak için arka cebimi karıştırdım. "Kız kardeşim Maia'yla senin hakkında konuştum. Ve bana bunu gönderdi.' Çıktıyı uzattım kağıdı ona uzattı ve açmasını izledi. Önce fotoğrafa, sonra da bana baktı.

"Bu benim kız kardeşim Electra," diye sordum.

"Kim olduğunu biliyorum Tiggy, sadece ona verdiğin tepkiyi anlamıyorum.

"Önce Maia'yla çıktın, sonra Electra'ya geçtin ve şimdi de burada benimle birlikte! Özür dilerim ama bence bu çok garip.

"Tiggy, lütfen bu kadar saf olma. Medyanın tamamen masum bir arkadaşlığı nasıl alıp en büyük aşk gibi gösterebildiğini biliyor olmalısın.

Burton ve Taylor'dan beri. Maia ve Electra'yı tanıdığımı size açıkça söyledim. Ve evet, Maia ile bir ilişkim vardı ama Electra ile sadece sıradan bir arkadaşlığım vardı. Bildiğiniz gibi şu anda bir erkek arkadaşı var, bu yüzden onu aylardır görmedim. Ayrıca, hepiniz benimle benzer çevrelerde hareket eden güzel kadınlarsınız. Bu kadar basit.

"Kesinlikle sizinle benzer çevrelerde hareket etmiyorum. Asla da olmayacağım. Şimdi gidiyorum ve birbirimizi bir daha görmemeyi gerçekten tercih ederim.

"İki kız kardeşini kıskanmıyorsun değil mi?

"Tabii ki kıskanmıyorum! Hayal kırıklığı içinde neredeyse ona bağıracaktım çünkü hala anlamamıştı. 'Biz kız kardeşlere olan takıntın, bu sadece ... ürkütücü. Güle güle, Zed.'

Odadan çıktım, yarı yarıya beni takip etmesini bekliyordum ve Beryl'in mutfakta koruma olarak bulunmasından ve Cal'in öğle yemeği için evde olacağından memnundum. Evden çıktıktan sonra avludan hızla geçtim, kulübenin ön kapısını açtım ve arkamdan kapattım.

"Kahretsin!" dedim kanepeyi ekstra koruma olarak kapıya yaslamayı düşünürken.

"Ateş nerede?" diye sordu Cal, kocaman bir dilim etli börek yiyerek mutfaktan çıkarken.

"Önümüzdeki bir saat boyunca burada mı olacaksın?" diye nefes nefese kaldım.

"Olabilirim, evet. Neden?"

'Çünkü az önce Zed'in iş teklifini geri çevirdim. En hafif deyimimle pek mutlu değildi, sonra Kinnaird mülkünü satın almak istediğini söyledi, yani her halükarda onun için çalışacaktım ve ... sonra ona bir dergide kız kardeşlerimden biriyle çekilmiş bir fotoğrafını gösterdim ve o da diğer kız kardeşimle çıktı ve Tanrım, Cal, cidden onun deli olduğunu düşünüyorum!"

"Tig, beni kaybettin. Kinnaird'i satın almasıyla ilgili olan neydi?" 'Bana satın alacağını söyledi. Oh Cal!' Gözlerim yaşardı. "O bir golf sahası ve perakende satış mağazaları açmaktan bahsediyordu..."

Cal bir sandalyeye çöktü. 'Laird'in asla satmayacağına emin misin? Özellikle de Zed gibi birine.

'Charlie'nin ve malikânenin ne kadar meteliksiz olduğunu ikimiz de tahmin edebiliriz. En yüksek hibe miktarını alsak bile, yine de her şey pamuk ipliğine bağlı olacak.

"Tanrım," diye nefes aldı, "bu kesinlikle bir dönemin sonu olur. Caitlin'le evlenme ve kendimize ait bir yazlık alma hayallerimi boş ver.

'En kötüsü de Zed'in bu mülkü sadece bir oyuncak olarak satın alması - belki de sadece bana inat olsun diye.

"Birkaç milyon değerinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi Tig?" diye bana takıldı, ben de kızardım, bu da ortamı biraz yumuşattı.

"Öyle demek istemedim ama ne yaparsam yapayım beni yakalamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

'Evet, sana garip bir saplantısı var gibi görünüyor. İki kız kardeşinle de çıktığını mı söylüyorsun?

Evet ve Maia onun hakkında iyi şeyler söylemedi. Tanrım, Cal, dilediğim gibi harcayabileceğim yirmi beş milyon dolarlık bir bütçeyi daha yeni geri çevirdim,' diye inledim. 'Ve - eğer Kinnaird'i satın alırsa ayrılmak zorunda kalacağım, gerçekten ayrılacağım.

"Bunun olacağını gerçekten sanmıyorum Tig. Cal başını salladı. "Belki de bu konuyu Charlie'yle konuşmalısın.

"Belki," diye omuz silktim. 'Her neyse, öğleden sonra Tain'e gideceğim ve Margaret'i göreceğim. Sonra da bu gece Pegasus'a göz kulak olmaya gideceğim. Zed nerede olduğunu biliyor. Sence ?'

Tanrım! Ve ben de onun için atış talimi ayarlıyorum. Daha sonra tekrar dışarı çıkacağından emin misin, Tig? Kar fırtınası geliyor,' dedi Cal, kulübemizin penceresinden iyi huylu mavi gökyüzünü incelerken, öğle güneşi tüm kış boyunca yeri kaplayan kar tabakasının üzerine parıltılı bir tepe serpiyordu. Manzara Noel kartları için mükemmeldi.

"Evet! Bu riski göze alamayız, Cal, alamayacağımızı biliyorsun.

Cal, "Korkunç Kardan Adam'ın bile dışarıda olacağından şüpheliyim," diye mırıldandı. 'Nöbet tutacağımıza söz vermiştin,' diye yalvardım ona. 'Bak, ben alacağım

Benimle telsizle konuş ve bir sorun çıkarsa sana haber vereyim.

'Tig, gerçekten de senin gibi küçük bir kızın kar fırtınasında tek başına oturmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?

Mülk mü? Aptallık etme,' diye homurdandı Cal bana, kırmızı yüz hatlarında önce kızgınlık, sonra da itaat vardı. 'Birkaç saatten fazla kalmayacaksın. Ondan sonra seni saçlarından tutup eve sürükleyeceğim. Tekrar hipotermiye yakalanmandan ben sorumlu olmayacağım. Anladın mı?

"Teşekkürler Cal," diye rahatlayarak cevap verdim. 'Pegasus'un tehlikede olduğunu biliyorum. Sadece . . .
. biliyorum.'

*

Sığınakta etrafımıza yoğun bir şekilde kar yağmış ve branda çatı ağırlığının altında çökmüştü. Acaba tamamen çökecek ve üzerimizdeki karın ağırlığı altında canlı canlı gömülecek miydik?

"Artık gidiyoruz, Tig," dedi Cal. "İç organlarım uyuştı ve geri dönmek için mücadele edeceğiz. Kar fırtınası bir süreliğine hafifledi ve yapabiliyorken eve gitmeliyiz. Cal mataradaki ılık kahveden son bir yudum aldı ve bana uzattı. 'Bitir şunu. Ben gidip ön camdaki karı temizleyeyim ve ısıtıcıyı çalıştırayım.

"Tamam," diye iç geçirdim, tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

Sığınakta iki saatten fazla oturmuş, karın kendini yere atmasından başka bir şey izlememiştik. Cal ayrıldı ve Beryl'e doğru yöneldi, arkamızdaki vadide bir taş çıkıntısının ötesine park etti. Küçük pencereden dışarı baktım. Kahvemi yudumlarken sığınağın penceresine baktım, sonra kasırga lambasını kapatıp dışarı çıktım. El fenerime ihtiyacım yoktu çünkü gökyüzü açılmıştı ve şimdi binlerce yıldızla parılıyordu, Samanyolu tepemde açıkça görülebiliyordu. Dolunay haline gelmesine iki gün kalan ay parlıyor ve yeri kaplayan bembeyaz örtüyü aydınlatıyordu.

Taze kar yağışının hemen ardından gelen mutlak sessizlik, ayaklarımı ve baldırlarımın çoğunu kaplayan pırıl pırıl halı kadar derindi.

Pegasus.

Onu sessizce çağırdım, sonra yavaşça ağaçlara doğru yürüdüm, eve gidip uyuyabilmem için ortaya çıkması için yalvardım.
bir gece daha güvendeydi.

Sanki birdenbire ortaya çıktı, başını aya doğru kaldırdığında mistik bir görüntüyle karşılaştı, sonra döndü, koyu kahverengi gözlerini bana dikti. Tereddütle bana doğru yürümeye başladı, ben de ona.

"Sevgilim, Pegasus," diye fısıldadım, sonra ağaç kümesinin arasından karların üzerinde bir gölgenin belirdiğini gördüm. Gölge bir tüfek kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdım sessizliğin içinde. Figür geyiğin arkasındaydı, silahını doğrultmuş ve ateş etmeye hazırdı. "Dur! Kaç Pegasus!"

Geyik arkasını döndü ve tehlikeyi gördü ama sonra güvenli bir yere kaçmak yerine bana doğru koşmaya başladı. Bir el ateş edildi, ardından iki el daha ateş edildi ve yanımda ani bir acı hissettim. Kalbim garip bir şekilde sarsıldı ve o kadar hızlı çarpmaya başladı ki baş dönmesi beni sardı. Dizlerim jöleye döndü ve altımdaki karlı battaniyenin üzerine çöktüm.

Yine sessizlik vardı. Bilincimi korumaya çalıştım ama karanlıkla daha fazla mücadele edemezdim, onun için bile.

Bir süre sonra gözlerimi açtım ve üzerimde sevgili, tanıdık bir yüz gördüm.

"Tiggy, tatlım, iyi olacaksın. Şimdi benimle kal, olur mu?"

"Evet baba, tabii ki yapacağım," diye fısıldadım, tıpkı küçük bir kızken hasta olduğumda yaptığı gibi saçlarımı okşarken. Gözlerimi bir kez daha kapattım, onun kollarında güvende olduğumu bilmek.

Tekrar uyandığımda birinin beni yerden kaldırdığını hissettim. Etrafımda babamı aradım ama tepemde gördüğüm tek şey, beni güvenli bir yere taşımak için çabalayan Cal'ın panik içindeki yüz hatlarıydı. Başımı ağaç kümesine doğru çevirdiğimde, beyaz bir geyiğin yüzükoyun yatan bedenini gördüm, etrafındaki kara kan kırmızısı damlalar sıırıyordu.

Ve onun gittiğini biliyordum.

20

"Günaydın, Tiggy, nasıl hissediyorsun?"

Benimle kimin konuştuğunu görmek için gözlerimi zorla açtım, çünkü ses tanıdığım bir ses değildi.

"Merhaba. Bir hemşire bana gülümsedi. Büyük bir çabayla, kısa süreli anılarımı canlandırdım.

"Pegasus," diye fısıldadım, gözlerimde yaşlar belirirken alt dudağım titriyordu.

"Kendini üzmemeye çalış, canım. Parlak kıvıll saçları ve çillerle kaplı nazık bir yüzü olan hemşire tımbul elini benimkinin üzerine koydu. 'Bir şok geçirdiğin kesin, ama en azından tek parça halinde çıktın. Şimdi, kayıt memuru birazdan seni görmek için burada olacak. Sadece ateşinizi ve tansiyonunuzu ölçeceğim ama korkarım kayıt memuru izin verene kadar size katı gıda veremem.

"Sorun değil, zaten aç değilim," diye cevap verdim dün geceye dair anılar beynime daha fazla yüklenmeye başlarken.

"O zaman güzel bir fincan çaya ne dersin?"

"Teşekkür ederim.

'Sağlık asistanlarından birini çağırayım da getirsin. Lütfen açın,' diye ekledi termometreyi dilimin altına yerleştirmeden önce, sonra da kolumun üst kısmındaki bandı sıktı. 'Ateşiniz iyi ama tansiyonunuz hala biraz yüksek, gerçi dün geceye göre düştü. Tüm bunlar dramdan olmalı. Gülümseyerek beni rahatlattı. 'Şimdi, arkadaşın Cal dışarıda bekliyor. Onu içeri gönderebilir miyim?

"Evet. Cal'i ve dün gece benimle bir kez daha nasıl ilgilendiğini düşünmek gözlerimi daha da yaşarttı.

Birkaç dakika sonra içeri girerken, 'Günaydın Tig,' dedi. 'Seni uyanık görmek güzel. Nasıl hissediyorsun?'

"Perişan. Pegasus ..." Dudağımı ısırđım. "Gitti mi?"

"Öyle Tig, öyle. Çok üzgünüm, senin için ne ifade ettiğini biliyorum. Belki de onu efsanevi Pegasus gibi hayal etmelisin; kanatlanıp gökyüzüne uçtuğunu.

"Deneyeceğim," dedim ona zayıf bir gülümseme vererek. Hayallere dalmak Cal'ın tarzı değildi, bu yüzden gösterdiği çabaya minnettardım. 'Bu düşünce hoşuma gitti ama kendimi sorumlu hissediyorum. Bana güvendi Cal, her zaman yaptığı gibi beni görmeye geldi ve bu yüzden vuruldu.

"Tig, daha fazlasını yapamazdın - hiçbirimiz yapamazdık.

'Anlamıyorsun! Ona kaçması için bağırdım ama onun yerine bana *doğru* koştu. Eğer benimle kaçak avcı arasında olmasaydı, şimdi gerçekten ölen ben olacaktım. O benim hayatımı kurtardı, Cal. Gerçekten kurtardı.

"O zaman ben de ona minnettardım. Bizim için olduğu kadar doğal dünya için de korkunç bir kayıp olsa da, onu sana tercih ederim. Doktor seni görmeye geldi mi?"

"Hayır. Ama hemşire yolda olduğunu söyledi. Umarım tüm bunları çıkarır' - tüpleri ve bağılı olduğum bipleyen makineyi gösterdim - 'böylece eve gel.'

"Sağlık hizmetlerimizin yetersiz olduğunu söyleyenler var ama o helikopter ben telefon ettikten yarım saat sonra sağlık görevlileriyle birlikte vadideydi.

"Bu tüm o vınlama ve çınlamaları açıklıyor," dedim. "Rüya gördüğümü sanmıştım.

"Görmedin. Yolu takip ettim ve dün gece taranmamış, röntgeni çekilmemiş ya da test edilmemiş bir parçanız olduğundan şüpheliyim. Doktor dün gece sonuçlar bu sabah.'

'Dürüst olmak gerekirse pek bir şey hatırlamıyorum - sadece bir sürü ses ve parlak ışık.

En azından hiçbir yerim ağrımıyor.

"Sana pompaladıkları uyuşturucu miktarına şaşırmadım. Şimdi size bir dedektifin sizinle görüşmek için beklediğini söylemek zorundayım. daha güçlü hissediyorsun. Ona bildiğim her şeyi anlattım, ama hatırlarsanız, vurulma olayını görmeye gitmemiştim.

"Bir dedektif mi? Neden benimle konuşmak istesinler ki?"

'Dün gece biri sana ateş etti, Tig. Az önce söylediğin gibi, seni öldürebilirlerdi.'

"Ama sadece yanlışlıkla, Cal. İkimiz de Pegasus'un peşinde olduğunu biliyoruz. Şimdilik bunu şüpheli olarak değerlendiriyorlar.

"Bu çok saçma, yine de onu öldürenin kim olduğunu bulmalarını istiyorum. Kaçak avcılık da bir suçtur, özellikle de böylesine nadir bulunan bir hayvanı.

"Kim olduğunu gördün mü Tig?"

"Hayır, sen gördün mü?"

Ben görmedim. Ben geldiğimde piç kurusu ortadan kaybolmuştu.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, dün Zed hakkında yaptığımız konuşmayı düşündük ama ikimiz de düşüncelerimizi dile getirecek cesareti bulamadık.

"Şimdi, senin için birini aramamı ister misin? Kız kardeşlerinden birini mi? Ya da şu anne dediğin kadını? Cal bana sordu.

"Tanrım, hayır, doktor sana öleceğimi söylemediği sürece.

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadı. Senin çok şanslı bir kız olduğunu söyledi. Şeytandan bahsediyoruz.

Benden biraz daha yaşlı görünen bir adam perdenin arasından içeri girdi.

"Merhaba Tiggy, ben Dr. Kemp. Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiym, iyiym," diye başımı salladım, kalbim sağlık durumu raporum için kendini hazırlarken hemen bir sıçrama yaptı. Doktorun monitöre bir göz attığını ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdiğini gördüm.

"İyi haber şu ki, dün gece yaptığımız röntgenler temiz çıktı ve düşündüğümüzü doğruladı. Kurşun doğrudan kayak ceketinizin yanından girmiş ve üzerinizdeki üç süveterde de delik açmış ama sadece sıyrık oluşturmuş. Seni dikmemize bile gerek kalmadı.

Sadece yaranı kapatacak büyük bir yara bandın

var. "O zaman eve gitmekte özgür müyüm?"

Korkarım henüz değil. Sağlık görevlileri sizi helikopterle getirdiklerinde kalp atışlarınızın çok hızlı olduğunu ve kan basıncınızın çok yüksek olduğunu söylediler - ilk başta kalp krizi geçirdiğinizi düşündük. Bu yüzden sizi bir monitöre bağladık. Çektiğimiz EKG, aritmi denen bir şey yaşadığınızı gösterdi. sabit bir şekilde atmayı başarıyor. Ayrıca kalbin normalden daha hızlı attığı taşikardi nöbetleri de geçiriyorsunuz. Son zamanlarda çarpıntı ya da kalp çarpıntısı yaşadığınızı fark ettiniz mi?

"Evet, biraz," dedim, dürüst olmam gerektiğini biliyordum.

"Ne kadar süredir?"

"Hatırlamıyorum ama kendimi gayet iyi hissediyorum, gerçekten.

'Altta yatan bir durum olup olmadığını kontrol ettirmek her zaman iyi bir fikirdir, Tiggy. Biz de bunu yapmak istiyoruz.

"Kalbimin kesinlikle iyi olduğundan eminim doktor," dedim kararlı bir şekilde. 'Çocukken çok kötü astımım vardı ve sürekli bronşit oluyordum. Hastanede pek çok test yaptırdım ve her seferinde kalbim kontrol edildi.

'Bu güven verici ama kardiyoloji ekibi her ihtimale karşı anjiyo olmanızı istiyor. Sizi götürmek için birazdan bir görevli gelecek. Tekerlekli sandalyede oturabilecek misiniz?

"Evet," diye sefilce cevap verdim. Hastanelerden nefret ederdim ve on dakika sonra görevli beni koridor boyunca iterken, Chilly ile aynı fikirde olduğuma ve kesinlikle kendi yaşam alanımda kaybolmayı tercih edeceğime karar verdim.

Anjiyografi ağrısızdı ama tatsızdı ve yarım saat içinde öğle yemeği menüsündeki tek belli belirsiz vegan şey olan sulu bir kase çorbayla yatağıma geri döndüm.

"O dedektifi şimdi görmeye ne dersin Tig?" diye teşvik etti Cal. "Zavallı adam sabahtan beri ortalıkta dolanıyor.

Ben de kabul ettim ve adam içeri alındı. Kendisini Dedektif Çavuş McClain olarak tanıttı, sade kıyafetler giymişti ve pratik, nazık bir havası vardı. Yatağımın yanına oturdu ve bir not defteri çıkardı.

Merhaba, Bayan D'Aplièse. Bay MacKenzie zaten bir açıklama yaptı ve dün gece ne olduğunu düşündüğü konusunda beni bilgilendirdi. Ceketinizi ve süveterinizi adli tıp için aldık. Ucuz atlatmışsınız. Geyikten çıkan mermi ellerinde ama olay yerinde kovana arıyorlar. Her ikisinden de tüfeğin tam tipini belirleyebilmeliyiz. Şimdi, korkarım ki vurulma olayının tek tanığı olarak sizin de ifadenizi almam gerekiyor. Eğer durmak isterseniz, lütfen söyleyin. Bunun sizin için üzücü olabileceğini anlıyorum.

Derin bir nefes aldım ve bu gece serbest bırakılıp Kinnaird'deki kendi yatağıma dönebilmek için bu işi bitirmeye odaklandım. Dedektife olan biten her şeyi anlattım, ben anlattıkça o da benden daha fazla ayrıntı istedi.

"Yani tetikçiyi göremediniz mi?" diye açıkladı. "Pek göremedim. Tek gördüğüm kar üzerindeki gölgesiydi.

"Bir erkek olduğunu mu düşünüyorsun?

"Evet," dedim. "Gölge gerçekten de uzundu, gerçi gölgelerin bir insanın boyuyla ilgisi olmadığını düşünüyorum, değil mi? Bu Kulağa garip geliyor ama sanırım eski moda bir fötr şapka takıyordu. En azından gölgede öyle görünüyordu. Ama sonra Pegasus'un bana doğru koştuğunu gördüm ...!

Pegasus mu?

"Beyaz geyik. Ona Pegasus dedim-"

"Tig ve geyik arasında bir bağ vardı, dedektif," diye açıklama yaptı Cal, gözlerimden yaşlar süzülürken.

'Ve şimdi gerçekten keşke yapmasaydık diyorum, çünkü Pegasus şu anda hala hayatta olurdu...'

"Pekâlâ, burada durabiliriz Bayan D'Aplièse, çok yardımcı oldunuz. "Bu adamı kaçak avcılıkla suçlayabilecek misiniz? diye sordum.

'Oh evet, endişelenmeyin. Sana ve geyiğe bunu yapan serseriye yakalarsak, CPS'in onu elimizden gelen her suçtan içeri atmasını sağlayacağım. Bana öyle geliyor ki o geyik senin için bir kurşun yedi, bu yüzden onu cinayete teşebbüsten bile yakalayabiliriz. Seni uyarıyorum, basın

' diye iç geçirdi Çavuş McClain. 'Kötü haber çabuk yayılır, özellikle de geyiğin zaten medyanın radarında olduğu düşünülürse. Hastane girişinde birkaç muhabir var. Taburcu olduğunuzda, bir yan kapı aramanızı öneririm. Benim tavsiyem "Hayır" demen.

Her soruya cevap olarak "yorum" yazacaksınız,

tamam mı?" "Tamam, teşekkürler.

"Şimdi sizden ifadenizi okumanızı ve her şey doğruysa her sayfayı paraflayıp altını imzalamanızı isteyeceğim.

Öyle yaptım, sonra ellerimin titremesini engellemeye çalışarak sayfaları ona geri uzattım. Hikâyeyi anlatmak gücümün son zerresini de tüketmişti.

'Önümüzdeki birkaç gün içinde başka bir şey hatırlarsanız işte kartım. İletişim bilgilerinizi aldım, artık iyileşmeniz için sizi rahat bırakabilirim. Kovanı bulursak size haber vereceğiz ve mağdur destek servisimiz kısa süre içinde sizinle temasa geçecek. Ve lütfen düşünün, Bayan D'Aplièse - hatırladığınız herhangi bir şey o salağı suçlayabileceğimiz anlamına gelebilir. Bu arada umarım bir an önce iyileşirsiniz ve yardımlarınız için teşekkür ederim.

O gittikten sonra göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Tam onları kapatıyordum ki perdenin tekrar açıldığını duydum.

"Nasıl hissediyorsun?

Gözlerimi açtığımda genç kayıt memuru Dr. Kemp'in bana baktığını gördüm.

"Peki. İnandırıcı bir şekilde uyanık görünmek için elimden geleni yaptım.

"Artık eve gidebilir miyim?" "Korkarım henüz değil. Bay Kinnaired, hastanenin kıdemli danışmanı.

kardiyak departmanı sizi ziyarete geliyor. Sonuçlar

Anjiyogram yarın sabah geri dönecek. Şu anda ameliyatta olduğu için korkarım biraz zaman alacak. Bu arada en iyi dileklerini iletti," diye ekledi. "Anlaşılan birbirinizi tanıyorsunuz.

"Evet," diye yutkundum kalbim bir kez daha çarparken. "Onun için çalışıyorum. Yani, malikânedeki diğer hayatında.

"Doğru. Kayıt memuru şaşkın görünüyordu ve muhtemelen Charlie'nin özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettim.

Pencereden dışarı baktım ve gökyüzünün çoktan kararmaya başladığını gördüm. "Bu gece eve gidebilecek miyim?

'Hayır, çünkü anjiyogram sonuçlarını isteyecek ve birkaç test daha yapmak isteyebilir. Son bir şey daha, Tiggy. Cal bana senin İngiliz değil İsviçre vatandaşı olduğunu söyledi.

"Evet, öyleyim.

"Sorun değil, İsviçre vatandaşları Ulusal Sağlık Servisi'nde tedavi olabilirler ama korkarım siz bizim sistemimizde görünmüyorsunuz. Birleşik Krallık'ta bir NHS doktorunun muayenehanesine hiç kayıt yaptırdınız mı?

"Hayır.

"O zaman pasaportunuza, Ulusal Sigorta numaranıza ve gelecekteki bakımınızı düzenlemek için doldurulmuş birkaç form. Eğer elinizde yoksa, Ulusal Sigorta numaranız maaş bordrolarınızda yer alacaktır.

"Doğru. Cal'a baktım. 'Çok üzgünüm ama pasaportum maaş bordrolarımla birlikte yatağımın başucundaki çekmecede.

"Bu acil mi doktor? Cal sordu. "Gidiş dönüş üç saat sürer. "Makul ölçüde," dedi kayıt memuru. "Eminim NHS'nin ne olduğunu biliyorsunuzdur. bürokrasi gibi. Onları senin için buraya getirebilecek biri var mı?" "Hayır, kendim gitmek zorundayım. Tabii Zed'i ziyaretçi olarak istemiyorsan, Tig,' Cal

Yüzünü buruşturarak bana baktı.

Önce onun yorgun yüz hatlarına, sonra da öğleden sonra saatin dördü çoktan geçtiğini gösteren saate baktım. Dedektif iki saatten fazla bir süredir benimle birlikteydi. Bir karar verdim. 'Cal, neden şimdi eve gitmiyorsun ve Biraz uyumak ister misin? Eğer yarına kadar buradan çıkamayacaksam, belki o zaman pasaport ve maaş bordrolarıyla birlikte geri gelebilir ve aynı zamanda beni alabilirsin?

"Bu gece burada tek başına iyi olacağından emin misin?" "İyi olacağım, gerçekten. Benden daha kötü görünüyorsun.

"Teşekkürler Tig, haklısın. Küvette iyi bir keselenmeye ihtiyacım var.

"Ben gideyim o zaman," dedi kayıt memuru. "Yarın görüşürüz, Tiggy. İyi uykular.

"Tüm bunlar için çok üzgünüm Cal. Kinnaird'de bu kadar çok şey olurken ihtiyacın olan son şey bu.

"İhtiyacın olan son şey bir mermi sıyrığıydı. Tamam Tig, ben gidiyorum. En azından yeni bir Range Rover'la dönmenin zevkini yaşayacağım. Zed senin helikopterle hastaneye kaldırıldığını duyunca kendi arabasını ödünç verdi.

Dün aramızda geçenleri hatırlayarak, "Çok nazıksın," dedim isteksizce.

"Evet. Cal kaşlarını çatı, 'Ya da suçluluk duygusu olabilir. Hepimiz sevgi ile nefret arasında ince bir çizgi olduğunu biliyoruz ve sen dün onu geri çevirmiştin. Tüm bunların yanı sıra, beyaz bir geyik kafası duvara asmak için harika bir ödüdür. O zaman

Özellikle de Zed gibi bir adam için. Sana ateş edenin o olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

"Tanrım, Cal," dedim kalbim tekrar çarparken. "Gerçekten bilmiyorum. "Seni korkuttuğum için üzgünüm ama söylediklerine ve gördüklerime bakılırsa istediğini elde etmek için. En azından burada güvende olduğunu biliyorum."

"Umarım öyledir," diye nefes aldım. 'Cal, benim için başka şeyler de getirebilir misin? Yatağımın üzerinde bıraktığımı düşündüğüm sırt çantam ve çantam, birkaç kot pantolon, bir gömlek, bir süveter ... ve ... biraz temiz iç çamaşırı. Kıyafetlerim adli tıpta ve buradan hastane önlüğümle ayrılmak istemiyorum.

Tabii ki giderim. Şimdi, ben yokken başını daha fazla belaya sokma, olur mu? Nerede olduğuma bak. Bu benim için bile imkansız.

"Senin için hiçbir şey imkânsız değil Tig," dedi ve beni alnımdan öptü. 'Sabah geri döneceğim. Eğer ihtiyacın olan başka bir şey hatırlarsan, Lodge'dan Beryl'i ara, o sana mesajını iletir.

Teşekkürler, Cal. Sadece bir soru daha...' Cevap için kendimi hazırladım. "Pegasus'u nereye götürdüler?

"Bildiğim kadarıyla olduğu yerde bırakıldı, çünkü suç mahallinin bir parçasıydı.

"Ona veda etmeyi gerçekten çok isterdim.

"Öğrenip sana haber veririm. Güle güle, Tig. Giderken el salladı ve ben birden kendimi çok yalnız hissettim. Cal'da kesinlikle kendimi güvende hissetmemi sağlayan bir şeyler vardı. Sadece bu da değil, beni güldürdü. Ve

Kurduğumuz bağ gerçekten özel bir şeydi ve önceki yaşamımızda akraba olup olmadığımızı merak ettim.

"Merhaba Tiggy," dedi başka bir hemşire yatağa doğru yürürken. "Benim adım Jane ve ateşinizi ölçmek için sizi tekrar rahatsız etmem gerekiyor. Termometreyi ağzıma soktu. 'Evet, bu iyi. Ağrınız yok, değil mi?' diye sordu yatağın ucundan kırmızı plastik bir dosya alarak.

"Hayır.

'Güzel, o zaman umarım damar yolunu daha sonra çıkarabiliriz. Şimdi, sizi görmek isteyen başka bir ziyaretçiniz var. Buna hazır mısınız?

"Kim olduğuna bağlı," dedim, hayal gücüm perdenin arkasında gizlenen Zed'i canlandırırken kalbim bir kez daha yerinden fırladı.

"Adı Zara ve senin yakın bir arkadaşın olduğunu söylüyor. "Onu görmeyi çok isterim, evet.

Birkaç saniye sonra Zara'nın parlak yüzü perdenin arkasında belirdi. 'Tiggy, seni zavallı şey. Ve Pegasus ... Aman Tanrım! Neden Bana ondan bahsettin mi?

"Üzgünüm, Zara, ama onun bir sır olması gerekiyordu.

Artık değil. Vurulma olayı arabada yerel radyo istasyonundaydı. Kendini nasıl hissediyorsun?

"İyiyim, sadece eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Sence kim yaptı?

"Gerçekten bilmiyorum, Zara. Sadece bir gölge gördüm,' dedim, tüm olayı tekrar anlatmak istemeyerek. 'Peki sen nasılsın? Baban okula döndüğünü söyledi.

'Öyleyim ama hafta sonu tatilimiz var. Annem beni almaya geldi - ben de seni görmek için doğruca buraya gelmek istedim.

"Okulda her şey yolunda mı?

Evet, her şey yolunda. Johnnie bana mesaj atıp buluşup buluşamayacağımızı sordu - gerçekten üzgün olduğunu falan söyledi. Ona nereye yapışacağını söyledim," diye kıkırdadı.

"Aferin kızıma. Avucumu uzattım ve ona zayıf bir beşlik çaktım.

"Peki gerçekten iyileşecek misin Tiggy?

'Oh, iyi olacağım. Yarın dışarıda olurum,' diye onu rahatlattım ve beni burada tutanın babası olduğunu eklemeyi unuttum. "Evde işler nasıl?

"Oldukça berbat. Annemle evde olmaktansa okulu tercih ediyorum. Babam ya hastanede ya da çalışma odasına kapanıp avukatıyla konuşuyor.

"Avukatı mı?

"Emlakla ilgili bir şey. Bilmiyorum. Zara burnunu kaşıdı. "Her neyse, omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor. Neyse, gitsem iyi olacak. Annem beni bekliyor. Hafta sonu için Kinnaird'e gidiyoruz, güzel olacak. Zed Eszu çok tuhaf biri, umarım yakında gider. Hoşça kal Tiggy.' Bana doğru uzandı ve kocaman sarıldı. "Her şey için teşekkürler, harikaydın. Ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Arkama yaslandım ve ağrı kesicilerin etkisi geçtiği için yan tarafımın acısını hissettim. Son iki günün olayları etkisini göstermeye başladığında gözlerimi tekrar kapattım.

"Merhaba Tiggy, nasıl hissediyorsun?

Birkaç dakika sonra gözlerimi açtım ve Ulrika'nın yatağa doğru bir sandalye çektiğini görmek için başımı kaldırdım.

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler.

Oturmasını ve bana doğru eğilmesini izledim.

"Güzel. Silahlı adam için üzgünüm. Umarım yakında yakalanır.

"Ben de öyle.

"Şimdi, kötü zamanlamamı bağışlayın ama sizinle konuşmak istiyordum.

Ulrika'nın sakın dış görünüşünün altında titreşen öfkeyi hissettiğimde kalbim bir başka trapez hareketi yaptı.

"Ne hakkında?

"Bir kere kızım üzerindeki etkiniz. Söylediğiniz her söze kulak asıyor. Lütfen onun annesi olduğumu unutmayın.

"Evet, tabii ki. Özür dilerim, ben-'

"Bir de kocam var. Ona pençelerini geçirmeye çalıştığın başından beri belliydi. Senden önceki birçokları gibi. . .'

"Bu doğru değil! Dehşete kapılarak söyledim. "Charlie ve ben iş arkadaşınız - o benim patronum!

"İkinizin sabahın erken saatlerinde birlikte yaptığı yürüyüşleri, Noel'de dışarıda yaptığınız küçük baş başa görüşmeleri bilmediğimi sanma. Sana şunu söyleyeyim, hiçbir yere varmayan bir yoldasın. Charlie beni asla terk etmeyecek, asla.

"Hayır, Ulrika. Başımı salladım, perişan halde. "Her şeyi yanlış anladın.

"Ben öyle düşünmüyorum. "Aşık olduğun herkes tarafından görülüyor.

"Ben gerçekten-

'Senden istediğim şey Tiggy, ailemi rahat bırakman. Evliliğim ve kızım ile olan ilişkim hakkında istediğini düşünebilirsin ama bunu hepimizden uzakta yapabilirsin.

Ne önerdiğini anlamam birkaç saniye sürdü. 'İşimi bırakmamı mı istiyorsun? Ve Kinnaird'i?

"Evet. Bence bu her açıdan en iyisi, sence de öyle değil mi?

Çelik gibi mavi gözleri bana dikilmişti ve ben de kendi gözlerimi indirdim.

'Bunu düşünmen için seni yalnız bırakayım. Eminim herkes için en iyisinin bu olduğunu göreceksiniz. Geçmiş olsun,' diye ekledi, ayağa kalkıp perdenin arkasında kaybolmadan önce.

Yastığıma geri yaslandım, içimde bir şok daha hissettim.

Şu anda çarpıntımın olmasına şaşmamalı, diye düşündüm sefilce. Ne yapmam gerektiğini düşünemeyecek kadar bitkin bir halde gözlerimi kapattım ve tekrar uyumak için kendimi zorladım çünkü kalbim gerçekten de çarpmaya başlamıştı. Uykuya daldım, ara sıra beni kontrol etmeye gelen hemşireler tarafından uyandırıldım. Tanıdık bir erkek sesi duyduğumda sayısız kez uyukluyordum.

'Tiggy? Ben Charlie.'

Şu anda onunla yüzleşebilmemin hiçbir *yolu yoktu*, bu yüzden uyuyormuş gibi yaptım. "Belli ki baygın ve onun için en iyisi uyumak," diye duydum.

Charlie hemşireye fısıldıyor. 'Onu görmeye geldiğimi ve yarın sabah mümkün olan en kısa sürede ziyaret edeceğimi söyle. Şu anda rakamları iyi ama gece boyunca herhangi bir sorun olursa beni arayın. Yazdığım Adenozin sakinleşmesini sağlayacaktır. Bir sonraki gözlem setinde bunu ona verin.

'Evet, Dr. Kinnaird. Merak etmeyin, ona iyi bakacağım,' diye cevap verdi hemşire, perde arkalarından kapanıp ayak sesleri kaybolurken.

Neden daha fazla ilaç yazdı? Düşündüm. Belki de Ceketimin içinden geçerken kurşunun darbesini alan kasım. Nefes almak biraz acı veriyordu ama bu muhtemelen sadece morarmadan kaynaklanıyordu.

Uyuyakaldım, daha sonra hemşire son gözlemlerimi yapmak için geldiğinde uyandım. 'İyi ki kanülünüzü çıkarmadık, çünkü konsültan Senin için bir şey reçete ettim," dedi ve ona bağladığı bir şırıngadan sıvı fişkırttı. 'Şimdi sizi dinlenmeniz için yalnız bırakacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa çağrı ziline basın.

"Basarım. Teşekkür ederim.'

*

Kırık bir uykudan, bir kez daha gözlem yapmak isteyen sabah hemşiresi tarafından uyandırıldım.

Ayrıntıları kaydederken, 'Bu sabah her şeyin çok daha iyi görüldüğünü bilmekten memnun olacaksınız,' dedi. "Çay arabası birazdan gelecek," diye ekledi çıkarken.

Bu sabah kendimi daha iyi hissettiğimi düşünerek doğruldum. Kalbim hoplayıp zıplamayı bırakmıştı ve dün gece Ulrika'yla yaptığım konuşmayı değerlendirebilecek kadar kafam açıktı.

Kocasının peşinde olduğumu nasıl iddia edebilirdi? Zara'yı etkilemeye çalıştığımı söylemeye nasıl cüret ederdi! Ben ona yardım etmeye çalıştım! Beni kovmaya ne hakkı vardı? !

Sonra seçeneklerimi düşündüm: İlki Charlie'ye olanları anlatmaktı ama Ulrika'nın ona 'vurulduğum' yönündeki suçlamalarını anlatmaktan çok utanacağımı biliyordum.

Haklı olabileceği için mi? diye sordu iç sesim bana.

Charlie'yle tanıştığım ilk andan itibaren ondan etkilendiğim ruhum için bir sır değildi. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum ve evet, ondan kesinlikle etkilenmişim.

Basit gerçek şuydu ki Ulrika'nın radarı bunu fark etmişti.

"Haklı," diye homurdandım. Çay arabası geldi ve bana verilen ılık, sulu maddeyi yudumlarken ne yapacağımı merak ettim.

Hâlâ Kinnaird'de olan Zed'i ve birinin bana ateş ettiği gerçeğini düşündüm. Üstelik hem Zed'in hem de Zara'nın bana anlattıklarına bakılırsa, Kinnaird malikânesinin geleceği benim kalp atışlarım kadar istikrarsızdı.

"Zaten bir hafta içinde iş olmayabilir," diye mırıldandım kendi kendime. "İşler yolundayken kaçmak en iyisi.

"Gidiyorsun... Chilly söylemişti. Bu her şeyi bitirdi.

Fincanı boşalttığımda önümde tek bir seçenek olduğunu biliyordum. O da Ulrika'nın istediğini yapmak ve kendimi Kinnaird'den uzaklaştırmaktı. Cal'ın gelmesini beklerken planlarımı yaptım. Hemşire damarlarımı açmak ve kanülümü çıkarmak için geri döndüğünde, ondan biraz kağıt. Cal'a bir not yazdım ve Charlie için resmi istifamı kaleme aldım. Zarf olmadan, her iki notu birlikte katladım ve Cal'ın adını büyük harflerle ön tarafa yazdım. Şimdilik yastığımın altına sakladım.

Cal saat dokuzda geldi, çok daha dinç görünüyordu. Sırt çantamı bir köşeye bıraktı.

Günaydın, Tig. Umarım istediğin her şeyi almışındır. Çekmecelerini karıştırırken biraz tuhaf hissettiğimi anlayacaksın, çekmecelerini bulmak için!" diye kıkırdadı. "Her neyse, nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim, teşekkürler," dedim neşeyle. 'Eminim bugün çıkmama izin verecekler.

Hemşire gözlemlerimin iyi görüldüğünü söyledi.

'Bu en iyi haber ve buna ihtiyacım var. Kinnaird, kıymetli Pegasus'umuzun fotoğrafını çekmek isteyen gazetecilerle dolup taşıyor.

"Tanrım, hâlâ düştüğü yerde mi yatıyor?"

'Hayır - ve tuhaf olan şu; polis kurşunu yanından çıkardıktan sonra, Lochie ve Ben adli tıbbın kanıtları korumak için üzerine bir çadır kurmasına yardım etti. Çocuklar bütün gece nöbet tuttular, ama ne biliyorsunuz? Bu sabah çadıra girdiklerinde ceset ortadan kaybolmuştu.

Gitmiş.' Cal parmaklarını şıklattı. "İşte böyle.

"Lütfen bana birinin onu ganimet yapmak için çaldığını söyleme! İnledim.

'Her iki delikanlı da kahve şişelerine bir şey koyup, büyük bir aracın geldiğini ve çadırdan kocaman bir geyiğin sürüklenerek çıkarıldığını duymayacak kadar derin bir uykuya dalmadıysa, bundan şüpheliyim. Ve -' Cal parmağını bana doğru salladı - 'takdir edeceğin bir başka garip şey:

yattığı yerde, etrafında kan vardı. Polisin bu sabah çadırın içine baktıklarında söylediği gibi, geyik ortadan kaybolmakla kalmamış, bulunduğu yerdeki kar da bembeyaz olmuş.

"Sanki hiç var olmamış gibi... Fısıldadım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Tuhaf, değil mi?"

"Şu anda her şey tuhaf," dedim. "Kendimi daha iyi hissetmem için bana bir hikâye anlatmadığına kesinlikle yemin ediyorsun, değil mi?"

"Sanki öyle bir şey yapacaktım gibi, Tig. Bana inanmıyorsan Kinnaird'e döndüğünde onlara sorabilirsin. Bu arada bunları Beryl gönderdi.' Cal bana bir Tupperware kutusu Milyoner Kurabiyesi dolu. "Onlardan hoşlandığını söylüyor. Herkes gibi o da sevgilerini yolladı.

"Zed de dahil mi?"

"Onu görmedim, o yüzden bir şey söyleyemem. Cal omuz silkti. "Range Rover'ının anahtarlarını Beryl'in yanına bıraktım ve aceleyle çıktım.

'O geldiğinden beri Kinnaird'de her şey ters gitti,' diye iç geçirdim. "Ben sadece Umarım ipucunu alır ve gider. Cal, ben elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştirirken seni yarım saatliğine bir fincan çay içmeye göndersem sorun olur mu? Bu beni daha insani hissettirebilir.'

'Elbette, kafede biraz kahvaltı da edeceğim. Öyle ya da böyle, gitmeden önce yemek yemeye vaktim olmadı.

"Acele etme," dedim yataktan çıkarken. "Cal?" "Evet, Tig?

Her şey için teşekkür ederim. Ve . . . Gerçekten çok üzgünüm.

"Aptallık etme," diyerek bana gülümsedi. "Birazdan görüşürüz.

Cal'a bir şok daha yaşatmak üzere olduğum için kendimi korkunç derecede suçlu hissediyordum ama

Elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğim için hemen harekete geçtim. Beni EKG makinesine bağlayan yapışkan pedleri ön gövdemden çektim, sonra sırt çantamı aldım ve içindekileri kontrol etmek için yatağın üzerine bıraktım. Ne mutlu ki pasaportum ve cüzdanımın yerinde olduğunu gördüm ama cep telefonum yoktu. Kayıp. *Boş ver, diye düşündüm, vardığımda yeni bir tane almam gerekecek.*

Cal için yazdığım notu yastığın üzerine bırakarak sırt çantamı en yakın tualete taşıdım ve kapıyı kapattım. Cal'ın bana getirdiği kot pantolon ve kapüşonlu tişörtü aceleyle giyindim, saçlarımı topladım ve tepeden bir düğüm yaptım.

Tuvaletin kapısından bakarken, koridorun birkaç metre ilerisindeki hemşire odasının önünden geçmem gerektiğini biliyordum. Şu anda boş olduğunu görünce rahatladım. Kapıyı ardına kadar açarak pervasızca dışarı çıktım ve koğuştan çıktım. Sonra dedektifin medyanın etrafta dolanmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım ve hastanenin yan çıkışını aradım, sonunda buldum.

Dışarı çıktıktan sonra bekleyen taksilerden birine bindim.

Şoföre 'Inverness havaalanı lütfen,' dedim.

"Sorun değil, bayan. Motoru çalıştırdı ve yola koyulduk.

Küçük havaalanının bilet gişesinde görevli nereye gitmek istediğimi sordu.

"Cenevre," dedim, annemin bana bakmasından ve Claudia'nın en sevdiğim fasulye yahnisini pişirmesinden daha çok ihtiyacım olan bir şey olmadığına karar vererek. Yine de, kadın bilgisayarında bir şeyler tıklarken, zihnimin gözünde beyaz

bir mağaranın tavanı . . .

Angelina'ya seni eve götürenin ben olduğumu söyle.

"Bir dakika bekle," dedim. "Kötü İngilizcem için beni bağışlayın," diye yalan söyledim, tam bir aptal gibi görünmek üzere olduğum gerçeğini örtbas etmek için. 'İstediğim Cenevre değil, Granada'yı kastetmiştim. İspanya'da!

"Doğru," diye iç geçirdi kadın. 'Şimdi bu biraz daha karmaşık ...'

*

Bir saat üç çeyrek sonra, Londra Gatwick'e giden uçak pistte hızlandı ve göğsümdeki büyük bir baskının azaldığını hissettim. Bulutların arasında kaybolmak üzereyken altımdaki gri şehre ve onun ötesindeki karlı manzaraya baktım ve küçük bir öpücük kondurdum.

"Haklıydın, sevgili Chilly. Söz veriyorum onlara beni eve gönderenin sen olduğunu söyleyeceğim.

21

Saatler sonra uçağım Granada havaalanındaki piste indi. Neyse ki Gatwick'ten beri uyuduğum için üç saatlik güzel bir uyku çekmiştim. Asfalta adımımı attığımda, sıcaklığın, narenciye ve bereketli toprakların en tatlı kokusu burun deliklerimi doldurdu. Her ne kadar sadece Şubat ayının başında, sıcaklığın bu gün bile on derece olduğunu gördüm. Gece geç saatlerde, sıfırın altındaki sıcaklıklarda geçirdiğim kıştan sonra kendimi tropikal bir ortamda hissettim. Pasaport kontrolünden ve bagaj işlemlerinden geçtikten sonra turist danışma masasında Sacromonte'de bir otel sordum. Kadın bana bir kart uzattı.

'*Gracias*. Oda olup olmadığını öğrenmek için onları arayabilir misiniz?'

"Otelde telefon yok, senyorita. Odaları vardır. Merak etmeyin." "Tamam, teşekkürler.

Havaalanının ön avlusuna doğru yürüdüm ve biraz avro çekmek için bir bankamatiğe yöneldim. İşim bitince dışarı çıkıp bir taksi durağı buldum.

"Nereye gidiyorsunuz, senyorita?" diye sordu şoför.

"Sacromonte, *por favor*, señor," dedim, okul İspanyolcamın kalıntılarını ortaya çıkararak.

"Flamenko gösterisine mi gidiyorsunuz?"

"Hayır, bir otele - Cuevas el Abanico. Danışma masasındaki kadının bana verdiği kartı ona uzattım.

'*Ah, sí, comprendo!*'

Son hızla yola koyulduk ve ben karanlık olduğu ve nerede olduğumu göremediğim için üzgündüm. Nemli havada kapüşonumu çıkarırken, yerde kar olmadığı kesindi, diye düşündüm. Yirmi yıl sürdü.

Saat on bir olmasına rağmen sokaklardaki insan sayısına bakılırsa, gelişen bir merkezi varmış gibi görünen şehre girmek için birkaç dakika

gece saatinde. Sonra taksi yoldan ziyade dar bir ara sokağa benzeyen bir yerden sola döndü ve yukarı doğru çıkmaya başladık.

'Biz burada dururuz, siz yürürsünüz, senyorita. Düz gidin. Şoförüm kalın bir duvarın içine yerleştirilmiş açık bir kapıyı işaret etti. "Otele beş dakika.

"*Muchas gracias*, señor. Parasını ödedim, sırt çantamı sırtıma aldım ve önümde uzanan, sadece ara sıra eski moda lambalarla aydınlatılan, bir tarafını alçak bir taş duvarın sardığı kıvrımlı yola baktım. Taksinin geri dönüşünü ve sonra tepeden aşağı kayboluşunu dinledim. Yanımdaki yara zonklamaya devam ederken yürümeye başladım.

Bir köşeyi döndüm ve orada, tepemde, vadinin diğer tarafında, eski güzelliğini aydınlatan yumuşak ışıqla Elhamra duruyordu.

Bu manzara gözlerimi yaşarttı ve biliyordum, sadece biliyordum ki daha önce burada bulunmuştum. Bu ruhani görüntü karşısında büyülenmiş gibi durdum - etrafındaki her şey o kadar karanlıktı ki saray sanki havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu.

'Lucía orada dans etti . . .' Şimdiye kadar sadece hayalimde var olan şeyi gerçekten gördüğüme hayret ederek mırıldandım.

Dağın etrafında kıvrılan dar patika boyunca ilerlemeye devam ettim. Arkalarındaki kayadan şekillendirilmiş beyaz badanalı taş evler yolun bir tarafında sıralanmıştı ve renkli kepenkleri geceye kapalıydı. Hiçbirinde çok az ışık yanıyordu ve ben sadece turizm ofisindeki bayanın bir hata yapmamış olması ve otelin kış için kapalı olmaması için dua ettim.

"Eğer durum buysa, düştüğüm yerde uyumak zorundayım," diye nefes nefese kaldım ve kalbimin itiraz etmeye başladığını hissettim.

Neyse ki, bir sonraki köşede bazı ışıklar ve aradığım otel olduğunu ilan eden küçük bir tabela gördüm. Ferforje kapıları açtım ve içeri girdim.

"*Le puedo ayudar?*"

Sol tarafıma döndüğümde küçük terastaki masalardan birinde oturan, sigara içen ve bana soran gözlerle bakan bir kadın gördüm.

"Ee, odanız var mı?"

"*Sí*, señorita. Ayağa kalktı ve beni kapıya doğru işaret etti. "İngiliz misiniz?" diye İngilizce sordu.

"Aslında İsviçreliyim, yani Fransızca da konuşabiliyorum.

"İngilizceye sadık kalacağız, değil mi? Ben Marcella, bu otelin sahibiyim. Yüzündeki kırışıklıklar daha da derinleşerek bana gülümsedi. Beni resepsiyona götürdüğünde otelin bir dizi beyaz badanalı mağaradan inşa edildiğini fark ettim.

Bir dizi anahtar çıkardı ve beni renkli desenli örtülerle kaplı bir dizi kanepenin bulunduğu bir odaya götürdü. Marcella arka tarafta, ortasında küçük, tatlı bir ahşap yatak bulunan başka bir mağaranın kapısını açtı.

"Banyo. Ev sahibem bir perdeyle korunan, tuvalete ve küçük bir duşa açılan dar bir kapıyı işaret etti.

"Bu mükemmel," diye gülümsedim ona. *"Gracias."*

Onu küçük resepsiyona kadar takip ettim ve anahtar karşılığında pasaport bilgilerimi verdim.

"Aç mısın?" diye sordu bana.

"Hayır, teşekkür ederim. Uçakta yemek yedim. Bir bardak suyunuz varsa harika olur.

Küçük bir mutfak alanına doğru gözden kayboldu ve bana bir bardak ve plastik bir şişe getirdi. Odama doğru yürürken 'İyi uykular,' dedi.

"Gracias."

Yaramla duş alma riskine girmek istemediğim için yıkanmak yerine annemin 'kedi yalaması' dediği şeyi yaptıktan sonra çok rahat bir yatak olduğunu kanıtlayan yatağa tırmandım. Uzanarak tavana baktım. Zihnimde sık sık gördüğüm tavanın aynısıydı.

"Gerçekten buradayım," diye fısıldadım huşu içinde, uyku beni ele geçirmeden önce.

*

Yatağımın yanındaki sandığın üzerinde duran çalar saatin floresan ibrelerinden saate baktığımda saatin sabah onu geçtiğini görünce şaşırdım. Mağaranın içine gün ışığından eser yoktu.

Öksürdüm, boğazıma biraz toz kaçtı ve ses odanın içinde yankılandı. Felipe'nin böyle bir mağarada ölürken nasıl korkunç bir ses çıkarmış olabileceğini hayal edebiliyordum.

Başka bir şey yapmadan önce, havaalanından aldığım ilk yardım çantasını çantamdan çıkardım. Yüzümü buruşturarak yaramı örten alçıyı çıkardım. Biraz ağlıyordu ama dün yaşadıklarım düşünüldüğünde çok da kötü değildi. Birkaç steril mendil kullanarak yarayı temizledim, antiseptik jel sürdüm ve ardından yeni bir yara bandıyla kapladım. İyileşme yolunda olduğu ve doğduğum yerde septisemiden ölmek üzere olmadığım için rahatlamış bir şekilde geri kalanımı yıkadım, ardından gümrüksüz satıştan aldığım pamuklu elbiseyi giydim. Üzerine kapüşonumu geçirdim ve alışverişte aldığım bir çift ayakkabıyı da ekledim.

Pegasus'un öldüğü gece giydiğim ağır kayak botlarını değiştirmek için bir çılgınlık yaptım.

"Eh, Tiggy," diye kıkırdadım çiçekli vardiyaya bakarken, "bu kıyafetle çevrenle kesinlikle uyum sağlıyorsun.

Odamdan çıktım ve resepsiyon alanına doğru yürüdüm. Resepsiyonun yan tarafındaki küçük mutfaktan güçlü, taze çekilmiş kahve kokusu yayılıyordu.

"*Buenos días*, señorita. İyi uyudunuz mu?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim, uzun yeleli simsiyah saçları ve zeytin rengi teniyle Marcella'nın kendisinin de bir çingene olup olmadığını merak ederek.

'Sanırım kahvaltıyı dışarıda yapmak için yeterince sıcak,' dedi.

"*Evet*. Onu parlak güneş ışığında takip ettim ve gözlerim alışana kadar köstebek gibi göz kırptım.

"Şuraya otur," dedi Marcella. "Kahvaltını dışarı getireceğim.

Onu duymadım bile, çünkü dikkatimi ön terası çevreleyen ferforje kapıların ardındaki şey çekmişti. Kapılara doğru yürüdüm ve iterek açtım, otelin önündeki dar patikadan geçtim ve duvarın üzerinden eğilerek hem altımdaki yemyeşil vadinin hem de üstümdeki görkemli Elhamra'nın ihtişamını seyrettim. Gün ışığında, koyu turuncu duvarların onu çevreleyen koyu yeşil yaprakların arasından nasıl yükseldiğini gördüm.

"Maria'nın dünyanın en iyi manzarasına sahip olmakla ne demek istediğini şimdi anlıyorum," diye nefes aldım. "Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum.

Ekmek ve lezzetli reçellerden oluşan bir kahvaltının yanı sıra bir bardak taze portakal suyu içerken Pa Salt'ın bana yazdığı mektubu tekrar okudum.

'Mavi bir kapı arıyorsun,' diye mırıldandım kendime hatırlatmak için.

'Turist misin? Alhambra'ya mı gidiyorsun? Marcella kahvemi doldururken söyledi.

"Aslında buraya ailemi bulmaya geldim.

'Sacromonte'ye mi? Yoksa Granada'ya mı?

"Sacromonte. Tam olarak hangi kapıyı çalmam gerektiğini bile biliyorum. "Sen bir *gitana* mısın?

"Sanırım evet, olabilirim.

Bana bakarken gözlerini kıstı. "Sende biraz *payo* olduğu kesin, ama belki de içinde biraz *gitano* kanı vardır.

"Albaycín adında bir aile tanıyor musun?

'Elbette! Hepimizin burada yaşadığı günlerde Albaycín ailesi Sacromonte'nin en büyük ailelerinden biriydi.

"Çingene-gitanolar artık burada yaşamıyor mu?

'Bazıları, ama buradaki mağaraların çoğu artık boş. Birçoğumuz şehirdeki modern apartmanlara taşındı. Artık eski tarzda yaşamıyorlar. Üzücü ama gerçek. Sacromonte bugünlerde hayalet bir kasaba gibi.

"Sen bir *gitano* musun?

"Evet, ailemiz üç yüz yıldır burada," diye gururla cevap verdi.

"Nasıl oldu da bu oteli açtınız?

"Çünkü şu anda buraya gelen tek ziyaretçi Los Tarantos'taki flamenko gösterisi için gelen turistler ya da eskiden burada nasıl yaşadığımızı gösteren müzeyi görmek için gelenler.

üstümüzdeki mağaralarda yaşamak için. Kendi kendime bu sokağın dünyanın en iyi manzaralarından birine sahip olduğunu düşünüyorum. Boşa harcanmayacak kadar güzeldi. Gülümsedi.

"Ayrıca, ben buraya aidim.

'İngilizcen çok iyi. Nerede öğrendiniz?

'Okulda ve sonra üniversitede. Annem ve babam öldüğünde dairelerini ve eski aile evimi geri almak için kullandıkları parayı burayı butik otel dedikleri şeye dönüştürmek için kullanacağım.

"Çok güzel bir iş çıkarmışsınız. Manzara konusunda da haklısınız - inanılmaz. Ne zamandır açıksınız?"

"Sadece bir yıldır. Ticaret yavaş ilerliyor ama her şey zaman alıyor ve yaz için çok iyi rezervasyonlarım var.

"Burayı şimdiden çok sevdim," diye

gülümsedim. "Peki ailen nerede?

"Cortijo del Aire'de mavi bir kapı aramam ve Angelina adında birini sormam söylendi. Onu duymuş muydun?

"Duymuş muyum? Marcella inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Elbette! O Sacromonte'nin son *bruja*sı. Onunla bir akrabalığınız var mı?

"Sanırım olabilirim, evet.

"O şimdi yaşlı bir kadın ama ben çocukken kapısının önünde bitkisel ilaçlar ve fal için oluşan kuyrukları hatırlıyorum. Bu sadece *Gitanolar* gelirdi, ama birçok *Payo* da gelirdi. Şimdi çok fazla insan gelmiyor ama geleceğini öğrenmek istiyorsan Angelina sana söyleyebilir.

"Buraya yakın mı oturuyor?"

"Sinyorita, yan tarafta oturuyor!

Eliyle solundaki tepeyi gösteren Marcella'nın sözleriyle içimi bir ürperti kapladı.

"Mavi bir kapısı var mı?

'Evet, var. Birçok misafirim Angelina'nın yeteneklerinden bahsettiğimde onu görmeye gidiyor. O bizim işimize yardım ediyor, biz de onunkine.

"Onu bulmanın bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim.

"Bir şey kaderde varsa, hayat kolay olabilir. Marcella'nın kahverengi gözleri beni değerlendirdi. 'Belki de yolculuğun en zor kısmı ilk etapta bunu yapmaya karar vermektir.

"Evet," dedim onun sezgilerine şaşırarak. "Öyleydi. Ona bakarken beynimde bir şeyler kıpırdadı. "Atalarımın komşusunun Ramón adında bir adam olduğunu duymuştum. Bu onun mağarası mı?

"Evet, öyle! Marcella sevinçle ellerini birbirine vurdu. "Ben Ramón'un büyük büyük yeğeniyim. Büyük büyük büyükannem onun kız kardeşiydi! Elbette onunla hiç tanışmadım ama Lucía Albaycín'in tam burada flamenko çalıştığına dair hikâyeler duydum. Marcella kapıların önündeki yolu işaret etti. "Büyükannem de hatırlıyor. Lucía bir zamanlar dünyanın en ünlü flamenko dansçısıymış! Adını duymuş muydunuz?

"Evet, eğer konuştuğum kişi haklıysa, o benim büyükannemdi. "¡Dios mío!

Marcella huşu içinde nefes aldı. 'Dans ediyor musun? Sende de aynı onun gibi bir figür.'

"Çocukken bale yaptım ama kariyer olarak değil. I . . . Sanırım gidip Angelina'yı görmeliyim, sence de öyle değil mi?

"Bir saat kadar bekle - çoğu *gitanos* gibi o da gece insanıdır ve öğle yemeğinden önce kalkmaz. Marcella elimi okşadı. 'Bence bu çok Buraya gelmeniz çok cesurca, senyorita. Sizin yaşınızdaki birçok *gitano* nereden geldiklerini unutmak ister, çünkü utanırlar.

Marcella kaşlarını kaldırarak içeride kayboldu. Güneşin altında olduğum yerde oturmuş, Marcella'nın az önce bana söylediklerini düşünüyordum. Bu Neredeyse kabullenemeyeceğim kadar çok şey vardı. Angelina'nın peşine düşmek zorunda kalmayı bekliyordum - eğer onu bulabilirsem - şu anda oturduğum yerin bitişiğinde yaşadığını görmeyi değil.

Belki de son zamanlarda hayatın yeterince karmaşıktı ve bir molayı hak etmiştin, Tiggy ...

Ayağa kalktım ve kapıları tekrar açtım, sonra sola döndüm ve dolambaçlı patikada birkaç adım yürüdüm. Yandaki mağaranın önünde durakladım. Kapı gerçekten de canlı bir maviydi ve içimden bir ürperti daha geçti.

Hayatın orada başladı . . iç sesim bana bunu söyledi. Manzaraya doğru döndüm, María ve Lucía'nın kapı eşiğinde oturup sepetlerini ördüklerini, köyün sakinlerinden gelen sürekli bir gürültü kakofonisi olduğunu hayal ettim. Şimdi sadece altımdaki yamaçtan aşağıya doğru akan zeytinliklerde gizlenmiş kuşların cıvıltısı vardı.

"Bir hayalet kasaba," dedim, canlılığın burayı terk etmesine üzülürken, yıllar önce Sacromonte'de temel ihtiyaçlardan bile yoksun yaşamının nasıl bir şey olduğunu romantikleştirmemeye de dikkat ettim. Yine de ironik bir şekilde, modern çağ bu topluluğun canlı kalp atışlarını yok etmişti.

Duvarın üzerine oturup Elhamra'ya baktım. Marcella'nın mirasımı aramak için geri dönmeme şaşırdığını ifade ettiği ana kadar, Çingene kanı taşımanın utanç verici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Chilly onun - ve görünüşe göre benim - geldiğimiz kültürü kutlamıştı, ben de bunun bir parçası olmaktan onur duymuştum. Ama şimdi düşündüğümde, benim için durum çok farklıydı; hayatım boyunca en ufak bir önyargıya maruz kalmamıştım - sadece tarafsız Batı Avrupalı görünüşüm ve İsviçre pasaportum nedeniyle gittiğim her yerde kabul görmüştüm. Oysa bir zamanlar bu yamaçta yaşayanlar şehrin içinden sürülmüş, zulüm görmüş ve içinde yaşadıkları geniş toplum tarafından asla kabul edilmemişlerdi.

"Neden? ?" diye mırıldandım kendi kendime.

Çünkü biz farklıyız ve bizi anlamıyorlar, bu yüzden korkuyorlar

...

Ayağa kalktım ve patika boyunca biraz daha yürüdüm, yukarı doğru çıkan dar bir basamak setinin yanındaki duvarda bir müze tabelası gördüm. Basamakları çıkmaya başladım, sonra göğsümün etrafında sıkı bir bant hissettim. Belli ki vücudum hala vurulmanın travmasını atlatmaya çalışıyordu, bu yüzden yavaşça otele geri döndüm ve ağrı geçene kadar güneşin altında oturdum.

'Angelina'nın kapısı açık,' dedi Marcella yirmi dakika sonra elinde bir sepet dolusu yumurtayla kapıdan geri dönerken. 'Bu uyanık olduğu anlamına gelir. Al bakalım.' Marcella sepetinden üç yumurta çıkardı ve bana uzattı. 'Bunları benim için ona götürebilirsin,' diye teşvik etti.

"Tamam.

Odama gittim, saçlarımı hızlıca taradım ve hem yanımdaki hem de göğsümdeki ağrıyı dindirmek için birkaç Ibuprofen aldım.

"Tamam. Yumurtaları aldım. '*Cesaret, mon brave*,' diye mırıldandım kapıları ayağımla tekmeleyerek açarken ve yokuş aşağı birkaç metre yürüyerek

mavi ön kapı. Kapı açıktı ve ellerim dolu olduğu için kapıyı çalarak varlığımı duyuramazdım.

"Alo? Merhaba?" diye seslendim kasvetin içinde.

Sonunda bir adam belirdi, çok etkileyici bir gidonu vardı. bıyığı vardı. Gümüş grisi kalın saçları vardı. Sağlam yapılıydı ve Endülüs güneşi altında geçirdiği yıllar nedeniyle iyice kırıışmış kahverengi teni bir çift çikolata rengi gözle çevrelenmişti. Elinde sanki bir silah gibi kullanabileceği bir süpürme fırçası vardı.

"Angelina burada mı?" diye sordum.

Ağır aksanlı İngilizcesiyle, "Akşam yediye kadar okuma yok," dedi.

'Hayır, senyor, okuma istemiyorum. Buraya Angelina'yı görmek için gönderildim. Onun bir akrabası olabilirim.

Adam bana baktı, sonra omuz silkti. "*Anlayamıyorum*, senyorita. Sonra da kapıyı yüzüme kapattı.

Yumurtaları dikkatlice basamağa bırakıp kapıyı çaldım. "Yumurtalarım var," diye İspanyolca konuşmayı başardım ve "Marcella'dan," diye ekledim.

Kapı tekrar açıldı, adam eğildi ve yumurtaları aldı. "*Gracias*, señorita.

"Lütfen, içeri girebilir miyim?" Bunca yolu elinde süpürge olan yaşlı bir adam tarafından içeri alınmamak için gelmemiştim.

'Hayır, senyorita,' dedi ve kapıyı kapatmaya çalıştı ama ayağımı kapının içine soktum. "Angelina? Ben seslendim. 'Ben Tiggy. Beni Chilly gönderdi,' diye bağırdım, adam

Kapı savaşıını kazandı ve bir kez daha suratıma çarptı. İç çekerek Marcella'yı aramak üzere otele geri döndüm.

"Orada değil miydi? Marcella şaşkın görünüyordu.

"Sanırım öyleydi, ama orada beni içeri almayan bir adam vardı. "Ah,

Pepe Angelina'ya karşı çok korumacıdır - ne de olsa onun amcası, Marcella açıkladı. "Belki kapıyı tekrar çalmayı denersin.

Pepe virajı almadan önce kapıya kadar bile gelememişim.

Bana doğru geldi. Tek kelime etmeden elimi büyük elinin içine aldı ve bana gülümsedi.

'O sensin. . artık bir kadınsın,' dedi ve kahverengi gözlerinde yaşlar filizlendi.

"Özür dilerim, ben- ben-" diye kekeledim.

"Ben Pepe, senin *tío*'n, büyük amcamım," dedi beni kollarına almadan önce. Sonra beni patikadan aşağı, mavi ön kapıya doğru çekti. '*Perdón*, señorita,' dedi, sonra İspanyolca bir şeyler mırıldandı. "Siz olduğunuzu fark etmemiştim!"

"İngilizce biliyor musunuz?"

"Elbette! Turistler kapımı çok erken çalarsa "*no comprendo*" der geçerim," diye kıkırdadı. "Şimdi sizi kuzeniniz Angelina'ya götüreceğim.

Kapının hemen girişinde, dipleri ağarmış altın sarısı saçları olan ufak tefek bir kadın duruyordu. O da benim kadar minyondu ve ayaklarına kadar inen kırmızı ve mavi desenli bir kaftan giymişti.

rahat deri sandaletleri vardı. Mavi gözleri uzun, siyah kirpiklerinin arkasından bana parıldıyordu ve göz kalemi kaşları kadar kalın çekilmişti.

"*Hola*," dedim ona bakarken.

"*Hola*, Erizo. Bana gülümsedi, sonra gözlerinde yaşlar belirdi. "Sen buradasın," dedi yapmacık bir İngilizceyle. "Eve geldin. Sonra bana kollarını açtı ve ben de onlara doğru yürüdüm.

Omzumda hıçkırığa hıçkırığa ağıladı ve ben de ona katılmaktan başka ne yapacağımı bilemedim. Sonra ikimiz de gözlerimizi sildik ve Pepe'nin arkamızdan yüksek sesle burnunu sildiğini duydum. Ona döndüm ve bir kez daha sarılmak için o da bize katıldı. Kalbim çarpıyordu ve büyük amcamdan bulmam söylenen kadına bakarken başımın döndüğünü hissettim. Sonunda hepimiz kendimizi dışarı attık ve beni mağaranın hemen ötesinde, içinde çok sayıda saksı bitkisi bulunan küçük bir taş döşeli alana göturdüler. Pepe köhne bir ahşap masayı ve benzer şekilde eskimiş dört sandalyeyi gösterirken nane, adaçayı, rezene ve lavanta kokusu aldım. Hepimiz oturduk, Pepe ve Angelina'nın uzuvları bariz yaşlarına rağmen akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Angelina elini benimkine doğru uzattı ve sıktı.

'İngilizcem iyi ama yavaş konuş' diye tavsiye etti. "Bizi nasıl buldunuz?"

Elimden geldiğince açık bir şekilde Pa Salt'ın mektubunu ve ardından Kinnaird ve benim Chilly ile buluşmam.

Angelina ve Pepe sevinçle ellerini çırpıtlar ve birlikte hızlı İspanyolca konuştular.

"Eski yöntemlerin hâlâ işe yaradığını duymak kalbime iyi geldi," dedi Angelina.

"Peki, Chilly'yi tanıyor muydun?" diye sordum.

'Hayır, sadece ismen. Chilly'ye, bana çocukken bakan Micaela tarafından seni eve göndereceği söylenmiş. Chilly'nin yaşlı ve hasta olduğunu hissediyorum. Ömrünün sonuna geldi,' diye ekledi Angelina ağırbaşlı bir tavırla. "Öyle mi?"

"Evet. Fısıldadım, benim de bilmemden nefret ediyordum. Hemen fark etmiştim ki

Düşüncelerimi bu kadından korumak mümkün değildi. Chilly'nin sahip olduğu yetenek her ne ise Angelina'nınkinin yanında cüce kalıyordu. Etrafındaki elektriği - onun gücünü - şimdiden hissedebiliyordum ve bu benimkini de harekete geçiriyordu.

'Elbette kanınız *payo* atalarınız tarafından sulandırılmış ama' - Angelina'nın beni incelediğini hissettim - 'İçinizde bir yetenek olduğunu hissediyorum. Micaela'nın bana öğrettiği gibi ben de sana öğreteceğim.

Angelina o zaman bana gülümsedi ve bakışları o kadar sıcaklık içeriyordu ki boğazıma bir yumru oturdu. Onunla ilgili her şey o kadar *hayat* doluydu ki. Beni tekrar incelemek için durakladı, sonra elimi yumuşak avucunun içine aldı ve tuttu.

'Sen hastasın, Erizo. Sana ne oldu böyle?

Pegasus'un öldüğü gecenin hikâyesini elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde anlattım.

Angelina'nın gözlerinin hafifçe geriye doğru yuvarlandığını ve hâlâ elimi tutarken, sanki uzaktaki bir şeyi dinliyormuş gibi bir kulağını eğdiğini izledim.

'Bu yaratık seni korumak için gönderildi,' dedi. 'O senin ruhani rehberin ve yaşamın boyunca birçok şekle bürünecek. Anlıyor musun?

Sanırım anlıyorum, evet.

'Her şeyin bir nedeni vardır Erizo, hiçbir şey tesadüfen olmaz. Ölüm bir son değil, başlangıçtır...' Avucumu yakından incelemeye başladı. "Pepe," dedi ona, "*la poción*'a ihtiyacım var. Sonra hızlı bir İspanyolca ile içinde ne olması gerektiğini açıkladı, parmaklarıyla malzemeleri saydı. "Bunu ona getir.

Angelina bana bakmaya devam ederken Pepe bir süreliğine ortadan kayboldu. '*Pequeño Erizo* . . . küçük kirpi . . .

"Chilly bana böyle seslendi! Nefesim kesildi. "Ama onun sözü *hotchiwitchi*,' diye gülümsedim.

Pepe elinde bir bardak zehirli görünümlü sıvıyla döndü.

Pepe bardağı önüme koyarken, "Kalbinizdeki ve ruhunuzdaki yarayı iyileştirmeye yardımcı olacak," dedi.

"Nedir bu?" diye sordum. diye sordum.

"Önemli değil," dedi Pepe. "Angelina bunu içmen gerektiğini söylüyor.

"Tamam. Bardağı kuşkuyla elime aldım ve güçlü, tuhaf koku karşısında tereddüt ettim.

"Sadece iç," diye ısrar etti Angelina.

"Ne kadar kalacaksın? Pepe, iğrenç sıvının son lokmasını da yutar yutmaz sordu.

"Bunu hiç düşünmedim bile. Bir uçağa atladım ve buraya geldim. Seni bu kadar kolay bulmayı beklemiyordum.

"Artık buradasın, bir süre daha kalmalısın, çünkü Angelina'nın sana öğreteceği çok şey var.

Dönüp önce büyük amcama sonra da kuzenime baktım.

"İkiniz de annem ve babamla hiç tanıştınız mı?

"Elbette," dedi Pepe. 'Uzun yıllardır yan komşuyuz. Senin doğumunda buradaydık. Pepe mağaranın dış duvarını gösterdi. "Sen orada doğdun.

"Annemin adı neydi?

"Isadora," dedi Pepe ciddiyetle ve Angelina başını öne eğdi.

"Isadora. . .' İsmi dilimde deneyerek söyledim.

"Erizo, geçmişin hakkında ne kadar şey biliyorsun? Angelina bana sordu.

'Chilly bana Lucía'nın ailesinin yanına gitmeden önce olanların çoğunu anlattı.

Barselona. Ve sonra Maria'nın onu ve Jose'yi orada bulmaya nasıl gittiğini. Sonra ne olduğunu anlatır mısınız lütfen?" Onlara ısrar ettim.

'Yapacağız, ama önce Chilly'nin bıraktığı yere geri dönmeliyiz,' dedi Angelina. 'Her şeyi bilmelisin. Hikâyeyi anlatmak saatler sürer.

"Dünya kadar zamanım var," diye gülümsedim, öyle olduğunu fark ederek.

'Nereye gittiğini görmek için nereden geldiğini bilmelisin, Erizo. Konsantre olacak enerjin olduğu sürece başlayacağım. Angelina bana doğru uzandı ve nabzımı ölçtü. Başını salladı. "Tamam. Daha iyi.

"İyi," diye cevap *verdim*, kendimi daha iyi hissettiğimi düşünerek. Kalbimin çarpıntısı durmuştu ve kendimi alışılmadık derecede sakin hissediyordum.

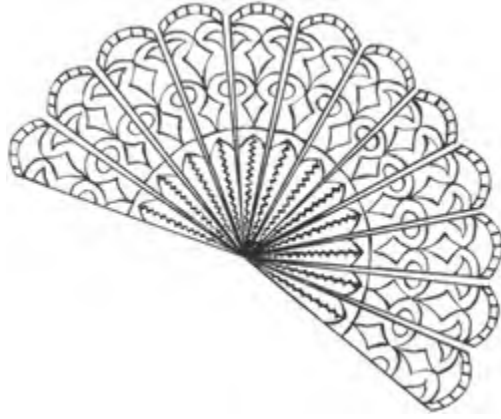
'Peki o zaman, annesi Sacromonte'ye dönmek için ayrıldıktan sonra Lucía'nın babasıyla birlikte Barselona'da dans ettiğini biliyor musun?

"Evet.

'Lucía on yılı aşkın bir süre Sacromonte'den uzak kalarak zanaatını öğrenir. Birçok yerde dans etti ama José ile birlikte hep Barselona'ya geri döndüler. Bu yüzden Lucía'nın 21 yaşından itibaren başlayacağım. Bir bakayım... 1933 ...'

Lucía
Barselona, İspanya

Ağustos 1933

Flamenko yelpazesi (abanico)
Flamenko dansında ve flörtün gizli
dilinde kullanılır.

"Gel, Lucía. Gidip dans etme vakti geldi."

"Yorgunum baba. Belki bu gece yerime başkası geçebilir.

José küçük odasında eski yatağında uzanmış sigara içen kızına baktı.

"Hepimiz yorgunuz, *chiquita*, ama para kazanılmalı.

'Hayatımın her günü bana bunu söyledin. Belki bugün farklı bir gündür, çalışmayacağım bir gün. Lucía sigarasına vurdu ve külü yere düştü. "Bu beni nereye getirdi, ha baba? Cadiz'e, Sevilla'ya seyahat ettim, taşra turlarına katıldım, hatta Paris'te büyük Raquel Meller ile dans ettim, ama yine de bu boktan çöplükte yaşıyoruz!

"Artık kendi mutfağımız var," diye hatırlattı José ona.

"Hiçbir şey pişirmediğimize göre ne işe yarıyor ki? Lucía ayağa kalktı, açık pencereye doğru yürüdü ve sigarasının izmaritini dışarı fırlattı.

"Dans etmek için yaşadığını sanıyordum, Lucía.

'Yaşıyorum baba, ama bar sahipleri beni sıradan bir liman işçisi gibi çalıştırıyor - ceplerine daha fazla para girsin diye bazen gecede üç gösteri yapıyorum!

Ayrıca, kalabalık her geçen gün azalıyor çünkü artık beni istemiyorlar. Yirmi bir yaşındayım - artık bir çocuk değilim - sadece çocuk bedenine sıkışmış bir kadını. Lucía bu noktayı vurgulamak için ellerini vücudunda gezdirdi.

Küçük bel, dümdüz göğsü ve ince bacaklarıyla bir metreden daha uzun.

'Bu doğru değil Lucía. Halk sana bayılıyor.'

'Baba, kafeye gelen erkekler göğüs ve kalça istiyor. Beni erkek sanabilirler.

'Bu senin cazibenin bir parçası, La Candela'yı eşsiz yapan şey! İnsanlar seni göğüslerin için değil, ayak hareketlerin ve tutkun için görmeye geliyor.

Şimdi, kendini şımartmayı bırak, giyin ve bara gel. Tanışmanı istediğim biri var.'

Kim? Beni ünlü yapacağını iddia eden başka bir menajerle mi?

'Hayır, Lucía, yakın zamanda bir albüm kaydeden ünlü bir şarkıcı. Seninle barda görüşürüz.

Kapı José'nin arkasından çarptı ve Lucía yumruğunu duvara vurdu. Tekrar açık pencereye döndü ve altındaki kalabalık, yanan sokaklara baktı. Burada geçirdiği on bir uzun yıl boyunca kalbinin sesini dinleyerek dans etmişti.

"Aile yok, hayat yok..."

Aşağı baktı ve penceresinin altında öpüşen genç bir çift gördü. "Ve erkek arkadaş da yok," diye ekledi bir sigara daha yakarken. 'Babam bundan hoşlanmazdı, değil mi? Siz benim erkek arkadaşlarımsınız,' dedi ayaklarına - o kadar küçüktü ki çocuk ayakkabısı giymek zorunda kalmıştı.

Lucía geceliğini çıkarıp, dans ederken akan ter kokan beyaz ve kırmızı flamenko elbisesini giydi. Fırfırlı beyaz kolları sarı lekeleri zar zor gizleyebiliyordu ve elbisenin kuyruğu yırtık pırtık ve kirliydi ama sadece haftada bir pazartesi günü çamaşırhaneye götürecek kadar parası vardı ve bugün cumartesiydi. Hafta sonlarından nefret ediyordu - kendi pis kokusu onu sıradan bir fahişeden daha iyi hissettirmiyordu.

"Keşke annem burada olsaydı," diye iç geçirdi çatlak aynanın önünde dururken, uzun kuzgun yelesini topladı ve bir sarmal haline getirdi. Annesinin bir zamanlar burada, yatağın üzerinde yanında oturup saçlarını nasıl nazikçe taradığını hatırladı.

"Seni özlüyorum anne," dedi gözlerine sürme çekip yanaklarına ve dudaklarına allık sürerken. "Belki babama tekrar Granada'ya dönmemiz gerektiğini söyleyeceğim, çünkü dinlenmeye ihtiyacım var, ama o her zamanki gibi böyle bir yolculuk için paramız olmadığını söyleyecek.

Yansımasına dudak büktü, sonra trenini salladı ve bir poz verdi. 'Hediyelik eşya dükkanlarında satılan bebeklerden birine benziyorum! Belki zengin bir *para* babası beni evlat edinip benimle oynamak ister!

Daireden çıktı ve dar geçitten aşağıya, Barrio Chino'nun ana caddesine doğru yürüdü. Dükkân sahipleri, barmenler ve onların müşterileri onu tanıyarak el salladı ve ıslık çaldı.

Aslında bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü buradaki her barda dans etmiş olmalıyım, diye düşündü.

Yine de gördüğü ilgi ve barlardan yükselen kadehler, "La Candela!" diye bağırان sesler eşliğinde onu neşelendirdi. *La Reina!*" sesleri onu neşelendirdi. Burada bedava bir içki ya da arkadaş sıkıntısı çekmediği kesindi.

Arkasından birinin "*Hola, chiquita,*" diye seslendiğini duydu ve Chilly'nin kalabalığın arasından ağır ağır ilerlediğini gördü. Siyah pantolonunu ve yeleğini çoktan giymiş, bu geceki gösteriye hazır; fırfırlı beyaz gömleğinin düğmeleri ise bunaltıcı Ağustos sıcaklığında kısmen açıktı.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Chilly yakın bir arkadaş olmuştu. O ve Lucía, José'nin *cuadro*'sunun bir parçasıydı - babasının flamenko sanatçılarından oluşan topluluğu.

Barrio Chino'nun sayısız barında birlikte sahne aldılar. Chilly ve José gitar çalıp şarkı söylerken, babasının kuzeni Juana la Faraona Lucía'yla birlikte dans ediyor, yaşlı kadının olgunluğu ve kıvrımları Lucía'nın gençliği ve ateşiyle bir tezat oluşturuyordu. Bir yılı aşkın bir süre önce küçük topluluklarına bir kadın dansçı daha katmalarını öneren Juana'ydı.

"Başka bir dansçıya ihtiyacımız yok," diye itiraz etmişti Lucía bu öneriye.

'Ben yeterli değil miyim? Hepinize bir sürü peseta kazandırmıyor muyum?

Kızının kızgınlığına rağmen José, Juana'ya daha genç ve daha şehvetli bir dansçının onları daha fazla tutulabilir kılacağı konusunda hak vermişti. Kumral saçları ve yeşil gözleriyle Rosalba Ximénez, Lucía'nın tutkulu *bulerías*'ına denk değildi ama *alegrías*'ı duygusallık ve zarafetle dans ediyordu. Lucía'nın ateşli ününün zaten farkında olduğu için Lucía'nın başlangıçtaki kıskançlığı, Rosalba'nın çocukluk arkadaşını yavaş yavaş elinden aldığını düşündükçe daha da artmıştı.

Oysa Chilly artık yetişkin bir adamdı ve Lucía'nın somurtmalarına aldırmadan bir ay önce Rosalba'yla evlenmiş, tüm Barrio Chino'nun nikâhlarını kutladığı bir hafta sonu düğünü yapmıştı.

"Dünden daha iyi görünüyorsun Lucía," dedi ona yetişirken. "Senin için hazırladığım toniği içtin mi?

Chilly *cuadro*'nun sürekli üyeleri için bitkisel ilaçlar hazırlayan *brujo*'suydu ve Lucía onun becerilerine ve görme yeteneğine güveniyordu.

"Evet, Chilly, yaptım. Sanırım faydası oldu, bugün biraz daha enerjik hissediyorum. 'O zaman bu iyi bir şey, her ne kadar en temel tedavi sigarayı bırakmak olsa da.

kendini çok zorluyorsun.' Adam, kadının ruhunu taradığını hissettiren bir şekilde ona baktı. Kadın gözlerini kaçırdı ve cevap vermedi, o da devam etti.

"Bar de Manquet'ye mi gidiyorsunuz?

"Evet, orada babamla
buluşacağım. "O zaman ben de
sana eşlik edeceğim.

Chilly bunaltıcı güneş altında onun yanında yürüdü. Hafta sonu olduğu için barlar, maaşlarını bira ve konyağa yatıran liman işçileri ve emekçilerle dolup taşmıştı bile.

"Neyin var Lucía?" diye sordu ona sessizce.

"Hiçbir şey," dedi hemen, derdinin Rosalba'nın kulağına gitmesini istemiyordu.

"Bir şey olduğunu biliyorum - kalbinin boş olduğunu görebiliyorum.

'Sı, Chilly. Haklısın,' diye teslim oldu. "Kalbim ... sıkıldı, ama en çok da yalnız.

"Anlıyorum, ama ... Chilly durdu ve Lucía'nın ellerini kendi elleriyle kavradı. Yukarı doğru baktı ve Lucia onun gördüğünü anladı. "Biri geliyor, evet... çok yakında.

"Pah! Bunu bana daha önce de söylemiştin.

"Söyledim, evet, ama yemin ederim Lucía, o an geldi çattı. Bar de Manquet'ye vardıklarında onu iki yanağından öptü, 'iyi şanslar, *chiquita*. Buna ihtiyacın olacak. Ona göz kırptı ve cadde boyunca ilerledi.

Bar de Manquet her zamanki gibi uğulduyordu ve Lucía alkışlar arasında kalabalığın arasından geçerek *cuadro*'nun masasına doğru ilerledi. arkada, sahneye yakın bir yerde. Babası çoktan oturmuştu, sırtı ona dönük bir adamla konuşurken konsantrasyon içinde başını eğmişti.

"Her zamankinden mi Lucía?" diye sordu barmen Jaime.

"*Sı, gracias. Hola, Papá*, gördüğün gibi kendimi buraya sürükledim. *¡Salud!*" Jaime'nin kendisine uzattığı küçük anasonlu konyak bardağını kaldırdı ve bir dikişte devirdi.

"Ah, kraliçe geldi," diye karşılık verdi José. "Ve bakın tahtınızda tapınmaya kim gelmiş.

'La Candela! Sonunda karşılaştık. Adam ayağa kalktı ve ona küçük bir selam verdi. "Ben Agustín Campos.

Lucía'nın adamla ilgili ilk fark ettiği şey, çoğu erkek gibi onun üzerinde yükselmediği idi. Ufak tefek ama zarif vücudu düzgün kesimli bir takım elbise giymiş, siyah saçları alnından geriye doğru düzgünce taranmıştı. Teni çoğu *gitanodan* daha solgundu ve Lucía yeni kastanyetlerinin içinde *payo* kanı olduğuna bahse *girmişti*. Kulakları oldukça dışarıda olmasına rağmen, yumuşak karamela rengi Gözleri sıcacıktı.

'Hola, Señor Campos. Duyduğuma göre gitar kayıtlarınız tüm İspanya'da meşhur olmuş.

'Lütfen bana Meñique deyin, herkes öyle der,' dedi. 'Meñique . . .' Lucía gülümsedi. "Küçük parmak mı?"

"Evet, bu isim bana çocukken verilmişti ve o zamandan beri pek büyümediğim için hala uygun bir isim, sence de öyle değil mi?"

"Gördüğünüz gibi ben de büyümedim," diye kıkırdadı, adamın dürüstlüğü ve kibirsizliği karşısında büyülenmişti. Çoğu gitarist -özellikle de başarılı olanlar- çekilmezdi. "Barselona'da ne yapıyorsun?"

'Parlophone Company için yeni bir kayıt yapıyorum. Hazır buradayken Barrio Chino'ya uğrayıp eski dostlarımı görmem ve belki de yeni dostlar edinmem gerektiğini düşündüm. ." dedi gözlerini kadının vücudunda gezdirirken. "La Candela'nın ıslıl ıslıl yandığını görebiliyorum.

'Hayır, ışığı azalıyor çünkü aynı kalabalıklara aynı dansları yapmaktan yoruldu. Ama sen, Meñique, duyduğum her gramofonda varsın.

"Başka bir içki bulalım. Meñique barmene haber vermek için parmaklarını şıklattı. José kızının önceki karanlık ruh halinden çıkmasını izlerken şükran duası etti.

Bar de Manquet'nin sahibi Esteban Cortes masalarına geldi ve Lucía'yı iki yanağından öperek selamladıktan sonra Meñique'e döndü.

'Sihri gösterme zamanın geldi, *hombre*. Barselona'ya burada neleri kaçırdığımızı göster!

Meñique sahneye adımını attığında seyirciler önce alkışladı, sonra da beklentiyle sessizleşti. Lucía masasına oturdu, şimdi bir manzanilla şarabı içiyor ve yelpazeyle kendini serinletiyordu.

Meñique'in gitarını akort edişini izledi, sonra uzun ince parmakları bir *guajira*'nın ilk akorlarını çaldı. Lucía içten içe gülümsedi; bu flamenko şarkılarının en gösterişli ve karmaşık tarzıydı - babası bile çalarken tökezliyordu - ve sadece kendine en çok güvenen gitaristler bu tarzda çalabiliyordu.

Cajón'un ritmi başladığında ve Meñique alçak sesle şarkı söylemeye başladığında

Yumuşak sesiyle Lucía gözlerini ondan alamıyordu, parmakları telleri büyük bir hızla ama hafif bir dokunuşla okşuyordu. Birden başını kaldırdı ve kalabalığın içinde onu aradı. Gözleri buluştuğunda, vücudunun tepki verdiğini, kalbinin müziğin her vuruşuna uyduğunu, boynundan aşağı bir ter damlasının aktığını hissetti.

Bir hamleyle muzaffer bir şekilde durdu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Zihninde net bir düşünce oluşurken kendini gülümserken buldu.

Chilly haklıydı. Sana sahip olacağım, Meñique. Benim olacaksın.

*

O akşamın ilerleyen saatlerinde, bardaki insanlar tatmin olduktan sonra, flamenko sanatçıları özel bir odada doğaçlama bir *juerga* için üst *kata* çıktılar.

"*Dios mío*," dedi Meñique, Lucía'yla birlikte içeri girip içeriği tıklım tıklım bulduğunda.

"Barrio Chino'da bizim için maaş günü ve hepimiz birbirimiz için dans etmek ve şarkı söylemek üzere bir araya geliyoruz," diye açıkladı.

"Bakın, El Peluco orada. Meñique, kucağında gitarıyla bir sandalyede asil bir şekilde oturan yaşlı bir adamı işaret etti. "Hâlâ dimdik ayakta durduğuna ve çaldığına inanamıyorum, o kadar çok konyak içiyor ki.

Lucía omuz silkerek, "Onunla daha önce tanışmadım ama belki de sokağın karşısındaki Villa Rosa'da misafirdir," dedi. "Şimdi lütfen bana biraz konyak getir.

El Peluco çoktan gitarıyla sahneye çıkmış, Lucía'nın büyükbabasının gençken söylediği eski şarkılardan biri olduğunu hatırladığı bir şarkı söylüyordu.

"Seni onunla tanıştırmalıyım, o bir efsane," diye mırıldandı Meñique kulağına, alkışlar yaşlı adamı selamlarken ve başka bir şarkıcı onun boşalan taburesini alırken. "El Peluco! Meñique ona el salladı.

"Ah, Pamplona'dan gelen çırak. El Peluco el sallamaya karşılık verdi ve onun yanına geldi.

"Size konyak, senyör. Meñique ona bir bardak uzattı. Kadeh kaldırdılar, sonra Lucía'ya döndü. 'Ve bu da La Candela! Odadaki bir başka himayeci.

Lucía, El Peluco'nun kapüşonlu gözlerini üzerinde hissetti.

'Demek hakkında bu kadar çok şey duyduğum kişi sensin. Yine de seninle ilgili neredeyse hiçbir şey yok,' El Peluco brendisini yudumlamadan önce güldü, sonra Meñique'e doğru eğildi. 'Kesinlikle bir kadına ait hiçbir şey yok. Ve flamenko dansı için bir kadın gerekir. Belki de sadece küçük bir sahtekârdır,' diye fısıldadı yüksek sesle, sonra da kocaman bir geçirti çıkardı.

Lucía onu duyması gerektiği gibi duydu. Öfke içinde kabarmıştı ve bundan kurtulmak için bildiği tek bir yol vardı. Olduğu yerde durdu, daha önceki performansından sonra ayakları hâlâ çıplaktı, vurmaya başladılar

yere doğru. Kollarını yavaşça başının üzerine kaldırdı, ellerinin arkası birbirine değiyor ve annesinin ona öğrettiği gibi bir gül şekli oluşturunuyordu. Ve tüm bu süre boyunca kendisine sahtekâr diyen adamın gözlerinin içine baktı.

Kalabalık ne olduğunu anladığında Lucía'nın etrafında bir çember oluştu ve *cantaor* sessizliğe gömüldü. Meñique ve José ritmi ele aldılar ve Lucía'nın ayakları vururken bir *soleá*'nın bazı eski dizelerini mırıldanmaya başladılar yere. Kendisini aşağılayan adama bakmaya devam ederek *duende* ve sadece onun için dans etti.

Sonunda Lucía bitkin bir halde yere çöktü. Sonra onaylarcasına kükreyen seyircilerine başıyla selam verdi, ayağa kalktı ve El Peluco'nun hemen yanında olması için en yakın sandalyeyi çekti. Onun gözlerinin içine bakabilmek için üzerine çıktı.

"Bana bir daha asla sahtekâr deme," dedi parmağını El Peluco'nun şişkin burnuna doğru uzatarak. "Tamam mı, senyor?"

"Sinyorita, hayatım üzerine yemin ederim ki asla demeyeceğim. Siz ... *muhteşemsiniz!*" "Neyim ben? Lucía parmağını tekrar adama doğru uzattı.

El Peluco eğilmeden önce ilahi bir rehberlik aradı - "Kraliçe! Bu cevap üzerine salonda bir alkış koptu, ardından Lucía öpmesi için elini uzattı onu.

"Şimdi," dedi Meñique'e, "sandalyeden inmesine yardım ederken, Rahatla.'

*

Lucía ertesi sabah, az uyku ve çok fazla konyağın neden olduğu, her zamanki baş ağrısıyla uyandı. Parmakları yerde bir şeyler aradı. Yatağının yanında sigarasını buldu. Bir tane yaktı ve duman halkalarının tavana yükselmesini izledi.

Farklı bir şeyler var . . diye düşündü, çünkü akşamdan kalmalığının sersemliği içinde bile bu dünyada başka bir günün daha doğmuş olmasının verdiği olağan depresyonu hissetmiyordu.

Meñique!

Lucía sigarasını başının arkasında tutarak lüks bir şekilde gerindi ve o hassas, ünlü parmakların *kendisine* dokunmasının nasıl bir şey olacağını merak etti.

Sonra dik oturdu, sağduyu galip geldi. "Saçmalama," dedi. kendi kendine söyledi. 'Meñique bir yıldız, bir gönül adamı. İspanya'da ünlü ve bir parmak şıklatmasıyla istediği her kadına sahip olabilir.

Ama belki de dün gece ona sahip olacaktı ve gecenin sonunda koruyucu bir ana tavuk gibi etrafta dolaşan babası olmasaydı, kendi isteğiyle teslim olacaktı.

"Yarın görüşecek miyiz Lucía?" diye sormuştu, babası eve gitme zamanlarının geldiğini açıkça belirttiğinde.

"Yarın gece üç kafede dans etmesi gerekiyor Meñique," diye hatırlatmıştı José ona.

"O zaman belki ben de gelip Villa Rosa'da onun için çalabilirim? José kızını götürürken Meñique'in isteği havada asılı kalmıştı.

*

O akşam Lucía sahneye çıkacağı Villa Rosa'ya gitti ama Meñique'ten hiçbir iz yoktu.

"Belki de en iyisi budur," diye mırıldandı, sahneye çıkarken hayal kırıklığı içini kaplamıştı. "Elbisem bu gece dün olduğundan daha fazla kokuyor.

Daha sonra babasıyla birlikte sokak boyunca Bar de Manquet'ye doğru yürüdü ve her zamanki ateşli hayranları da arkasından onu takip etti. Orada, kafenin dışında Meñique bekliyordu.

'*Buenas noches*, señorita, señor. Korkarım biraz geciktim ama dediğim gibi, bu gece Lucía için çalmak istiyorum,' dedi üçü içeri girerken. "Menajere sordum ve eğer ikiniz de memnunsanız kabul etti.

"Evet, baba, bunu çok isterim," diye ısrar etti Lucía babasına.

"Yönetim ve kızım isterse elbette," diye kabul etti José, ama Lucía onun gözlerinde toplanan fırtına bulutlarını görebiliyordu.

O gece Meñique onu sınırlarına kadar test etti. Aldatıcı bir şekilde yavaşça başladı, aniden ayağını yere vurdu, "*Olé!*" diye bağırdı ve Lucía'nın ayaklarının bile yetişmesinin neredeyse imkânsız olduğu bir dizi arpeje geçti.

Biri parmaklardan diğeri ayaklardan oluşan iki çırak birbirlerini gölgede bırakma savaşını kazanmaya çalışırken seyirciler alkışladı, tezahürat yaptı ve ayaklarını yere vurdu. Lucía bir semazen gibi dönmeye başladı.

Meñique son bir vuruş yaptı, başını salladı ve Lucía'yı selamlamak için ayağa kalktı.

Birlikte sahneden inip bol suyla yıkanmış brendi içtiklerinde kalabalık patladı.

"Her zaman kazanmak zorunda mısın?" diye fısıldadı

kulağına. "Her zaman. Lucia gözlerini ona dikti.

"Yarın öğle yemeğinde buluşalım mı? Caf  de l' pera'da, refakat in olmadan. Me ique barın ilerisinde duran Jos 'ye ba ıyla i aret etti.

"Saat   ce kadar uyanmaz.

"G zel.  imdi gitmeliyim. Villa Rosa'da  alaca ıma s z verdim. Me ique onun elini tuttu ve  pt . '*Buenas noches*, Lucia.'

*

Ertesi g n Lucia kafeye vardığında adam onu a ık havada bir masada bekliyordu.

Lucia onun kar ısına oturup bir sigara yakarken, "Ba ı layın beni," dedi. "Uyuyakalmı ım," diye ekledi omuz silkerek.

Do rusu, son bir saatini sahip oldu u her elbiseyi, bluzu ve ete i deneyerek ge irmi ti; hepsi de eski ve yakla ık on yıl  ncesine aitti. Sonunda bir  ift siyah pratik pantolon ve kırmızı bir bluz ile boynuna ba ladı ı g steri li kırmızı bir   arpta karar kıldı.

"B y leyici g r n yorsun," dedi Me ique, onu iki yana ından  pmek i in aya a kalkarak.

'Bana yalan s yleme, Me ique. Ben bir o lanın v cudu ve  irkin bir b y kannenin y z yle do dum ve bu konuda ne senin ne de benim yapabilece imiz bir  ey var. Ama en azından dans edebiliyorum.

"Seni temin ederim ki bir o lan  ocu unun v cuduna sahip de ilsin Lucia," dedi Me ique, g zleri kısa bir s reli ine kızın k   k, dik g   slerinin  rt l  hatlarına takıldı. ' imdi, g n sıcak oldu u i in biraz sangria i elim mi?  ok ferahlatıcıdır.

"Bu *paralı* bir i ecek," dedi kız ka larını  atarak, "ama tadı g zelse neden olmasın?

Me ique bir s rahi sangria sipari  etti ve barda ına biraz d kt . Lucia bir yudum aldı, a zında evirip  evirdi, sonra da kaldırıma t k rd .

" ok tatlı! Lucia garsona parmaklarını  ıklattı. "Tadını alması i in bana biraz sade kahve getir.

"Dansınızın tutkusuna uygun ate li bir mizacınız oldu unu   reniyorum.

"Evet, bana *duende*'yi veren ruhumdur.

'Siz Endülüslüler, hepiniz aynısınız. Tamamen kontrol edilemezsiniz,' dedi Meñique sırtarak.

'Ve siz de solgun bir Pamplona senyörüsünüz. Annenizin bir *payo* olduğunu duydum?

"Öyle ve onun sayesinde okula gittim ve okuma yazma biliyorum. 'Yani şimdi *payolar* senin *gitano* müziğin için pesetalarını ödüyorlar, sen de onlardan biri mi olacaksın?

'Hayır, Lucía, ama flamenko kültürümüzü kendi topluluğumuzun dışındaki bir kitleyle paylaşmakta hiçbir yanlışlık görmüyorum. Ve *haklısın*, parası olanlar *payolar*. Dünya ve bizim dans dünyamız değişiyor.

Bunlar -' Meñique caddeyi kaplayan birçok *kafe kantoyu* işaret etti - 'modası geçiyor. İnsanlar gösteri istiyor! Işıklar, kostümler ... bir bir tiyatrodan büyük bir sahnede orkestra.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?! Dört yıl önce Paris'te Raquel Meller'in Palais du Paris'teki gösterisindeydim.

"Büyük bir başarı olduğunu duydum. Ne oldu peki?"

'La Meller, Los Albaycín Trio'nun - ben, La Faraona ve babam - kendisinden daha çok ilgi görmesinden hoşlanmadı. La Faraona'nın burnuna yumruk attığına inanabiliyor musun? Lucía kıkırdadı. "Onu kasıtlı olarak sahneye çıkmaya çalışmakla suçladı.

"La Meller gibi konuşuyor. Yeteneğinden daha büyük bir egosu var.

"Evet, biz de ayrıldık ve Montmartre'in kafelerinde çalışmaya başladık, ki bu çok daha eğlenceliydi. Yaşam tarzı bana uyuyordu ama neredeyse hiç kazanmıyorduk, bu yüzden buraya geri döndük. Bu benim hayat hikayem gibi görünüyor, Meñique. Büyük bir şans yakaladım ve düşündüm, evet! İşte bu olacak! Sonra her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve başladığım yere geri dönüyorum.

"Abartma Lucía. Flamenko dünyasında ünlüsün - rezil de denebilir -'

"Ama orada değil. . .' Lucía arkalarında uzanan uçsuz bucaksız ülkeyi göstermek için elini salladı. "Senin ya da La Argentinita gibi değil.

Meñique nazik bir gülümsemeyle, "Kendisi senden birkaç yaş büyük, hatırlatırım," dedi.

"Neredeyse büyükanne sayılır ama daha yeni bir filmde oynadı!" "Bir gün sen de beyazperdenin yıldızı olacaksın küçük hanım, söz veriyorum.

"Demek artık sen de arkadaşım Chilly gibi geleceği görebiliyorsun?" diye tersledi.

'Hayır, ama hırsını görebiliyorum. İçinde bir alev gibi yanıyor. Şimdi sipariş verelim mi?'

"Her zamanki gibi," dedi Lucía havada asılı duran garsona görkemli bir şekilde. 'Biliyorsunuz, neredeyse La Argentinita kadar uzun süredir dans ediyorum ve bu beni nereye getirdi? O kürkleri ve arabalarıyla Avrupa'yı dolaşırken, ben burada oturup seninle sardalya yiyorum.

"Bu iltifat için *teşekkürler*. Meñique bir kaşını kaldırdı. "Peki, sırada ne var?

"Carcellés vilayetleri gezmemizi ayarladı. "Carcellés mi?

Kimmiş o?

"Sıkı çalışmamızdan para kazanan bir başka şişman emprezaryo," diye omuz silkti Lucía. "Yani La Argentinita binlerce kişinin önünde sahneleri aydınlatırken, ben de seyircilerim çiftlik hayvanları olan taşra barlarında sahne alacağım.

"Lucía, bu kadar acımasız olmak için çok gençsin," diye onu azarladı Meñique. "Tura katılacak mısınız?

'Başka seçeneğim yok. Burada, Barrio Chino'da daha fazla kalırsam öleceğim," dedi dramatik bir şekilde, bir sigara daha yakarak. "Beni başka ne sinirlendiriyor biliyor musun?

"Ne?

"Dansçı Vicente Escudero'yu hatırlıyor musun? Beni La Argentinita'nın ünlü menajeri Sol Hurok'a tavsiye etmişti. Beni New York'a götürmek istedi! Düşünsene!"

"Peki neden gitmedin?

Babam *gitanoların* suyu geçemeyeceğini söyledi. Teklifi reddettiğine inanabiliyor musun? Lucía yumruğuyla masaya sertçe vurdu, su bardaklarındaki buzları tıkırdattı. "Sonrasında bir ay boyunca onunla konuşmadım.

Lucía'nın mizacını anlamaya başlayan Meñique, abartmadığını tahmin etti.

'Bana yirmi bir yaşında olduğunu söylemiştin, yani teknik olarak kendi kaderinden sen sorumlusun. Yine de babanın New York konusunda haklı olduğunu düşünüyorum.

'Bazı *gitanolar* yüzünden sudan geçmekten korkmakta haklı.

Batıl inanç mı?

'Hayır, burada olgunlaşmaya devam etmene izin vermek doğru. Barrio Chino dünyanın en iyi flamenko dansçılarından bazılarını yetiştiriyor. İzlemeye ve öğrenmeye devam et Lucía'm. Doğru eğitim ve rehberlikle çiçek açacaksın.

'Bir öğretmene ihtiyacım yok! Her gece doğaçlama yapıyorum! Benden biraz daha büyük olduğun halde bana babam gibi davranmayı bırak!

Yemekleri geldi ve Meñique, Lucía'nın bir an önce bir sigara daha yakmak için sardalyaları mideye indirmesini izledi. Lucía'nın onun yorumlarına surat astığını biliyordu ve potansiyel olarak olağanüstü boyutlarda bir diva olduğu belliydi . . . Yine de onda öyle bir şey vardı ki

Onu daha önce hiçbir kadının etkilemediği kadar etkiledi. Onu istiyordu.

'Mümkünse Madrid'e gelmelisin. Daha geniş bir izleyici kitlesi var ve ben de orada yaşıyorum ...' Gülümsedi ve elini masanın üzerinden ona doğru uzattı. Kadın şaşkınlıkla ve biraz da korkuyla eline baktı.

Parmakları kızın eline uzandı ve elinin üzerine kapandı; kızın hafifçe titrediğini ve sonra kendini toparladığını hissetti.

"Madrid'de nerede dans edebilirim?" diye sordu, konuşmaya konsantre olmaya çalışarak.

"Oyuncu kadrosu ve tam orkestrası olan prodüksiyonları olan birçok büyük tiyatro var. Tanıdıklarına senden bahsedeceğim ama bu arada Lucía'm, amacının servet ve şöhret değil, sanatın kendisi olduğunu hatırlamaya çalış.

"Yapacağım, zaten yapıyorum... Lucía içini çekti, adamın elinin onunkine dokunuşu ruhuna bir merhem gibi geldi. Ona zayıf bir gülümseme sundu. "Ben kötü bir arkadaşım, değil mi? Tek yaptığım burada oturup şikâyet etmek.

"Anlıyorum Lucía. Benim gitar çalarken yaptığım gibi, sen de her performansında kendini ortaya koyuyorsun. Kariyerinin durgunlaştığına ve senin ve yeteneğinin dünya tarafından görülmeyi ve tanınmayı hak ettiğine katılıyorum. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Şimdilik sabırlı olmalı ve bana güvenmelisin, tamam mı?

Meñique elini dudaklarına götürüp öperken, 'Tamam,' diye kabul etti.

*

Sonraki bir ay boyunca Lucía ve grubu İspanya'nın taşrasında vagonlarla dolaştı; sahil boyunca büyük Valencia şehrini çevreleyen küçük köylere, Gotik katedralin ufuk çizgisini kapladığı Murcia'ya kadar. Sonra daha da güneye, Sierra Nevada dağlarının uzaktan parıldadığını görebildiği yere, gerçek evinin kıskırtıcı bir görüntüsüne.

Her gece kendinden geçmiş ama küçük izleyiciler için dans ediyor, sonra diğer müzisyen ve dansçılarla birlikte ateşin etrafında oturup bir şeyler içmek için geri dönüyordu.

Chilly'nin diğerk dünyalarla ilgili mistik hikâyelerini dinlerken brendi ya da şarap içiyorlardı. Bazı geceler, vagonda yatarken, Meñique'in cesaretlendirici sözleri onu ayakta tutan tek şeydi.

Öğrenmeye devam etmeliyim, diye düşündü ve kendi dansı bittikten sonra bardan çıkıp dışarıda oturup sigara içmek yerine, Lucía orada kalıp Juana la Faraona'nın kusursuz tekniğini ve zarafetini inceledi.

"Ben bir ateş ve ruh yumağıyım ama kadınsı olmayı öğrenmeliyim," diye mırıldandı Lucía kendi kendine, La Faraona'nın zarif kollarını, trenini zarifçe kaldırışını ve dudaklarının şehvetli kıvrımını izlerken. 'O zaman belki Meñique beni sever ...'

*

"Baba, Juana gelecek hafta Granada'da sahneye çıkacağımızı söyledi," dedi Lucía, geceki gösteriden sonra Almería'daki kamp alanlarına dönerlerken.

"Gidip Mamá, Carlos ve Eduardo'yu ziyaret etmeliyiz, değil mi?"

José cevap vermeyince Lucía parmağıyla ona sert bir tokat attı. "Baba?"

"Bence yalnız gitmen en iyisi," dedi sonunda. "Ben artık Sacromonte'ye hoş geldiniz."

"Ne demek istiyorsun? Elbette öylesin! Lucía onu azarladı. 'Karın, çocukların ve akrabalarımızın çoğu orada. Bizi gördükleri için çok mutlu olacaklar.

"Lucía, ben ...

José'nin bir portakal bahçesinin ortasında olduğu yerde durduğunu gördü.

"Ne var, baba?"

"Annen ve ben sadece ismen evliyiz. Anlıyor musun?"

Lucía ellerini kalçalarının üzerine koydu. 'Nasıl anlamam baba? Yıllar boyunca o kadar çok "teyzem" oldu ki, anlamasam *aptal* olurum. Annemle bir anlaşma yaptığınızı sanıyordum.

'Gerçek şu ki, annen bir "anlaşma" istemedi, Lucía. Benden nefret ediyor, belki Carlos ve Eduardo da öyle. Seni Barselona'ya götürmek ve sana bir şans vermek için onları terk ettiğimi düşünebilirler.

Lucia dehşet içinde babasına baktı. "Bunun benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?" "Elbette değil. Sen bir çocuktun ve ben bir karar vermek zorundaydım.

Lucía annesini en son on bir yıl önce Barselona'da gördüğü anı hatırladı. Onun nasıl oturduğunu hatırladı, nazikçe

saçlarını tarıyordu. María onu Villa Rosa'da dans ederken gördükten sonra dışarıda vedalaşmışlardı. Lucía annesinin ağladığını hatırladı.

"İkinizin arasında her ne olduysa, gidip onu görmeliyim baba.

"Evet. José Lucía'dan döndü ve omuzları çökmüş bir halde arabaya doğru ilerledi.

*

Bir hafta sonra Lucía Sacromonte'ye şehir kapısından girdi. Gökyüzü mükemmel bir maviydi, yamaçtan aşağıya doğru inen mağaralardan çıkan beyaz duman bulutları ona doğru yükseliyordu ve vadi yaz sonunda hatırladığı kadar yeşil ve yemyeşildi.

Elhamra'ya doğru baktı, büyük *Cante Jondo* yarışmasında bir hırsız gibi gizlice sahneye çıktığı ve binlerce seyircinin önünde dans ettiği geceyi hatırladı.

Tozlu, dolambaçlı yollardan çocukluğunun geçtiği eve doğru yürürken, "Babam bunu benim için yaptı," diye kendini rahatlattı. Kapısının eşiğinde tütün içen yaşlı bir adama gülümsedi. Lucía'ya sanki sıradan bir *paralı* askermiş gibi küçümseyerek baktı. Lucía yürürken, çocukluğunu düşündü. Babasının karısını ve oğullarını terk ettiğini yeni itiraf etmişti. Yıllarca kendisine yalan söylediği için bir yanı ondan nefret etse de, Lucía onun söylediklerini inkâr edemezdi.

Alhambra'daki o gece onun için yaptıklarını ya da son on bir yılda kariyerine olan bağlılığını.

Annesinin bacasından çıkan dumanı görmek için yukarı doğru bakarken kendi kendine kararlı bir şekilde, 'Onların evlilikleri beni ilgilendirmez,' dedi. Mağaraya ulaştığında küçük bir şaşkınlık nefesi verdi çünkü Kabaca oyulmuş girişte parlak mavi boyalı bir kapı vardı ve mağarada artık parlak kırmızı çiçeklerin dikili olduğu iki cam pencere bulunuyordu. altlarındaki kutular.

Eşikte endişeyle tereddüt etti; alışık olmadığı resmiyet karşısında kapıyı çalmalı mıydı diye düşündü.

"Burası senin evin," dedi kendi kendine ve kapıyı açmak için kapı koluna uzandı.

Ve orada, mutfakta, şimdi güzel bir dantel kumaşla örtülmüş eski ahşap masada oturan annesiydi. Yüzündeki tek tük gri çizgiler dışında

saçları, Maria tamamen aynı görünüyordu. Yanında on yaşlarında küçük bir çocuk oturuyordu, siyah bukleleri vardı ve annesi onu gıdıklarken gülümsüyordu.

Maria davetsiz misafirine baktı, derin bir nefes alıp ayağa kalkmadan önce kendini toparlamak için bir an bekledi, eliyle ağzını kapattı.

"Lucía? I . . . Sen misin?"

"Evet, anne, benim. Lucía kararsızca başını salladı. "Peki o kim?"

"O Pepe. Git gitarınla dışarıda oyna, *kuzum*," dedi küçük çocuğa, o da Lucía'ya gülümseyerek oradan ayrıldı.

"*Tanrım*, bu ne büyük bir şok! Maria kollarını açıp kızını kucaklamaya giderken şöyle dedi. 'Lucía'm geri döndü! Biraz portakal suyu ister misin? Yeni bir parti sıktım.'

María, Lucía'nın yeni bir tahta set olarak tanıdığı yere doğru ilerledi. Duvarın bir kenarı boyunca uzanan dolaplar. Ortalarında dökme demirden bir lavabo vardı ve yanında bir sürahi su duruyordu.

"*Gracias*," dedi, sadece annesinin rahatsızlığını hissetmekle kalmadı, aynı zamanda annesinin buraya en son geldiğinden beri dünyada yükselmiş gibi görüldüğünü düşündü. Vadideki harika parlak ışık, pencerelerden mağaranın yakın zamanda badanalandığı belli olan iç kısmına doğru parlıyordu.

'Şimdi bana nasıl olduğunu anlat. Neden buradasın? . bana her şeyi anlat! María, Lucía'ya oturması için güzel oymalı bir sallanan sandalye uzatırken keyifle güldü.

"Topluluğumuz yakınlarda bir turnede. Dün gece Granada'daydık, Plaza de las Pasiegas'da bir kafede sahne aldık. Büyük bir kalabalık vardı.

"Ben bunu neden duymadım? Maria kaşlarını çattı. "Seni dans ederken görmek için her şeyimi verirdim, *querida mía*.

Lucía, arkadaşlarının ve komşularının kocasıyla kızının bölgeyi ziyaret ettiğini neden kendisine söylemediklerini tahmin edebiliyordu belki, ama bunu görmezden geldi.

"Bilmiyorum anne, ama burada olduğum için çok mutluyum!" "Ben de seni gördüğüme çok sevindim.

"Eduardo ve Carlos da evde mi?"

"Bugün bayram ve Sacromonte'nin geri kalanıyla birlikte kutlama yapıyorlar, ama bu gece kalacaksan onları sabah görürsün.

'Bu kadar uzun kalamam, anne. Bu gece yola devam etmeliyiz.

Maria bir an için çökmüş görünüyordu. 'Neyse, önemli değil, buradasın *Şimdi*. Maria bir tabureyi kızının yanına çekti ve oturdu. 'Sen varsın

büyüdü, Lucía-'

"Çok değil anne, ama ne yapabilirim ki?" diye omuz silkti.

"Demek istediğim, artık bir kadın oldun. Güzel bir kadın.' 'Anne, her annenin kızının güzel olduğunu söylemesi gerektiğini biliyorum, ama ben olmadığımı biliyorum. Hayat bu. Demek -' Lucía odanın etrafına bakındı - 'iyisin? Mağara hatırladığımdan çok daha rahat görünüyor.

"İyiyim, evet. Yine de büyükannenle büyükbabanın yaz aylarında tifo salgınına yakalandıklarını söylemeliyim.

"Bu gerçekten üzücü bir haber. Doğrusu Lucia onları pek hatırlamıyordu. "Ama en azından onlar ölmeden önce, büyükbabanın işleri

kardeşlerinizin yardımı sayesinde gelişti. İkisi de çok nazik davrandılar. anneleri. Yeni mobilyalardan ve mutfaktan sorumlu olan kişi Carlos'tur. Çocukken nasıl sürekli tahta parçaları yonttuğunu hatırlıyor musun?

Lucía hatırlamıyordu ama başını salladı.

"Aramızda kalsın," diye devam etti María, "büyükbabanın Carlos'un demirhanedeki beceriksiz metal işleri yüzünden umutsuzluğa kapıldığını, ama ahşap işlerine olan tutkusunu fark ettiğini biliyorum. Carlos'a birkaç parça çam verdi ve bir masa yapmayı denemesini önerdi. Böylece kardeşinizin yetenekli bir marangoz olduğu ortaya çıktı ve şimdi hem *gitanolar* hem *de payolar* onun mobilyalarını satın almak için akın ediyor. İnanır mısınız, malları için şehirde bir showroom olarak bir dükkan açmak üzere. Karısı Susana, onun adına işletecek.

"Anlıyorum. Lucía annesinin anlattıklarını güçlkle takip edebiliyordu.

"Peki nerede yaşıyorlar?

"Eduardo ve Elena ile aynı zamanda, büyükannen ve büyükbabanın yanındaki mağarada bir ev inşa ettiler. Cristina ve onun ağabeyi Mateo var ve yakında üçüncü bir torunum olacak-'

'Yavaşla, anne! Tüm bu isimler başımı döndürüyor!' 'Bağışla beni Lucía, seni görmenin şokuyla dilim tutuldu.

benimle uzakta ve-'

"Anlıyorum. İkimiz de gerginiz, anne. Uzun zaman oldu.

Lucía elini annesine doğru uzattı, yüzü yumuşadı. "Seni görmek çok güzel ve ayrıldığımızdan beri seninle ve kardeşlerimle her şey yolunda gittiği için mutluyum.

'Başlangıçta değil. İlk birkaç yıl gerçekten çok zordu. Ama bu kadar yeter. Maria ıslıl ıslıl gülümsedi. "Bana kendinden biraz daha bahset Lucía.

"Anne, öncelikle sana babamla aranızda ne olduğunu nihayet öğrendiğimi söylemeliyim. Anne babasının evliliğinin kendisini ilgilendirmedğine dair daha önceki kararlılığı bir anda eriyip gitmişti. "Seni burada bıraktığını ve beni senin isteğin dışında aldığını itiraf etti.

"Lucía, ikimiz de hatalıydık.

'Hiç sanmıyorum anne ve beni umursamadığını düşündüğüm onca yıl için, neden beni görmeye gelmediğin için derin bir öfke duymaktan kendimi alamıyorum. Şimdi anlıyorum.

"Lucía," diye fısıldadı María, sesi kırılarak. "Seni özledim ve senden ayrıldığımdan beri her gün senin için dua ettim, inan bana. Her yıl, senin doğduğun ayda, babana sana vermesi için küçük bir paket gönderdim. Umarım onları almışsındır?

Lucía kesin bir dille, "Almadım," dedi. "Babam bana hiç böyle bir şey vermedi.

Maria kızının gözlerinin kısıldığını ve yüz ifadesinin karardığını görebiliyordu, bu yüzden aceleyle devam etti. "Belki de uzun yolculukta kaybolmuşlardır. Baban doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Bunu senin için yaptı. "Ve onun için," diye tısladı Lucía. 'Gerçekten ne oldu, anne? Ben sadece

O zamana dair birkaç şey hatırlıyorum, mesela *Concurso*'dan sonra ... ve babam Carlos'a bağıyordu - Carlos yerde ağlıyordu, tam burada. O noktayı işaret etti. "Sonra Barselona'ya gittik ve haftalar sonra sen geldin.

Bana kardeşim Felipe'nin cennette meleklerle birlikte olduğunu söyledin.

María gözlerini kapadı, anıları yeniden canlandı. Lucía'ya Felipe'nin trajik ölüm koşullarını anlatırken duraksadı.

"Onu öldüren *payo* hapishanesiydi, Lucía. Serbest bırakıldıktan bir gün sonra öldü. Ben de sana ve babana haber vermek için Barselona'ya geldim.

Lucía uzandı ve annesinin ellerini tuttu, derin bronzlaşmış derisi çok çalışmaktan pürüzlenmişti. Sonra başını onların üzerine eğdi ve ağladı. Burada, çocukluğunun ve kardeşinin kaybı onu tamamen etkilemişti.

"Anne?" diye bir ses geldi.

Lucía şaşkınlıkla başını kaldırıp yüzündeki yaşları sildi. Pepe gitarını tutarak mutfağa geri gelmişti.

"Neden ikiniz de ağlıyorsunuz?" diyesordu, ileriye doğru yürürken.

Lucía Pepe'nin yüzüne daha yakından baktı ve iri koyu renk gözlerini, elmacık kemiklerinin güçlü düzlemlerini ve siyah saçlarını fark etti.

"Bu ... o ... mu? ?" diye kekeledi.

"Evet, Lucía. María ciddiyetle başını salladı ve kendi gözyaşlarını sildi. "Bu senin kardeşin. Pepe, *annene* merhaba de.

"*Hola*," dedi utangaç bir sesle ve ona sıırttı. Hiç şüpheş José'nin bir benzeriydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Pepe. Lucía gülümsemeyi başardı.

"Annemin bana söylediğinden daha küçükmüşün. Seni ablam sanıyordum ama ben senden daha uzunum!

"Evet, haklısın ve çok da arsızsın. Lucía kıkırdamasına engel olamadı.

'Eğer buradaysan, babam seninle mi? Annem onun da benim gibi gitar çaldığını söylüyor,' dedi Pepe. "Ona yeni öğrendiğim bir şarkıyı çalmak istiyorum.

'I . . .' Lucía annesine baktı. "Korkarım babam gelemedi. Maria, "Pepe, git tavukları yemle, sonra yemek yeriz," diye talimat verdi. Lucía Pepe isteksizce tekrar dışarı çıktı, Lucía şaşkınlıkla onu izledi.

"Nasıl . . . ?" diye başladı.

"Yıllar önce seni Barselona'da babanın yanında bıraktıktan sonra Granada'ya döndüm. Hastalığın sadece keder değil, babanın bir veda hediyesi olduğunu anlamam iki ayımı aldı. Yine de Pepe benim kurtuluşum oldu, gerçekten, Lucía. Onun gitar çalışını dinlemelisin; bir gün José'den daha iyi olacak.

"Babam biliyor mu?

"Hayır. Barselona'dan ayrıldığımda onu özgür bıraktığımı anlamıştım.

"Evet, *picha*'sını istediği yere koymakta özgür," diye mırıldandı Lucía, babasına karşı yeni bir öfke dalgası hissederek.

"Bazı erkekler kendilerine engel olamazlar, bu kadar basit.

"Henüz dersini almamış, anne.

Sonra ikisi de güldü, çünkü yapacak başka bir şey yoktu.

'O tamamen kötü bir adam değil Lucía; bunu herkesten çok sen biliyorsun. Mutlu mu?'

"Bilmiyorum. Gitarını çalıyor, içiyor, o-'

"Pekâlâ. Maria kızının sözünü kısa keşti. 'Hepimiz gibi o da olduğu kişi. Ve bir parçam onu her zaman sevecek.

Lucía annesinin iç çekişini izledi ve ona inandı.

"Ondan nefret etme lütfen," diye yalvardı Maria. "O sana bir şans vermek istedi.

"Ve onun," diye mırıldandı Lucía, "ama ondan nefret etmemeye çalışacağım. Senin için. "Öğle yemeği için taze çorba hazırladım.

İster misin?

"Evet, anne.

Lucía bütün kâseyi mideye indirdi ve daha fazlasını istedi, on bir yıl önce annesinin mutfağından ayrıldığından beri yediği en iyi yemek olduğunu söyledi. María, Pepe ve Lucía'nın masada oturup bir aile gibi birlikte yemek yemelerini izlerken zevkle parlıyordu. Daha sonra iki kadın oturmaya gitti Dışarıda.

"Sepetleri taşımama yardım etmem için beni ikna etmeye çalıştığın zamanları hatırlıyor musun? Lucía sordu.

"Evet, birkaç dakika sonra hep bir bahane bulur ve giderdin.

"Burası çok huzurlu, çok güzel," dedi Lucía gözlerini vadiye dikerek. "Unutmuşum. Belki de neye sahip olduğumun farkında değildim.

"Hiçbirimiz farkında değiliz, *querida*, ta *ki* yok olana kadar. Mutluluğun sırrının anı yaşamaya çalışmak olduğunu öğrendim.

'Bu öğrenmekte oldukça zorlanacağım bir ders, anne. Ben her zaman geleceği düşünürüm!

'Sen ve ben farklıyız: Sen her zaman yeteneğin için hırslıydın, benim hiç olmadığım şekilde. Ben bir ev, bir aile ve bir koca istedim. Güzel. Gülümsedi.

"En azından bunlardan ikisini elde etmeyi başardım.

"Hâlâ dans ediyor musun? Eskiden çok iyiydin, anne.

"Zevk için, evet, ama yaşılanıyorum. İki torunu olan bir *büyükannem*.

'Anne, kırk yaşından biraz daha yaşlı olabilirsin! Dansçıların çoğu Barcelona ellili ve altmışlı yaşlarda. Yani burada mutlu musun? Lucía araştırdı.

"Evet, sanırım öyleyim.

Bir saat sonra Lucía, María'nın eski ahırdan dönüştürüldüğünü söylediği oturma odasında Pepe'nin gitar çalışını dinlerken mutfaktan gelen bir erkek sesi duydu.

"*Hola, mi amor*, bu akşamki yahniden sonra tatlımız için bize bir ikram getirdim.

Lucía mutfığa girerken annesinin misafiri susturduğunu duydu ve kapı komşuları Ramón'un kolunu annesinin omzuna atmış olduğunu gördü. María kızardı ve ondan uzaklaştı.

"*Hola*, señor, nasılsınız? diye sordu Lucía.

"İyiyim, teşekkür ederim," diye sertçe cevap verdi Ramón, yanaklarına renk gelmişti. Lucía kıkırdamak istedi.

"Kızların nasıl Ramón?

"İyiler, evet, çok iyiler.

"İkisi evli ve Magdalena'nın nişanını sadece bir hafta önce kutladık, değil mi Ramón? María onu cesaretlendirdi.

"Evet, evet, kutladık," diye başını sallayarak onayladı Ramón. "Portakallarınız nasıl?

"İyiler, teşekkürler Lucía.

"Ramón'un artık kendine ait küçük bir bahçesi var. María onun yerine konuşmaya devam etti. "Anne ve babası birkaç ay içinde ölmüş ve cenazelerinden sonra Ramón bacalarında saklanmış birkaç sikke bulmuş. Ne kadar zamandır orada olduklarını kim bilebilirdi ama onca yıldan sonra hiç erimemiş olmaları Ramón'u onların Kutsal Bakire'den bir hediye olduğuna inandırdı. Böylece portakal bahçesini onlarla satın aldı.

"Aldım. Ramón endişeyle Lucía'ya baktı, tepkisini bekliyordu.

'Teşekkürler Ramón, ben yokken anneme baktığın için. Eminim onun için büyük bir teselli olmuşsundur. Lucía sakinleştirici bir elini onunkinin üzerine koydu.

"Benim için bir zevkti, senyorita. Ramón rahatlayarak gülümsedi.

O gittikten sonra María kızına döndü, ellerini çırparak yanaklarını dolduran utancı yatıştırmaya çalışıyordu. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?

'Hayatın zor olduğunu öğrendim, anne. Ve sana teselli sunulduğunda bunu kabul ettin. Bunda yanlış bir şey yok.

Ben, biz, Ramón ve ben dostluğumuzun reklamını yapmayız. İnan bana, babana herkesin içinde asla saygısızlık etmem.

'Anne, Barrio Chino'da her şeyi gördüm. Hiçbir şey - en azından rahatlık ihtiyacı - beni şok edemez.

"Gracias, Lucía. María kızının ellerini tuttu ve sıktı. "Çok hoş bir genç kadın olmuşsun.

'Anne, umarım senin duyarlılığına ve babamın tutkusuna sahibimdir. Bu iyi bir karışım,

Şi? Şimdi. Elhamra'nın altında gece reveransını yapmaya başlayan güneşe baktı. 'Şehre doğru yürümeye başlamalıyım. Bu gece Cadiz'e gidiyoruz.

"Biraz daha kalamaz mısın, *querida*?

'Kalamam anne, ama şimdi yeniden bir araya geldik, yemin ederim daha sık ziyaret edeceğim.

Hatta belki bir tatil için gelip kalırım.

'Bir dahaki sefere bana haber verin ve tüm ailenizle tanışmanız için bir parti düzenleyeyim. Kapım her zaman açık ve ben her zaman buradayım.

"Anne, babama oğlu hakkında ne söylememi istersin?

'Eğer dayanabilirsen, şimdilik hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Bir gün ona bizzat söylemeliyim.

"Elbette. *Adiós*, Mamá. Lucía annesine sarılırken gözyaşlarının diken diken olduğunu hissetti. Onlar yumurtadan çıkamadan mağarayı terk etti ve çocukluğunun tozlu yolundan geri yürüdü.

23

Barrio Chino'daki favori barının önünde birlikte otururlarken Carcellés, "Sana haberlerim var," dedi. Lucía taşra turlarını organize eden menajere baktı. Carcellés'in yüzü çok fazla konyak içtiği için kızarmıştı ve midesi sıkı kemerli pantolonunu zorluyordu. Sigaralarının dumanı kararan gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

"Bu da ne?

Carcellés bardaklarına biraz daha konyak doldurdu. 'Fontalba Madrid'deki tiyatro, aktris Luisita Esteso için bir anma töreni düzenliyor. Sizi diğer iki gösterinin arasına koyuyorum. Yeteneğinizin başkentte sergilenmesinin zamanı geldi.

Lucía - artık Carcellés'in onu teşvik etmek için tasarladığı ama genellikle hiçbir şey ifade etmeyen abartılı vaatlerine alışmıştı - ona inanamayarak baktı.

"Beni Madrid'e mi götürüyorsun?

"Evet, Lucía. Tasarıya mükemmel bir şekilde uyacaksın. Büyük Meñique senin için oynamayı bile teklif etti. Buna ne dersin?

"¡Dios mío! Lucía Carcellés'i kucaklamak için ayağa kalktı, sehpayı devirdi ve konyaklarını her yere döktüler. "Bu harika bir haber! 'Mutlu olmana

sevindim, Lucía. Bu sadece bir gece ve sen sadece

Programda beş dakikanız var ama bunlar *sizin* beş dakikanız ve Madrid'de önemli olan insanlara neler yapabileceğinizi göstermelisiniz.

'Göstereceğim, söz veriyorum göstereceğim. *Gracias*, señor.'

"Duydun mu baba? Lucía, José'nin yatak odasına daldı. Yalnızdı, yatağında uzanmış sigara içiyordu.

"Madrid'i mi? Evet, duydum. Elbette sana ödeme yapılmayacak. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Para kimin umurunda?! Binden fazla insanın önünde sahne alacağım. Bu harika bir haber değil mi?"

"Meñique'in sana eşlik edeceğini duydum.

'Evet, bu yüzden gelmenize gerek yok. Carcellés benimle birlikte trende olacak ve oraya vardığımda Meñique benimle ilgilenecek.

José sigarasını yarı dolu bir bira şişesine söndürürken, "Ben de bundan endişeleniyorum," diye mırıldandı.

"Ben artık büyük bir kızım baba; unutma ki yirmi bir yaşındayım. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım.

Lucía, babasının surat asmasının keyfini kaçırmamasına izin vermeyerek kendi odasına döndü. Flamenko elbisesini çıkararak çırılçıplak yatağın üzerine uzandı ve kollarını ve bacaklarını iki yana açarak düşünmeye başladı. Sonunda aklında bir fikir oluşmaya başladı.

"Evet!" Lucía yataktan fırladı ve kıyafetlerini yığıldığı köşeye gitti ve bu performansı - ve kendisini - unutulmaz kılmak için tam olarak ne giyeceğini bilerek onları aramaya başladı.

"Madrid ..." diye nefes aldı, aradığını bulmuştu. 'Ve Meñique!'

*

"İyi misin, *küçük hanım*? Meñique, iki hafta sonra, devasa sahnenin yan tarafındaki kanatlarda birlikte durup, dansını yapan El Botato'nun coşkulu alkışlarını dinlerken kulağına fısıldadı

ünlü *farruca*'yı komedi dolu akrobatik sıçrayışlarla.

"Evet, ama gerginim, Meñique. Dans etmeden önce hiç gergin olmam.

'Hepsi iyi; adrenalin dansınıza daha fazla derinlik katacak performans.'

"Burada kimse benim adımları duymadı. Lucía dudağını ısırıldı. "Ya beni sahneden yuhalarlarsa?

"Bundan sonra herkes senin adını bilecek. Şimdi' - Lucía'nın omzunu hafifçe itti - 'git.

Lucía sessiz alkışlar arasında sahneye çıktı, parlak spot ışıkları gözlerini yakıyordu. Giydiği ağır pelerinin altında sıcak ve kaşıntılı hissediyordu. Meñique birkaç saniye sonra onu takip etti ve seyirciler alkışlayıp tezahürat yaptılar.

"Anne," diye fısıldadı açılış pozisyonunu alırken, "bunu senin için dans ediyorum.

Bir kenarda oturan Meñique, minik figürün kendini devasa sahenin ortasına çekişini izledi. Açılış barlarını çalmaya başladığında Şarkı söylemeye hazırlanırken Lucía'nın çenesinin yukarı kalktığını ve burun deliklerinin açıldığını gördü. Ritim arttıkça, Lucía tek bir akıcı hareketle pelerinini çıkarıp sahneye fırlattı. Seyirciler, bu küçük kadının yüksek belli siyah pantolon ve erkek dansçıların giydiği kolalı beyaz gömleği giydiğini gördüklerinde şaşkınlıktan nefesleri kesildi. Saçları geriye doğru toplanmış, aşağıya doğru ayrılmıştı. Ortadan ikiye ayrılmış ve aşağıya doğru kaymış sürmeli gözleri izleyicilere meydan okuyordu.

Sonra dans etmeye başladı. Muhliflerin fısıltıları birkaç saniye sonra kesildi, çünkü on dört yüz kişilik seyirci büyülenmişti. Mucizevi ayakları bir şekilde o kadar çok vuruş yapmayı başaran çocuk-kadın, deneyimli ellerin bile yetişmesi imkansızdı. Lucía'nın El Botato ile aynı *farruca*'yı icra ettiğini fark ettiklerinde - bir Erkekler için ayrılmış bir dans - seyirciler bu tuhaf manzara karşısında çılgına döndü, ılık çaldı. Meñique, saf enerjinin sema eden bir dervişi haline gelirken o kadar büyülenmişti ki, neredeyse şarkısının bir sonraki dizesi için içeri girmeyi unutuyordu.

O kadar saf ki ... flamenkonun özü, diye düşündü.

Artık seyirciler ayağa kalkmış, Lucía'nın ayakları durmaksızın vurdukça alkışlıyorlardı, ta ki Meñique Lucía'nın yere düşüp yığılıp kalmayacağını merak edene kadar. Küçük bedeninin bu inanılmaz tempoyu bu kadar uzun süre devam ettirecek enerjiyi nereden bulduğunu bilmiyordu.

"¡Olé!" diye bağırdı sonunda, son bir kez daha vurdu ve öne doğru eğilerek selam verdi.

Lucía selam üstüne selam verirken seyirciler patladı. Meñique onun yanında kendi alkışını almak için öne doğru yürüdü.

"Başardın, küçük kız, başardın," diye fısıldadı onu tekrar tekrar öne doğru yönlendirirken.

'Ben ?' Meñique sonunda onu sahneden indirip onu karşılamaya hazır bir kalabalığın olduğu kanatlara götürürken Lucía ona sordu.

"Madrid'e mükemmel bir giriş yaptınız.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Meñique, destek için koluna asılan kızın şaşkın görüldüğünü görebiliyordu. Onu kalabalığın arasından soyunma odasına doğru yönlendirdi ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

"Kendini toparlamak için biraz zaman ayır. Onu bir sandalyeye oturttu ve bir ölçü konyak uzattı.

"*Gracias*. Lucía içkiyi bir dikişte yuttu. "Sonrasında ne dans ettiğimi hiç hatırlamıyorum. İyi miydim?"

Meñique bunun gerçek bir soru olduğunu ve Lucía'nın iltifat peşinde koşmadığını görebiliyordu.

"Sen sadece "iyi" değildin Lucía, sen . . . mucizeviydin! Ona bir selam verdi.

Kapıya yüksek sesle vuruldu ve arkasından sesler duyuldu. "La Candela kendisine hayranlık duyan halkın alkışlarını almaya hazır mı?"

"Hazırım.

Ayağa kalktı, aynaya döndü ve terden sıırıslıklam olmuş yüzünü silmek için bir mendil aldı.

"Ama bunu yapmadan hemen önce ...

Meñique onu kollarına aldı ve öptü.

*

"Ne demek babam bugün geliyor? Lucía birkaç gün sonra rahat yatağında Meñique'in yanına oturdu. 'Gelecek haftaya kadar gelmeyecekti! Burada, Madrid'de tek başıma gayet iyi idare ediyorum.

'Lucía, baban küçüklüğünden beri senin kariyerini yönetiyor. Zafer anını ondan esirgemeyeceğinden emin misin? Ayrıca, o senin gitaristin. Senin için nasıl çalınacağını en iyi o bilir.

"Hayır! Lucía Meñique'in parmaklarını tuttu ve öptü. 'Benim için nasıl çalınacağını en iyi *bunlar* bilir. Ve sadece gitarda değil...'

Lucía yanındaki çıplak bedenini kıpırdatırken Meñique bir kıpırdanma hissetti. 'Evet, *küçük hanım*, ama önümüzdeki iki yıl için başka bir yerde sözleşmem var.

Bildiğiniz gibi aylar.

"O zaman iptal et," dedi eli çarşafın altına girerken. "Coliseum'da benim için çalmanı istiyorum.

"Şimdi, şimdi. Meñique onun dirseklerini yakaladı. 'Yıldızın yükseliyor olabilir ama henüz tam bir diva değilsin, o yüzden öyle davranma. Baban *cuadro*'nu da yanında getirecek. Seni destekleyecek kendi gitarist ve şarkıcılarına sahip olman çok daha iyi - tanıdığın ve güvenebileceğin kişiler - onları senin için seçtirmektense.

"Ondan kurtulmak çok iyi geldi," diye yakındı Lucía. 'Burada seninle olmak . . . Kendimi bir kadın gibi hissettim, babamın bana davrandığı gibi bir çocuk gibi değil.

"Kesinlikle bir kadın oldun, Lucía. Meñique onun göğüslerine uzandı ve okşadı, ama şimdi onu iten kendisi oldu.

"Babam geldiğinde bile burada kalabilir miyim?

"Ben Madrid'deyken elbette kalabilirsin ama Coliseum'daki sözleşmen sayesinde nihayet iyi para kazanmaya başladın, *cuadro*'nun geri kalanıyla birlikte bir daire tutabileceksin. Meñique yataktan kalktı ve giyinmeye başladı.

"Beni artık burada istemiyor musun?

"İstiyorum ama senin için her zaman burada olamam. "Kariyerin benden daha mı önemli?

'Benim kariyerim de senin kadar önemli,' diye azarladı Meñique onu. 'Şimdi gitmeliyim, yeni kayıtla ilgili bir toplantım var. Sonra görüşürüz.

Lucía hem sevgilisinin hem de babasının planlarını engellemesine öfkelenerek kendini yastıkların üzerine attı. Teatro de Fontalba'daki zaferinden bu yana ilk kez özgürlüğün tadına varmıştı ve bundan savaşmadan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Özellikle de Meñique ile yatak odasında keşfettiği yeni zevkler düşünüldüğünde.

"Onu seviyorum!" diye bağırdı boş daireye, elini şiltenin üzerine vurarak. "Neden beni burada yalnız bırakıyor!

Yataktan fırladı, sigaralarını aldı ve birini yakmak için pencere kenarına oturdu. Aşağıda ağaçlarla çevrili geniş bir cadde insan ve araba kaynıyordu. Dört kat yukarıdan gelen gürültüyü ancak pencereyi açtığında duyabiliyordu, o da öyle yaptı ve bir duman bulutunun usulca sabah güneşine süzülmesine izin verdi.

"Burayı seviyorum!" diye bağırdı sokağa doğru. 'Ve buradan ayrılmak istemiyorum! Meñique ne cüretle başka bir yer bulmamı önerir?!" Onu fırlatarak

Sigara izmaritini pencereden dışarı fırlattı ve her zamanki sert kahvesi için su kaynatmak üzere çıplak bir şekilde dairenin içinde yürüdü. Tıpkı Meñique gibi, odalar küçük, tertemiz ve düzenliydi. "Yemek bile yapıyor!" diye mırıldandı raftan bir fincan indirirken. "Onu istiyorum!

Kahvesini oturma odasına taşıyan Lucía bir sandalyeye kıvrılıp kahvesini yudumlarken bir duvar boyunca düzgünce dizilmiş gitarlarına baktı. Tanıdığı diğer *gitanolardan* farklıydı, *payo* bir annesi vardı ve İspanya'nın en kuzeyindeki Pamplona'da büyümüştü. Ailesi bir evde yaşıyordu -

bir ev! - ve *payoların* arasında büyümüşü. Lucía bazen onun sakın sofistikeliğinin aksine kendini vahşi bir hayvan gibi hissediyordu. Ona öğretildiği gibi payoları düşman olarak değil, sadece farklı bir cins olarak görüyordu.

'Ben her ikisiyim, bu yüzden her kültürü kucaklamalıyım, Lucía. İkimizi de arzuladığımız başarıya götürecektir olanlar payolardır,' demişti bir gece ona, *payo* gazetesini okuduğu için kendisiyle alay ederken. "Güç ve para onlarda.

'Kardeşimi öldürdüler,' diye bağırmıştı ona. "Bunun için onları nasıl affedebilirim?

"*Gitanolar* da *gitanoları* öldürür, *payolar* da *payoları*," diye hatırlatmıştı Meñique ona omuz silkerek. "Kardeşin için üzgünüm, korkunç bir şey oldu ama önyargı ve acımasızlık insanı hayatta hiçbir yere götürmez Lucía. İncil'in bize söylediği gibi affetmelisin.

"Şimdi de rahip mi oldun?!" diye çıkıştı ona. "Bana İncil okumamı mı söylüyorsun? Bana patronluk taslamaya mı çalışıyorsun? Okumayı hiç öğrenmediğimi biliyorsun.

"O zaman ben sana öğretirim.

"Buna ihtiyacım yok! Kendisine sarılan kolu fırçaladı. "İhtiyacım olan tek şey bedenim ve ruhum.

Yine de Lucía içten içe Meñique'in haklı olduğunu biliyordu. Onu izlemek için önceden bilet alan kalabalıklar *gitanos* değil, *payos*'tu ve kendisine teklif edilen büyük haftalık ücreti ödeyecek olan da onların parasıydı.

Lucía ayağa kalktı. "Bana tıpkı babam gibi davranıyor!" diye bağırdı gitarlara. 'Hiçbir şeyden anlamayan cahil küçük bir *gitana* gibi. Yine de şehvetini tatmin etmek için beni gecede üç kez götürüyor! Annem haklı, erkeklerin hepsi aynı. Ona göstereceğim!'

Bir ayağını geri çekti ve bir gitara tekme attı. Gitar bir tarafa düşerken telleri şingirdadı. Sırayla dizilmiş kitap raflarına baktı ve eliyle onlara vurarak yere yuvarlanmalarına neden oldu. Yatak odasına geri döndükten sonra, Meñique'in vücudundan çıkardığı flamenko elbisesini günler sonra ilk kez giydi. Ayakkabılarını toplayarak dairenin kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve çıktı.

*

Eve döndüğünde dairedaki dağınıklığı bulmuştu, Meñique içini çekti ve Lucía'nın o öğleden sonra prova yapacağı Coliseum Tiyatrosu'na doğru yola koyuldu.

Meñique, José'yi sahne kapısının yanında sigara içerken buldu. *cuadro* içeride toplandı.

"Lucía tiyatroya geldi mi? Meñique José'ye sordu.

"Hayır, seninle birlikte olduğunu sanıyordum," diye yanıtladı José. "Kimse onu görmemiş. *"Mierda,"* diye küfretti Meñique nefesinin altında. 'Onu dairemde bıraktım

Bu sabah ... nereye gitmiş olabilir?

"Sen söyle," dedi José, öfkesini zar zor kontrol altında tutarak. "Onun koruyucusu olman gerekiyordu.

"Bildiğiniz gibi senyor, Lucía'yı kimse "tutamaz", özellikle de öfkeliyse.

'Gelecek hafta açılıyor! Buraya prova yapmaya geldik! Tüm bunlardan sonra, büyük şansını kaçırarak mı?'

Meñique'in beyni olasılıklar üzerinde dönüp duruyordu. "Benimle gel, sanırım nerede olabileceğini biliyorum.

Yarım saat sonra, kafe ve barların merkezi olan Plaza de Olavide'ye vardılar. Ve orada, meydanın ortasında, etrafında toplanmış bir kalabalığın ortasında Lucía duruyordu. Rastgele iki gitarist de ona katılmıştı ve Meñique ceset yığınının arasından ilerlerken Lucía'nın etrafında yere düşen bozuk paraların sesini duydu. Orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, onun dansını izliyordu. Dansını bitirdiğinde, José ile birlikte Meñique'in aldığı büyük alkışa katıldılar.

Paraları toplamaya giderken onu izledi ve kalabalığa performansının bittiğini işaret etti.

"*Hola*, Lucía," dedi José ona doğru yürürken. "Burada ne yapıyorsun?

Lucía paraları toplamayı bitirdi, sonra ayağa kalktı ve gözleri meydan okurcasına ona baktı.

'Acıkmıştım ve öğle yemeği için param yoktu. Bu yüzden buraya geldim ve biraz aldım. Şimdi yemeğe gidelim mi?'

*

Lucía babasının Madrid'e gelmesini istemese de en azından *cuadro*'nun geri kalanını görmekten memnundu.

"Chilly, toniğimi getirdin mi?" diye sordu ona, yanında duran Rosalba'yı görmezden gelerek.

"Görünüşüne bakılırsa Lucía, Madrid'in sana çok yakıştığını söyleyebilirim," diye cevap verdi Chilly sinsi bir gülümsemeyle. "Mutlu musun?"

"Asla mutlu değilim ama evet, Madrid'in faydaları var," diye kabul etti Lucía.

Takip eden birkaç gün içinde *cuadro* şehirde bir daire buldu ve José gitarist, şarkıcı ve dansçılardan oluşan grubunu genişletmek için seçmeler yapmaya başladı. Boş tiyatrodan geçirdikleri birkaç uzun öğleden sonradan sonra yeni üyelerini bulmuşlardı.

Sebastian herkese içki ve sigara ısmarlayan bir gitaristti, ancak kısa süre sonra parmaklarının *payo* çalmak kadar iyi olduğu ortaya çıktı. gitarında olduğu gibi ceplerindeydi. Burnunu temiz tutacağına söz vermişti ama mucizevi bir şekilde hâlâ paylaşacak düzenli bir peseta akışı vardı.

Sebastian'ın 'El Tigre', yani kaplan olarak bilinen kardeşi Mario, her dansa sanki alt edilmesi gereken bir boğaymış gibi saldıran kıvrak ve erkeksi bir kişiydi. Lucía'nın kendisiyle boy ölçüşebileceğini düşündüğü tek dansçı oydu. vahşi bir enerji. Lucía tarafından en sade oldukları için seçilen diğer iki genç kadın dansçı da nişanlıydı.

"Evet, kızım. José, orkestrayla yaptıkları ilk provadan sonra Lucía'ya kadeh kaldırdı. "Yarın Coliseum'da Albaycín *cuadro* açılıyor.

"Ben de öyle," diye fısıldadı Lucía ona kadeh kaldırırken.

*

Sonraki birkaç ay boyunca Lucía'nın ünü yayıldı. Coliseum gişesinde kuyruklar oluştu; herkes erkek kıyafetleri içinde dans eden büyüleyici genç *gitanayı* görmek istiyordu.

Sonunda Lucía Amaya Albaycín bir yıldız olmaya başlamıştı.

Gitana ruhuna çok uygun olan Barselona'nın denizini ve kültürünü özlemesine rağmen Lucía, büyük beyaz binaları ve geniş caddeleriyle Madrid'i seviyordu. Havada bir aciliyet ve tutku hissi vardı, her biri destek toplamaya çalışan çeşitli *payo* siyasi partilerinin günlük mitingleri, çoğu Cumhuriyetçilerin kazanmasından sonra hoşnutsuzdu Kasım ayındaki seçimler için. Meñique ona sık sık tüm bu adamların ne hakkında bağırdıklarını açıklamaya çalışsa da, o güler ve konuşmasını engellemek için onu dudaklarından öperdi.

"Birbirleriyle kavga eden *payolardan* sıkıldım," derdi, "bir film izleyelim *payo* bir boğaya karşı meydan okuyor!"

Meñique, *cuadro*'nun dairesindeki odasını ilk ziyaret ettiğinde, "Burası domuz ahırına gibi," demişti. Sardalya kemikleri ve diğer yemek artıkları, taşan bir lavaboda üst üste yığılmış tabakların üzerinde çürüyordu ve kirli Kıyafetleri günler önce düşürdüğü yerde duruyordu.

"Evet ama burası benim domuz ahırım ve beni mutlu ediyor," demişti onu öperken.

Meñique bazen kendini vahşi bir hayvanı evcilleştirmeye çalışıyormuş gibi hissediyor, bazen de Lucía'nın kolayca dönüşebileceği savunmasız küçük kızını korumak istiyordu. Hangisi olursa olsun, Meñique onun tarafından tamamen büyülenmişti.

Sorun şuydu ki, Madrid'in tamamı da öyleydi. Artık birlikte şehre çıktıklarında ilgi odağı olan ünlü gitarist Meñique değil, herkesin tanışmak istediği Lucía'ydı.

"Tüm İspanya'nın en ünlü *gitana* dansçısı olmak nasıl bir duygu?" diye sordu bir sabah evinde yataklarında uzanırken.

"Her zaman beklediğim gibi. Kadın umursamazca omuz silkti ve bir sigara yaktı. "Bunun için uzun süre bekledim.

"Bazıları bir ömür boyu bekler ve yine de asla gelmez, Lucía.

"Ben bunu hak ettim, her saniyesini," diye cevap verdi şiddetle.

"Artık mutlu olabilir misin?"

"Tabii ki hayır! Başını omzuna yasladı ve saçlarını yumuşatmak için kullandığı yağın kokusunu aldı. 'La Argentinita dünyayı ele geçirdi! Ben sadece İspanya'yı. Daha yapacak çok şey var.

'Eminim vardır, *küçük* hanım,' diye iç geçirdi.

'Size bir filmde dans etmem istendiğini söylemiş miydim? Bir miktar *ödeme* Film yapımcısı - Luis Buñuel. Çok iyi olduğunu duydum. Bunu yapmalı mıyım?' 'Elbette yapmalısın! O zaman yeteneğin sonsuza dek

Öldüğünde göreceğin nesiller.

"Ben asla ölmeyeceğim," diye karşılık verdi Lucía. 'Sonsuza dek yaşayacağım. Şimdi ikimiz de giyinip süslü restoranlarından birinde öğle yemeği için yeni *payo* arkadaşlarımla buluşmalıyız. Ben onur konukuyum! Buna inanabiliyor musun?"

Lucía onu yataktan çekip çıkarırken Meñique, "Senin her şeyine inanabilirim Lucía, gerçekten," dedi.

Madrid

Temmuz 1936, iki yıl sonra

"Ne oldu? Lucía bir sigara yakıp yastıklara yaslandı, güneş ışığı odasının penceresinden üzerlerine vuruyordu.

"Fas'ta bir darbe olmuş," dedi Meñique gazetesinden başını kaldırmadan. 'Ayaklanmanın yakın zamanda buraya da sıçrayacağı söyleniyor. Belki de hazır durum iyiiken İspanya'yı terk etmeliyiz.

'Ne ayaklanması? Ayaklanacak ne var ki? Lucía kaşlarını çatı.

Derin bir iç çekti. İspanya'daki sıkıntılı durumu ona açıklamak için elinden geleni yapmıştı ama Lucía'nın vücudunda politik bir kemik bile yoktu. Günleri dans etmek, sigara içmek, sevişmek ve çok sevdiği sardalyalarını yemekle geçiyordu, önem sırasına göre.

"Franco ordularıyla İspanya'yı ele geçirmek istiyor," dedi ona sabırla. "İspanya'yı faşist bir devlete dönüştürmek istiyor, tıpkı Nazilerin Almanya'da yaptığı gibi.

"Bu politikalardan çok sıkıldım Meñique, kimin umurunda? Kadın esnedi ve gerindi, küçük yumruğu adamın yüzüne çarptı.

'Ben önemsiyorum - ve sen de önemsemelisin, *küçük hanım* - çünkü bu yaptığımız her şeyi etkiliyor. Portekiz'e erkenden gitmeyi düşünmeliyiz - zaten çok yakında orada sahne alacaksınız. Korkarım ki Madrid herhangi bir mücadele gelecek. Şiddet olabilir.

'Hala Coliseum'da gösterim varken Portekiz'e gidemem. İnsanlar biletler için kuyrukta bekliyor. Onları hayal kırıklığına uğratmamalıyım.

'Pekala, eğer bir değişiklik olmazsa hemen yola çıkacağız. O zamana kadar çok geç olmayacağını umalım,' diye mırıldandı Meñique yataktan kalkarken.

"Bana zarar veremezler, ben İspanya'nın sevgilisiyim," diye arkasından seslendi Lucía. "Belki de onun yerine *bana* kraliçe tacı giydirirler!

Meñique odanın enkazında gömleğini ve pantolonunu bulduğunda gözlerini devirdi. Ne yazık ki, onun şöhreti konusunda aynı fikirde değildi. Sadece Madrid'de büyük bir başarı elde etmekle kalmamış, aynı zamanda dünyanın en iyi filminde başrolü kabul etmişti.

Şimdiye kadar yapılmış pahalı İspanyol filmleri onun ulusal statüsünü bir isim olarak pekiştirmişti.

"Biraz huzur ve sessizlik için daireme dönüyorum," dedi onu öperken.

"Sonra görüşürüz. Lucía'nın odasından çıktı ve apartmanın ortak koridorunda yürürken Lucía'nın yerde bıraktığı bir fincan eski kahveye takıldı. "Sinir bozucu," diye mırıldandı mendiliyle dökülenleri silerken.

Lucía sadece kendi özel kaos ortamında değil, aynı zamanda sürekli değişen bir ev dolusu insanla birlikte yaşıyordu - bazıları arkadaşları ya da ailesi, diğerleri ise sadece onun etrafında takılan yardımcılardı. Belki de Sacromonte'de geniş bir ailede yetişmiş, ardından yıllarca Barrio Chino'nun birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğunda yaşamıştı. Lucía'nın etrafında sürekli birilerine ihtiyacı var gibiydi.

"Yalnız kalmaktan korkuyorum," diye itiraf etmişti bir keresinde ona.

"Sessizlik beni korkutuyor.

Eh, onu korkutmuyordu - Lucía ile geçirdiği iki buçuk yıldan sonra, bundan zevk alıyordu.

Kendi dairesinin sessizliğine girdiğinde Meñique rahat bir nefes aldı ve yüzüncü kez ikisine ne olacağını merak etti. Tüm İspanya'nın -özellikle de Lucía'nın- onunla evlenmesini beklediği çok açıktı. Yine de sorması gerekiyordu. Lucía evlenme teklif etmediği için patladıktan sonra defalarca ayrılmışlardı. Lucía'dan uzaklaşıyor, artık onunla olan ilişkisinin, kariyerinin ve çılgın yaşam tarzının hız treninde olmadığı için ruhu rahatlıyordu.

"O imkansız!" derdi kendi kendine, "bir azizden başka kimse onunla başa çıkamaz!

Sonra, özlemini çektiği huzura kavuştuğu birkaç saatin ardından sakinleşirdi. Bundan birkaç saat sonra, geri çekilip af dilemek zorunda kalana kadar onu özlemeye başlardı.

"Evet, sana bir yüzük alacağım," derdi Lucía onunla orada dururken Gözleri alev alev yanar ve sonra açıklıkla, tutkuyla sevişirlerdi, her ikisi de ayrılık acısı sona erdiği için rahatlamıştı. Bir dahaki sefere kadar her şey sakin olacaktı.

Lucía'nın sabrı tükenmişti ve yine aynı döngünün içinde dönüp duracaklardı.

Meñique, Lucía'nın neden bu son sözü veremediğini bilmiyordu. Aynı şekilde, neden hiçbir zaman çekip gidemediği de onun için bir muammaydı. Onu düşündüğünde yaşadığı ham cinsel çekim miydi? Ya da onun performansını izlerken yüce yeteneğinin sağladığı afrodizyak mı? Ulaşabildiği tek sonuç *onun her şeyiydi. O basitçe ...*

. *Lucía*'ydı. Bazen ona sanki ikisi asla kaçamayacakları ebedi bir *paso doble*'ye hapsolmuşlar gibi geliyordu.

"Bu aşk değil, bağımlılık," diye mırıldandı Meñique, bestelemekte zorlandığı bir melodiye odaklanmaya çalışırken. Konsantrasyonu hiç yoktu ve bunun da başka bir sorun olduğunu düşünüyordu: Lucía ile birlikte olmak tam zamanlı bir işti ve bu da ona kendi kariyerini sürdürmek için çok az zaman bırakıyordu. Ne zaman ki

Lizbon'da konser verme teklifini aldığı anda, ona gitmek isteyip istemediğini bile sormamıştı - sadece gideceğini varsaymıştı.

"Belki de geride kalmalıyım," dedi gitarına. "Bırak gitsin. Sonra pencereden dışarı baktı ve altındaki caddede yürüyen silahlı askerlerin endişe verici görüntüsünü izledi. İspanya'da iç savaş çıkarsa, ayrılmak için tehlikeli bir andı ve bunun yanı sıra, Lucía'nın dansçı ve müzisyenlerden oluşan ayak takımının flamenkonun ötesindeki gerçek dünya hakkında en ufak bir fikri yoktu. Muhtemelen hapse girecekler ya da yanlış bir şey söyledikleri için idam mangasıyla karşı karşıya kalacaklardı.

Ama bu *onun* sorunu muydu? Eğer öyleyse, bunu o yapmıştı.

Meñique esnedi. Lucía'nın dün geceki kapalı gişe performansından sonra düzenlenen partiden sabahın erken saatlerine kadar dönmemişlerdi. Gitarını dikkatlice masanın üzerine koydu, ardından kanepeye boylu boyunca uzandı ve gözlerini kapattı. Yorgun olmasına rağmen bir türlü uyuyamıyordu. Yaklaşan bir kıyamet duygusuyla doluydu.

*

"Dışarıdaki bu gürültü de ne? Lucía ertesi akşam Coliseum'daki soyunma odasına girerken ona sordu.

"Ağır toplar, Lucía. Meñique gümbürtüleri dinledi ve kalbini korkunun kapladığını hissetti. "Korkarım ayaklanma başladı.

"Tiyatro hâlâ boş ama açılış saati yaklaştı. Bana bu gecenin biletleri tükendi demişlerdi.

'Sokaklar güvenli değil, Lucía. Duyarlı insanlar evlerinde kalıyor. Gelenlerin çoğu çoktan gitti. Gösteriyi iptal edip edemeyeceğimize ve fırsatımız varken eve dönüp dönemeyeceğimize karar vermeliyiz. Ne de olsa bu sonuncusu ve yarın Lizbon'a gideceğimiz düşünülürse -.'

'Hayatımda hiçbir gösterimi iptal etmedim ve etmeyeceğim! Sadece temizlikçiler izlese bile. Tam sahne makyajıyla orada dururken, yüzü her zamankinden daha da parlaktı. "Hiçbir ücretli asker beni dans etmekten alıkoyamaz! diye ısrar etti.

O konuşurken, şehrin bir yerlerinden gelen büyük bir patlama sesi tiyatronun sağlam duvarlarını titretti. Lucía'nın simsiyah saçlarına bir avuç alçı tozu düştü ve panik içinde Meñique'i yakaladı.

'¡Ay, Dios mío! Orada neler oluyor?

'Sanırım Milliyetçiler şehrin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorlar. Ordu garnizonu tiyatroya çok yakın. . gerçekten, Lucía. Şimdi ayrılın ve fırsatımız varken Lizbon'a gidin.

Şirketin geri kalanı yüzlerinde dehşet ifadesiyle soyunma odasında belirmeye başlamıştı.

"Belki de gitmek için çok geç, Meñique," dedi José, kulak misafiri olarak. 'Az önce dışarıya baktım, her yerde koşuşturan insanlar var. Tam bir kaos!" Alışkanlığından dolayı istavroz çıkardı.

Chilly endişeli kalabalığın arasından sıyrıldı ve Lucía'nın ellerini tuttu, yüz hatları korkuyla canlanmıştı. 'Lucía, Rosalba dairede yalnız. Sen Bugün bileği burkulduğu için evde kaldığını biliyorum! Yanına gitmeliyim, büyük bir tehlike altında olabilir!

"Oraya gidemezsin. Gitarist Sebastian, Chilly'yi sakinleştirmek için kolunu sıktı. "Rosalba mantıklı bir kadındır, apartmanda olduğu yerde kalacaktır. Sen burada kalmalısın, sonra sabah onun yanına gidebilirsin.

'Şimdi ona gitmeliyim! Bu gece güvende kal ve Tanrı'nın izniyle bu hayatta tekrar karşılaşacağız. Chilly Lucía'nın yanaklarına kısa birer öpücük kondurduktan sonra hızla soyunma odasından çıktı.

Cuadro, Chilly'nin ani ayrılışının şokuyla bir arada duruyordu.

Meñique boğazını temizledi. 'Bir sığınak bulmalıyız. Bodrum katı olup olmadığını bilen var mı?

Soyunma odasının kapısında elinde süpürge tutan bir kadın belirmişti, yüz hatları gergindi. Meñique ona döndü. "Sinyora, bize yardım edebilir misiniz?

'S , se or, size mahzenin giri ini g sterece im. A a ıda sığınak bulabiliriz.

"Tamam," dedi Me ique, silah sesleri s r n n i inde Soyunma odası daha da korkmaya ba ladı. "Herkes kendini rahat ettirecek bir  eyler alsın, biz de sizi takip edelim, hanımefendi.

Kurtarabildiklerini topladıktan sonra, s p rgeli kadın *cuadro*'yu kiler kapısına g t rd . Koridordaki bir dolaptan iki kutu mum ve birkaç kibrit  ıkardı.

"Herkes burada mı? Me ique ge it boyunca seslendi.

"Babam nerede? Luc a panik i inde g zleri onu ararken, "Buradayım," dedi. "Buradayım, *querida*," diye cevap verdi bir ses merdivenlerden oditoryum. Jos  kolları  işelerle dolu olarak  ıktı. "Malzeme almak i in fuayedeki bara gittim.

" abuk ol! Bir ba ka patlama duvarları sarsarken ve koridordaki  ışıklar titreyip s nerken Me ique onu  a ırdı. Mumlar aceleyle yakıldı ve elden ele dola tırıldı.

" imdi *el infierno*'ya iniyoruz," diye  aka yaptı Jos , merdivenlerden a a ı inerlerken bir  işeyi a zına g t rerek.

"Yukarıda hava bu kadar sıcakken burası nasıl bu kadar so uk olabiliyor? Nemli mahzende olabildi ince rahat ederken Luc a kimseye  zel bir  ey sormadı.

"En azından burada g vendeyiz," dedi Me ique.

"Peki ya Chilly?" diye sordu El Tigre, yerde volta atıyor, yerinde duramıyordu. "Dı arı  ıktı - belki de  l m ne!

"Chilly bir *brujo*," dedi Juana. 'Altıncı hissi onu g vende tutacaktır,'

'Evet, belki, ama ya biz? Burada kapana kısılac  ız. Bina  zerimize   k yor!" diye feryat etti Sebastian.

"Ve herkese yetecek kadar konyak olmayabilir," diye ekledi Jos ,  işelerini yere vurarak.

"Her  ey bu noktaya geldi. El Tigre ba ını salladı. "Burada  lece iz ve unutulac  ız.

"*Asla!*" dedi Luc a,  imdi titreyerek. "Ben asla unutulmayac  ım!

"Buyurun, senyorita, sıcak kalmalısınız. S p rgeci kadın ince  nl   n   ıkarıp Luc a'nın  ıplak omuzlarına bir  al gibi sardı.

"*Te ekk rler*, senyora, ama ısınmak i in daha iyi bir yolum var...

C mlesinin yarısı, sanki tam  stlerinden geliyormu  gibi hissettiren bir patlamayla bo uldu. "*Se ores y se oras*. Luc a ba ırdı

kollarını yukarı kaldırırken duydu. '*Estupidos payos* bu güzel şehri patlatırken, biz *gitanolar* dans edeceğiz!

*

Meñique'in gelecekte Lucía'sıyla ilgili hatırlayacağı tüm anılar arasında, İspanya'nın yıkımı ciddi bir şekilde başlarken Teatro Coliseum'un mahzeninde mahsur kaldığı saatler en canlı olanıydı.

Dehşet içindeki *cuadro*'yu ayağa kaldırdı, erkeklerin gitarlarını almaları ve kadınların dans etmeleri için ısrar etti. Ordu garnizonu Milliyetçiler tarafından saldırıya uğradığında, silahların gürültüsü bir düzine *Gitanolar* eski sanatlarını kutluyorlardı, tek izleyicileri süpürgeli bir kadındı.

Sabahın dördünde şehir sessizliğe gömüldü ve korku, heyecan ve José'nin yanında getirdiği alkolün etkisiyle *cuadro* yere çöküp uyudu.

Önce Meñique uyandı, çok fazla konyağın etkisiyle sersemlemiş hissediyordu. Nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı -zifiri karanlıktı- ve anladığında, dün gece ceketinin altına sakladığı mumları bulmak için yere uzandı. Birini yaktığında herkesin hâlâ uyuduğunu gördü, Lucía'nın başı omzuna yaslanmıştı. Onu nazıkçe ceketinin üzerine yatırdı, mumu aldı ve kafası karışmış bir halde kapıya çıkan basamakları aramaya koyuldu. Kapıyı iterek açmak için tüm cesaretini topladı, eğer açamazsa mahzendeki herkesin çoktan yaşayan ölümler olduğunu ve üstlerindeki tiyatrodan geriye kalan molozların altına gömüldüğünü biliyordu.

Neyse ki kapı kolayca açıldı ve soyunma odalarına giden geçide adımını attı. Gecenin şiddetinden geriye kalan tek şey tavandaki bazı eksik sıvalardı. Meñique bir teşekkür duası ettikten sonra sahne kapısına gelene kadar geçit boyunca yürüdü.

Kapıyı yavaşça açarak dışarı baktı.

Hava hâlâ bitmek bilmeyen patlamaların tozuyla kaplıydı ve Genelde hareketli olan şehrin sessizliği ürkütücüydü. Başını kaldırdı ve karşıdaki binanın mermiler ve el bombaları yüzünden yara bere içinde olduğunu, camlarının paramparça olduğunu gördü. Meñique bir hıçkırığı bastırdı. Bunun sevgili İspanya'sı için sonun başlangıcı olduğunu biliyordu.

Sersemlemiş bir halde mahzene döndü ve huzur içinde uyuyan *cuadro*.

Lucía onu hafifçe sarsarak uyandırırken, "Susadım," dedi. "Neredeyiz?"

"Güvendeyiz, *küçük hanım* ve önemli olan da bu. Ben yukarı çıkıp bara gidip biraz su bulabilir miyim diye bakacağım.'

"Beni bırakma. Lucía ona sarıldı, tırnakları pençe gibi tenine değiyordu.

"O zaman benimle gel ve yardım et.

İkisi tiyatroya çıkan merdivenleri çıktılar, ıssız salonda yollarını bulmak için mumlarını kullandılar ve bara girdiler.

Lucía, Meñique'in su sürahileriyle doldurduğu kutuların üzerine çikolataları yığdı.

"Bütün bunlar bedavaya," diye bağırdı, pahalı şekerlemeleri ağzına tıktırırken koşullara rağmen açıkça keyifliydi.

"İstediğin kadar çikolata alabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama mesele bu değil," diye omuz silkti.

Aşağıda, mahzende yaşayanlar uyanıyor, İspanya'yla birlikte bu sabah kendilerini nerede bulduklarını değerlendiriyorlardı.

"Bir an önce Lizbon'a gitmeliyiz," diye açıkladı Lucía. "Oraya nasıl gidebiliriz?"

"Daha da önemlisi, bizi sınırdan geçirecek belgeleri nasıl *alabiliriz*?" diye sordu Meñique.

"Ve döşeme tahtalarının altına sakladığım parayı almak için daireye nasıl gidebilirim?" diye homurdandı José.

Sonunda, Meñique ve José'nin dışarı çıkmalarına ve ihtiyaç duydukları şeyleri almak için dairelerine gitmeye çalışmalarına, geri kalanını nispeten güvende bırakmalarına karar verildi.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Lucía. "Lizbon'a gardırobum olmadan gelemem.

'Buna yer yok Lucía. Hayır, sen burada kal ve uslu dur. Ben ve José dışında kimse ayrılmayacak, tamam mı?"

Mahzende kalanlar koro halinde 'Tamam' diye bağırdı.

Meñique ve José sokağa çıktılar, José Meñique'in zaten tanık olduğu şeyi gördü. "Ne yapmışlar?" dedi dehşet içinde, birkaç şaşkın sakinin de dışarı çıkmaya cesaret ettiği bir sokakta aceleyle ilerlerken. "Peki biz hangi taraftayız?"

'Kendi tarafımız, José, kendi tarafımız. Şimdi şu daireye gidelim.

Sadece birkaç sokak ötede oturdukları için Tanrı'ya şükrederek, José *cuadro*'nun evraklarını, peseta çuvalını ve Lucía'nın iki elbisesini almaya giderken, Meñique de kendi dairesinde benzer bir kurtarma çalışması yapmaya gitti.

Toplayabildiği kadarını topladıktan sonra Meñique pencereden aşağı baktı ve altındaki sokakların hâlâ sessiz olduğunu gördü, bu yüzden bir dürtüyle arabasının anahtarlarını aldı ve Chilly ve Rosalba'nın on dakika uzaklıktaki dairesine doğru yola çıktı. Yolculuk süresi

Üç yüz metre sonra askeri barikatı fark etti. Arkadaşlarının güvenliğinden emin olamamanın ıstırabıyla, ama Lucía'nın kendisini tiyatrodaki beklediğini düşünerek hızlı bir U dönüşü yaptı ve arabayı sürdü

Albaycín'lerin dairesine kadar olan kısa mesafeyi, hâlâ geçebilmesi için dua ederek kat etti. Oraya vardıklarında José taşıyabileceği her şeyle merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve hepsini arka koltuğa yığdılar.

"Durdurulma ihtimaline karşı değerli eşyalarınızı kıyafetlerinizin içine saklayın.

José öyle yaptı ama büyük peseta çuvalını yolcu koltuğunda bacaklarının arasına yerleştirdi. "Bunu pantolonuma ben bile sığdıramam," dedi gözlerini devirerek.

Cadde boyunca yola koyuldular ve sadece birkaç metre gitmişlerdi ki yan yoldan bir askeri kamyonun belirdiğini gördüler. Bir el havaya kalktı ve Meñique arabayı durdurdu.

"*Buenos días, compadre*. Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu üniformalı bir subay kamyonundan inip arabaya yaklaşırken.

Meñique, "Dün geceki olaylar sırasında orada mahsur kalan ailemizi almak için tiyatroya gidiyoruz," diye açıkladı.

Adam arabanın içine baktı, boncuk gözleri José'nin bacaklarının arasındaki çuvala sabitlenmişti.

"Hemen arabadan inin!

Asker silahını göğüslerine doğrulttuğunda her iki yolcu da bunu yaptı.

'Anahtarları bana verin. Arabanı ordunun kullanımı için alıyorum. Şimdi Seninle devam edeceğim.'

"Ama ... benim kızım Lucía Albaycín! José ağladı. "Bu geceki gösteride giymek üzere elbiselerini almış olmalı.

"Bu gece gösteri olmayacak," dedi asker. "Gün batımına kadar sokağa çıkma yasağı uygulanacak.

"Ama araba, annem, o yaşlı ve hasta ve-

Asker silahının namlusuyla José'nin göğsünü dürttü. 'Kapa çeneni, *gitano*! Burada durup tartışacak vaktim yok. İlerle yoksa seni olduğun yerde vururum.

"Gel, José," dedi Meñique. "*Gracias, capitán, ve viva la republica*. Kolunu José'nin koluna doladı ve onu arabadan uzaklaştırdı, güvenli bir şekilde köşeyi dönene kadar askerin görüş alanına bakmaya cesaret edemedi. Köşeyi döndüklerinde José dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

'Sahip olduğumuz her şey! Hepsi gitti!

'Saçmalık! Canımızı kurtararak kaçtık.

'Yirmi bin peseta, yirmi bin ...'

'Ve bunu tekrar kazanacaksın, yüz kere daha. Şimdi kalk da tiyatroya dönelim ve İspanya'dan nasıl ayrılacağımızı düşünelim.

Tiyatronun mahzenine geri döndüklerinde herkes etraflarında toplandı. José hâlâ teselli edilemez bir şekilde hıçkırıyordu.

"Olduğu yerde bırakmalıydım," diye sızlandı, "ya da bir bankaya yatırmalıydım..." "Ben olsam endişelenmezdim," dedi El Tigre. "Yarına kadar peseta

"Sahildeki bir kum tanesi kadar değersiz.

Lucía Meñique'in elini tuttu. "Elbiselerimi getirdin mi? Adam kaşlarını çattı. "Hayır, ama Chilly'yi aramaya çalıştım.

Lucía bir an için rahatlamış görünüyordu. "Onu buldun mu?

'Dairesine ulaşmak mümkün olmadı. Sokaklarda çok fazla asker var. Şimdilik yapabileceğimiz tek şey kendi kaçışımızı planlamak ve Chilly'nin daha sonra bizi Lizbon'a kadar takip etmesini ummak.

"Trenler çalışıyor olacak mı?" diye sordu ona.

"Olsa bile Portekiz'e bilet alacak paramız yok. "Burada bir kasa olacak," diye söze girdi Sebastian. "Ofiste olacak, her zaman öyledirler.

"Peki bunu nereden biliyorsunuz, senyor?" diye sordu Lucía ona doğru şüpheli bir bakış atarak.

"Sadece içgüdü," diye cevap verdi masumca.

"Peki ya bir kasa varsa, içine nasıl gireceğimizi nereden bileceğiz?"

"Yine senyorita, sanırım içgüdülerim bana yol gösterebilir.

Sebastian, adı Fernanda olarak açıklanan ve kasanın tam olarak nerede olduğunu bilen Süpürgeci Kadın'la birlikte üst kata gönderilirken, diğerleri de felakete uğramış başkentten kaçmanın en iyi yolunu tartışılar.

"Peki kalanlara ne olacak? Lucía başını salladı. '*¡Ay!*

Ülkemiz kendi kendini yok ediyor. Peki ya annem? Kardeşlerim ve onların

Aileler?'

"Gitmenin bir yolunu bulabilirsek, belki onları çağırabiliriz.

Fernanda, ceplerinden kalın bir banknot dilimi ve bir avuç dolusu bozuk para çıkaran, memnun görünen Sebastian'la birlikte geri döndü.

'Ne yazık ki dün sabah bankaya gitmiş olmalılar, ama en azından buradan çıkış bileti için bol miktarda paramız var,' dedi Sebastian.

'Asıl soru nereye? Ve nasıl?

Fernanda Lucía'nın kulağına bir şeyler mırıldandı.

"Kardeşinin otobüs şoförü olduğunu söylüyor. Vardiyası sabahın erken saatlerinde, kimse uyanmadan olduğu için bir dizi anahtarı varmış.

Tüm şirket Fernanda'ya baktı, o da başını salladı. "Nerede yaşıyor?" diye sordu Meñique.

"Hemen yan tarafta," diye cevap verdi. "Ona otobüsünü buraya getirmesini söylememi ister misiniz?

"Senyora, belki de o kadar kolay olmayacak," diye iç geçirdi Meñique.

"Şehir kaos içinde ve ordu otobüs terminalini çoktan ele geçirmiş olabilir.

'Hayır, hayır, senyor, otobüs köşedeki durağa park etmiş durumda. 'O zaman lütfen senyora, kardeşinizin orada olup olmadığını görmek için size eşlik etmeme izin verin.

bizi sınıra götürmeye hazır.'

"Ödeme talep edecek," dedi kadın, bodrumun zeminine yığılmış bozuk para ve banknotlara bakarak.

"Gördüğünüz gibi paramız var.

"O zaman sizi ona götüreceğim. Kadın başıyla onayladı.

Meñique ve Fernanda ayrıldılar. Yarım saat içinde geri döndüler.

"Kabul etti," diye duyurdu Meñique, "ve hepimizi almak için otobüsü sahne kapısına getiriyor.

Bir tezahürat yükseldi ve Fernanda sarılıp öpücüklere boğuldu. Lucía Meñique'e gülümseyerek, "Biri bizi kutsuyor," dedi.

"Şimdilik bu kadar, ama daha önümüzde uzun bir yol var.

Fernanda, otobüs sahne kapısının önüne geldiğinde dışarıdan hepsine işaret etti. Otobüse bindiler, bir kaçış yolu bulunmuş olmasının verdiği ilk heyecan kuşatma altındaki başkentlerini görünce azaldı.

"Sınıra giden yolu biliyor musun? Meñique, Fernanda'nın Bernardo adındaki erkek kardeşine sordu.

"Bana güvenin senyor, gözüm kapalı bile gidebilirim.

"Eğer sadece yan dairede yaşıyorsa, kız kardeşi neden dün gece dairesine dönmedi? Meñique, Lucía'nın yanına otururken mırıldandı.

"Belki de Madrid'in ateş altında olduğu gece Fernanda hayatının en iyi eğlencesini yaşıyordu," diye gülümsedi.

Uzun gri sakalı ve otobüsçü şapkasının altında bukleleri olan Bernardo, moloz yığınlarının ve geniş yollarda açılan kraterlerin etrafından ustalıkla dolanarak ilerlerken otobüsteki yolcular kısa sürede sessizliğe büründü.

"Madrid birkaç kişinin şiddetiyle zarif dizlerinin üzerine çöktü. Meñique başını salladı. "Sosyalist yanım Milliyetçilerin yenilmesi gerektiğini kabul etse bile, bunu kim hayal edebilirdi ki?

"Sosyalist ne demek?" Lucía sordu. Lucía kıvrılmış, başını adamın dizine dayamış ve etrafındaki manzarayla baş edemediği için gözlerini kapatmıştı.

Meñique onun saçlarını okşayarak, "Şey, *küçük kız*, bu biraz karışık; bu savaşta iki taraf var," dedi. 'Sosyalistler var - bizim gibi çok çalışan ve ülkenin adil bir şekilde yönetilmesini isteyen insanlar - ve bir de Kral'ın İspanya'ya geri dönmesini isteyen Milliyetçiler var ...'

"Kral'ı severdim - bir keresinde onun için dans etmiştim, biliyorsun.

"Sevdiğini biliyorum, *küçük hanım*. Milliyetçiler, Almanya'da Hitler'le, İtalya'da Mussolini'yle iyi arkadaş olan Franco adında bir adam tarafından yönetiliyor. . . Duyduğuma göre Franco kime ibadet edeceğimizi, nasıl çalışacağımızı ve hayatlarımızı kontrol etmek istiyor.

"Kimsenin bana ne yapacağımı söylemesine asla izin vermem," diye fısıldadı Lucía.

Meñique içini çekerek, 'Korkarım ki Fas'ın yanı sıra bizim ordumuzun da kontrolünü ele geçirirse, Francisco Franco gibi bir adamın karşısında siz bile duramazsınız,' dedi. "Şimdi uyu bakalım.

Bernardo'nun becerikli ellerinde otobüs gümbür gümbür yoluna devam etti. Belli ki şehri avucunun içi gibi biliyordu ve Meñique onu ve kız kardeşini onlara hangi meleğin gönderdiğini merak etti. Daha iyi bir yer hayal edemezlerdi.

Onları sınırdan geçirmek için zararsız bir ulaşım aracı. Kısa süre sonra şehirden kurtulmuşlar ve açık arazide yol almaya başlamışlardı. Bernardo her ihtimale karşı köylerden ve kasabalardan uzak duruyor, tarlaların ve ormanlık alanların içinden geçiyordu.

Sonunda küçük bir sınır kasabası olan Badajoz'a vardıklarında hava kararmıştı. Her türden araçla tıklım tıklım doluydu ve

Sınır kontrolü ana yol boyunca bir yılan gibi kıvrılıyordu. Yorgun katırların çektiği ev eşyalarıyla yüklü otomobiller ve el arabaları vardı ve birçoğu da yaya olarak; küçük çocuklarını taşıyan kadınlar, en değerli eşyalarını taşıyan erkekler.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Lucía sabırsızlıkla sordu. "Geçmeye çalıştığımızı görmüyorlar mı? Ayağa kalktı ve otobüsün önüne doğru yürüdü, sonra da kornaya bastı. Korna caddeye doğru çaldı ve önlerinde yürüyenleri ürküttü.

"*Pequeña*, lütfen biraz sabırlı ol ve dikkatleri üzerimize fazla çekmeyelim," dedi Meñique Lucía'ya, onu koltuğuna geri çekerken.

Sınırdaki durduklarında saat gece yarısıydı ve Bernardo sakince şirketin evraklarını otobüse tırmanmış olan güvenlik görevlisine teslim etti.

"Neden Portekiz'e girmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu yolculara.

"Dans etmek için! Lucía ayağa kalktı ve öne doğru atıldı.

"Üzgünüm hanımefendi ama bugün sadece Portekiz vatandaşlarının geçmesine izin vermemiz emredildi.

'O halde Portekizli bir erkekle evlenmeliyim. Belki de siz, senyor?" Kadın ona gülümsedi.

"Buradayız çünkü Lucía Albaycín *cuadro*'nun Lizbon'da çalışmak için bir sözleşmesi var," diye ekledi Meñique aceleyle, sözleşmeyi hızla getiren José'ye başıyla işaret ederek. Genç gardiyan Lucía'ya baktı, tanıdık gelmişti.

"Filminizi gördüm," dedi Lucía'ya bakarken yüzü kızararak.

"*Gracias*, señor. Lucía zarif bir reverans yaptı.

"Öyleyse geçmenize izin vereceğim, ama diğerleri geri dönmek zorunda kalacak.

"Ama senyor, gitaristlerim, dansçılarımla ve şarkıcılarımla olmadan nasıl gösteri yapabilirim? Lucía *cuadro*'yu alkışladı. "Sinyor'a nasıl çaldığımızı gösterin!

Koltuklarının altından gitarlarını kapalı José, Sebastian ve Meñique, Juana şarkı söylerken hemen çalmaya başladılar.

"Gördünüz mü? Sınır muhafızına geri döndü. 'Lizbon'daki Teatro da Trindade bizi bekliyor! O harika şehri nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim? Ama hayır. Lucía başını salladı. 'Arkadaşlarımla birlikte İspanya'ya dönmeliyim. Onlarsız gidemem. Şoför, geri dön.

Lucía koltuğuna doğru yürümeye başlarken Bernardo motoru çalıştırdı.

"Tamam, tamam, geçmenize izin vereceğim. Güvenlik görevlisi terini sildi. kaş. "Ama sizi dün gelmiş olarak kayıtlara geçireceğim, yoksa patronumla başım derde girecek.

"Oh! Sinyor! Lucía arkasını döndü ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi, sonra da uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok nazıksınız. Size teşekkür ediyoruz, Portekiz size teşekkür ediyor ve bu haftaki gösteri için bilet almak üzere sahne kapısına gelmelisiniz.

"Annemi getirebilir miyim?" diye sordu güvenlik görevlisi.

"Filminizi çok sevdi. "Evet! Bütün aileni getir.

Genç adam yüzü kızararak otobüsü terk etti ve Bernardo kapıları kapattı.

"Sür, Bernardo!" diye mırıldandı Meñique, armalı şapka takan başka bir sınır muhafızının yeni arkadaşlarına yaklaşıp el sallayarak onları geçirdiğini görünce. Sınırın beş ya da altı kilometre ötesinde Bernardo otobüsü bir tarlaya sürdü ve keskin bir sola dönerek küçük bir çiftlik evinin önünde durdu. Fernanda onunla ilgilenmek için ayağa kalktığı anda direksiyonun üzerine yığıldı.

'Bernardo artık yettiğini ve daha fazla süremeyeceğini söylüyor. Bu gece burada dinleneceğiz.'

"Hasta mı? Meñique endişeyle sordu.

"Hayır, bana bu kadar heyecan için çok yaşlı olduğunu söylüyor," diye yanıtladı Fernanda. "Burası neresi? Lucía doğrulup etrafına bakındı, biraz sersemlemişti.

"Kuzenimizin evi," diye onayladı Fernanda.

Herkes otobüsten inerken uykulu orta yaşlı bir adam, karısı ve çocukları ön kapıda belirdi ve hala flamenko kıyafetleri içinde olan kadınlara şaşkınlıkla baktılar. Bernardo adama durumu açıkladı

Kuzen ve saat neredeyse sabahın biri olmasına rağmen, kısa süre sonra tüm şirket çiftliğinin arka tarafında oturmuş taze ekmek, peynir ve ağaçlardan yeni toplanmış zeytinlerden oluşan bir yemek yiyordu.

"Parti gibi geliyor ama öyle olmadığını biliyorum," diye mırıldandı Lucía kimseye belli etmeden. Şirketin geri kalanı yemeğini bitirirken o da bir sigara yaktı. José de sessizdi, şüphesiz hâlâ değerli pesetalarının kaybını kabullenmeye çalışıyordu.

Sonunda *cuadro* açık bir alanda küçük bir ateşin etrafındaki battaniyelere yerleşti, Lucía Meñique'in kollarında yatıyor ve üzerindeki siyah gökyüzündeki parlak yıldızlara bakıyordu.

"Burada, dün gece Madrid'de olanların sadece kötü bir rüya olduğuna inanabilirsin," diye iç geçirdi Lucía. "Her şey tamamen aynı.

"O zaman bir gün geri dönebilmek için dua edelim.

'Dönemezsek, Fernanda'nın kuzenleriyle çiftlikte yaşarız, ben de zeytin toplarken dans ederim. Bir şekilde buraya gelmeyi başardık.

"Başardık. Meñique başını salladı.

"Chilly hariç hepsi, tabii ki. Lucia dudağını ısırıldı. "Onu tekrar görecekmiz?" "Bunu söyleyemem. Tek yapabileceğimiz onu ve Rosalba'yı dualar."

"Peki İspanya'ya ne olacağını düşünüyorsun, Meñique?"

"Sadece Tanrı bilir, *küçük hanım*.

'Tüm ülkeye yayılacak mı? Eğer yayılırsa, annemi ve kardeşlerimi oradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Onları geride bırakamam.

"Günleri birer birer ele alalım, olur mu? Onun saçlarını okşadı ve tepesinden öptü. '*Buenas noches*, Lucía.'

*

Ertesi gün öğleden sonra Lizbon'a vardıklarında uzun yolculuktan dolayı yorgun ve bitkin bir haldeydiler.

'Kalacak bir yer bulmalıyız. Senyor Geraldo'nun domuz gibi koktuğunu görmeye gidemem,' dedi Lucía. "Lizbon'daki en iyi otel hangisi?" diye sordu, annesi Portekizli olduğu için buradaki her şey hakkında bilgi sahibi olan Bernardo'ya.

"Avenida Palace.

'O zaman orada kalacağız,' dedi.

"Lucía, hiç paramız yok," diye hatırlattı José ona.

'Bu yüzden temizlenmeli, sonra da gidip bizi kiralayan adamı görmeliyim. Maaşımıza karşılık bize borç vermeli.

José gözlerini devirdi, ama on dakika sonra otobüs büyük bir otelin önünde durdu, heybetli ön kapıları şık kırmızı üniformalı iki kapıcı tarafından kuşatılmıştı.

"Burada bekleyin, ben içeri gireceğim. Meñique aceleyle onu takip ederken Lucía aşağı indi. Kapıcıların yanından geçip mermer zeminli lobiden resepsiyona doğru yürüdü.

"Ben Lucía Albaycín," diye açıkladı şaşkın resepsiyon görevlisine. 'Ben ve *cuadro*'m Teatro da Trindade'de sahne almak için buradayız ve

birkaç oda.'

Kadın kirli flamenko elbisesi içindeki sokak çocuğuna şöyle bir baktı ve hemen müdürü çağırdı.

"Resepsiyonda çingeneler var," diye mırıldanarak müdürü resepsiyona yönlendirdi.

Müdür belaya hazır bir şekilde Lucía'ya doğru yürüdü, sonra bir iki adım attı ve hemen gülümsedi.

"Lucía Albaycín, sanırım?"

'Sı, señor, bu Allah'ın belası ülkede birilerinin beni tanımasına sevindim sadece.

'Sizi burada ağırlamak bir onurdur. Filminizi üç kez izledim,' diye açıkladı müdür. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

On beş dakika sonra şirket bir dizi lüks odaya yerleştirildi. Lucía'ya bir süit verilmişti. Etrafta dans ederek meyve kâsesinden elma ve portakal, banyodan iki kül tablası ve bir kalıp sabun çaldı, sonra da çıkarken yanında götürmek üzere bunları bir dolaba sakladı.

Şirketin geri kalanı odasında toplandığında, 'Yemek yemeliyiz,' diye ilan etti. 'Portekizce sardalyayı anlayabiliyorsanız benim için menüden sipariş verin, ben de banyo yapayım.

"Umarım Geraldo bize borç vermeye hazırdır; bu odalar Kral Alfonso'nun fidyesine mal olmuş olmalı," diye mırıldandı José barda bulunduğu şişeden konyak içerken.

Oda servisi geldiğinde, süitin zeminine oturdular ve aç bir şekilde parmaklarıyla yediler. Fernanda ve Bernardo - akıcı bir şekilde Portekizli - flamenko elbisesi küvette ıslanırken Lucía'ya toplantı için giyecek bir şeyler bulmaya gönderilmişti.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Meñique'e bir saat sonra, Fernanda'nın yerel bir mağazanın çocuk reyonunda bulunduğu kırmızı benekli elbisenin içinde dönerken.

"Çok güzel. Gülümsedi ve onu öptü. "Seninle geleyim mi?"

"Hayır, yalnız gitmem daha iyi," dedi Lucía kapıya doğru yürürken.

Lucía, Bernardo'nun koruması ve gerekirse tercümanı olmasıyla birlikte emprezaryonun ofisini buldu. Resepsiyon görevlisi dışarıda olduğunda ısrar etti ama Lucía doğruca içeri girdi.

"Geraldo," dedi zarif bir ortak masasının arkasında oturan adama doğru yürürken. "Ben buradayım!"

Ağır bıyıklı adam evrak işlerinden başını kaldırıp Lucía'yı inceledi. Sonunda tanıdı ve endişeli resepsiyon görevlisini el sallayarak odadan çıkardı.

"Sinyorita Albaycín, sizinle şahsen tanışmak ne güzel," dedi fena olmayan bir İspanyolca ile.

"Ve siz, senyor.

"Lütfen oturun ve kötü İspanyolcamı bağışlayın. Bu babanız mı?" diye sordu, yanında nöbetçi gibi duran Bernardo'yu göstererek.

"Hayır, onu tercüme etmesi için getirdim ama görüyorum ki gerek yok. Lucía elini buyurgan bir tavırla Bernardo'ya doğru salladı. "Teşekkür ederim, artık dışarıda bekleyebilirsiniz. Peki, sahneye çıkacağım tiyatro nerede?"

"I . . ." Sanki bir rüyada ortaya çıkmış gibi ona baktı. "Sizi burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız, senyor," diye gülümsedi Lucía, karşısındaki sandalyeye oturarak. "Neden şaşırdınız?"

"Madrid tabii ki ... Milliyetçi saldırı ... Gelebileceğinizi düşünmemiştim. Dün gece burada açılış yapacaktınız.

"Bunu biliyorum, senyor, ama tahmin edersiniz ki ayrılmak biraz zor oldu. ülke. Şu anda buradayız ve önemli olan da bu. Ayağa kalktığımız kıyafetlerle geldik. Paramız askerler tarafından alındı, bu yüzden sizden konaklama için maaşlarımıza karşılık bize borç vermenizi istemek zorundayım.

"Pekala" -sahne sahibi alnını sildi- 'birkaç gün önce neler olduğunu duyduğumda, sizden hiçbir şey duymadığım için gelmeyeceğinizi düşünmüştüm. Bu yüzden,' - boğazını temizledi - 'müsait olan başka bir şirketi işe aldım. . . müsait olan başka bir şirketle anlaştım. Dün gece açılış yaptılar ve duyduğuma göre başarılı olmuşlar.

'O zaman onlar adına sevindim, bayım, ama şimdi onları işten çıkarmak zorunda kalacaksınız, değil *mi*? Söz verdiğimiz gibi buradayız.'

"Sinyorita, anlıyorum, ama geç kaldınız ve ben de ... şey, sözleşmenizi iptal ettim.

Lucía ona kaşlarını çatı. "Sinyor, belki de çeviri zorluğu nedeniyle sizi tam olarak anlamıyorum. Herhalde sözleşmemizi iptal ettiğinizi söylemediniz?"

'Korkarım öyle söyledim, Senyorita Albaycín. Dün gece tiyatronun boş kalmasına izin veremezdik. Bu kadar uzun bir yoldan geldiğiniz için üzgünüm, ancak sözleşmede teknik prova için zamanında gelmeniz öngörülüyordu ve

yapmadınız.' Ayağa kalktı ve bir dosya dolabına gitti, karıştırdı ve bir belge çıkardı. "İşte. Masanın üzerinden uzattı.

Lucía sayfadaki anlamsız sözcüklere baktı. Konuşmadan önce Meñique'in ona öğrettiği gibi derin bir nefes aldı.

"Sinyor, benim kim olduğumu biliyor musunuz?

"Biliyorum, senyorita, ve bu çok talihsiz-

'Bu "talihsizlik" değil! Bu bir felaket. Tiyatronuzda sahne almak üzere Lizbon'a gelebilmek için neler yaptığımızı biliyor musunuz?

"Hayır, senyorita, ama sadece tahmin edebiliyorum ve cesaretinizi selamlıyorum.

"Sinyorita," Lucía ayağa kalktı, minik yumruklarını deri kaplı masanın üzerine koydu ve öne doğru eğilerek gözlerinin onunkilerden sadece birkaç santimetre uzakta olmasını sağladı. 'Sözleşmemizi yerine getirmek için hayatlarımızı riske attık. Sahip olduğumuz her şey ordu tarafından elimizden alındı ve siz orada, büyük rahat koltuğunuzda oturmuş bana sözleşmemizin iptal edildiğini mi söylüyorsunuz?

'Özür dilerim, senyorita. Lütfen İspanya'dan gelen haberlerin iyi olmadığını anlayın.

'Ve lütfen bizi yabancı bir ülkede beş parasız, işsiz bıraktığınızı anlayın senyorita!

Adam ona baktı ve omuz silkti. "Yapabileceğim bir şey yok.

Lucía yumruklarını masaya vurdu. "Öyle olsun! Adamdan öyle bir hızla uzaklaştı ki, uzun saçlarının dalları adamın yüzüne çarptı. Kapıya doğru yürüdü, sonra durakladı ve geri döndü.

"Bugün bana yaptıkların için pişman olacaksın. Parmağıyla onu işaret etti. "Sizi lanetliyorum, senyor, sizi lanetliyorum!

Kadın giderken, imparator istemsizce ürperdi ve masasının üzerinde duran konyak sürahisine uzandı.

*

Otele döndüklerinde, kasa hırsız Sebastian'a ceplerinden çaldığı tüm pesetaları boşaltması talimatı verildi, Bernardo'ya onları buraya getirdiği için ödedikleri para da çıkarıldı.

"Her oda için ne kadar?" diye sordu Meñique Lucía'ya.

"Müdür söylemedi. Benim bir film yıldızı olduğuma ve o kadar zengin olduğuma inanıyor ki bilmeme gerek yok. Hah!"

Meñique resepsiyon masasının arkasındaki tarife panosundan fiyatları öğrenmeye gönderildi. Başını sallayarak geri döndü.

'Küçük odalardan birinin masrafını karşılayacak kadar paramız var. Bir gece için.

"O zaman geri kalanını kazanmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Lucía. "Meñique, aşağıda barda bir şeyler içmek için bana eşlik eder misin?"

"Lucía, böyle bir yerde içki içecek paramız yok.

'Merak etmeyin, para ödemeyeceğiz. Sadece makyajımı tazeleyeceğim ve gideceğiz.

Alt kattaki büyük ve şık bar tıklım tıklımdı. Meñique isteksizce ikisine de içki ısmarlarken Lucía'nın gözleri odayı taradı ve bar taburelerine yaslanarak kadehini kaldırdı. "Bize, *querido*, ve mucizevi kaçışımıza. Kendi bardağını onunkiyile tokuşturdu. "Şimdi rahatlamaya çalış ve eğleniyormuş gibi görün," diye ekledi sıkılmış dişlerinin arasından.

Burada ne işimiz var? Bu savurganlığı karşılayamayız Lucía ve ...!

'Lizbon'un büyükleri ve iyileri bu bara gelmeli. Birileri beni tanıyacak ve bize yardım edecek.

Sanki bir işaretmiş gibi, arkasında derin bir erkek sesi çınladı. 'Señorita Lucía Albaycín! Gerçekten siz misiniz?

Lucía döndü ve belli belirsiz tanıdık gelen adamın gözlerinin içine baktı.

"Evet, senyor, benim. Lucía elini bir kraliçe edasıyla adama uzattı. "Daha önce tanışmış mıydık?

"Hayır, benim adım Manuel Matos ve kardeşim Antonio Triana sizi tanıyor sanırım.

'Antonio! Elbette, ne harika bir dansçıdır. Bir keresinde onunla Barselona'da sahneye çıkmıştım. O nasıl?"

'İspanya'dan haber bekliyorum. Orada işlerin zor olduğuna inanıyorum.

'Evet, ama gördüğünüz gibi, buraya sağ salım gelemeyecek kadar zor değil.

'O zaman aramızda olmanız kardeşimin güvenliği için bana umut veriyor. Burada Lizbon'da gösteri mi yapıyorsunuz?

'Sözleşmemiz vardı, evet, ama mekâna baktık ve uygun bulmadık.

"Gerçekten mi? Yani, devam mı edeceksiniz? Paris'e belki?"

'Belki, ama ben ve şirket Lizbon'u çok hoş buluyoruz. Ve tabii ki otel,' Lucía minik elini barın etrafında dolaştırdı, 'çok

"Kaldığımız süre boyunca harika bir şekilde ağırlandık.

"Sizi Café Arcadio'daki arkadaşlarımla tanıştırmalıyım. Gitmeden önce sizi sahnede görmek isteyen pek çok kişi var.

"Eğer zamanımız olursa, senyor, bunu yapmayı çok isteriz.

"O zaman yarın sizi oraya götüreceğim. Akşam yedide uygun olur mu?"

"Sığdırabilir miyiz?" Gözleri Meñique'e takıldı.

"İsterseniz yoğun ajandamızda yer bulabileceğimize eminim, senyor," diye cevap verdi sıkıca.

"Gelmeliyiz Agustín," dedi Lucía kararlılıkla, kendi adını kullanmaya özen göstererek, "eski bir dosta iyilik olsun diye. Saat yedide geleceğiz, tamam mı?"

"Arkadaşlarıma haber veririm.

"Şimdi, bizi bağışlayın ama bir akşam yemeği randevumuz var, bayım. Lucia kadehini boşalttı ve ayağa kalktı.

"Elbette. O halde yarın görüşürüz," dedi Manuel, Meñique Lucía'yı bardan çıkarken takip etmeden önce başıyla selam vererek.

"Nereye gidiyoruz? Otelden çıkıp kaldırım boyunca yürümeye başladıklarında Meñique ona sordu.

"Akşam yemeği randevumuza tabii ki. Lucía binanın sonuna gelene kadar yürümeye devam etti, sonra Meñique'i otelin yan tarafındaki ara sokağa yönlendirdi. "Eminim içeri girip gizlice odamıza çıkmak için kullanabileceğimiz bir personel girişi vardır," diye ekledi.

Meñique onun elini tuttu, onu durmaya zorladı ve arkalarındaki duvarın taşına yapıştırdı.

"Lucía Albaycín, sen imkânsızsın!

Sonra onu öptü.

25

Ertesi akşam, Lucía'nın süitindeki küveti yıkanmak için kullandıktan sonra kokuşmuş kostümleriyle, *cuadro* Lizbon sokaklarından Café Arcadio'ya doğru yürüdü. Lizbon'un ihtişamı Madrid'inkiyle yarışıyordu ve Café Arcadio, muhteşem art nouveau cephesiyle müşterilerinin zenginliğini hemen belli ediyordu. Manuel, tertemiz siyah takım elbisesi ve papyonuyla dışarıda onları bekliyordu.

"Gelebildiniz!" dedi Lucía'yı kucaklayarak.

'Sí, señor, ama daha sonra başka bir yerde dans etmemiz istendiği için uzun süre kalamayız. İçeri gelebilir miyiz?'

'Elbette, ama ...'

"Bir sorun mu var, senyor? Meñique adamın suskunluğunu fark etmişti.

"Müdür, görünüşe göre flamenko hayranı değil.

"Yani *gitanoları* sevmiyor mu? Lucía ona doğru döndü. "O zaman onunla ben konuşurum.

Lucía Manuel'in yanından geçip kafenin kapısını açtı. İçerideki hava duman ve gevezelikle doluydu, Lucía masaların arasından arka taraftaki bara doğru ilerlerken bu sesler kesildi.

"Müdür nerede?" diye sordu arkada içki dolduran bir garsona. onu.

'I . . .' Garson, *gitanoların* geri kalanı kalabalıklaştırken endişeyle baktı. Lucía'nın etrafında. "Gidip onu bulacağım.

"Lucía, yapma, dans edebileceğin başka yerler de var! Meñique onu uyardı. "İstenmediğimiz yerde gösteri yapmayacağız.

"Etrafına bak, Meñique," diye fısıldadı Lucía nefesinin altından, işaret ederek

küçük bir baş hareketiyle arkasındaki masalarda oturan konukları selamladı.

"Bunlar zengin paralılar ve paralarına ihtiyacımız var.

Müdür ortaya çıktı, sanki bir kavgaya hazırmış gibi kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

'Sinyor, ben Lucía Albaycín ve *cuadro*'mla birlikte kafenizde dans etmeye geldim. Senyor Matos' - Lucía Manuel'i işaret etti - 'bana yaratıcı sanatlar konusunda eğitimli birçok müşteriniz olduğunu ve "Zanaatımızı takdir ediyor.

'Olabilir ama benim kafemde hiç çingene sahne almadı. Ayrıca size ödeyecek param da yok.

"Yani senyor, bize ödeme yapmak istemediğinizi söylüyorsunuz, çünkü giydiğiniz takım elbiseden ve müşterilerinizin giyim tarzından iyi yaşadığınız anlaşılıyor.

'Sinyorita Albaycín, cevabım hayır. Şimdi lütfen, ben polisi aramadan önce sizden ve grubunuzdan kafeyi sakın bir şekilde terk etmenizi rica ediyorum.

"Sinyor, mükemmel İspanyolcanızdan bizden biri olduğunuzu anlıyorum, değil mi?" "Ben Madridliyim, evet.

"Peki ülkemizde neler olduğunu biliyor musunuz? Peki Lizbon'da size gösteri yapmak için ne yaptık?

'Sorunları duydum elbette, ama gelmenizi ben istemedim.

..'

'O zaman müşterilere beni dans ederken görmek isteyip istemediklerini soracağım. Ve onlara kendi ülkemizden nasıl sürgüne zorlandığımızı anlatacağım, sadece içimizden biri tarafından kovulmak için! Lucía ondan uzaklaştı ve yakındaki bir masadan bir sandalye kaptı. Meñique'in omzunu kullanarak kendini masanın üzerine attı ve ellerini gürültülü bir şekilde birbirine vurdu. Ayakları sandalyeye vurmaya başladığında ve el çırpmaya devam ettiğinde, Lucía masaya adım attığında oda sessizliğe büründü, masadakiler hızla

Ayaklarının sürekli vuruşları onları uçurmadan önce bardaklarını yerden aldı.

"¡Olé!" diye bağırdı.

"¡Olé!" diye tekrarladı *cuadro*'su ve seyircilerin tek tük üyeleri.

"Şimdi, *baylar* ve bayanlar, müdür sizin için dans etmemizi istemiyor. Yine de İspanya'dan geldik, sevgili vatanımızdan kaçmak için hayatımızı tehlikeye attık ve yanımızda ayağa kalktığımızdan başka bir şeyimiz yok.

Manuel, Lucía'nın sözlerini Portekizceye çevirdi.

"Peki, beni ve arkadaşlarımı sizin için dans ettirecek misiniz? Seyircileri gözden geçirdi.

Masalardan birinden "*Sim!*" diye bir yanıt geldi.

"*Sim!*" diye bağırdı başka bir masa, ta ki tüm bar onunla birlikte olana kadar. "*Gracias*. O halde başlayalım.

Cuadro'ya yer açmak için masalar temizlenirken, müdür *Lucía*'yı kenara çekti.

"Size ödeme yapmayacağım, senyorita.

"Bu gece bedava dans ediyoruz senyor, ama yarın" - *Lucía* onu cılız kaburgalarının arasından dürttü - "bana ödeme yapmak için yalvaracaksın.

*

Meñique, *Lucía*'nın sabahın üçünde otelin bulabildiği tek yiyecek olan ekmek ve eti yiyip bitirmesini izledi. Kendisi sadece bu geceki performansın değil, son birkaç günün travmasının da etkisiyle yorgunluktan düşerken, *Lucía* etkilenmemiş görünüyordu; yere oturmuş, bu geceki zaferlerini anlatarak topluluğu eğlendiriyordu.

Bunu nasıl yapıyor? diye sordu kendi kendine. Çok kırılgan görünüyordu, ama vücudu ona verdiği cezaya dayanabilecek gibiydi ve zihni ve duyguları her şeyin etrafına kapanan çelik bir tuzak gibiydi. Bu talihsiz olay, onun her yeni günü kucaklamak için yeniden uyanmasını sağladı.

"Yani! Artık burada kalabiliriz! *Lucía* bir çocuk gibi ellerini çırpı. 'Ve kendimize yeni kostümler alabiliriz. Yarın uygun bir kumaş bulmalıyız, sonra da bir terzi.

"Belki daha ucuz bir otel bulabiliriz, belki de hepimiz için bir daire..." diye mırıldandı José.

"Baba, endişelenmeyi bırak. Dün, ödeyecek paramız olmayan odaları tuttuğumuz için otel tarafından hapse atılabıldık. Bu gece biz yüzlerce kişi tarafından alkışlandı. Söz veriyorum, bu haber yayılacak. *Lucía* babasının yanına gitti ve ona sarıldı. "Bir konyak daha ister misin, baba?

"Kutlayabilirsin, ama ben yatmaya gidiyorum. Meñique *Lucía*'ya doğru yürüdü ve onu şık siyah saçlarının tepesinden öptü.

*

Görünen o ki *Lucía*'nın Portekizlilerin kalbinde yer edinme konusundaki güveni boşa çıkmamıştı. Haftalar geçtikçe *Café Arcadio*'nun önündeki kalabalık artıyor, yüzlerce kişi içeri girip *La Candela* fenomenini görmek için can atıyordu. Neredeyse, sanki yeni bir

meydan okuyan Lucía, performansının vahşetini ve tutkusunu ikiye katladı. Bunun yanı sıra, büyük komşu ülkenin özünün iç savaşıla dize getirilişini izlemenin acısı, Lucía'nın performansının coşkusunu daha da artırdı. flamenko için halk. Yine de, Lucía'nın kamusal kişiliği burada özlemini duyduğu büyük zirvelere ulaştıkça, özel benliği giderek daha ıssız hale geldi. Her sabah, süitteki yatağında uzanırken Meñique İspanya'dan gelen haberleri okudu ve Lizbon'un barlarında fısıldananları ona anlattırdı.

"En büyük şairimiz Lorca'yı Granada'da öldürdüler," dedi Meñique acı acı. 'Ülkemizi yok etmek için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklar.

'¡Dios mío! Granada'ya ulaştılar! Mamá'ya ne olacak? Kardeşlerime?! Ben burada bir kraliçe gibi otururken, belki de açlıktan ölüyorlardır, hatta ölmüşlerdir! Belki de Bernardo'yu aramalıyım, beni otobüsüyle Granada'ya götürmesini istemeliyim. . '

'Lucía, İspanya kaos içinde. Geri dönemezsin,' dedi Meñique ona yüzüncü kez.

'Ama onları orada öylece bırakamam! Annem çocukları için her şeyini feda etti! Belki Pamplona'da işler farklıdır ama Sacromonte'de aile her şeydir.

'Elbette annen senin sorumluluğunda değil, *küçük hanım*? O babanın.'

'Babamın sadece paraya ve konyak şişesinin boynuna taptığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ne annemin, ne benim, ne de kardeşlerimin sorumluluğunu üstlendi. Onlar için ne yapabiliriz?' Lucía hassas ellerini sıkarken

Gözlerinde yaşlar belirdi. "Yüksek mevkilerde birçok *payo* arkadaşın var.

'Yüksek mevkilerdeydiler Lucía, ama kim bilir ne kadar uzaktalar. Şimdiye kadar düşmüş müydü?

'Eminim onlara yazabilirsin? Ailemin buraya seyahat edebilmesi için gerekli belgeleri nasıl alabileceğimizi öğrenebilir misin? Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var. Eğer yardım etmezseniz, o zaman İspanya'ya dönüp onlara kendim yardım etmeliyim.

'Hayır, bu çok tehlikeli, *küçük hanım*. Salazar İspanya'da Franco'yu destekliyor ve burada her yerde Milliyetçi casuslar var. Eğer fısıldaşırken bile yakalanırsak-'

'Kim bu Salazar? Bizi gözetlemeye nasıl cüret eder! Lucía bağırdı.

'O Portekiz Başbakanı, Lucía. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun?

'Sadece gitarın eşlik ediyorsa, *aşkım*,' diye yanıtladı dürüstçe.

*

Ertesi Pazar, o akşam acele etmesi gereken bir gösteri olmadığı ve Lucía'nın yalvarmalarından bitkin düştüğü için Meñique Manuel Matos'un arabasını ödünç aldı ve İspanya sınırına doğru geri döndü. Portekiz'e geleli bir aydan fazla olmuştu ve tek umudu İspanya'dan geçtikleri gece sığındıkları çiftlik evinin yerini hatırlayabilmesiydi. Bernardo ve Fernanda Lizbon'dan ayrılmadan önce, Bernardo ona İspanya'ya dönmeyeceklerini söylemişti. Bunun yerine, Bernardo'nun ima ettiğine göre, Birinci Dünya Savaşı sırasında uzun süredir kaçakçılık yaptığı ortakları olan çiftlikteki akrabalarıyla birlikte savaşa katılacaklardı.

Lucía ona, "Ona söyle, gitmesi ve gerekli memurlara rüşvet vermesi neye mal olursa olsun, biz ödeyeceğiz," demişti.

Birkaç saat sonra ve çukurlu yollarda birkaç başarısız yolculuktan sonra Meñique küçük bir çiftlik evinin önüne geldi. İçini rahatlatan şey, burayı tanımış olmasıydı.

"Şimdi, hâlâ burada olmaları için dua etmeliyim," dedi kendi kendine arabadan inip kapıyı çalmaya giderken. Tanıdık bir figür kapıyı açtı.

'Fernanda! Tanrı'ya şükür! Meñique nefes aldı.

"Ne oldu? Lucía hasta mı?"

'Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Bernardo evde mi?' 'Evet, pasta yiyoruz. Gelin, senyor.'

Meñique oturdu ve Bernardo ile kuzeninin savaştan harap olmuş anavatanlarından Portekiz'e geçen yolculardan duydukları korkunç haberleri anlatmalarını dinledi.

'Orada kaos var. Milliyetçiler Badajoz'daki sınırı ele geçirdiğinden beri geri dönmedim. Orası çok tehlikeli.

"O zaman bize yardım edemeyebilirsiniz.

"Neye ihtiyacın var? Fernanda dirseğiyle Bernardo'yu dürttü. "Unutma, tiyatrodaki arkadaşlarımız sayesinde zamanında kaçabildik.

'Lucía, ailesinin İspanya'yı terk etmesine yardım etmenin bir yolunu bulamazsam, onları bulmaya kendisinin gideceğini söyledi. Ve hepimiz biliyoruz ki, Lucía Lucía olduğu için, bu boş bir tehdit değil. Ne gerekiyorsa ödemeyi teklif etti.

Bernardo kuzeni Ricardo'ya baktı, o da başını salladı. "Şu anda bizim için bile çok riskli.

"İkiniz ve İspanya'daki bağlantılarınız arasında bir yol olmalı, değil mi?" diye yalvardı Fernanda. "Düşünsene, söz konusu olan annemiz Bernardo olsaydı, ona yardım etmek için her şeyi yapardın.

"Bazen ölmemi istediğini düşünüyorum, kadın," diye karşılık verdi Bernardo.

'Onlara belgeleri verebiliriz,' dedi Ricardo, 'ama sorun Granada'nın kendisi. Sivil Muhafızlar ve Kara Manga arasında yüzlerce vatandaşı öldürüyorlar. Bir adamı sokağa çıkarıp çocuklarının önünde durduğu yerde vurmaktan çekinmiyorlar. Şehir

"Hapishane dolup taşıyor ve kimse güvende değil, bayım.

"Şehir hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Meñique ona baktı.

"Daha bir hafta önce Granada'dan buraya, çiftliğe gelen bir akrabamız var.

"Sınır kapalıysa nasıl kaçtı?

"Kamyonların arkasına saklandı ve Faro yakınlarında karşıya geçti. "O zaman bir yolu var," dedi Meñique.

"Her zaman bir yol vardır, senyor," diye karşı çıktı Ricardo, "ama acımasız olmak gerekirse, şehre ulaşırsak bile Senyorita Albaycín'in ailesini canlı bulup bulamayacağımızı bilemeyiz. Onun halkının - Sacromonte halkının - bildiğiniz gibi normal sivillerden bile daha az dostu var.

'Biliyorum, senyor, ama aynı şekilde buna alışkınlar. Lucía annesinin hayatta olduğuna inanıyor ve içgüdüleri normalde doğru. Belki de ailenin sınırı geçmek için ihtiyaç duyabileceği belgeleri edinmeye bakabilir ve bize yardım etmeye hazır olup olmadığınızı düşünebilirsiniz. Meñique, Lucía'nın babasının saklandığı yerden çaldığı bir deste escudoyu çıkardı. "Yolculuğu yapıp yapamayacağınızı öğrenmek için bekleyeceğim. Meñique banknot yığınının üstündeki bir kartı gösterdi. "Cevabınızla birlikte bana bir telgraf gönderin.

"Elimizden geleni yapacağız, senyor," dedi Bernardo, ağır para çuvalına, sonra da kız kardeşi ve kuzenine bakarak. "Şimdilik hoşça kalın.

Üç gün sonra, Meñique bir telgraf aldı.

AYRILMADAN ÖNCE YAKINDA BİZİ ZİYARETE GELECEĞİZ STOP BERNARDO STOP

*

Lucía hem grubun geri kalanına hem de mest olmuş seyircilerinin önünde endişesinden hiçbir şey belli etmiyordu. Ama geceleri Meñique ile yalnızken Günler geçip de Bernardo'dan bir haber gelmeyince, korunmaya muhtaç bir çocuk gibi onun kucağına kıvrılırdı.

'Ne zaman haber alacağız? Geçen her gün en kötüsünden korkuyorum.

"Unutma. Meñique çenesini ona doğru kaldırdı. 'Bu zor hayatta biz Yeryüzünde liderlik, sahip olduğumuz tek şey umut.

'Evet, biliyorum ve inanmalıyım. *Te amo*, sevgilim.'

Meñique, Lucía kollarında uykuya dalarken saçlarını okşadı ve belki de şu anki tek nimetin Lucía'nın en savunmasız olduğu an olduğunu düşündü; onunla tanıştığından beri ilk kez, dile getirilemeyen ve onları birbirine bağlayan gizli bir korkuyu paylaştıklarını hissetti. Daha önce hiç ona sahip olduğunu hissetmişti - şimdi kollarında yatarken var olan birliktelik duygusunu hissetmişti. Ve en azından bunun için minnettardı.

*

Altı hafta sonra, 1936 sonbaharında fırtınalı bir günde bir kapıcı sütlerinin kapısını çaldı.

'Sinyor, aşağıda sizi bekleyen misafirleriniz var. Müdür hemen yukarı gelmelerini öneriyor. Kapıcı yutkundü, utanmış görünüyordu.

"Elbette," diye yanıtladı Meñique, hamala zahmeti için bir bahşiş uzatarak. "Onları bekliyoruz.

Kapıyı kapattı ve saat öğleden sonra ikiyi geçmesine rağmen hâlâ uyumakta olan Lucía'yı uyandırmaya gitti. Dün gece dört kez sahneye çıkmışlardı ve sabah beşe kadar eve dönmemişlerdi.

"*Pequeña*, ziyaretçilerimiz var.

Lucía hemen kendine geldi ve Meñique'in yüz ifadesini gözlemledi. "Onlar mı?

"Bilmiyorum, isimlerini vermedi ama ...

"*Dios mío*, lütfen Mamá olsun, Bernardo bize onun öldüğünü söylemek için gelmesin...

Beş dakika sonra Lucía bir pantolon ve bir bluz giymişti.

Tam oturma odasına girdiği sırada kapı çalındı. "Siz mi cevap vermek istersiniz, yoksa ben mi? Meñique ona sordu.

"Sen hayır, ben ... evet. Başını salladı, kapıya doğru yürürken küçük elleri endişeyle yumruk haline gelmişti.

Meñique onun derin bir nefes alıp kapıyı açarken haç çıkarmasını izledi. Birkaç saniye sonra Lucía iskelet bir kadınla elinde gitar tutan genç bir adamı içeri sokup kapıyı arkasından sıkıca kapatırken bir sevinç çığlığı duydu.

'Annem *burada*! O burada! Kardeşim Pepe de burada!

"Hoş geldiniz. Meñique ayağa kalktı ve onlara doğru yürüdü. "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim, Sinyora Albaycín?

Meñique, María'nın vücudunun nasıl titrediğini gördü. Ayakta kalmaya devam etti. Çok daha sağlıklı görünen çocuk ona utangaç bir gülümseme verdi.

'Bir ziyafet sipariş etmeliyiz! Annem bana aylardır doğru dürüst bir yemek yemediğini söyledi,' dedi Lucía annesini bir sandalyeye götürüp oturmasına yardım ederken. 'Ne yemek istersin anne? Aklına ne gelirse, senin için getirebilirim. Lucía diz çöktü ve kuşa benzeyen ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Meñique kadının sersemlemiş olduğunu, gözlerinin lüks odanın içinde endişeyle gezindiğini gördü.

"Herhangi bir şey" -Maria boğazındaki kısıklığı temizledi- "herhangi bir şey olur, Lucía. Belki ekmek. Ve su.

"Menüdeki her şeyi sipariş edeceğim! Lucía açıkladı.

"Hayır, gerçekten, sadece biraz ekmek.

Lucía bir komiyi çağırıp ona istedikleri her şeyin listesini verirken Meñique Lucía'nın annesini ve Lucía'nın en küçük kardeşi olduğunu tahmin ettiği çocuğu inceledi. Onun José'nin oğlu olduğuna hiç şüphe yoktu - babasının tıpatıp aynısıydı. Gitarını sanki altınmış gibi, ona ait olan tek şeymiş gibi kucaklamıştı, ki muhtemelen öyleydi.

Maria'nın göz kapakları sandalyesinde otururken sarkmış, tanık oldukları tüm dehşetin üzerine bir perde çekmişti.

"Yemek siparişi verildi," dedi Lucía, odaya geri dönüp annesinin uyuduğunu görünce. "Pepe, korkunç bir yolculuk muydu?

"Hayır," dedi çocuk, "daha önce hiç motorlu bir arabaya binmemiştim, o yüzden eğlenceliydi.

"Yol boyunca herhangi bir sorun yaşadın mı? Meñique ona sordu.

"Sadece bir kez durdurulduk. Şoför Bernardo *polise* bir sürü peseta verdi ve onlar da bize yol verdi. Pepe gülümsedi. 'Gerçi silahları vardı ve

ateş etmeye hazırды.'

"Bernardo mu polis mi?

"İkisi de," dedi, ince yüzünde kocaman gözleri vardı.

"Pepe . . . Lucía yanına gidip diz çöktü, annesini rahatsız etmemek için fısıldayarak konuştu. 'Eduardo ve Carlos nerede? Neden seninle gelmediler?

"Kardeşlerimin nerede olduğunu bilmiyorum. Carlos birkaç hafta önce şehre mobilya dükkanına gitti ve bir daha geri dönmedi, sonra Eduardo onu bulmaya gitti ve o da ortadan kayboldu. Pepe omuz silkti.

'Peki ya eşleri ve çocukları? Onlar neden sizinle gelmedi?

'Hiçbiri kocalarına ve babalarına ne olduğunu öğrenmeden gitmezdi.

Lucía döndü ve konuşurken Maria'nın gözlerinin artık açık olduğunu gördü. "Onları ikna etmeye çalıştım ama reddettiler.

"Belki Eduardo ve Carlos bulunduğunda seni takip ederler.

"Eğer bulunurlarsa. Maria derin bir iç çekti. "Yüzlerce adam

"Granada'da kayıp Lucía, hem *payolar* hem de *gitanolar*. Maria titreyen elini kalbine götürdü. "Üç oğlumu o şehirde kaybettim... Sesi sanki kelimeleri söyleyecek enerjisi ya da cesareti yokmuş gibi kesildi. "Ramón da gitti. Portakal bahçesine gitti ve geri dönmedi . . .'

"*Dios mío*," diye mırıldandı Meñique nefesinin altından ve istavroz çıkardı. İspanya'da yaşanan trajediyi, çok şey kaybetmiş ve acı çekmiş birinden dinlemek, hiçbir gazete haberinin yapamayacağı şekilde onu evine getirdi. Lucía

açıkça ağlıyordu.

"Anne. Annesine doğru yürüdü ve kollarını ince omuzlarına doladı. "En azından şimdi sen ve Pepe güvendesiniz.

"Annem önce gelmeyeceğini söyledi," dedi Pepe, "ama ben onu orada yalnız bırakmayacağımı söyledim, o da benim için geldi.

"Pepe'nin ölümünü de vicdanıma yük edemezdim," diye iç geçirdi Maria.

"Sacromonte'de ölebilirdi. Yiyecek yoktu... hiçbir şey yoktu, Lucía.

"Artık var anne ve çok yakında gelecek, yiyebildiğin kadar.

"*Teşekkürler* Lucía, ama belki önce dinlenebileceğim bir yatak vardır?" "Benimkini almalısın. Gel, sana yardım edeyim.

Meñique, Lucía'nın annesini yarı yarıya yatak odasına taşımasını izledi. Pepe'ye baktı. "Bir konyak iyi giderdi. Ya sen?"

'Hayır, senyor, annem evimizde alkolü yasaklıyor. Ve ben sadece on üç yaşındayım. "Bağışlayın, daha büyük tahmin etmiştim. Meñique, Pepe'ye bir kadeh içki doldururken gülümsedi. sürahiden bir yudum aldı. "Çok cesurmuşsunuz gibi görünüyor," dedi konyağı geri devirirken.

'Ben değil, senyor. Sivil Muhafızlar sokağımıza gelip gençleri zorla götürmek istediklerinde, annem beni ahırda samanların altına sakladı. Beni bulamadılar, onun yerine katırı aldılar.

"Anlıyorum.

Meñique kendini yine gülümserken buldu. Bu çocuğu sevmiştii; çok genç olmasına rağmen, sakın tavrı ve kuru mizah anlayışı son birkaç yıkıcı ve tehlikeli ay boyunca onu terk etmemiştii. "O zaman şanslıymışsın.

"Annem *gitano* olmanın tek iyi yanının bu olduğunu söyledi; resmi makamlarda doğumuma dair bir kayıt yokmuş.

"Doğru, doğru," diye onayladı Meñique. "Biraz çalışıyor musun?" Çocuğun hâlâ elinde tuttuğu gitarı gösterdi.

'Evet, senyor, ama sizin gibi değil - kayıtlarınızı dinledim. Ya da babam. Annem bana onun en iyisi olduğunu söyledi. O burada mı? Onunla hiç tanışmadım, görüyorsunuz, ve tanışmak istiyorum.

"Sanırım otelde bir yerlerde, evet, ama dün gece çok geç saatlere kadar çaldık. Muhtemelen hâlâ uyuyordur," diye cevap verdi Meñique, Lucía'yla konuşana kadar biraz zaman kazanmak istiyordu. José'nin tüm ısrarlarına rağmen

Maria'nın en küçük oğlunu babasını sevecek ve ona saygı duyacak şekilde yetiştirdiği aşikârdı. Sadece bunun acısı bile gözlerini yaşartmaya yetmişti. Ayağa kalktı ve kendine bir konyak daha doldurdu.

kapı çalındı ve oda servisi geldi.

"¡Dios mío! Pepe'nin gözleri yemek dolu iki arabayı görünce açıldı. "Bu İspanya Kralı için bir ziyafet!

Lucía odaya girdi, burun delikleri yemek kokusuyla titriyordu.

'Annem uyuyor, bu yüzden ona daha sonra bir şeyler ayıralım. Ben gidip *cuadro*'nun geri kalanını uyandıracağım ve onlara bu harika haberi vereceğim.

"Evet, sen de babana biricik oğlu Pepe'nin burada olduğunu ve onunla ilk kez tanışacağı için heyecanlı olduğunu söylemelisin. Meñique'in gözlerinde Lucía'ya bir uyarı parladı ve Lucía bunu okudu.

"Elbette. Eminim o da seninle tanıştığı için heyecanlanacaktır, Pepe.

Lucia süitten çıktı ve yumuşak halılarla kaplı koridorlardan babasının odasına doğru yürüdü. Kapıyı çalmaya zahmet etmedi ve doğruca içeri girdi. Oda sigara dumanı ve alkol kokuyordu. José derin bir uykundaydı, burnundan soluyan bir domuz gibi horluyordu.

"Uyan baba, sana bir sürprizim var," diye bağırdı kulağına. "Baba! Lucía onu sarstı ama o sadece inledi, bunun üzerine Lucía lavaboya gidip bir fincana su doldurdu ve yüzüne çarptı.

José küfretti ama hemen kendine geldi.

"Ne oldu?" dedi dik durmaya çalışırken.

"Baba, sana bir şey söylemem gerek. Lucía yatağının kenarına oturdu ve ellerini tuttu. "Bernardo'yu kuzeniyle birlikte annemi Granada'dan kurtarması için gönderdim. Ve o geldi! Tam burada, süitimde! Şimdi uyuyor, ama kötü haberler getiriyor-"

"Dur! José onu durdurmak için elini kaldırdı. "Annenin burada, Lizbon'da olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet.

"Neden?!"

'Çünkü eğer İspanya'da kalsaydı, ölmüş olacaktı! Birimizin onu kurtarmak için bir şeyler yapması gerekiyordu - Eduardo ve Carlos, Granada'daki binlerce kişiyle birlikte kayıp. Üzgünüm baba ama döşeme tahtalarının altında sakladığın parayı onları kurtarmak için kullandım.

José akşamdan kalma halinden kurtulmak ve kızının söylediklerini anlamaya başlamak için elinden geleni yaparak ona baktı.

"Eduardo ve Carlos öldü mü?"

'Öyle olmamasını ummalıyız, ama annem son birkaç haftadır görülmediklerini söylüyor. Dinle baba, benden önce bilmen gereken bir şey daha var.

seni onu görmeye götüreceğim.'

"Lucía! José onun sözlerini durdurmak için elini kaldırdı. 'Benden nefret ettiğini anlamıyor musun? Seninle Barselona'ya gitmek için onu terk ettim. Beni görürse muhtemelen çıplak yumruklarıyla bana saldıracak. Belki de en iyisi burada kalmam. José çarşafı koruyucu bir şekilde çenesine kadar çekti.

'Hayır, baba, sana "saldırmaz". Senden nefret etmiyor; nedenini anlayamasam da seni hâlâ seviyor, ama,' diye devam etti Lucía, 'seninle konuşmak istediğim konu bu değil.

"Annenin Lizbon'a gelmesinden daha kötü bir şey mi var?"

Lucía babasının yüzüne tokat atmamak için kendini zor tuttu. Kendisi için yaptıklarına rağmen, ailevi sorumluluklarını kabul etmemesi onu üzmüş ve

onu çok sinirlendirmişti. "Baba,
Pepe de burada. "Peki Pepe
kim?

"Senin en küçük oğlun. Sen benimle Barselona'ya gitmek için ayrıldığında,
annem çoktan ona hamileydi.

José şaşkınlıkla ona baktı. 'Sanırım hâlâ uyuyorum ve bunların hepsi kötü
bir rüya! Annem Barselona'da beni görmeye geldiğinde hamile olduğundan
bahsetmemişti.

"Bilmiyordun-

"Belki de çocuk benden değildir.

Lucía kontrolünün son kalıntılarını da kaybederken, bir avucun deride
sertçe gezinme sesi odada yankılandı.

'Bu ne *cüret* baba? Karını ve çocuklarının annesini böyle terk etmek ve
sonra da saygısızlık etmek! Sen bir utanç kaynağısın! Lucía öfkeden
titriyordu - hiçbir *gitano* kızı babasına saygısızlık etmese de, artık yeterdi.
"Sen . ." dedi, parmağını onun burnuna yaklaştırarak, "sana söylediklerimi
dinlesen iyi olur. Annem oğlunu çok iyi yetiştirmiş.

Sizinle hiç tanışmamış olsa da babasına sevgi ve saygı duyuyor. Babasının
yatağını paylaşan "teyzeler" ya da konyak şişesine olan aşkı hakkında hiçbir
şey bilmiyor, sadece babasının ünlü bir gitarist olduğunu ve onlara bakmak
için ailesinden uzakta olması gerektiğini biliyor.

"*Mierda!* Para için mi burada, öyle mi?"

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyor musun, yoksa aptal mısın?
Lucía şimdi ona bağıırıyordu. 'Sırf aklın ve kalbin
Bu, anneminkilerin de yılan olduğu anlamına gelmez. Aşağıdaki çocuk,
kendisini görmekten en az seni görmekten duyduğu heyecan kadar heyecan
duyacak bir babayla karşılaşacağına inanıyor.

'Bir şeyi unutuyorsun Lucía. Kimse bana bir oğlum olduğunu söylemedi.
Bu benim suçum mu?"

"Neden hiç yanlış yapmıyorsun?! Hayatta her şey hep *başkasının* suçu,
değil mi? Lucía ona tükürdü. 'Aileni terk ettiğini çok iyi biliyorsun - annemi
hayatımdan çıkardın, bana gönderdiği doğum günü hediyelerini bile
vermedin! Onu on yıldan fazla görmedim! Görüştüğümde de sana Pepe'den
bahsetmemem için bana yemin ettirdi. Neyse' - çaresizlik içinde başını salladı
- 'söyleyebileceğim başka bir şey yok. Sen nasıl istersen öyle yap, ama Mamá
ve Pepe burada kalacaklar.

Lucía damarlarındaki kanın cızırdadığını hissederek odadan çıktı.
Koridordaki pencereye gitti, pencereyi kırarak açtı ve biraz

derin nefesler aldı. Süitine dönecek kadar sakinleştğinde, içeriden gelen gitar sesleriyle kapıyı açtı. Meñique, Pepe ile çalıyordu, ikisi de kendi dünyalarında kaybolmuşlardı. Bu manzara onu sakinleştirdi ve gülümsetti. Babası oğluna karşı gerektiği gibi davranamasa bile, belki Meñique bu boşluğu doldurabilirdi.

'*Dios mío*,' diye nefes aldı Meñique ikisi çalmayı bitirdiğinde. 'Lucía, Pepe babasının yeteneğini miras almış! *Cuadro*'muza yeni bir üye katıldı!

"O daha on üç yaşında Meñique," diye hatırlattı Lucía ona.

"Ve sen dansa başladığında daha da küçüktün, Lucía.

"*Teşekkürler*, senyor. Pepe utangaç bir ifadeyle Meñique'e baktı. "Ama ben sadece düğünlerde ve bayramlarda ailemin ve komşularımın önünde oynadım.

"Bir zamanlar hepimizin yaptığı gibi," diye çocuğu rahatlattı Meñique.

"Sana yardım edeceğim ve eminim baban da edecektir.

"Uyandı mı Lucía? Pepe umutla sordu.

'Evet, giyiniyor ve birazdan sizi görmek için burada olacak. O da sizinle tanışacağı için heyecanlı. Belki beklerken banyo yapmak istersiniz? Lucía önerdi. Pepe'nin yıkanmamış vücudunun bayat kokusu odaya sinmişti.

"Banyo mu? Burada bir fiçı mı var?" Pepe şaşkınlıkla lüks süitin etrafına bakındı.

"Su dolabı ve musluklardan doldurduğunuz bir küveti olan bir oda var.

"Asla! Pepe'nin gözleri inançsızlıkla açıldı. "Görebilir miyim?

"Elbette görebilirsin. Lucía ona elini uzattı. "Benimle gel.

Meñique onların gidişini izlerken Lucía'nın çok yönlü kişiliği üzerine bir kez daha düşündü. Pepe'ye karşı neredeyse anaç davranıyordu, annesini ve kardeşini kurtarmak için bir servet ödemişti ...

Sonraki yirmi dakika boyunca oturma odasında dalgın dalgın dolaştı. Lucía'nın sözlerini tekrarlayarak, "Aile her şeydir," diye iç geçirdi. O anda anne ve oğlunun gelişinin sıkı sıkıya bağlı oldukları gruba zarar verip vermeyeceğini merak etti. Süitin kapısı belli belirsiz çalındı.

"Benim, José," dedi arkasından bir ses.

Meñique kapıyı açmaya giderken, "Sanırım bunu öğrenmek üzereyim," diye mırıldandı. '*Hola*, José. Çok şık görünüyorsun.

"Sahip olduğumu bilmediğim oğlumu karşılamaya geldim," dedi boğuk bir fısıltıyla, eşikte durup endişeyle süitin içine bakarak.

"Öylesiniz, evet.

'Peki ya karım? O nerede?

"Hâlâ uyuyor. Yolculuk onu çok yordu. İçeri gel, José. Lucía, Pepe'yi ilk banyosuna götürdü.

"Nasıl biri?

"İyi bir çocuk, annesi tarafından iyi yetiştirilmiş ve yetenekli bir gitarist.

"Onun kesinlikle benim olduğunu mu düşünüyorsun? José otururken fısıldadı, sonra tekrar ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

"Onu gördüğünüzde bu kararı kendiniz verebilirsiniz. 'Diğer oğullarım - Eduardo ve Carlos . . . Lucía bana onların kayıp.' José bir elini alnına götürdü. 'Ne şoklarla dolu bir sabah. Sanırım biraz konyak alacağım.

"İçmesen daha iyi," diye tavsiye etti Meñique. "Önümüzdeki birkaç saat içinde tüm aklına ihtiyacın olacak.

"Evet, haklısın, ama ...

O anda Lucía ve çocuk banyodan çıktılar. Pepe yeni bir gömlek ve pantolon giymişti.

"Senin giysilerinden bazılarını ödünç almış Meñique, gerçi pantolonun çok kısa," diye çocuğa takıldı. 'Baban gibi uzun boylusun. Ve işte burada! Lucía gözlerini José'ye dikerek ilan etti. "Baba, gel ve her zaman tanışmayı arzuladığın oğluna merhaba de.

'I . . .' José'nin gözleri genç adamın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi, onu içine çekti ve Lucía'nın doğruyu söylediğini fark etti. Gözleri yaşlarla doldu. "Oğlum benim! Tıpkı benim senin yaşındaykenki halime benziyorsun. Buraya gel evladım ve seni kucaklamama izin ver.

"Baba . . . Pepe tereddütle ona doğru yürüdü. José kollarını açtı ve genç adamı kendine çekti, sonra açıkça ağlamaya başladı.

'Bunca yıl, buna inanamıyorum! İnanamıyorum.

Lucía kendi kucağına ihtiyacı olan Meñique'in yanına gitti. José'nin tepkisinin yeterince samimi görünmesi onu yüreklendirmişti.

Sonra Lucía'nın yatak odasının kapısı açıldı ve María ortaya çıktı. Kocasını ve oğlunu izliyordu, kendi gözyaşları çoktan gözlerine dolmuştu. Lucía onun bakışlarını yakaladı ve başını salladı.

"Bak burada kim var, baba," dedi.

José dönüp karısını gördü, ince yüzünde kocaman ve korku dolu kara gözleri vardı.

"María.

'Evet, José. Eminim kızımızın bizi Granada'dan kurtararak benim ve oğlumuzun hayatını kurtardığını duymuşsundur.

"Duydum. José, azarlanmayı bekleyen dayak yemiş bir köpek gibi başı eğik, yavaşça ona doğru yürüdü. Yarım metre ötede durdu ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak gözlerini onunkilere dikti. Meñique sessizliği bozana kadar sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

'Eminim ikinizin de konuşacak çok şeyi vardır. Neden sizi rahat bırakıp gidip Pepe'yi *cuadro*'nun geri kalanıyla tanıştırmıyoruz?

"Evet!" Lucía Meñique'in önerisinin üzerine atladı. 'Gel Pepe, Juana Teyzenle henüz tanışmadın. Ne kadar uzun boylu olduğunu görünce çok şaşıracak.

Pepe'nin gözleri kararlılıkla anne ve babasına dikildiğinde Lucía elini uzattı - genç hayatında onları ilk kez bir arada görüyordu. Elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti, Meñique de onu takip etti. 'Biz Sonra görüşürüz,' dedi annesi ve babasına. "Ve sonra yeniden bir araya gelişimizi birlikte kutlayacağız. José'ye son bir bakış atarak Pepe ve Meñique'i odadan dışarı çıkardı.

*

"Peki, ne dedi anne?" diye fısıldadı Lucía, süitinin zemininde birlikte oturup Lucía'nın daha önce sipariş ettiği yemeği bitirirlerken.

"Özür diledi. María bir parça ekmek koparıırken omuz silkti. "Peki senin cevabın?

"Kabul ettim. Başka ne yapabilirdim ki? Pepe'nin yeterince hayali yıkıldı - onun hatırı için bir başkasını daha yıkmayacağım. José'ye de böyle söyledim. Ve bildiğin gibi,' María sesini daha da alçalttı, 'ben de aldatılmaktan masum değilim.

'Hayır, anne, bu yanlış. Kocan seni ve çocuklarını on dört yıl boyunca terk etti! Ramón sana yardım etmek için oradaydı.

'Evet, Lucía, ama ben evli bir kadınlım ve öyleydim. Belki de direnmeliydim...'

'Hayır, babamla ben ayrıldığımızda seni hayatta tutan oydu. Suçluluk hissetmemelisin.

"Ramón Pepe'ye bir oğul gibi davrandı. Onu çok sevdi - kendi oğluymuş gibi büyüttü ...' María cesaret etti.

"Annelerini kaybettikten sonra kızlarına yaptığın gibi, hatırladın mı? Lucía sinirli bir şekilde yere vurdu. 'Neden kötü insanlar asla suçluluk hissetmez ya da neden oldukları acıların sorumluluğunu üstlenmezler? Bütün 'Baban kötü bir adam değil Lucía, sadece zayıf biri.' "Yanlış bir şey yapmamış iyi insanlar kendilerini cezalandırmaya devam mı ediyor?

'Hala onun davranışları için bahaneler üretiyorsun!

'Hayır, sadece onun kim olduğunu anlıyorum. Onun için yeterli değildim ve hepsi bu.

Lucía konuşmaya devam etmenin anlamsız olduğunu fark etti. "Yani, arkadaş mısınız?

"Ah, evet. Maria başını salladı. "Baban bana geçmişi unutup yeniden başlayıp başlayamayacağımızı sordu.

"Peki sen ne dedin?

"Geçmişi unutabileceğimizi ama "yeniden başlamak" için enerjim olmadığını söyledim. Bazı şeyler vardır ki asla geri döndürülemez.

"Ne gibi?

Maria küçük bir parça ekmek ısırdı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Onun yatağını bir daha paylaşmayacağım. Onun "paylaşma" anlayışı benimkinden farklı ve o öyle biri olduğu için, o öyle olduğuna inansa bile bunun sürmeyeceğini biliyorum. O acıyı tekrar yaşayamam. Anlıyor musun?

"Evet, anne.

"Sana seni sevdiğini, onun için tek kişi olduğunu söyleyen kişinin Meñique olduğunu ve sonra işine geldiğinde aynı şeyi başkalarına da söylediğini fark ettiğini hayal etmeye çalış. Maria bir çaba gösterdi Yutkundu, midesi o kadar büzülmüştü ki, herhangi bir yiyeceği sindirmek için çaba harcıyordu.

"Gece uyurken onun *taşaklarını* keserdim," dedi Lucía. 'Eminim yapardın, *querida*, ama sen ben değilsin ve ben buna katlandım. tekrar tekrar aşağılanma.'

'Belki babam değişmiştir. Erkekler yaşlandıkça değişir. Yemin ederim Sacromonte'ye seni ziyarete geldiğimden beri onun yanında bir kadın görmedim.

"Şey ... Ekmek aşağı inerken Maria yüzünü buruşturdu. "Bu da bir şeydir herhalde. Merak etme Lucía, hiç kimse için olmasa bile Pepe'nin iyiliği için yeniden bir araya geleceğimiz konusunda anlaştık. Herkesten önce o bizim aşkımıza inanmalı.

"Onu hâlâ seviyor musun, anne?"

"O benim hayatımın aşkı ve her zaman da öyle kalacak, ama bu bir daha aptal yerine konulabileceğim anlamına gelmiyor. Yaşlandım ve kalbimin neye tahammül edip neye edemeyeceğini öğrendim. Bu yüzden Juana ile yatacağım."

"Hayır, anne! Kendine ait bir odan olacak. Şimdi resepsiyona gidip bunu ayarlayacağım."

"*Teşekkürler*, Lucía. Maria elini kızının elinin üzerine koydu. "Aramızda gerçek bir kavuşma olmasını istemenin çok doğal olduğunu biliyorum, ama bu şekilde olamaz."

"Anlıyorum anne, elbette anlıyorum. Belki ileride, değil mi?"

"Asla asla dememeyi öğrendim, *querida mía*. Maria zayıfça gülümsedi. 'Şimdilik sadece güvende olduğum ve Pepe'nin sonunda babasıyla tanışacağı için mutluyum. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Lucía."

"Ve bu gece, anne, yıllar sonra ilk kez beni dans ederken göreceksin!"

"Göreceğim, ama belki de gidip biraz dinlenmeliyim ki bunu takdir etmeye hazır olayım."

"Ama ben seni alışverişe götürecektim! Sana yeni bir elbise alacaktım."

Maria masadan kalkarken zayıf bir sesle, "Yarın," dedi. "Yarın yeni bir elbisem olacak."

*

Lucía, ziyafetten arta kalanlarla birlikte süitte yalnız kaldıklarında Meñique'e, "Annemin hasta olmasından endişeleniyorum," dedi.

"Lucía, bence çok fazla şey bekliyorsun. Annen hasta değil, sadece aylarca aç kaldığı için zayıf düşmüş durumda."

"Kocasını yıllar sonra ilk kez görüyor."

"Umarım haklısınızdır. Onu güçlü kılmak için elimizden geleni yapmalıyız. Burada olmaktan mutlu görüldüğünden emin değilim."

"Lucía . . ." Meñique acı kahvesinden bir yudum aldı. "İki oğlunu terk etmekle, bir oğlunu terk etmek arasında bir karar vermenin nasıl bir şey olduğunu hiçbirimiz bilemeyiz."

bir başkasını kurtarmak için. Buraya Pepe için geldi, kendisi için değil."

"Evet, ama umarım o da burada olmaktan biraz memnundur. Şimdi alışverişe gitmeli ve anneme bu gece giymesi için bir elbise seçmeliyim. Onun güzel görünmesini istiyorum. Benimle gelir misin?"

Meñique her zaman yaptığı gibi, bu geceki gösteriden önce çok ihtiyacı olan siestadan vazgeçmek zorunda kalacağını bilerek kabul etti."

Süitten ayrılırken Lucía'nın duygusal olgunluk düzeyini ve anne ve babasını yeniden bir araya getirme isteğinin, en başta ayrılmalarına neden olduğu için duyduğu yersiz suçluluk duygusundan kurtulma arzusundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını da merak etti.

*

Maria, Café Arcadio'daki şık içkicilerin konuşmalarını dinledi. Ne dediklerini anlamasa da, giydikleri kıyafetlerden ve içtikleri pahalı alkolden bu *payoların* çok zengin olduklarını biliyordu. Daha önce hiçbir zaman bir *payo'yu* geçmekten başka bir şey yapmamıştı.

Ama bu gece işte buradaydı, en az diğerleri kadar şık bir elbisenin içinde oturuyordu.

Saçları Juana'nın kendisi için tasarladığı çekici bir tarzda başında toplanmıştı.

Hepsi de kızını görmek için buradaydı: Lucía Albaycín, Sacromonte'li küçük *gitana*. Başka bir ülkedeki *payoların* kalbini ve aklını fethettiğini düşünmek! Bunu kabullenmek çok zordu.

"Sanki bir rüyadaymışım gibi hissediyorum! Pepe kendisine ısmarlanan biradan bir yudum alıp kafenin etrafına göz gezdirirken onun düşüncelerini yankıladı. 'Giriş kuyruğu gittikçe uzuyor. Gerçekten burada olabilir miyiz, Mamá?

Portekizce *payos*?

"Yapabiliriz ve bizi kurtardığı için kız kardeşinize teşekkür ederiz," dedi Maria.

'Ve babama,' diye ekledi Pepe. "Yetkililere rüşvet vermek ve belgelerimizi almak için gereken parayı sağladığını söyledi bana.

"Ve tabii ki ona da," diye onayladı María ince bir gülümsemeyle. Sanki bir işaretmiş gibi, José yanlarında belirdi.

"Beş dakika içinde başlıyoruz. Gözleri María'nın vücudunu taradı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun. On beş yaşından beri neredeyse hiç değişmemişsin.

"*Gracias*. María gözlerini indirdi, onun yorumlarını görmezden gelmek için kendini zorladı.

"Şimdi hazırlanmalıyım. José bir selam verdi. "Ama Lucía henüz gelmedi.

"Geldi María, ama her gece içeri giremeyenlerle konuşmak için dışarı çıkıyor," diye açıkladı José, sonra da kafenin arka tarafında toplanmış olan *cuadro*'nun diğer üyelerinin yanına doğru yürüdü.

"Lucía çok ünlü, *değil mi* anne?

"Çok," diye onayladı Maria oğluyla aynı şaşkınlıkla. Geri kalanlar *cuadro* seyircilerin çılgın tezahüratları ve alkışları arasında yerlerini aldı. José ve Meñique ısınmaya başladılar ve María, Pepe'nin zevkle gülümsediğini gördü.

"Babam çok yetenekli, değil mi? Belki Meñique'ten bile daha iyi.

María oğluna baktı ve gözlerindeki mutlak hayranlığı gözlemledi. Tekrar ağlamak istedi. "Evet, öyle, tıpkı senin gibi.

Pepe birasından bir yudum daha almak üzereyken Maria şişeyi sertçe elinden aldı.

'Hayır, *canım*. Alkol parmaklar için kötüdür.'

'Gerçekten mi? O zaman neden babamı öğle yemeğinde içerken gördüm?

Çünkü becerilerini çoktan öğrendi. Şimdi gösteriyi izleyin.

José ve Meñique birkaç dakika daha doğaçlama yaptıktan sonra José'nin parmakları aniden durdu.

"Peki ama La Candela nerede?" Seyirciler nefeslerini tutmuşken odanın etrafına bakındı. "O burada değil ve onsuz başlayamayız.

"Ben buradayım," dedi bir ses kafenin girişinden.

Lucía'nın sesini duyan tüm seyirciler dönüp alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Lucía kalabalığın arasından geçerken elini kaldırarak onları susturdu, flamenko elbisesinin uzun kuyruğu - ki uzunluğu arkasında bir yılan gibi takip ediyordu. Sahneye geldi ve bileğini ustalıkla oynatarak onu itaat altına aldı.

"¡Arriba!

"¡Olé!" diye tezahürat yaptı seyirciler.

"Şimdi başlayabiliriz. Lucía hareket etmeye başladığında José gitarını bir güzel tıngırdattı.

Odadaki diğer herkesle birlikte María da orada öylece oturuyordu. O kadar ateş ve tutku dolu bir yaratıktı ki onu kendi kızı olarak tanımakta güçlük çekiyordu.

Nasıl da ilerlemişsin querida mía, diye düşündü seyircilerin coşkulu alkışlarını dinlerken ve onlara katılarak ayakta alkışlarken. *Tek kelimeyle muhteşemsiniz.*

José de performansında yepyeni bir seviye keşfetmiş gibiydi. O akşam kızının ritmine ayak uydurdu ve ne zaman kızının ayaklarının kontrolü ele almasına izin vermesi gerektiğini çok iyi biliyor gibiydi.

"Kardeşim, o inanılmaz! Lucía performansını tamamlarken Pepe fısıldadı *alegrías* ve tüm kafe ayağa kalkarak bir tekrar talep etti.

Onları susturmak için ellerini kullandı.

"*Evet*, size bir bis vereceğim ama önce özel konuğum sahneye çıkarsa. Gel Pepe," diye seslendi Lucía, kafedeki tüm gözler çocuğun üzerine çevrilmişti.

"Yapamam, anne! Pepe panikledi. "Yeterince iyi değilim!

María, Lucía'nın getirmesi için ısrar ettiği gitarına uzandı. "Git, ablana katıl, Pepe.

Pepe titreyerek sahneye doğru ilerledi. Meñique ayağa kalktı ve kibarca Pepe'ye sandalyesini uzattı. Çocuk, kulağına fısıldayan babasının yanına oturdu.

"*Sinyorlar ve sinyorlar*, size José ve Pepe'yi - baba ve oğul - ilk kez birlikte çalarken takdim edebilir miyim? Lucía kendini ve trenini sahnenin kenarına sürüklerken anons etti.

Pepe gitarını yerine yerleştirirken, José uzanıp oğlunun omzunu tuttu, sonra başıyla onu selamladı ve çalmaya başladı. Birkaç saniye sonra Pepe de babasının parmaklarını izleyerek ve ritmi dinleyerek belli belirsiz katıldı. Pepe sinirlerini yenmeye çalışırken María nefesini tuttu ve sonunda gözleri kapanıp omuzları gevşediğinde María'nınki de gevşedi. José'nin aniden çalmayı bırakmasını izledi, Pepe'nin tek başına devam edecek özgüvene sahip olduğunu anladı. Tıpkı Lucía'nın yaptığı gibi, kendi dünyasında kaybolmuştu. Pepe'nin parmakları teller üzerinde hızlı ve çevik örümcekler gibi hareket ediyordu. Solosu büyük alkış aldı, ardından Meñique, José ve Lucía ona katılarak performansı seyirciyi ayağa kaldıran ve daha fazlası için bağırta parlak bir kreşendoya getirdi.

José ayağa kalktı, oğlunu ayağa kaldırdı ve ona sarıldı. Onları durduramayan Maria, gözyaşlarının yüzünden serbestçe akmasına izin verdi.

Lizbon

Ağustos 1938, iki yıl sonra

José, Lucía ve Meñique ile birlikte sütlerinde otururken, "Buenos Aires'te konser vermemiz için bir teklif aldım," diye duyurdu.

"Orası La Argentinita'nın doğduğu yer değil mi? Lucía babasına sordu.

"Arjantin'de doğdu, evet.

"Peki Arjantin nerede? Amerika Birleşik Devletleri'nde mi?" "Hayır,

Güney Amerika'da - isterseniz İspanyol Amerika'sında. Meñique

Lucía'nın şaşkın coğrafyası karşısında gözlerini

devirdi. "Orada İspanyolca mı konuşuyorlar?

'Evet, tabii ki hayır diyeceğiz,' dedi José.

"Neden? Lucía gözlerini kıstı. 'İki yıldır Portekiz'deyiz ve farklı bir dil konuşan bir ülkede sürgün olmaktan bıktım. Buenos Aires'te ne konuşulduğunu anlayabileceğim.

herkes söylüyor! Baba, ben gitmek istiyorum.

"Gitmeyeceğiz Lucía," dedi José kararlı bir

şekilde. "Neden?!"

"Oraya gitmek için bir gemiye binmemiz ve günlerce denizde kalmamız gerekiyor.

Senin de çok iyi bildiğin gibi, *querida*, hiçbir *gitano* suyu geçip hikayeyi anlatacak kadar yaşayamaz,' diye yanıtladı José ciddiyetle.

'Lütfen, yine o eski batıl inanç olmasın! Sacromonte'den ayrılıp Darro nehrini geçtiğimde ve köprüden yürüyerek

Alhambra mı? Yüzlerce kişiydik baba ve hiçbirimiz yeryüzünü terk etmedik.

Arka planda sessizce oturmuş, Lucía'nın yeni flamenko elbisesine bir fıfır diken María düşündü.

'Darro nehri yüzlerce yıldır bize kucak açtı. Karşıya geçtiğimiz yer birkaç metre genişliğinde, haftalarca üzerinde yaşamamız gereken bir okyanus değil! Ayrıca

...

"Neyin dışında, baba?" diye sordu Lucía.

'Burada, Lizbon'da başarılıyız. İstedğimiz her şeye sahibiz. Buenos Aires'te tanınmıyorsun Lucía ve her şeye yeniden başlamanız gerekecek.

"Bütün hayatımızı bunu yaparak geçirmedik mi, baba?" "La Argentinita orada kraliçe. . . !

Ondan korkuyor musun? Korkmuyorum! Burada sıkıldım ve çok para kazanıyor olsak da, neler yapabileceğimi görmesi gereken yeni ülkeler var. Lucía Meñique'e döndü. "Katılıyor musun?" diye sordu ona.

"Bunun ilginç bir fırsat olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı diplomatik bir şekilde.

"Bundan daha fazlası. Lucía ona meydan okuyan bir bakış attı ve ayağa kalktı. "Olması gereken bu. Orada olacağımı telgrafla bildirebilirsiniz. Benimle gelmek isteyip istememek size kalmış.

Annesi, babası ve Meñique birbirlerine endişeyle bakarken Lucía odadan çıktı.

'Her şey bu kadar iyiiken buradan ayrılmak delilik,' dedi José. 'Ülkemize dönmese de, Portekiz'de yakınımızda iyi bir hayat yaşıyoruz.

"Var, evet," diye kabul etti Meñique, "ama Avrupa'daki daha geniş siyasi durum beni endişelendirmeye başladı. Burada güvencesiz bir hayat yaşıyoruz José - ben

Lucía'nın ünü tüm gözleri küçük *cuadro*'muzun üzerine çekmiş olsa da, bizi muhbirlerden korumak için elimden geleni yaptım. Salazar'ın *polisi* ne zaman biz *gitanolardan* bıkip bizi öldürölmek üzere İspanya'ya geri mi gönderecek? Ve Adolf Hitler ne zaman Fransa ve İngiltere'yi topyekûn savaşa sokacak kadar düşmanlaştıracak-'

'*Hombre*, çok fazla gazete okuyorsun ve gecelerini *payo yoldaşlarınla* konuşarak geçiriyorsun,' dedi José küçümseyerek. 'Hiçbir şey yok Okyanusları aşmaktan daha tehlikeli; bizi ölüme sürüklemeye çalışıyorsunuz!

'José, büyük bir saygıyla söylüyorum, ben sadece hepimiz için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum. Portekiz'den ayrılmamız gerektiğine dair güçlü bir his var içimde, hazır durum iyiiken ve sınırlar açıkken. Meñique Maria'ya döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Maria ona minnetle gülümsedi. Fikrinin sorulması pek sık rastlanan bir şey değildi. Doğru kelimeleri aradı. 'Kızımın yeteneğini gösterme konusundaki açlığının asla yatışmayacağını düşünüyorum. O hâlâ genç ve daha yüksek dağlara tırmanmak istiyor. Hepimizin bir zamanlar yaptığı gibi. Maria José'ye bir bakış fırlattı. 'Halkın görmek istediğı kişi o, bizim işimizi sağlayan kişi o.'

günlük ekmek. Ve hepimiz bu konuda ne hissedersen hissedelim, onun yeni ülkeler fethetme iştahını tatmin etmeliyiz. Maria özür dilercesine omuz silkti, sonra gözlerini tekrar dikişine çevirdi.

"Çok mantıklı konuşuyorsun, karıcığım," dedi José sonunda. "Sence de öyle değil mi Agustín?"

"Evet," diye cevap verdi José, María'nın aynı fikirde olmasıyla rahatlamıştı ama onun halkın görmek istediği kişinin Lucía olduğu yönündeki doğru ama incitici yorumundan dolayı öfkelenmişti. 'Ve eğer yanıldığımı anlarsak, Portekiz'e geri dönecek gemiler var. Ya da şansımız yaver giderse bir gün İspanya'ya.

"O halde oyum geçersiz sayıldı. José iç çekti. "Yine de *cuadro*'nun geri kalanının bizi takip edip etmeyeceğini bilmiyorum.

"Elbette takip edecekler. María'nın iğnesi onlara bakarken durakladı. "Lucía olmadan bir hiç olduklarını biliyorlar.

Ama o biz olmadan bir hiç olduğunu biliyor mu? Meñique düşündü.

*

'*¡Dios mío!* Bunu neden yaptık? Lucía, Meñique'in kendisi için koyduğu kovaya kusmak için yatağın kenarına doğru eğilirken inledi. "Okyanusta neden bu kadar çok su var?"

"Eminim yakında daha iyi olacaksın, *küçük hanım*.

"Hayır. Lucía bedenini yatağa geri sürükledi ve gemi sağa doğru sallanırken karyolanın kenarlarına tutundu. 'Kıyıya ulaşmadan öleceğim, buna eminim. Köpekbalkıları bedenimi yiyecek ve gelmeyi istediğim için bu benim suçum olacak.

Monte Pascoal bir hafta önce Lizbon limanından ayrıldığından beri *cuadro* içinde deniz tutmayan tek kişi olan Meñique, "Eğer bir şey yemezsen, akşam yemeklerini pek iyi yiyemeyecekler," diye yorum yaptı. 'Şimdi burayı temizlemesi için bir kamarot bulacağım. Size başka bir şey getireyim mi?" dedi kapıyı açarken.

Kapı arkasından kapanırken, 'Bir nişan yüzüğü harika olurdu,' diye seslendi.

*

"Bu akşam kaptanın masasında yemek yiyeceğiz," diye ilan etti Lucía üç gün sonra, saçlarını toplayıp önceki hastalığının solgunluğunu hâlâ belli eden yanaklarına biraz allık sürerken.

"Yeterince iyi misin, *küçük hanım*? Meñique sordu.

'Elbette! Kaptan özellikle beni istedi ve onu hayal kırıklığına uğratamam, yoksa bu gemiyi karaya oturtabilir,' dedi, en ufak bir ironi olmadan. "Şimdi gel.

Kaptanın masasındaki akşam yemeği hoş bir olaydı. Kaptan hepsine güzel şaraplar ikram etti ve garsonlar sadece Meñique'in yiyebildiği yemekleri peş peşe getirdiler. José onun yanına oturmuş, flamenko müziğinin büyük bir meraklısı olan kaptanla hararetli bir şekilde konuşuyordu.

"İngiltere'den gelen haberleri duymuşsunuzdur?" dedi kaptan. 'Başbakan Bay Chamberlain, "zamanımız için barış" sözü verdi - kesinlikle Hitler'i hizaya getiriyor.

"Görüyorsun *ya hombre*," dedi José, Meñique'in omzuna vurarak, "barış! Bu sefil denize girmeye hiç gerek yokmuş! Oh, İspanya'yı nasıl da özledim..."

"Ah, dostum," dedi kaptan eğilip José'nin bardağına biraz konyak doldururken. "Buenos Aires ve Arjantin'in ihtişamını bir kez gördüğünüzde, asla ayrılmak istemeyeceksiniz.

*

"Az önce annemin kulübesine gittim ama boştu! Lucía ertesi gün sevinçle açıkladı.

"Ne olmuş yani? Geminin herhangi bir yerinde olabilir.

"Sabahın altısında değil. Sonra küçük bir kedi yavrusu gibi sessizce babamın kamarasına doğru yürüdüm. Bil bakalım ne oldu?

"Söyle bana.

"Kapıyı itip açtım ve onları yatakta birbirlerinin kollarında gördüm. Harika değil mi? Lucía kendi yataklarının etrafında hızlı bir *zapateado* yaptı.

"Biliyordum! Biliyordum işte.

"Evet, en azından şimdilik geçmişlerini geride bırakmış olmaları iyi bir haber.

"Meñique! Lucia elleri kalçalarında ona doğru döndü. 'Gerçek aşk sonsuza dek sürer, *Sí?*'

"Elbette. Şimdi Pepe'yle yeni bir şarkının provasını yapmaya gidiyorum. Meñique, bu sözleri Lucía'yı bir deniz tutması krizinin daha yakalaması ihtimaline karşı yatağın yanında duran kovaya onun da şiddetle kusmasına neden olmadan önce kamaradan ayrıldı.

*

Monte Pascal Brezilya kıyıları boyunca yol alırken, hava en azından sakinlerinin moralini düzeltiyordu. *Cuadro* güverteye çıktı ve çok korktukları köpekbalıkları gibi sıcaklığın tadını çıkardı. Artık tüm enerjileri Arjantin'e varış hazırlıklarına odaklanmıştı. Deniz tutması nedeniyle antrenman yapamayan Lucía bile onlarla birlikte prova yapmaya tenezzül etti.

"Meñique?" dedi Buenos Aires'e yanaşacakları geceden bir gece önce.

"Evet, *pequeña*?"

"Arjantin'de başarılı olabileceğimizi düşünüyor musun?" "Olabilecek biri varsa o da sensin Lucía.

Küçük eli onunkine uzandı. "La Argentinita'dan daha iyi olabilir miyim?" "Buna cevap veremem. Burası onun vatanı.

"Olacağım," dedi Lucía kesin bir ifadeyle. "*Buenas noches, querido*. Yanağına bir öpücük kondurdu ve arkasını döndü.

*

Ertesi sabah gemi hızla Buenos Aires'teki rıhtıma yanaştı. Gemi *cuadro* güvertedeydi, hepsi de en güzel kıyafetlerini giymiş, saçları yağlanmıştı.

"Burada bizi karşılayacak kimse olmasa bile, olmasını beklediğimiz gibi davranacağız," diye fısıldadı Lucía Meñique'e, iskeleyi izlerken indiriliyordu. Lucía parmak uçlarında durarak geminin yanından rıhtımdaki insan kalabalığına baktı.

"Bize benziyorlar ve bizim gibi konuşuyorlar!" diye sevinçle haykırdı. "Lucía! La Candela!" diye bağırdı biri altlarından.

"Biri benim adım mı söyledi? Lucía şaşkınlık ve sevinç içinde Meñique'e döndü. O da geri döndü ve el salladı. "Ben buradayım!" diye bağırdı, martıların sesi onun doğaçlama korusu gibi hareket ediyordu.

Albaycín *cuadro*, karton bavullarını kötü şansını önlemek için eşarplarla bağladıkları ot demetleriyle süsleyerek iskele iskelesinden aşağıya doğru ilerledi.

"¡*Hola, Buenos Aires!* Lucía Arjantin topraklarına ilk kez adım atarken zaferle haykırdı. "Ben ölmedim! Geri kalanına sarıldı

Klan. İpek takım elbiseli uzun boylu bir adam onlara doğru yürürken yüzlerinde flaşlar patladı.

"Lucía Albaycín nerede?" diye sordu.

"Ben buradayım. Lucía kalabalığın arasından kendine yol açtı.

"Sen misin? Adam, başı omzuna bile değmeyen küçücük bir kadın yığınınına baktı.

"Evet, peki siz kimsiniz?

"Ben Santiago Rodríguez, sizi buraya getiren emprezaryo, senyorita.

'Bueno, siz ödeyin, biz de Buenos Aires için dans edelim!

Seyircilerden bir tezahürat yükseldi.

"Arjantin topraklarında olmak nasıl bir duygu?

"Harika! Babam, kardeşim, annem, hatta çantam bile denizlerde hastaydı!" dedi gülümseyerek. "Ama şimdi buradayız ve güvendeyiz.

Senyor Rodríguez Lucía'nın minik bedenini çevrelediğinde flaşlar bir kez daha patladı ve bir başka yüksek sesli tezahürat havayı böldü.

"Ve böylece," diye mırıldandı Meñique, "yeni bir sirk başlıyor ...

Tiggy
Sacromonte, Granada, İspanya

Şubat 2008

Avrasya boz ayısı
(Ursus arctos arctos)

"Şimdi uykum geldi," diye açıkladı Angelina, beni geçmişten geri getirerek. "Ben dinlenene kadar başka yok.

Angelina'ya baktım ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Bir buçuk saattir konuşuyordu.

Yapmak istediğim şey otelime koşmak, bir kağıt ve kalem kapmak ve Angelina'nın bana anlattığı her şeyi yazmaktı, böylece tek kelimesini bile unutmuyacaktım. Çoğu çocuk geçmişlerinin bugünlerine ve geleceklerine bağlı olması lüksüne sahipti: kabul ettikleri ve anladıkları bir ortamda yetişmişlerdi. Benim için, sanki bir kaza geçiriyormuşum gibi hissettim- Babam tarafından buradan götürüldüğümünden beri sürdürdüğüm hayattan daha farklı olamayacak olan mirasımda elbette. Bir şekilde iki Tiggy'yi bir bütün haline getirmem gerekiyordu ve bunun biraz zaman alacağını biliyordum.

Öncelikle, keşfetmekte olduğum bu yeni Tiggy olmaya alışmam *gerekiyordu*.

"Öğle yemeği zamanı. Pepe ayağa kalktı ve mağaranın girişine doğru yürümeye başladı.

"Size yardım edebilir miyim? "Yardım edebilir miyim?" diye sordum, onu içeriye kadar takip ettim ve kendimi eski moda bir mutfakta buldum.

'Sı, Erizo. Tabaklar orada. Maria'nın oğlu Carlos'un yıllar önce yaptığını hayal ettiğim dolaplara çok benzeyen oymalı ahşap bir dolabı işaret etti.

O, vızır vızır çalışan eski bir buzdolabından yiyecekleri toplarken, ben de onun istediği gibi tabakları çıkardım.

'Etrafa hızlıca bir göz atmamın sakıncası var mı? Gerçekte nerede doğduğumu görmek istiyorum.

"*Evet*, hemen şurada. Pepe mağaranın arka tarafını gösterdi. "Angelina şimdi orada uyuyor. Işık düğmesi solda.

Mutfağa doğru yürüdüm ve yıpranmış bir perdeyi geri çektim. Zifiri karanlıkta el yordamıyla düğmeyi buldum ve oda aniden tek bir ampulle aydınlandı. Üzerinde rengârenk tığ işi bir battaniye olan eski bir ferforje yatak gördüm. Beyaz badanalı oval tavana baktım ve merakla iç çektim. Küçücük bir bebekken, o güçlü ve güvenli kollar tarafından tavana doğru kaldırıldığımı nasıl bu kadar canlı bir şekilde hatırlayabiliyordum?

Yatak odasından çıkarken birden başımın döndüğünü hissettim ve Pepe'den bir bardak su istedim.

"Git Angelina'nın yanına otur. Pepe bardağı bana uzattı ve ben de sandalyeyi kokulu bir çalının gölgesine taşıyarak öyle yaptım.

Sonra elinde taşan bir tepsiyle geldi ve Angelina kıpırdanırken her şeyi yerleştirmesine yardım ettim.

'Biz burada basit yemekler yeriz,' dedi hızlıca, taze pişmiş ekmeğe, bir tabak zeytinyağına ve bir kase dolgun domatese burun kıvrırmak üzereydim.

'Bu benim için mükemmel. Ben bir veganım. "Bu kelime ne anlama geliyor?" diye sordu Pepe.

"Et, balık, süt, yumurta, tereyağı ya da peynir yemiyorum.

"*¡Dios mío!* Pepe'nin gözleri şaşkınlıkla vücudumu taradı. "Bu kadar cılız olmana şaşmamalı!

Tüm sadeliğine rağmen, ev yapımı zeytinyağına batırılmış ekmeğin ve ısırdığım en taze domateslerin tadını asla unutamayacağımı biliyordum. Masanın karşısındaki Angelina ve Pepe'ye baktım ve amca ve yeğen olmalarına rağmen ne kadar farklı göründüklerine hayret ettim. Akraba olduklarından şüphe eden varsa bile, hareketlerinin akıcılığı ve konuşmalarındaki tonlamalar onları aileden biri olarak gösteriyordu. Onlardan bana ne miras kaldığını merak ettim.

"Yakında Sacromonte ailesinin geri kalanıyla tanışmanı ayarlamalıyız," diye yorumladı Angelina.

"Gitarımı çalıyorum," dedi Pepe, parmaklarını şaklatarak ve sonra da onları bıyıklarını döndürmek için kullanarak.

"Herkesin buradan ayrıldığını sanıyordum?" diye sordum.

'Sacromonte'den ayrıldılar ama şehirde çok uzakta değiller. Bir *fiesta* yapmalıyız! Angelina zevkle ellerini çırttı. 'Şimdi ben *biraz* kestireceğim, sen de öyle Erizo, çünkü dinlenmeye ihtiyacın var. Saat altıda geri gel ve biraz daha konuşalım.

Ben de biraz daha yemek hazırlayayım. Seni güçlü kılacağız, *querida*,' dedi Pepe.

Kaseleri ve tabakları tepsiye yerleştirdik, ben de su sürahisini ve bardakları mutfığa geri taşıdım. Angelina el sallayarak perdenin arkasından kayboldu.

"Uyu, Erizo," diye tekrarladı, ben de Pepe'ye başımı salladım ve otelime geri döndüm.

*

Ölü gibi uyuduktan sonra saat altıya on kala uyandım, uyanmak için yüzüme soğuk su çarptım ve aceleyle dar patikanın hemen yanındaki mavi ön kapıya geri döndüm.

"*Hola*, Erizo. Angelina çoktan beni orada bekliyordu. Bileğime uzandı, parmaklarını nabzımın üzerinde tuttu, sonra başını salladı. 'Daha iyi, ama gitmeden önce bir *poción* daha alacaksın. Gel. Mağarasının önünden geçen eğimli patikadan aşağı doğru yürümeye başlarken bana ilerlememi işaret etti.

Hızla alçalan alacakaranlıkta yan yana yürüdük. Tepeye doğru baktığımda, dört ya da beş bacadan çıkan ince duman izlerini görebiliyordum ve ön kapısının önünde sigara içen ve Angelina'ya seslenen yaşlı bir kadının yanından geçtik. Sohbet etmek için durakladı ve Sacromonte'nin tamamen terk edilmediğini bilmek beni biraz daha iyi hissettirdi. Sonra yürümeye devam ettik ve sonunda köyün biraz dışındaki sık ağaçlıklı bir alana vardık.

Angelina parmağıyla tepemizdeki gökyüzünde asılı duran ayı işaret etti. 'O, canlanan bir ay. Yeni bir şafak, baharın doğuşu, geçmişten arınma ve yeniden başlama zamanı getirir.

'Garip aslında, çünkü dolunay varken asla uyuyamam.

Uykuya daldığımda da gerçekten tuhaf rüyalar görüyorum,' dedim.

'Biz kadınlar için de aynı şey geçerli, özellikle de bu yeteneğe sahip olanlar için. *Gitano*'da

kültüründe güneş erkeklerin tanrısı, ay ise kadınların tanrıçasıdır.

"Gerçekten mi?

"*Evet*. Angelina şaşkınlığıma gülümsedi. 'Nasıl başka bir şey olabilir ki? Güneş ve ay olmasaydı, insanlık da olmazdı. Bize yaşam gücümüzü verirler. Tıpkı kadın ve erkek olmasaydı, insanlığın da olmayacağı gibi. daha fazla insan. Gördünüz mü? Eşit derecede güçlüyüz ama her birimiz kendi özel yeteneklerimize, evrende oynayacağımız kendi rolümüze sahibiz. Şimdi yolumuza devam ediyoruz.

Angelina bir açıklığa ulaşana kadar ağaçların arasından ilerledi. Mezarlarla dolu olduğunu gördüm, zemin kabaca yontulmuş tahta haçlarla kaplıydı. Angelina aradığı şeyi bulana kadar beni sıralar boyunca götürdü.

Sırayla üç haçı işaret etti. 'María, senin *bisabuela*'n - büyük büyükannen - Lucía, senin *abuela*'n - büyükannen - ve Isadora, senin *madre*'n'.

Sonra ben annemin mezarı önünde diz çöküp ölüm tarihini ararken bekledi, ama basit haçın üzerinde sadece adı yazılıydı.

"Nasıl öldü?"

'Başka zaman, Erizo. Şimdilik ona merhaba de.

"Merhaba," diye fısıldadım çimenlerle kaplı toprak yığınınına. "Keşke seni tanıyabilseydim.

"Toprak için fazla iyiydi," diye iç geçirdi Angelina. "Nazik ve kibar, senin gibi.

Bir süre daha kaldım, bu ufuk açıcı bir an olduğu için daha duygusal hissetmem gerektiğini düşünüyordum, ama belki de beynim hala Tek hissettiğim garip bir uyuşukluk olduğu için bilgiyi işliyordum.

Sonunda ayağa kalktım ve haç çizgisi boyunca devam ettik. Gördüm ki María'nın kaybettiği bebeklerin isimleri, sonra üç oğlunun ve torunlarının isimleri.

"Eduardo ve Carlos'un bedenleri burada değil ama Ramón onları anmak için haçlar yaptı.

Angelina beni iki ya da üç sıra daha sürükledi, 'Amaya, Amaya, Amaya . . . !

Haçların sonu gelmiyordu - büyük büyükannemin tarafındaki tüm ailem burada gömülü ya da hatırlanıyor gibiydi.

Daha sonra Albaycín'lere - büyük büyükbabam José'nin ailesi - geçtik, onlar da aynı derecede boldu. Ve sonunda, köklerimin beş yüz yıl öncesine uzandığı düşüncesiyle, hepimizi birbirine bağlayan kopmamış görünmez ipliği hissetmeye başladığımda kalbimde bir şeyler kıpırdandı.

Angelina haç denizinde yürümeye devam etti, ta ki biz açıklıktan çıkıp sık bir ormanlık alana girene kadar.

Ayaklarını yere vurarak aşağıya bakıyordu. "Tamam," diye başını salladı, "ilk ders. Uzan, Erizo.

Angelina'ya bakmak için döndüm ve onun çoktan diz çökmüş olduğunu gördüm. Sonra zengin, toprak zemine sırt üstü uzandı ve ben de onu takip ettim.

"Dinle, Erizo. Angelina kulaklarından birini abartılı bir şekilde kavrayarak başıyla beni işaret etti.

Angelina'nın küçük ellerini yastık olarak başının arkasına koyup gözlerini kapatmasını izledim. Ben de aynısını yaptım, ancak dinlemem gereken şeyin ne olduğundan emin değildim.

"Dünyayı hisset," diye fısıldadı, bu pek yardımcı olmadı, ama gözlerimi kapadım ve yavaşça nefes alıp verdim, her neyse hissetmeyi ve duymayı umarak

duymam gerekiyordu. Uzun bir süre sadece birbirlerine iyi geceler diyen kuşları, böceklerin vızıltılarını ve küçük ağaçların hışırtılarını duydum.

çalılıklardaki hayvanlar. Bu sese - doğanın sesine - odaklandım ve sonunda gürültü kulaklarımda bir kakofoni haline gelene kadar yükseldi. Sonra en garip hissi duydum - altımdan gelen bir nabız gibiydi, önce hafifçe atıyordu, sonra daha güçlü ve daha güçlü. Sonunda, dünyanın kalp atışları benimkilerle bir oldu ve onunla mükemmel bir uyum içinde olduğumu hissedebiliyordum.

Orada ne kadar süre yattığımı bilmiyorum, ama kendimi toprağa bıraktıkça Korkmak yerine akmaya başladıkça daha çok duymaya, hissetmeye ve görmeye başladım: çok altımızdaki nehrin sesi sanki üzerime taze, arındırıcı suyunu döküyormuş gibi geldi, sonra içinde yüzen tüm balıkların muhteşem renklerini gördüm. Gözlerimi açtım ve tepemdeki ağaç, dal kolları rüzgârda yavaşça sallanan, uzun beyaz saçları ve sakalı vücudunun yosun kaplı gövdesi boyunca dağılmış binlerce minik örümcek ağından oluşan yaşlı bir adama dönüştü. Daldan elleri, daha küçük olan Sanki ağaç adam çocuklarını koruyormuş gibi.

Ve yıldızlar... Hiç bu kadar çok olduklarını ya da bu kadar parlak parladıklarını görmemiştim. Yukarıya bakarken, üzerimdeki gökyüzü hareket etmeye ve değişmeye başladı, ta ki her biri kendi enerjisine sahip milyarlarca küçük ruhtan oluştuğunu fark edene kadar ve bir şokla aslında gökyüzünün çok uzaklarda olduğunu anladım. dünyadan daha yoğun nüfusludur.

Sonra ilk önce kayan bir yıldız sandığım bir şey gördüm. Ağaçların tepesinde, bunun bir ağaç olamayacağını fark ettim, çünkü birkaç saniye durakladıktan sonra aniden *yukarı doğru* fırladı ve göklerdeki yerini bulmuş olarak tam tepemde asılı kaldı.

Hemen Chilly'nin kulübesine ışınlandım ve onu yatağında yatarken gördüm, ya da en azından bir zamanlar onu barındıran bedeni, dondurucu soğuktaki kulübesinde eski bir giysi gibi atılmış bir deri bir kemik yatıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Kuzenimiz Chilly..." dedi yanımdaki bir ses. Bir sıçrayışla doğruldum ve Angelina'nın gözlerine baktım.

"O öldü, Angelina.

"O sadece Yukarı Dünya'ya taşındı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve Angelina uzanıp onu nazikçe sildi. 'Hayır, hayır, hayır. Ağlamak yok, Erizo. Yukarı doğru işaret etti. "Chilly mutlu. Bunu hissediyorsun. İşte. Beni kucaklamadan önce elini kalbime koydu.

"Onun ruhunun, enerjisinin de yukarı doğru uçtuğunu gördüm," dedim ona, gördüğüm ve hissettiğim her şeyden dolayı hâlâ şoktaydım.

"Ona sevgilerimizi gönderiyoruz ve ruhu için dua ediyoruz.

Başımı Angelina'nın yaptığı gibi eğdim ve İspanyol *gitanoların* kendi ruhani yöntemlerinin yanı sıra bu kadar güçlü bir Katolik inancına sahip olmalarının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Farklı dünyevi uygulamalarına rağmen

Her iki inanç da diğeriyle çelişmiyordu çünkü her ikisi de daha yüksek bir güce inanmakla ilgiliydi; evrende bizden daha büyük bir güç olduğuna dair bir inanç.

İnsanlar bunu sadece farklı kültürel bakış açılarından yorumlamışlardı. *Gitanolar* doğayla iç içe yaşıyorlardı ve bu nedenle taptıkları ruhlar da bunun bir parçasıydı. Hindular inekleri ve filleri kutsal olarak görüyor, Hristiyanlık ise ilahi olanı insan formunda kutluyordu.

Angelina ayağa kalkmamız gerektiğini işaret etti ve ben de öyle yaptım, duyularım gerçekten de yıkanıp yenilendiklerini hissediyordu. Angelina elimi tutup önümüzde köyün loş ışıklarını görene kadar ağaçların arasından güvenle ilerlerken, daha önce hiç yaşamadığım bir coşku hissi yaşadım.

Bir şekilde içinde yaşadığımız bu muhteşem evrenle bütünleşmeyi ve onun bir parçası olmayı başardım. Babamın sözlerini hatırladım:

'Ayaklarını yeryüzünün taze halısında tut, ama zihnini evrenin pencerelerine doğru kaldır ...'

Mavi kapının önüne döndüğümde Angelina tekrar nabzımı ölçtü. 'Daha iyi ve daha iyi. Şimdi sana *poción* vereceğim ve yakında iyi olacaksın.

İğrenç toniği içtikten sonra, Angelina beni izlerken, elini yanağıma koydu. 'Sen benim kanımdansın. Ben mutluyum. *Buenas noches.*'

Oteldeki mağara odamda yatağımda uzanırken, kalbim sanki dünyanın kalp atışlarının düzenli nabzı yavaşlamış ve benimkini evcilleştirmiş gibi daha sakin hissetti. Zihnim Chilly'nin ruhunun dünyayı terk ettiğini gördüğüm ana geri döndü ve ona sessiz bir mesaj gönderdim. Angelina'nın da bunu hissetmiş olması, daha önce benzer bir ruh göçü hissi yaşadığım tüm zamanların sadece aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü olmadığı anlamına geliyordu. Bu da 'diğer parçamın' beni çevreleyen mağaranın sağlam duvarları kadar gerçek olduğu anlamına geliyordu.

Sırf bu yüzden bile geçmişime doğru bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğim için çok mutluydum.

Bir hafta sonra, Sacromonte'ye geldiğimden beri sanki bir ömür daha yaşamış gibi hissediyordum. Angelina bana bildiği her şeyi sahip olduğumuz zaman içinde öğretmek konusunda şaka yapmıyordu. Başlamadan önce bana söylediği hiçbir şeyi bilgisayara kaydetmeyeceğime dair yemin ettirdi: 'Gizli yöntemlerimiz gizli kalmalı, böylece yanlış insanlar o web makinesindeki sihrimizi ele geçiremezler.

...

Ben de tepeden aşağıya, surların diğer tarafında kedi mamasından elektronik eşyaya kadar her şeyin satıldığı küçük bir dükkâna doğru yürüdüm ve kalın bir not defteri ile birkaç biro aldım. Not defterinin üçte ikisi dolmuştu bile. Angelina'nın farklı ilaçların içine giren sonsuz çeşitlilikteki bitkileri nasıl hatırlayabildiğini, her birinin tam miktarını bir kenara bırakın, gerçekten bilmiyordum. Yine de, ben hızlandırılmış bir kurstaydım, oysa o beşikten itibaren *bruja* rehberi Micaela tarafından eğitilmişti. Bana ellerimi şifa için nasıl kullanacağımı da öğretmeye başladı.

"Chilly bana ellerimde güç olduğunu söylemişti. Ama hayvanlar benim tutkum.

Onlar üzerinde de işe yarayabilir mi? Ona sordum.

"Elbette. Yeryüzündeki tüm canlılar etten ve kandan oluşur. Aynı şey.

Zaman zaman hayal kırıklığına uğrasam da, onun eğitimi altında her canlı varlığın içinden geçen enerjiyi nasıl 'hissedeceğimi' ve karıncalanan ellerimin bir mıknaş gibi bir sorunun kaynağına çekilmesine nasıl izin vereceğimi, sonra da kötü enerjiyi nasıl serbest bırakıp dağıtacağımı öğrenmeye başladım. Angelina beni Pepe'nin yaşlı ve romatizmalı kedisi üzerinde pratik yapmam için cesaretlendirdi ama aynı zamanda kendimi Sacromonte'nin ara sokaklarında durup yoluma çıkan sokak hayvanlarıyla ilgilenirken buldum. Her bir hayvanın üzerine çömelirken tek umudum yoldan geçenlerin onları bir restorana tavuk olarak satmaya çalıştığını düşünmemeleriydi.

Zaman geçtikçe, kulağımın Pepe ve Angelina'nın aralarında konuştukları İspanyolcaya uyum sağladığını da fark ettim ve daha fazlasını tanımaya başladım

ve daha fazla kelime.

Mavi kapıya doğru yürürken kendi kendime, 'Burada bir hafta daha geçirirsem akıcı konuşacağım - en azından İspanyol otlarında,' diye kıkırdadım. Yine güneşli ve güzel bir gündü, Angelina'yı dışarıda oturmuş kahve içerken bulacağımı biliyordum. Her zamanki iğrenç tattaki tonik beni bekliyor olacaktı, çünkü görünüşe göre kahve benim için kötüydü.

"Bugün nasılsın?" diyesordu bana geldiğimde.

"Çok iyiyim, *teşekkürler*."

İksirimi aldım -koyun gübresiyle karıştırılmış anason gibi tuhaf bir aroması vardı- ve isteksizce yudumladım. Hepsini içmem için beni zorlayacağını biliyordum.

Birkaç saatlik dersin ve her zamanki basit öğle yemeğimizin ardından Angelina ve Pepe siestalarına çekildiler ve ben de otele dönüp Her şey zihnimde hala tazeyken karaladıklarım üzerinde çalışarak bir süre teras yaptım. Bunu yaptıktan sonra ben de biraz kestirmeye gittim, Angelina'nın beyninin en çevik olduğu zamanın geceleri olduğunu bildiğimden, benim beynim daha sonra onun benimle paylaştığı bilgi akışını hesaplamak ve yazmak için tam alarmda olmak zorundaydı.

Ama o öğleden sonra uyuyamadım ve bunun dış dünyayla temas kurma zamanı geldiği için olduğunu biliyordum. Bir hafta bir anda geçmişti ve insanlar benim için endişelenecekti. Paralel evrenimde kalmayı ne kadar istesem de bu adil değildi ve onlara güvende ve iyi olduğumu söylemem gerekiyordu.

"Marcella, evi aramak için kullanabileceğim bir telefonun var mı? Ona sordum. 'Burada mı?! Şaka yapıyorsun! Cep telefonlarının sinyali çok az. Burada

Şehir surlarının hemen içindeki dükkânda telefon. Sahibi ücret karşılığında kullanmamıza izin verdi. Faks makinem de orada, rezervasyonlarım için. Onları almak için her gün gidiyorum. Aslında şimdi de gidiyorum. Benimle gelir misin?"

"Teşekkürler, Marcella."

Küçük dükkânda Marcella neye ihtiyacım olduğunu anlattı ve beni arka taraftaki bir depoya götürerek eski model bir telefon gösterdi.

Yalnız kaldığımda, önce hangi numarayı arayacağımı düşündüm ve Cal'ın cep telefonunda karar kıldım. Telefonu çekmediği için nadiren cevap veriyordu, bu da mesaj bırakabileceğim anlamına geliyordu.

Numarayı çevirdim ve tabii ki doğrudan telesekretere düştü.

"Merhaba Cal, ben Tiggy. Sadece kesinlikle iyi olduğumu söylemek için aradım. Sizi bırakıp gittiğim için üzgünüm ama biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Yakında temasa geçeceğim, ama sakın

Benim için endişelenme. Bulduğum yerde çok mutluyum. Herkese kucak dolusu sevgiler. Hoşça kalın.'

Ağır ahizeyi yerine bıraktım, temas kurduğum için kendimi daha iyi hissediyordum. Sonra annemle konuşmam gerektiğini düşünerek tekrar aldım - nerede olduğumu bilmesinde bir sakınca yoktu. Numarayı çevirdim ve karşıma Atlantis telesekreteri çıktı. Babam Salt'ın sesli mesajını duyduğumda boğazıma bir yumru oturdu. Ve kendime anneme telesekreteri değiştirmesi gerektiğini söylemem gerektiğini hatırlattım.

"Merhaba anne, ben Tiggy. Gerçekten iyiyim ve aslında İspanya'dayım. O kadar soğuktan sonra biraz sıcaklığa ihtiyacım vardı ve bu gerçekten yardımcı oluyor. Cep telefonumu Kinnaird'de unuttum ama yakında tekrar aramaya çalışacağım. Gerçekten, benim için endişelenme. Sevgilerimle, hoşça kal.'

Ahizeyi yerine koydum, sonra Charlie'nin cep telefonuna da bir mesaj bırakma isteği duyduğum için elim ahizenin üzerinde gezindi.

"Hayır, Tiggy, o senin eski işverenin! Kendime kesin bir dille söyledim.

Onunla konuşmak istiyorsun, değil mi? Çünkü onu önemsiyorsun.

"Hayır, umursamıyorum," dedim yüksek sesle.

Önemsiyorsun, Tiggy ...

Sonra iç geçirdim. Angelina'dan aldığım son eğitimin yan etkilerinden biri de *sezgilerimin*, yani iç sesimin bir dişi gibi canlanmasıydı Jiminy Cricket versiyonu. Aslında bugünlerde neredeyse hiç susmuyor, kendime söylemeye çalıştığım her yalanla beni yüzleşmeye zorluyordu.

Tamam, telefonların parasını ödeyip dükkândan çıkarken içimden gelen sese cevap verdim. Marcella şehre gitmişti ve ben tek başıma geri döndüm. "Yaptım. Yani ona hâlâ değer veriyorum," dedim yüksek sesle, 'ama evli ve bir kızı var, idare etmesi gereken devasa ve muhtemelen iflas etmiş bir mülkü var ve hayatı tam bir karmaşa! Bu yüzden ne dersiniz deyin, bu sefer sizi görmezden geliyorum!

Kafamı kaldırdığımda yanımdan geçen iki kadının bana tuhaf tuhaf baktığını gördüm.

"Benim görünmez bir arkadaşım var! Onlara el sallamadan ve Sacromonte'ye doğru tepeyi tırmanmaya devam etmeden önce yüksek sesle İngilizce konuştum.

*

O akşam Angelina beni kendi deyimiyle 'üniversiteye' gitmeye hazır ilan etti. Oraya vardığımda, Pepe birkaç gün sonra yapılması planlanan 'fiesta'mı düzenlemek üzere yola çıkıyordu.

Ayrılırken bana 'Herkes orada olacak,' dedi ve heyecanını hissedebiliyordum. "Eski günlerdeki gibi olacak!"

Angelina ve ben birlikte otururken, tılsımlar, takılar ve koruyucu paralar içeren en güçlü büyülerinden bazılarını paylaşmaya başladı. Karanlık mağarada, sadece tek bir mumla aydınlatılmış - bunu bir ampulün sert ışığına tercih ediyordu - bana atalarımın ait kutsal nesneleri gösterdi ve onları karıncalanan ellerimde tutarken, bana 'Öteki Dünya'ya nasıl ulaşacağımı öğretti - ruhların dolaştığı ve kulağıma fısıldadığı bir dünya, görünüşe göre bir şeyleri nasıl 'bildiğim'.

Konu lanetlere geldiğinde, ilk başta hayır dedim.

'Şifacı olduğumuzu sanıyordum - şifacı kadınlar,' dedim. "Neden birine zarar vermek isteyelim ki?"

Angelina bana kasvetli bir şekilde baktı. 'Erizo, dünya aydınlık ve karanlıkla doludur. Ve ben hayatım boyunca pek çok karanlık gördüm. Gözlerini kapattı ve hala onu ve bu güzel ülkeyi rahatsız eden geçmişini düşündüğünü anladım. 'Karanlık zamanlarda hayatta kalmak, sevdiklerinizi ve kendinizi korumak için elinizden geleni yaparsınız. Şimdi ormana gidiyoruz ve sana en güçlü lanetin sözlerini öğretiyorum.

On beş dakika sonra beni açıklığın ortasında durdurdu ve İspanyolca fısıldadığı kelimeleri ezberletti, boynuma da beni koruması için bir tılsım taktı. Belki de bu iyi bir şeydi.

ne olduklarını anlayacaktım. Bunları asla yüksek sesle söylemeyecektim, yazmak şöyle dursun, sadece zihnime silinmez bir şekilde kazınana kadar üzerinden geçecektim.

"Laneti kaç kez kullandın? Eve dönerken sordum.

"Sadece iki kez," dedi. "Bir kez kendim için, bir kez de yardımına ihtiyacı olan başka biri için.

"Lanetlediğin insanlara ne oldu?" "Öldüler,"

dedi omuz silkerek.

"Doğru," diye nefes aldım, bu kadının söylediklerinden hem bunalmış hem de dehşete düşmüştüm.

güçlere sahip olmak istemiyordum ve tek umudum aynısının içimde olmamasıydı, çünkü bu sahip olmak istemediğim bir beceriydi.

*

Angelina iki gün sonra, 'Demek iyi iş çıkardın, Erizo,' dedi. 'Pepe ve benim sana bir sürprizimiz var. Şimdi git ve Marcella'yı gör. Siestasını yapabilmesi için beni kovdu ve ben de bana bilmiş bilmiş gülümseyen Marcella'yı bulmak için otele doğru yürüdüm.

"Benimle gel Tiggy," dedi ve beni mağaranın kendi özel odaları olan bölümlerine çekti. Geleneksel kumaşlar ve battaniyelerle dekore edilmişti, bir köşede kocaman eski moda bir televizyon vardı.

"İşte," dedi, kanepeyi göstererek.

Üzerinde güzel bir flamenko elbisesi vardı, beyazdı ve eteğinden aşağıya doğru mor fırlar uzanıyordu.

"Dene bakalım," dedi Marcella. 'Bu benim çocukluğumdan kalma eski bir elbise ama sana uyacaktır. Bu geceki şenlik için seni gerçek bir *bailaora* - bir flamenko dansçısı - yapacağız.

"Bunu mu giyeceğim?" dedim

şaşkınlıkla. "Elbette, bu bir fiesta!

Yumuşak kumaş yığınını bana uzattı ve beni küçük duş odasına götürdü, orada elbisemi çıkardım ve giysiyi vücudumun üzerinde kaydurdum. Marcella'ya gidip birçok düğmeyi iliklemesini söyledim, eteği düzeltiltim ve derin V yakayı ayarladım.

"Al Tiggy, aynaya bak. Marcella beni aynaya doğru çevirdi.

Kendime baktım ve bana bakan kadın karşısında şok oldum.

Bu Tiggy, İspanyol güneşinden esmerleşmiş, gözleri ıslıl ıslıl, elbisesi ince belimi ve pürüzsüz dekoltesini vurguluyordu.

"*Linda!* Marcella ilan etti. 'Çok güzel! Şimdi, ayakkabıya ihtiyacın var. Angelina bunları senin için bana verdi - uyacağından şüpheliydim ama şimdi minik ayaklarını görünce haklı olduğunu anladım. İnce tokalı bir çift kırmızı deri ayakkabıyı uzattı. Küba şeklindeki sağlam topukları sadece beş santimetre yüksekliğindeydi - ama ben düz ayakkabıdan başka bir şey giymediğim için benim için yeterliydi. Ayakkabıları ondan aldım ve kendimi Sindirella gibi hissederek denedim. Ayağıma mükemmel bir şekilde oturduklarında ensemde bir karıncalanma hissettim.

"Marcella, bu ayakkabılar kimin?" diye sordum.

"Tabii ki büyükannen Lucía'nın onlar," dedi.

O gece saat dokuzda, Marcella ve ben tepeden aşağıya doğru yürüdük. Gerçi o olmasaydı da nerede bulacağımı bilirdim, çünkü müzik Sacromonte'nin her yerinde yankılanıyordu ve sanki hava onunla canlıydı. Marcella beni zaten kalabalık olan mağaranın içine çekerken utanarak saçlarımı okşadım. Saçlarımı yağlamış ve tıpkı Lucía'nın resimlerinde gördüğüm gibi alnımın ortasına bir bukle yapmıştı.

Girişte, bir insan denizi alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı ve herkes gibi en iyi flamenko kıyafetlerini giymiş olan Angelina ve Pepe tarafından bir kişiden diğerine çekildim.

'Erizo, bu annenin kuzeninin torunu Pilar - ve işte Vicente ve Gael Camila ... Luis ... '

Başım dönerken, kalabalığın arasında kendimi yönlendirmelerine izin verdim, herkesin kucaklamalarının gerçek sıcaklığından bunalmışım. Vicente - yoksa Gael miydi? - bana bir bardak manzanilla şarabı uzattı ve mağaranın arka tarafında Pepe'yi gördüm, kucağında gitarıyla bir sandalyeye tünemişti, yanında da bir kutunun üzerinde oturan bir adam vardı.

"¡Empezamos!" diye seslendi. "Başlayalım!"

İki genç dansçı piste çıkarken seyirciler "¡Olé!" diye bağırdı. Angelina'nın bana '*chufra bulerías*' diye adlandırdığı dansı yapmaya başladılar. basit bir dans', ama kadınların topuklarını ve ayaklarının toplarını hızlı bir ritimle vurmalarını, ellerinin eteklerini yönlendirmesini, böylece mağaranın parlak renklerle çalkalanmasını, çenelerinin mutlak bir uyum içinde gururla eğilmesini izlerken, becerilerine hayran kaldım.

Ve ben de bunun bir parçasıydım; *gitano* kültürü kanımda ve ruhumdaydı. Genç bir adam elimi tutmak için uzandığında direnmedim, vücudumun rahatlamasına ve Pepe'nin gitarının ritmine kapılmasına izin verdim. Buradaki herkes içimdeki *duende*'yi çağırıyordu.

Ne kadar süre dans ettiğimi bilmiyorum ama Lucía'nın ayakkabıları bana rehberlik ediyor gibiydi ve partnerimi taklit edip etrafımdaki yeni ailemin geri kalanıyla mağaranın eski zeminine basarken aptal gibi görünüp görünmediğimi umursamadım. Her bir erkek, kadın ve çocuk müziğin karşı konulmaz ritmiyle keyifle dans ederken zemin titriyordu.

"¡Olé! Pepe seslendi.

"¡Olé! Ben de herkesle birlikte bağırdım ve ortağımın yanından ayrılıp su içmeye gittim.

"Tiggy!"

Omzumda sert bir el hissettim. Ve içtiğim alkolün tüm o dönmelerle birleşerek beynimi sersemlettiğinden oldukça emindim, çünkü arkamı döndüğümde sesin Charlie Kinnaird'e ne kadar benzediğini düşündüm.

"Merhaba, Tiggy," dedi Charlie kolumdan tutup beni el çırpın dansçıların oluşturduğu kalabalığın arasından kararsızca çekerken.

"Ne yapıyorsun sen? Gürültüden sesimi duyurmaya çalışarak bağırdım. "Bırak beni!

Ama bırakmadı ve ne kadar kıvransam ve şikayet etsem de, beni bırakmayı seçene kadar ona bağlı kaldım.

Kimse bize gözünü kırpmıyor gibiydi - bu gece öğrendiğim şey, *gitanoların* gürültücü ve duygusal bir cins olduğuydu ve davranışlarımız muhtemelen onlar için normaldi.

"Seni dışarı çıkarmam gerekecek, burada düşündüklerimi duyamıyorum," dedi Charlie, kazağını çıkarıp çıplak omuzlarına sararak.

Dışarı çıktıktan sonra etrafına bakındı, karşıdaki duvarı gördü ve beni oraya götürdü.

Ancak oraya ulaştığımızda kolumu bıraktı, sonra ellerini belime doladı, beni kaldırdı ve duvarın üstüne oturttu.

"Charlie, burada ne işin var?!"

"Oturmalısın, Tiggy. Belimi bıraktıktan sonra nabzımı ölçmek için bileğimi tuttu.

"Charlie, yeter! Parmaklarını tokatlayarak uzaklaştırmak için diğer elimi kaldırdım. "Nabzın çok hızlı atıyor, Tiggy!"

"Evet, çünkü son bir saatimi dans ederek geçirdim," diye karşılık verdim. "Sen neden buradasın?"

"Çünkü ben ve dünyanın geri kalanı seni ele geçirmeye çalışıyoruz. "Ne demek "dünyanın geri kalanı"? Ona kaşlarımı çattım.

'Cal cep telefonunu yatak odanda buldu ve senden haber alıp almadıklarını öğrenmek için adres defterindeki herkesi aradık. Gelmediler. Sadece ona ve anneme mesaj bıraktığında evde olduğunu anladık. İspanya.

"Üzgünüm Charlie," diye iç geçirdim. "Biraz yavaşlar mısın lütfen? Ne oldu? Biri mi yaralandı?"

"Hayır, Tiggy, başka kimse yaralanmadı," dedi. "Sorun sensin. "Ben" derken ne demek istiyorsun?"

'Hastaneden kaçmaya karar verdiğin sabah tüm test sonuçlarını derledim ve analiz ettim. Bak, Tiggy, özetle, senden şüpheleniyorum

miyokardit adı verilen ciddi bir kalp rahatsızlığınız var. Acil tıbbi müdahaleye ihtiyacınız var.

"Ciddi bir kalp rahatsızlığı mı? Belli belirsiz bir sesle söyledim. "Ben mi?

"Evet. Ya da en azından, tedavi edilmezse potansiyel olarak ciddi.

"Ama ben kendimi iyi hissediyorum," diye ısrar ettim. "Buraya geldiğimden beri kalp çarpıntılarım durmuş gibi görünüyor. İlk kez gözlerinin içine baktım. "Bunca yolu bana söylemek için mi geldiğini söylüyorsun?

"Evet, tabii ki geldim. Sana ulaşamadığım için başka çarem yoktu. Cidden Tiggy, mülkte çalışırken neredeyse ölüyordun, bir de bunu vicdanıma yükleyemezdin.

Olmazdı, Charlie. Senin deyiminle hastaneden "kaçan" bendim.

"Evet, ama mesleki yükümlülüklerimin yanı sıra, işvereniniz olarak da bir görev hissettim. Kinnaird'de işlerin senin için ne kadar zor olduğunu bilmiyordum. Şimdi neden ayrılmak zorunda kaldığını anlıyorum.

Karısıyla yaptığım konuşmadan mı bahsediyor diye merak ederek sessiz kaldım.

"Beryl ve Cal bana Zed Eszu'nun davranışlarından bahsettiler," diye devam etti. "İkisi de seni uzaklaştıranın o olduğu konusunda hemfikirdi. Çok üzgünüm Tiggy, bana bir şeyler söylemeliydin. Bu tür davranışlar kabul edilemez.

"Bu senin hatan değil, gerçekten, Charlie.

"Evet, öyle," dedi. "Kinnaird'de bunu yönetiyor olmalıydım ve o zaman bunu durdurabilirdim. Bu cinsel tacizdi, açık ve net. Onu bir daha görürsem, yemin ederim boynunu kırarım.

"Kimse Zed'e nereye gittiğimden bahsetmedi, değil mi? Ona gerçekten gergin bir şekilde sordum.

"Elbette bahsetmediler," diye yanıtladı Charlie. "Cal'dan olanları duyunca doğruca Kinnaird'e gittim ve Zed'e evimi terk etmesini söyledim. Eşyalarını topladı ve o öğleden sonra Range Rover'ıyla ortadan kayboldu. O gitti, Tiggy, söz veriyorum," dedi korkumu hissederek ve vücudumda büyük bir karıncalanmaya neden olan elini elime koydu. "Umarım artık Kinnaird'e geri dönebileceğini hissedersin.

"Teşekkür ederim. Şimdilik, Charlie'nin gitmemin tek nedeninin Zed olduğunu düşünmesine izin vermekten oldukça mutluydum.

'Ayrıca, polis vurulma olayıyla ilgili olarak sizinle temasa geçmeye çalışıyor. Kurşun kovanını buldular ve üzerinde adli tıp incelemesi yapıyorlar.

"Bunu yapan kişiyi buldular mı? Zavallı Pegasus'u düşünerek sordum.

"Bir şey söyleyemem ama bir noktada sizinle tekrar konuşmak istiyorlar. Sağlık sorunuza gelince, sizi buradaki yerel hastaneye yatırdım. Yarın Granada'da. Eve uçmaya uygun olduğundan emin olmak için birkaç test daha yapacağız.

Şaşkınlıkla ona baktım. Sadece benimle ilgilenmeye çalışıyor olsa da, birden sesi ürkütücü bir şekilde Zed'i anımsattı: yani hayatımı kontrol etmeye çalışan başka bir adamı.

"Üzgünüm Charlie, ama kendimi kesinlikle iyi hissediyorum ve kesinlikle Granada'dan henüz ayrılmıyorum.

"Şu anda iyi hissediyor olabileceğini biliyorum ama test sonuçların iyi olmadığını gösteriyor. Bu ciddi bir durum Tiggy. Seni öldürebilir.

"Charlie, ben de büyürken kalbime bir sürü test yaptırdım. O zaman iyiydi, şimdi neden iyi olmasın?

"Tamam," diye içini çekti Charlie ve yanımdaki duvara yaslandı. "Beni dinle, olur mu? Sözümü kesmeden. Sana sadece birkaç soru sormak istiyorum.

Cajón'un ritmini ve içeriden gelen "*Olé!*" bağırışlarını duyduğumda isteksizce "Ateşle," dedim. Tüm geceler içinde bu gece, gerçekten Burada, dışarıda bir duvarın üzerinde oturup hayali bir kalp rahatsızlığımı tartışıyor olmak isterdim.

"Çarpıntıları ilk ne zaman fark ettiniz?

"Um . . . Bir süredir ara ara oluyordu ama sanırım kötü bir bronşit nöbeti geçirdiğimde daha da kötüleşiyor. Ve yakın zamanda kötü bir soğuk algınlığı ve öksürük geçirdim.

"Tamam. Şimdi, birkaç yıl önce yatakta gerçekten hasta olduğunuz ve yüksek ateşinizin olduğu bir zamanı düşünebilir misiniz?

"Bu çok kolay. On yedi yaşındaydım ve yatılı okuldaki son yılımdaydım. İ ateşim çok yükseldi ve beni revire yatırdılar. Doktor boğaz enfeksiyonu teşhisi koydu ve bana antibiyotik verdi. Sonunda iyileştim ama biraz zaman aldı. Bu yıllar önceydi Charlie ve o zamandan beri iyiyim.

"Peki o zaman ile Inverness'teki hastaneye yattığın zaman arasında herhangi bir kalp taraması yaptırdın mı?

"Hayır.

"Tiggy," diye içini çekti Charlie, "miyokardit oldukça nadir görülür ve neden olduğu her zaman net değildir, ancak genellikle viral bir enfeksiyon tarafından tetiklenir. Muhtemelen on yedi yaşında geçirdiğin de buydu, ama boğaz enfeksiyonu olarak yanlış teşhis konmuştu.

"Anlıyorum," dedim, şimdi can kulağıyla dinliyordum.

"Her neyse," diye devam etti Charlie, "virüs, henüz tam olarak anlayamadığımız nedenlerden dolayı, kalp kasının iltihaplanmasına neden oluyor. Diğer hastalıklar da kalbe ekstra yük bindiriyor, bu yüzden son zamanlarda hastalandıktan sonra çarpıntı hissetmeye başlamış olabilirsin. Ve tabii ki vurulmanın şoku.

Artık sessizdim, atmosferden ve alkolden ayılmıştım ve Charlie'nin neden burada olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Ölebilir miyim?

'Doğru tedavi uygulanmazsa, evet. Durum ciddi, Tiggy. "Peki ilaçla tedavi edilebilir mi?

"Belki, ama kesin bir prognoz yok. Bazen kalp dinlenerek kendini iyileştirebilir, bazen beta-blokerler veya ACE-inhibitörleri yardımıyla iyileşir ve bazen de ... şey, bu olumlu bir sonuç değildir.

Kısmen korkudan, ama aynı zamanda artık sakinleştiğim için gece serin olduğu için titredim.

"Hadi, seni sıcak bir yere götürmeliyiz. Duvardan inmeme yardım etmek için ellerini uzattı ama ben kendi başıma atladım.

"Sen ve tüm bu insanlar çok otantik görünüyorsunuz bu arada," diye yorum yaptı Charlie kıyafetim hakkında. "Süslü kıyafet partisi miydi?

"Hayır. Bu en azından dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "İçerideki o insanlar gerçek çingeneler ve dahası, her biri Benimle akraba! Şimdi,' - şaşkın yüzüne baktım - 'bu süreçte ölsem bile, korkarım gidip yeni aileme iyi geceler dilemem gerekiyor.

"Elbette. Ben burada bekleyeceğim.

İçeri girdim ve tüm kalabalığın sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi hala tepinmesini, şarkı söylemesini ve dans etmesini izledim.

Senin için öyle olmayabilir Tiggy.

Angelina'yı gitarını bırakmış ve büyük bir mendille yüzünü silen Pepe'nin yanında otururken buldum.

'Şimdi eve yatmaya gidiyorum. Umarım sakıncası yoktur ama kendimi çok yorgun hissediyorum. Tüm bunlar için çok teşekkürler.

İkisi de bana terli terli sarıldılar ve yanaklarıma öpücükler kondurdular.

'Sen artık gerçekten bizden birisin, Erizo. Şimdi erkek arkadaşının yanına git,' dedi Angelina sırtarak.

"O benim erkek arkadaşım değil, patronum," dedim kararlılıkla.

Angelina bir kaşını kaldırdı ve omuz silkti. "*Buenas noches*, Erizo.

"Burası neresi? Yol boyunca ilerlerken Charlie bana sordu dolambaçlı bir yol. 'Taksiden check-in'e yürürken ıssız görünüyordu. Burada hâlâ insanlar yaşıyor mu?

'Bazıları, evet, ama çok değil. Şehirdeki modern apartmanlara taşınmaya başlayana kadar hepsi buradaki mağaralarda yaşıyordu.

"Bu olağanüstü," diyenefes aldı biz tepeye doğru adımlarımızı atarken. "Yüzlerce yıldır neredeyse hiç değişmemiş olmalı. Yanındaki basamakları tırmanan bana baktı. "Yavaş ol lütfen Tiggy, biz seni çözene kadar.

"Cidden, kendimi iyi hissediyorum," dedim. 'Buradaki hava bana iyi gelmiş olmalı. Bu gece dans ederken kalbim neredeyse hiç çarpmadı,' diye ekledim zirveye ulaştığımızda ve mağara sıraları arasında dağ boyunca bir ileri bir geri kıvrılan kıvrımlı patikada yürümeye başladığımızda. "Peki sonunda beni burada nasıl buldunuz?

"Dediğim gibi, annemi aramanızdan İspanya'ya geldiğinizi anladık, sonra Cal çekmecelerinizi karıştırıp tam olarak nerede olduğunuza dair ipuçları aradı.

İspanya'ya gitmiş olabilirsiniz. Bir İspanyol dansçı hakkında yazdığınız bazı Wikipedia sayfaları buldu. Granada ve Sacromonte'den bahsediyorlardı, bu yüzden oraya gitmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündük.

Vay canına, Tiggy!' Virajı döndüğümüzde Charlie olduğu yerde durdu ve gece gökyüzünde Elhamra'nın üzerimizde süzüldüğünü gördü. 'Bu bir "İnanılmaz bir

manzara?"

"Öyle.

"Hiç gittiniz mi?

'Hayır, çok meşguldüm. Nerede kalıyorsunuz?"

'Havaalanındaki bilgi veren bayana göre buradaki tek otelde: Cuevas El Albanico. Biz de orayı tuttuk.

"Biz" mi?

"Evet," dedi otele yaklaşırken, "yalnız gelmemin doğru olmadığını düşündüm, bu yüzden yanımda bir refakatçi getirdim. Gelin ve görün,' dedi. beni kapıdan geçirirken söyledi. 'Şimdiye kadar yatmış olabilir ama-'

Daha içeri adımımı atmamıştım ki kareli pijama giyen bir figür bana doğru koştu ve kollarını bana doladı.

'Tiggy! Seni görmek çok güzel.

"Ve sen, Ally," dedim şaşkınlıkla, kucağından çekilip onu incelerken. "Vay canına, harika görünüyorsun. Ally'nin ıslıl ıslıl parlayan mavi gözlerini, gür kızıl saçlarını ve pijamasının düğmelerini zorlayan karnındaki büyük şişliği inceledim. 'Tanrım, ne kadar büyüksün! Sanki patlamak üzereymişsin gibi görünüyorsun. Uçman gerektiğine emin misin?

'Ben iyiyim. Daha bir ayım var ama Bergen'de evde oturmaktan delirmek üzereydim, ikiz kardeşim Thom bana acıdı ve Londra'da vereceği bir konsere beni de davet etti. Doktorumu manzara değişikliğinin benim için iyi bir fikir olduğuna ikna ettim. Sonra Charlie beni arayıp sana ne olduğunu ve burada olduğunu düşündüğünü söyleyince biletimi değiştirdim ve doğruca onunla birlikte Granada'ya geldim.

"Tanrım, Ally, gerçekten, ben iyiyim," diye inledim. 'Bergen'de güvende olmalıydın, Avrupa'yı peşimden koşarak geçmemeliydin.

'Tiggy, hepimiz senin için endişelendik. Şimdi müsaade ederseniz hanımlar, sizi sohbet etmeniz için yalnız bırakayım,' dedi Charlie, tekrar nabzıma uzandı ve sonra başını salladı. "Şimdi sakinleşti.

"Charlie size durumunuzun ne kadar ciddi olduğunu açıkladı mı? Ally sordu.

"Anlattım," dedi Charlie, "ve seni o hastaneye sürüklemek zorunda kalsam bile

Yarın sen gidiyorsun, tamam mı Tiggy?"

"O gidecek," diye cevap verdi Ally benim yerime.

"Gece herhangi bir sorun olursa, nerede olduğumu biliyorsun.

"Evet. İyi geceler Charlie ve teşekkürler," diye seslendi Ally, o otelin arka tarafındaki odasına doğru giderken. Kapının arkasından kapandığını duyana kadar ikimiz de bir şey söylemedik.

"Doğruca yatağa gitmeyi mi tercih edersin, Tiggy?

'Hayır, uyuyamayacak kadar heyecanlıyım ve tüm haberlerini duymak istiyorum. Gidip şurada oturalım,' dedim, deri kanepeli küçük oturma odasını göstererek.

'Uzun sürmez, yoksa Doktor Charlie mutlu olmayacak,' diye fısıldadı Ally, ben yolu gösterirken ve o da kendini koltuklardan birine bırakırken.

"Demek beni nasıl bulduğunu anlatıyordun?

'Charlie beni cep telefonundan aradığında kendinden geçmişti. Ne kadar sevimli bir adam,' diye gülümsedi Ally. "Ve belli ki sana çok düşkün.

"İkinizi de bu kadar zahmete soktuğum için üzgünüm.

'Dürüst olmak gerekirse Tiggy, dediğim gibi, Bergen'e dönmek için bir bahane bulduğum için minnettardım. Beni bilirsin, her şey aksiyondan ibarettir,' diye gülümsedi. 'Ayrıca, senin için gerçekten endişelendim, hepimiz endişelendik. Söylemeliyim ki, beklediğimden çok daha iyi görünüyorsun.

'Ben de kendimi daha iyi hissediyorum, gerçekten. Buraya geldiğimde kalbim çok çarpıyordu ama o zamandan beri çok sakinleşti.

"Güzel. Charlie ayrıca Cal'in çekmecende bir kadın flamenko dansçısıyla ilgili bazı çıktılar bulduğundan bahsetti. Ally elbisemi gösterdi. 'Sanırım buraya bu yüzden geldin? Öz aileni bulmak için mi?

"Evet.

"Tamam ama hastane yatağından kalkıp kimseye nereye gittiğini söylemeden gitmeni sağlayan şey neydi?

"Karmaşık bir durum Ally, ama biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

"Bu duyguyu bilirim," dedi. "Charlie, senin vurulman dışında, beyaz bir geyik ve Zed Eszu ile ilgili bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Evet, bunlar kesinlikle bir rol oynadı.

"Maia ile konuştuğunu duydum," dedi Ally.

"Evet. Hissettiğim her şeyi doğruladı. İşe hayır dedim tabii ki.

"Theo onun tam bir pislik olduğunu söylüyor," dedi üzgün bir gülümsemeyle.

Ally'nin çocuğunun babası hakkında şimdiki zamanda konuşması boğazıma bir yumru oturmasına neden oldu. Çocukluğumda ablama duyduğum hayranlığın aynısını duyarak ona baktım. Düzenli hastalık nöbetlerim nedeniyle sık sık çatı katına hapsedildiğimden, pencere kenarındaki koltukta Ally'nin Laser'iyile Cenevre Gölü'nü hızla geçmesini izleyerek saatler geçirmiştım. Alabora olduğunu, sonra kendini sudan çıkardığını ve her şeye yeniden başladığını görmüştüm. Ally'nin olmak istediği yere ulaşmak için gösterdiği cesareti ve kararlılığı herkesten çok ben biliyordum. Şüphesiz, güçlü ve yetenekli kız kardeşim, gençliğimde olmayı arzuladığım kişiydi. Ve bu gece burada bulunması - özellikle de bebeğinin ortaya çıkmasına bu kadar az bir süre kalmışken burada olmaması gerektiği gerçeği göz önüne alındığında - beni son derece etkiledi.

'Zed çok garip bir şekilde büyüleyiciydi, Ally. Sanki ...'Doğru kelimeleri aradım. "Odadaki tek kişi sensin. Tüm dikkatini sana odaklıyor ve bu, far ışığına yakalanmış bir tavşan olmak gibi bir his. Sizi hipnotize ediyor ve hayır cevabını kabul etmiyor.

"Sanırım söylemeye çalıştığınız şey, eğer bir şeyi istiyorsa, onun peşinden koşarken durdurulamaz olduğudur. Ve bazı nedenlerden dolayı hiçbirimiz D'Aplièse kardeşleri istiyor gibi görünüyor. Belki tesadüftür ama babamın özel cenazesi sırasında Kreeg Eszu'nun teknesini babamınkinin yanında görmem oldukça garip. İçgüdüleri olan sensin, Tiggy. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Ally, gerçekten.

"Geçmişte tuhaf inançların konusunda seninle dalga geçtiğimi biliyorum, ama ... Ally dudağını ısırды. "Bazen Theo'nun benimle konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim. Bir şey hakkında beni azarlıyor ya da onu özlediğimde beni kıkırdatmak için komik bir şeyler söylüyor.

Kız kardeşimin gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parlamasını izledim.

"Eminim buradadır, Ally," dedim omurgamda ani bir ürperti oluşurken ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederken. Bunun ne anlama geldiğini hep merak etmiştim ve Angelina bunun bir ruhun varlığından kaynaklandığını açıklamıştı. Theo'nun Ally için bana bir soru sorduğunu duyunca gülümsedim.

"Gözünü neden takmadığını bilmek istediğini söylüyor," dedim. Ally'nin yüzünün rengi soldu ve eli otomatik olarak boynuna gitti. 'I . . . Tiggy, bunu nereden biliyorsun? Onun aldığı bir kolyeydi

Bana evlenme teklif ettikten hemen sonra. Sadece ucuzdu ve birkaç hafta önce zinciri kırıldı ve hala tamir ettiremedim . Aman Tanrım, Tiggy, aman Tanrım.

Ally o kadar korkmuş görünüyordu ki hemen kendimi suçlu hissettim ama Sacromonte'nin kutsal mağaralarında, yüzyıllardır atalarımın sahip olduğu tüm güçle oturuyordum ve duyduklarıma engel olamıyordum.

"Ayrıca "Ayı" ismini sevdiğini söylüyor.

"Bir keresinde çocuklarımıza ne isim vereceğimizi konuşuyorduk ve ben Teddy'yi sevdiğimi söyledim, o da ... dedi ki" - Ally yutkundu - "Ayı'yı tercih ettiğini söyledi. 'Seni seviyor, Ally, ve aynı zamanda ...' diyor.

Hissedebildiğim kadarıyla dikkatle dinledim.

enerji zayıflıyor, "hazırlıklı olmak için.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Bu ne anlama geliyor?" "Dürüst olmak gerekirse Ally, hiçbir fikrim yok, üzgünüm.

'I . . .' Ally ellerinin tersiyle kabaca gözlerini sildi, 'Ben çok . . . söylediklerin karşısında şaşkına döndüm. Tanrım, Tiggy, ne büyük bir yeteneğin var. Yani, gerçekten, bunları bilmene imkan yok. İmkânı yok.

"Burada bana bir şey oldu," dedim sessizce. "Bunu anlamak çok zor. ama görünüşe göre uzun bir çingene medyum soyundan geliyorum. Ben Her zaman bir şeyler hissettim ama Angelina'yla tanıştığımndan beri ve onun bana öğrettiklerinden sonra her şey anlam kazanmaya başladı.

"Yani bir akraba mı buldun? Ally gözle görülür bir şekilde kendini toparlarken sordu. "Ah evet. Charlie'nin daha önce gördüğü gibi, aslında bende bunlardan çok sayıda var. Onlar Bu gece hepimiz şenlikteydik ama ben en çok Angelina ve büyük amcam Pepe Amca ile vakit geçirdim.

'Yani... bu bana da mantıklı gelmeye başladı. Bir çingene soyundan geliyorsun ve hepimiz onların falcılık yeteneklerini biliyoruz. Ally bana gülümsedi.

"Şimdiye kadar tek bir kristal küre ya da bir parça funda görmedim," dedim, birden kendimi dikenli ve savunmacı hissederek. 'Angelina'ya falcı diyorlar.

Bruja, yani şifacı bir kadın; otlar, bitkiler ve bunların iyileştirici özellikleri hakkında tanıdığım herkesten daha çok şey biliyor. Hayatını sadece çingenelere değil, *payolara* da -çingene olmayanlara- bakarak geçirdi.

O iyilik için bir güç ve yaptığı şey gerçek Ally, sana söz veriyorum. "Bana Theo hakkında söylediklerinden sonra, ona inanmaya hazırım.

' dedi Ally ürpererek. 'Her neyse, beni daha fazla korkutmadan önce, ikimizin de yatma vakti geldi. Kalkmama yardım eder misin?

Ally elini uzattı ve ben de onu ayağa kaldırdım.

Hafifçe irkildi ve karnını sıktı, sonra bana baktı. "Yeğenin tekmelerini hissetmek ister misin?

Ally elimi göbük deliğinin hemen soluna götürürken, "Çok isterim," dedim. Birkaç saniye sonra kavisli avucumun içinde keskin bir itme hissettim. İlk kez bir bebeğin tekmelediğini hissediyordum ve bu gözlerimi yaşarttı.

Birbirimize sarıldık ve sonra dar koridor boyunca odalarımıza doğru yürüdük.

'İyi geceler, sevgili Tiggy. İyi uykular.'

"Ve sen, Ally. Ve eğer ...'

"Şşşt," Ally parmağını dudaklarına götürdü. 'Bunu gerçekten sindirmeyi başardığımda, az önce olanlar hayatımın en özel anlarından biri olarak öne çıkacak. Oh . . .

"Ne?

"Ayı" ismini sevdiğini söylemişti, biliyor musun?

"Evet.

"Bir kız için iyi bir isim değil, değil mi?

"Hayır, değil," dedim ve ona küçük bir göz kırptım. 'İyi geceler, Ally.'

*

Ertesi gün, mağara odamın karanlığından sendeleyerek çıktım ve parlak güneş ışığına çıktım. Avludaki masalardan birinde patronum, kız kardeşim ve yeni keşfettiğim *gitano* akrabalarımın beklenmedik bir karışımı oturuyordu.

'Merhaba Uyuyan Güzel,' diye takıldı Ally bana. 'Ben de tam gelip seni almak üzereydim. Öğlen oldu bile.'

'Çok özür dilerim, hayatımda hiç bu kadar geç saate kadar uyumamıştım. Angelina bir şeyler mırıldandı ve omuzlarını anlamlı bir şekilde silkti.

"Uykuya ihtiyacın olduğunu söylüyor," dedi Charlie.

"İspanyolca mı konuşuyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Boş yılımı Sevilla'da çalışarak geçirdim. Angelina ile çok ilginç bir sohbet gerçekleştirdik. Bana kendisinin de bir tıp doktoru olduğunu söyledi.

"Evet, öyle.

"Ayrıca buraya geldiğinden beri kalp sorunların için seni tedavi ettiğini söyledi.

"Gerçekten mi?" Angelina'ya baktım. "Bu doğru mu? "Bana içirdiğin o şey ...

"Evet," diye omuz silkti Angelina. Sonra Charlie'yle yine İspanyolca konuştu, bana el kol hareketleri yapıyordu, bu da beni gerçekten rahatsız ediyordu çünkü konuştuklarının çoğunu anlayamıyordum.

'Ormana gittiğinde "atalarının" sana yardıma geldiğini söyledi. Ve hala sana yardım ediyorlarmış.

"Öyle mi? Öyle mi? Eğer öyleyse, gerçekten mutluyum. Özellikle de hastaneye gitmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa...'

'Üzgünüm Tiggy, alternatif tedaviler konusunda açık fikirli olsam da, yine de o testleri yapmamız gerekiyor. Ve sakıncası yoksa şimdi gitmemiz gerekiyor.

"Tamam," diye iç geçirdim, teslim oldum.

'Marcella bizi oraya götüreceğini söyledi. Birazdan dönerim.

Charlie odasına gitmek üzere ayrılırken, Angelina, Ally ve ben güneşin altında oturup sıcak ekmek ve reçel yedikten sonra bir doz daha iksir içtik.

"Bu benim için iyi olmalı," dedim, pipetten son birkaç lokmayı emerken gözlerimi abartılı bir şekilde şaşı yaptım. 'Angelina, neden

"Hastalığımı gördüğünü mü söylüyorsun?

'Hastalık korku yaratır ve korku da hastalığın kendisi olur. Bilmemen daha iyi. O zaman çabuk iyileşirsin.

"Kesinlikle iyi görünüyorsun," diye araya girdi Ally. "Ona ve Charlie'ye senin ne

dün gece bana bilemeyeceğini söyledi. Gerçekten, Tiggy.' Ally elini benimkinin üzerine koydu. "Hâlâ şoku atlatmaya çalışıyorum.

"Oh Tanrım. Saç diplerime kadar kızardım. "Yani Charlie de benim hakkımda her şeyi biliyor mu?

'Evet, ama utanmamalısın Tiggy. Yapabildiğin şey kesinlikle inanılmaz.

"*Evet.* Angelina gururla göğsünü sıvazladı. "O benim kanımdan.

"Pekâlâ, gitsek iyi olacak," dedi Charlie, terasta yeniden belirerek.

Marcella bizi dar sokaklardan şehre doğru hızla götürdü ve eğer bana kalp krizi geçirecek bir şey varsa o da kesinlikle onun sürüşüydü, diye düşündüm. Küçük Punto'sunu umursamadan virajları hızla dönüyor ve daracık ara sokaklardan geçerken neredeyse kanat aynalarından birini kaybediyordu. Charlie, Ally ve ben, o tepenin dibindeki şehir kapılarından geçtiğinde ve yoğun Granada trafiğinin görece güvenliğine karıştığımızda daha rahat nefes aldık.

Saatime baktım ve saatin bire yaklaştığını gördüm. "Görülmemiz çok uzun sürecek, eminim.

"Beklemek zorunda kalmayacağız," dedi Charlie. "Burada kalp bölümünde çalışan bir arkadaşını tanıyan bir arkadaşımı aradım. Burada olduğumuzu haber vermek için onu arayacağım.

Beş dakika sonra Marcella'nın arabasından çıktık ve Ally'ye ön koltuktan kalkması için yardım ettik. Hastane resepsiyonuna doğru ilerlerken parlak koyu renk bukleleri olan çok çekici bir kadının Charlie'ye yaklaştığını gördüm. Ally ve ben nezaketen geride dururken ikisi bir süre sohbet ettiler.

"Bu Tiggy. Charlie sonunda bizi İngilizce tanıştırdı. "Kuyruğu atlamamıza yardım etmeyi teklif eden Rosa ile tanışın.

"*Hola*, Tiggy. Rosa elini uzattı ve benimkini sıktı. "Şimdi gidiyoruz.

Rosa ve Charlie önden gittiler, ben Ally ile arkalarından yürürken hâlâ sohbet ediyorlardı, kendimi dışıye sürüklenen bir çocuk gibi hissediyordum. Bir asansörle yukarı çıktık ve Rosa'nın masanın arkasındaki kadınla konuştuğu küçük bir resepsiyon alanına girdik.

"Lütfen oturun," dedi bize. Öyle yaptık, sonra Charlie'ye döndüm.

"Peki, tam olarak ne yaptıracağım?

'Önce bir EKG daha çekilecek, ardından ekokardiyogram ve bazı kan testleri yapılacak. Benim profesyonel görüşüm dışında, Angelina diğer testlerin iyi bir fikir olduğunu kabul etti.

"Benim için endişeleniyor mu?

Aslında tam tersini düşünüyorum. Angelina senin iyileşme yolunda olduğunu düşünüyor ve bunu bana kanıtlamak istiyor. Her neyse, kesinlikle bir zararı olmaz.

Elinde pano olan bir hemşire geldi ve onu takip etmemi istedi. Muhtemelen saatlerdir orada oturan ve benden çok daha hasta oldukları neredeyse kesin olan diğer hastaların düşmanlığını neredeyse hissedebiliyordum.

Üç saat sonra, tüm testler ve taramalar yapıldıktan sonra giyindim ve Ally ile bekleme odasında oturmak için geri döndüm.

"Charlie gitti mi?

"Hayır. Muhteşem Rosa ile birlikte ortadan kayboldu ve o zamandan beri görülmedi. Ally kıkırdadı. "Belki de tarayıcıda onu baştan çıkarmıştır; kesinlikle onu yemek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi?

"Fark etmediniz mi? Şaşırtıcı değil, değil mi? O çok çekici bir adam.

"Oldukça yaşlı, Ally," kızarmış olma ihtimalime karşı burnumu

ovuşturdum. Yaşlı mı?! Dürüst olmak gerekirse, Tiggy, o sadece otuz sekiz yaşında ve otuzlu yaşlarındaki insanlar

- Benim gibi - hala nabızı atıyor, bilirsiniz ...'

'Özür dilerim, aramızda yedi yaş fark olduğunu sık sık unutuyorum.

Her neyse, işte burada, demek ki baştan çıkarılmaktan kurtulmuş.

Charlie'nin elinde büyük bir zarf vardı. "İyi misin Tiggy?" diye sordu otururken.

"Evet, hiç bu kadar iyi olmamıştım.

'Ve evet,' Charlie zarfa dokundu, 'öyle görünüyorsun. Yani daha iyisin.

Taramalar üzerinde biraz daha analiz yapmam gerekecek ama kalp kası bir şekilde iyileşmiş görünüyor. EKG'niz de normaldi, yine de İskoçya'ya döndüğünüzde, stabilize olduğundan emin olmak için sizi birkaç günlüğüne kara kutuya koymak istiyorum.

"Kara kutu nedir?

"Kalbinizi izliyor ve bize nasıl çalıştığına dair genel bir resim sunuyor.

"Yani kesinlikle bir gelişme olduğunu mu düşünüyorsun, Charlie? Ally araya girdi. Her zaman doğrudan konuya girmeyi severdi.

"Söylemeye cesaret edemiyorum ama evet. Elbette bunun Tiggy'nin dinlenmesiyle bir ilgisi olabilir. Ya da bazen kalp kendi kendini iyileştirmeye başlar.

...

"Ne? Kalpler gerçekten on günde iyileşebilir mi? Ally sorguladı. "Normalde değil, hayır, ama-

"Sana daha iyi hissettiğimi söylemiştim," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

"Angelina'nın tedavilerinin bir etkisi olabileceğini düşünüyor musun? Ally sordu.

"Bir şeyler oldu," diye itiraf etti Charlie. "Yine de fazla havaya girmeyin hanımefendi," diye ekledi bana parmağını sallayarak. 'Hâlâ hafif bir iltihaplanma var, ama yarın eve uçmanızdan memnunum ve sonra sizi bir süre düzgün bir şekilde izleyebiliriz.

'Gerçekten üzgünüm Charlie, ama İskoçya'ya geri dönmeyeceğim. Granada'da kalmak istiyorum. Benimle ilgilenecek Angelina ve Pepe var, burası sıcak ve kendimi uzun zamandır olmadığım kadar rahat hissediyorum. Bir sorunum olursa her zaman buradaki hastaneye geri dönebilir ve Rosa'nızı görebilirim.

Ally ve Charlie, bana annem ve yaşlı Dr. Gerber'in ben çocukken aynı şeyi yaptıklarını hatırlatan bir bakışı paylaştılar. Onda dokuz bu bakış benim için kötü haber anlamına geliyordu.

'Tiggy, mümkün olan en kısa sürede eve uçman gerektiğini düşünüyoruz. Kim olduğunu bildiğin kişi yüzünden seninle kalamam -' Ally yumruğunu işaret etti - 'ama Charlie bana ihtiyacın olan şeyin dinlenmek olduğunu söyledi.

"Tiggy, miyokardit ... Charlie kelimeyi aradı, 'öngörülemez. Geceleri ormanda dolaşıp ölümlerle konuşmak yerine şimdilik sakın olmanı istiyorum.

"Böyle tarif etme Charlie," diye azarladım onu. "Burada daha iyiyim - sen bile öyle olduğunu söylüyorsun.

"Charlie'nin öyle demek istediğini sanmıyorum, Tiggy. Ally onu kurtarmaya geldi. "Ama burada yalnız kalırsan dinlenebileceğine ikimiz de güvenmiyoruz.

'Hayır, yok ve Beryl zaten Lodge'da sizinle ilgilenmekten mutluluk duyacağını söyledi. Beni hızlı aramada tutacak, bir hava aracı göndermeye hazır olacak.

Acil bir durumda ambulans doğrudan size gelir. Şimdilik, neden siz ikiniz otele dönmüyorsunuz? Ben bir süre burada kalacağım. Rosa beni araştırma laboratuvarlarına götürecek - görünüşe göre son teknoloji ürünü.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Ally nefesinin altında. "Pekâlâ, sonra görüşürüz Charlie. Kendini yukarı kaldırdı. "Seni bilmem Tiggy ama ben

Açlıktan ölüyorum. Yukarı çıkmadan önce şehirde bir şeyler yiyelim mi?

Charlie'nin bizi Rosa'nın cazibesi için terk etmesinin acısını hala içimde taşıırken, yol sorduktan sonra hareketli Plaza Nueva'ya doğru yürüdük.

Attığım her adımda, bu şehrin karmakarışık tarihini hissettim.

İspanyol narlarının gravürlerinden renkli Mağribi çinilerine kadar. Meydan büyük kumtaşı binalar, kafeler ve dükkanlarla doluydu ve parlak güneş altında dans eden bir çift flamenko dansçısının etrafında bir kalabalık oluşmuştu. Yukarıda, Elhamra'nın müstahkem duvarları, sanki bin yıl sonra bile bu şehri koruyorlarmış gibi ağaçlarla çevriliydi.

Meydanın dışındaki Arnavut kaldırımli ara sokaklardan birinde rahat bir bodega bulduk, uyumsuz sandalyeler ve masalar mutfaktan gelen sıcaklığı hissedebileceğimiz küçük bir odaya sıkıştırılmıştı. Muhteşem bir dizi arasından seçim yaptıktan sonra

tapas yemekleri, Ally chorizo ve *empanadillas* yerken, ben de *patatas bravas* ve kavrulmuş enginar, menüdeki tek vegan şeyler. "Ee, Tiggy.

Ally kahve fincanının üzerinden bana baktı. 'Umarım sen de Doktorun emirlerine uy ve yarın İskoçya'ya geri uç. "Asla

Kinnaird'e geri dönmeyeceğim, hepsi bu.

Tiggy, ne oldu? Konuştuğun kişi Ally. Benim bir kasa gibi olduğumu biliyorsun; kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum.

'Mesele şu ki Ally, Charlie ile aramda hiçbir şey olmadı ama-'

'Böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm. İlk telefon konuşmamızdan beri Charlie'nin senin hakkında ne hissettiğini çok iyi anlıyorum.

Ally! Biz sadece arkadaşız, gerçekten. O benim patronum ...' 'Theo benimdi. Ne olmuş yani? Ally karşı çıktı.

"Charlie olmasaydı bile," diye devam ettim, "hayatının ne kadar karmaşık olduğuna inanamazsın. Bir kere çok korkunç -ve çok uzun- bir kadınla evli.

"Pekâlâ, bana dürüstçe cevap ver Tiggy: Charlie Kinnaird ile bir ilişkin var mıydı, yok muydu?

"Hayır!" diye ısrar ettim. "Kesinlikle yok, ama ... bak, kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin ettiğin sürece sana söyleyeceğim.

"Bergen'de kimsenin senin aşk hayatınla ilgilendiğini sanmıyorum, Tiggy.

'Doğru, ama annemin ya da diğer kız kardeşlerimizin bilmesini gerçekten istemiyorum. Bu

Valkyrie - bu benim Charlie'nin karısına taktığım isim - bir şeyler olduğunu düşünüyor

Aramızda da bir şeyler oluyordu. Hastanede beni görmeye geldi ve bir daha onun -ve Charlie'nin- kapısını çalmamamı söyledi.

"Doğru. Herhalde Charlie'nin bundan haberi yoktur?" 'Hayır.

"Ama ondan hoşlanıyorsun, değil mi Tiggy? Sevdiğini görebiliyorum.

"Tabii ki biliyorum! İşte bu yüzden ayrıldım, utanmam gereken hiçbir şey yapmamış olsam da, ben ... şey' - yanaklarımın kızardığını hissettim - 'İstedim, Ally. Ve bu doğru değil. Charlie evli bir adam ve ben yuva yıkan biri olmayacağım. Onların da on altı yaşında bir kızları var!

Ayrıca, Rosa'nın ona nasıl tepki verdiğine baksana. Kendini onun kollarına atan kadınlardan biri olmak istemiyorum. Bu üzücü olur, gerçekten.

"Tiggy, gerçekte kaç erkek arkadaşın oldu?" "Birkaç tane, ama ciddi biri değil.

"Biliyor musun?

"Evet," dedim utanç içinde gözlerimi indirerek, "ama sadece birkaç kez. Korkarım ben seksi aşkla bir tutan o eski kafalı kızlardan biriym.

"Tamamen anlıyorum ve bundan utanmana gerek yok.

Öyle değil mi? Bazen kendimi gerçekten acınası ve çağ dışı hissediyorum. Üniversitedeki tüm arkadaşlarım partide yeni tanıştıkları bir adamla geceyi geçirmek konusunda iki kez düşünmediler. Neden onlar da bir erkek gibi zevk almasınlar ki?

"Erkek olmadıkları için mi? Ally gözlerini devirdi. "*Kadınlara* özgü üstün yaşam becerilerimize güvenmek yerine kendilerini *erkekleri* örnek alan feministleri anlamıyorum. Yemin ederim Tiggy, erkekleri taklit etmeye çalışmak yerine bunları kullansaydık, bir yıl içinde dünyayı yönetiyor olurduk.

on ya da iki yıl. Neyse, konudan sapıyorum. Demek istediğim, erkekler konusunda pek deneyimli değilsin, değil mi?

"Hayır.

"Peki, hastanede bıraktığımız iki erkekten birinin 'Ally bana göz kırptı,' dedi, 'sadece iyi, nazik ve inanılmaz derecede çekici olmakla kalmıyor, aynı zamanda senin ona olduğun kadar o da sana düşkün. Yoksa neden bu kadar zahmete girsin ki?

'Profesyonel nedenler, Ally. Bana kendisi söyledi.

"Saçmalık. Charlie buraya geldi çünkü seni çok önemsiyor. Neredeyse kesinlikle sana aşık olduğunu söyleyebilirim. . .'

"Lütfen böyle söyleme, Ally," diye yalvardım ona. "Kafamı daha da karıştıracaksın.

"Üzgünüm, ama son birkaç ayda yaşadıklarımı düşününce, sahip olduğumuz tek şeyin o an olduğunu fark ettim. Hayat çok kısa, Tiggy. Ve kararın ne olursa olsun, sana karşı hissettiklerinin her halinden belli olduğunu söylemek istedim, bu yüzden karısının güvensiz hissetmesine şaşmamalı.

"O zaman en iyisi ortadan kaybolayım mı? Her şey çok karmaşık.

"Hayat genellikle öyledir, hele ki değerli bir şey elde etmek için. Her neyse, sonuç olarak burada tek başına kalamazsın. Eğer İskoçya'ya dönmeyeceksen, Atlantis'e ne dersin? Annem sana sahip olmayı çok ister ve Cenevre'deki hastaneler de rakipsiz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Neden burada kalamayacağımı anlamıyorum.

"Suratı asık bir çocuk gibi konuşmaya başladın," diye iç geçirdi Ally. 'I Angelina'ya sana bakması için güvenmeni takdir ediyorum ama o bile seni ani bir kalp krizinden kurtaramazdı. Marcella'dan seninle ilgilenmesini istemek de adil değil. Ayrıca, mağara otel güzel ama dinlenmeniz gerektiğini düşünürsek, bütün gün orada yatmak oldukça iç karartıcı olurdu. O yüzden neden Cenevre'ye gitmeyi ve annemin tüm bastırılmış annelik içgüdülerini hastasının üzerine salmasına izin vermeyi düşünür müsün?

Ally'ye baktım, az önce söylediklerini düşündüm ve derin bir iç çektim.

"Tamam, ama bunu sadece senin için yapıyorum, Ally.

"Bunu kimin için yaptığın umurumda değil Tiggy, ben sadece senin iyi olmanı istiyorum. "Ah Ally... Gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ettim.

"Ne oldu? Ally elini masanın üzerinden bana doğru uzattı.

"Sadece şu... Çocukluğumun büyük bir bölümünü Atlantis'teki yatak odamın penceresinin arkasından hayatı izleyerek geçirdim. O günlerin gerçekten geride kaldığını sanıyordum. Gelecekle ilgili o kadar çok fikrim var ki... planlarım var ki, hepsi de iyi olmamı gerektiriyor. Ve eğer bu şey -' bir elimi kalbimin üzerine koydum- 'iyileşmezse, o zaman hiçbirini yapamayacağım. Tanrı aşkına, daha yirmi altı yaşındayım. Sakat kalmak için çok gencim.

"Umarım öyle olmazsın Tiggy. Gelecekteki sağlığını güvence altına almanın birkaç haftalık fedakârlığa değeceğini görebiliyorsun değil mi? Ayrıca İskoçya'ya dönmek isteyip istemediğini düşünmen için sana biraz nefes aldırabilir.

"İskoçya'ya geri dönmeyeceğim, Ally. Yapamam.

"Tamam," diye içini çekerek hesabı işaret etti, "ama en azından bir planımız var. Cenevre'ye uçuşunuzu ayarlamak için şehirde bir seyahat acentesi bulacağız. Ve sonra

"Granada Katedrali'ne gideceğiz, tüm zamanların kahramanı İspanya Kraliçesi Birinci Isabella'nın mezarını ziyaret edeceğiz.

"Burada mı gömülü?

"Evet, sevgili kocası Ferdinand'ın yanında. Hazır mısın?" diye sordu bana gülümseyerek.

'Hazır.'

*

Seyahat acentesindeki kadın bilgisayar ekranını kontrol ederken kaşlarını çatı.

"Granada'dan Cenevre'ye kolay bir yolculuk değil, senyorita.

"Ne kadar sürer? Ben sordum.

"Barselona veya Madrid'den aktarmalı uçuşlara bağlı olarak en az on iki saat, belki daha fazla.

"Anlıyorum, fark etmemiştim-

"Bu çok saçma, Tiggy," diye araya girdi Ally. "O kadar uzun süre seyahat edecek durumda değilsin.

'Ama sen buraya Londra'dan geldin ve neredeyse sekiz aylık hamilesin! İtiraz ettim.

'Bu farklı, Tiggy. Hamilelik bir hastalık değildir - kalp rahatsızlığının aksine,' diye hatırlattı bana. 'Unut bunu, annemi arayacağım. Burada bekle. Bu sözlerle birlikte her zamanki gibi hareketlenerek ve çantasından cep telefonunu çıkararak dükkândan çıktı.

Masanın arkasındaki kadına özür dileyerek omuz silktim ve kız kardeşimin dönmesini beklerken utancımı gizlemek için seyahat broşürlerini karıştırmaya başladım.

Beş dakika sonra Ally yüzünde memnun bir gülümsemeyle geri döndü. 'Annem Georg Hoffman'ı arayacağını ve yarın akşam sizi doğrudan Cenevre'ye götürecek özel bir uçak ayarlayacağını söyledi. Ayrıntıları kısa süre içinde bana mesaj atacak.

'Ama bu çok saçma, Ally! Buna gerek yok, ayrıca böyle bir şey için param da yok, hem de hiç yok!

'Annem ısrar etti - mümkün olan en kısa sürede oraya dönmeni istiyor. Ve maliyet konusunda endişelenmeyin; unutmayın, hepimiz her şeyini bize bırakan çok zengin bir adamın kızlarıyız. Bazen bu miras işe yarıyor, Özellikle de ölüm kalım meselelerinde," diye ekledi acımasızca. 'Şimdi, bu konuda senden başka bir şey duymak istemiyorum. Hadi şu katedrale gidelim.

Kraliyet Şapeli'nin içi serin ve karanlıktı; yüksek Gotik kemerlere baktım ve ailemin Kraliçe Isabella zamanına kadar burada yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Ally elimi tuttu ve birlikte Isabella ve Ferdinand'ın dış hatlarının barış suretlerine oyulduğu beyaz mermer anıtlara doğru yürüdük. Isabella'nın resmine bakıp kendinden geçmesini beklediğim Ally'ye döndüm ama o çoktan bir merdivenden aşağı inmeye başlamıştı. Aceleyle onu takip ettim ve kendimizi yüksek katedralin altındaki alçak tavanlı bir mahzende bulduk, hava serin ve duvarlar nemliydi. Önümüzde, camdan bir duvarın arkasında bir dizi eski kurşun tabut vardı.

'İşte orada, sonsuza dek Ferdinand'ın yanında,' diye fısıldadı Ally bana. 'Deli Joanna dedikleri kızı ve kocası da orada. Isabella'nın küçük torunu da burada . Daha iki yaşındayken onun kollarında öldü.

Elini sıktım. Bana ondan bahset. Şimdi ortaya çıktı *ki* ben İspanyolca, tarihimi öğrenmem lazım.'

"Okuldaki bir tarih kitabında onun bir resmini gördüğümü ve ona biraz benzediğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra hayatı hakkında daha fazla şey okudum ve takıntı haline getirdim. Gerçekten de ilk feministlerden biriydi - beş çocuğu olmasına rağmen kocasının yanında savaşa girdi. İspanya'ya büyük bir zenginlik getirdi ve o olmasaydı Kristof Kolomb Yeni Dünya'ya asla ulaşamazdı - ama Amerikan yerlisi köleleri geri getirdiğinde, onların serbest bırakılmasını emretti. İspanyol Engizisyonu'nu başlatmış olsa bile, ama bu başka bir hikaye. Her neyse,' dedi Ally, sonra yüzünü buruşturdu ve karnını tuttu. 'Sanırım otele dönsek iyi olacak, böylece biraz uzanabilirim. Kusura bakmayın, muhtemelen hamileliğin son dönemleri ve gezmenin bir kombinasyonu.

Dışarıdaki meydandan geçerken, parlak güneş ışığında gözlerimizi kırpttırırken, çakıllı bir sesin "Erizo!" diye bağırıldığını duydum.

Şok olmuş bir şekilde arkamı döndüğümde yaşlı bir çingene kadının bana baktığını gördüm.

"Erizo," dedi tekrar.

"Evet," diye nefes aldım. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Sözünü sakınmadan, bir sepet dolusu biberiyeyi iple birbirine bağlayarak uzattı.

Gülümseyerek aldım ve ona beş avro verdim. Sonra elimi kaba elinin içine yerleştirdi ve uzaklaşmadan önce İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

"Konu neydi? Onu tanıyor muydun? Ally sordu.

"Hayır," dedim biberiyeyi parmaklarımın arasında ovuşturarak, taze bitki kokusu burun deliklerime kadar yükseliyordu. 'Ama bir şekilde *beni* tanıyordu ...'

Güneş batarken Sacromonte'ye döndük ve Charlie, Pepe ve Angelina'yı küçük teras bahçesinde bulduk.

"Burası harika kokuyor," diye yorumladı Ally.

"Bunlar işinizde kullandığınız bitkilerden bazıları mı? Charlie Angelina'ya sordu.

"Evet," diye cevap verdi.

Ally'nin uzattığı karnını belli belirsiz okşadığını ve tedirgin görüldüğünü fark ettim.

"İyi misin hayatım? diye fısıldadım.

"Sanırım iyiyim. Sadece ... tuvalete gitmem gerekiyor.

Kız kardeşimin ayağa kalkmasına yardım ederken Angelina bize baktı, kara gözleri hafifçe kısılmıştı. "Her şey yolunda mı?

"Evet, Ally'nin banyoya gitmesine yardım edeceğim," diye cevap verdim.

Mağaranın içine doğru ilerlerken, Ally aniden durdu ve bir eli belinde, diğeri karnını tutarak yüzünü buruşturdu.

O anda, bacaklarının altındaki taş zemine aniden berrak bir sıvı fışkırdı.

"Ally, aman Tanrım, sanırım suyun geldi! Köşedeki bir sandalyeye oturmasına yardım ederken çılgınca bağırarak Angelina'yı çağırdım. İki saniye sonra mutfakta belirdi, ardından Charlie geldi.

'Bebek, erken gelmek istiyor. Yüzlercesini doğurttum, sorun değil, *querida*. Angelina'nın gözleri gerçekten de heyecandan parlıyordu. 'Ve iyi İngiliz doktorunuz da burada. Daha ne olsun? Gülümsedi ve Ally'nin yüzünün gevşediğini gördüm.

"Bir bebek doğurtmayalı uzun zaman oldu," diye ekledi Charlie kısık sesle. "Gidip bir ambulans çağırayım mı?

"Buraya kadar getiremezler ama ... kaç parmak olduğunuzu görelim, *querida*.

'Bebeğin doğmasına daha bir ay var. Ya-' Ally bir kasılmanın vücudunu ele geçirmesiyle sustu ve elimi şiddetle kavradı.

Angelina ayağa kalktı ve Ally'yi de ayağa kaldırdı. Kız kardeşimin yüzünü avuçlarının arasına aldı ve acıdan ıslanmış gözlerine sertçe baktı. "Korku için zaman yok," dedi kararlı bir şekilde. 'Bebeğe yardım etmek için enerji kullanmalısınız. Şimdi biz

Seni yatak odama götüreceğim, daha rahat olursun. Daha sonra Ally'yi mağaranın arka tarafındaki odaya yarı kucakta taşımaya başladı.

"Demek şimdiden dört parmak olmuş!" dedi Angelina, Ally'nin biraz yalnız kalabilmesi için hepimizi dışarı çıkarmıştı. 'Onu hastaneye götürmek için çok geç, ama git Charlie ve her ihtimale karşı *ambulans* ara. Benimle gel, Erizo. Kardeşini kaldıralım ve yürümesine yardım edelim. Hazırlanmanın en iyi yolu bu.'

Ben de öyle yaptım ve doğduğum yatak odasında, kolumun düşeceğini hissedene kadar kız kardeşimi sınırlı alanda bir aşağı bir yukarı yürüttüm. Charlie ve Angelina perdenin arkasından kafalarını uzatıp duruyorlardı - Charlie Ally'nin tansiyonunu ölçmek, onun ve bebeğin kalp atışlarını izlemek için, Angelina ise gücünü yüksek tutmak ve rahim ağzının genişlemesini kontrol etmek için ona tonik veriyordu.

"İkmak istediğimi hissediyorum! Ally günler gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç saat süren bir sürecin ardından bağırdı.

Yatağa yatırdık ve ben onu yastık ve minderlerle desteklerken Angelina onu muayene etmeye başladı.

'Bebeğim çabuk gel. Bu iyi, Bay Charlie,' diye seslendi Angelina ona. 'Neredeyse tamamen açıldı. Tamam, *querida*, şimdi çok yakın. On dakika sonra ıkınabilirsin.

"Ama ben *şimdi* istiyorum! Ally çığlık attı.

Tek yapabildiğim oturup Ally'nin elini tutmak ve dakikalar ilerledikçe terden keçeleşmiş saçlarını okşamaktı.

Angelina Ally'nin rahim ağzını tekrar kontrol etti ve başını salladı. 'Tamam, şimdi gözyaşı yok. Derin bir nefes al ve kardeşinin elini sık. Bir sonraki kasılmada ıkın.

Birkaç dakika sonra, kız kardeşim elimi bir mengene gibi kavrarken, Ally kocaman bir çığlık attı. Birkaç kez daha ıkındı ve sonunda bebeğini dünyaya getirdi.

Angelina, doğurduğu minik mucizeyi ilk kez görebilmek için ciyaklayan bebeği annesinin bacaklarının arasından kaldırırken gözyaşları, tebrikler ve geniş gülümsemeler vardı.

"Bu bir erkek," diye duyurdu Angelina. "Boy da uygun.

Charlie perdenin arkasında belirdi ve Angelina'nın yanına giderek bebeğin yaşamsal belirtilerini hızlıca kontrol etti. 'Görünüşe bakılırsa, planlanandan biraz önce ortaya çıkma kararına rağmen son derece sağlıklı. Hepimize rahatlamış bir gülümseme verdi. "Ambulans şu anda şehrin kapılarına.'

Oğlunu kucağına almak isteyen Ally'nin gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu. "Ally, sadece doğum sonrasını halletmemiz ve kordonu kesmemiz gerekiyor," Charlie

Nabzını kontrol etmek için yatağın başına doğru yürüyerek ona güven verdi. "Sadece birkaç dakika sonra kollarında olacak, söz veriyorum.

Ancak o konuşurken Angelina çoktan sakın bir şekilde duruma el koymuş ve göbek bağıını kendi dişleriyle kesmişti. Orada Bebeği ustalıklı bir battaniyeye sararken genişçe sırttığı için üzerlerindeki kan izleri hâlâ görülebiliyordu. Bir şekilde ürkütücü ya da barbarca görünmüyordu, sadece tamamen doğaldı.

Angelina kıvranan paketi Ally'ye uzattı. O bunu yaparken bebek tekrar ağlayacakmış gibi ağzını açtı ama daha çok hafif bir hırıltıya benzeyen yumuşak bir ses çıkardı. Angelina kıkırdadı ve İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

"Kendini *oso* bebek sanıyormuş," diye tercüme etti Charlie.

"*Oso* mu?" diye sordu Ally oğlunu kucaklarken.

"Ayı demek," dedi Angelina.

"Ne kadar mükemmel," diye nefes aldı Ally. "Ve tüm o vahşi siyah saçlarıyla, biraz da öyle görünüyor.

Bu dokunaklı sahneyi izlerken gözlerimden yaşlar boşandı benden önce. Ve yine kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim ve *biliyordum ki*

- Biz onu göremesek de Theo oradaydı ve oğlunun bu dünyadaki hayatının ilk birkaç anını izliyordu.

"Yeğenini kucağına almak ister misin? Ally bana sordu.

"Onur duyarım. Ally'nin bana doğru uzattığı bohçayı aldım ve içgüdüsel olarak kollarımda taşıdığım minyatür insanı yukarı kaldırdım, bakışlarımı mağaranın beyaz badanalı tavanına çevirdim ve sessizce Mucizevi yaşam döngüsü için yukarıdaki güçlere - kim ve ne olurlarsa olsunlar - teşekkür ederim.

Ally biraz su içtikten ve Angelina anne ile bebeği elinden geldiğince temizledikten sonra kız kardeşimle birlikte yatağa oturdum.

'Seninle çok gurur duyuyorum, hayatım,' dedim. "Theo'nun da gurur duyduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim," dedi gözlerinde yaşlar birikerek. "Aslında iyiydi - düşündüğümünden çok daha kolay oldu.

İnanılmaz derecede cesur olan kız kardeşim, erken doğum travmasını olduğu gibi kabullenmişti.

'Görebildiğim kadarıyla o mükemmel. Yapamadığımız tek şey onu tartmak,' dedi Charlie. "Yaklaşık üç kilo olduğunu tahmin ediyorum.

"Onu tartabiliriz! Mutfakta terazimiz var," dedi Angelina.

Böylece küçük Ayı, normalde patates, havuç ya da un konulan büyük, paslı terazinin üzerine kabaca oturtuldu.

"3.1 kilo," diye açıkladı Angelina. "Ally, *ambulans* görevlileri ile birlikte hastaneye gitmek ister misin?" dedi kız kardeşimin bebeğini göğsüne yatırmasını izlerken.

'Hayır, bence siz ikiniz mutluysanız ben burada kalmak istiyorum, lütfen.

"Tamam. Mutlu musunuz Bay Charlie?

"Mutluyum, evet," diye onayladı Charlie, Ally'yi muayene etmiş ve onun da bebeği gibi mutlu olduğunu söylemişti. "Ben gidip onları göndereyim.

Ally'yi olabildiğince rahat ettirdikten sonra onu dinlenmesi ve küçük ayısını tanıması için bıraktık. Sonra dışarıda serin akşam havasında oturduk ve bir kadeh manzanilla şarabıyla doğuma kadeh kaldırdık.

"Alkole dikkat et, Tiggy," diye uyardı Charlie beni. 'Özel bir gün olduğu için sadece bu kadehi içmene izin veriyorum.

"Teşekkür ederim, Doktor. Ona bir kaşımı kaldırdım.

Daha sonra Angelina'nın Ally'ye göz kulak olmak için Pepe'nin yatağında uyuması ve Pepe'nin de Ally'nin oteldeki odasına taşınması kararlaştırıldı.

'Yarın benim için Thom'u arayabilir misin? Burada sinyal alamıyorum. Numarası bunun üzerinde,' diye ekledi, bana yatağın yanındaki cep telefonunu gösterirken. 'Ve tabii ki annemi de. Ufaklığı eve götürmek için bir pasaport almamız gerekecek - Thom'a doğum belgemin dosya çekmecemde "belgeler" yazan bir kutuda olduğunu söyle.

'İlk iş bunu yapacağım. Şimdi,' anneyi ve bebeği nazikçe öptüm, 'ikiniz de iyi uykular. Odadan çıkmak üzereydim ki Ally'ye döndüm ve gülümsedim. 'Sanırım artık ikimiz de Theo'nun hazırlıklı olmak konusunda ne demek istediğini anladık. İyi geceler, sevgilim.

Otele dönerken durdum ve Elhamra'ya baktım. Neredeyse bin yıldır orada, üzerine inşa edildiği toprak kadar sağlam bir şekilde duruyordu. Biz insanların çektiği sıkıntıları ve zorlukları izlemişti.

Bin yıl öncesinin Moors'una, Ally'nin sevgili İspanyol İsabella'sına, bana - ve birden Ally'nin haklı olduğunu ve hayatlarımızın topraktan alınan her şeye kıyasla çok kısa olduğunu düşündüm. Altımdaki vadide, ağaçlar yüzlerce yıldır orada duruyordu ve topraktan söküldükten sonra bile sağlam gövdelerinden hala mobilya sağlıyorlardı.

üzerlerine oturan insanlar öldükten çok sonra da kaldı.

Bu alçakgönüllü bir düşünceydi ve gerçekliği de bu gücü yalanlıyordu. İnsanlar yeryüzüne zarar verdiklerine inanıyorlardı. Gerçek şuydu ki, dünya her şeye hakimdi ve her birimizden daha uzun yaşayacaktı. Ve benim yapabileceğim tek şey içindeki yerimi kabul etmektir; zamanın içinde sadece bir enstantane olduğumu, burada geçirdiğim zamanı akıllıca kullandığım sürece sorun olmadığını kabul etmektir.

Otele girerken *buraya* geldiğimden *beri ne çok şey öğrendiğimi* düşündüm.

Doğruca yatağa gitmeye niyetlenmişim ama zihnim hala akşamki olayların muazzamlılığıyla uğulduyordu. Marcella'ya iyi geceler diledikten sonra terasa çıktım ve yıldızlara baktım.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama omzuma hafifçe vurulduğunu hissedince sıçradım. Arkamı döndüğümde Charlie'nin bir elinde bir bardak konyakla arkamda durduğunu gördüm.

"Merhaba," dedi usulca. "Yatakta olman gerekiyordu.

"Sadece yorgun değildim," diye mırıldandım, aniden bana ne kadar yakın durduğunun farkına vardım. "Bir hayatın şafağında orada olmak harika değil miydi?"

'İnanılmazdı. Bu bana yeni başlangıçların mümkün olabileceğine dair umut veriyor, her türlü şekilde ...'

Ne olduğunu anlayamadan başı bana doğru eğildi. Dudaklarının dudaklarıma değmesi içimde bir heyecan yarattı, ama öpüşme devam edip derinleştikçe ve bedenim onunkinin karşısında eridikçe sirenler kafamın içinde çınlamaya başladı.

Adam evli! Karısı şimdiden bir şeylerden şüpheleniyor. Tiggy, ne yapıyorsun sen?!

Aniden ondan ayrıldım. "Charlie, bu yanlış. Karın... kızın... I . . . Bunu yapamam.

Charlie bariz bir çabayla kendini toparladı, yaptıklarından pişman olduğu belliydi. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Ama eğer kalıp benimle konuşursan-"

Hayır! Gitmem gerek. İyi geceler, Charlie.' Ve böylece terastan odamın güvenliğine doğru kaçtım.

*

Ertesi sabah çok erken uyandım, çünkü olaylar sanki bir rüyaymış gibi aklıma geldi, ama hayır, Charlie'nin dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum.

İnledim ve giyinmek için yataktan fırladım, bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Thom ve annemi aramak için Ally'nin cep telefonunu kullanmak üzere sinyal aramak için dışarı çıktım. Şehir kapılarına doğru yürürken kaktüslerin ve ağaçların üzerinde tomurcuklanan bahar çiçeklerinin kokusunu içime çektim ve içim burkularak kendimi karlı Cenevre'de hayal etmeye çalıştım.

Sonunda bir sinyal bulduğumda, Ally'nin ikiz kardeşi Thom'u aradım. Ally'ye ne kadar benzediğine gülümsemek zorunda kaldım - tamamen pratiklik ve aksiyon.

"Tamam, bir sonraki uçağa bineceğim," diye duyurdu, sesindeki neşe belliydi. 'Küçük Ayı - ya da *Bjørn* demeliyim! - uçmak için pasaportu yok, bu yüzden gelip Ally'nin bir tane ayarlamasına yardım etmem gerekecek. Ayrıca doğumu da kaydettirmemiz gerekecek. En yakın Norveç konsolosluğuna bakıp ayarlamaları yapacağım.

"Bebek kıyafetleri de getir," diye tavsiyede bulundum ve Ally'nin doğum belgesinin yerini de söyledim. Ona Sacromonte'ye nasıl gideceğine dair talimatları verdikten sonra annemi aradım ve sesindeki derin duyguyu duyabiliyordum. Ne de olsa bu onun ilk torunuydu.

'Onu ve Ally'yi görmek için sabırsızlanıyorum,' dedi. 'Lütfen ona tüm sevgimi ve tebriklerimi ilet.

Göndereceğim. Ve anne, seni görmek için eve gelmemin hâlâ sorun olmayacağından emin misin?

'Elbette, Tiggy. Seninle ilgilenmekten başka bir şey istemiyorum. Umarım bu yolculuğu yapabilecek kadar iyisindir.

"İyiym anne, söz veriyorum.

"Saat dört buçukta Granada havaalanındaki özel jet merkezinde olmalısın. Bu gece daha sonra görüşürüz. İyi yolculuklar, *canım*.'

Parlak güneşin altında patika boyunca geri yürüdüm, hâlâ özel uçakla ilgili suçluluk hissediyordum ama aynı zamanda geçmişimle bugünümün burada nasıl çarpıştığını düşünüyordum.

Otele yaklaşırken 'Eski dünya ve yeni dünya,' diye mırıldandım. Ally'nin bebeğinin benimle aynı yatakta doğmuş olması durumu daha da dokunaklı hale getiriyordu. Charlie'ye gelince...

"Tiggy, gitmeden önce biraz konuşabilir miyiz?

Şeytanla konuşmak.

"Evet, tabii ki. Demir kapının yanında dururken hızlıca başımı salladım. Marcella'nın bize ilgiyle baktığını gördüm.

Charlie kahvaltı ettiği yerden ayağa kalktı. 'Gidip duvarın üzerine oturalım mı? Son kez manzaranın tadını çıkarabiliriz.

Kapıdan içeri girdi ve beni dar patikadan kısa bir yol yukarı götürdü, böylece meraklı gözlerden kurtulmuş olduk.

Ben duvarın üzerine zıpladım, bacaklarım bir çocuğunki gibi sallanıyordu, o ise sadece üzerine oturdu, ayakları yere değiyordu.

"On dakika içinde gitmem gerekiyor ama ..." diye iç geçirdi. "Seninle açık konuşmamın zamanı geldi, Tiggy.

"Ne hakkında?

"Gelecek hakkında. Senin, benim, Kinnaird'in ... Bunu yapmazsam sana haksızlık etmiş olurum.

İçgüdülerinle zaten bir şeyler olduğunu tahmin etmişsindir. 'Evet, Noel'de çok hevesli görünüyordun ve sonra gittin ve ...

Dürüst olmak gerekirse Charlie, benden kaçtığını falan hissettim.

"Öyleydim, evet, ya da en azından sen değildin Tiggy, ama durum böyleydi. Sadece ne diyeceğimi bilemedim. Şöyle söyleyeyim, geri döndüğümde Cal ve diğer personel üyeleriyle yapmam gereken bir konuşma bu. Bir şey söylemeye çalışıyordum.

Başka bir yol olup olmadığını görmek için bekledim, ancak mümkün olan her yolu denedikten sonra, gerçekten bir yol olduğunu sanmıyorum.

"Yani mülk iflas mı etti? diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse o kadar ileri gitmezdim. Bana alaycı bir gülümseme verdi. 'Demek istediğim, kasada hiç nakit yok, ama kırk beş bin dönüm, artı çok güzel bir şekilde yenilenmiş bir ev - üzerinde kredi olsa bile - bir değerdir.

"Gerçekten üzgünüm Charlie. Zed bana iflas ettiğini söylemişti.

"Evet, satın almayı teklif etmek için beni aradığında bundan bana da bahsetmişti. 'Aman Tanrım! Bana bunu düşündüğünü söyledi. Daha önce söylememiştin.

Evet, öyle mi? Tabii bu beni ilgilendirmez," diye ekledim aceleyle.

"Hayır," diye kıkırdadı Charlie. 'Bana yaptığı teklif sağlıklı olsa da. Bir bakıma, keşke teklifleri değerlendirebilseydim, ama sorun da bu. Şu anda hiçbir şey yapamam.

"Neden?

"Bu çok uzun bir hikaye. Basitçe söylemek gerekirse, Kinnaird mülkünü miras alma hakkıma itiraz edildi. Bu nedenle, mahkemede *sorun* çözülene kadar, mülkü satamam.

"Ne?! Ama bu çok saçma! Sen gerçek mirasçısın - tek mirasçı...' 'Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım.

Charlie huzurlu vadiye baktı, gözleri yukarımızdaki Elhamra'ya doğru kaydı. Uzun bir iç çekti ve bu iç çekişte hissettiği tüm yorgunluğu duyabiliyordum.

"Ama sana kim meydan okudu? Ona sordum.

"Ayrıntılara girmesem sorun olur mu? Dediğim gibi, bu uzun bir hikaye ve beş dakika içinde havaalanına gitmem gerekiyor. Bunu size anlatıyorum çünkü durum çözülene kadar elim kolum bağlı. Kinnaird'i ayakta tutmaktan başka bir şey yapamam, bu da tüm planlarımızın askıda olduğu anlamına geliyor. Ve bu tür şeylerin mahkemeye gelmesinin bile ne kadar uzun sürdüğünü bildiğimden, bir çözüm bulunması yıllar alabilir. Lütfen Tiggy, söylediklerimi bir kovulma olarak algılama,' diye ekledi aceleyle, 'Kinnaird'de istediğin sürece senin için hala bir iş var ve kalmanı isterim, elbette isterim, ama aynı şekilde, iş spesifikasyonlarının yakın gelecekte uzatılacağını iddia etmem de adil değil. Dört yaban kedisine bakıcılık yapmaktan çok daha f a z l a s ı n ı yapabileceğinin farkındayım. Hayatının beş yılını bunun için eğitim alarak geçirmedi, değil mi? Söylemek istediğim, Tiggy,' diye devam etti Charlie, 'seni iyileştirdikten sonra, bunu söylemek bana acı verse de, başka bir iş aramak isteyebilirsin. Eğer seni parlak kariyerinden alıkoymuş olsaydım kendimi asla affetmezdim.

Onun neredeyse mükemmel profiline baktım ve elimi ona uzatmamak için kendimi zor tuttum.

"Çok üzgünüm Charlie. Kulağa bir kâbus gibi geliyor.

'Harika değildi ama bunu söyledikten sonra kendim için çok üzülmeyeceğim. Kimse ölmedi ve ben ve ailem açlıktan ölmüyoruz. Sonuçta sadece üç yüz yıllık bir Kinnaird tarihi var. Bana döndü ve hüzünlü bir gülümseme verdi. 'Neyse, gitsem iyi olacak. Marcella beni havaalanına bırakmayı teklif etti. Şimdi, en önemli şey Atlantis'e vardığında biraz dinleneceğine dair bana söz vermen. Annene bakımınla ilgili talimatları vereceğim.

"Söz veriyorum Charlie ve lütfen benim için endişelenme. Senin yeterince işin var.

"Endişeleneceğim Tiggy, ama ne olursa olsun, umarım yakında Kinnaird'e dönersin, veda etmek için bile olsa.

Ayağa kalkışını izledim ve sözleri karşısında gözlerimin yaşardığını hissettim. "Öyle yapacağım.

'Dün gece için ben de gerçekten üzgünüm. Her zamanki tarzım değil. Aslında son on yedi yıldır karımdan başka bir kadını öpmedim. Tamamen uygunsuz bir davranıştı ve umarım seni kırmamışımdır, özellikle de Zed ve davranışları hakkında söylediklerimden sonra.

"Gerçekten kırmadın Charlie," dedim, hiç de *öyle* olmadığı halde ilgisinin istenmeyen bir şey olduğunu düşünmesinden dehşete düşmüştüm.

Sessizce otele geri döndük ve o da terastan gece çantasını aldı.

O anda Angelina sanki birdenbire yanımızda belirdi.

'Veda etmeye geldim, Bay Charlie. Yakında tekrar ziyaret edin ve biraz daha konuşalım. Uzanıp onu iki yanağından öptü.

"Öpeceğim.

'Ay, bilmelisin ki o' - Angelina beni işaret etti - 'senin sorununun cevabı onda. Güle güle.

Yaşlı kadın geldiği gibi hızla terastan ayrılırken Charlie ve ben şaşkın bakışlar attık.

"Doğru. O zaman beni aramaya devam et ve nasıl hissettiğini bana bildir, olur mu?

Marcella bize katılırken, 'Haber veririm,' dedim.

"Hayatının yolculuğuna hazır mısın, Charlie? Marcella kıkırdadı.

"Kesinlikle sabırsızlanıyorum," dedi Charlie, onu takip ederken bana gözlerini devirerek. "Güle güle, Tiggy.

Onlar gittikten sonra kendime bir bardak su doldurdum ve Ulrika'nın kocası hakkında güvensiz olmasının şaşırtıcı olmadığını düşünerek susuzluğumu giderdim. Kadınların karşılık verdiği bir çekiciliğe sahip olduğu açıktı. Yine de büyük ölçüde bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Belki de bu onun cazibesinin bir parçasıdır," diye mırıldandım otelden çıkıp yolda yürürken ve yeni anne ile bebeğin nasıl olduğunu görmek için.

Ally'yi Pepe ve Angelina'nın mağarasının dışında, kucağında uyuyan bir Ayı ile bir sandalyede otururken buldum. Gözlerinin altında belli belirsiz gölgeler vardı,

Kuşkusuz ilk gece beslenmesinin gerektirdiklerinden dolayı, ama mutluluk ve memnuniyetle parlıyorlardı.

"Nasıl hissediyorsun?

"Yorgun, ama bunun dışında kesinlikle harika!

"Harika *görünüyorsun* Ally, senin adına çok mutluyum. Bu arada Thom'u aradım, şu anda konsolosluk randevularını ayarlamakla meşgul.

"Kardeşime benziyor," dedi sırtarak.

'Bugün Sacromonte'ye gelebileceğinden şüpheliyim. Yarına kadar gelememe ihtimaline karşı bir gece daha kalmamı ister misiniz?

'Hayır, gerçekten iyiyim Tiggy. Burada benimle ilgilenecek başkaları da var, unutma. Sen Atlantis'e git ve bırak annem seninle biraz ilgilensin.

Annemden bahsetmişken, onu da arayabildin mi?

'Evet, tahmin edebileceğiniz gibi haberi duyunca çok heyecanlandı. En içten sevgilerini yolladı.

"Ona Bear'ı yakında Atlantis'e onu görmeye getireceğimi söyle. Getireceğim. Şimdi gidip Pepe'yi uyandırsam iyi olacak.

"Sen uyandır. Bu ufaklık uyurken ben de biraz dinlenmek üzereydim zaten.

"Hoşça kal demek için sonra görüşürüz, sevgili Ally.

Otele çıktım ve Pepe'nin kapısını çaldım.

"Saat kaç? Pepe kapıyı açarken huysuzca mırıldandı, belli ki yeni uyanmıştı. Ama yüzümü görünce beni kollarının arasına aldı. "Tamam, *querida*, aşağı inip Angelina için kahvaltı hazırlamalıyım, senin ve benim de biraz yemeğe ihtiyacımız var...

Pepe giyindikten ve mavi kapıya doğru yürüdükten sonra beni küçük bahçeye oturttu ve mutfakla meşgul oldu. Elinde bir tepsi sıcak ekmek ve kahve, yanında da Angelina'yla döndü.

'Demek eve gidiyorsun,' dedi.

Başımı salladım. 'Evet, birkaç saat içinde. Ama izin verilir verilmez geri döneceğim,' diye cevap verdim hemen. 'Senden öğreneceğim daha çok şey var-'

"*Evet*, döndüğünüzde biz hâlâ burada olacağız. Pepe yaşlı ve şişman olsa bile . . . Ben bir öküz kadar güçlüyüm,' dedi Angelina bana göz kırparak.

'Burada sizinle kalmak istiyorum,' dedim. 'Ama Ally ve Charlie Cenevre'ye dönmemin daha iyi olacağını düşünüyorlar. . . '

'Bazen senin için neyin en iyi olduğunu bilmeleri için başkalarına güvenmen gerekir. Ve onlar için de,' diye kıkırdadı Angelina. 'Seni sevenleri seninle ilgilenme şansından mahrum etme. Anladın mı?

"Sayılır, ama gerçekten ayrılmak istemiyorum.

'Biliyorum, çünkü burası senin kalbinde. İstedğin zaman buraya gelebilirsin.

"Teşekkür ederim. Lezzetli ekmeği çiğnedim ve tadını çıkarmak için elimden geleni yaptım.

yeni ailemle geçirdiğim bu ayrılık anları. Cesaretimi toplayarak onlara Granada'da geçirdiğim süre boyunca ertelediğimizi bildiğim şeyi sordum, çünkü sonucun üzücü olması gerekiyordu. 'Gitmeden önce, bana . . . lütfen bana annem ve babam hakkında bilgi verir misiniz? Çok fazla sorum var ve bilmeden gidemem-'

"Evet, Erizo, elbette sana söylemeliyiz," dedi Angelina ve sonra derin bir iç çekti. 'Hepsi mutlu değil ve belki de bencilce davrandık.

sana daha önce söylemiştim. Ama Pepe ve ben bunu düşünmekten pek hoşlanmıyoruz ...'

Pepe onun elini tuttu ve hep birlikte birkaç dakika sessizce oturduk. Sonra Pepe kendine gelir gibi oldu ve kahverengi gözlerini kaldırıp benimkilerle buluştu.

"Başlayacağım, çünkü ben de oradaydım. Yıl 1944'tü ve dünya hala bir savaşın içinde kendini yok ederken, Lucía kariyerinin zirvesinde Güney Amerika'daydı ...'

Lucía
Mendoza, Arjantin

Eylöl 1944

Trenli Flamenko elbisesi (bata de cola)
Manevra yapmak için büyük beceri
gerektiren uzun ve hacimli etekli bir
dans elbisesi.

Meñique terasa çıktı, parlak Eylül güneşinde gözlerini kısarak baktı. Korkuluklara yaslandı, aşağıdaki vadiye yayılmış üzüm bağlarına ve onun ötesinde And Dağları'nın karla kaplı zirvelerine baktı. Hayatında hiç bu kadar temiz bir hava solumamıştı ve bu kadar yüksek bir rakımda bile güneş tenini hoş bir şekilde ısıtıyordu. Burayı çok sevmişti.

Lucía'nın son talihsizliğinin kendisi için bir nimet olduğunu itiraf etmekten utanıyordu: Güney Amerika'da yıllarca süren aralıksız turlardan sonra, *cuadro* Buenos Aires'te tıklım tıklım dolu bir tiyatrodaki performans sergilerken, Lucía özellikle vahşi bir *farruca* sırasında sahneye öyle sert vurmuştu ki ayağı tahtaları parçalamıştı.

Bileği fena halde burkulmuştu ve doktor, iyileşmesi için zaman tanımazsa bir daha dans edemeyeceği konusunda onu uyarmıştı. Böylece Lucía sonunda pes etmek ve mola vermek zorunda kaldı. Dansın geri kalanı *cuadro* sezon boyunca dağılmış, Arjantin ve Şili'de kendi performanslarını sergilemek üzere seyahat etmişti.

Lucía'yla geçirdiği yıllar boyunca Meñique ilk kez Lucía'yla baş başa kalmıştı ve bu mutluluk vericiydi. Belki aldığı güçlü ağrı kesicilerden ya da vücuduna yüklediği inanılmaz stresten kaynaklanıyordu ama Lucía, Meñique'in onu tanıdığı kadar sakin biriydi. Eğer sonsuza dek böyle kalabilselerdi, Meñique onunla evleneceğini biliyordu.

Yarın. "Telgraf,

senyor.

Hizmetçi Renata, telgrafı ona vermek için terasa çıktı. "*Gracias*.

Mektubun şezlongunda uyuklayan Lucía'ya gönderildiğini gördü.

Nasıl olsa okuması için ona vereceği için mektubu açtı.

İngilizceydi ve Meñique masaya oturup şifreyi çözmeye başladı.

TÜM ŞARTLAR KABUL EDİLMİŞTİR STOP BA'DAN NY'YE 11 EYLÜL'DE GEÇİŞ REZERVASYONU
YAPILMIŞTIR STOP HEPİNİZİ BURADA SELAMLAMAK İÇİN SABIRSIZLANIYORUZ STOP SOL

"¡Mierda! Meñique yemin etti, kalbi öfkeyle çarpıyordu. Ayağa kalkarak Lucía'ya doğru yürüdü.

"Bir telgrafınız var," dedi yüksek sesle, onun sıçrayarak uyanışını izlerken.
O da

Ona doğru fırlattı ve ılık esintiyle kiremitli terasa doğru uçtu. "Öyle mi?

Lucía doğruldu ve elini uzattı. İngilizce olduğunu görünce

Ona geri vermeyi teklif etti ama o reddetti. "Ne yazıyor?"

"Bence sen çok iyi biliyorsun Lucía.

"Ah. Telgrafa tekrar baktı, tanıyabileceği bir kelime arıyordu. "Sol.

'Evet, Sol. Sol Hurok. Görünüşe göre New York'a gidiyorsunuz.'

Hayır, *biz* New York'a gidiyoruz. Sanki seni arkamda bırakacakmışım gibi!
Benimle gurur duyardınız - çok iyi pazarlık yaptım.

Meñique derin nefes almak için zaman ayırdı.

"Ne planladığını bana söylemenin iyi bir fikir olabileceğini hiç düşündün mü?

'Şartlarımı kabul edene kadar hayır. Daha önce bana her sorduğunda, seni ve *cuadro*'yu küçümsedi ve sadece beni istedi. Bu yüzden' - Lucía kocaman bir gülümsemeyle kollarını ona doğru uzattı - 'artık sana söyleyebilirim.

Lucía'nın telgrafta ne yazdığını okuyamadığı göz önüne alındığında, Meñique 'şartların' gece geç saatlerde yapılan birkaç toplantı sırasında 'kabul edildiğini' tahmin etti.

Lucía onun uyuduğunu sandığı sırada gelen telefonlar.

Meñique yavaşça bir sandalyeye çöktü; daha önceki huzur duygusundan sonra şimdi umutsuzdu, o kadar çok nedenden dolayı ki hepsini hesaplaması zaman alacaktı.

"Mutlu değil misin Meñique?" diye sordu ona. "Bu benim hayalimdi. Lucía ayağa kalktı, şimdi gergin bir enerji ve heyecan yumağıydı. Küçük ayaklarıyla terasa vurmaya başladı. 'Hayal edebiliyor musun? Nihayet Kuzey Amerika! Güney Amerika bizim, ama şimdi La Argentinita'yı gerçek ödülünden mahrum etmeliyiz!

"Demek her şey onunla ilgili, öyle mi? Meñique onun bakışlarından kaçınarak, "Demek her şey onunla ilgili, öyle mi?" dedi.

'Hiçbir şeyle ve hiç kimseyle ilgili değil. Bu, benim için yeni bir yer. *Payolarla* dans etmek. Ve New York payoları dünyanın en zengin payolarıdır. Lucía ona doğru yürüdü ve kollarını omuzlarına doladı. "Bu seni heyecanlandırmıyor mu?" diye kulağına fısıldadı. 'Senyor Hurok Carnegie Hall'u kiralayabileceğini söyledi! Bunu hayal edebiliyor musunuz? Bir avuç İspanyol *gitanosunun* dünyanın en büyük konser salonunda sahne aldığını!

"Mendoza'yı seviyorum Lucía. Hayatımın sonuna kadar Güney Amerika'da kalmaktan mutlu olurum.

"Ama burada görülecek her şeyi gördük, yapılacak her şeyi yaptık! Lucía onu bıraktı ve Lucía'nın boynundaki eşarbin rengini yansıtan dramatik kırmızı çiçeklerle dolu saksılarla dolu geniş teras boyunca yürüdü. "Uruguay, Brezilya, Şili, Kolombiya'ya gittik" - parmaklarıyla ülkeleri saydı - "sonra Ekvador, Venezuela, Meksika, Küba, Peru-

"Bir dahaki sefere Lucía, beni de içeren bir plan yaptığında, bunu bana söyleme nezaketini göstermeni rica ediyorum.

'Ama bunu özel bir sürpriz olarak saklıyordum! Senin de benim kadar mutlu olacağını düşünmüştüm! Lucía o kadar üzgün görünüyordu ki Meñique'in öfkesi bir nebze azaldı. Belli ki gerçekten onun memnun olacağını düşünmüştü.

"Burada seninle olmayı çok sevdim ve sadece -" başını salladı - "bir gün bir yerde dinlenip dinlenemeyeceğimizi merak ediyorum. Ve birlikte bir hayatımız olacak mı?

'Belki dinlenemeyeceğiz, ama bir hayatımız var ve bu heyecan verici ve haftada on dört bin dolar kazanacağım!

"Daha fazla paraya ihtiyacımız yok Lucía, zaten yeterince paramız var.

'Hiçbir şey asla yeterli değildir. Bizler *gitanolarız*. Hayat sürekli bir arayıştır, biz asla hareketsiz kalamaz, bunu biliyorsun. Lucia onu inceledi. "Belki de yaşılanıyorsun.

'Belki de sürekli seyahat etmekten yoruldum. Belki de bir evim olsun istiyorum.

Seninle, Lucía. . . Ve bir gün, çocuklar.

'Bunların hepsine sahip olabiliriz, ama önce maceramızı tamamlayalım ve New York.' Lucía ona doğru yürüdü, sonra dizlerinin üzerine çöküp ellerini tuttu. "Sana yalvarıyorum. Amerika'ya sahip olmalıyım. Beni bundan mahrum etme.

"*Pequeña* ... Meñique derin bir nefes daha aldı. 'Seni hiç bir şeyden mahrum bıraktım mı?'

Bu kez, New York'a doğru yelken açtıklarında, sakın denizler, on altı kişiye ulaşan grupta hastalık olmadığı anlamına geliyordu.

Güney Amerika'da geçirdikleri altı yıl. Lucía'ya otomatik olarak gemideki en iyi süit teklif edilmişti ve güvertede görünmeye her tenezzül ettiğinde gemideki diğer yolcular onu selamlıyor ya da takdir etmek için ellerini kaldırıyorlardı.

"Nasıl hissediyorsun? María, Meñique'i güvertede eğilirken yakaladı. Sonbahar esintisinde güvertede titrediğini gören bir yolcu arkadaşının cömertçe ödünç verdiği kalın bir palto ve atkıya sarınmıştı.

'Güney Amerika'yı arkamızda bıraktığımız için üzgünüm. O sıcaklık, o renk...'

Evet. Anlıyorum. Ben de hissediyorum. Ama ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey, Maria. Meñique uzandı ve kolunu onun omzuna doladı. Yıllar içinde ikisi yakınlaşmış, José ya da Lucía zor durumda kaldıklarında birbirlerinden teselli ve güç almışlardı.

"Ben ... istiyorum. Meñique başladı. "Ne istiyorsun?"

"Bir son ve bir başlangıç," diye fısıldadı. "Yolculuğun bitmesini. Bir eve sahip olmak.

'Evet, anlıyorum. Avrupa'daki savaşın yakında biteceğini söylüyorlar. Oğullarıma ne olduğunu bilmek istiyorum. Ben de evime dönmek istiyorum.

Maria, buz gibi güvertede yalnız bir figür bırakarak uzaklaşmadan önce elini sıktı.

*

"Beni Senyor Hurok'a tavsiye edenin Antonio Triana olduğunu biliyor musunuz? Lucía kaptanın masasında akşam yemeği için hazırlanırken, ağır elmas küpelerini takıp omuzlarına kürk bir şal geçirdi.

'Hayır, bundan hiç bahsetmediniz. La Argentinita'nın ortağı olduğunu sanıyordum.'" "Öyle, ama sağlığının bozulduğunu duydum. Yeni bir ortak arıyor.

ortak. Ve o beni seçti!" Lucía sevinçle kıkırdarken parmağını alnının ortasındaki siyah buklenin etrafında döndürdü.

Meñique ona baktı. "Yalnız dans etmeyi tercih ettiğini sanıyordum?" "Ediyorum, ama en son Buenos Aires'te Triana ile dans ettiğimde

Benden daha büyük bir şey ve o zaten Amerika'da ünlü.

"Lütfen söyle bana Lucía, New York'a kadar La Argentinita'nın ortağını çalmak için gitmiyoruz değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama Triana'dan bir şeyler öğrenebilirim. O bir dahi.

"Gerçekten mi? Meñique onun arkasında durmak için hareket etti ve aynadaki yansımasına baktı. 'Bunu her zaman her dansta ısrar eden kadın söylüyor.

içgüdüsel olarak ruhundan gelir.'

'Artık yaşlandım ve daha da gelişmek istiyorum. Eğer Triana bana La Argentinita'yı Amerika'da bu kadar ünlü yapan şeyin ne olduğunu öğretebilirse, dinleyeceğim. İşlerin nasıl değiştiğini biliyorsun. Artık sadece bir orkestra eşliğinde sahnede dans etmek yeterli değil. Muhteşem bir şova ihtiyacımız var!

"Bunca yıldır Güney Amerika'daki izleyicilere sunduğumuz şey bu değil mi? Meñique bıkkınlıkla konuştu. 'Şimdi acıktım. Bitirdin mi yoksa yemek odasına yalnız mı gideyim?"

Lucía bileğine elmas bir bilezik taktı, sonra ayağa kalktı ve elini ona uzattı. "Ben hazırım ve sardalyaya açım.

*

İki gün sonra Albaycín *cuadro* New York'a ulaştı. Daha önce hiç Meñique, bulutlu gökyüzünde kaybolan inanılmaz yükseklikteki gökdelenlere bakarken Lucía'nın heyecanla dolduğunu gördü. Büyük bir nehrin ağzındaki küçük bir adaya yaklaştıklarında, Amerika'nın sembolü olan, gri-yeşil cübbesini giymiş ve özgürlük meşalesini taşıyan Özgürlük Kadını'nın yanından geçtiler.

Karaya çıkacakları liman olan Ellis Adası'na vardıklarında, Lucía iskeleden aşağı inerken bir kahraman gibi karşılanmaya hazırdı, ancak göçmenlik bürosu yetkilileri tarafından karşılandı ve gerekli formları doldurmak için kendilerini bir binaya kadar takip etmeleri konusunda ısrar ettiler.

'Ben yazamam! Ne annem ne de babam yazabiliyor! Lucía İspanyolca konuştu ve öfkeyle görevlilere baktı. "Kim olduğumu bildiğinize emin misiniz?"

Meñique isteksizce tercüme ettikten sonra bir adam, "Hayır hanımefendi, bilmiyoruz," dedi. "Tek bildiğimiz, Amerika Birleşik Devletleri'ne girmeden önce gerekli formları doldurması gereken bir İspanyol göçmen olduğunuz.

Lucia'nın itirazlarına rağmen hepsinin girişine izin verilmedi. Sol Hurok'la temasa geçip gecikmeyi bildirdikten sonra, uzun bir tekne yolculuğu daha

Ardından Havana geldi. Yolculuk sırasında Meñique ve *cuadro* bulunan ve yazı yazabilen birkaç kişi saatlerce Lucía'ya ve diğerlerine en azından isimlerini yazmayı öğretti.

Yirmi gün sonra tekrar New York'a ulaştıklarında Meñique denizin arkasını gördüğü için çok mutluydu.

Bu kez Ellis Adası'ndaki formaliteler aksamadan tamamlandı, böylece *cuadro* feribotla Manhattan'a gitti ve ardından birkaç sarı-siyah taksiye doluştu. Yolda giderken Meñique, Manhattan'daki devasa binalar, yüzlerce cam pencereden yansıyan zayıf kış güneşi. Taksiden inen ve dondurucu havada nefesi görünen Meñique, kürk ve elmaslarla kaplı mankenlerin cömert vitrinlerinden açıkça keyif alan Lucía'dan üzüntüsünü gizlemek için elinden geleni yaptı.

Sol Hurok'un tüm *cuadro* için oda ayırttığı Waldorf Astoria otelinde kalacaklardı. Lobide Lucía kayıt defterini meydan okurcasına okunaksız bir karalamayla imzaladı. Babası ve diğerleri de aynı şeyi yaparken, çalışanlar ve yoldan geçen konuklar bu gürültülü, geveze çingene grubuna hoşnutsuzlukla bakıyorlardı.

Resepsiyon görevlisi ona süitinin anahtarlarını uzattı ve o da asil bir tavırla asansörlere doğru ilerledi.

Komi düğmeye bastığında Lucía arkasını dönüp lobiye baktı. '*Hola*, New York! Yakında buradaki herkes adımı öğrenecek!'

*

"Demek Amerika'daki ilk çıkışınızı Beachcomber'da yapacaksınız! Antonio Triana duyurdu.

"Peki orası neresi? Lucía süitte karşısında oturan ince yapılı, kara gözlü adama şüpheyle baktı. Pantolonunun ve yeleğinin pahalı bir şekilde dikildiği belliydi ve siyah saçları mükemmel bir şekilde yağlanmıştı.

'Çok sofistike bir kulüp - birçok Hollywood film yıldızının sık sık seyirciler arasında olduğu bir yer. Ben de La Argentinita ile orada dans etmişim," diyerek Antonio onu rahatlattı.

"Yani sahilde bir kulübe değil, öyle mi?

'Sizi temin ederim, Senyorita Albaycín, değil. Açılışınızın biletleri tanesi yirmi dolardan satılıyor! Şimdi sizden ayrılmak zorundayım ama yarından itibaren prova yapacağız. Tam dokuzda.'

Lucía dehşetle baktı. "Senyor Triana, biz öğlene kadar hiç kalkmayız!
"New York'tasınız, Senyorita Albaycín. Burada kurallar farklıdır. Yarın saat dokuzda sizi ve *cuadro*'yu fuayede göreceğim ve sizi prova odamıza götüreceğim. Antonio zarif bir selamla odadan çıktı.
"Saat dokuzda mı? Lucía Meñique'e döndü. "Neden, bu gecenin bir yarısı!
"Ne isterse yapmalıyız. Buradaki kuralları o bilir, Lucía.
"Haklısın," diye iç geçirdi. "Ama bu gece ziyafet çekip şarap içeceğiz!
Lucía açıkladı.

*

"New York'taki çıkışına hazır mısın? Antonio Triana iki hafta sonra sahnenin kenarında birlikte dururlarken Lucía'nın kulağına fısıldadı. Lucía sahnenin çatlağında yanıp sönen renkli ışıkları görebiliyordu. Perdelerin ardındaki seçkin akşam yemeği kulübünden gelen seslerin mırıltısını duydu. The Beachcomber geceleri hareketli oluyordu ve daha önce sahne kapısına giderken içeri girmek için yarışan büyük bir insan kalabalığı görmek onu memnun etmişti.

Antonio'ya, "Sabahın erken saatlerinde yapılan onca provadan sonra hiç bu kadar hazır olmamıştım," dedi.

"Güzel, çünkü bu gece seyirciler arasında Frank Sinatra, Boris Karloff ve Dorothy Lamour'un olduğunu söylemeliyim.

Boris Karloff mu? Canavar adam mı? O neden burada? Beni korkutmak için mi?" "Seni dans ederken görmek için, Lucía," diye gülümsedi Antonio. 'Seni temin ederim ki gerçek hayatta, O bir canavar değil. Sadece onları ekranda çok iyi oynuyor. Şimdi.' Onun elini tuttu. "Bu zengin Amerikalı ünlülere İspanya'yı tattıralım. İyi şanslar, La Candela.' Parmak uçlarını hafifçe öptü. "İşte başlıyoruz.

Meñique sahnenin bir tarafındaki sandalyesinden, Antonio tarafından ortaya yönlendirilen Lucía'nın ortaya çıkışını izledi. Tüm ilk performanslarında olduğu gibi Lucía kusursuz kesimli siyah saten bir pantolon, ince kalçalarını saran bir korse ve keskin omuzlu bolero bir ceket giymişti.

Antonio onu selamladıktan sonra bir öpücük kondurarak sahneden ayrıldı. Meñique kıskançlık dalgalarının omurgasına tırmandığını hissetti ama parmaklarına girmesin diye onları omuz silkerek uzaklaştırdı.

Pepe'ye başını salladı ve Lucía bir *farruca*'nın açılış pozunu verirken üç gitarist çalmaya başladı, kolları başının üstünde, parmakları

yayılmış.

"İyi şanslar aşkım," diye fısıldadı, Lucía'nın büyülemek için hiç bu kadar sofistike ve talepkâr bir dinleyici kitlesine sahip olmadığını biliyordu.

Bir saat sonra, parmakları ağrıyan Meñique son akoru çaldı ve Lucía'nın *bulerías*'ını bitirişini izledi, şimdi görkemli bir menekşe flamenko elbisesi giymişti. Kendi kendine gülümsedi, Antonio'nun dikkatli eğitimine rağmen Lucía'nın onun set rutinini büyük ölçüde göz ardı ettiğini ve her zaman yaptığı gibi doğaçlama yaptığını biliyordu.

Bu senin sihrin, aşkım. Ne yapacağın hiç belli olmuyor ve ben de bunun için seni sevmeye çalışıyorum.

Meñique, José ve Pepe ile birlikte ayağa kalkarak coşkulu alkışlar aldı. Frank Sinatra'nın kendisinin de ayakta olduğunu gördü ve Meñique New York'a gelme konusunda o kadar olumsuz olmasına rağmen, gözlerinin dolduğunu hissetti.

Lucía selam üstüne selam verirken gözleri parlıyordu.

Ne kadar ilerlemişsin, diye düşündü. Ve sonunda yeterli olması için sadece dua edebilirim.

*

Lucía'nın ilk çıkışıyla ilgili basında çıkan övgü dolu eleştirilerin ardından Carnegie Hall'da bir performansın kapısı çalındı. Her sabah saat sekizde kalkıyordu ve Meñique onu hiç bu kadar enerjik görmemişti. *Cuadro* bütün gün provalara katılıyor, Antonio onları beceri ve sabırla yönetiyordu. Meñique, Lucía'nın onun eleştirilerini bir kuzu gibi karşılamasına şaşırılmıştı.

'Size daha önce de söyledim, gelişmek istiyorum. Burada, Amerika'da ne istediklerini öğrenmeliyim.

Bir gece Meñique su bardağını doldurmak için yatak odasından çıkarken Maria'yı süitlerinin oturma odasında hâlâ kostüm dikerken buldu.

"Saat sabahın ikisi, Maria. Neden hâlâ uyanıksın?" "Sen neden uyanıksın?"

"Uyuyamıyorum.

"Ben de uyuyamıyorum. Maria parmaklarını hareketsiz bıraktı.

"José henüz dönmedi. "Tamam. Anlıyorum.

"Anladığını sanmıyorum. Yine yoldan çıktığını *biliorum*. Son bir haftadır, siz provalardan döndükten saatler sonra, sabahın erken saatlerine kadar buraya gelmedi.

Meñique dürüstçe, "Bana gösterideki yeni numaraları çalışmak için geride kaldığını söyledi," diye cevap verdi.

"Kiminle?"

"Burada *cuadro*'ya katılan bazı genç dansçılarla. "Kesinlikle. Özellikle de Lola Montes. Maria gözlerini indirdi. "Ve Martina. Çok güzeller, değil mi?"

"Maria, endişeni anlıyorum ama Lola için üzölmene gerek yok. Onun Antonio'ya aşık olduğunu herkes görebilir. "O zaman geriye Martina kalıyor.

"Gerçekten sanmıyorum-

"Biliyorum," dedi Maria kararlılıkla. Güven bana, işaretleri biliyorum. Ama yapamıyorum,

Bunu tekrar yaşayamam. Bana söz vermişti Meñique.

onu geri al. Çocuklarımızın hayatı üzerine bana yemin etti. Eğer bu doğruysa, ayrılmak zorunda kalacağım, belki de İspanya'ya, evime döneceğim.

"Eve dönemezsin Maria, tüm Avrupa hala kaos içinde. Acaba geçmişte yaşadıkların seni aşırı duyarlı mı yapıyor?"

"Haklı olduğunuzu ummaktan başka çarem yok ama ben bütün gün buradayım ve o yokken ne yaptığını göremiyorum. Benim gözüm ve kulağım olur musun? Güvenebileceğim tek kişi sensin.

"José'yi gözetlememi mi istiyorsun?"

Korkarım istiyorum. Şimdi, boş yatağmda biraz uyumak için gitme vaktim geldi.

İyi geceler, Meñique.

Maria'nın gururlu, zarif bedeninin odadan çıkışını izlerken umutsuzluk içinde başını salladı.

Aşk hepimizi aptal yerine koyar, diye düşündü.

*

"Beni beğenmediler! Lucía kendini kanepeye atıp hıçkırır hıçkırır ağlamaya başlarken Meñique, Lucía ona okuması için ısrar etmeden önce *New York Times* eleştirisine göz atmadığı için kendine kızılıyordu. Yine de Dün gece Carnegie Hall'da kendisinin ve kumpanyalarının aldığı alkışlar o kadar coşkuluydu ki, eleştirinin olumlu olacağından hiç şüphesi yoktu.

"Bu doğru değil," diye ısrar etti Meñique, olumlu alıntılar bulmak için makaleyi ararken, ki çok sayıda vardı.

"Olağanüstü kıvrak ve esnek bir vücut, yüksek bir sinir perdesine kilitlenmiş ama her zaman kontrollü."

"Hızlı, yoğun ve fiziksel heyecanla dolup taşan sanatçı, dinamiklerini tamamen meşru bir şekilde ve takdire şayan bir ustalıkla kullanıyor."

Meñique, *"Mükemmel bir şekilde dans ettiği alegríalarda, vücudunun her lifi çizgi, kütle ve dinamiğin bilincindeydi,"* diye tercüme etti.

"Evet! Ama buna "vasat" bir dans gecesi dediler ve *Córdoba*'da dans etmemem gerektiğini söylediler. O beyaz dantel elbiseden nefret ettim! Gülünç görüldüğümü biliyorum.

"Pequeña, olumsuz olarak söyledikleri tek şey, dans tarzınızın Carnegie Hall'dan daha samimi bir atmosfere uygun olduğuydu, böylece seyirciler sizi görebilir, tutkunuzla bağlantı kurabilirdi.

'Yani şimdi de bedenime hakaret ediyorlar, çünkü tiyatronun tepesindeki gözler için küçücük bir noktayım! Lola Montes *buleríaları* yüzünden hakarete uğramadı. Babam bile onu benden daha çok tebrik etti,' diye ağladı.

"Seyirci seni sevdi Lucía," dedi Meñique bıkkınlıkla. "Önemli olan da bu.

'Gelecek hafta turneye çıktığımızda, şovu şu şarkıyla açmakta ısrar edeceğim *soleares*. Bu Antonio'nun hatasıydı; ben hiçbir şeye dönüştürülemem. Ben sadece benim ve ne hissediyorsam onu dans etmeliyim. Lucía şimdi ayakta ve pistte volta atıyordu.

"Biliyorum, Lucía. Ona doğru uzandı. "Sen olduğun kişisin. Ve halk seni bunun için seviyor.

'Bekle ve gör, Amerika turnemize çıktığımızda ve gerçek bir seyirciye çaldığımızda! Hiç kimse beni ve şehirlerine getirdiklerimi görmezden gelemeyecek. Detroit, Chicago, Seattle ... Hepsini fethedeceğim! Lucía onun kucağından sıyrıldı ve süitte bir kez daha volta attı. 'Yemin ederim, o gazeteyi lanetleyeceğim! Şimdi annemi görmeye gidiyorum.

Süitin kapısı arkasından çarparak kapandı ve tüm oda ürperdi.

Dört aydır New York'taydılar ve Lucía elektrik enerjisini kucaklarken, Meñique bu çılgın şehrin yavaş yavaş kendisinde hiçbir şey bırakmadığını hissediyordu. Sürekli soğuk algınlığından muzdaripti, dondurucu hava, sevgili Mendoza'sının evcil ve yapay bir versiyonu olan Central Park'ın yeşilliklerinde dolaşmak için kaçabildiği nadir günlerden biriydi.

Gazeteyi tekrar eline alarak *New York Times*'ın eleştirisinin son paragrafındaki bir satırı okudu: beş kelime, ama bunlar onu yüreklendiren ve moral veren kelimelerdi.

"*Meñique kesin bir başarıydı ...*" kelimeleri kendi kendine mırıldandı. Şu anda, onlara hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı.

*

Bir ay sonra turlarına başladılar. Meñique, yemeklerin, insanların ve dilin çok yavan olduğu ülkeyi trenlerle geçerek geçirdikleri günlerin, haftaların ve ayların izini kaybetti. Sözüne sadık kalan ve olumsuz eleştirilerden ilham alan Lucía hayatı için dans etti.

Pepe de çiçek açmış, çalma konusunda kendine daha çok güvenir olmuştu. İkisi sık sık gece geç saatlere kadar birlikte *payo* gazetelerini karıştırıyor, savaş haberlerini okuyor, Meñique genç adama İngilizcesi konusunda yardım ediyordu.

Meñique'in oradaki bitmek bilmeyen sisin iliklerine kadar işlediğini hissettiği San Francisco'daki bir başka başarılı performanstan sonra, şirket gece geç saatlerde bir lokantadaki kabinlerin çoğunu ele geçirdi.

"Sovyetler Berlin'e yaklaşıyor," dedi Meñique, yaralı masanın üzerine bırakılmış bir gazetenin ön sayfasını karıştırırken.

Pepe onun yanına oturdu ve makaleyi okumak için boynunu bükte.

"Bu savaşın yakında biteceği anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Bu gece barda Okinawa'ya gitmeye hazırlanan bir denizciyle tanıştım. Görünüşe göre Japonya'da çatışmalar çok şiddetliymiş.

"Sadece dua edebiliriz," diye omuz silkti Meñique, ikisi de tatsız bir hamburger daha sipariş ederken. Meñique makaleleri okuyan Pepe'ye baktı ve genetiğin Pepe'ye annesinin mizacını ve babasının bakışlarını vererek nasıl bir hile yaptığını düşündü. Seyircilerin kadın üyelerinin hayranlık dolu bakışlarına rağmen, Pepe fark etmemiş gibiydi. Meñique'in José için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı bu.

..

Maria masalarına geldi. "Pepe, *querido*, Juana *bulerías*'ına giriş için kaç ölçü çalacağınızı konuşmak istiyor.

"*Sí*, Mamá. Pepe ayağa kalkıp gitti, María ise Meñique'in karşısındaki kabine geçti.

"Bu geceki çalışınız çok güzeldi. Maria gülümsedi. "Her zamankinden daha uzun bir solon vardı.

"Bunun için yalvarmak zorunda kaldım," diye yanıtladı

Meñique, bir sigara yakarak. "Sigara içtiğini bilmiyordum.

"Normalde içmem, Lucía'dan edindiğim bir başka kötü alışkanlık. Günde en az iki paket sigara içiyor.

Maria'nın kırmızı plastik banketin arkasına yaslanışını izledi.

Gözleri lokantada kocasını arıyordu. Meñique onun Martina'nın yanında, komşu bir kabinde oturduğunu, kolunu dikkatsizce Martina'nın arkasındaki koltuğa dayadığını görebiliyordu.

"Gerçekten, Maria, bu tura çıktığımızdan beri, yemin ederim konuşmak ve içmekten başka bir şey görmedim.

"Belki de. Maria acımasızca gülümsedi. 'Ama her şeyi görmüyorsun; bir bit yeniği var. Bu uzun turda birçok gece yalnız uyuyorum. José artık zengin bir adam. Ünlü de, yetenekli de.

'Ve sen, María, hâlâ çok güzel bir kadınsın. José seni seviyor, eminim.

Onu sevdiğim gibi değil. Nazik olmaya çalışma, Meñique. Bunun bana nasıl işkence ettiğini görmüyor musun? Onunla birlikte olmak, ama artık asla yeterli olamayacağımı kesin olarak bilmek.

"Olabilirim ve bu tur bitmez tükenmez gibi geldi. Güney Amerika'dayken çok heyecanlıydı. Görülecek çok şey, yenecek harika yemekler ve içilecek şaraplar vardı. Bizim dilimizi konuşuyorlardı, bizi anlıyorlardı - ama burada -' Meñique pencereden karanlığa doğru mutsuzca baktı - 'bize sunabilecekleri en iyi şey bir sosisli sandviç.

'Evet, ben de Güney Amerika'yı özlüyorum ama Lucía mutlu. Amerika'yı fethetti. La Argentinita'yı kendi oyununda yendi. Belki şimdi biraz yavaşlayabilir ve rahatlayabilir.

"Hayır, María. Meñique başını salladı. 'İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz. Başka bir La Argentinita, fethedilecek başka bir ülke olacak . .

. "Sana bir sır verebilir

miyim?" "Elbette, evet.

'Meksika'da tanınmış bir flamenko kafesinde solo sanatçı olarak sahne almam istendi. *New York Times* ve diğer gazetelerdeki eleştirileri görmüşler.

"Anlıyorum. Ne yapacaksınız?

"Emin değilim. Turne için sadece birkaç haftamız daha var, sonra ne olacağını kim bilebilir? Belki Lucía'ya benimle gelip gelmeyeceğini sorarım.

"Peki ya *cuadro*'daki diğer herkes?

"Onlar davetli değil. Meñique bira bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı.

"O gelmeyecek, Meñique. Bunu sen de biliyorsun. Bildiği her şeyi geride bırakamaz.

'Şey-' bardağını boşalttı - 'bu onun seçimi. 'Ve seninki,' diye karşı çıktı Maria.

*

New York'a döndüklerinde, 46. Sokak Tiyatrosu'nda sahne almaları için bir sözleşme teklif edildi, ancak Waldorf Astoria'ya vardıklarında salonun tamamen dolu olduğu söylendi.

"Tamamen dolu! Lucía, tiyatro salonuna geri götürüldüklerinde Otel personeli tarafından mermer resepsiyon salonu. 'Ay! Bu odaların yarısı boş! Bizi burada ağırladığınız için çok şanslı olmalısınız.

Dışarıda taksileri beklerken, onları bahar yağmurlarından koruyan önemsiz bir şemsiyeyle Meñique onu sakinleştirmek için koluna girdi. 'Lucía, pahalı evlerine yaptığın şeyden pek memnun olmayabilirler. ahşap dolaplar vardı.'

'Peki, sardalyalarımı başka nasıl ızgara yapabilirdim? Ateş için oduna ihtiyacım vardı!'" diye ısrar etti.

Cuadro, Manhattan Beşinci Cadde'de geniş ve konforlu bir apartman dairesine taşındı.

"Buraya döndüğüm için çok mutluyum. Evim gibi hissettiriyor, değil mi?" diye sordu Meñique'e, birçok sandığın içindekileri yere yığarken.

'Hayır, hissettirmiyor. New York'tan nefret ediyorum.

Orası benim yerim değil. "Ama burada seni seviyorlar!

"Lucía, seninle konuşmam gerek.

"Evet, elbette. Gösterimiz için yeni bir şeyler besteledin mi? Dönüş yolunda trende seni bir şeyler karalarken gördüm. Lucía aynanın önünde, paketinden yeni çıkardığı görkemli beyaz kürk mantosuyla poz verdi. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?

'Sanırım bunun maliyeti tüm Endülüs'ü bir ay boyunca doyurabilir, ama çok hoş görünüyor, *aşkım*. Lütfen-' Meñique patlamak üzere olduğunu biliyordu- 'gel ve otur.

Gerginliğini hisseden Lucía ceketini çıkarıp yanına oturdu. "Ne oldu?

"Meksika'da ünlü bir flamenko barından kontrat teklifi aldım. Solo sanatçı olarak.

"Ne kadar süre uzak kalacaksın?

"Belki bir ay, belki bir yıl, belki de sonsuza kadar...

Meñique ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve Beşinci Cadde boyunca akıp giden sonsuz trafiğe baktı. Korna seslerini otuzuncu kattan bile duyabiliyordu. 'Lucía, ben sadece Bunu daha fazla yapamayacağım.'

"Neyi yapamıyorsun?

'Arkandan geliyorum. Benim de yeteneğim ve becerim var. Çok geç olmadan ikisini de kullanmalıyım.

"Elbette! Gösteride sana daha fazla solo vereceğiz. Babamla konuşacağım ve her şeyi değiştireceğiz, sorun değil,' dedi bir sigara yakarak.

"Hayır, Lucía. Anladığını sanmıyorum.'

'Neyi anlamıyorum? Sana neye ihtiyacın varsa verebileceğimi söylüyorum.

"Ben de sana senin bana verebileceğin şeyin artık benim ihtiyacım olmadığını söylüyorum. Ya da istediğim. Bu sadece benim müzikal geleceğimle ilgili değil Lucía. Bu *bizim* geleceğimizle ilgili.

'Evet, ve bu her zaman baktığım gelecek. Ne kadar uzun zamandır senin karın olmak istediğimi biliyorsun, ama bunca yıl geçmesine rağmen bana bu zevki tattırmadın. Neden benimle evlenmiyorsun?

"Bunu birçok kez düşündüm. Meñique ona doğru döndü. "Ve sanırım sonunda bir cevabım var.

"Neymiş o? Başka bir kadın mı var? Lucía'nın gözleri parladı.

"Hayır, ama bazı açılardan keşke olsaydı diyorum. Lucía' - önünde diz çöktü ve ellerini kavradı - '*seninle* evlenmek istediğimi görmüyor musun? Ama ailenle, *cuadro*'nla ya da kariyerinle evlenmek istemiyorum.

"Anlamıyorum," diye itiraf etti. "Ailemi sevmiyor musun? Sorun bu mu?

'Bence ailenizin hepsi çok iyi insanlar ama ben kocanız olarak bile her zaman dışarıdan biriydim ve öyle kalacağım. Baban mali işleri yürütüyor.

turları organize ediyor. . . hayatınızı o yönetiyor, ama diğer şeyler doğru olsaydı bunun bile bir önemi olmazdı. Otuz beş yaşındayım ve istediğim şey seninle evlenmek, Güney Amerika'da birlikte küçük bir ev almak ve Belki bir gün sevgili İspanya'mıza geri döneriz. Kapıyı kapatabilmeyi ve biz girmediğimiz sürece kimsenin giremeyeceğini bilmeyi diliyorum. istiyorum. Çocuk sahibi olmamızı, onları yolda değil, benim - ve hatta ilk on yıl boyunca senin - yetiştiğimiz gibi bir topluluğun parçası olacakları şekilde yetiştirmemizi istiyorum. *Birlikte* sahne almamızı, öğleden sonra evimizden çıkıp gece kendi yatağımızda uyumak için geri dönebileceğimiz bir yer bulmamızı istiyorum. Lucía, doğru dürüst karım olmanı istiyorum. Kendi ailemizi büyütmemizi istiyorum. Yavaşlamamızı, yola çıkmadan önce elde ettiğimiz başarının tadını çıkarmamızı istiyorum.

Yine bir belirsizlik yolculuğuna çıkıyorum. Görüyor musun, *aşkım?*

Lucía, o konuşurken kara gözlerini ona dikmiş, arkasını döndü. Ayağa kalktı, sonra kollarını kavuşturdu.

"Hayır, anlamıyorum. Sanırım benden istediğin şey ailemi arkamda bırakıp seninle gelmem ve karın olmam.

"İstediğim şeyin bir kısmı bu, evet.

'Bunu nasıl yapabilirim? Ben olmasam *cuadro* ne olurdu?

'Martina ve Antonio var, Juana, Lola, baban, kardeşin...' 'Bana ihtiyaç olmadığını mı söylüyorsunuz? Onlar olmadan da

Ben mi?'

"Öyle demiyorum Lucía, tabii ki demiyorum. İçini çekti. "Hayatta bazen insanların bir yolda daha fazla ilerleyemeyecekleri bir noktaya geldiklerini ve başka bir yola geçmek için bir köprüden geçmeleri gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. İşte şimdi buradayım. Ona doğru yürüdü ve elini kollarını ona doladı. 'Lucía, benimle gel. Birlikte yeni bir hayata başlayalım. Ve sana söz veriyorum, eğer evet dersen, seni en yakın kiliseye götüreceğim ve yarın seninle evleneceğim. Hemen karı koca olacağız.'

'Bana şantaj mı yapıyorsun? Bunu daha önce de çok söyledin ama hiç gerçekleşmedi. Lucia onun kollarını itti. 'Ben o kadar çaresiz değilim! Peki ya kariyerim ne olacak? Dans etmeyi bırakmamı mı istiyorsun?

'Elbette bıraktırmayacağım. Birlikte sahne almak istediğimi zaten söylemiştim, sadece daha önce olduğu gibi büyük ölçekte değil.

"Beni saklamak mı istiyorsun? Beni yarı emekliliğe zorlamak mı?

'Hayır Lucía, eğer ara sıra *cuadro*'yu yeniden oluşturup büyük salonlarda sahne almak istersen bundan son derece memnun olurum. Sadece her gün değil.

bir hafta. Dediğim gibi, bir ev istiyorum.

'Bu senin *gitano*'dan *çok payo* olduğunu doğruluyor! Neyin var senin?

"Muhtemelen çok şey," dedi omuz silkerek. "İkimiz de neyse oyuz, ama sana tüm kalbimle yalvarıyorum, sana söylediklerimi bir düşün. Ben senin gibi şan ve şöhret peşinde değilim ama aynı şekilde küçük egom da Albaycın klanından ayrı olarak tanınmak istiyor.

Bunun için beni suçlayamazsınız herhalde?

'Her zaman olduğu gibi, sen suçsuzsun ve sorun benim. Diva! Bizi şu anda bulunduğumuz yere getirenin *ben olduğumu* görmüyor musun! Ben!" - Lucía yumruğunu göğsüne vurdu - "Ben, Mamá ve Pepe'yi İç Savaş'tan kurtaran, asla vazgeçmeyen, asla pes etmeyen ben.

"Ben de yardım etmek için bir şeyler yaptığıma inanmak istiyorum," diye mırıldandı Meñique.

'Yani benden bir seçim yapmamı istiyorsunuz, öyle mi? Kariyerim, ailem ve sen arasında.

'Evet, Lucía, nihayet, bunca yıldan sonra, senden bir seçim yapmanı istiyorum. Eğer beni seviyorsan benimle geleceksin, evleneceğiz ve birlikte yeni bir hayat kuracağız.

Lucía, Meñique'in söylediklerini düşünürken alışılmadık derecede sessizdi.

"Ama beni kalacak kadar sevmiyorsun, öyle mi?" dedi sonunda.

Gözlerindeki acı dolu ifade onun için yeterli bir cevaptı.

"Avrupa'daki savaş sona erdi!

Maria kızının dairesine daldı, Lucía karanlıkta kanepede kıvrılmış yatıyordu. Perdeleri açtı ve odaya parlak bir ışık doldu.

'*Querida*, bütün şehir Times Meydanı'nda kutlama yapıyor. *Cuadro*'daki diğerk herkes oraya gitti - sen de gelmeyecek misin?

Yanıt gelmedi. Maria'nın bir gece önce ona getirdiğı yemek tabağına dokunulmamış, taşan kül tablasının yanında duruyordu.

"Ondan hâlâ haber yok mu? Maria kızına doğru yürürken sordu. "Hayır.

"Eminim geri gelecektir.

'Hayır, dönmeyecek anne, bu sefer değıl. Beni kalacak kadar sevmediğini söyledi. Ailemi terk etmemi, kariyerimden vazgeçmemi istedi. Bunu nasıl yapabilirim? Lucía oturduğu yerden kalktı ve saatlerdir yerde duran soğuk kahveyi yudumladıktan sonra bir sigara yaktı.

'Unutma *querida*, bu senin hayatın. Meñique'i takip edersen etrafındaki herkes seni anlayacaktır. Birçoğumuz aşk için istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız.

'Yani senin babamla yaptığın gibi mi? Ve onun yeni fahişesiyle! Lucía tükürdü. 'I

Aşktan *nefret ediyorum*, artık ona inanmıyorum.

Maria sessiz kaldı, kızının ifşaatı karşısında sarsılmıştı. Aylardır bunun doğru olduğunu bilmesine rağmen, kızının acı teyidi onu bıçak gibi kesmişti.

İki kadın sessizce oturdu, ikisi de kendi acılarında kaybolmuştu.

"Onu ne kadar özlediğinizi biliyorum. İlk konuşan Maria oldu. "O gittiğinden beri neredeyse hiçbir şey yemedin.

"Midem bulandı, bu da beni hasta hissettirdi! Hepsi bu kadar.

'Dikkatli olmazsan yok olacaksın, *querida*. Bunu sana yapmasına izin verme.

O hiçbir şey yapmıyor, anne! O seçimini yaptı ve gitti. Bu onun sonu. O *kendini* seçti, beni değil, sonunda tüm erkeklerin yaptığı gibi.

"En azından bir lokma yemek yemeye çalış. Maria kaşıkla biraz sardalya alıp kızına uzattı.

"Yapamam. Ne zaman sardalyaya baksam bana Meñique'i hatırlatıyor ve sadece bu bile kusma isteği uyandırıyor.

"Tamam, *querida*, şimdilik seni yalnız bırakayım, ama bana ihtiyacın olursa burada olacağım, diğerleriyle Times Meydanı'na gitmeyeceğim," dedi Maria, kapıya doğru yürürken.

Lucía'yı yalnız bırakarak odadan çıktı. Lucía ayağa kalktı ve kapının kilidine baktı. Bir süre anahtarla oynadı, sonra çevirdi ve çelik parçasının çerçevenin içine yumuşak bir şekilde kaydığını duydu.

Birkaç adım geri çekildi ve sanki zehirli bir yılanmış gibi onu işaret etti.

'Benim için istediği buydu! Beni ailemden uzaklaştırmak, beni Ön kapımızı onlara ve kariyerime kapattım. Gitmesi iyi oldu,' dedi kanepeye ve iki sandalyeye. 'Onsuz daha iyiyim, evet! Ben daha iyiyim! Kimse cevap vermedi ve Meñique'in arka planda gitarını tıngırdatırken çıkardığı sonsuz sesin, yere ve masaya saçılmış *payo* gazetelerinin olmamasının ne kadar huzur verici olduğunu düşünerek geniş boş odada dolaştı.

Yerleşmeyince pencereye gitti ve Times Meydanı'na gitmek için Beşinci Cadde'den aşağı akan sevinçli insan kalabalığını görmek için aşağıya baktı. Trafik durma noktasına gelmişti. Pencereyi açtı ve hemen bir korna, bağırış ve ıslık yağmuruna tutuldu. Sanki tüm New York altında kutlama yapıyordu ve sokakta kucaklaşan ve öpüşen çiftleri görünce irkildi.

Pencereyi çarparak kapattı ve perdeleri yırttı. Sonra göz kapaklarını sıktı ve kollarını ince gövdesine doladı. Odadaki sessizlik sonsuz ve sağır ediciydi ve buna dayanmakta güçlük çekiyordu. Kanepeye çöktü ve yüzünü yastığa bastırdı, gözyaşlarının tehdit etmeye başladığını hissetti.

'Ağlamayacağım! Onun için ağlamamalıyım! Yumruklarından biriyle mindere vurdu ve kendini hiç şu anda hissettiği kadar ıssız hissedip hissetmediğini merak etti.

Belki geri gelir. Daha önce dönmüştü.

Hayır, dönmeyecek, sana bir seçenek sundu.

O seni seviyor. . .

*Seni yeterince sevmiyor. Ben onu
seviyorum.*

"HAYIR!

Lucía doğrulup derin bir nefes aldı.

'Tüm bunları yapmak için hayatımı çalışarak geçirdim! Eğer yeterli değilse,
o zaman ...

.' Başını şiddetle salladı.

"Onu özlüyorum..." diye fısıldadı. "Ona ihtiyacım var, onu seviyorum...

Sonunda üzüntüsüne yenik düşerek yüzünü koltuk minderine gömdü ve
hıçkırı hıçkırı ağladı.

*

"Onun nesi var? José, 46. Sokak Tiyatrosu'ndaki kapalı gişe bir gösterinin
ardından Lucía'nın dairesinde yemek yerken karısına sordu.

María durakladı, kocasının ona neden yatak odasından taşındığını henüz
sormadığını düşünüyordu.

"Sorunun ne olduğunu biliyorsun José. Meñique'i
özlüyor.' "Peki, onu nasıl geri getirebiliriz?

'Hayat o kadar basit değil. Bu sefer temelli gitti. "Senin de çok iyi
bildiğin gibi kimse temelli gitmez, María," diye önerdi.

şişeden biraz konyak yudumladı.

María, José'nin alkole bulanmış yanaklarına sert bir tokat atmadan ya da
bir bıçak alıp hain kalbine saplamadan önce ayağa kalktı.

"Bazen yaparlar José ve Meñique gideli iki ay oldu.

Şimdi,' dedi ayağa kalkarken, 'yorgunum ve iyi geceler dileyeceğim.

Sarhoşken onunla herhangi bir konuşmaya devam etmenin anlamsız
olduğunu bilerek odadan çıktı. Ertesi sabah ne söylediğini bile
hatırlamayacaktı. Maria kendi küçük yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından
kilitledi. Karanlıkta zorlukla nefes alarak atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı
ve yatağa doğru yürüdü.

"Anne?" diye bir ses geldi yorganın altından.

"Lucía? Burada ne yapıyorsun? María ışık düğmesine uzandı ve kızının
tıpkı çocukken mağarada yanındaki hasır paletin üzerinde uyuduğu gibi cenin
şeklinde kıvrılmış olduğunu gördü. "Hasta mısın, *querida*?

'Evet, hayır. "Ah anne, ne yapacağım ben?"

"Meñique hakkında mı?"

"Hayır, bu Meñique'le ilgili *değil*! O kararını verdi ve beni terk etti.

Çünkü beni yeterince sevmiyor. Ve bir daha asla onunla aynı havayı paylaşmak istemiyorum.

"O zaman ne var?"

"Bu ... Lucía yuvarlandı, kara gözleri ince yüzünde periliydi. Derin bir nefes aldı, kelimeleri söylemek için cesaretini topluyormuş gibi iç çekti.

"Bana bıraktığı hediye.

"Ne hediyesi?" Anlamıyorum.

"Bu! Lucía yorganı geri çekti ve karnını işaret etti. Başkaları için şiş karnının hafif kıvrımı fark edilmeyebilirdi ama Maria kızının bir gram bile etinin olmadığını biliyordu. Uzandığında, karnı normalde dar kalçalarının arasında içbükey dururdu.

"*¡Dios mío!* Maria haç çıkardı, sonra bir elini ağzına götürdü. "Hamile misin?"

"Evet, şeytanın dölüyle doluyum!"

"Böyle söyleme Lucía. Bu çocuk, anne babası kim olursa olsun ve ne yapmış olurlarsa olsunlar, her bebek gibi masum. Kaç aylık?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Lucía. 'Çoğu zaman kanamam olmaz. Belki üç ya da dört . . .

. Hatırlayamıyorum.

'O zaman neden ona bir şey söylemedin? Bize?! Tanrım, Lucía, dinleniyor, yemek yiyor, uyuyor olmalıydın ...'

"Bilmiyordum anne. Lucía yastıkların üzerinde doğruldu ve parmağını karnına götürdü. "Ta ki iki hafta önce yarım ay gibi görünmeye başlayana kadar.

"Hiç hastalanmadın mı? Baygınlık hissi?" "Evet, vardı ama bir süre önce geçti.

'Yemek yemiyorsun ve baban bile bu gece bana senin neyin olduğunu sordu. . .' Maria şişliği inceledi. "Dokunabilir miyim Lucía? Bebeğin ne kadar büyük olduğunu hissedebilir miyim?"

"Sanki aşağıda her gün büyüyen bir balon varmış gibi hissetmeye başladım. Onu söküp atmak istiyorum! Ah anne, bu benim başıma nasıl gelebilir? María kızının karnını yoklarken Lucía feryat etti.

'İşte! Hareket ettiğini hissettim! Yaşıyor, *Tanrı*'ya *şükürler* olsun." "Evet, bazen geceleri beni tekmeliyor.

'O zaman en az dört aylık! Ayağa kalk Lucía, o güçlü kaslarını gevşet ve seni yandan görmeme izin ver.

Lucía söyleneni yaptı ve María şaşkınlıkla ona baktı. 'Şimdi beş ay olduğunu düşünüyorum. Bunu nasıl saklayabildiğin benim için bir muamma.

'Artık pantolon giymediğimi fark etmişsinizdir. Fermuarımı belime kadar çekemiyorum ama en azından elbiselerin korsesi karnımı içeri çekiyor.

"Hayır! Maria dehşet içinde başını salladı. "Bir daha korse giymemelisin, Lucía! Ufaklığın büyümek için alana ihtiyacı var. Ve hemen dans etmeyi bırakmalısın.

"Anne, bunu nasıl yapabilirim? Önümüzde bir turne daha var ve ...'

'Babana söylerim, o da yarın iptal eder.

'Hayır! Dans etmeye devam edersem bebeğin içimden kayıp gideceğini umuyorum. Şimdiye kadar hayatta kalmasına şaşırıyorum çünkü onu sigara ve kahve dışında hiçbir şeyle beslemedim-'

"Yeter! Maria haç çıkardı. 'Böyle korkunç şeyler söyleme Lucía. Kendinize bir lanet getireceksiniz. Bir çocuk bize verilen en değerli hediyedir!'

'Ama ben hediye istemiyorum! Onu geldiği yere geri göndermek istiyorum, ben-'

Maria kızının yanına gitti ve konuşmasını fiziksel olarak engellemek için eliyle ağzını kapattı.

'Lucía, hayatında bir kez olsun beni dinleyeceksin. Bu konuda mutlu olsan da olmasan da, kendini ve bebeğini ilk sıraya koymalısın. Sadece bebek değil, anne de hastalanabilir. Anlıyor musun? María elini bıraktı, Lucía'yı kendi hayatı için korkutmanın aklını başına getirebileceğini umuyordu.

"Yani onu doğururken ölebileceğimi mi söylüyorsun?

"Şimdi kendine dikkat edersen ölmeme ihtimalin daha yüksek.

Lucia yavaşça başını kaldırıp annesine baktı, sonra onun uzanmış kollarına atıldı. "Dans edemezsem hepimize ne olacak?" diye fısıldadı.

'Bebek sahibi olmak bir ömür boyu hapis cezası değil. Birkaç ay sonra küçük ayaklarını şimdikinden bile daha hızlı vurmaya başlayacaksın!

"Babama ne diyeceğiz? Lucía yatağa uzandı. "Çok şaşıracak. Evlenmeden bebek sahibi olmak utanç verici bir şey.

"Lucía. María yatağa, kızının yanına oturdu ve kolunu ona doladı. 'Bunun böyle olması gerekmediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sen

Meñique'e ne olduğunu anlatmalıyım.

Asla! Ona asla söylemeyeceğim! Sen de söylememelisin! Lucía annesinin kucağından çekildi ve ona doğru döndü. 'Söz vermek zorundasın. Bana şimdi söz ver! Pepe'nin hayatı üzerine yemin et!

'Ama anlamıyorum; sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Çocuk istediğini bana kendisi söyledi ...'

Eğer isteseydi, benimle kalırdı! Onu lanetliyorum, anne. Yaşadığım sürece onu bir daha asla görmek istemiyorum.

'Bu öfke ve incinmiş gururun konuşması. Bunu bilseydi -' María Lucía'nın karnını gösterdi- 'eminim geri gelirdi.

'Onu geri *istemiyorum*! Ve yemin ederim,' dedi Lucía ayağa kalkarak, 'eğer ona söylersen, kaçır ve bir daha asla dönmem. Beni duyuyor musun?

"Seni anlıyorum," diye iç geçirdi Maria. "Yine de bunu düşünmenizi rica ediyorum. Herkes için mutlu bir çözüm varken, bunu neden görmezden geldiğinizi anlayamıyorum.

'Sen bütün hayatını sana saygısızlık eden bir adamla geçirebilirsin ama ben geçiremem. Ondan nefret ediyorum anne, bunu anlamıyor musun?

Maria tartışmayı sürdürmenin faydasız olduğunu biliyordu. Tıpkı José gibi kızının da inatçı bir yapısı vardı ve bu koşullarda bile Meñique'ten kendisine dönmesini isteyemeyecek kadar gururluydu.

"Peki, ne yapmak istiyorsun? Yani,' María soruyu ifade ediş şeklini değiştirdi, 'bebeği doğurmak için nereye gitmek istiyorsun?

"Bilmiyorum. Düşünmeliyim. Belki de burada kalıp dairede saklanırım?

'Eğer bunun bir sır olarak kalmasını istiyorsanız, en azından şimdilik, New York'tan ayrılmanızın mantıklı olacağını düşünüyorum.

"*New York Times* yürürken göbeğimi görüp dansımı olduğu kadar ahlakımı da eleştirebilir diye mi? Lucía acı acı cevap verdi.

"Eğer gazetelere çıkarsa, eminim Meñique'in bunu duyması uzun sürmez. Eğer ona söylememeye kararlıysan, o zaman ...'

Lucía ağır ağır yürümeye başladı. "Bırak da düşüneyim. Düşünmeliyim. Nereye gitmeliyim? Sen nereye giderdin?

"İspanya'ya dönmek... Sözcükler María'nın ağzından o durduramadan çıkmıştı.

"Çok uzak, anne," diye gülümsedi Lucía, "ama en azından bizim dilimizi konuşabiliyorlar. Pencereye doğru yürüdü, küçük ellerini pervaza koydu

ve burnunu cama bastırdı.

"Belki de bunun üzerinde uyumalısın, yarın konuşuruz. Maria ayağa kalktı, kendi bencil istek ve ihtiyaçlarıyla kızını etkilemek istemiyordu. 'En azından savaş artık bitti ve istediğin yere seyahat etmekte özgürüz.

İyi geceler, *querida*.'

*

"Kararımı verdim anne ve umarım sen de bunun doğru şey olduğunu kabul edersin.

María yatağının yanında yerde yatan kızına baktı. Lucía hâlâ dün gece giydiği kıyafetleri giymiş, gözleri koyu mor lekelerle gölgelenmişti.

"Nereyi önerirsen oraya gideceğim, *querida*."

"Bence en iyisi eve gitmemiz.

"Ev mi? Maria kızına baktı, Lucía'nın 'ev'in nerede olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Ne de olsa çocuk on yaşından beri seyahat ediyordu.

"Granada tabii ki! Haklısın anne. İspanya'ya geri dönmeliyiz. Orası aynı zamanda kalbimin ait olduğu ve her zaman ait olacağı yerdir. Lucía baktı gökyüzüne doğru. 'Sabah uyandığımda tepemde Elhamra'yı görmek, zeytinliklerin ve çiçeklerin kokusunu almak ve senin kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde *magdalenas* ve çok, çok şişmanla ...' Lucía minik yumrusuna bakarken kıkırdadı. "Bütün annelerin yaptığı bu değil mi?

Kalbi sevinçten yerinden fırlayacak gibi olsa da María, Lucía'nın çocukluk anılarını romantikleştirmedikten emin olması gerektiğini biliyordu.

"*Querida*, İspanya'da hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını unutmamalısın. Hem İç Savaş hem de sonrasında Franco'nun yönetimi eskiden var olan pek çok şeyi yok etti. Sacromonte'de bizden kimse kaldı mı ya da kardeşlerin ve aileleri hayatta kaldı mı bilmiyorum. I . . .'

Maria'nın sesi duygusallıktan çatallaştı.

"Ay, anne," diye yanına gitti Lucía. 'Artık savaş bittiğine göre, gidip öğrenmemiz gerekmez mi? Ben de seninle orada olacağım. Ve elbette Sacromonte'de yaşamak zorunda değiliz, ama eminim ki saklı bir yerde kiralamak için güzel bir *finca* bulabiliriz. Endülüs'te kimse beni aramayacaktır, değil mi?

Ayrıca, bebeğimin anavatanında doğmasını istiyorum.

"Meñique'e söylemek istemediğine emin misin Lucía?

'Hayır, anne! Anlamıyor musun?! Ondan olabildiğince uzağa gitmek istiyorum! Ve o Granada'ya bakmayı asla düşünmeyecektir. Belki ben de artık dans etmek istemiyorum,' diye iç geçirdi Lucía. "Belki de hayatımdaki o zaman Meñique'le birlikte geride kaldı. Bu yüzden yeniden başlamalıyım. Belki de anne olmak beni değiştirecek, huzursuz ayaklarımı sonsuza dek sabitleyecek. Seni de değiştirdi, değil mi anne? Kardeşlerimi ve beni doğurduktan sonra bir daha neredeyse hiç dans etmedin.

"O çok farklı nedenlerle olmuştu Lucía," dedi María, Lucía'nın kararının kaçma isteğinden başka bir şeye dayanmadığını şimdi fark ederek Meñique'ten ve onun ihaneti ve terk edişi olarak gördüğü şeyden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. "Ben sen değildim, binlerce kişinin taptığı dünyaca ünlü bir dansçı, sadece zevk için dans etmeyi seven basit bir *gitana*.

'Ben de zevk için dans ediyorum anne ve belki bana öğrettiğin gibi bebeğime de öğretebilirim. Belki yemek yapmayı öğrenebilirim, *magdalena* ve senin sosislerini yapabilirim.

Senin yaptığın gibi güveç. Ne olmuş yani? Mümkün olduğunca çabuk gitmeliyiz. Suda doğum yapmak istemiyorum," dedi Lucía ürpererek.

"Babama söyleyecek misin?

"Evet, Lucía. María, serseri kocasının haberi duyduğunda yüzünde belirecek perişan ifadeyi düşünüp ürperdiği için kendinden nefret ediyordu.

"Ona nereye gittiğimizi söyleme - Buenos Aires'e, Kolombiya'ya gideceğimizi söyle. . herhangi bir yere. Babamın bunu Meñique'ten saklayacağına güvenmiyorum.

'Peki, izninizle Pepe'ye söyleyeceğim. Bizimle temasa geçmeleri gerekirse diye aileden biri bilmeli.

"Pepe'ye hayatım pahasına güvenirim," diye onayladı Lucía, sonra birden gülümsedi. 'İspanya, anne. Geri döndüğümüze inanabiliyor musun?

"Hayır, Lucía, inanamıyorum.

Lucía elini annesine uzattı. 'Neyle karşılaşırsak karşılaşalım, birlikte karşılaşacağız. *Sí?*'

"Evet. Maria onu kavradı ve sıkıca sıktı.

*

Lucía ve María, New York'tan ayrılmadan önce 59. Cadde ve Lexington'daki Bloomingdale's mağazasına giderek bir bavul dolusu oyuncak ve moda malzemeleri aldılar.

bebek için birkaç giysi, Gümüş Haçlı bir perambulatör ve her şey Maria'nın kendi çocukları için hiç giysisi olmamıştı. Lucía daha sonra kadın reyonuna gitmeleri için ısrar etti; orada her ikisine de şık takımlar ve iki çay elbisesi giydirildi. Lucía ayrıca geniş kenarlı bir kağıt şapkası da almıştı.

Tacın etrafına uzun bir kurdele bağlanmış. "Endülüs güneşinin sıcağı için mükemmel!

Büyük boy çantasından tomar tomar dolar çıkardı ve şaşkın kasiyerle anlaşarak aldıklarının sandığa konulmasını ve vapurdaki kamaralarına yerleştirilmesini sağladı.

'Babamın herhangi bir ipucu almasını istemeyiz, değil mi? Şimdi, anne, dönüşümümüzde son bir durak daha ve sonra hazır olacağız!

Yine de Lucía onu bir kuaför salonuna sürükleyip ikisinin de saçlarının kesilmesini ve modaya uygun zafer topuzları yapılmasını emrettiğinde María dehşete düşmüştü. Uzun kuzguni saçları omuzlarında duracak şekilde kesilirken, María istavroz çıkardı. Lucía'nın saçları -ki saçları daha da fazla santimetre kesilmişti.

'Yolculukta ya da Granada'da kimsenin beni tanımasını istemiyorum. Bu yüzden bir süreliğine *gitana* değil de sofistike *payolarmışız* gibi davranacağız. *Sí, Mamá?*'

"Evet, Lucía, sen nasıl istersen," *diye içini çekti* Maria.

María ve Lucía okyanusta geçirdikleri bir haftanın ardından güneşli bir Mayıs günü Granada'ya vardılar. Hotel Alhambra Palace'a María'nın kızlık soyadıyla giriş yaptılar, Lucía gerçek kimliğini bir çift güneş gözlüğünün altında saklıyordu.

büyük boy güneş gözlükleri ve yeni hasır şapkası. Rengârenk Mağribi çinileriyle süslü ve pelüş kumaşlarla dolu yüksek lobide yürürken Kanepeler ve saksıdaki palmiye ağaçları, Maria'yı sanki farklı bir çağa adım atmış gibi hissettirdi - savaş ve yıkımın dokunmadığı, zenginlik içinde ve gerçeklikten uzak bir çağ.

Gemiden inip Barselona limanına adım attığında, havadaki hissedilir yoksulluğu hissedince şok olmuştu. Lucía'yla birlikte Granada'ya gitmek için trene binmişlerdi ve yolculukları gecikmelerle dolu geçmişti.

Hasarlı raylar nedeniyle birkaç kez vagon değiştirdi.

María, Granada'nın güzel binalarına dokunulmamış olduğunu görünce rahatlamıştı - New York'ta gördüğü haber filmlerinden

Avrupa alevler ve ateşler içinde kavrulurken, onun için için yanan bir kül yığını olmasını beklemişti. Ancak durum tam tersiydi - yeni binalar inşa ediliyor, adamlar kızgın güneşin altında tuğla taşıyor, yırtık pırtık gömleklerinin altından kaburgaları görünüyordu. Bunu taksi şoförüne söylediğinde, şoför patronluk taslayan bir kaş kaldırdı.

"Onlar mahkûm, senyora, Franco'ya ve ülkelerine olan borçlarını ödüyorlar," dedi ona.

Lucía bir kez olsun süit oda konusunda ısrar etmediği için otele yerleşti. dikkatleri üzerine çekmemek *ya da* ayrılmadan önce José'den dilenmek zorunda kaldığı miktarın dışında fazladan para harcamamak istiyordu. José'nin onlara teklif ettiği ilk meblağ, Lucía'nın bir daha asla babasının mali işleri kontrol etmesine izin vermeyeceği tehdidinde bulunması için yeterliydi. José yumuşayıp parayı dört katına çıkarmıştı ama yine de Lucía aynı miktarı çalmak zorunda kalmıştı

Yine gemiye binmek için ayrıldıkları gün. Ayrıca iki kızını da sattı. Değerli kürk mantolar ve Arjantinli zengin bir hayranı tarafından kendisine hediye edilen elmas mücevherler.

Gemideki kamaralarına yerleştiklerinde Lucía, "Babamın karısı, kızı ve torunu hayatta kalabilsin diye benim olanı çalmak ve malımı mülkümü satmak zorunda kaldığım gerçeği midemi bulandırıyor," diye tükürmüştü.

María baba ile kızın arasının bir gün düzeliş düzelmeyeceğini merak ediyordu ama doğruya, çok sevdiği memleketine doğru yelken açtıklarında bunu pek de umursamamıştı. Gemi İspanya'ya yaklaştıkça hissettiği özgürlük ve rahatlama onu çok etkilemişti.

Atlantik'i geçerken geminin yanında yüzen yunuslara, "Lucía ne karar verirse versin, ona asla geri dönmeyeceğim, *asla*," dedi.

Orada karşılaşacağı şeyleri bilmesine rağmen, ironik bir şekilde Maria yolculuğun kendisinden keyif almıştı. Neredeyse her yolcu geri dönen bir yerliydi, gemide bir şenlik havası vardı.

Yeni giysileri içinde, saçları gemideki diğer kadınlar gibi şekillendirilmiş olan Maria, sıradan olmanın verdiği anonimliğin tadını çıkarıyordu. Güzelce döşenmiş büyük yuvarlak masaların etrafındaki akşam yemeklerinde diğer konuklarla konuşmuştu bile. Ancak Maria normal kabuğundan çıkmaya başlarken, Lucía kendi kabuğuna çekilmişti. Zamanının çoğunu kamarasında uyuyarak ya da sigara içerek geçiriyor, deniz tutmasını ve tanınmaktan korkmasını gerekçe göstererek akşam yemeğinde diğer konuklara katılmayı reddediyordu. Yavaş yavaş, her zamanki yüksek ruh hali, hissedilir bir umutsuzluk ve çaresizlik perdesinin altında kayboldu.

İspanya topraklarına varış, Maria'nın umduğu itici gücü sağlamamıştı. Lucía yatağa uzanmış, bitmek bilmeyen sigaralarından birini kayıtsızca içerken, María ikiz otel odasında bavullarını açıyordu.

"Şimdi acıktım," diye açıkladı Maria. "Aşağı inip bunca yıldan sonra ilk kez bir İspanyol sardalyasının tadına bakmak ister misin?"

Lucía, "Aç değilim anne," dedi ama Maria yine de onları odalarına çağırdı. Lucía'ya bir şeyler yedirmek artık imkânsız bir iş haline gelmişti ve María hem kızının hem de kendisinin sağlığı için sürekli endişeleniyordu. İçindeki çocuğu.

Ertesi sabah Maria lobiye indi ve kapıcıyı aradı.

'Senyor, ben ve kızım New York'tan yeni geldik ve kırsalda bir *finca* kiralamak istiyoruz. Belki bana bir yer söyleyebilirsiniz.

böyle şeylerle ilgilenen bir şirket var mı?

'Bildiğimden emin değilim, hanımefendi. Neredeyse on yıldır insanlar burada kiralayacak bir yer bulmaktansa Granada'yı terk etmeyi tercih ediyor.

"Eminim boş duran birkaç mülk vardır? Maria - yıllardır ilk kez bir yabancıyla akıcı bir şekilde konuşabildiği için coşkudan havalara uçmuştu - alttan almayı reddetti.

"Evet, eminim çok vardır, ancak bu tür yerlerin ne durumda olduğunu bilmiyorum. Kapıcı sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi onu daha yakından inceledi. "Kaç kişi var?

'Sadece ben ve kızım. İkimiz de duluz, New York'tan yeni geldik,' diye yalan söyledi Maria. "Ve ödeyecek dolarlarımız var.

'Başınız sağ olsun, hanımefendi. Şu anda kendini böyle bir durumda bulan pek çok kişi var. Ne yapabileceğime bir bakayım.

"*Gracias*, señor," dedi kadın.

Ertesi gün Alejandro'nun -Maria'nın ona ısrarla seslendiği gibi- ona haberleri vardı.

'Bakman için olası bir önerim var. Sizi oraya kendim götüreceğim,' diye ekledi.

"Benimle gelip *finca*'yı görecek misin?" diyesordu, Granada'ya geldiklerinden beri yatağından neredeyse hiç kıpırdamamış olan Lucía'ya.

"Hayır, anne, sen git, eminim bize güzel bir şeyler seçersin.

Böylece Maria, Alejandro ile birlikte Granada'ya doğru yola çıktı.

Granada'da

Sokaklar neredeyse araçsızdı, çünkü herkes ya yaya ya da bir deri bir kemik kalmış katırları arabalarını çekmeleri için teşvik ediyordu. Büyük otelden uzaklaştıkça binalar gecekondulara dönüşüyor, Maria'nın bir zamanlar restoran ve flamenko barlarını hatırladığı yerlerde pencereler

Tahtalarla kapatılmış ve dilenciler terk edilmiş binaların kapılarında oturuyor, gözleri Alejandro'nun arabasını takip ediyordu. Kasabanın üç ya da dört kilometre dışında, yol zeytin ağaçlarıyla dolu geniş, yemyeşil bir ovayı kesmeye başladı.

"Burası size uygun olmayabilir hanımefendi, çünkü çok ıssız ve sizi kasabaya götürecektir bir araca ihtiyacınız olacak," diye yorumladı Alejandro, bir portakal bahçesinin içinden geçen tozlu bir yola saparken. Birkaç saniye sonra, tuğladan yapılmış, pencereleri davetsiz misafirlere karşı tahtalarla kapatılmış, tek katlı basit bir binanın önüne geldiler.

'Burası Villa Elsa, her ikisi de savaşta ölen büyükannem ve büyükbabamın evi.

İç Savaş'tan kalma. Kız kardeşim ve ben onu satmaya çalıştık, ama tabii ki

Alıcılar,' diye açıkladı Alejandro onu sığ ahşap basamaklardan çıkarıp evin önünü akşam günbatımının parıltısından koruyan asmalarla kaplı terasa götürürken.

Evin içi küf kokuyordu ve María duvarlarda küflerin büyüdüğünü gördü. Pencereler kapalıyken, kapıcı bir mum yardımıyla ona ağır ahşap mobilyalarla dolu oturma odasını, küçük ama kullanışlı bir mutfak ve Sierra Nevada dağlarının eteklerinin serinletici gölgesinde yer alan üç yatak odasını gösterdi.

'New York gibi sofistike bir yerde yaşamış biri için muhtemelen uygun değil ama-'

"Sinyor, biraz temizlenmesi gerekse bile mükemmel olduğuna inanıyorum ve araba kullanmayı öğrenmeliyim!" diye güldü. "İkisi de mümkün. Terasa çıkarken başını salladı, sonra göz ucuyla tepesinde tanıdık bir şekil yakaladı. Boynunu sola doğru çevirdi, yukarı baktı ve Elhamra'nın uzakta, uzakta durduğunu gördü. Bu onun için karar vermesini sağladı. 'Onu alacağız. Ne kadar?'

*

"*Finca* mükemmel, Lucía! Onarımı kötü durumda olduğu ve Alejandro da çaresiz kaldığı için neredeyse bedavaya aldım! Yarın gelip görmelisin.

"Belki," diye iç geçirdi Lucía. Yatağında büzülmüş yatıyordu, yüzü duvara dönüktü.

"Soluna bakarsan Elhamra'yı bile görebilirsin, Lucía, Maria onayladı, onlara bu kadar hızlı bir şekilde ev bulmayı ve tek başına bir anlaşma yapmayı başarmış olmasıyla moral bulmuştu. "Alejandro bana çok saygılı davrandı, bir *gitana* olduğumdan şüphelendiğini bile sanmıyorum," dedi aynadaki yansımasına gururla bakarak. 'İşler nasıl da tersine döndü! Bir *payo* paramızı istiyor!

"Senin adına mutluyum, anne.

'Umarım sen de gördüğünde kendin için mutlu olursun. Araba kullanmayı öğrenmek o kadar da zor olamaz, değil mi? Yakıt sıkıntısı yüzünden bugünlerde araba kullanan neredeyse hiç kimse yok. Alejandro, garaj işleten bir arkadaşı aracılığıyla bana ucuz bir araba bulabileceğini söylüyor.

"Görünüşe göre yeni bir hayranın var. Lucía gözlerini annesinin üzerinde gezdirdi: koyu renk gözleri parlıyordu ve giydiği yazlık elbise

tüm doğru yerlere oturan kıvrımlarıyla şehvetli vücudunu sergiliyordu. Lucía'nın José'den nihayet uzaklaşmış olmanın verdiği yeni bir özgüven vardı üzerinde. Lucía sadece Meñique'ten ayrılırken de aynı şeyi hissetmek isterdi - ama *o da onu* terk etmişti.

'Alejandro evli ve beş çocuklu bir adam, Lucía. Sadece kendisi ve kız kardeşi için fazladan gelir elde ettiği için minnettar. Diyor ki Hasat edilmeden önce yiyebileceğimiz kadar portakal alabiliriz. Hayal edebiliyor musunuz? Kendi portakal bahçemiz?! Şimdi,' María dolarları saymayı bitirdi, üst üste koydu ve çantasına yerleştirdi, 'Fikrini değiştirmeden önce depozitoyu Alejandro'ya götürmeliyim. Kasiyer arkadaşının ona iyi bir kur vereceğini söylüyor. Görünüşe göre burada dolar altın tozu gibi! Maria kızına bir gülümseme attı ve odadan çıktı.

Lucía onun gittiğine sevinmişti. Kendini kötü ve bencil hissetse de Maria'nın yüksek morali sadece kendisinin var olmayan moralini vurgulamaya yarıyordu. "Bana neler oluyor?" diye fısıldadı Lucía, gözlerini büyük bir Tavanın köşesindeki örümcek ağını. "Nereye gittim ben? Bir zamanlar o ağı yapan örümcek gibi yok oldum... Geriye sadece bir kabuk kaldı.

Lucía gözlerini kapadı, kendine acıyan gözyaşları süzülüyordu.

Neredesin, Meñique? Benim seni düşündüğüm gibi sen de beni düşünüyor musun? Beni özlüyor musun? ?

Gururunu unut ve ona neler olduğunu anlat ... onun her şeyden daha önemli olduğunu daha önce fark etmediğini söyle ... onsuz bir hiç olduğunu ...

Lucía, o gittiğinden beri binlerce kez yaptığı gibi doğrulup oturdu. Eli yatağının yanındaki telefona uzandı ve ahizenin üzerinde gezindi.

Nerede olduğunu, çaldığı barın telefon numarasını biliyorsun.

. Onu arayın ve ona ihtiyacınız olduğunu, bebeğinin ona ihtiyacı olduğunu ve onu sevdiğinizi söyleyin. "Evet, evet, evet!

Lucía'nın eli ahizeyi kavradı. Tek yapması gereken santral görevlisine numarayı vermektir ve birkaç dakika içinde onun sesini duyacak ve bu kâbus sona erecekti.

Seni terk etti! Şeytani ses, ona karşı hissettiği nefreti fırtınalı bir denizdeki kum gibi karıştırmaya başladı. Seni yeterince sevmiyordu... Senden de pek hoşlanmıyordu... Her zaman aptallığını eleştiriyordu...

Lucia ahizeyi yuvasına bıraktı. "Asla!" diye tısladı. "Asla ona geri dönmeyeceğim, onunla birlikte olmak için yalvarmayacağım. Artık bizi istemiyor, yoksa gitmezdi.

Bir türlü kurtulamadığı zihinsel atlıkarıncadan bitkin düşmüş bir halde yastıklarının üzerine uzandı. "İkinizi benden bile çaldı," dedi ayaklarına bakarken, ayakları sanki tamamen kopmuş gibiydi, bir zamanlar onu göklere doğru coşkulu bir yolculuğa çıkaran ama şimdi küçük ayağının ucunda asılı duran ayrı bir varlıktı.

bir çift ölü sardalya gibi. Dans etmek bile istemiyorum! O benden her şeyimi aldı, her şeyimi. Onun yerine bana seni verdi," dedi yumruğa.

Lucía yatağının yanındaki çekmeceye uzanarak yarısı boş paketten bir tablet çıkardı ve bir bardak suyla birlikte yuttu. Bir tablet New York'tan ayrılmadan önce gittiği *payo* doktoru, uyuyamadığını söylediğinde ona bunları yazmıştı.

On dakika sonra, mutlu bir bilinç kaybına uğradı.

*

"Lucía, kalkmalısın! Maria kızına yalvardı. 'Neredeyse iki haftadır bu odada yatıyorsun! Yaşlı katırımız kadar sıkskasın ve sanki üstümüzdeki atalarına çoktan katılmış gibi görünüyorsun! İstedğin bu mu? Ölmek mi?

Maria sesinin yükselişini dinledi. Lucía'ya karşı ne yapacağını şaşırmıştı; ne yapsa ne söylese kızını yatağından kaldıramıyordu. Günlerini yeni evlerindeki yılların ihmalini temizlemekle geçirirken, Lucía burada hareketsiz ve gün geçtikçe daha tepkisiz yatıyordu. Artık son kozunu oynama zamanı gelmişti.

"Şimdi *finca*'ya gidiyorum ve döndüğümde seni yataktan kaldırmak istiyorum. Geldiğinden beri yıkanmadın ve oda ter kokuyor. Kalkıp giyinmezsen başka seçeneğim kalmayacak. Meñique'i arayacağım ve ona nerede olduğumuzu ve neler olduğunu anlatacağım.

"Hayır! Anne! Lucía'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve María gözlerindeki korku ve dehşeti okudu. "Buna cüret edemezsin!

"Evet, isterim! Burada daha fazla yatmana izin vermeyeceğim. Kıymetli torunumu korumalıyım. Maria çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. 'Ne kadar çok şey kaybettiğimi unutma Lucía. Bir daha görmeyeceğim

Burnumun dibinde anlamsız bir ölüm daha gerçekleşti. Öğlene kadar dönmüş olurum. Tamam mı?

Cevap gelmeyince, koridordaki nispeten temiz havadan memnun bir şekilde kapıyı arkasından çarptı. Kızına pis koktuğunu söylerken abartmıyordu.

Asansöre doğru yürürken onu gördü

Elleri titriyordu ve sadece tehdidinin istediği etkiyi yaratmasını umuyordu.

Öğle yemeğinden hemen sonra geri döndüğünde Lucía'yı en azından yatağında bağdaş kurmuş, üzerinde bir havluyla buldu.

'İstediğin gibi kalktım ve yıkandım. Çarşaflarımı değiştirmesi için hizmetçiyi çağırdım, tamam mı?'

'Bu bir başlangıç, evet. Şimdi sana giyecek bir şeyler bulalım. Maria, Lucía'nın gardirobunu karıştırırken, bir yanının aslında tehdidini yerine getirmek zorunda kalmadığı için hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Belki de olabilecek en iyi şey Meñique'in bunu bilmesiydi.

"Dışarısı sıcak, bunu giy. Maria, Lucía'nın kollarına pamuklu bir elbise bıraktı. 'Bu öğleden sonra benimle *finca*'ya gelmeni ve bebeğinin dünyaya geleceği yeri görmeni istiyorum. Yukarı bakmanı istiyorum Alhambra'ya git ve kim olduğunu hatırla Lucía.

"Seçme şansım var mı?

"Evet. Kendi sorumluluğunu almaya başlayabilirsin ama çocuk gibi davranmakta ısrar edersen sana çocuk gibi davranmak zorunda kalacağım.

O öğleden sonra María, Alejandro'nun bir arkadaşı aracılığıyla bulduğu eski Lancia Touring arabanın yolcu koltuğunda Lucía'yı yanına oturttu. Bu bir zamanlar zarif ve güçlü bir araç olmasına rağmen, yılların ihmali bir zamanlar kraliyet mavisini olan gövdesinde bol miktarda paslanmaya yol açmıştı ve anne kız *finca*'ya doğru ilerlerken motorun da daha iyi durumda olmadığı anlaşıyordu.

"Keşke babam seni şimdi görebilseydi," diye kıkırdadı Lucía, María debriyaj yerine frene bastığında bir hendeğe doğru savruldu. "Neden güldüğünü anlamıyorum. Maria arabayı tekrar yola sokarken sinirlenmiş gibi yaptı.

"Baban bir katırın dizginlerini elinde tutmak için

"Burnunu doğru yöne çevir.

Tozlu yolda ilerlerken Maria sadece Lucía'nın, ikisi için bir yuvaya dönüşmesi için çok uğraştığı şeyi onaylaması için dua etti.

'İşte orada! Villa Elsa, adını Alejandro'nun büyük büyükannesinden alıyor. Güzel değil mi?'

"Mendoza'daki evim kadar güzel değil ama evet, güzel," diye ekledi Lucía çabucak, olumsuzluğun artık annesini etkilemeyeceğini fark etmişti.

María Lucía'ya evi gezdirdi, evin artık mis gibi kokmasından ve pencere tahtaları söküldüğünden beri tüm odaların yumuşak yaz ışığıyla dolmasından gurur duyuyordu.

"Burası çocuk odası olacak, Lucía," dedi kendisinininkiyle Lucía'nınki arasında kalan küçük odanın kapısında dururlarken. 'Küçükken baban ve benimle birlikte hasır bir paletin üzerinde nasıl uyuduğunu düşünsene. Nasıl da ilerledik, hepsi senin ve muhteşem yeteneğin sayesinde. Odalar iyi büyüklükte değil mi?'

Lucía, *finca*'nın bir Waldorf Astoria olmadığını söylemek için ağzını açtı, sonra telefonun tehdidinden korkarak hemen kapattı.

"Ve bakın," diye devam etti Maria, bir kapıyı açıp tuvaleti ve küçük küveti gururla göstererek. 'Hepsi dağdan aşağı akan derenin doldurduğu kuyuya bağlı. Alejandro bana kırk yıldır hiç kurumadığını söyledi. Portakal suyu ister misin?' diye sordu Lucía mutfaka vardıklarında. "Bu sabah biraz sıktım.

"Teşekkür ederim," dedi Lucía. María ikisine de birer bardak doldurdu ve *finca*'nın önündeki gölgeli terasta oturmaya gittiler.

"Gördünüz mü? Maria sol tarafını, tepelerini işaret etti. 'Uzakta Elhamra var. *Concurso* gecesi senin için her şeyin başlangıcıydı, *querida*.

'Evet, öyleydi. İyi ya da kötü," diye onayladı Lucía.

'Kendimiz ve bebek için her şeyi New York'tan aldığımız için çok mutluyum. Granada'da karaborsadan almadığım sürece bir şey bulmak imkansız. Ve fiyatlar . . .' Maria portakal suyunu yudumlarken başını salladı. "Ufaklığın üç ay içinde burada olacağına inanabiliyor musun?

"Hayır. Son birkaç ayda hayatımdaki her şeyin değiştiğini hissediyorum, anne.

'En büyük değişiklik bu Lucía. Çocuklarıma sahip olmak hayatımın en büyük başarısı. Hepinizle çok gurur duyuyorum.

Gözyaşlarını bastırma sırası Maria'daydı.

'Sen . Carlos ve Eduardo hakkında herhangi bir araştırma yaptınız mı? Lucía çekingen bir tavırla sordu.

"Alejandro'ya nereden başlamam gerektiğini sordum. O da bana ...' dedi. María tereddüt etti, Lucía'yı depresyondan çıkarmayı başarmıştı, onu tekrar depresyona itmek istemiyordu.

"Sorun değil anne, kaldırabilirim.

"Alejandro diyor ki...diyor ki, Lucía'dan başka birinin izini sürmek zormuş. Kayıp. Maria yutkundu, 'İç Savaş'ın en şiddetli döneminde Sivil Muhafızların erkek, kadın ve çocuk cesetlerini attığı şehrin etrafında çok sayıda toplu mezar var. Çok az kayıt olduğunu söyledi. Düşünüyordum da...'

"Evet?

"Sacromonte'ye doğru bir yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum. kimse bir şey bilmiyor. Aslında buraya geldiğimden beri her gün bunu düşündüm ama bulabileceklerimden korkuyorum. Ya da bulamamaktan. Maria bir elini alnına götürdü. 'En azından bunca yıldır, bir gün sevgili oğullarımı ve torunlarımı canlı bulacağıma inanabildim, ama işte buradayız, Granada'da iki hafta kaldı ve ben gitmeye cesaret edemiyorum.

"Ben de seninle geleceğim anne," dedi Lucía, elini María'nın elinin üzerine koyarak. "Birbirimize söz verdiğimiz gibi birlikte yüzleşeceğiz, değil mi?

"*Gracias*, kızım.

Lucía, annesinin yeni evlerine dönüştürmek için çok uğraştığı bu güzel ve huzurlu yerin moralini düzeltip düzeltmediğini merak etti. Ayrıca, savaşın İspanya üzerinde yarattığı tüm yıkım ve tahribatın içinde, içinde yeni bir hayatla yaşıyordu. Oysa onun kardeşler ve aileleri . . . "Anne?

"*Sí*, Lucía?

"Geldiğimizden beri zor davrandığım için özür dilerim.

'Her zaman zor biriydin *querida*, ama nedenini anlıyorum. Yas tutuyordun.

Haklısınız, öyleydin. Eskiden olduğum her şey için. Ama dediğimiz gibi, bu yeni bir hayatın başlangıcı ve ben bunu kucaklamaya çalışmalıyım. Diğerleri yapamazken.'

*

María ve Lucía birkaç gün sonra Villa Elsa'ya taşındılar. Maria yanında getirdiği Singer dikiş makinesini çıkardı ve terasta oturdu

Kaba tahta masada New York'tan getirdiği güzel çiçekli pamuktan perdeler ve masa örtüleri yapıyordu. Lucía eski arabayı tozlu patikadan yola kadar götürüp getirerek kendini eğlendirdi ve birkaç saat içinde annesinin asla olamayacağı kadar iyi bir sürücü oldu. María ayrıca ona kumaştan basit hamile elbiseleri de dikti ve büyük güneş şapkası, dökümlü elbiselerin altından çıkıntı yapan göbeği ve kendisine benzeyen insanlarla dolu bir şehirde Lucía erzak toplamak için dışarı çıktı. Annesinin ev yemekleriyle Lucía birdenbire kendini aç ve ilaçsız uyuyabilir buldu.

"Mamá?

"Sı, Lucía?" diye cevapladı annesi, taze pişmiş ekmekten oluşan kahvaltıyı yerken ve María'nın denediği portakal marmelatının tadını denerken.

"Terastan öteye geçemeyecek kadar şişmanlamadan önce Sacromonte'ye gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Hazır mısınız?

"Asla hazır olamayacağım ama evet, haklısın," diye başını salladı Maria. "Gitmeliyiz.

"Ve bugün gibisi yok. Lucía elini annesine doğru uzattı. "Ben benzini kontrol edeceğim.

Yarım saat sonra, Lucía'nın yumruğu arabanın direksiyonuna baskı yaparken, onları Granada'ya ve Sacromonte'ye doğru dolambaçlı sokaklardan yukarı sürdü. Arabayı şehir kapısında bırakan iki kadın el ele tutuşarak kapıdan içeri girdiler ve bir zamanlar her şeyleri olan bir dünyaya doğru yürüdüler. biliyordum.

"Farklı görünmüyor," dedi Lucía rahatlamış bir ifadeyle, yol boyunca yürürken.

ana yol. 'Yalnız, bakın - Chorrojumo'nun eski mağarası tahtalarla kapatılmış. Ailesi gitmiş olmalı.

"Ya da öldürölmüş... Maria karanlık bir sesle, rahatlaması için kızının elini sıktı. "Yukarı bak Lucía, bacalardan çıkan duman kırıntılarını göremiyorum. Burası ıssız bir yer.

"Yaz mevsimindeyiz anne, duman çıkmaması bir şey ifade etmez.

"Bu her şey demek, Lucía. Havanın solunamayacak kadar sıcak olduğu günlerde, aileme yemek pişirmek için ateşim yanmaya devam ederdi. Duyuyor musun? María kısa bir süre durduğunda fısıldadı.

"Neyi duyuyorum?

"Sessizlik, Lucía. Sacromonte asla sessiz değildi. Gece gündüz insanların güldüğünü, tartıştığını, bağırdığını duyabilirdiniz..." Maria hüznü bir gülümseme verdi. 'Herkesin birbirinin işini bilmesine şaşmamalı; mağaralar tüm sırlarımızı yankılandırırdı. Burada mahremiyet yoktu. Maria derin bir nefes aldı. "O yüzden önce büyükannenle büyükbabanın mağarasına gitmeliyiz.

İki kadın yılan gibi kıvrılan dağ yolundan yürüyerek Darro nehrinin hemen yukarısındaki, Maria'nın ailesinin yaşadığı mağaralara vardılar. bir zamanlar başarılı demircilik işlerini yürütüyorlardı. İçeriye bakan Maria, annesinin - Tanrı ruhunu şad etsin - bir zamanlar yaptığı o güzel evin artık olmadığını gördü. Geriye kalan tek şey kabuğun kendisiydi; cam pencereler, renkli perdeler, mobilyalar çoktan yok olmuştu.

María, bir zamanlar oturma odası olan ama şimdi kirli ve çürük kokulu bir boşluk olan, zemini molozlarla dolu, bomboş bir yerde dururken, "Sevgili İspanya'larına ne olduğunu görecektik kadar yaşamadıkları için mutluyum," dedi.

sigara paketleri ve atılmış bira şişeleri.

"Yani. Maria zorlukla yutkundu. "Şimdi kardeşlerinin mağaralarına.

İki kadın tepeye doğru biraz daha yürüdüler ve Eduardo ile Carlos'un bir zamanlar güzel olan evlerini Maria'nın ailesinin mağarasıyla aynı durumda buldular.

"Hiçbir şey kalmamış ... Maria gözyaşlarını hoyratça sildi. "Sanki hiç burada olmamışlar gibi," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan çatlıyordu. 'Sanki geçmiş hiç yaşanmamış gibi. Peki ya Susana, Elena ve güzel torunlarım?

"Onlar da gözaltına alınmış olabilirler, anne. Savaş sırasında pek çok *Gitanos*'un tutuklandığını biliyorsun. Meñique bana *payo* gazetelerinde öyle yazdığını söyledi.

'Burada başka bir şey bulamayacağız. Gel Lucía, geri dönelim. 'Mamá, buna katlanmanın zor olduğunu biliyorum, ama hazır buradayken Eduardo ve Carlos'a ne olduğunu bilen biriyle konuşabilir miyiz? Bilen birileri olacaktır, yemin ederim. O zaman tepeye, ailemizin mağarasına doğru yürüyelim, bakalım orada kimse kalmış mı?

"Haklısın. Eğer bunu şimdi yapmazsam, bir daha asla geri dönecek cesareti bulamayacağım.

"Tanrım, gerçekten de her gün su getirmek için bu kadar yolu yürüyor muyduk? Lucía annesiyle birlikte tepayı tırmanırken oflayıp pufladı.

"Hamilesin Lucía, bu yüzden şimdi senin için daha zor.

"Sen de burada yaşarken öyleydin anne, hem de defalarca!" dedi Lucía.

"Bunu nasıl başardığını bilmiyorum.

"Başka alternatifimiz olmadığında hepimiz yapmamız gerekeni yaparız," dedi María. 'Ve sonra daha iyi bir şey öğrendiğimizde, hayatımızın ne kadar zor olduğunu fark ederiz. Lucía' - María virajı döndüklerinde kızının kolunu tuttu ve eski mağaraları göründü. "Bak! Maria yukarıyı işaret etti. Bacadan duman çıkıyor. ¡Dios mío! Orada yaşayan biri var! I . . . !

"Sakin ol anne," dedi Lucía, annesinin adımları duraksayıp eli şok içinde ağzına giderken. María'yı yavaşça mağaranın altından akan zeytinliklerin üzerinde bir güvenlik bariyeri oluşturan duvarın üzerine indirdi. 'Biraz burada otur, biraz su iç. Bugün hava çok sıcak. Lucía taşıdığı sepetten bir matara uzattı, annesi uzun uzun ve bol bol içti.

"Kim olabilir ... ? O kapalı kapının ardında ne bulacağız?" "Belki de sadece burayı ele geçirmiş gecekonduculardır ve Ailemizle hiçbir ilgisi yok," diye omuz silkti Lucía. "Fazla umutlanmamalıyız.

'Biliyorum, biliyorum, ama ...'

"Anne, sen burada kalmak istiyor musun, ben gidip öğreneyim?"

"Hayır, mağaramızda her kim varsa, kendim görmeliyim. Maria yelpazesini yüzünün önünde şiddetle çırpı. "Tamam, öyleyse gidiyoruz.

Birkaç saniye sonra, mavi boyası artık çatlamış ve solmuş olan eski ön kapılarının önünde duruyorlardı.

"Kapıyı ben mi çalayım, yoksa sen mi, anne?" "Ben çalarım.

María kendini toparlamak için elinden geleni yaptı, sağlam ahşap parçasının ardında Sacromonte'den ayrıldığından beri kendine binlerce kez sorduğu soruların yanıtlarının yattığını biliyordu. Şiddetle titreyen elini tahtaya vurmak için kaldırdı.

"Bundan daha sert vurman gerekecek, anne," diye cesaretlendirdi Lucía. "Kulakları dikilmiş bir köpek bile duymaz bunu.

María daha sert vurdu, diğer taraftan kapıya doğru gelen ayak seslerini dinlemek için nefesini tuttu. Hiç ses yoktu.

"Belki de dışarıdadırlar," diye omuz silkti Lucía.

"Hayır, hiçbir *gitano* boş bir mağarada ateşi yanık bırakmaz," dedi Maria kararlı bir şekilde. "İçeride biri var, biliyorum. Kapıyı bir kez daha çaldı ama yine yanıt alamayınca, küçük camlı pencerelere gidip bakmaya çalıştı ama pencereler kalın bir suyla kaplıydı.

Kendisi gibi meraklı gözleri engellemek için pencerelere kendi diktiği ve sabitlediği dantel ağlar.

"¡Hola!" dedi pencere camına vurarak. "Ben María Amaya Albaycín. Eskiden burada yaşıyordum. Ailemi bulmak için geri geldim. Lütfen beni içeri alın! Merhaba!"

'Ben Lucía, onun kızı, o da burada. Kötü bir niyetimiz yok,' diye ekledi Lucía ağlamaklı bir sesle. "Lütfen kapıyı açın.

Lucía'nın söyledikleri belli ki işe yaramıştı. Ağır bir sesle İçeriden kapıya yaklaşan ayak sesleri duyuldu, mandal yukarı çekildi ve kapı birkaç santimetreden fazla açılmadı.

Yeşil bir göz kapının arkasından baktı. Lucía onun bakışlarını karşıladı.

"İşte Lucía," diye kendini gösterdi ve sonra annesini tutarak María'yı göz hizasına çekti, "ve annemi. Siz kimsiniz?"

Sonunda kapı açıldı. Ve karşılarında tanıdık bir yüz duruyordu - artık yaşlılıktan çatallaşmış bir yüz, Sierra Nevada dağlarının tepelerine yağan kar kadar beyaz saçlar, kapıyı dolduracak kadar iri bir vücut.

"¡Dios mío!" diye fısıldadı kadın onlara bakarken şok içinde. 'María . . ve Chorrojumo'nun torununun düğün gecesinde dünyaya gelmesine yardım ettiğim küçük Lucía! Buna inanamıyorum! Buna inanamıyorum!'

Micaela?! Bu sensin! Köyün *bruja*'sı kollarını açıp her iki kadını da kocaman göğsüyle kucaklarken Maria haykırdı.

"İçeri gel, içeri gel ... Micaela onları içeri almak için kenara çekilirken gözleri tozlu yolda endişeyle geziniyordu. Kapıyı arkasından sıkıca kapatan María, Carlos'un kendisi için yaptığı çam sallanan sandalyeleri gördü. Onları görünce gözleri yaşardı. Ve umut onlarla birlikte dönüyor.

"Dünyadaki onca insan varken... hiç bu kadar mutlu olacağımı düşünmemiştim.

Micaela kıkırdadı, kahkahası mağaranın duvarlarında yankılandı. "Burada ne işiniz var?"

"Kısmen Lucía yüzünden geldik" -Maria Lucía'nın yumruğunu gösterdi- "kısmen de oğullarıma ve ailelerine ne olduğunu öğrenmek için.

"Yani. Micaela elini yumrunun üzerine koydu. 'İçinde bir kız var, bir hazine ve bir savaşçı. Sana çok benziyor, María,' dedi bir kenara çekilerek. "Şanslı baba kim?"

İki kadın da cevap vermeyince Micaela başını salladı.

'Evet, anlıyorum. Yeni nesil *gitanalardan* en azından biri yakında bu korkunç dünyamıza geleceği için mutlu olalım. Birçoğunu kaybettik...'

"Oğullarımın kaderini biliyor musun, Micaela? María başını salladı ve içgüdüsel olarak Lucía'nın eline uzandı.

"Bildiğimi söyleyemem María. Hatırladığım kadarıyla ikisi de şehirde kaybolduğunda sen hâlâ buradaydın.

"Evet, buradaydım. O zamandan beri görülmediler mi?

'Hayır, çok üzgünüm Maria, ama ya zorla götürülen ya da şehirden bir daha geri dönmeyen adamlarımızdan çok azı bize geri gönderildi.

.' Micaela Maria'nın diğer eline uzandı.

Lucía, Micaela'nın gözlerinin, tıpkı Chilly'nin Yukarı Dünya'dan bir görüntü gördüğünde yaptığı gibi, kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmasını hayranlıkla izledi. "Bana orada olduklarını söylüyorlar. Yukarıdalar ve şimdi bize bakıyorlar. İyi ve güvendeler.

'I . . .' Maria'nın boğazı o kadar kurumuştı ki yutkunamıyordu. "Burada olduğunu biliyordum elbette. Kalbini yumrukladı. "Ama yine de umut ettim.

"Umut olmadan biz insanlar neyiz ki? Micaela iç çekti. "Sacromonte'de ve hatta Granada'da el değmemiş tek bir aile bile kalmadı. Nesiller yok edildi ... erkekler, kadınlar, çocuklar ... işlemedikleri suçlar yüzünden öldürüldüler. Hem *Payo* hem de *Gitano*. Gitmeden önce ne olduğunu gördün, Maria. Ve daha da kötüleşti.'

"Ama ... Maria güçlkle konuşabiliyordu, boğazı hâlâ duygusallıktan daralmıştı. "Eduardo ve Carlos'un eşleri ve çocukları ne olacak?

"Siz *gittikten* sonra, Sivil Muhafızlar geri kalan *gitano* topluluğunu temizlemek için buraya geldi. Maria, çok üzgünüm ama Susana ve Elena'nın ikisi de kaçırıldı, çocukları da...'

"Hayır! Maria hıçkırıklara boğuldu. 'Yani onlar da mı öldü? Buna nasıl dayanabilirim! Kendi canımı kurtarmak için onları burada ölüme terk ettim...'

'*Hayır*, anne! Bu doğru değil! Lucía araya girdi. 'Bunu Pepe'yi kurtarmak için, oğullarından en azından birine yaşama şansı vermek için yaptın. Unutma, Carlos ve Eduardo'nun eşlerine seninle gelmeleri için yalvardın.

'Kendini suçlamamalısın Maria, onlara seçme şansını sen verdin. Elena'nın kaçırılmadan hemen önce bana böyle söylediğini hatırlıyorum,' dedi Micaela.

'Elena hamileydi. Eduardo'nun karısı Lucía'ydı. Daha tatlı bir kız hayal edemezsiniz. Bebeğini daha önce mi doğurdu? ' Maria kelimeleri söyleyemedi.

"Evet, doğurdu, Maria. Micaela'nın dolgun dudaklarında ilk kez bir gülümseme belirdi. "Ve işte mucize o zaman gerçekleşti.

"Ne demek istiyorsun? Lucía sordu.

Micaela elindekini masaya oturttu ve anne ile kızın da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

'Hayatta her zaman bir denge vardır - her yerde kötülük olsa bile, doğal uyumu sağlamak için meydana gelen iyi, hatta güzel şeyler vardır. Elena, kaçırılmasından sadece birkaç hafta önce doğum yaptı.

Kız bebek. Tıpkı annenin seni doğurmasına yardım ettiğim gibi, ben de onun yanındaydım, ona yardım ediyordum, Lucía. Ve öyle görünüyor ki, María, kutsanmışsın, çünkü sadece birçok yönden özel olan Lucía'na sahip olmakla kalmadın, aynı zamanda torunun, Eduardo'nun kızı ... onu gördüğüm anda anladım.

"Neyi biliyordu?" diye sordu Lucía.

'Büyük büyükannenden görme yeteneğini miras alanın o olduğunu. Yukarı Dünya'daki ruhlar bana onun bir sonraki *bruja* olacağını ve onu korumam gerektiğini söylediler.

"Eduardo'nun kızının da mı yeteneği vardı?" diye fısıldadı Maria.

"Evet, vardı. Ve kehanet gerçekleşti: O ve diğerlerinin götürüldüğü sabah, Elena bebeğiyle bana geldi - ona Angelina adını vermişti çünkü bir meleğin yüzüne sahipti - ve kendisi pazara inerken birkaç saatliğine ona bakıp bakamayacağımı sordu. Bunu yapmaktan mutluluk duydum - hem Elena hem de ben Angelina'nın geleceğinin bir parçası olacağımı zaten biliyorduk. Bebeği üzerime bağladım ve ot ve çilek aramak için ormana gittik. Uzun saatler boyunca yoktuk, çünkü Angelina'ya toprak, nehirler ve yıldızlar aracılığıyla evrenin ritmini dinlemeyi öğretmeye başlamıştım bile. Bunu bilmiyordum

Biz oradayken, Sivil Muhafızlar Sacromonte'ye gelip Elena, Susana ve çocuklarını pazara giderken aldılar'.

Lucía yaşlı *bruja*'yı eski zaman masallarından birini anlatıyormuş gibi dinlediğini fark etti. Oysa bu gerçektir ve ... Lucía hikâyenin nereye varabileceğini düşünemiyordu bile.

"Neredeyse bütün köy sürülüp götürülmüştü. Sadece Sivil Muhafızlar çağırdığında mağaralarında olmayanlar kaçmayı başarmıştı,' diye açıkladı Micaela. "O zaman Yukarı Dünya'nın beni Angelina'yı korumam için ormana gönderdiğini anladım. O andan itibaren, Maria, torununu kendi çocuğum gibi büyüttüm.

Hem María hem de Lucía, Micaela'nın onlara anlattıklarını mantıklı bulmaya çalışırken mağarada bir sessizlik oldu. Ve bunun ne anlama geldiğini.

"Bana onun hayatta olduğunu mu söylüyorsun? María fısıldadı, yanlış duymuş olma ihtimaline karşı sormaya cesaret edemiyordu.

"Evet, her şeyin olabileceği kadar canlı. Torunun ne kadar zeki ve güzel bir kız, Maria. Şimdiden benimkinin çok ötesinde güçlere sahip.

"Peki nerede o zaman?

"Dışarıda, ona öğrettiğim gibi ormanda yiyecek arıyor.

Buna inanamıyorum! Bunca trajedinin arasında Eduardo'nun kızı hayatta kaldı! Bu gerçekten bir mucize, değil mi Lucía?

"Evet, anne, öyle!

"Keşfedildiğimizi düşündüğüm çok zaman oldu, Micaela devam etti. "Yine de Angelina'nın altıncı hissi her zaman Sivil Muhafızlardan bir adım öndeydi. Mağarayı ne zaman terk etmemiz ve kendi deyimiyle "şeytan adamlar" gidene kadar ormanda saklanmamız gerektiğini bana söylerdi.

Bir kez bile yanılmadı ve ben onun içgüdülerine kendiminkilerden daha çok güvenmeyi öğrendim.

"Yani kendi evinizi terk edip buraya mı taşındınız? Maria sordu.

"Mağaramın boş kalması daha iyiydi - şehir kapılarına çok yakın ve ben kendini kolayca saklayabilen biri değilim. Micaela derin bir kahkaha attı. "Oysa senin mağaran şehir kapılarından uzakta ve ormana yakın, bu yüzden oradan kolayca kaçabiliriz.

Maria kadının büyüklüğüne baktı ve Micaela'nın görünmez olmasının ne kadar zor olduğunu kabul etti. Ama bir şekilde bunu başarmıştı.

Eduardo'nun kızı Angelina'yı kurtarmayı başarmıştı. Onun torununu...

"Yakında dönecek mi?" diye sordu Lucía. "Yeğenimle tanışmak için sabırsızlanıyorum!

"İksirlerini hazırlamak için kullandığı sihirli bitkileri tam olarak nereden toplayabileceğini keşfetmek için ağaçlarla konuştuktan sonra geri dönecek. O bir

Rüzgar gibi, kendi şaşmaz içgüdülerinden başka hiçbir şeyi dinlemeyen bir ruh.

Sana nasıl teşekkür edebilirim, Micaela? Benim için, bu aile için yaptıklarına ...'

'Hayır. Ben hiçbir şey yapmadım. Angelina sayesinde kurtuldum. Bunu biliyorum. "Peki şimdi insanlar Sacromonte'de yaşamak için buraya dönüyorlar mı? Lucía sordu. 'Bir zamanlar sahip olduğumuz topluluk yok oldu. Öldüler ya da dağıldılar.

Dünya. Sacromonte asla eskisi gibi olamaz," dedi Micaela karanlık bir sesle. "Belki zamanla," diye karşı çıktı Maria.

'Şimdi sen buradasın, benim işim bitti. Micaela omuz silkti. 'Ve minnettarım çünkü ben burada olmazsam Angelina'ya ne olacağından endişeleniyordum. İhtiyacım olduğunda birinin Angelina için geleceği söylenmişti. Kalbim beni daha fazla taşıyamaz, görüyorsunuz. Kendini masadan kaldırdı, yüzü çabalamaktan mosmor olmuştu. 'Şimdi, öğle yemeği için biraz çorbam var. Aç mısınız?

Hem María hem de Lucía, küçük mucize çocuğun eve dönmesini beklerken açlıktan çok konsantre olacakları bir şey bulamadıkları için Micaela'nın teklifini kabul ettiler. María, Micaela'ya son dokuz yıldaki yaşamlarından biraz bahsetti ve şu anda Lucía'nın eteklerinde bir portakal bahçesinde yaşadıklarını anlattı.

Sierra Nevada dağları.

"*Hola, Maestra*," dedi yüksek bir ses, ön kapı açıldığında ve çelimsiz bir yaratık elinde *yabani* otlara benzeyen bir sepetle mağaraya girdiğinde.

Maria nefesini tuttu, çünkü bu çocuk, adını aldığı melekler topluluğundan taşınmış bir *gitana* kadar güzel görünmüyordu. Kızıl altın rengi saçları ve mavi gözleriyle Angelina baştan aşağı *Payo*'ya benziyordu.

Bilge, sakın gözlerini masada oturan iki kadına dikti. "Siz benim için bir şeysiniz, değil mi?" dedi sessizce onlara doğru gelirken.

"Siz benim ailem misiniz?

"Evet," dedi Maria, yine ağlamak üzereydi, "Ben senin büyükannenim, bu da teyzen Lucía.

"Bana bugün özel bir şeyin geleceğini söylediler," diye başını salladı Angelina, görünüşe göre hiç şaşırmamıştı. "Yukarı Dünya'ya seyahat ettiğinizde birlikte yaşayacağım kişi bu mu *Maestra*?

"Evet. Micaela Maria'nın şaşkın ifadesini neredeyse kendini beğenmiş bir tavırla karşıladı. "Büyükanne ve teyzene senin hakkında her şeyi anlatıyordum.

Angelina sepetini yere bıraktı, sonra kollarını açarak önce María'ya sonra da Lucía'ya sarıldı. 'Geldiğinize çok sevindim. *Maestra* zamanının azaldığı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Artık korkmadan yolculuğuna hazırlanabilir. Çorba var mı?" diye sordu.

"Evet," diye ayağa kalkmaya başladı Micaela ama Angelina eliyle onu durdurdu.

'Ben getirebilirim. Benim için her şeyi yapmaya çalışıyor ama ben ona dinlenmesi gerektiğini söylüyorum.

Bebeğin kız olacak ve biz de çok iyi arkadaş olacağız,' Angelina teneke bir kâseye biraz çorba koyarken Lucía'ya başıyla işaret etti.

"Micaela ona çoktan söyledi," dedi Maria. Lucía -bir kez olsun- bu olağanüstü küçük kız tarafından susturuldu ve María sadece şaşkınlıkla ona bakmaya devam edebildi.

Eduardo'nun çocuğu ... bana verilecek ...

Angelina masaya oturup çorbasını içerken María, Lucía ve ailesinin diğer üyeleri hakkında yüzlerce farklı soru sordu.

"Teyzemin yanı sıra bir de amcam var, değil mi?

"Var Angelina, adı da Pepe. Belki bir gün bizi burada ziyaret eder.

'Onu uzun zamandır tanıyorum. Kehanetler gerçekleşiyor, *Maestra*,' dedi Micaela'ya sevinçle. "Bizi hayal kırıklığına uğratmayacaklarını biliyordum.

"Okula gidiyor mu? Maria Micaela'ya sordu.

"Okula ne gerek var? Angelina cevap verdi. "İhtiyacım olan her şeyi *maestra* ve ormandan öğreniyorum.

"Belki de okuma yazma öğrenmelisin," dedi Lucía sepetinden sigarasını bulup yakarken. "Keşke ben de yapsaydım dediğim bir şey bu.

'Bunu yapabilirim, Lucía. *Maestra* buraya bir *payo* getirtti ve bana öğretti. Kadın sigarasını içine çekerek Lucia'ya baktı. "Kalbin için kötü olduğunu biliyorsun. Seni öldürmeye yardım edecek. Bırakmalısın.

"Nasıl istersem öyle yaparım," diye cevap verdi Lucía, her şeyin cevabını biliyor gibi görünen bu melek çocuktan artık rahatsız olmuştu.

'Her birimizin kaderi bize bağlı. Bazen.' O sırada güldü Micaela'ya bilmiş bir bakış attı. "Ne zaman gelip sizi ziyaret edebilirim?" diye sordu Maria'ya. "Eviniz kulağa çok güzel geliyor.

"Yakında gelmelisin," dedi Maria, içini bir yorgunluk dalgası kaplamıştı. Kabullenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki; bu çocuğun katıksız canlılığı ve yaşam gücü neredeyse ezici bir güçtü ve oğullarının ve ailelerinin kaybının son onayını hâlâ sindirmeye çalışıyordu. "Micaela ve ben gelip seni almamız ve arabayla oraya götürmemiz için gerekli ayarlamaları yapacağız.

"Teşekkür ederim," dedi Angelina kibarca. "Şimdi bir iksir yapmalıyım. otlarımdaki enerji gitti. Bu *Maestra*'nın kalbi için. Sana da bebeğin için bir tane yapacağım," diye ilan etti Angelina. Sepetini çalışma yüzeyine götürdü ve doğrama tahtasının üzerinde büyük bir bıçak kullandı.

Duygusal bir şekilde vedalaşıldı ve Angelina'yı birkaç gün içinde almak için gerekli ayarlamalar yapıldı.

Angelina onlara sarılırken, "Geldiğiniz için teşekkürler Büyükanne, Teyze," dedi. Bu beni çok mutlu etti. Hoşça kalın.

María ve Lucía dışarıda sessizce arabaya doğru yürüdüler.

"O ... olağanüstü," diye fısıldadı Maria, kızından çok kendi kendine.

"Dokuz yaşında bir çocuğun bana sigarayı bırakmamı söylemesini rahatsız edici bulsam da öyle," Lucía motoru çalıştırırken yüzünü buruşturdu. "En azından bebeğin battaniyesini ne renk öreceğimizi biliyoruz," diye ekledi gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla. "Bana Chilly'nin çocukluğunu hatırlatıyor. O da

Her zaman erken gelişmiş. Tanrım, onu özlüyorum. Kokuşmuş İç Savaş'ta neredeyse kesin olarak kaybettiğimiz bir başka sevdiğimiz.

'Oğullarının ve torununun ölümünü haber vermek için babanıza bir telgraf göndereyim mi? Elbette bilmesi gerekir?

"Neden olmasın? Belki en yeni fahişesi ona okuyabilir," diye söylendi Lucía, arabayı dar Arnavut kaldırımli sokaklarda dikkatle yönlendirirken.

"Lütfen," diye iç geçirdi Maria. 'İkimizin de hayatında bir gün için yeterince nefret ve kayıp var. José her ne ise, o senin baban ve benim kocam.

"Nerede olduğunu bile biliyor musun?

"Pepe bana bir telgraf gönderdi ve gelecek hafta bir başka Amerika turuna çıkacaklarını söyledi.

"Nasıl okudun anne?

"Alejandro benim için okudu," diye itiraf etti María. "Daha iyi okumayı öğrenmem için bana yardım etmeyi teklif etti.

"Sana bir erkek arkadaşın olduğunu söylemiştim," dedi Lucía kıkırdayarak, "bu benim sahip olduğumdan -ya da," dedi karnına bakarak, "bundan sonra sahip olabileceğimden- daha fazla.

'Daha çok gençsin Lucía! Hayatın daha yeni başladı.

'Hayır, anne. Sanırım seninkinde var, ama ...' Lucía bir an durakladı.

"Alejandro bizim *gitanos* olduğumuzu biliyor mu? Lucía ona sordu.

"Hayır.

"Bilse bir şeyler değişir miydi?

"Bilmiyorum, ama belki de bilmemesi senin ve bebek için daha güvenli olur. "Görünüşe bakılırsa senin için de daha iyi. Lucía alaycı bir şekilde gülümsedi. 'Çoğu kişi kültürümüze ihanet ettiğimizi, *payolar* gibi davrandığımızı - onlar gibi yaşadığımızı söyleyecektir.

Hem de normal bir evde...'

"Belki de öyleyiz," diye içini çekti Maria, "ama geçmiş yılları düşündüğümde

Orada, köpeklerden daha iyi muamele görmediğimiz Sacromonte'de, önyargısız yaşamak güzeldi. Saçımızın kısa ya da uzun olması, giydiğimiz kıyafetler ya da yaşadığımız yer ne olursa olsun, içimizde hâlâ olduğumuz kişiyiz Lucía. Bu daha kolay,' diye onayladı Maria.

"Yani geri dönüp kendi mağaranda yaşamak istemiyor musun, Mamá?
'Angelina'ya bakmak için yaptığı onca şeyden sonra Micaela'yı sokağa
atamam. Bence bu düzenleme hepimize uygun.

"Evet, anne. Şimdilik öyle olduğunu düşünüyorum.

Angelina ertesi hafta onları Villa Elsa'da ziyarete geldi. Tıpkı Lucía'nın küçükken babasıyla birlikte *payo* evlerini ziyaret ettiği zamanlardaki gibi, Angelina da modern kolaylıklara hayran kalmıştı. En çok da içerideki tuvalet ve küvet ilgisini çekmiş, Lucía sifonu çekmek için uzun zinciri çekerken onu klozete bakarken bulmuştu.

"Banyo yapmak ister misin? Lucía ona sordu. "Su çok sıcak.

'Sanırım çok korkardım! Ne kadar derin olduğuna bakın. Yüzme bilmiyorum ve boğulabilirim.

'Boğulmadığından emin olmak için seninle kalırdım. Ve bak,' dedi Lucía, Waldorf Astoria'da kalırken çaldığı köpük banyosunu uzatarak. "İşte bu gerçekten sihirli.

Küçük kız suyun üzerinde beliren büyük kremse baloncukları izlerken şaşkınlık ve zevkle kıkırdadı.

"Bunu hangi simya yapıyor?" dedi Lucía onu suya girip burnuna biraz sürmesi için cesaretlendirirken.

"Amerikan simyası," dedi. "Hiç film izledin mi Angelina?" "Hayır, o ne?

"Bir ekranda hareketli resimler. Ben bir tanesinde bulundum. Belki bir gün sana gösteririm.'

*

Lucía, çocuğu mağaradaki evine bıraktıktan sonra Sacromonte'den döndüğünde, "Angelina çok tuhaf bir karışım," diye yorum yaptı. "Yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahip ama yine de tamamen doğanın içinde büyümüş bir çocuk ve masumiyeti nefes kesici.

"Sen de doğanın içinde büyüdün Lucía, Angelina ile aynı mağarada.

"Ben dünyadan uzak kalmadım, anne. Çok küçük yaşlardan itibaren her şeyi çok iyi anladım. Ona gelip bir süre bizimle kalmak isteyip istemediğini sordum. Micaela'yı yalnız bırakamayacağını, çok hasta olduğunu ama orman evini de özleyeceğini söyleyerek reddetti.

"Bir gün başka seçeneği kalmayacak," dedi Maria. 'İkisinin de söylediğine göre, Micaela'nın fazla zamanı yok.

"Sanki bütün bunlar görünmez bir el tarafından planlanmış gibi," diye düşündü Lucía. "Eğer geri dönmeseydik, çocuğa ne olacaktı?

"Eminim hayatta kalırdı," diye gülümsedi Maria. "Bu onun kaderi.

Lucía yemek yedikleri masadan kalktı ve esnedi. "Ben yatağıma gidiyorum, anne. Bu gece çok yorgunum.

"İyi uykular, *querida*.

"Uyuyacağım, iyi geceler anne.

Maria bulaşıkları toplamadan önce bir süre daha oturdu ve kızının nasıl değiştiğini düşündü. Saat henüz ondu - eski Lucía'nın yüzlerce, bazen binlerce seyircinin önünde canlanmaya başladığı saat - yine de burada Lucía genellikle erken emekli olur ve gece boyunca huzur içinde uyurdu. Yol Lucía'nın yıllar boyunca kendini zorlamaya devam etmesi korkutucuydu - sık sık kızının ölene kadar dans edeceğinden endişelenirdi - ama bu yeni Lucía sakindi ve birlikte olmak bir zevkti. Şimdilik, en azından . . .

*

Üç hafta sonra, güneş batarken, Maria patika boyunca eve doğru yürüyen kimsesiz bir figür gördü.

"Lucía," diye seslendi María, solmakta olan ışığın küçük kırmızı-altın kafayı aydınlattığını görünce, "Angelina burada.

Maria, Angelina'yı karşılamak için merdivenlerden aşağı koştu. Ona ulaştığında küçük kızın bayılmaya hazır olduğunu gördü.

"Lütfen, biraz su alabilir miyim?" María ona terasta yardım ederken nefes nefese kaldı. "Buraya gelmek için çok uzun bir yürüyüş oldu.

"Ne oldu? Maria, Angelina'yı bir sandalyeye oturtup masanın üzerindeki sürahiden aceleyle ona biraz su doldururken konuştu.

"Micaela Yukarı Dünya'ya gitti, *Abuela*," dedi büyükannesine. 'Bu sabah şafakta ayrıldı. Böyle bir şey olursa doğruca buraya, sana gelmemi söylemişti.

"Yani ...

"Evet," diye onayladı Angelina. "O artık bu dünyada bizimle birlikte değil.

'*Ay! Pequeña*, keşke bilseydik, sana gelebilirdik. Hayır.

'Acaba yorgun musunuz, yürümek için çok uzun bir yol var mı?

"Bir adam beni arabasına almayı teklif etti, ama sonra bana tuhaf sorular sormaya başladı, ben de atladım. Angelina susamış bir şekilde suyu içti. "Yine de buradayım ama bir an önce geri dönmeliyiz çünkü *maestra* bir an önce gömülmeli yoksa ruhu yerleşmeyecek.

'Elbette, yarın sabah gideceğiz. Nerede-?' 'Onu yatağında bıraktım.'

"Üzgün müsün? Lucía terasta belirttiğinde ona sordu.

"Evet, çünkü onu çok özleyeceğim, ama gitme zamanının geldiğini biliyorum, bu yüzden onun adına mutluyum. Gördüğünüz gibi artık bedeninde rahat değildi. Bedenler yıpranır ve ruh özgür olmak için yoluna devam etmelidir.

"Üzgünüm, Angelina. Lucía bir kolunu ona doladı. "Ama artık burada bizimle güvendesin.

"*Teşekkürler* ama arkadaşlarımı görmek ve otlarımı toplamak için ormana geri dönmem gerektiğini biliyorsunuz değil mi? Angelina mavi gözlerinde panikle onlara söyledi.

"Biliyoruz. Şimdi sana yiyecek bir şeyler getireyim.

"Hayır, *Maestra* toprağa girene kadar bir şey yiyemem.

"Yarın erkenden Sacromonte'ye gideceğiz," diye söz verdi

Maria. "Teşekkür ederim. Sanırım şimdi uyumak istiyorum, lütfen.

'Seni çocuk odasına koyalım. Orada senin için hazır küçük bir yatak var," dedi Maria, çocuk ayağa kalkarken, yüz hatları aşırı yorgunluktan çizilmişti. "Benimle gel.

"Yerleşti mi? Lucía terasa döndüğünde annesine sordu. "Battaniyenin altına girdi ve yirmi saniye içinde uyudu.

Zavallı çocuk. Bu gece çok sakın ama şokta olmalı. Micaela onun bildiği her şey.

"Öyle görünmüyor," diye yorumladı Lucía, "ama tanıdığım en tuhaf çocuk o. Lucía bir sigara söndürdü ve bir tane daha yaktı. "Düşündüğüm şey, sen, ben ve Angelina'nın Micaela'nın gömülebileceği kadar büyük bir çukuru nasıl kazabileceğimiz ve onu oraya nasıl taşıyabileceğimiz.

"Haklısın," diye kabul etti Maria, "yapamayız. Bu yüzden bize yardım edebilecek birilerini bulmalıyız. Görüyorsun ya Lucía, bazı şeyler için işe yarıyorlar, değil mi?" diye ekledi gülümseyerek.

*

Angelina ikisini de şafaktan hemen sonra uyandırdı, dinlenmiş ve bir ayçiçeği kadar parlak görünüyordu.

'Gitmeliyiz,' dedi. "*Maestra* Yukarı Dünya'ya yolculuğuna başlamak için sabırsızlanıyor.

Güneş Elhamra'nın üzerinde yükselirken, üçü mağaraya yaklaştı.

Doğum yapmama yardım ettiği yatakta ölü ... Angelina ön kapıyı açarken Maria düşündü. İçeride sıcaktan çürümeye yüz tutmuş et kokusu hissediliyordu. Lucía başını salladı.

"Kusura bakma ama kusacağım," dedi kapıdan geri dönerken. "Angelina, burada yaşayan aileler arasında *maestra*'yı gömmemize yardım edebilecek genç erkekler tanıyor musun?

"Evet, Lucía. Yan kapıyı deneyeceğiz.

María, Angelina'nın yokuştan yukarı, kendi mağarasının ötesindeki mağaraya doğru yürüyüşünü izledi.

'Orası terk edilmiş mi? Ramón, Sivil Muhafızlar tarafından götürüldü. Yıllar önce..." dedi Angelina kapıya vurup içeri girerken.

"Üç hafta önce geri geldi. Ramón?" diye seslendi, içinde durdukları tanıdık mutfağın ötesindeki yatak odasına. "Benim, Angelina, ve yardımına ihtiyacımız var.

Perdenin arkasından bir homurtu duyuldu, sonra perdenin arkasından uzun gri sakallı, zayıflamış bir adam belirdi.

"¡*Dios mío!* Gözlerinde kendiliğinden yaşlar beliren María'nın eli ağzına gitti. "Ramón, gerçekten sen misin?

'I . . . María! Geri döndün! Nasıl? Neden döndün?

"Öldüğünü sanmıştım! Sivil Muhafızlar geldi..."

"Evet, beni hapishanelerine attılar ve ölüme terk ettiler, ama gördüğünüz gibi bir şekilde ölmedim. Öksürdü - öksürüğün çıkardığı çingirak sesine o kadar benziyordu ki

Maria, Felipe ölmeden önce onu dinlemişti. "Sonra aylarca

Payo hastanesi, hapishaneden daha iyi değildi. Ama sen, María, her zamankinden daha güzelsin!

"Ramón, hayatta olduğuna inanamıyorum.

Ben-' 'Gel, sana sarılmama izin ver, *querida*.

Annesi Ramón'un kırılgan, sopa gibi kollarına girerken Lucía boğazındaki yumruyu yuttu.

"Birbirlerini iyi tanıyorlar mı? Angelina gözlerini kocaman açıp Lucía'ya baktı. "Bir zamanlar tanıyorlardı, evet.

"Birbirlerini seviyorlar," diye karar verdi. "Bu çok güzel bir şey, değil mi?"

"Öyle," diye başını salladı Lucía.

Duygularına yenik düşen Ramón'un yere yığılmadan önce bir tabureye oturmasına yardım edildi.

"Mobilyalar nerede? María sordu.

"Çoktan yağmacılara gitti," diye iç geçirdi Ramón. 'Tek sahip olduğum saman bir palet, ama en azından özgürüm ve bu her şeye değer. Şimdi söyle bana neden mutfağımdasın?

'Micaela Yukarı Dünya'ya göç etti ve onu gömmeliyiz. Sacromonte'de bize yardım edebilecek bir adam tanıyor musun? Maria ona sordu.

'Bilmiyorum, ama öğrenebiliriz. Geri döndüğüne inanamıyorum, María'm.' Ramón kendinden geçmiş bir halde ona baktı.

"Bir mucize daha," diye fısıldadı Angelina Lucía'ya.

*

İki kadın, çocuk ve seksen yaşındaki bir adam kadar zayıf olan adam, bir zamanlar saygı duydukları *bruja*'larını gömmek için yardım bulmak amacıyla Sacromonte'nin tozlu yollarını aradılar. Pek çok kapı hemen açılmadı ve bu parçalanmış topluluğun üzerine çöken derin korku seviyesi hissediliyordu.

Birçok

Evler boştu ama mağaralarından çıkarılanlar neler olduğunu duyduklarında seve seve hizmetlerini sundular. Eli ayağı tutan birkaç erkek Micaela'nın mezarını kazmak için küreklerle yola koyulurken, kadınlar da kıt kaynaklarını bir araya getirerek daha sonra yapılacak toplantı için yemek hazırladılar.

Kadınlardan biri katırını başka bir komşunun arabasına bağlanması için ödünç verdi ve Micaela'nın topraktan kalıntılarını arabaya yükledikten sonra, *bruja*'larını dinlendirecekleri ormana doğru düzensiz bir alay halinde yola çıktılar.

Daha sonraki toplantı Maria'nın mağarasında yapıldı ve eskiden yasadışı içki mağaralarından birini işleten yaşlı bir *gitano*, Micaela'nın ölümüne kadeh kaldırmak için biraz konyak getirdi. Dört yüz kadar eski sakinden geriye sadece otuz kadar kişi kalmıştı. María ve Lucía'ya çok Yeni saç modelleriyle dalga geçiyorlardı ama son on yılın dehşet ve yıkımının ötesinde, topluluğun ateşi hâlâ parlıyordu. Bazı erkekler gitarlarını da yanlarında getirmişlerdi ve yıllar sonra ilk kez flamenko müziğinin sesi Sacromonte'nin havasını doldurdu.

'Lucía! Bizim için dans etmelisin,' diye bağırdı adamlardan biri, büzüşmüş midesi konyağı doğrudan kafasına gönderiyordu.

'Karnımda bir gülle var. Lucía gözlerini devirdi. 'Belki annem dans etmek ister? Bildiğim her şeyi o öğretti bana.

Diğer kadınlar onu öne doğru iterken María kızarak, "Hayır," dedi.

'*Sí! Sí! Sí!*' diye bağırarak kalabalık ellerini çırparak tempo tuttu. María'nın kabul etmekten başka çaresi yoktu ve ayaklarının ve ellerinin ne yapacağını hatırlamayacağından korkarak yirmi yıl sonra ilk *alegrías por rosas*'ını yaptı. Kalabalığın geri kalanı - ya da en azından gücü olanlar - sonunda ona katıldı, küçük Angelina gözlerini kocaman açmış gösteriye bakıyordu.

"Hiç bir *fiesta*'ya katılmadınız mı? Lucía eğilip ona sordu.

"Hayır, ama bu gördüğüm en güzel şey," dedi gözleri parlayarak. "Lucía, bu bir son değil, yeni bir başlangıç!

María, Ramón'u dans etmesi için cesaretlendirirken ve bunu yaparken ona destek olurken, Lucía daha ziyade öyle olduğunu düşündü.

*

"Lucía, sana sormak istediğim bir şey var. María, Lucía öğleden sonraları dışarıda dinlenebilsin diye ikisinin iki portakal ağacının arasına bağladığı derme çatma hamağın yanında belirdi.

"Nedir o, anne?

"Ramón'u bir süreliğine gelip bizimle yaşaması için davet etmemin bir sakıncası olup olmadığını merak ediyordum. O çok hasta ve hiçbir şeyi yok. Ona bakacak birine ihtiyacı var.

'Tabii ki umurumda değil. Angelina'nın buraya taşınması ve yeni bebeğin yolda olmasıyla birlikte burada kendi *gitano* topluluğumuzu kuruyoruz,' diye kıkırdadı Lucía.

'Teşekkür ederim, *querida*. Şu anda hasta olsa da Angelina tamamen iyileşebileceğine ve en azından faydalı olabileceğine inanıyor.

'Yararlı olsun ya da olmasın, onu burada istiyorsun ve bu sorun değil. Peki,' dedi Lucía masumca, 'oturma odasındaki kanepede mi uyuyacak?

"Ben ... hayır. En kolayı bu olur diye düşündüm-'

'Anne, sadece seninle dalga geçiyorum. Nerede uyuyacağını çok iyi biliyorum, o da senin kollarında. Alejandro kız arkadaşının başka birini bulduğunu öğrendiğinde ne düşünecek? Lucía cevap beklemeden hamaktan kalktı ve bir bardak su içmek için eve doğru yürümeye başladı.

'Tanrım, annemin aşk hayatının benimkinden daha telaşlı olması üzücü bir durum,' dedi bebeğine.

*

7 Eylül'de Lucía gece terli ve rahatsız hissederek uyandı. O gece beşinci kez mesanesini boşaltmak için ayağa kalktı, ancak daha birkaç adım atmadan bacaklarının iç kısmından ılık bir sıvının damladığını hissetti.

'İmdat! Anne! Kanıyor!" diye çığlık attı karanlığa doğru. Her ikisi de Maria ve Angelina farklı odalarından koşarak geldiler ve elektrik ışığını açtılar.

Maria kızının bacakları arasındaki berrak sıvı birikintisine baktı ve rahat bir nefes aldı. 'Lucía, kanaman yok, suyun geldi. Bu, bebeğinin yolda olduğu anlamına geliyor.

"Bir iksir hazırlamak için mutfığa gidiyorum," dedi Angelina. "Bebek gün doğmadan burada olacak," diye duyurdu ayrılırken.

Lucía'nın, dağların tepelerinde pusuya yatmış kurtları korkutmaya yetecek bir hızla odalarda yankılanan tiz çığlıklarına rağmen, yıllarca dans ederek geliştirdiği karın kasları, bebeği yaşam yolculuğuna başlarken ona destek oldu. Lucía'nın neye ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak biliyor gibi görünen Angelina devraldı; onunla birlikte volta attı, onu oturttu, ayağa kaldırdı, sırtını ovdu, her zaman bebeğinin iyi olduğunu ve yakında burada olacağını fısıldayarak teselli etti.

Lucía ıkmak istediğini söylediğinde María ve Angelina yatağa uzanmasına yardım ettiler ve kız bebek sabah saat beşte, şafak sökerken dünyaya geldi.

"Bir daha asla! Lucía rahatlayarak nefes nefese kaldı. 'Bu şimdiye kadar yaptığım en zor *bulerías*'tı. Bebeğim nerede?"

"O burada," dedi Angelina, Micaela'nın yaptığını izlediği gibi kordonu dişleriyle koparmıştı. "Güçlü ve sağlıklı."

"Ona ne isim vereceksiniz? Maria, İspanya'ya geldiğinden beri kendisine bahşedilen ikinci torun mucizesine bakarken sordu."

"Isadora, Amerikalı dansçının adı. "Bu alışılmadık bir şey," diye yorumladı Maria.

"Evet. Lucía başka bir şey söylemedi ama yeni doğmuş bebeğini kucağına aldığı anda, hain zihni onu otuzuncu yaş gününe geri götürdü."

Meñique onu Isadora Duncan adlı dansçının fotoğraflarından oluşan bir sergiye götürmüştü. Gitmek istememişti ama oraya vardığında fotoğrafların ve Duncan'ın hayat hikayesinin büyümesine kapılmıştı.

Meñique, "O bir öncüydü - tıpkı senin gibi sınırları zorladı, *küçük kız*," demişti.

'Sanırım büyükannesine benziyor,' dedi Angelina.

'*Tanrı'ya şükürler olsun!* O zaman mutluyum çünkü hiçbir çocuğun bana benzemesini istemem. Merhaba bebeğim,' dedi Lucía, küçük yüze bakarak. 'Evet, kesinlikle annenden çok daha güzelsin. I . . .'

Bebek ona bakarken, Lucía minyatür haliyle bile çok tanıdık gelen minik yüz hatları karşısında nefesini tuttu. Ama bebeğin gerçekte kime benzediğini *asla* kimseye itiraf etmeyecekti.

*

Sonbahar kışa döndü ve María ile Lucía'nın bir araya getirdiği tuhaf küçük aile, oturma odasındaki küçük ateşin etrafında oturmak için içeri çekildi. Maria bu ateşi yemek pişirmek için kullanıyor, yemeklerin tadını mutfakta duran büyük demir ocağın ürettiklerine tercih ediyordu. Lucía ilk denemeden sonra emzirmeyi kesin bir dille reddetmiş olsa da Isadora hem María'nın hem de Angelina'nın bakım ve ilgisi altında büyüdü.

'Üçümüz sırayla onu emzirebilecekken neden zahmet edelim ki? Biberon mu? Ayrıca, emme gücüyle zavallı meme uçlarımı koparacağını düşündüm; çok acı vericiydi!'

Maria gizliden gizliye bunun çok daha fazla şeyle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Lucía geceleri uyumaktan keyif alıyordu ve kalkıp Isadora'ya bakmaktan mutlu olan başka eller de vardı, Lucía onlardan yararlandı. Gerçek şu ki bebek

Angelina ile çocuk odasında uyuması da yardımcı olmadı. Yine de Maria ona sarıldı.

Küçük kızın özenle bez değiştirdiğini ve biberonla beslendiğini gördükçe huzur buluyordu. Lucía terasta oturup sigara içerken, Angelina şarkı söylerdi Isadora onu sallayarak uyuturken ninniler söylüyordu. Bazı kadınlar annelik için yaratılmamıştı ve Lucía da onlardan biriydi.

Angelina Isadora'yla ilgilenirken, María da Angelina'nın iksirlerinin yardımıyla, gün geçtikçe gücünü toplamaya devam eden Ramón'a bakmak için kendi şefkatli ellerini kullandı. Her ikisine de o korkunç hapishaneyi hatırlatan öksürük kesildi ve Ramón kısa süre sonra portakal bahçesinde dolaşmaya, kendisine gösterilen ilgisizlikten yakınmaya başladı.

"Belki de Alejandro'ya ağaçlarla ilgilenmeni isteyip istemediğini sormalıyım? María soğuk bir akşam ateşin önünde otururlarken ona bu öneride bulundu.

Ramón omuz silkerek, "Ay, María, bunu bedavaya yaparım, çünkü sevdiğim ve bildiğim şey bu," dedi. 'Bu ev - ve sen - beni kurtardınız. En azından arazide yetişen ağaçlara bakabilirim.

Çok geçmeden Sacromonte'den sürekli bir ziyaretçi akını başladı; María ile *payo* evinde kahve içmek ve küçük *bruja*'ya görüleri ve iksirleri için danışmak için dağın yamacından aşağıya doğru yollarını buluyorlardı. María, Sacromonte sakinlerinin yıllarca başka ülkelerde sürgünde kaldıktan sonra yavaş yavaş köye dönmeye başladığını duyunca çok sevindi. Yiyecekler hâlâ pahalıydı, lezzetler karaborsada satılıyordu ama Zaman zaman Angelina'ya bir kalıp çikolata ya da Ramón için kaynağı belirsiz bir şişe konyak veriliyordu.

Noel'de Maria, Sacromonte Manastırı'na hac ziyaretinde bulundu ve torunlarının sağ salim doğumu ve memleketindeki harika yeni hayatı için Tanrı'ya şükretmek üzere dizlerinin üzerine çöktü. Yine de ona bu hayatın geçici bir ara olduğunu söyleyen bir şey vardı - aylardır duymadığı bir sesle daha da kötüleşen bir gerçek: Lucía'nın ayaklarının dışarıdaki kiremitli terasa sürekli vurması.

"Anne," dedi Lucía bir sabah María'ya, "artık dansa dönmeye hazırım. Pepe telgraf *çekip cuadro*'ya 46. Sokak Tiyatrosu'nda bir sezon daha teklif edildiğini söyledi. Sahneye dönersem parayı üç katına çıkaracaklarmış.

"Anne, geri dönmek için mükemmel bir zaman.

"Elbette çok erken değil mi? Bebeğiniz sadece dört aylık.

Eğer yapmazsam, uğruna çalıştığım her şeyi kaybedeceğim.

Lucía, bu doğru değil. Sen Kuzey ve Güney Amerika'nın en ünlü flamenko dansçısısin. Aceleye gerek yok, *querida*.

'Halkın çok kısa bir hafızası var ve özellikle La Argentinita geçtiğinden beri, her gün tacım için bana meydan okuyacak yeni ve daha genç bir dansçı ortaya çıkıyor. Ayrıca, bunu özlüyorum,' diye iç geçirdi.

"Hangi kısmını özlüyorsun?

'Dans etmeyi tabii ki! Ben buyum işte.

"Artık sen de bir annesin," diye hatırlattı Maria ona, gölgede Gümüş Haç gezginci arabasında huzur içinde uyuyan Isadora'ya bakarken.

"Evet, öyleyse neden ikisi birden olamıyorum?

'Olabilirsin, tabii ki olabilirsin. Peki, üçümüzün New York'a dönmesi için plan yapmamı ister misin?

"Anne. Lucía gelip annesinin karşısındaki hasır sandalyeye oturdu. "Sürekli yollarda olan bir çocuk olmanın, babamla birlikte kasabadan kasabaya gitmenin, arabalarda ya da tarlalarda uyumanın, hiçbir eğitim almamanın, evim diyebileceğim bir yerimin olmamasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

'Senin gezgin hayatında başarılı olduğunu sanıyordum, Lucía. Her zaman bir sonraki günün ne getireceğini bilmemenin hoşuna gittiğini söyledin.

'Evet, yaptım ama başka seçeneğim yoktu. Isadora'nın var. Lucía durakladı ve annesine baktı. "Burayı sevdiğini ve Isadora'yı ne kadar çok sevdiğini biliyorum anne. Bu yüzden ...' Devam etmeden önce tekrar durakladı.

"Burada onunla kalsan nasıl olur?

María rahat bir nefes almamak için elinden geleni yaptı ve torununun ihtiyaçlarını ön planda tutmaya odaklandı.

"New York'a yalnız mı gideceksin?

"Evet, ama ikinizi de görmek için mümkün olduğunca sık döneceğim.

'Ama Lucía, o çok küçük, annesine ihtiyacı var. Ben onun yerini tutamam.

"Evet, öylesin anne. Sen benden çok daha anaç ve sabırlısın.

hiç olamayacak. Ağladığında ne kadar sinirlendiğimi biliyorsun. Ayrıca,' diye ekledi Lucía, 'para azalıyor. Dışarı çıkıp biraz para kazanmalıyım. Ya da en azından babamı görüp ondan biraz daha istemeliyim.

"Ne kadarlığına gideceksin?

"Sözleşme altı aylık ve bu evi *satın alacak* kadar kazanacağım," diye güldü Lucía, "ve sonra hepimiz sonsuza dek güvende olacağız. Bir düşünsene, anne!

"Bu çok iyi bir şey olurdu, evet Lucía," diye onayladı María, Lucía bir şeyi kafasına koydu mu, ne cennette ne de cehennemde hiçbir şeyin yapamayacağını biliyordu.

Bu yüzden Isadora adına daha fazla tartışmanın bir anlamı yoktu. "Siz nasıl uygun görürseniz, *querida*.

"Güzel. O zaman anlaştık.

Lucía ayağa kalkarken, María da kızının gözlerindeki rahatlama ifadesini gördü.

*

"Dans etmeyi bırakmasını nasıl bekleyebilirdim ki? O böyle biri,' diye açıkladı María gecenin ilerleyen saatlerinde Ramón'a.

'Ama o artık bir anne, Maria. Ve bebeğinin ona ihtiyacı var.

"Senin kızların anne olmadan da gayet iyi idare ettiler," diye hatırlattı Maria ona. 'Bebekler biri tarafından sevildiği sürece, kim olduğunun önemli olduğundan emin değilim.

"Peki kızlarım şimdi nerede? dedi Ramón, yüzü sefaletin resmiydi. "Şehrin bir yerindeki toplu mezarda ölü yatıyorlar.

"Oğullarım, onların eşleri ve torunlarımla birlikte," diye ekledi María, Ramón'un eline uzanarak.

"Fethedilecek dünya onlarınken biz neden hayatta kaldık? Bu her ikisinin de her gün göklere sorduğu bir soruydu.

"Bilmiyorum ve yukarı çıkma sırası bize gelene kadar ikimiz de asla bilemeyeceğiz ama en azından gelecek nesli koruyabiliriz.

"İşte biz, bir anne kendi çocuklarını terk etmeyi planlarken, kaybettiğimiz çocuklarımız ve torunlarımız için ağlıyoruz. Ramón başını salladı. "Lucía kendisine nasıl bir armağan verildiğinin farkında değil mi?

María, Ramón'un Lucía'yla ve onun bencilliği olarak gördüğü şeyle mücadele ettiğini biliyordu.

'Herkesin güçlü ve zayıf yönleri vardır ve yapabileceğimiz tek şey onları oldukları gibi kabul etmektir. Ayrıca, Lucía haklı; bu evde içimizden biri para bitmeden önce iş bulması gerekiyor.

Ramón, "Yaz geldiğinde geri dönüp işçi olarak çalışabileceğimi umuyorum," diye yorum yaptı. "Para kazanmak benim görevim olmalı.

"Ramón, sen de benim kadar biliyorsun ki, ülkesine dönen binlerce kişi var.

İspanya'da iş arayanlar. Kendi portakal bahçeni geri almak için mücadele etmeyecek misin? Maria ona tekrar sordu. "Bu hiç adil değil, o bahçenin parasını sen ödedin - o senin hakkın.

'Peki elimde satıcıdan aldığım ve ödediğim rakamı gösteren bir kâğıttan başka ne kanıt var? Bu yasal bir senet değil Maria. . . Ben, karşı

Bunu benden çalan Franco'nun hükümeti. Ramón başını salladı ve içi boş bir kahkaha attı. "Ben öyle düşünmüyorum.

"Ama birileri savaşılmaya başlamadıkça hiçbir şey değişmeyecek.

'Maria, sanırım hayatta kalmak için yeterince savaşmamız gerekiyor. Belki de o kadar uzun zamandır uzaktaydın ki kim olduğumuzu unuttun; biz *gitanolar*, aşağıların en aşağısı. Kimse bizi dinlemiyor.

"Çünkü biz hiç *konusmayız*! María başını salladı. "Bağışla beni Ramón, ama Amerika'da durum çok farklı. Bak Lucía bir *gitano* olmasına rağmen neler başardı. Gittiği her yerde el üstünde tutuldu.

'Evet, yeteneği için, eşsiz ve özel olduğu için. Ben mi? Ben sadece basit bir işçiyim.

"Evet. Maria onun eline uzandı. 'Ve tüm kalbimle sevdiğim biri.'

*

'Yani, önümüzdeki altı ayın kirası, yiyeceği ve bir ev için yeterli paranız var. Isadora'nın içtiği tüm süt için fazladan bir miktar. Lucía, peçetesinin içinde yerde tekmeleyen, küçük uzuvları çıplak bebeğine bakarken gülümsedi. Lucía yanına gitti, diz çöktü ve her bir ayağını, her bir elini ve her iki yanağını öptü. 'Ah, aşkım, benim *küçük* kızım. Tekrar görüşene kadar kendine iyi bak.

"Taksi geldi Lucía," diye bağırdı Ramón.

'O halde gitmeliyim. Hoşça kal Ramón, Angelina...' Lucía onu iki yanağından öptü. "Güle güle anne, sana ve sevgili Isadora'ya iyi bak.

'Yapacağım ve *yolculuğunuzda* Tanrı yardımcınız olsun, *querida*.
Buluşana kadar güvende ol

tekrar.'

Lucía minik ayakları yeni deri ayakkabılarıyla fayansların üzerinde takırdarken bir öpücük kondurdu. Son bir el sallayıp taksiye bindi ve gitti.

Terasta tek başına duran Angelina'nın gözleri yaşlarla doldu.

Bir daha asla karşılaşmayacaklar, diye düşündü sessizce kendi kendine.

Sonraki birkaç ay boyunca, Lucía'nın gidişi bir burukluk yaratmış olsa da, onun sürekli huzursuzluğu olmadan ev çok daha sakin bir yer haline geldi. José yüzünden Lucía'nın önünde her zaman rahatsız olan Ramón rahatladı ve tüm babalık içgüdülerini bebek Isadora'nın üzerine saldı.

Kulaktan kulağa yayılan bilgiler sayesinde Angelina'nın ziyaretçi akını artmaya başladı, hepsi de melek çocuğa danışmak istiyordu. *Gitano* dünyasının bir nesildir gördüğü en büyük *bruja* olmak. Müşteriler Barselona kadar uzaklardan gelmeye başladı ve bir gece Angelina, María ve Ramón ile oturmaya geldi.

"Tavsiyenizi almak istiyorum," dedi sessizce, ellerini kucağında kavuşturarak. 'Çok genç olduğum ve hala öğrenmeye devam ettiğim için para istemiyorum. Bildiğiniz gibi insanlar bana sık sık keçi sütü ya da yumurtası bırakıyor, ama merak ediyorum

-'

"Farklı tedaviler ve ilaçlar için ücret talep etmeniz gerekip gerekmediğini," diye bitirdi Ramón onun yerine. "Ne düşünüyorsun María? Ne de olsa Angelina ot toplayabilsin diye haftada üç kez arabayı Sacromonte'ye götürmek için benzin parası ödüyoruz. En azından bu masrafı karşılamalıyız.

"Micaela'nın ne kadar ücret aldığını biliyor musun, *Abuela*? Angelina Maria'ya sordu. Tam olarak değil, hayır. Bir hastayı tedavi edemeyecek durumdaysalar tedavi etmeyi asla reddetmezdi.

Ama ödeyebilecek durumdaysalar, evet, paralarını alıyordu. Özellikle de onu görmeye gelen zengin *payolar*.

"*Paralıların* Angelina gibi bir çocuğu görmeye gelip *para* ödeyeceklerini sanmıyorum," diye kıkırdadı Ramón.

"Belki henüz değil, hayır," diye kabul etti María, "ama Micaela'nın asıl para kazandığı yer orasıydı.

'Bir dahaki sefere Angelina'yı katedralin yanındaki Plaza de las Pasiegas'a göndermemizi önereceksin! Biberiye ve bir servet dağıtabilir. birkaç peseta.' Ramon kaşlarını kaldırdı.

"Biliyor musun," diye yorumladı Maria o akşam, içinde paralarının bulunduğu kutuyu döşeme tahtalarının altından çıkarıp açarken, "Angelina'yı zenginleri yakalaması için plazaya koyma konusunda şaka yapmana rağmen *payos*, yakında gerekli olabilir. Sadece önümüzdeki üç ay için yeterli paramız var.

"Lucía biraz daha göndereceğine söz vermişti, değil mi?

'Evet, ama henüz gelmedi. Ya yolculuk sırasında çalındıysa? Amerika'dan İspanya'ya uzun bir yol var ve birçok el o paketi parmaklamıştır. Granada'daki postanede kaç tane aç insan var?'

"Lucia aptal değil, *querida*. Bunu iyi gizler. Ne oldu Maria? Kendinde değilsin.

"Hayır," diye iç geçirdi Maria. "*Bruja* olmayabilirim ama içimde kötü bir his var, bir şeylerin ters gideceğini hissediyorum.

"Bu hiç sana göre değil. Ramón kaşlarını çattı, sonra onu kollarına aldı. 'İkimizin de daha önce neler atlattığını unutma. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz. Söz veriyorum.

'Öyle umuyorum Ramón, gerçekten.'

*

Bir hafta sonra, Maria'nın tanımadığı bir araba hızla yola çıktı. Evin önüne park etti ve şık siyah saçları ve büyük boy güneş gözlükleriyle *payo* bir kadın dışarı çıktı.

"*Hola*, señora," diye gülümsedi María, kadın merdivenlerden terasa çıkarken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?

"Siz Sinyora Albaycín misiniz?" diye sordu kadın.

"*Evet, benim*. Peki ya siz?

"Senyora Velez.

"Ah! Alejandro'nun kız kardeşi. Lütfen içeri buyurun. Sizinle tanıştığıma çok sevindim.

"Size içecek bir şey getireyim mi?"

'Hayır, senyora. Korkarım buraya geldim çünkü mahallede siz ve aileniz hakkında şikayetler var.

"Şikâyetler mi? Maria, *finca*'nın iki yanında duran zeytin ve portakal bahçelerine baktı. "Ama bizim komşumuz yok ki.

"Ailenizden birinin bu evi iş yeri olarak kullandığını duydum.

"Pardon, senyora, ne demek istiyorsunuz?

"Fal bakıyor ve otları iksir haline getirip satıyor. Bu doğru mu?"

"Evet, yani on yaşındaki torunum hasta olan ya da tavsiyeye ihtiyacı olan insanlara yardım ediyor. O bir *bruja*, senyora."

"Bu işletmenin bir çocuk tarafından yönetildiğini mi söylüyorsunuz? Kadın koyu renk güneş gözlüklerini çıkararak bir çift ağır makyajlı, sert yeşil gözünü gösterdi.

"Evet, haklısınız, son zamanlarda onun yeteneklerini duyan ve onu arayanların sayısı arttı.

"Çocukların çalışmasının yasadışı olduğunu biliyor muydunuz, senyora?" "Bu iş değil, bunu yaptığı için para almıyor-

'Senyora Albaycín, eminim kardeşimin ve benim bu evi size iyi niyetle kiraladığınızı anlayabilirsiniz. Kardeşim bana sizin ve kızınızın saygıdeğer kadınlar olduğunuzu söyledi. Şu anda ziyarete gelen türden insanlarla arkadaşlık ettiğinizi fark etmemişti. Kardeşim de evimizin artık bir işletmeye ev sahipliği yaptığının ve çocuk işçi çalıştırdığının farkında değil.

'Senyora, size torunumun hizmetleri karşılığında para almadığını ve buraya gelen insanların-

'*Gitanos*. Sanırım tüm klanınızla birlikte hareket etmediğiniz için kendimizi şanslı saymalıyız!

O anda, Isadora'yı kollarında tutan Angelina ortaya çıktı. "*Hola*, señora," Angelina kadına gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?" "Fal bakan çocuk bu mu?"

"*Sí*, señora," diye cevap verdi Angelina. "Size sizinkini söyleyeyim mi?"

"Hayır. Ramón da ziyaretçilerinin kim olduğunu görmek için terasta belirdiğinde kadın gözle görülür bir şekilde ürperdi.

"Peki *bu* kim?"

"Benim adım Ramón, senyora. Evimize hoş geldiniz. Gülümseyerek ona elini uzattı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, burası *benim evim*. Yani o da burada mı yaşıyor?" "Evet, senyora," diye onayladı Maria.

"Alejandro ne ondan ne de çocuktan bahsetti. Sanırım kira kontratında sadece sizin ve kızınızın adı var. Peki, içeride sizden kaç kişi daha saklanıyor?"

'Lütfen, sadece sizin gördüğünüz kişiler var. Kızım Amerika'ya geri döndü ve ...' Maria içeri girerken kadını takip etti, sanki vahşi bir grup tarafından saldırıya uğrayacakmış gibi her kapıyı ihtiyatla açtı. İstenmeyenler. Başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kadının gözleri mutfak ve oturma odasını taradı.

"Gördüğünüz gibi hanımefendi, evinizi güzelleştirdim," dedi Maria. Kadın mutfak masasındaki bir karıncaya fiske vurdu.

'Ailenizin başka üyelerini de izinsiz olarak evimize taşıdığınızı yeni keşfetmiş olmam ve bir

Minör bu işin dışında çalışıyor, size gelecek aydan itibaren kirayı artıracığınızı söylemeye geldim. Kardeşim her zaman yumuşak başlı olmuştur - ve o da böyle bir mülk için çok düşük olduğunu fark etti.

"Ne kadar ücret alacaksınız, hanımefendi?"

Kadın rakamı söyleyince Ramón ve María dehşet içinde birbirlerine baktılar.

'Ama senyora, bu şu anda ödediğimizin dört katı! Bunu karşılayamayız ve-'

Kadın Angelina'ya bakarak, "Belki fiyatlarını yükseltmesini söyleyebilirsiniz," dedi.

"Ama bir anlaşma yapmıştık-

'Evet, *iki* kişi için. Şimdi dört kişiyiz ve ayrıca, sevgili büyükanne ve büyükbabamızın evinin *gitano gecekonducular* tarafından ele geçirildiğini söylesek *polisin* bizi destekleyeceğinden eminim. Eğer istediğimiz parayı ödeyemeyecek durumdaysanız, ay sonuna kadar evi terk edeceksiniz, ki bu sürenin üç gün olduğunu hatırlatmak isterim. Kadın güneş gözlüklerini tekrar yerine takarak terastan çıkmak üzere döndü. 'Oh, ve sakın evden bir şey almayı düşünmeyin. İçinde ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Hoşça kalın, hanımefendi.

Kadın arabasına doğru yönelirken Angelina terastan aşağıya doğru yürüdü ve kadını işaret etti.

"Seni lanetliyorum, senyora," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Cehennemin derinliklerinde çürüyesiniz!"

"Sus!" dedi Maria, kadın onlara bakıp motoru çalıştırdıktan sonra cayır cayır dışarı çıkarken. "Bu hiç yardımcı olmaz.

"Bu evi terk etmek zorunda mıyız? Angelina ona sordu.

"Evet, gitmeliyiz. María bebek Isadora'yı Angelina'nın küçük kollarından aldı ve çaresizce Ramón'a baktı. "Nereye gitmeliyiz?"

"Şimdilik Sacromonte'ye dönmemiz gerektiğini düşünüyorum.

'Eh' - Angelina ellerini birbirine vurdu - 'en azından mutlu olacağım.

Küveti özleyecek olsam da ormana yakın olacağım.

"En azından orası bizim, kimse oranın kendilerine ait olduğunu iddia edemez," dedi Maria. "Bir şeylerin olacağını biliyordum, bu son olmayacak kadar iyiydi.

"Sen yaptın. Ramon ona bir el uzattı. "Unutma, orada bir zamanlar mutluyduk, *querida*. Umarım yine mutlu olabiliriz.

"Ya Lucía parayı çoktan buraya gönderdiyse ve biz gittikten sonra gelirse? Maria paniğe kapıldı.

"Pepe'ye olanları bildiren bir telgraf çekmeliyiz ve postaneye gitmişken bize gelen postaları orada tutmalarını istemeliyiz. Gördün mü, María? Ramón onun eline uzandı ve nazıkçe sıktı. "Her sorunun her zaman bir çözümü vardır.

"Neden bu kadar pozitifsin?

'Çünkü olacak başka bir şey yok.'

*

Üç gün sonra, Ramón'un arabasına bağlamak için bir katır ödünç alarak, tüm eşyalarını arabaya yükleyip yola çıktı. María, Sacromonte'de ihtiyaç duymayacakları için satabileceğini umduğu arabasıyla onları takip etti. María *gitano* olmanın bir parçası olarak tüm evlerin geçici olduğunu bilse de, çok sevdiği *finca*'sını ve *payo* olarak geçirdiği zamanı kaybetmenin yasını tutmaktan kendini alamıyordu.

Ramón mağaralarını aydınlatmak için elinden geleni yaptı. Tüm duvarları badanaladı ve yan tarafa oturabilecekleri küçük bir avlu yaptı. uzun sıcak günler boyunca dışarıda. Hatta Maria'ya ahırın arka tarafındaki eski depoyu banyoya dönüştürmelerini bile önerdi.

O, María ve Angelina şehirdeki hurdalıktan arabasıyla getirdiği hırpalanmış teneke küvet ve komodine bakarken, "Akan su sağlayamam," dedi, "ama bunlarla idare edebiliriz.

"*Gracias*, Ramón. Angelina kollarını ona doladı. "Bunlar da aynı derecede iyi.

María, birlikte dışarıda oturup Elhamra'nın üzerinde güneşin batışını izlerken, taşınmalarının korktuğundan daha az acı verici olduğunu düşündü. Eski evleri onlara yeniden kucak açmıştı ve dostlar arasında olmak rahatlatıcıydı.

Telgraf Pepe'ye gitmişti ve Ramón her sabah Amerika'dan gelen paketin ulaşip ulaşmadığını öğrenmek için şehir postanesine gidiyordu. Gelmemiştir.

Ramón ona, "En azından arabadan gelen paramız var, *querida* ve belki yakında işçi olarak bir iş bulabilirim," diye hatırlattı.

María ona baktı - sıksa vücudu hapishanede geçirdiği yılların etkisinden hâlâ kurtulmaya çalışıyordu.

"Umalım da paket önümüzdeki birkaç hafta içinde ulaşsın," diye iç geçirdi.

*

Dört ay geçmesine rağmen Pepe'den hâlâ ne bir paket ne de bir haber vardı. Maria yeniden sepet örmeye başlamıştı, ama şehirde çok az kişinin sepet alacak parası vardı.

"Seninle gelebilir miyim, *Abuela*? Maria sepetleri uzun bir sopaya yükleyip merkezi plazaya taşımaya hazırlanırken Angelina sordu.

"Ramón birkaç saatliğine Isadora'ya bakabilir, sen de yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi María. "Ve evet, belki güzel yüzün bana birkaç müşteri çekebilir.

Uzun yürüyüşe çıktılar, Maria yazın gelmesinden memnundu. Özellikle yağışlı bir bahar olmuştu - çamur derelerden aşağı akıyordu. ve geçmişinden canlı bir şekilde hatırladığı bir koku yaratıyordu. Bugün pırıl pırıl bir Temmuz güneşi vardı ve Angelina'nın yanında gevezelik etmesiyle kendini biraz daha neşeli hissediyordu.

Granada'nın büyük katedralinin önündeki Plaza de las Pasiegas'a vardıklarında Angelina ona gülümseyerek, "Endişelenmene gerek yok, *Abuela*, para gelecek, söz veriyorum," dedi.

"Şimdi o zaman. Angelina etrafına bakındı, sonra katedralin merdivenlerinin hemen yanındaki bir noktayı işaret etti. 'Ayın birazdan bitecek,' dedi, ön kapıdaki panoyu okuyarak. 'Birçok insan dışarı çıkacak ve belki de sepetlerinizi satın almak isteyecekler. Senyorita,' dedi, meydanda yürüyen bir *payo* kadınına yaklaşarak, 'büyükannem bu güzel sepetleri yaptı Kendi elleriyle sepet yapıyor, bir tane satın almak ister misiniz? Çok güçlüler, biliyorsunuz,' diye ekledi Angelina.

Kadın başını salladı ama Angelina onu takip etti. "O zaman falınıza baktırmaya ne dersiniz?

Kadın yine başını salladı ve daha hızlı yürümeye başladı.

"Ama kızınızın flört ettiği zengin adamla evlenip evlenmeyeceğini bilmek istersiniz herhalde?" diye ısrar etti. "Ya da kocanızın istediği terfiyi alıp alamayacağını?"

Bunun üzerine kadın durakladı ve Angelina'ya döndü, yüzünde şok ifadesi vardı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sinyora, bir peseta karşılığında çok daha fazlasını öğrenebilirim. Şimdi elinizi tutmama izin verin ve görün ..."

Maria arkasına yaslandı ve Angelina'nın kadının avucunu kendi küçük parmaklarıyla çizmesini ve kulağına sırlar fısıldamasını izledi, bunu yapmak için parmak uçlarında durmak zorunda kaldı. On dakika kadar sonra kadın başını salladı, elini çantasına attı ve cüzdanını çıkardı. Kadının çantasından çıkardığı

beş peseta banknot.

"Bozukluğunuz var mı?" diye sordu Angelina.

"Maalesef yok senyora, ama belki onun yerine büyükannemin sepetlerinden birini alırsınız?"

Kadın şaşkın görünüyordu ve Angelina sepeti almak için Maria'nın yanına giderken otomatik olarak başını salladı. "*Teşekkürler*, senyora, size ve ailenize uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum.

"Gördünüz mü? Kadın gittiğinde Angelina "Gördün mü?" dedi. Maria'ya doğru geri yürürken notu çırpı. "Sana para konusunda endişelenmemen gerektiğini söylemiştim.

Maria dolambaçlı sokaklardan Sacromonte'ye doğru geri yürüdüğünde taşıyacak sepeti kalmamıştı. Onların yerine eteğinin içinde bozuk para ve banknotlarla dolu şişkin bir cep vardı.

O akşam María'nın aldığı kanlı sosislerle ziyafet çekerlerken María Ramón'a, "Hiç böyle bir şey görmemişim," dedi. "Fal baktırmak için müşteri üstüne müşteri çekmeyi başardı. Üstelik onlara verecek biberiyesi bile yoktu. Maria gülümsedi.

"Belki de çocuk olmasının ve bir *payo* gibi görünmesinin yardımı olmuştur. Ramón omuz silkti.

"Evet, öyle ama aynı zamanda her birine kendileriyle ilgili küçük bir şey söyleyerek onları kendine çekiyordu.

María başını salladı. "Onun yeteneği korkutucu, Ramón. Onu izlemek beni korkuttu. Gelecek hafta tekrar gitmek istediğini söyledi ama bilmiyorum.

Güçlerini para için kullanmanın doğru olup olmadığını. Lucía'nın başına gelen de buydu.

'Ve Lucía gibi Angelina'nın da kendine ait bir aklı var. Bana güvenin, o genç hanım asla yapmak istemediği bir şeyi yapmaz. Ayrıca ...'

"Ne?"

'Angelina bugün yaptıklarını *seni* rahatlatmak için yaptı. Seni sevdiği için endişelenmemen gerektiğini göstermek istedi. Bunda yanlış olan ne?

"Çünkü kendimi hep başkalarına muhtaçmışım gibi hissediyorum," diye iç geçirdi Maria. "Hayır Maria, hepimiz sana güveniyoruz. Onun elini nazikçe okşadı. "Şimdi, Yatma zamanı.'

Isadora

Haziran 1951, beş yıl sonra

"Uyanık mısın, Isadora?"

"Hayır," dedi yüzünü yastığa gömerek. "Uyuyorum."

"Uyumadığını biliyorum çünkü benimle konuşuyorsun ve eğer yataktan kalkmazsan, kalkana kadar seni gıdıklamak zorunda kalacağım..."

Angelina'nın parmakları battaniyenin altından süzüldü ve Isadora'nın en çok gıdıklandığı yer olan orta kısmına yöneldi. Isadora kıkırdamaya başlayana kadar küçük örümcekler gibi karnının etrafında hafifçe hareket ettiler.

"Kesin şunu! Kes şunu!" diye güldü ve yorganı arkaya atıp yatağından dışarı çıktı. "Bak, ayaktayım! Ne istiyorsun?"

"*Abuela* ve Ramón uyanmadan önce benimle şehre gelmen için."

Isadora küçük elleriyle gözlerindeki uykuyu silerek, "Ama *payolar* için fal bakmaya gitmemen gerektiğini söylüyorlar," dedi.

"Para kutusuna baktım ve eğer gitmezsem akşam yemeği için bir şey olmadığını da söyleyecekler," diye açıkladı Angelina. "Gelir misin? Lütfen gelir misin? Sen yanımdayken her zaman daha çok müşterim oluyor," diye yalvardı.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Isadora. "Bu aptal elbiseyi giymek zorunda mıyım? Bana çok küçük ve çiziyor."

"Evet, giymek zorundasın, çünkü içinde çok tatlı görünüyorsun. Angelina kabarık kollu, çiçekli pamuktan yapılmış elbiseyi havaya kaldırdı. Isadora Angelina'nın geceliğini çıkarmasına ve elbiseyle değiştirmesine izin verdi.

"Bu bebekler için," dedi somurtarak, "ve ayrıca, sana söyledim, ben bir erkek fatmayım. Kuzeni uzun koyu buklelerini sert bir fırçayla tararken, 'Ah!' diye yakındı."

Angelina, Isadora'nın saçının bir tarafına pembe bir kurdele bağlarken, "Daha sonra sana dondurma alacağıma söz veriyorum," diye kandırdı. "İşte şimdi, ayakkabılarını giy ve gidelim."

Büyükanneleri ve Ramón'un yatak odasının perdeli girişini parmak uçlarında geçerken, Angelina sürahidenden bir mataraya biraz su doldurmak için durakladı. Dışarı çıktıklarında, Isadora saat sekizi henüz geçmiş olmasına rağmen günün sıcaklığını hissetti.

Isadora kuzenine bakarken, "Elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun," diye yorum yaptı. İçten içe Angelina'nın o güne kadar gördüğü en güzel şey olduğunu düşünüyordu ve Sacromonte'deki bütün erkeklerin de öyle düşündüğünü biliyordu. Altın sarısı uzun saçları, iri mavi gözleri ve güneşte hiç kararmayan teniyle Isadora onun Ramón'un masal kitabındaki bir prensese benzediğini düşünüyordu.

ona okumayı öğrettiğinde almıştı. 'Hiç evlenecek misin? Ne de olsa neredeyse on altı yaşındasın.

"Asla evlenmeyeceğim, *küçük hanım*. Angelina başını sertçe salladı. "Bu benim kaderimde yok.

"Bunu nasıl söylersin? Bütün güzel prensesler prenslerine kavuşur. Hatta *Abuela* Ramón'la tanıştı," diye kıkırdadı Isadora.

"Sadece biliyorum," diye omuz silkti Angelina. 'Yapacak çok işim var, görüyorsun.

Oysa sen' - Angelina onun elini tuttu ve kendi eliyle havada salladı - 'seninkiyle çoktan tanıştın.

"Umarım tanışmamışımıdır. Tanıdığım bütün erkekler çirkin ve kaba.

Emin misin?" "Evet, eminim.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Şehir kapısından geçip dik Arnavut kaldırımını sokaklardan merkeze doğru yürümeye başladıklarında Isadora ona sordu.

"Bilmiyorum, sadece biliyorum. Ve bazen, keşke yapmasaydım diyorum. Özellikle de korkunç şeylerse.

"Canavarlar ya da büyük uzun yılanlar gibi mi? "Evet, onlar da var. Angelina gülümsedi.

"Keşke benim de seninki gibi bir yeteneğim olsaydı. O zaman okuldan eve döndüğümde *Büyükanne'nin* bana çay için *magdalena* yapıp yapmayacağını görebilirdim.

"Devam et, *küçük kız*, ve oyalanmayı bırak!

Isadora gözlerini taş bir duvara yavaşça tırmanan yeşil bir tırtıldan ayırdı ve tepeden aşağı kuzenine doğru zıpladı.

Meydanda, Angelina ilk müşterisini falına baktırmaya ikna ederken tatlı tatlı gülümsüyordu. Angelina onlara gelecekleri hakkında ne söylerse söylesin, Isadora aralarındaki konuşmanın gizli kalması gerektiğini biliyordu, bu yüzden meydandan çıkan dar sokaklara bakarak kendini eğlendiriyordu. En sevdiği yerlerden birine açılan kafeydi.

yoldan geçen turistlere dondurma satan bir dükkan vardı. Her farklı renk oradaydı ve çoğunu denemişti.

"Bugün, içinde çikolata parçaları olan yeşil olanı alacağım," dedi kendi kendine, özlemle ona bakarak. "Bugün çok sıcak," dedi alnını silerken ve arkadaşı Andrés'in dükkânda olup olmadığını görmek için tezgâhın arkasından bakarken.

Bugünkü kafe. Andrés kötü huylu kafe sahibinin oğluydu. Yedi yaşındaydı - ondan bir yaştan biraz daha büyüktü. Hafta sonları ve okul tatillerinde, tıpkı onun gibi, Andrés de annesi ve babasıyla birlikte işe gelirdi, ama sürekli tabakları düşürür ve dondurmayı kornetlere düzgünce yerleştiremezdi, bu yüzden ailesi onu oynaması için plazanın dışına kovalardı.

Kafenin yanındaki ara sokakta karşılaşmışlardı, ikisi de öğle güneşinin parıltısından çömelmişlerdi. Andrés ona limonatasından bir yudum ikram etmişti - ki bu yudum onun ağzını köpürtmüştü. Ve o andan itibaren onu - ve limonatayı - tutkuyla sevmiştir.

Elbette o bir *payoydu*, bu yüzden Angelina prensiyle çoktan tanıştığını söylediğinde Andrés'in sayılamayacağını biliyordu. Açık renkli ela gözleri ve kıvrıkcık kahverengi saçlarıyla çok yakışıklıydı. Nazik ve zekiydi de - ondan çok daha iyi okuyup yazabiliyordu. Diğer *payoların* aksine, ondan hiç şüphelenmiyor gibiydi; aslında Bir mağarada yaşadığı ve gelecekte haber verebilen bir kuzeni olduğu gerçeğinden büyülenmişti.

Bazen onu öpmek ister gibi bakıyor, dudakları dudaklarına yaklaşıyor, ama sonra kızarıyor, ağzını eline siliyor ve plazada top oynamaya gitmelerini öneriyordu.

Isadora kimseye arkadaşından bahsetmemiştir. Ailesinin ondan nefret ettiğini biliyordu.

payolar, sadece servet ya da sepet karşılığında para almak için iyiydiler. Ama Andrés farklıydı ve ondan hoşlandığını biliyordu. Bir gün onunla evleneceğini ve birlikte kendi zeytinliklerini işleteceklerini söylemişti.

"Ama ben zeytin sevmiyorum," demişti inatla, içten içe heyecanlanmıştı onun sözlerinden.

"Başka şeylerimiz de olabilir," demişti hemen. "Ne istersen. "Her gün dondurma yiyebilir miyiz?"

"Evet, tabii ki.

"Peki bir kedi yavrusu ya da bir bebek ve bir küvet alabilir miyiz?" diye sormuştu futbol topunu ona doğru atarken.

'Bunları ve daha fazlasını alacağız. Evlendiğimizde, mağaranda bana anlattığın gibi büyük bir şenlik yapacağız. Dans edeceğiz

birlikte ve herkes dondurma yiyecek. Sırıttı ve topu ona geri attı.

"Bir tane ister misiniz, senyorita?" dedi Andrés'in babası dondurmaların sergilendiği büyük dondurucunun arkasından.

Isadora daldığı hayallerden sıyrıldı. "*Evet*, ama hiç param yok, senyor. "O zaman git buradan," diye bağırdı ona. "Diğer müşterileri kaçırıyorsun.

Isadora ona omuz silkti ve *onu* hiçbir şenliğe davet *etmemeye* karar verdi. Andrés henüz kafeye gelmemiştii ama saat daha sabahın erken saatleriydi.

"Beni oyalamıyor," dedi arkasından derinden gelen bir ses. "Onlardan iki tane istiyorum. Adam yeşil dondurmayı işaret etti.

"*Sí*, señor.

Isadora döndü ve katedralden dışarı taşan kalabalığı gördü. Sabah ayini yeni bitmiş olmalıydı. Andrés'in babası Enrico'yu gördü, yüz ifadesini değiştirdi ve *payo* için gülümsemeye başladı. İki kornet doldurulurken, Isadora çok uzun boylu olan adama baktı ve Güneş yanığı, bir çift koyu kahverengi göz. Nazik ve biraz da üzgün görünüyordu, diye düşündü.

"Buyurun, senyorita," dedi kornetlerden birini ona uzatırken. Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Benim için mi?" diye sordu. "*Evet*," diye başını salladı.

"*Gracias a Dios*," dedi kadın, güneşte erimeye başlayan ve kornetten aşağı damlayan dondurmadan bir yudum alırken. Potansiyel bir müşteri bulduktan sonra ona tatlı tatlı gülümsedi. "Falınıza bakılmasını ister misiniz?" diye sordu ona İspanyolca.

"*No comprendo. Hablo Ingles*," dedi.

"Fal bakmayı sever misin? Bu sözcükler ona Angelina tarafından papağan gibi öğretilmişti, meydanda İngilizce konuşan bir turistle konuşma ihtimaline karşı.

"Benim falıma bakabilir misin? Adam ona doğru baktı.

Anlamadığını söyleme sırası Isadora'daydı. "*Mi prima*, Angelina. Isadora meydanı işaret etti. "Çok iyi," dedi avucunu uzatıp okuma taklidi yaparken.

"Neden olmasın?" Adam dondurmasını yalarken omuz silkti ve Isadora'ya yolu göstermesini işaret etti.

Angelina başka bir müşteriyle işini bitirmek üzereydi ve Isadora para alışverişi yapılırken geride durdu.

"İşte," dedi, kadın uzaklaştığında, "senin için bir adamım var. İspanyolcası iyi değil," diye fısıldadı çabucak.

"*Hola*, señor," dedi Angelina en parlak gülümsemesiyle. "Elinizi görebiliyor muyum?" diye sordu İngilizce. "O zaman size kızınızdaki bahsedeyim.

"Kızım mı?

Adamın, Angelina'nın bir şekilde bildiği bir sırrı söylediğinde tüm müşterilerinin olduğu gibi şok olmuş yüzünü gören Isadora oradan uzaklaştı ve plazanın karşısındaki tentenin gölgesinde dondurmasını bitirmeye gitti. Adamı ona getirdiği için Angelina'dan birkaç céntimo komisyon alacağını umuyordu. Belki o parayla büyükannesine bir hediye alırdı. Tam bunları düşünürken ve Andrés'in henüz kafeye gelmemiş olmasına üzüldürken, yanındaki ara sokaktan siyah beyaz bir kedi yavrusu belirdi ve sıkıca vücudunu bacaklarının etrafında örmeye başladı.

Isadora yavru kediyi kucağına alıp mırlamaya başladığında, "Çok tatlısın," dedi. 'Belki seni eve hediye olarak götürebilirim.

Abuela,' dedi başını öperken. Meydana baktığında, Angelina'ya götürdüğü adamın uzaklaşmakta olduğunu gördü. Karşıya geçti Hala yavru kediyi tutan kuzenine doğru.

"Bakın ne buldum. Isadora umutla yukarı baktı, ama Angelina'nın gözleri hâlâ müşterisini takip ediyordu. "Bakın!" diye sordu. 'Onu eve götürebilir miyiz, Angelina? *Lütfen*,' diye yalvardı.

'Hayır, yapamayacağımızı biliyorsun. Bırakın hayvanları, kendi karnımızı bile zor doyuruyoruz. Artık daha fazla müşteri için çok yorgun ve sıcakım, eve gitmeliyiz.

"Dondurmam ne olacak?

'Zaten bir tane yedin, değil mi yaramaz kız. O adam senin için bir tane aldı. Dünyada çok fazla üzüntü var. *Ay*,' Angelina elini gözlerine götürdü. "Şimdi o yavru kediyi bulduğun yere geri koy da gidelim.

Isadora öyle yaptı, eve uzun ve sıcak bir yürüyüş olduğu, Andrés'i görmediği ve ne kadar yalvarsa da kendi evcil hayvanını almasına izin verilmediği için somurtuyordu.

"Bu sabah iyi para kazandın mı?" diye sordu Angelina'ya; kuzeninin ziyaretten döndüklerinde sessiz kalmasına alışkındı. *Abuela*

bunun enerjisini tükettiğini, bu yüzden eve dönerken her zaman onu neşelendirmeye çalıştığını söyledi.

"Evet, o adam bana on peseta verdi.

"On peseta! Isadora ellerini çırpı. "Neden mutlu değilsin?

'Çünkü *payo* bile olsalar, keşke paralarını almak zorunda olmasaydım, onlar için ücretsiz görebilseydim.

"Sizi görmeye gelen gitanolardan para almıyorsunuz, değil mi?" "Hayır, ama bunun nedeni paralarının olmaması. Angelina ona gülümsedi Zayıfça, sonra başını karıştırdı. 'Sen iyi bir kızsın, Isadora. Bazen kızdığım için özür dilerim.

"Anlıyorum. Isadora onun elini okşadı. "Taşıdığın büyük bir yük," dedi ciddiyetle, üç gece önce komşularından biri mağaralarına gelip yetmiş yaşındaki annesini kurtarmak için bir iksir istediğinde Maria'nın kullandığını duyduğu sözleri tekrarlayarak. Angelina iksiri vermişti ama kadın gittiğinde başını sallamıştı. "Sabaha kadar ölmüş olacak ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Bunu söylemen çok nazikçe ama benim hediyem de büyük bir ayrıcalık. Ve şikayet etmemeliyim. Aniden durdu ve Isadora'ya sarıldı. 'Seni seviyorum, *querida* ve bize bahşedilen zamanı birlikte mutlu bir şekilde geçirmeliyiz.

*

Bir ay sonra, Haziran sıcağı daha da sıcak bir Temmuz'a dönüşürken, Isadora eve geldiğinde büyükannesinin mutfağında bir yabancının oturduğunu gördü. Tahta sallanan sandalyesinde oturan ve ağlamaktan gözleri kızarmış olan Maria'ya baktı.

"Ne oldu? Ne oldu, *Abuela*?" dedi, adamı görmezden gelerek ve Maria'nın kucağına tırmanmak için mutfığa doğru yürüdü.

"Ay, Isadora, ben ... Maria torununa sarılırken kendini toparlamak için elinden geleni yaptı. 'Çok üzgünüm, *querida*, çok üzgünüm . . . '

"Ne oldu? Ne oldu? Hepiniz çok üzgün görünüyorsunuz.' Isadora gözlerini Masada oturan adam Ramón'un özel konyağından bir bardak içiyordu. "Kim o?

"İşte mutlu haber bu. Maria zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Bu Pepe, amcan.

"Pepe! Amerika'da yaşayan oğlunu mu kastediyorsun?" Isadora'nın anlamlı gözleri tekrar Maria'ya döndü. "Amcam mı?"

"Evet, öyle."

"Ve buraya mı geldi?"

"Geldi, evet. Maria gülümsedi ve Pepe'yi gösterdi."

"Ama ... Isadora düşünürken yaptığı gibi parmağını ağzına götürdü."

"Neden mutlu değilsin, *Abuela*? Onu özlediğini o kadar çok söyledin ki ve şimdi o burada."

"Özledim... Maria başını salladı. "Ve onu gördüğüm için çok mutluyum, evet."

Isadora büyükannesinin dizinden indi ve mutfak geçerek amcasının önünde durdu.

"*Hola*, benim adım Isadora ve sizinle tanıştığıma memnun oldum. Elini resmi bir şekilde uzattı."

Pepe kıkırdayarak elini uzattı ve o da elini sıktı. "Görüyorum ki yeğenim mükemmel terbiye almış."

"Öyle, evet. Bunu Angelina yapıyor - *payoların* falına bakarken bazen onu şehre götürüyor. Biraz İngilizce de konuşuyor."

"Pekala ufaklık, ben bir *payo* değilim, o yüzden buraya gel ve Pepe amcana kocaman sarıl."

Isadora kendini Pepe'nin kollarına bıraktı. Onu öptüğünde, kocaman bıyığının yanağını gıdıkladığını hissedebiliyordu. "Bak, sana ta Amerika'dan bir hediye getirdim," dedi Pepe, yerde duran bir kutuya uzanıp ona uzatırken."

Hediye mi? Benim için mi? Bak! Güzel bir kağıda sarılmış bir kutu, *Abuela*! Teşekkür ederim, Pepe Amca."

"Hayır, Isadora," dedi Pepe gülümseyerek. "Kağıdı çıkarmalı ve içinde ne olduğunu bulmalısın. Hediye o."

"Ama kâğıt çok güzel ve onu çıkarırsam bozarım," diye kaşlarını çatı Isadora."

"İşte, sana göstereceğim. Pepe kutuyu aldı ve mutfak masasının üzerine koydu."

Pembe kurdele tomarlarını çözmeye başladı ve sonra kâğıdı bir ucundan yırtarak açtı. "Gördün mü? Gerisini sen yap."

Isadora öyle yaptı ve Pepe'nin rehberliğinde kutunun kapağını açtı. İçinde ne olduğunu görünce nefesi kesildi."

Bu bir bebek! Ve Angelina'ya benziyor! O çok güzel. Gerçekten benim mi?"

"Öyle ve umarım ona iyi bakarsın. Adı Gloria,' dedi Pepe, Isadora bebeği kutudan çıkarıp şaşkınlıkla bakarken.

'Onları *payo* dükkanlarında görmüştüm ama çok pahalılar. Teşekkür ederim, *Tío*,' dedi Gloria'yı ona doğru tutarak. "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum. Maria'ya döndü. "Belki de mutluluktan ağlıyordun, *Abuela*?" dedi umutla.

Pepe ile Maria arasında bir bakış geçti.

"İkimiz de üzgündük çünkü Pepe bana annen Lucía'nın meleklerle birlikte olmak için gökyüzüne gittiğini söyledi.

"Yukarı Dünya'ya mı gitti? Isadora, Gloria'nın kollarını aşağı yukarı hareket ettirip minik ayağından kayan minyatür ayakkabısı ve küçük çorabıyla oynarken sordu.

"Evet.

"Yani onunla dünyada hiç karşılaşmayacak mıyım?" "Hayır, karşılaşmayacaksınız Isadora.

"Onunla tanışmak isterdim ama eminim bulunduğu yerde mutludur. Angelina Yukarı Dünya'nın çok güzel bir yer olduğunu söylüyor. Şimdi gidip Gloria'yı ona gösterebilir miyim?

Elbette gösterebilirsin. Avluda otlarıyla ilgileniyor.

Isadora odadan çıktıktan sonra Pepe annesine gülümsedi. "Çok güzel bir çocuk, anne. Çok doğal, Amerika'daki çocukların aksine.

'Evet, öyle. Ve birçok açıdan annesini hatırlayamayacak kadar küçük olduğu için memnunum. Ölümü onu çok fazla incitmeyecek. Bana ne olduğunu anlatıyordun, Pepe?

"Baltimore'daydık ve evet, Lucía bitkin bir haldeydi, çok fazla içki ve sigara içiyordu ama normalden farklı değildi. Her zaman yaptığı gibi sahneye çıktı ve *farruca* dansına başladı. Dansın sonunda "*Olé!*" diye bağırdı ve sonra yere düştü. Seyirciler bunun performansın bir parçası olduğunu düşündü - biz de öyle düşündük ve ancak ayağa kalkmadığında bir şeylerin ters gittiğini fark ettik. Ambulans çağrıldı ama hastaneye vardığında öldüğü açıklandı. Büyük bir kalp krizi geçirdiğini söylediler. O hiçbir şey bilmezdi, anne.'

Maria istavroz çıkardı. "Ölene kadar dans etti. "*Evet*, anne. En azından sevdiği şeyi yaparken öldü.

'Ama o çok gençti! Henüz kırkında bile değildi! Ve kızını görmek için Sacromonte'ye hiç dönememiş olması çok üzücü.

'Evet. Ona birçok kez buraya gelip gelmeyeceğini sordum, ama o her zaman bir bahane buldu. Isadora'yı gördükten sonra sanırım nedenini biliyorum. Babasının tıpatıp aynısı!

"Sanırım öyle, evet," diye onayladı Maria. 'Ve ona da çok benziyor. Nazik, kıbar ve çok ama çok sabırlı. Angelina'yı bir köpek yavrusu gibi takip ediyor.

"Anne, sence Meñique'e bir kızı olduğunu söylemeli miyiz?" diye sordu Pepe.

"Lucía söylemeyeceğime dair bana hep söz verdirirdi, ama artık burada değil . . . Sen ne düşünüyorsun?

"Meñique'in artık evli olduğunu, karısı ve iki çocuğuyla Arjantin'de yaşadığını duydum.

"Yani sonunda Lucía'dan ayrıldığını mı söylüyorsun?

'Evet. Yeni ailesini böyle bir haberle yıkmak adil mi acaba? Ama aynı şekilde, Isadora'nın babasını hiç tanımaması da adil mi?

"Ramón burada, Pepe, ben ve Angelina da buradayız. Size söylemem gereken bir şey var - Lucía gittikten sonra ondan bir kuruş bile almadım. Sana taşındığımızı ve paranın gönderilmesi gerektiğini söyleyen bir telgraf göndermeme rağmen. postanenin bakımı.

'Evet, anne, telgrafi aldım ve yemin ederim parayı sana düzenli olarak gönderirken yanındaydım. Hiçbiri size ulaşmadı mı?

"Hayır. Ramón son beş yıldır haftada bir kez şehirdeki postaneye gitmesine rağmen. Hiçbir şey gelmediğini söylediler.

'O zaman postanede çok zengin bir adam olduğunu ve hızlı bir arabayla dolaştığını varsayabiliriz. Yardıma ihtiyacın varsa neden bana söylemedin?"

"Ailemden dilenecek değildim. Maria başını salladı. "Ve biz bir şekilde başardın, Pepe.'

"Anne. Pepe ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Çok üzgünüm. Bilseydim yardım ederdim ama etmedim. Her neyse, artık döndüm ve sana bakabilirim. Tüm birikimimi buraya getirdim ve dikkatli olursak bizi yıllarca beslemeye yeter. Ve ayrıca ...' Pepe bıyıklarını parmakladı.

"Evet?

"Ayrılmadan önce babama Isadora'yı hatırlattım. Sonra da onun için bana biraz para vermesini istedim. Ne de olsa Lucía onun annesiydi ve hakları gereği kazandığı ve sahip olduğu her şey kızına geçmeliydi.

"Haklısın. Peki sana verdi mi?

"Zor bir yıl olduğunu, *cuadro*'nun maaşının gösteri için yeni kostümlere gittiğini söyledi. Bana biraz verdi ama Lucía'nın ona olan borcu kadar bile vermedi.

"Demek değişmiyor," dedi María derin bir iç çekerek.

"Hayır, anne, değişmiyor. Ama gitmeden önce Lucía'nın kürklerini ve bütün mücevherlerini satma cüretini gösterdim. Yapmam gerekeni yapamadım ama en azından Isadora'nın artık geleceğı için iyi bir meblağı var. Yarın Lucía'ya gideceğim.

ve ona bir hesap açtır. Şansımız yaver giderse, İspanya'nın kaderi iyiye doğru değıştikçe mirası da büyüyecektir. Belki de bunu ona söylememeli, on sekizinci yaş gününde vermeliyiz.

"Evet. Maria ilk kez gülümsedi. 'O zaman en azından yetişkin hayatına başlamak için bir şeyi olacak. En iyisi o zamana kadar her şeyi unutam. Ne kadar kalacaksın, Pepe?

"Artık *cuadro* diye bir şey yok. Lucía'nın ölümünden sonra hepsi kendi yollarını çizerler ve ben de yollarda olmaktan bıktım. Bu yüzden' - annesinin ellerini ellerinin arasına aldı - 'Temelli döndüm, anne.

'O zaman bu beni mutlu eden bir haber! Ramón'un mağarasını evin olarak kullanabilirsin.

"Burada seninle mi yaşıyor?

"Evet, yaşıyor," diye başını salladı María, kocasının sahip olmadığı her şeye sahip olan bu adama duyduğu sevgiyi artık saklamak istemiyordu. "Umarım anlıyorsundur, Pepe.

"Anne, biliyorum. Çocukken babamı idol olarak görmüş olabilirim ama onun gerçekte kim olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Ramón olmasaydı hayatta kalamazdım," diye omuz silkti María. "Peki ya baban? Nerede o?

"Onu San Francisco'da bıraktım. Kaliforniya'yı havasından dolayı seviyor. Şehirdeki bir barda çalışıyor.

"Yalnız mı? Maria, bunu yapmanın artık kalbini acıtmadığını fark ederek sordu. Hayır, değil. Son kız arkadaşının adı Juanita, ama eminim uzun sürmeyecek.

"Sürüp sürmemesi de umurumda değil," dedi Maria kararlılıkla ve bunun doğru olduğunu anladı. "Peki ya sen Pepe? Senin bir kız arkadaşın var mı?

"Hayır, anne, beni kim ister ki?" diye kıkırdadı.

"Bir sürü kadın! Kendine bir baksana. Yakışıklısın, yeteneklisin ve hâlâ gençsin.

"Belki de ben evlenilecek biri değilimdir.

'Sacromonte'deki kızlar seni görene kadar bekle. Kapında kuyruk olacaklar,' dedi Maria ayağa kalkarken. 'Şimdi gidip akşam yemeğimizi hazırlamalıyım. Git ve Ramón'un suyla dönüp dönmediğine bak, olur mu?

"Evet, anne.

Pepe tepeden aşağı inmek üzere mağaradan ayrılırken, annesinin onu evlendirmeye çalışmasını engellemek için gerçeği söyleyip söylememeyi düşünerek iç geçirdi. Ama oğlunu canından çok seven bir annenin bile asla bilemeyeceği bazı şeyler vardı. Ne olduğunun şoku onu öldürebilirdi. Bunun hayatının geri kalanında kendine saklaması gereken bir sır olduğunu biliyordu.

*

Haber dağda hızla yayıldı ve ertesi gün Granada'da kalan her *gitano*, Sacromonte'de doğmuş en büyük flamenko dansçısı La Candela'ya saygılarını sunmak ve Pepe'nin yanında getirdiği küllerin gömülmesine katılmak için Maria'nın mağarasına gelmiş gibiydi. Alacakaranlıkta María ve Angelina ormana doğru hac yolculuğuna öncülük ettiler, kadınlar ağlayıp yas şarkıları söylerken Angelina da Lucía'yı Yukarı Dünya'ya götürecek büyülerini mırıldandı.

Pepe bir elinde Lucía'nın küllerinin bulunduğu oyma ahşap kutuyu, diğer elinde de kızının küçük elini tutuyordu. Önlerindeki yola odaklanmış olan Isadora'ya baktı, gözleri kuru, yüzü kasvetliydi. Annesini asla tanıyamayacağı, ona asla sarılamayacağı, onunla asla dans edemeyeceği düşüncesiyle kalbinin parçalandığını hissetti.

Ormandaki açıklığa vardıklarında herkes sessizleşti. Nesiller boyu Albaycínlerin yattığı haç sırasının içinde, Lucía'nın kardeşlerinin yanında küçük bir yer hazırlanmıştı. Angelina bir dua okurken, Pepe ve Maria kutuyu yavaşça toprağa yerleştirdiler ve elleriyle onu zengin kahverengi toprakla örttüler, Maria'nın gözyaşları toprağa karıştı.

Pepe ayağa kalktı ve Lucía'nın mezarına bakarken haç çıkardı. *Sevgili kardeşim*, diye düşündü, *hayatımı bildiğinden çok daha fazla şekilde kurtardın*. Isadora'ya geri dönüp mağaralara doğru uzun bir yürüyüş için onu kollarına alırken, göklere sessiz bir dua sundu. *Sana yemin ederim Lucía, ölene kadar kızına bakacağım*.

Tiggy
Sacromonte, Granada, İspanya

Şubat 2008

Beyaz geyik
(Cervus elaphus)

Saç ve deride pigment azalmasına
neden olan lökistik genetik yapıya sahip
bir kızıl geyik.

En nadir bulunan yaratıklardır,
Tanrı'nın elçileri olarak kabul
edilirler.

İngiliz folklorunda öteki dünya.

Pepe esnedi ve burnunu sümkürdü. "Sanırım artık yeterince konuştum," diye bitirdi başını sallayarak. "Angelina devralacak, tamam mı?"

Pepe'nin ayağa kalkıp terastan ayrılışını izledik.

"Zavallı Lucía," dedim, kendimi son bir saattir içinde bulunduğum 'Öteki Dünya'dan tam anlamıyla dışarı sürükleyerek. "Çok gençti.

'Evet, öyleydi ama aynı zamanda bencildi. Sadece dans etmek için yaşıyordu. Birçok büyük sanatçı gibi iyi bir eş ya da anne olamadılar,' dedi Angelina.

"Sanırım Pepe'nin annesinden saklamak istediği sırrı tahmin edebiliyorum," dedim sessizce.

'Evet, onunla karşılaştığım anda anlıyorum. Bugünlerde olduğun kişi olmak -erkeklerden, kadınlardan ya da bazen her ikisinden de hoşlanmak- sorun değil ama o zamanlar öyle değildi. Özellikle de *gitano* topluluğunda. Zavallı Pepe, yanlış yüzyılda doğmuş.

"Yani Sacromonte'de seninle, María, Ramón ve annemle birlikte kaldı, öyle mi?"

Yaptı. Hayatını gitar çalarak kazanıyor. Bir şekilde hepimiz idare ettik. Fakir bir hayattı ama mutsuz değildi. Zaten Pepe'nin Amerika'dan bir miktar para getirdiğini duymuşsunuzdur. Ayrıca, Pepe sayesinde Isadora on sekiz yaşındayken annesinden miras aldı. Ailenin refaha kavuşmasına yardımcı olan şey buydu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediğim, parayı kocasının işini büyütmesine yardım etmek için kullandı. Baban, Erizo.

"Kimdi ve nasıl biriydi? Merakla sordum.

"Adını zaten duymuşsundur. O Andrés, çocukken tanıştığı çocuk, ailesi plazadaki dondurma kafesinin sahibi. Tabii ki, onlar istemedi. Oğulları bir *gitana* ile evleniyordu ama Andrés bunu umursamadı ve evlendiklerinde buraya taşındı. Ramón, María, Pepe ve ben Ramón'un eski mağarasını yaptık.

Evimizi büyütmek ve Isadora'nın Andrés'le birlikte kendi ailesini kurabilmesi için daha da büyütmek. Isadora parasını Andrés ve Ramón'a yardım etmek için kullandı.

iş. Pepe ona New York sokaklarında gördüğü portatif içki arabalarından bahsettikten sonra Andrés portakal bahçesi satın almaya karar verir. Ramón yetiştirir ve presler.

Andrés portakalların suyunu şehirde satıyor. Baban ve Pepe, motosikletinin yan tarafına taze meyve suyu koyabileceği bir soğutma düzeneği tasarladılar. Bu sayede meydanda meyve suyu satarak bir servet değil ama yeterince para kazandı. Yeterince zengin *payo* kalmıştı ve bunu mümkün kılmak için daha fazla turist geliyordu. Bir süre sonra iki makine daha yaptı ve yazın hem portakal suyunu hem de çok popüler hale gelen Coca-Cola içeceğini satmak için başkalarını işe aldı. Andrés, nasıl derler, bir girişimciydi.

"Peki, annemle babam ne zaman evlendi?" "Annen on sekiz yaşındayken.

'Ama bu şu anlama geliyor. ." - kafamda hesaplamalar yaptım - "neredeyse yirmi yıl boyunca bana sahip olmadılar! Neden bu kadar uzun süre bıraktılar?

"Onlar" yapmadı, *querida*. Her şeyden çok bir aile hayal ediyorlardı ve bunu daha fazla hak eden bir çift yoktu. Aralarında öyle bir aşk vardı ki. . .' Angelina iç çekti. "Elbette yardım etmeye çalışıyorum, ama görünüşe göre zavallı annen hamile kalamıyor ve sen gelmeden çok önce vazgeçiyorlar. Sonra, bazen olduğu gibi, denemeyi bırakıp rahatladıklarında, sen gelmeye karar veriyorsun.

"Ama madem mutlu bir evlilikleri vardı, neden ben Salt Baba'ya verildim?

"Ay, Erizo, unutma ki İç Savaş çok önce bitmiş olsa da Franco İspanya'yı çok kötü bir yere götürmüştü. Bunu takip eden yıllar, birçokları için neredeyse bir önceki zaman kadar kötüydü. Tüm ülkede para sıkıntısı vardı ve yine en çok bizim toplumumuz etkilendi. Ama eğer ...'

"Ne, Angelina?

Yaşlı kadının gözlerinde yaşlar belirdiğini gördüm. Kendini toparlamaya çalıştı ve ben de kendimi sonunda neler olduğunu duymaya hazırladım.

'Hayatımda kötü zamanlar gördüm ama annen ve babanın trajedisi sanırım en kötüsüydü. Evet' - başını salladı - 'en kötüsü'.

"Anlıyorum, ama bana neler olduğunu anlatmalısın, Angelina.

"Öncelikle, sevgili Isadora'mın bana hamile olduğunu söylemeye geldiği günkü kadar hiçbir insanda böyle bir sevinç görmediğimi söyleyeyim. Ve sonra senin

Babam eski motosikletiyle geldi, kolları onun için çiçeklerle doluydu. Hiç bu kadar mutlu bir adam görmemiştim. Ama annene yaşlı olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söyledim.

Andrés de ona değerli bir porselen bebek gibi davranıyor - sen geldiğinde fazladan para biriktirebilmek için fazla mesai yapıyor. Sen hâlâ onun karnındayken geçen her hafta ikisi için de bir mucize - o kadar çok bebek kaybettikten sonra tahmin edebilirsin. Angelina üzüntüyle başını salladı. "Ve sonra, bir akşam, hava çok kötüyken ve yollar çok fazla yağmurla yıkanırken, baban eve gelmedi. Pepe o gece polise gitti ve evet, bir adamın bir hendekte ölü bulunduğunu, motosikletinin üstünde olduğunu söyledi. Andrés'ti. . portakal suyu satmak için taktığı düzenek ağırmış ve polis bunun kötü havada motosikleti dengesiz hale getirdiğini söylemiş. I . . . '

Angelina'nın büyük pembe bir mendil çıkarıp burnunu silmesini izledim. Ağlamamaya çalışarak ellerimi birbirine kenetledim.

Angelina başını salladı ve ürperdi. 'Onca yıl senin için uğraştılar ama senin doğduğunu görecektir kadar yaşayamadı. Annen Andrés'in ölümünü çok zor karşıladı; bebeğin iyiliği için yemesi gerektiğini söylememe rağmen yiyip içemedi. Sen bir ay erken doğdun - ve anneni kurtarmak için her şeyi denediğime inanmalısın ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kanamayı durduramadım Erizo ve Pepe'nin çağırdığı *ambulans* görevlileri geldiğinde onlar da yapamadı. Sen doğduktan bir gün sonra öldü.

"Anlıyorum. Söyleyecek başka bir şey yoktu. İkimiz de bir süre sessizce oturduk, ben yine hayatın ne kadar acımasız olabileceğini düşünüyordum.

"Neden onlar? Angelina'dan çok kendime fısıldadım. 'Onca yıl uğraştıktan sonra, bebekleriyle biraz zaman geçirmeyi hak ettiklerine eminim. Yani, *ben*?

"Evet, korkunç bir hikâye ve bunu anlatmanın beni ne kadar üzdüğünü anlıyorsunuz. Belki her ikisinin de yaşamı kısadır ve size onlarla tanışma ve onlar tarafından bakılma ayrıcalığı tanınmamıştır, ancak uzun süre yaşayıp da anne babanızın sahip olduğu sevgiyi asla bulamayan pek çok insanla tanışıyorum. Bununla teselli olun,

querida, daha fazla istenemezdim. Çoğu zaman anneni etrafımda hissediyorum. Onun mutluluğunu hissediyorum - o her zaman çok mutluydu, bu onun hediyesiydi. Ona tapardım, evet, tapardım. Angelina burnunu mendile sertçe sildikten sonra başını salladı. "Pepe, sanırım onun ölümü kalbini sonsuza dek kırdı. Bu yüzden az önce bizi terk etti - bu konuda konuşmaya bile dayanamıyor.

"Yani. Kendimi toparladım, buradaki zamanımın tükenmekte olduğunu ve gitmeden önce her şeyi öğrenmem gerektiğini biliyordum. "Nasıl oldu da Salt Baba'yla birlikte oldum?"

"Annen öldükten hemen sonra bir okuma için beni ziyarete geldi. Sen oradaydın, sadece birkaç günlüktün. Hikayeni duydu ve seni evlat edinmeyi teklif etti. Anlamalısın, Erizo, ben ve Pepe, yaşlı ve fakirdik. Yapamayız. sana hak ettiğin hayatı verecek."

"Ona güvendin mi?"

"Evet, ona güvendim," diye beni rahatlattı Angelina. 'Yukarı Dünya'ya danıştım ve onlar da bana evet, bu doğru dediler. Baban çok özel bir adamdı. Sana bizim veremediğimiz hayatı verebilirdi. Ama büyüdüğünde seni geri göndereceğine dair bana söz vermesini sağladım. Ve bak!" zayıfça gülümsedi. "Bana verdiği sözü tuttu."

"Peki ya Maria? Ben doğduğumda o hâlâ hayatta mıydı?"

"Ramón, María'dan bir yıl önce öldü. İkisi de Isadora'nın babanla evlendiğini görece kadar uzun yaşadılar ama ne yazık ki senin doğduğunu görece kadar uzun yaşayamadılar, Erizo."

"Annem ölmeden önce bana isim vermiş miydi?"

"Tam olarak değil, hayır, ama ... doğduğunda hepimiz senin Kirpi, saçların diken diken olmuş. Sen hala bizimle birlikteyken o - ve biz - sana "Erizo" diyorduk."

"Ve sonra kurgusal bir kirpinin lakabıyla "Tiggy" oldum. Tesadüfün ne olduğunu düşündüm, eğer öyleyse. "Benim gerçek adımın "Taygete" olduğunu biliyor musun?"

"Evet, baban bize sana Yedi Kızkardeş'ten birinin adını vereceğini söyledi. I .

. sizden başka buldu mu?"

"Bir tane daha, evet. Kız kardeşim Electra benden bir yıl sonra

geldi. Peki ya Yedinci Kız Kardeş?"

Hayır, onu bulamadığını söyledi. Sadece altı kişiyiz.

"Şaşırdım," dedi.

"Neden?"

"I . . ." Angelina bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. tekrar. Omuz silkti. "Bazen mesajların kafası karışıyor. Şimdi, Erizo, annen ve babanın bir resmini görmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Kaftanının geniş cebini karıştırmasını izledim. Renkli bir baskı çıkardı.

Bana uzatırken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.
Hayretler içinde resme baktım.

"Bu onların düğün günü mü?" diye mırıldandım.

"Evet. 1963 yılıydı.

Fotoğraftaki çift birbirlerine bakıyordu, masum genç yüzlerinden aşk ve hayranlık parlıyordu. Renkler yıllar içinde soluk taklitlere dönüşmüştü ama adamın sıkıca kıvrılmış kahverengi saçları ve sıcak açık kahverengi gözleri olduğunu gördüm, kadının ise ...

"Ona benzediğini görebiliyorsun," diye cüret etti Angelina.

Ve evet, görebiliyordum. Saçları benimkinden daha koyuydu ama gözlerinin şekli ve yüzünün düzlemleri çok tanıdıktı.

"*Mi madre*," diye fısıldadım. "*Te amo*."

*

Saat ikiyi çoktan geçmişti ve dört buçukta havaalanında olmam gerekiyordu. Düşünecek çok şeyim vardı ama şimdilik değildi. Angelina'yı güneşin altında uyuklarken bırakarak otelden sırt çantamı almaya gittim, sonra da

Mavi kapıya doğru yürüdü ve perdeyi kenara çekerek ona ve ailemize en son katılan bebeğe veda etti. Ayı, Ally'nin göğsünü emiyordu.

"Veda etmeye geldim, sevgili Ally. Kendine ve bebeğine iyi bak.

Ufaklık, değil mi? Ve buraya gelip beni bulduğunuz için çok teşekkür ederim. İkisini de öptüm.

'Hayır, *sana* ve harika akrabalarına burada *benimle* birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Eve ne güzel bir hediye götürüyorum,' diye gülümsedi Ally. "Umarım çok yakında Atlantis'te görüşürüz?"

"Eminim görüşeceğiz.

"İyi misin?" diye sordu bana. "Çok solgunsun.

"Angelina az önce bana annem ve babamdan bahsetti. Ve nasıl öldüklerini.

"Ah Tiggy. Ally bana elini uzattı. "Çok üzüldüm.

'Sanırım onları hiç tanımamış olmamın yardımı oldu. Dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz uyuşmuş hissediyorum.

"Eminim öyledir. Bir gün, eğer istersen, ben sana öz ailemle ilgili her şeyi anlatırım, sen de bana kendi aileni anlattırısın. Ama şimdilik, sevgili Tiggy, Atlantis'e geri dön ve güçlen.

Güçleneceğim. Güle güle, Ally. Güle güle, Ayı.'

Avludaki bahçede Angelina'yı uyandırdım ve ona gideceğimi söyledim. 'Yakında geri gel, Erizo, değil mi? O hoş Bay Charlie'yi de yanında getir,' dedi bana göz kırparken ve ben kızardım.

Pepe elinde bir yığın CD ile mağaranın içinden çıktı.

"Al, Erizo," dedi, CD'leri bana uzatarak, "Meñique *abinle* tanışamasan da onun yaptığı müziği dinleyebilirsin. Dinliyorsunuz ve buradaki *duende*'yi hissediyorsunuz. Bir elini kalbinin üzerine koydu ve bana gülümsedi. Kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyordu. "*Vaya con Dios* - güvende ol, *querida*."

Hem Angelina hem de Pepe bana sarıldılar ve gözyaşlarıyla dolan yanaklarımdan öptüler.

Marcella beni Punto'sunun yanında havaalanına götürmek için bekliyordu. "Hazır mısın, Tiggy?"

Aileme son bir kez el salladım ve gülümsedim. 'Hazır,' diye başımı salladım.

*

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Ma'nın ayarladığı özel uçakla Atlantis'teki evime uçtum, kafam hala geçmişimle ve aynı zamanda bugünümle doluydu.

Her şey

nasıl olduklarını düşünürken, geleceği düşünmemeye bile karar verdim.

Annem beni iskelede karıştırdığında ve Christian beni sürat teknesinden indirip sıcak ve rahatlatıcı kucağına bıraktığında, Angelina'nın bana söylediği Geyi hatırladım

Bizi sevenler bize bakmak için bir şans verilmesini istiyorlardı. Dinlenmek için birkaç haftalığına buradaydım ve hepsi bu kadardı.

Böylece, beni rahatlatan kozaya teslim oldum.

Atlantis'te nekahet dönemi. Yatağım, Cenevre Gölü'nün muhteşem manzarasından yararlanmak için odanın ortasında duruyordu. Bir prenses gibi yatıyordum.

ve hem zihinsel hem de fiziksel olarak hayal ettiğimden çok daha yorgun olduğumu fark ettim. Son birkaç haftanın dramını düşündüğümde, muhtemelen bu o kadar da şaşırtıcı değildi, bu yüzden vücudumu dinledim ve taleplerine boyun eğdim. Çoğu zaman, Meñique'in rahatlatıcı sesi ve eski taşınabilir CD çalarımındaki gitar müziği eşliğinde, kendimi öğle yemeğinden sonra bırakıp bir saat kadar sonra gelirken buluyordum. Harika hizmetçimiz Claudia bana kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinin yanı sıra gece bir fincan sıcak yulaf sütü ve ev yapımı kurabiyeler getirmekte ısrar ediyordu.

Ancak ilk haftanın sonunda huzursuz olmaya başlamıştım. "Lütfen Claudia, bu akşam yemek için aşağıya inmeme izin vermeyecek misin? diye yalvardım.

Bir tepsi daha yemek getirdi. 'Günde on kez merdiven çıkmaktan yorulmuş olmalısın! Ve ben gerçekten kendimi daha güçlü hissediyorum...'

'*Nein, liebbling*. Yatakta kalmalı ve dinlenmelisin.

Charlie'nin annemle temas kurduğu belliydi ve her ikisi de Bakıcılar sinir bozucu bir şekilde onun tavsiyelerine sonuna kadar uymakta ısrar ediyorlardı - yatak odamdan çıkmam yasaklanmıştı ve hatta ilk geldiğimde annemin bana banyoya kadar eşlik etmesini fiziksel olarak engellemek zorunda kalmıştım. Ancak sonraki hafta geçtikçe ve kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğim açıkça görüldükçe, teslim oldum ve sahip olduğum zamanı nasıl akıllıca kullanabileceğimi düşünmeye başladım. Angelina her zaman her şeyin bir nedeni olduğunu söylerdi ve Sacromonte'de aldığım tüm notları sırt çantamdan çıkarıp hafızama kaydetmeye başladığımda onun haklı olduğuna karar verdim. Bu süreç, yeni edindiğim becerileri tam olarak nasıl kullanmam gerektiğini düşünmeme neden oldu. Kariyer yolumu tamamen değiştirip atalarım gibi tam zamanlı bir bitki uzmanı ve spiritüalist olarak dükkân açmam mı gerekiyordu? Bugünlerde, bu tür bir şeyi profesyonel olarak uygulamak - ister güçlü bitkisel ilaçlar reçete etmek ister insan ya da hayvan olsun yaralı bedenlere el koymak olsun - ne hakkında konuştuğunuzu bildiğinizi gösteren niteliklere sahip olmayı gerektiriyordu. Eski bir İspanyol çingenesiyle geçirilen on gün, günümüzün bürokratik dünyasında pek işe yaramazdı. Geçmişin *bruja*ları, yeteneklerine tamamen güvenen müşterileri tedavi ederlerdi; uygulayıcının yeteneklerini onaylamak için sertifikalara ihtiyaçları yoktu.

Pencereden gölün diğer tarafındaki dağlara bakarak ve öğrendiklerimi işime nasıl dahil edebileceğimi düşünerek saatler geçirdim. Ve düşündükçe Chilly'nin yanlış yolu seçtiğimi söylerken haklı olabileceğini fark ettim. Hayvanları korumak harikaydı, ama artık becerilerimi hayvanların kendileri üzerinde kullanmak istediğimi kesinlikle biliyordum.

"Güç senin ellerinde, Tiggy," diye mırıldandım, onlara ciddiyetle bakarak.

Sonra Fiona'yı, onun insan yapımı ilaçlarının Thistle'ı birkaç gün içinde nasıl iyileştirdiğini düşündüm. Charlie ve Angelina ise bana ve Ally'ye bakmak için hem modern hem de bütünsel yöntemler kullanıyorlardı ve ben de bu ikisini birleştirmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyordum.

"Ah, bilmiyorum," diye iç geçirdim, her şey bu kadar kötü gittiği için hayal kırıklığına uğramıştım.

Margaret için çalışırken. Hayvanlar, temiz yayla havası ve şafaktan gün batımına kadar meşgul. İnternete girdim ve şu kurslara bir göz attım.

'normal' dünyada hayvanlar üzerinde pratik yapmamı sağlayabileceğini düşündüm. Ve sürpriz bir şekilde, Reiki'de dahil olmak üzere bir dizi bütüncül doktor buldum.

Ve Fiona'nın da bahsettiği gibi, bu şekilde çalışan alternatif veteriner hekimlerin bir listesi vardı.

"Onca yıl veterinerlik eğitimi almak için üniversiteye geri dönmeyi gerçekten ister miydim? Biramın ucunu çiğnerken kendime sordum. "Hayır!" Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. 'Mezun olduğumda yaşlı bir kadın olurum ve ayrıca onları kesip lenfatik sistemlerinin iç işleyişini incelemek istemiyorum. Başka bir yolu olmalı...'

Fiziksel olarak güçlendikçe kendimi geceleri uyanık buluyordum. Annem tansiyonumu ölçmek ve iyi geceler dilemek için içeri girdikten ve koridorda usulca odasına doğru yürüdüğünü duyduktan sonra, yataktan kalkıp evin içinde dolaşmaya başlamadan önce ona uykuya dalması için yarım saat verdim. Bunu yapma dürtüsünü ilk kez hissettiğimde, bunun sadece kabin ateşim olduğu için olduğunu düşünmüştüm, ancak her gece kalkıp Gece gezintilerime devam ederken bir şey - daha doğrusu birini - aradığımı fark ettim.

Babamın bu evdeki varlığını o kadar güçlü hissediyordum ki, sanki az önce masasından kalkıp bir bardak su almak için mutfaka gitmiş ya da merdivenlerden yatağına.

Kendimi, yakın zamanda burada olduğuna dair herhangi bir kanıt ya da sevgili babamın gizemini açıklayabilecek herhangi bir ipucu bulmak için masasının çekmecelerini karıştırırken buldum.

"Sen kimdin? Üzerinde Meryem Ana resmi olan küçük bir ikonayı elime alırken sordum ve babamın dindar olup olmadığını merak ettim. O dindardı.

Küçükken hepimizi kiliseye götürmüştü ama büyüdüğümüzde katılmak isteyip istemediğimizi seçmemize izin vermişti.

Sonra, yıpranmış bir ipin bir arada tuttuğu bir demet otu fark ettim. Onu raftan dikkatlice aldım, zihnimde Granada'daki meydanda bana yaklaşan ve bir şekilde takma adımı bilen çingeneyi gördüm.

"Bunu oradayken mi aldın?" diye havaya fısıldadım, gözlerimi kapattım ve ruh rehberimden bir cevap istedim. Sorun şuydu ki, babamın şu anda öyle biri olup olmadığını bilmiyordum.

"Eğer yukarıdaysan, lütfen benimle konuş," diye fısıldadım. Ama cevap gelmedi.

*

'Anne, sana yalvarıyorum, bu yatakta daha fazla kalamam! Lütfen - bugün çok güzel bir gün. Pencere camındaki buzları eriten zayıf Mart güneşini işaret ettim. "İçeride geçen onca günden sonra, Charlie'nin biraz temiz hava almamı onaylayacağından eminim.

"Bilemiyorum," diye iç geçirdi annem. "Üşütme riskinin yanı sıra, yatağa geri dönmek için onca merdiven var.

"Eğer gerçekten ısrar ediyorsan, Christian'ın beni yukarı taşımasına izin verebilirim," diye önerdim. "Korkarım Christian bugün burada değil ama ...

Annemin düşündüğünü görebiliyordum.

Bir şey bitti. 'Claudia ve Charlie ile konuşacağım, *canım*. Neredeyse unutuyordum, bir mektubun var.

"Teşekkürler.

Annem odadan çıktı ve ben de ince zarfı açtım, yurtdışından geldiğini fark ettim.

26 Şubat 2008

Majete Yaban Hayatı

Koruma Alanı

Chikhwawa, Malawi

Sayın Bayan

D'Aplièse,

Koruma pozisyonu için yaptığınız başvuru için teşekkür ederiz.

Majete Vahşi Yaşam Rezervi'nde memur. Daha sonra size Cuma günü saat 13.00'te Londra'da mülakata katılmanız için bir davet e-postası gönderdik,

7 Mart, ancak herhangi bir yanıt alamadık. Eğer hala ilgileniyorsanız lütfen en geç 5 Mart Çarşamba gününe kadar bizi bilgilendirin.

pozisyonuna başvurmanızı ve detayları ekteki belgede bulunan mülakata katılıp katılmayacağınızı bize bildirmenizi rica ederiz.

Saygılarımla,

Kitwell Ngwira

Majete Park Müdürü

Yutkundum ve eski üniversite dizüstü bilgisayarımı çekmecemden çıkarmak için yataktan çıktım. Hayal kırıklığı içinde gönderdiğim e-postayı tamamen unutmuştum ve eve döndüğümde beri e-postalarımı kontrol etmek için hiçbir nedenim ya da isteğim yoktu.

Bir hafta sonraki görüşmeye katılmamı isteyen iki e-postanın yanı sıra Maia, Star ve CeCe'den gelen e-postalar ve Charlie'den gelen üç e-posta buldum.

Charlie'nin mesajlarını açmayı erteleyerek önce kız kardeşlerimden gelenleri açtım. CeCe'nin e-postası içlerinde en şaşırtıcı olanıydı.

Merhaba Tiggy

Ally bana yaralandığını ve Atlantis'te olduğunu söyledi. Umarım yakında iyileşirsin. Hasta olmaktan her zaman nefret ettiğini biliyorum. Belki de Avustralya'ya taşınmam seni zorlamıştır. Duyduklarımı seviyorum ve yeniden resim yapıyorum. Büyükannem ve arkadaşım Chrissy ile yaşıyorum. Gelip ziyaret etmek isterseniz bir sürü hayvan var.

Sevgilerimle

CeCe xx

"Vay be CeCe," diye mırıldandım kendi kendime, "başardın, evini buldun. Derin bir nefes aldım ve Charlie'nin e-postalarına döndüm. Her biri bir Nasıl olduğumu soran birkaç kısa nazik satır, sonuncusu ise Atlantis'teki ziyaretimden sonra Mart ortasında Inverness hastanesinde çeşitli taramalar ve testler için yer ayırtmak için iznimi istiyordu.

Başka bir deyişle, Charlie İskoçya'ya döneceğimi tahmin ediyordu.

'Geri dönmemen gerçekten en iyisi, Tiggy,' dedim kendi kendime. 'Eminim Cal, Alice'i evlat edinmeye ve senin ufak tefek eşyalarını toplayıp göndermeye aldırılmaz...'

Bu yüzden, benim için yaptığı her şey için kaba ve nankör görünmek istemediğimden, fikrimi değiştirmeden önce ona hızlı bir cevap yazdım.

Sevgili Charlie,

E-postalarınız için teşekkürler. İyi durumdayım ve bol bol dinleniyorum. Testler için rezervasyon yapmanızı önerdiğiniz için teşekkür ederim, ancak testleri burada, Cenevre'de yaptırmam muhtemelen daha kolay olacaktır. Bildiğiniz gibi, buradaki tıbbi bakım mükemmeldir.

Umarım her şey yolundadır,

Tiggy

'Tanrım,' diye mırıldandım 'gönder' tuşuna basarken, sesim bu kadar soğuk ve resmi çıktığı için kendimden nefret ediyordum ama başka türlü hiçbir yere varmazdı ve -başkasının değilse bile Zara'nın hatırı için- yuva yıkan biri olmayacaktım.

"Pekâlâ Tiggy," dedi annem odamda tekrar belirttiğinde. 'Charlie'yle konuştum ve biraz yürüyüş yapmanın senin için iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. dışarıda.'

"Oh. Az önce gönderdiğim e-postayı görünce tekrar irkildim. "Güzel. 'Ama o kadar merdiveni çıkmanıza izin vermekten henüz memnun değil. Bu yüzden Claudia ve ben asansörü kullanman gerektiğine karar verdik.

"Asansör mü? Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum!

"Baban bizi terk etmeden kısa bir süre önce, merdivenleri tek başına çıkmakta zorlandığı için asansör taktırdı," diye açıkladı annem. 'Öyleyse tatlım, seni kalın giysilerle saralım, ben de seni aşağıya götüreyim.

Annemi memnun edecek şekilde giydirildikten sonra, asansörün nerede olduğunu merak ederek koridor boyunca onu takip ettim. Babamın yatak odasının bulunduğu bir sonraki kata inen merdivenlere yöneldim ama annem beni durdurdu.

"Asansör burada, *canım*.

Eteğinin cebinden gümüş bir anahtar çıkardı ve koridor boyunca duvara doğru ilerledi. Anahtarı duvar panelindeki bir kilide soktu, çevirdi, sonra kilidin altındaki küçük mandalı çekti. Panel geriye kayarak tik ağacından bir kapıyı ortaya çıkardı, ardından kapının yan tarafındaki parlak pirinç bir düğmeye bastı ve bu düğme bir vınlama sesi çıkardı.

Asansörün gelmesini beklerken, "Buranın yazın burada olduğunu hiç fark etmediğime inanamıyorum," dedim. 'Peki babam yatak odası alt katta olduğu halde neden çatı katına kadar çıkmasını istedi?

'Evin her katına erişebilmek istiyordu. Geçen bahardan önce eski bir servis kapağıydı," diye yanıtladı annem, asansör yumuşak bir gümbürtüyle varlığını duyurup kapıyı açarken.

Annem de ben de zayıftık ama yine de içerisi biraz sıkıştı. Dış kapı gibi içerisi de cilalı ahşaptan yapılmıştı. Bana eski büyük otellerde görülen türden bir asansörü hatırlattı.

Annem kapıyı kapattı ve pirinç düğmelerden birine uzandı. Asansör aşağı inmeye başladığında, içeride dört düğme olduğunu fark ettim, ancak bildiğim kadarıyla evde sadece üç kat vardı.

"Bu nereye gidiyor anne? Son düğmeyi gösterdim. 'Mahzene iniyor. Baban şarabını orada saklardı.

'Burada bir mahzenimiz olduğunu bile bilmiyordum. Ben ve kız kardeşlerim keşif yaparken bulamadığımıza şaşırdım. Oraya nasıl ulaşıyorsunuz?

"Asansörle tabii ki," dedi annem asansör yavaşça durduğunda. Mutfığa giden arka koridor boyunca uzanan benzer bir başka duvar panelinden çıktık.

"Şimdi Tiggy, vestiyerden ceketimi ve botlarımı alacağım ve dışarı çıkacağız.

Annem yanımdan ayrılırken giriş holüne doğru yürüdüm, asansörde söylediği şeyin bir yalanın uyarı zilini çaldığını düşünüyordum. Geniş ön kapıyı açarak, beynimi canlandırmak için saf, temiz havanın muhteşem kokusunu içime çektim.

İşe yaramış olmalı, çünkü birden aklıma geldi, eğer asansör mahzene ulaşmanın tek yoluysa, annemin babamın koyduğunu söylediği geçen bahardan çok önce orada olmalıydı, yoksa babam daha önce şarap mahzenine nasıl inebilirdi ki? ?

Annem de bana katıldı ve serin ama muhteşem bir öğleden sonraya adım attık. En azından şimdilik asansör muammasından bahsetmemeye karar verdim.

Göle giden patika boyunca yürürken, "Tuhaf," dedim, "arazi ve iklim Kinnaird'e benzese de burası çok farklı kokuyor.

"Tamamen iyileştikten sonra İskoçya'ya dönmeyi düşünüyor musun? Annem sordu.

"Hiç sanmıyorum. Bu iş düşündüğüm gibi değil.

'Orada çok mutlu olduğumu sanıyordum, tatlım. Silah sesleri mi korkuttu seni?'

'Hayır, o sadece kötü şanstı. Eminim kaçak avcı Pegasus'u hedef almıştır, beni değil. Aslına bakarsan anne, bana verdiğin mektup Malawi'deki bir yaban hayatı koruma sahasından geliyordu ve beni önümüzdeki hafta Londra'ya davet ediyordu.

Koruma Görevlisi pozisyonu.'

Malawi? Gelecek hafta Londra'ya mı? Annem bana endişeyle baktı.

"Umarım gitmeyi düşünmüyorsundur?

'Mülakata katılmak istiyorum, evet. Afrika benim için uzun zamandır bir hayal anne, bunu biliyorsun.

'Tiggy, ciddi bir kalp rahatsızlığından kurtulmaya çalışıyorsun. Afrika'ya gitmek sadece ... şey, bu tamamen delilik! Charlie ne der?'

"Charlie benim bakıcım değil anne.

"O senin doktorun Tiggy ve onu dinlemelisin.

'Aslında, tedavimi Cenevre'ye nakledeceğimi söylemek için ona yazdım. İskoçya'ya uçmaktan çok daha kolay.

"Yine de Londra'ya, sonra da muhtemelen Malavi'ye uçmayı mı düşüneceksin?! Annem gözlerini kıstı. "Tiggy, neler oluyor?

'Hiçbir şey, anne. Neyse, bunu sonra konuşuruz. Maia nasıl?'

Annem ipucunu aldı. 'O çok iyi. Mutluluğu bulmuş olması çok harika. Yakında düğün çanlarının çalacağını umuyorum.

"Floriano'yla mı evlenecek?

"Kesin bir şey söylemiyor ama bana öyle geliyor ki henüz yeterince gençken kendi bebeklerini yapmak istiyor.

"Vay be anne, yeni nesil...

"Lafı açılmışken, bu sabah Ally'nin birkaç hafta içinde küçük Ayı ile birlikte ziyarete geleceğini duydum. Sabırsızlanıyorum. Senin hâlâ burada kalacağını umuyor," diye ekledi.

'Görüşme için Londra'ya gitsem bile, ikisini de görmek için geri dönmeye çalışacağım. Gelemezsem de en azından beni, üzerine titreyeceğin bir bebekle özlememiş olursun. Tanrım, sanki daha bir gün önce ben de küçük bir kızdım, Electra çığlık çığlığa bağıırken yatakta hasta yatıyordum! Gülümsedim.

'Umarım artık iyileşme yolundasındır. Hava soğuyor, Tiggy. İçeri girmeliyiz.'

Eve girerken annem, "Şimdi seninle yatağa," dedi. "Sana çay getireyim.

'Aslında, asansöre bindiğim için bir süre sen ve Claudia'yla mutfakta oturmak istiyorum. Yukarıda yalnız kalıyorum,' diye ekledim ağlamaklı bir sesle.

"Anlaştık," dedi annem. 'Paltonu bana ver, ben de benimkiyle birlikte asayım.

Öyle yaptım, sonra koridor boyunca çocukken en sevdiğim oda olan havadar mutfığa doğru yürüdüm. Hastalandığımda, Claudia'nın benimle ilgilenmesi ve annem ayak işlerini yaparken ona yemek pişirmede yardım etmesi için alt kata inmeme izin verilmesi büyük bir zevkti.

"Biliyor musun Claudia, eğer bir parfümcü senin mutfağının kokusunu şişeleylebilseydi, onu satın alırdım," dedim ona yanağına bir öpücük kondurmaya giderken.

Karıştırmakta olduğu nefis kokulu çorba tenceresine döndü, kırıış kırıış olmuş cildi sözlerim karşısında zevkle buruştu.

'O zaman birçok farklı kokudan oluşan bir ürün yelpazesi olması gerekir, çünkü

Günde birçok kez farklı kokuyor. Claudia su ısıtıcısını doldurdu ve açtı.

'Fark etmedin mi, Claudia? Ben aşağıdayım. Annemle yürüyüşe çıktım.'

"Aldım ve bundan memnunum. Temiz havaya ihtiyacınız olduğuna katılıyorum. Marina, çoğu Parisli gibi, bundan korkuyor gibi görünüyor.

Claudia'nın Fransızlar hakkındaki aşağılayıcı yorumlarına alışmışım - kendisi de bir Alman ve belli bir yaşta olduğu için düşmanlık olağan bir şeydi.

"Burada babam olmadan çalışmayı zor buluyor musun? Ona sordum.

"Elbette zorlanıyorum Tiggy, hepimiz zorlanıyoruz. Ev ruhunu kaybetti.

I . . .'

Claudia'yı ilk kez gözyaşlarının eşiğinde görüyordum. Onunla diğer kız kardeşlerimden daha yakın bir ilişki kurmuş olmama rağmen, daha önce böyle bir duygusallık sergilediğini hiç görmemiştim.

"Keşke her şey farklı olsaydı," diye devam etti, masaya oturmamı işaret ettikten sonra önüme iki çörek ve küçük bir kap reçel koydu.

"Yani, keşke Salt Baba hâlâ hayatta olsaydı mı diyorsun?"

"Evet, tabii ki bunu demek istiyorum. Annem mutfakta belirlediğinde Claudia'nın her zamanki kaba tavrının onu bir pelerin gibi sardığını gördüm.

"Çay?"

On beş dakika sonra annem dinlenmek için üst kata çıkmamda ısrar etti. Annemin mutfak kapısının yanındaki anahtar kutusundan asansörün anahtarını çıkarmasını izlerken kendimi hücre sine geri götürülen bir mahkûm gibi hissettim. Panelin kilidini açıp geri kaydırırken koridorda arkasında durdum. Dikkatlice not ettim

onu açmak için kullandığı teknik.

"Babam neden asansörü saklamaya karar verdi anne? Yukarı doğru yükselirken ona sordum. "Bana sorma, tatlım. Belki de siz kızların yukarı doğru yelken açmanızı istememiştir.

Her zaman içine düştüm," diye cevap verdi. "Ya da belki gururundan. Belki de siz kızların onun ne kadar hasta olduğunu bilmenizi istemiyordu.

"Yani kalp krizi beklenmedik bir şey değildi?"

"Ben ... hayır, değildi ve bu sadece her türlü kalp rahatsızlığının ne kadar ciddi olabileceğini gösteriyor," diye ekledi çatı katına vardığımızda. "Şimdi dinlen Tiggy, sonra akşam yemeği için tekrar aşağıya gelmeni düşünebilirim.

Beni yatak odamın kapısında bıraktı ve ben de düşüncelerimi toplamak için pencere kenarındaki koltuğa oturdum. Atlantis'te pek çok muhteşem gün batımı görmüş olmama rağmen, dağları kırmızı-altın ışıkla ateşe verdikleri için beni heyecanlandırmaktan asla vazgeçmediler. Şimdi farklı olan içerideki sessizlikti; geçmişte kız kardeşlerimin odalarından birinden müzik sesi yükselir, gülüşmeler ya da ağız dalaşları olurdu - rıhtıma yanaşan sürat teknesinin uğultusu ya da çimlerin üzerinde süzülen çim biçme makinesi.

Şimdi, hem annem hem de Claudia evde olmalarına rağmen, sanki Atlantis terk edilmiş gibi hissediyordum - sanki kız kardeşlerimin ve babamın sağladığı tüm enerji yok olmuş, geride sadece geçmiş anıların hayaleti kalmıştı. İç karartıcı ve son derece üzücüydü ve annemle Claudia'nın bu boşlukla her gün nasıl başa çıktıklarını merak ettim. Ne amaçları vardı?

Şimdi ikisi de hizmet ediyor mu? Yemek pişirmesi gereken tek kişi annem olan Claudia, biz kız kardeşlerin nadiren geldiği bir eve bakıyordu ve annem de kocaman boş yuvasıyla. Atlantis onların hayatıydı; şimdi önlerinde duran şey bir boşluk gibi geliyor olmalı.

"Kız kardeşlerim ve babam olmadan burada olmak hoşuma gitmiyor... Pencere kenarındaki koltuktan inip şimdi ne kadar iyi olduğumu fark ederek mırıldandım. Burada geçirdiğim iki buçuk hafta bana çocukluk evimi geride bıraktığımı göstermişti.

'Hayatıma geri dönmek istiyorum,' diye mırıldandım kendi kendime. "Ya da daha doğrusu, bir hayat *bulmam* gerekiyor.

Dizüstü bilgisayarımı açarak, vahşi yaşam rezervinden gelen mektubu çıkardım.

Malawi. Mektubu tekrar okudum ve daha fazla düşünmeden Londra'daki mülakata katılacağımı e-posta ile bildirdim.

Hayatımı ileriye taşıyacak bir şey -herhangi bir şey- yaptığım için rahatlamış hissederek dikkatimi tekrar Atlantis'e çevirdim. Gecenin ilerleyen saatlerinde bir şey planlamıştım.

*

Sinir bozucu bir şekilde, annemin kapısının kapandığını duyana kadar saat gece yarısını geçmişti. Yirmi dakika kadar bekledim, Angelina'nın ilaçlarının içeriğindeki bazı maddeleri ezberden okuyarak kendimi uyanık tuttum ve ayrıca kendime

Yasak lanetin kelimeleri. Beynimin neden onları unutmamam gerektiğine karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama beni her gün onları tekrarlamaya teşvik ediyordu.

Sonunda eski bir çift Uggs ayakkabımı ve kalın bir yün kazağımı giyerek, annemin her zaman komodinin üzerine bıraktığı feneri aldım. Yatak odamdan çıktım, koridor boyunca parmak uçlarımda yürüdüm, sonra feneri yakarak merdivenlerden zemin kata indim. Mutfaktaki anahtar kutusuna gittim, annemin asansörün kilidini açmak için kullandığı anahtarı çıkardım, sonra koridordaki paneli buldum. Kilidi açmayı başardıktan sonra el fenerini asansör kapısına tuttum. Annemin en üst kattaki odasından gelen çınlama ve vınlama sesini duymayacağı bir kumardı ama en azından koridorun en ucundaydı.

Çağrı düğmesine bastım ve asansör geldi. İçeri girdim ve el fenerimi pirinç düğmelere tuttum. En alttakine bastığımda asansörün aşağıya doğru inerken hafif bir yalpalama yaptığını ve birkaç saniye sonra durduğunu hissettim. Kapıyı açtığımda tamamen karanlıktan başka bir şey göremedim.

El fenerimi tekrar açarak ileriye doğru bir adım attım ama ayağım altımdaki betona dokunduğunda, boşluk aniden ışıkla doldu.

Etrafıma bakındım ve annemin içerdiği şey hakkında doğruyu söylediğini gördüm. Oda nemli bir mahzenden çok modern bir bodrumdu; alçak-Tavanlı ama genişti - belki de üstündeki mutfak kadar. Duvarlar şişelerle dolu şarap raflarıyla kaplıydı ve ben sadece önemli günlerde ve bayramlarda şarap içen babamın böylesine geniş bir koleksiyona sahip olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Odada dolaştım, bazı eski şişelerin üzerindeki tozu fırçaladım ve hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissettim. aynı anda. Bulmayı beklediğim şey her neyse, burada yok gibiydi.

Sonra gözlerim tavana yerleştirilmiş spot ışıklardan birinin yanında çırpınan bir güveye kayd. Bakışlarım tavandan aşağı doğru inerken, tavanın altındaki duvarlardan birinde, bir şarap rafının arkasında kaybolan bir aralık fark ettim. Raflara doğru yürüdüm.

"Bunu yerinden oynatmanın imkânı yok, Tiggy," diye mırıldandım ama ortadaki iki şişe sırasını kaldırdım, sonra fenerimi duvara doğru tuttum ve asansörü başarıyla saklayan panele benzer bir paneli aydınlattım. Daha sonra alttaki şişe sırasını çıkardım ve küçük yuvarlak bir anahtar deliği duvara yerleştirilmişti.

Asansörün anahtarını alıp içeri uzandığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı

sığacak mı diye rafı kontrol ettim. Sıgdı ve metalik bir klik sesiyle döndüğünü duydum.

Mandalı sıkıca tutarak, üst kattaki panele yaptığım gibi öne ve yana doğru çekmeye çalıştım ve hemen bıraktı. Ne yazık ki, şarap rafı daha fazla harekete izin vermeyecek kadar sıkışmıştı.

"Lanet olsun! diye bağırdım ve sözlerim bodrumda yankılandı. Artık yorgunluk çökmeye başlamıştı ve paneli tekrar yerine kilitlemek ve şarap şişelerini bulduğum yere geri koymak için son enerjimi harcadım.

"Kısmen sahibi olduğum bir evde istediğimi yapmak konusunda endişelenmeme gerek yok," diye kendimi teselli ederek nefes nefese asansöre doğru ilerledim. Asansöre ulaştığımda, kapının çelik bir çerçeveye çevrili olduğunu ve daha önce fark etmediğim bir çift kapı daha olduğunu gördüm, çünkü şu anda çelik çerçevenin içinde gizlenmişlerdi. Hemen ilerideki duvarda onları kapattığına bahse girebileceğim bir düğme vardı.

"Vay canına, burası banka kasası gibi bir şey," diye mırıldandım. düğmeye bastım, ama sonra çelik kapılar kapanırsa, dış dünyayla hiçbir şekilde iletişim kuramadan burada kapana kısılabileceğimi fark ettim.

On dakika sonra, yorgun argın yatağıma girdikten sonra, nasıl daha fazla araştırma yapabileceğimi düşünerek uzandım.

Ertesi sabah annem elinde kahvaltı tepsisiyle odama geldi. "*İyi sabahlar, canım,*" dedi ben dik otururken ve o tepsiyi yerleştirirken dizlerimin üzerinde. "Nasıl uyudun?"

Belki de sadece benim hayal gücümdü ama onun canlı yeşil gözlerinde bir miktar şüphe gördüğüme emindim.

"Kendimi çok iyi hissediyorum, teşekkür ederim. Bugün Claudia'nın izin günü mü?"

'Aslında bir akrabasını ziyaret etmek için üç gün izin aldı. Yani sadece sen ve ben olacağız. Londra'da CeCe'nin yanında kalırken ona itiraf ettiğim gibi, yemek pişirmem çok kötüdür, ama Claudia senin özel yemeğini buzluğa bıraktı, bu yüzden tek yapmam gereken buzunu çözmek.

'Sorun değil anne, en kötü ihtimalle ikimize de fındık kızartması yapabilirim,' diye gülümsedim.

"Umarım iş o noktaya gelmez," dedi Ma burnunu kırıstırarak. Pek çok Parisli gibi o da bir yemek züppesiydi ve içinde et olmayan herhangi bir yemek tabağını rezalet olarak görüyordu. 'Kahvaltınızı bitirdikten sonra tansiyonunuzu ölçeceğim. Bugün biraz solgun görünüyorsun, *chérie*. Beni inceledi ve ben onun bakışları altında kızarmamak için elimden geleni yaptım.

"Uyuyamadın mı?"

"İyi uyudum anne, gerçekten. Aslında Dr. Gerber'le irtibata geçip Cenevre'de bir kardiyolog önermesini isteyebilir misiniz diye merak ediyordum.

'Ah Tiggy, Dr. Gerber birkaç ay önce öldü, ama muayenehanesiyle temasa geçeceğim, evet. Charlie'nin bakımı altında kalmak istemediğine emin misin?"

Evet, eminim. Muayenehanenin önerdiği kişiyi en kısa zamanda burada görmek istiyorum. Londra'daki görüşmeye katılacağım ve eğer iş teklif edilirse temiz bir sağlık raporuna ihtiyacım olacağı açık.

'Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun Tiggy, ama sen yetişkin bir kadınsın, çocuk değilsin. Bu yüzden, evet, senin için araştırma yapacağım. Şimdi lütfen kahvaltını yap, ben daha sonra geleceğim.

Yemeğimi yerken bodrum katını ve onun aşılmaz çelik kapılarını düşündüm ve annem döndüğünde ona doğrudan sormam gerektiğine karar verdim. Sonra sabit telefonun çaldığını duydum ve birkaç dakika sonra annem tekrar göründü ve ahizeyi bana uzattı.

'Telefon sana. Arayan senin bir arkadaşın olduğunu söylüyor.'

"Teşekkürler. Telefonu aldım ve "Alo?" dedim.

"Merhaba Tiggy, ben Zara. Nasılsın?

"Merhaba Zara, sesini duymak ne güzel," diye gülümsedim. "Çok daha iyiyim, teşekkürler.

Sen iyi misin?

"İyiyim. Cenevre havaalanındayım.'

"Ne?!"

"Bana göldeki evinize nasıl gidebileceğimi söyleyebilir misiniz?" "Ben Zara, numarayı nereden buldun?

"Babamın telefonundan baktım.

"Doğru. Annen ve baban nerede olduğunu biliyor mu?

"Seni gördüğümde her şeyi açıklayacağım.

"Bir dakika bekle. . . Cenevre'de,' diye anneme seslendim. "Christian nerede?

"Claudia'yı az önce havaalanına bıraktı, o yüzden hâlâ yakınlarda olmalı," dedi.

Zara'ya Gelen Yolcular bölümündeki danışma masasında beklemesini söyledikten sonra Christian'ı aradılar ve onu oradan almasını söylediler.

'Onun burada ne işi var Tiggy? Ailesinin haberi var mı?" diye sordu annem. "Sanmam. Kaçmakta üstüne yoktur.'

"Hemen Charlie'yi aramalıyız. Bunu benim için yapabilir misin, anne?

"Yapabilirim ama ... Charlie'yle kendin konuşmak istersin herhalde?"

"Ona Zara geldiğinde kendisini aratacağımı söyle.

'Anlaştık, ama... Charlie sana karşı çok nazikti, Tiggy. Neden onunla konuşmak istemiyorsun?

"İstemiyorum işte.

"Anlıyorum. Annem pes etti. "Eğer kalacaksa, onu koridorun sonundaki Ally'nin odasına yerleştireceğim, tatlım.

Teşekkür ederim.

"Bu çocuk sorunlu mu Tiggy?

"Zara kesinlikle çok hoş biri, ama ailevi sorunları var, evet.

'Umarım onun gelişi iyileşme sürecinizi sekteye uğratmaz. O ailesinin sorumluluğunda, sizin değil. Bu yüzden babasını arayacağım. Bununla birlikte, Ma zarif topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

*

'Tiggy . . . !' Zara yatak odamda belirdi ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yatağıma oturarak.

"Tamamen iyiyim, Zara, ama annem çoğu zaman burada kalmam konusunda ısrar ediyor.

'Bu sadece senin iyiliğin için, Tiggy. Hepimizin sana ihtiyacı var.

"Ben iyiyim," dedim, sesimdeki huysuzluğu duyarak, "ama daha da önemlisi, burada ne işin var? Annem babanı arayıp

"Bizimle birliktessin ve gelir gelmez onu araman gerektiğini söyledi. 'Dürüst olmak gerekirse gittiğimi fark etmesine şaşırdım. Uzun zamandır evdeydim. çalışma izni ve onu neredeyse hiç görmedim.' "Peki ya annen?

"Asıl garip olan da bu; o Kinnaird'de Tiggy. Sanki kendi isteğiyle. Neler olduğunu bilmiyorum,' diye iç geçirdi Zara, 'ama bir şeyler var. Biliyorsun annem her zaman oradan nefret ederdi ve şimdi birdenbire babama mülke el koyacağını söylüyor çünkü babam bunu yapamayacak kadar meşgul.

'O zaman bu iyi bir şey, değil mi? Orada daha fazla zaman geçirebileceğin anlamına geliyor. "Evet, davet edilmiş olsaydım olurdu," diye hırladı Zara. Annem yapamayacağımı söyledi.

Onunla oraya gitmem, evde kalmam ve okulda olmadığım zamanlarda kaçırdığım tüm işleri telafi etmem gerekiyordu.

"Bunu anlayabiliyorum, Zara. Kinnaird'de dikkatin dağılırdı." "Sanırım öyle. Zara pencereden Cenevre Gölü'ne baktı. "Vay canına, Tiggy, burası bir peri masalı kalesi gibi. Çok güzel ve annen gerçekten çok tatlı. Christian istersem bana sürat teknesi kullanmayı öğretebileceğini söyledi. Yaşlı olmasına rağmen çok formda, değil mi Tiggy?"

"Sanırım öyle, evet. Onun yorumuna gülümsedim. "Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatım boyunca buradaydı, o yüzden pek fark etmedim.

'Aklınızda olsun, buraya gelirken kız kardeşiniz Electra onu aradı. Hızlı arama listesinde dünyaca ünlü bir süper model varken bana bakmaz, değil mi?" dedi Zara umursamaz bir omuz silkmeye.

"Electra Christian'ı mı aradı?" gaÇırmıÇtım - kız kardeÇimden aylardır haber almamıÇtım.

"Evet, nasıl biri?

"Electra doğanın bir gücüdür," dedim ve konuyu kapattım. Hepimiz ünlü kardeşimiz hakkında 'yabancılarla' konuşmamayı bir kural haline getirmiştik.

'Şimdi, neden

Sana kalacağın odayı göstereyim ve yolculuğundan sonra temizlenebilesin?

"Tamam.

Zara'yı kız kardeşler koridorundan geçirerek Ally'nin kapısına götürdüm.

Odaya girdiğimizde Zara, "Burada altı kızdan biri olmak gerçekten harika olmalı," diye yorum yaptı. 'Her zaman eğlenceli bir yatılı okulda olmak gibi. Eminim her zaman birlikte oynayacağın birileri vardır,' dedi hüznle. "Hiç yalnızlık çekmiş olamazsın.

'Çocukken biraz hastaydım, bu yüzden çok zamanımı yalnız geçirdim, ama Haklısın, kız kardeşlerimin etrafta olması güzeldi. Şimdi babanı araman gerekiyor.

"Tamam," dedi Zara ve gözlerinin endişeyle dolu olduğunu görebiliyordum.

Birlikte aşağı indik ve Zara'yı mutfığa götürdüm.

"*Chérie*, ne yapıyorsun? 'Gerçekten anne,' dedim, 'kendimi çok iyi

hissediyorum, söz veriyorum. Ve ben

Zara babasını aradıktan sonra ikinizle birlikte burada öğle yemeği yiyeceğim. Ahizeyi kaldırdım ve ona verdim.

"Teşekkürler," dedi Zara ve numarayı tuşlarken mutfaktan dışarı çıktı.

"Umarım onu arayacağı konusunda ona güvenebilirim," dedim fırının yanına çömelmiş, endişeyle içindeki şeye bakan anneme.

"Bir fındık kızartmasının ısınması ne kadar sürer, Tiggy?"

"Merak etme, ben hallederim, anne.

Zara mutfığa geri döndüğünde annem rahatlamış bir şekilde 'Mersi,' dedi.

'Babamın sesli mesajını aldım, bu yüzden ona burada seninle olduğumu ve iyi olduğumu söyleyen bir mesaj bıraktım.

"Fındık kızartması için de mutlu musun, Zara? Annem masayı hazırlarken sordu. Çok teşekkür ederim. Tiggy ile tanıştığımdan beri et yememeye çalışıyorum,

Yine de arada sırada pastırmalı sandviç yemekten kendimi alamıyorum.

"Merak etme, sanırım hepimiz bunu yapıyoruz. Ona gülümsedim. "Neden böyle bir şey

Benim durumumda, çünkü et yediğimde domuz etini gerçekten sevmezdim. Peki anne, yanına biraz sebze soyabilir miyim?"

Sonunda öğle yemeği için oturduk ve Zara annemi Atlantis ve tüm kız kardeşlerim hakkında soru bombardımanına tuttu. Annemin rahatlamaya başlamasını izledim.

Küçüklüğümüzle ilgili en sevdiği anıları tazeledi.

Claudia'nın tatlı olarak bıraktığı limonlu tartı almaya gidip annemin her zamanki yemek sonrası espressosunu doldururken Zara, "Keşke ben de senin kreşinde olabilseydim," diye iç geçirdi.

"Biraz puding ister misin, Zara? Ona sordum.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi. "Sadece tuvalete gideceğim.

'Tiggy,' dedi annem Zara odadan çıktıktan sonra, 'tatlı bir kız olsa da şu anda ihtiyacın olan şey bu değil. Her zaman kimsesizleri ve başıboşları topluyorsun-'

"Beni buluyorlar anne. Her iki şekilde de işe yarıyor. Ayrıca, Zara'yı seviyorum. Şimdi, hava kararmadan önce biraz temiz hava almak istiyorum,' dedim Zara yeniden ortaya çıktığında. 'İstiyorum Benimle gelir misin?'

"Çok isterim. Zara başıyla onayladı ve annem şikâyetle bulunamadan oradan ayrıldık. 'Burası çok huzurlu,' dedi Zara çimenlerin üzerinde yürürken.

Uçları

Çimenlerin üzeri çoktan küçük su damlacıklarıyla kaplanmıştı ve bunlar yakında keskin bir gece ayazıyla sertleşecekti.

"Ben büyürken böyle değildi, beş kız kardeşle değil," diye uyardım.

'Birileri her zaman birilerine bağırırdı. Burası babamın özel bahçesi. Ne yazık ki Mart ayındayız ve sadece kardelenlerimiz ve kışlık hercai menekşelerimiz var, ama yazın bu çardağın etrafındaki tüm güller tam çiçeklenmeye. Zara etrafta dolaşırken ben banka oturdum ve sonunda bahçenin ortasında duran küreye ulaştım. Küreyi ve üzerindeki yazıları açıklamak için beni yanına çağırdı.

'Yani kayıp bir kız kardeş mi var? Vay canına, Tiggy, onu bulmak istemiyor musun?'

'Var olup olmadığını bile bilmiyorum. Eğer olsaydı, eminim babam bunu yapardı.

"Tabii bulunmak istemiyorsa," dedi bankta bana katılırken. "Bir erkek ya da kız kardeşim olmasını çok isterdim," diye ekledi hüzünle.

Hava kararmaya ve soğumaya başladığında içeri girdiğimizde annemi salonda, Zara'ya telefonu uzatırken bulduk. 'Baban hatta, *Chérie*,' dedi. Zara babasıyla konuşurken ben de her zaman özel bir yer olarak gördüğüm misafir odasının kapısını iterek açtım.

Noel'de. Üç rahat kanepeler, her zaman yakılmak üzere ayarlanmış olan odun ateşinin etrafında U şeklinde dizilmişti. Kütüklere bir kibrit çaktım ve hemen tutuştular, evin içinde haftalar geçmesine rağmen odunlar çıra gibi kuruydu.

"Bu odanın manzarası ne kadar güzel," dedi Zara içeri girip benimle birlikte yanan ateşin önüne otururken.

"Baban ne dedi?"

'Eve gitmem gerektiğini söyledi. Bana yarın için bir uçak bileti ayarlayacak ve sonra da bir daha kaçmayayım diye beni Inverness'teki havaalanından alacakmış. "Muhtemelen en iyisi bu. Ama bence onunla konuşmalısın. Annen uzaktayken ve o sürekli hastanedeyken evde neler olup bittiği hakkında.

"Lütfen benimle gel," diye yalvardı Zara, mavi gözleri bana yalvarıyordu. 'Babam için çok endişeleniyorum. Berbat görünüyor Tiggy - sanki aylardır uyumamış gibi. Ve Kinnaird'e gitmeyi reddediyor. Sana güveniyor. Sana ihtiyacı var.

-'

"Zara, ben-

'*Lütfen* Tiggy, benimle gel. Benim de sana ihtiyacım var, gerçekten konuşabildiğim tek kişi sensin.

Zara'nın yalvaran gözlerinden kaçabilmek için ateşi dürtmek üzere ayağa kalktım. İçimdeki aykırı ses bana Kinnaird'e dönmenin iyi bir fikir olacağını söylüyordu; en azından tüm eşyalarımı almak, Cal'a veda etmek ve Thistle ve Beryl. Hem zaten o röportaj için önümüzdeki hafta İngiltere'de olmam gerekiyordu.

"Tamam," diye teslim oldum, "geleceğim.

Zara sevinçle çılgık atıp bana sarılırken, Charlie'yi tekrar göreceğim düşüncesiyle içimde oluşan heyecan dalgası için kendimden nefret ettim.

"Ne güzel bir sürpriz," diye yorumladı Zara, Varış Terminali'nden çıkarken. Inverness Havaalanı. Cep telefonundan bana baktı. "Babam mesaj atmış, burada değilmiş, Kinnaird'e gitmesi gerekiyormuş, taksiye binmemiz gerekiyormuş."

"Tamam," dedim ve Zara'yı dışarıda taksi durağına kadar takip ettim.

Kinnaird'e doğru bir buçuk saat yol alırken baharın ilk belirtilerinin ortaya çıktığını gördüm. Yanından geçtiğimiz yanıklar erimeye başlamıştı. Sıcaklık yükseldikçe dağlardan kar yağıyordu. Açık ve güneşli gökyüzünün altında göl mavi görünüyordu ve ilk nergisler kenarları boyunca asi bir şekilde filizlenmeye başlamıştı. Taksi Lodge'a giden dik yolu tırmanırken, eriyen kar suları yeşil çimenlerin ilk parçalarını ortaya çıkardı.

Kar.

Zara sırt çantamı kulübeye kadar taşımakta ısrar etti, Cal zaten kapıda durmuş beni bekliyordu.

"Merhaba yabancı," dedi beni kocaman kollarıyla sararak. Birkaç dakika sonra gri bir tüy bulanıklığının bize doğru fırlamasıyla konuşması kesildi. Thistle arka ayakları üzerinde ayağa kalktı, ön patilerini zahmetsizce omuzlarıma yerleştirdi ve ardından yüzümü coşkulu yalamalarla ıslattı.

Cal kıkırdarak, "Seni tekrar gördüğüne çok sevindi, bunda bir hata yok," dedi. 'Ama seni ve Zara'yı etiketlememiz gerektiğini düşünüyorum, böylece başıboş kaldığınızda nerede olduğunuzu bilebiliriz. Nasılsın Tig?" diye sordu, Thistle benim gerçek olduğuma kanaat getirdikten sonra Zara'yı selamlamaya giderken.

"Çok daha iyiyim, teşekkürler. Seni bu kadar rahatsız ettiğim için özür dilerim, Cal.

'Evet, yaptın ve bunu inkar etmeyeceğim. Sen ortadan kaybolduğunda Laird'in aklı başından gitmişti, ama her şeyin bir sonu vardır. Sen gittiğinden beri burada olup bitenler hakkında söyleyebileceğim tek şey bu değil. İşler gerçekten iyi gidiyor, Tig.' Sesini o kadar alçalttı ki

Avluda Thistle ile oynamakta olan Zara duyamadı. "Charlie sana bir şeyden bahsetti mi?

"İspanya'da bahsetti, evet. Yasal bir mücadele hakkında bir şeyler söyledi.

Zara kulübenin kapısına doğru yürürken, "Ve bu sadece başlangıç," diye fısıldadı.

"Pekâlâ, hava kararmadan gidip yaban kedilerini görelim," diyerek ona gülümsedim. "Nasıllar Cal?

'Oh, hepsi çok iyi durumda. Hâlâ her zamanki gibi asosyaller ama elimden geleni yaptım.

Her zamanki gibi kediler yokluğundan duydukları hoşnutsuzluğu ortaya çıkmayı reddederek gösterdiler. Ancak Zara sonunda Posy'yi en sevdiği kutusunda otururken buldu ve ben de onu dışarı çıkarmaya çalıştım.

"Bakımları gerçekten de çok ödüllendirici değil, değil mi? Köşkün arka kapısına vardığımızda Zara şöyle dedi. Kapıyı açtı ve içeriden hıçkırarak ağlayan bir kadının sesini net bir şekilde duyabildik.

"Hayır, değil. Annen mi o?" dedim, çoktan ayağımın ucuna basmış, uçmaya hazırdım.

"Hayır, değil," dedi Zara, içeri girdi ve beni kendisiyle gelmem için ısrarla işaret etti.

"Gerçekten, yazlığa dönmeliyim-" "*Lütfen* Tiggy, kim olduğunu öğrenelim.

Zara koridordan mutfağa doğru dönerken ben de isteksizce birkaç adım arkasından onu takip ettim.

"Ah Beryl, ne oldu? Kapının dışında görünmeden dolaşırken sorduğunu duydum.

"Hiçbir şey canım, hiçbir şey.

'Ama belli ki bir şeye gerçekten üzölmüşsün. Tiggy de burada, değil mi? Zara bana seslendi, ben de mutfağa girdim.

"Sadece gözlerimi sulandıran kötü bir soğuk algınlığı geçirdim, hepsi bu. Merhaba, Tiggy.'

"Merhaba Beryl. Kendini toparlamaya çalıştığını görebiliyordum.

"Şimdi, Zara" -gözlerini sildi- "belki gidip bana kilerden biraz yumurta bulabilirsin?

"Tamam. Zara ipucunu aldı ve mutfaktan çıkmadan önce bana şaşkın bir bakış attı.

"Beryl, ne oldu? Ne oldu?"

'Ah Tiggy, ne karmaşa, ne karmaşa. Ona asla söylememeliydim, o zaman geri gelmezdi ve ben de zavallı

Laird bu durumda. Onu doğurduğum güne pişmanım! O baştan aşağı kötü biri. Buraya sadece istifamı vermek için geldim. En kısa zamanda eşyalarımı toplayıp gideceğim. Bana bir zarf uzattı. 'Laird'in bunu aldığından emin olabilir misin? Muhtemelen bekliyordur zaten.

"Gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum Beryl," dedim onu koridor boyunca takip edip bot odasına giderken, orada sağlam kar ayakkabılarını ve eve yürürken kullandığı kalın parka, şapka ve eldivenleri giyiyordu.

"Ne yazık ki yakında öğreneceksin!

"Kalıp Charlie'yle konuşman gerektiğini düşünmüyor musun? Her ne ise, sen burada olmazsan kendini kaybedecek.

'Olanlardan sonra, benim arkamı görmekten çok memnun olacak, Tiggy, ve bu bir gerçek. Kinnaird ailesini mahvettim ve bunun başka bir yolu yok. Bana acı dolu son bir bakış attıktan sonra arka kapıdan çıktı.

"Vay canına, gerçekten çok üzgün, değil mi Tiggy?" dedi Zara, Beryl'in arkasından kapı kapanırken elinde yumurtalarla yanımda belirerek.

"Evet, öyle. Gideceğini söyledi.

"Ama yapamaz. Beryl'siz Kinnaird, stetoskopsuz babam gibidir. Zara omuz silkti. 'Burası gerçekten onun evi ve her zaman da öyle oldu. Pekala,' yumurtalara baktı, 'görünüşe göre bu akşam babamla kendime yemek yapacağım, tabii annem gelmezse ...'

Mutfağa geri döndüğümüzde oturma odasının kapısının açıldığını duyduk ve Charlie'nin tüvit takım elbiseli bir adamı koridor boyunca yönlendirdiğini görmek için dışarı baktık.

'Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim James. En azından artık seçenekleri biliyorum,' dediğini duyduk Charlie'nin kapının önünden geçerken.

'İçinde bulunduğunuz durum pek iyi değil ama eminim bir çözüm bulacağız. Size iyi günler, Laird.'

Ön kapının kapandığını duyduk, ardından Charlie koridorda bize doğru yürümeye başlamadan önce kocaman bir iç çekti. Zara mutfak kapısının arkasından fırladı.

'Merhaba baba! Biz geldik. Kimdi o adam?' diye sordu.

'Avukatım, Zara. Oh, merhaba, Tiggy,' dedi, yüzündeki şaşkınlık Arkasında gizlendiğimi fark edince yüzünü buruşturdu. "Geleceğinizi bilmiyordum. Burada neler oluyor baba? Az önce Beryl'i gördük. Gözyaşları. Gidiyorum diyor.'

'Tanrım, şimdi nerede? Gidip onunla konuşacağım. Charlie'nin bitkinliğini hem görüyor hem de duyuyordum.

"Gidemezsin, çünkü az önce gitti," dedi Zara.

"Ve korkarım bana bunu verdi. Zarfı aldım ve ona uzattım.

"Bunun ne olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi zarfı benden alırken.

'Baba, hadi ama, paylaşacak mısın yoksa? Beryl'i bir an için unut, annem nerede?

'I . . .' Charlie önce kızına, sonra bana baktı ve çaresizlik içinde başını salladı.

"Baba, bana iki yaşındaymışım gibi davranmayı bırak, artık yetişkin bir kadını ve neler olduğunu bilmek istiyorum!

"Tamam o zaman," diye başını salladı. 'Büyük Oda'ya gidip oturmaya ne dersin? Bir viski iyi giderdi, eminim.

"Neden sen ve Zara gitmiyorsunuz?" diye önerdim. "Benim zaten kulübeye dönmem gerekiyor.

"Lütfen kal Tiggy," diye yalvardı Zara bana. "Senin için sorun değil, değil mi baba?

"Evet. Charlie bana zayıf bir gülümseme verdi. "Harikaydın, Tiggy ve evet, belki bunu da duymalısın, çünkü bu senin geleceğini de ilgilendiriyor.

Büyük Salon'da Zara ve ben kanepeye yerleşirken Charlie de içki dolabındaki şişeden kendine iki parmak viski doldurdu. Ateşin yanındaki sandalyeye oturdu ve bir yudum aldı.

'Pekâlâ, sana bir yetişkin gibi davranılmasını istedin Zara, ben de tam olarak bunu yapacağım. Önce büyük olanı halledeceğim. Sana söylediğim için çok üzgünüm hayatım ama annen boşanmak istiyor.

"Tamam. Zara sakince başını salladı. "Bu bir şok değil baba. Birlikte mutlu olduğunuzu düşünmem için kör ve sağır olmam gerekirdi.

"Bunun için çok üzgünüm, Zara.

"Annem nerede?

"Başka bir yerde kalıyor.

Baba, nerede olduğunu sordum. "Başka bir yerde" yeterince iyi değil. Bana burada, Kinnaird'de olduğunu söyledi. Öyle mi?"

"Fraser'la birlikte ana kapının hemen ötesindeki kulübesinde kalıyor. Geçen sefer kaçmaya çalışırken seni yol kenarında patlak bir lastikle bulan adam o.'

"Ah, o mu! Zara gözlerini devirdi. "Annemin onunla birkaç kez ata bindiğini söylediğini biliyorum - ona öğrettiğini söylemişti.

"Belki de öyledir, Zara. Demek orada. "Ve Fraser onun yeni erkek arkadaşı mı?

"Evet.

"Baba," dedi Zara ayağa kalkıp ona doğru yürürken, "çok üzgünüm. Kollarını babasına doladı ve ona sarıldı.

"Üzülme, Zara. Bu durum senin eserin değil. Sorunu olan annen ve benim.

'Bir keresinde çok üzgünken bana onunla sadece hamile olduğu için evlendiğinizi söylemişti. Bu doğru mu?"

"Yalan söylemeyeceğim Zara - çabuk evlenmemizin nedeni buydu ama bir gün bile pişmanlık duymadım. Elini kızına uzattı ve onun elini sıktı. "Seni elde ettim ve bu her şeye değdi.

Charlie'nin gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebiliyordum ve acaba odadan çıkıp onları kendi hallerine mi bıraksam diye düşündüm.

'Eğer seni daha iyi *hissettirecekse*, yıllardır ikinizin boşanmasını diliyordum. Ve eğer annemle sadece benim yüzümden kalıyorsan, bunu yapmamalıydın. Şu anda acı verse de baba, eminim ayrı olduğunuzda çok daha mutlu olacaksınız.

"Biliyor musun, Zara? Charlie ona zayıf bir gülümseme verirken gözleri parlıyordu. "Sen inanılmazsın.

"Ben babamın kızıyım," dedi omuz silkerek. "Şimdi Beryl'e ve neden ayrılmak istediğine geri dönelim.

"Bunu sana söylemeden önce bir viski daha almam gerekebilir.

"Ben getiririm," dedim, ayağa fırladım ve Charlie'nin bardağını alıp yeniden doldurdum. "Gitmemi istemediğinden kesinlikle emin misin?" diye sordum bardağı geri verirken.

'Hayır, Tiggy, çünkü bu seni ve diğer herkesi etkileyen bir kısım. Kinnaird'de çalışan. Sana İspanya'da bahsetmiştim ama geleceğin neden bu kadar belirsiz olduğunu tam olarak bilmeni istiyorum.

"Nedir baba?" diye sordu Zara. "Hadi söyle artık!

"Pekala, işte başlıyoruz: Ben küçük bir çocukken en iyi arkadaşım Fraser'dı - Beryl'in oğlu, Zara.

"Vay canına! Zara'nın yüzü şokun timsaliydi. "O zaman annemin onunla kaçması ve diğer şeyler yüzünden kendini kötü hissetmesine şaşmamalı.

"Evet, eminim öyledir ama korkarım dahası da var. Charlie devam etmeden önce birkaç saniye duraksadı. "Her neyse, bilirsin, malikanede ya da yakınında çok az çocuk yaşar, bu yüzden, aynı yaşta olduğumuz için, az önce de söylediğim gibi, Fraser ve ben birbirimizden ayrılamazdık. Her şeyi birlikte yapardık; hatta babam ben on yaşındayken Fraser'ın benimle yatılı okula gelmesi için para bile teklif etti. Charlie başını salladı. "Nazik davrandığını sanıyordum ama-

"Bunların hepsi çok güzel baba," diye araya girdi Zara. "Ama gerçekte ne oldu?" "Fraser ve ben Edinburgh Üniversitesi'ndeyken büyük bir kavga ettik. O

Jessie'yi çaldı, kız arkadaşım - ya da aslında o zamanlar nişanlımdı. İkisi üniversiteyi bırakıp Jessie'nin geldiği Kanada'ya gittiler. Daha sonra annemle tanıştım ve evlendim. Dürüstçe söyleyebilirim ki Fraser'ı yıllarca aklımdan çıkardım, bu yüzden bu Noel'de aniden ortaya çıktığında tamamen şaşırdım.

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ve şimdi... yine aynı şeyi yaptı ve annemi çaldı," dedi Zara. "Ne piç ama! Arkadaşın olduğunu söylediğini biliyorum ama sahip olduğun her şeyi istemiş gibi görünüyor.

"Sanırım haklısın," diye iç geçirdi Charlie, "istedi. Ve ben de aptal olduğum için ona her şeyi vermekten mutluluk duydum. Asıl sorun kimsenin bana Fraser hakkındaki gerçeği söylememiş olmasıydı, gerçi geriye dönüp baktığımda bu çok açıktı.

"Gerçek neydi baba?

Charlie'nin kararsızca durakladığını, nabzının şakağında attığını gördüm.

"Hadi baba, dayanabilirim. Daha kötüye gidemez," diye onu cesaretlendirdi Zara.

"Korkarım ki olabilir, hayatım. Tamam, babam -büyükbaban- büyükannenle pek mutlu değildi. İşin özü, o ve Beryl yıllarca sevgiliydiler.

"Büyükbaba ve Beryl mi?!

"Evet. Babam onunla annemle tanışmadan yıllar önce tanışmış ama Beryl, babamın ailesinin Laird'in gelini için uygun gördüğü türden bir aileden gelmiyormuş. Babam annemle evlendi, ama Beryl kısa süre sonra onu Kinnaird'e kadar takip etti. İşin can alıcı noktası şu Zara: Beryl hamile kalmış ve annem beni doğurmadan birkaç ay önce Fraser'ı doğurmuş.

Charlie'nin söylediklerini anladığımızda odada bir sessizlik oldu. "Aman Tanrım, baba! Sonunda sessizliği bozan Zara oldu. "Yani sen ve Fraser gerçekten kardeş misiniz?"

"Üvey kardeşler, evet. Şimdi anlıyorum ki hayatım boyunca bir kayanın altında yaşamış olmalıyım. Babamın fotoğraflarına bakarsanız, Fraser'ın boyu, atıcılık ve viski sevgisi ile her yönden ona benzediğini görürsünüz. Muhtemelen benim dışımda herkes görmüştür. Tam bir ahmak Yaptım."

"Tanrım, baba, bu gerçekten zor. Çok özür dilerim. Zara ona bir kez daha sıkıca sarıldı.

"Fraser senin üvey kardeşin olduğunu her zaman biliyor muydu? Charlie'ye sordum. "Hayır, annesinin - Beryl'in - ona bu haberi o ve Zara'dan hemen önce verdiğini söyledi.

Jessie Kanada'ya kaçtı. Geçenlerde bana bunun onun bana böyle korkunç bir şey yapmasını engelleyebileceğini düşündüğünü söyledi, ama belli ki engellememiş. Olmazdı da.

babamı da durduramadı. O da hayatı boyunca canı ne isterse onu yaptı.

"Peki ya büyükannem, baba? Beryl'in kocasıyla olan ilişkisini biliyor muydu?"

"Bilmiyorum, Zara. Unutma, ben yedi yaşındayken bir at kazasında öldü. Babam için çok uygun," diye iç geçirdi Charlie. "Beryl'in bu evle ilgili olarak kendini her zaman bölgeci hissetmesine şaşmamalı. Büyük ihtimalle, bu evin Annem öldükten ve ben Fraser'la birlikte yatılı okula gönderildikten sonra, adı dışında her şeyiyle buranın sahibesi oldum.

"Babandan nefret ediyor musun? Zara sordu. "Annene bunu yaptığı için mi? Ediyorum. Yani, sana bunu yaptığı için şimdi annemden nefret ediyorum.

"Hayır, Zara, ondan nefret etmiyorum. Babam neyse oydu, tıpkı Fraser gibi. Ama dürüst olmak gerekirse, onu ya da onun beni sevdiğinden emin değilim. Onu sevemezsin.

Sonuçta akrabalarını seç. Charlie bana doğru üzgün bir bakış attı. "Peki ya Beryl ve onun yaptıkları?"

"Sanırım babamı seviyordu. Ve yaşlandığında ona bakmak için burada olması hayatımı çok daha kolaylaştırdı. Onun kaybına herkesten çok o üzüldü ve hala da üzüyor. Şimdi yapayalnız.

"İyi haber şu ki, yalnız *değilsin*, çünkü ben buradayım baba ve seni çok seviyorum," dedi Zara şiddetle. "Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum.

Bu kadar olgun davrandığı için Zara'ya sarılmak istedim - pek çok açıdan bu durumun gerçek mağduru oydu.

"Teşekkürler, hayatım. Charlie kızının parlak başını öptü, belli ki duygulanmıştı. "Ama korkarım daha da kötüsü var.

"Az önce bana söylediklerinden daha mı kötü? Zara gözlerini devirdi.

"Tanrım!

Hadi bakalım baba, hazır başlamışken.

"Yani," diye devam etti Charlie, sesinde bir titreme vardı, "ilk başta Fraser'ın Noel'de neden aniden buraya döndüğünü anlayamadım, ama tabii ki aslında vasiyette kendisine bir şey bırakılıp bırakılmadığını görmek için buradaydı. "Peki bırakmış mıydı? Zara sordu.

"Şey, babam bir vasiyetname hazırlamaya fırsat bulamadı, yani kağıt üzerinde hiçbir şey yoktu. Gerçi geçenlerde aile avukatından öğrendiğime göre babam yıllar önce Fraser'ın şu anda yaşadığı kulübenin tapusunu imzalamış. Bu muhtemelen babamın vicdan azabını yatıştırmak için düzenlenmişti, çünkü Fraser'ı hiçbir zaman yasal olarak kabul edemeyecekti. Herkes mirasın otomatik olarak varisi olarak bana geçeceğini varsayıyordu. Ya da en azından ...' Charlie derin bir nefes aldı. "Öyle sandılar.

"Ne demek istiyorsun? Zara kaşlarını çatı.

Tanrım, hayır. Düşündüm. Charlie'nin İspanya'da bana anlattıklarına bakılırsa, başıma gelecekler hakkında bir fikrim vardı.

"Sorun şu ki Zara, daha önce Fraser'ın babamın en büyük oğlu olduğundan bahsetmiştim ve babam mirası bana bırakan bir vasiyette bulunmadığına göre, Kinnaird üzerinde yasal olarak hak iddia edebilir.

Ben kendi nefesimden bir yudum alırken, Zara nefesinin altında ağır ağır küfretti. "Peki şimdi ne olacak? Zara'nın elf yüz hatları dehşetini gösteriyordu.

"Yeni yıldan hemen önce beni görmek için buraya, Loca'ya geldiğini hatırlıyor musun?

Zara, "Evet, tüm o bağırışları duydum ve sonra eve, Inverness'e gideceğimizi söyledin ve gerçekten çok sinirlendim," diye hatırlıyor. 'Eve geldim ve sana şikayet etti, Tiggy.

"Doğru, evet," diye onayladı Charlie. "Fraser o gün bana yasal tavsiye aldığını ve mirastan hakkı olduğunu düşündüğü payı almak için mahkemeye gitmeyi planladığını söyledi.

"Hayır! Zara ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Bunun olmasına izin veremezsin baba. Yapamazsın! Fraser son Tanrı'dan beri *burada* bile değil.

Kim bilir kaç yıldır!

"Baba gibi oğul gibi... Charlie iç çekti. 'Pek çok açıdan, o doğal varis. I-'

Kes şunu baba! Öylece yuvarlanıp bunun olmasına izin veremezsiniz!
Kinnaird'in

Senin - *bizim*! Sizinle aynı DNA'yı paylaşıyor olması hiçbir şey ifade etmiyor.

Korkarım mahkemede bir anlamı var, Zara. Aslında, Fraser'ın avukatından tükürük ve saç kökü örneği vermeme isteyen bir mektup aldım, ancak Beryl'in bana anlattıklarından Fraser'ın üvey kardeşim olduğunun onaylanacağına dair çok az şüphe var.

'Ama Fraser bir piç! Hem de her yönden,' diye öfkelenildi Zara, ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Gerçek varis sensin, çünkü büyükbabam ve büyükannem evliydi!

'Haklısınız, birkaç on yıl önce gayrimeşru bir varis kabul edilmezdi bile, ama bugünün dünyasında işler böyle yürümüyor. Size söz veriyorum, var olan en iyi hukuki tavsiyeleri aldım, her yolu denedim. Ama gerçekler gerçektir. Fraser benim ağabeyim, babam Laird'in oğlu ve gayrimeşru olsun ya da olmasın mirasın en az yarısına sahip olacak. Eğer bu gerçekleşirse, Kinnaird muhtemelen satılmak zorunda kalacak, böylece mallar paylaşılabilir, çünkü ne yazık ki Kinnaird'i Fraser ile paylaşmak bir seçenek değil. Çekip gitmek zorunda kalacağım. Çok üzgünüm, Zara. Kinnaird'in senin için ne anlama geldiğini biliyorum ama şu anda bir çıkış yolu göremiyorum.

"Annem biliyor mu? Zara sonunda sordu.

"Evet, bana söylediği gün oradaydı.

"*Aman Tanrım!* Zara bağırdı. "Beni asıl kızdıran annemin açıkça *onun* tarafında olması! Yani' -yine volta atmaya başladı- 'Kinnaird'in benim için ne anlama geldiğini biliyor! Kendi kızını mirasından mahrum bırakabilecek bir adamla birlikte olması gibi!

"Annene karşı dürüst olmak gerekirse, Fraser'ın çocukları olmazsa seni varis olarak vasiyetine yazmaya hazır olduğunu söylemişti.

"*Aman Tanrım*, baba! Zara tekrar söyledi. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?

Zara'nın tüm bu adaletsizlik karşısında bir kez daha patlamasını izledim. Bu adaletsizlik karşısında benim de kanım kaynıyor olsa da sessizliğimi korudum. Olaylara kendi düşüncelerimi katmak için uygun bir an değildi.

'. . . Ayrıca, annem Fraser'la kalırsa çocuk sahibi olmak için hala yeterince genç. Bu teklif çok acınası. Acınası! Zara bağırdı, öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı.

"Zara, bir yetişkin gibi davranılmasını istedin ve ben de bunu yapıyorum," dedi Charlie nazikçe. "Ne kadar üzgün olduğunu anlıyorum, ama durum bu.

'Peki baba, biraz taşaklı ol, olur mu? Kavga et! Zara sandalyenin arkasına sert bir tekme attı. "Biraz hava almam lazım, ben dışarı çıkıyorum.

Kapıya doğru yürümesini, kapıyı açmasını ve arkasından çarparak kapatmasını izledik. 'Sorun şu ki, Ocak ayından beri kavga ediyorum ve bu beni

kesinlikle hiçbir yere.' Charlie başını salladı. "Günün sonunda bu iş yargıcın kararına kalacak ama Fraser'ın eli boş dönmesi pek olası değil.

"Zara'nın peşinden gitmeli miyim? Ona sordum.

"Hayır, sadece sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var. Bundan hoşlanmıyor olabilir ama annesinin öfkesini miras aldığı kesin. Charlie yüzünü buruşturdu. "Ne berbat bir karmaşa.

'Evet, öyle,' diye kabul ettim.

'Üzücü olan şu ki, Kinnaird aslında yıllar önce yok edilmişti.

Ben dünyaya gelmeden önce. Aslında ihtiyacı olan şey, güzelliğini gelecek nesillere aktarmak için milyonlar akıtmak. Kim kazanırsa kazansın, ne benim ne de Fraser'ın gerekenleri yapacak parası var.

"Peki ya baş vurduğun onca hibe ne olacak Charlie?

'Tiggy, büyüklük taslamak istemem ama alacağım her şey okyanusta bir damla. Aslına bakarsanız, birkaç hafta önce İskoç Ulusal Vakfı'ndan biriyle konuştum. Ve eğer bir mucize olur da Kinnaird'i elimde tutmayı başarabilirsem, bu ileriye dönük bir yol olabilir.

"Nasıl?

"Şey, onu ulusa "hediye edebilirim" - başka bir deyişle, ailemin mülkte - yani burada, Köşkte - ebediyen kalması karşılığında onlara bedelsiz olarak verebilirim. Benim durumumda olanların bunu yapması oldukça yaygın. Her neyse, şu anda düşünmeye değmez - davanın mahkemeye taşınması aylar, hatta yıllar sürebilir.

"Çok üzgünüm Charlie, gerçekten. Özellikle de Ulrika için. Bu koşullar altında yıkılmış olmalısınız.

'Ne kadar kötü görüldüğünü ve Zara'nın şu anda annesinden neden nefret ettiğini biliyorum ama

o - ve siz - tüm hikayeyi bilmiyorsunuz. Gerçek şu ki onunla hiç evlenmemeliydim. Jessie'den ayrılmak üzereydim ve Ulrika çok güzel ve çok istekliydi ve evet, bunun büyük bir kısmı şehvetle ilgiliydi. Bu bittiğinde ve Ulrika bir toprak ağasıyla evlenmiş olsa da aslında benim doktor olarak hayatını kazanan sıradan bir adam olduğumu gördüğünde çok ...' Charlie kelimeyi aradı. "Hayal kırıklığına uğradı.

"Anlıyorum. Başımı salladım, ne kadar sadık olduğunu düşündüm, her ne kadar karısını arzuladığından bahsettiğinde bir ürpertiye bastırmak zorunda kalmış olsam da.

"Birbirimizle yanlış nedenlerle evlendik ve bu kadar basit," diye devam etti Charlie. 'İlginç, çünkü karımı çaldığı için Fraser'a iyi bir dayak atmam gerekirken, ironik bir şekilde aslında rahatlamış durumdayım. Gerçekten Tiggy, umarım birlikte mutlu olurlar, gerçekten umuyorum. Yıllardır onun başka birini bulmasını bekliyordum.

"Ondan asla boşanmaz mıydın?

"Hayır. Bu beni ya korkak ya da en azından kızına istikrarlı bir terbiye vermek isteyen bir baba yapar. En kötüsü de bu konuda başarısız olduğumu bilmem.

"Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın Charlie ve kimse bundan fazlasını yapamaz.

"Ben de kendi hatalarımı biliyorum Tiggy. Zara bana biraz taşaklı olmamı söylediğinde haklıydı. Dramadan uzak, basit bir hayatı tercih ederim. Ne yazık ki, en azından özel hayatımda bunun tam tersini elde etmeyi başardım.

"Bence her gün yaptığın işi yapmak muazzam bir güç gerektiriyor, Charlie.

"Her neyse," diye içini çekti, "bunların hiçbirisi senin sorunun değil, Tiggy ve tüm bunlara bu kadar karıştığın için gerçekten üzgünüm.

"Lütfen özür dileme. Söylediklerine bakılırsa, bunların hiçbirisi senin hatan değil. Gidip Zara'yı bulabilecek miyim diye bakacağım. Ayağa kalktım ve o da kalktı.

Bana doğru yürüdü ve elime uzandı. "Onun için burada olduğun için teşekkür ederim.

O anda Büyük Oda'nın kapısı açıldı ve Ulrika, arkasında Fraser'la birlikte orada duruyordu.

"Küçük aşk yuvanızı böldüğüm için çok üzgünüm Charlie," dedi Ulrika bize doğru yürürken. Charlie hemen elimi bıraktı.

"Tiggy benim arkadaşım Ulrika, defalarca söylediğim gibi. Ne istiyorsun?"

'Zara'nın burada, Kinnaird'de olduğunu duydum. Onu görmek istiyorum.

Nerede o?' 'Biraz hava almak için dışarı çıktı.'

"Ona söyledin mi?" "Evet.

Onunla birlikte konuşacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

"Evet, ama korkarım bir şeyler olduğunu anladı ve ne olduğunu öğrenmek istedi.

"Neden beni aramadın? Ulrika'nın güzel mavi gözleri öfkeyle parladı. 'Senin de çok iyi bildiğin gibi on dakika içinde burada olabilirdim! Bana yalan söyleme Charlie - senin için üzülün diye hikayeyi önce kendi açımdan anlatmak istedim!

"Kim için üzüleceğim?

Zara'nın solgun yüzü Büyük Oda'nın kapısında belirince hepimiz sıçradık. Kollarını kavgacı bir tavırla kavuşturdu. "Merhaba anne, merhaba Fraser. Seni görmek ne güzel."

"Zara, hayatım, çok ama çok üzgünüm. Ulrika kızının yanına gitti ve onu kollarına almaya çalıştı ama Zara direndi.

"Beni yalnız bırak anne! *Onu* da yanında getirdiğine inanamıyorum.

Ulrika beni göstererek, 'Hah, bu mükemmel,' diye hırladı, 'o ne zaman Orada durmuş, babanın elini tutuyor, pirinç gibi cesur, evimde. Zara, onun babanla aylardır bir ilişki yaşadığını biliyorsun, değil mi?

"Saçmalama Ulrika," diye tersledi Charlie. Korumacı bir tavırla önüne geçti. 'Tiggy yanlış bir şey yapmadı. Aslında tüm bunlar olurken Zara'nın yanında olduğu için ikimiz de ona minnettar olmalıyız.

"Evet, onun bir melek olduğuna eminim ve yaptıklarını kabul etmeni beklemiyorum," diye tükürdü Ulrika. "Kötü adam hep ben oluyorum. Bu sefer buna izin vermeyeceğim!

"Gitmeliyim," diye mırıldandım, yanaklarımın ısındığını hissederek.

"Hayır, Tiggy, kalmanı istiyorum," dedi Zara, bana doğru yürüyüp elimi tutarak. 'Babam ve sen sonsuza dek tavşanlar gibi sevişseniz bile, gerçekten umurumda değil!

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Charlie benim yerime itiraz edince tekrar kapattım.

"Tanrı aşkına! Son kez söylüyorum, Tiggy ve benim bir ilişkimiz yok. Şimdi lütfen çocuk odasından çıkıp, bir çocuk gibi davranabilir miyiz? yetişkin miyiz?"

"Yalan söylüyor Zara," diye iç geçirdi Ulrika, "ama her neyse. Belli ki seni bana karşı kıskırtmış ve senin için yaptığım onca şeyden sonra, ben ...' Henüz konuşmaya bir şey katmamış olan Fraser'a döndü ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "Sadece küçük kızımı geri istiyorum," diye feryat etti.

'Evet, doğru anne. Sorun şu ki, senin küçük kızın yıllar önce ortadan kayboldu. Ben artık bir yetişkinim, unuttun mu?

"Tamam, tamam," diye araya girdi Charlie. "Hepimiz sakinleşebilir miyiz lütfen? Zara, eminim annen seninle konuşmak ve açıklama yapmak istiyordur. Neden geri kalanımız seni bir süreliğine yalnız bırakmıyor?"

"O etraftayken annemle konuşmam. Zara, Fraser'ın sessiz yığınının işaret etti."

"Ben sizi yalnız bırakayım o zaman. Fraser Charlie'ye başıyla selam verdi, ellerini Ulrika'nın omuzlarından indirdi ve şapkasını takarak kapıya doğru döndü. "Dışarıda, arabada seni bekliyor olacağım, tamam mı?"

O anda üzerine vuran bir güneş ışığı yerde bir gölge yarattı. Ve Ulrika'nın yeni döşediği halının üzerinde şapkasının belirgin şeklini gördüm.

Aman Tanrım... Charlie beni kapıya doğru iterken şok içinde biraz sendeleyerek içimden mırıldandım.

"Evden ayrılmayın, olur mu? Zara bize sordu. "Biz mutfakta olacağız, tamam mı? Charlie cevap verdi."

"Tamam."

Fraser'ın koridor boyunca yürüyüp arka kapıyı arkasından çarparak çıkmasını izledim, sonra Charlie'yi mutfığa kadar takip ettim ve kapıyı sıkıca kapattım.

Uzun süredir nefesimi tuttuğumu ancak nefesimi bırakıp derin nefesler aldığımda fark ettim.

"İyi misin, Tiggy? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Charlie çaydanlığı açtı ve ben nefes nefese bir sandalyeye ağır ağır otururken bana döndü."

"Belki de görmüşümdür."

"Nedir o?"

"Bu o, Fraser. Aman Tanrım!" Başımı salladım. "Bu o!"

"Üzgünüm Tiggy, seni takip etmiyorum."

"O şapka, polise fötr olarak tarif ettiğim şapka, oydu! Tekrar ettim."

'Gerçekten üzgünüm ama hiç mantıklı konuşmuyorsun. Bana ne demek istediğini sakince anlatmaya çalış."

'Sana anlatmaya çalışıyorum Charlie, o gece vadide gördüğüm kişi Fraser'dı. Pegasus'u vuran ve neredeyse beni öldüren oydu!"

"Ama nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim - az önce taktığı şapka yüzünden. Halının üzerinde gölgesini gördüm ve kar üzerindeki gölgesiyle tamamen aynıydı. Yüzde yüz eminim, Charlie."

"Bu bir Kanada atlı polisi şapkası ve evet, sanırım f  tr şapkaya benzer bir şekli var. Bu beni şaşırtmazdı,' dedi, titreyen elime bir fincan   ay koymak i  in yaklaşırken, sonra daha iyi d  ş  nd   ve orta   nitede yanıma koydu. "İyi olduğ una emin misin, Tiggy?"

'Evet! Ama ne yapacağ ız? Yani, liberal olduğ u biliyorsun ama Pegasus'u   ld  rmesinin yanına k  r kalmasına kesinlikle izin veremem! Hastanede g  rd  Ğ um dedektif, bunu yapan kişinin beni de   ld  rebileceğ ini, sadece nadir bir cinsi ka  ak avlamakla değ il, muhtemelen cinayete teşebb  sle de su  lanabileceğ ini s  yledi.

"O zaman hemen polisi arayalım. Charlie ayağ a kalkmak istedi ama onu durdurmak i  in kolumu uzattım.

'Biz en iyisinin ne olduğ unu d  ş  n  rken biraz bekle. Polis onu sorguya   ekerse Fraser inkar edecektir ve Ulrika da onu tanıdığ ı i  in muhtemelen bir mazeret sunacaktır. Vurulduğ um gece nerede olduğ unu hatırlıyor musun?"

"İ  imden bir ses Kinnaird'e geri d  nd  Ğ  n   s  yl  yor... Evet, d  nm  ş  t  ,     nk   ertesi g  n Kuzey Yorkshire'a kadar gidip Zara'yı hafta sonu tatili i  in getirdim. Birdenbire s  rekli burada olmak istemesine şaşmamalı. Charlie bir kaşını kaldırdı.

"Kahretsin," diye yemin ettim. 'Bu şartlar altında onu korumak i  in yalan s  ylemek zorunda. Yine de, polisin beni delip ge  en kurşunu ve bir silahın izini s  rebilecekleri kovanı aldığ ını biliyorum-'

"Muhtemelen biz konuşurken Fraser'ın ahırında duruyordur.

'Fraser bunun i  in hapse girebilir,' dedim.

'Ya da Ulrika'dan bir mazeret alırsa, artı bok gibi bir savunma ekibi. Size şunu s  yleyeyim, bu işler her iki tarafa da gidebilir,' diye uyardı Charlie. 'Birka   cinayet davasında tanıklık yapmam i  in   ağ ırıldım, kurbanın doğ al nedenlerden daha fazla bir sebepten   ld  Ğ u benim i  in a  ıktı, ancak sanık su  suz yere uzaklaştı.

"Oh," dedim, kendimi s  nm  ş   hissederek. "Ama yargı  , sahip olmak istediğ i arazide nadir bulunan bir cinsi vurduğ u i  in yargılandığ ını bilseydi, Kinnaird'deki iddiasına yardımcı olmaz mıydı?"

'  zg  n  m, Tiggy, ama korkarım bu şekilde olmaz. Nadir bir ırkı vurmamak mahkemede   nemli bir kanıt olarak değ erlendirilmez, yine de katılıyorum, onu iyi bir duruma sokmaya yardımcı olmaz.

İkimiz de nefesimizi tuttuğ umuz i  in konuşmada bir duraklama oldu.

"Charlie," dedim sonunda. "Sadece d  ş  n  yorum da..."

"Neyi?

"Merak ediyorum da, bana ateş edenin Fraser olduğu gerçeğini sana yardım etmek için kullanmamızın bir yolu var mı?

Charlie bana baktı. "Yani ona şantaj mı yapacaksın?

Evet, sanırım tanıyorum. Peki ya onu Fraser olarak tanıdığımı söylersem? O gece bana ve Pegasus'a ateş eden adamı? Hemen polisi arayacağımı mı? Aileden *biri olduğu* için ve bir skandal çıkmasını istemediğiniz için, silahını bıraktığı sürece polise gitmemeye hazırdım.

Kinnaird'e sahip çıktı, ülkeyi terk etti ve hangi delikten çıktıysa oraya geri döndü. Asıl soru, sizce nasıl tepki verirdi? Yüzsüzlük mü ederdi yoksa Ulrika'yı da yanına alıp ilk uçakla Kanada'ya mı dönerdi?

Kim bilir? Zorbalarla ilgili olan şey - ve kabul edelim, Fraser da tam olarak öyle - içten içe hepsinin korkak olmasıdır. Ama Tiggy, bunu istemek çok fazla - sana yaşattıkları için onu hapiste görmek istediğine emin misin?

Yaşadım, değil mi? İntikamını almak istediğim Pegasus'un ölümü ve eğer Kinnaird'i onu öldüren adam tarafından yok edilmekten kurtarabilirse, bu benim ve onun için yeterince iyi olur.

"Pek çok şey o silahı elinde tutup tutmadığına bağlı," diye düşündü Charlie.

"Cal kulübesinin nerede olduğunu biliyor mu?" "Elbette biliyor. Neden?

Mutfak penceresinden dışarı baktım ve Fraser'ın arabasının hâlâ içinde onunla birlikte arka avluda durup durmadığını görmek için boynumu uzattım. Duruyordu.

'Fraser buradayken neden Cal'i arayıp onu Fraser'ın kulübesine götürmüyorsun Charlie? Ahırını kontrol etmesini söyle-'

"Evet, tüfek. Charlie çoktan ayağa kalkmış ofise ve telefona doğru gidiyordu.

"Bulursa aramasını söyle," diye ekledim kafamda bir plan şekillenmeye başlarken.

"Tamam. Charlie bir dakika sonra mutfağa geri dönmüştü. 'Cal gönderildi ve Fraser'ın av tüfeğinin orada olup olmadığını bana bildirmek için sabit hattın burayı arayacak. Tanrı'ya şükür kulübenin yakınlarında yarı iyi bir cep telefonu sinyali var. Tiggy.' Charlie ellerimi ellerinin arasına aldı. 'Bunun üzerinde uyumak ister misin? Belki de polisin halletmesine izin versen daha iyi olur-'

'Fraser'ı esir almışken, şimdiki zaman gibisi yok, değil mi? Cesaretimi kaybetmeden ve onu tanıdığımı anlayıp kaçmadan önce bunu hemen yapmalıyım. Cal bize haber verir vermez Fraser'ı buraya çağırmalısın. Elinin altında bir kayıt cihazı yok, değil mi?' Rastgele sordum.

"Arabada diktafonum var, onu sekreterimin mektuplarını yazmak için kullanıyorum - neden?"

"İtiraf ederse diye," dedim, gençlik yıllarımda okuduğum saçma sapan polisiye romanları düşünerek. "O zaman elimizde kanıt olur.

'Muhtemelen mahkemede kabul edilmez ama evet, nereye varmak istediğini anlıyorum. Ben gidip getireyim - arabam ön tarafta - sen telefona bak.

O giderken birbirimize çocukça sırtttık, çünkü durumun ciddiyetine rağmen gerçeküstü bir yanı vardı. Ve belki de en gerçeküstü olanı, birden Angelina'nın Granada'da Charlie'ye benim hakkımda söylediği veda sözlerini hatırladım:

"Senin sorununun cevabı onda..."

Sadece öngörüsünün doğru çıkmasını umabilirdim.

Birkaç saniye sonra ofisteki telefon çaldı ve hemen cevap vermeye koştum O.

Ben Cal, Tig. Burada Fraser'ın ahırındayım ve elimde av tüfeği var. şimdi ellerimde.'

"Tanrım, Cal! Umarım eldiven giyiyorsundur, yoksa üzerinde parmak izlerini bulabilirler!"

"Charlie bana bunu yapmamı söyledi zaten. Orada neler oluyor?" 'Sana sonra anlatırım ama biz seni çağırana kadar olduğun yerde kal, Tamam mı?"

"Tamam. Hoşça kal o zaman.

Büyük Oda'nın kapısının çarparak kapandığını duyduğumda sabit hattı kapattım. Ofisten dışarı baktım ve Zara'nın koridorda bana doğru yürüdüğünü, hâlâ odanın içinde olduğu belli olan annesine küfürler yağdırdığını gördüm.

"Zara! Ona doğru koşarken tısladım ve onu mutfığa sürükledim. 'Beni dinle! Annen hakkında ne hissettiğin umurunda değil ama şimdi içeri girip onu konuşturursan babanla birlikte Kinnaird'i kurtarma şansımız var.

"Şaka mı yapıyorsun, Tiggy? Ondan *nefret* ediyorum - asla onunla aynı havayı solumak istemiyorum! Agh . . . !"

"Zara. Charlie elinde diktafonla içeri girdi. '*Hemen* annenle birlikte Büyük Oda'ya geri dön! Beni duyuyor musun? Ve ben çıkabilirsin diyene kadar orada kalacak ve onu konuşturacaksın!

"Tamam baba," diye başını salladı Zara, babasının bu alışılmadık saldırganlığı karşısında sinirlenmişti.

Zara'nın kuyruğunu kısıtırıp Büyük Oda'ya geri dönmesini izlerken Charlie omuz silkti.

"Doğru," dedim. "Şu diktafonu hemen bir yere sakla ve sonra," yutkundum, "git ve onu çağır.

"Tamam," dedi Charlie, diktafonu açıp ekmek kutusunun arkasına sakladı. "Buna hazır olduğuna emin misin, Tiggy?

"Evet, sen benimle olduğun sürece.

"Her zaman. Gülümsedi, sonra da Fraser'ı almaya gitti.

Kalbim şimdi gerçekten çarpıyordu, bu yüzden gökyüzüne baktım ve Pegasus'tan hayatımın performansını sergilerken benimle olmasını istedim. Kinnaired'i, Zara'yı ve sevgili Charlie'mi kurtarmak için...

Charlie ve Fraser mutfağa doğru ilerlerken arka kapının açıldığını ve sonra kapandığını duydum.

'Korkarım ki söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey beni Fraser onlar içeri girerken, "Fikrimi değiştireceğim," diyordu. "Ben hakkım olanı istiyorum, hepsi bu. Sonra benim masada oturduğumu fark etti. Orta ünite ve bana doğru küçümseyen bir bakış fırlattı. "*Onun* burada ne işi var?

"Tiggy sadece seninle konuşmak istedi, Fraser.

"Gerçekten mi? Ne söylemen gerekiyorsa söyle o zaman.

Karşıma oturmasını izledim; kendinden bu kadar emin olması - kurbanının önünde şapkasını çıkarma zahmetine bile girmemesi - söylemem gerekeni söylemem için gereken öfkeyi körükledi.

"Pegasus'un vurulduğu geceyle ilgili," dedim, lafı dolandırmanın sırası olmadığına karar vererek. "Polise saldırganın silahını gördüğümü söyledim. ve fötr şeklinde alışılmadık bir şapka taktığını fark ettim. Daha önce Büyük Oda'nın halısında senin gölgeni gördüğümde, Pegasus'u vuranın ve neredeyse beni öldürenin sen olduğunu anladım.

"Ne?! Fraser hemen ayağa kalktı. "Tanrım, Charlie, bu kadar alçaldığınıza inanamıyorum. Ben artık gidiyorum.

"Tamam," dedim sakince. "Sorun değil. Cal, bana ve Pegasus'a ateş etmek için kullandığını düşündüğümüz av tüfeğiyle birlikte kulübende. Polis

Bana merminin ve kovanın ellerinde olduğunu ve tek yapmaları gerekenin tüfeğinizle eşleştirmek olduğunu söylediler. Onları arayıp seninle orada buluşmalarını sağlayalım, olur mu?

"Saçmalıyorsun ve bunu sen de biliyorsun. Ulrika o gece benimleydi - git ve ona sor."

"Gerçekten ilgilenmiyoruz, değil mi Charlie?" dedim hafifçe. 'Sana ve Ulrika'ya soru sormak polise kalmış. Git ve onları ara, Charlie. Hoşça kal Fraser,' dedim ayağa kalkıp çay bardağını yıkamak için lavaboya götürürken, kendime nefes alma, Fraser'a da düşünme fırsatı verdim. Charlie'nin mutfak kapısına doğru ilerlediğini gördüm.

"İkimiz de senin yaptığını biliyoruz Fraser," dedim fincanı süzgecin üzerine koyarken sessizce. 'Birden aklıma o gece bana doğrultulan tüfek geldi. Eminim polis bunu duymakla çok ilgilenecektir. Cinayete teşebbüs olarak sınıflandırılabilirliğini söylediler. Eğer geyik aramızda olmasaydı, öldürülen ben olabilirdim.

"Tamam, tamam, konuşalım," dedi Fraser. Charlie durakladı, bir eli kapı kolundaydı. "Ne istiyorsun? Fraser bana sordu.

"Adalet elbette, Pegasus ve benim için," dedim yavaşça ona dönerken ve şapkasını çıkarma nezaketini gösterdiğini görmekten memnun oldum. Ama bunu Charlie için de istiyorum. Sen sadece mülkün bir parçasının peşindesin.

Çünkü onun, sevdiğin için değil. Sana payını vermek için muhtemelen satılması gerekecek ve o zaman yüzlerce yıllık Kinnaird tarihi boşa gidecek.

Bence bu gerçekten utanç verici olur, sence de öyle değil mi?" "Seni küçük kaltak. !" Charlie'nin yaklaşmasını izlerken Fraser mırıldandı.

Onu.

"Yeter, Fraser!

"Sorun değil Charlie, bana istediği gibi hitap edebilir," dedim sertçe. 'Özellikle de her şey kasette olduğu için. Ve zaten o olduğunu kabul etti.

"Ben öyle bir şey yapmadım!

'Sanırım öyle,' diye omuz silktim. 'Her neyse, Fraser, bu gerçekten sana bağlı.

Charlie ve sen aynı kanı paylaşıyorsunuz ve ona ne yapmış olursan ol, üvey kardeşinin hapse atıldığını görmek istemez, değil mi Charlie?

"Tabii ki hayır, Tiggy. Charlie başıyla onayladı.

"O halde Fraser, eğer sen de Pegasus'a ve bana ateş edenin sen olduğunu polise söylememeye hazırsan, ben de bu iddiandan vazgeçmeye hazırım.

Kinnaird mülkünü ve ülkeyi terk et.'

"Bu düpedüz şantaj! Fraser öfkeleni ama olduğu yerde kaldı. 'Evet, ahlaken yozlaşmış durumdayım,' dedim, 'ama ne yapabilirim? Peki, ne olacak? Seçim sizin.

Charlie de ben de Fraser'ın soğuk mavi gözlerinden öfkeden korkuya uzanan bir duygu yelpazesinin geçişini izledik. Sonunda ayağa kalktı.

"Bunu onun için yaptığına pişman olacaksın," diye bağırdı Fraser, parmaklarından birini bana doğru saplayarak. 'O zavallı biri - karısına ya da eski karıma sorun. Size anlatacaklardır. Kapıya doğru yürüdü.

"Sanırım ülkeyi terk etmeye karar verdin?

"Kendimi toparlamak için birkaç saate ihtiyacım var. Bana izin vereceksiniz, değil mi?' 'Vereceğiz. Oh ve Cal senin tüfeğini elinde tutacak, her ihtimale karşı.

fikrini değıştir. Tamam mı?"

Fraser mutfağa baktı, tüm vücudu öfkeyle titriyordu. Sonra ikimize de öyle nefret dolu bir bakış fırlattı ki ürperdim. Adam saf bir şeytandı ve ilk kez lanetin sözlerini bildiğim için mutlu olduğumu hissettim.

Fraser başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. Charlie ve ben onun arka kapıya doğru geri çekilen ayak seslerini dinledik,

Mutfak penceresinden gizlice onun cipine tırmanışını ve ardından lastik gıcirtısıyla avludan çıkışını izledik.

'Cal'ı arayıp tüfikle birlikte ahırdan uzaklaşmasını söyleyeceğim.

Onu şimdilik Lochie'nin ailesinin çiftliğine göndereceğim, her ihtimale karşı Fraser

onu avlamaya karar verir. Onu orada asla bulamayacak," diye seslendi Charlie ofise doğru giderken.

Ulrika birkaç saniye sonra mutfakta belirdi, Zara da arkasından gözlerini devirerek onu takip ediyordu.

"Az önce Fraser'ın arabasının gittiğini mi gördüm?

Ulrika sordu. "Evet," diye mırıldandım.

"Ama onun beni bekliyor olması gerekiyordu!

Son on beş dakikayı atlatmamı sağlayan tüm adrenalin ya da her neyse, içimden çekilip giderken ağır ağır bir sandalyeye oturdum.

'İyi misin, Tiggy? Tuhaf bir renge bürünmüşsün,' dedi Zara, Charlie yeniden ortaya çıkıp bana başparmağıyla onay işareti yaparken yanıma gelerek. Ulrika belirsiz bir şekilde orada duruyordu.

"Zara'yla konuştunuz mu?" diye sordu Charlie. "Konuştuk," diye başını salladı Ulrika. "Her şeyin en iyisi olduğunu kabul ediyor.

"Evet, doğru," dedi Zara, sonra annesinin arkasından, "Neler oluyor?!" diye mırıldandı.

"Ve boşanmak istediğinden kesinlikle emin misin Ulrika? Charlie'nin gözleri karısının kilere dikilmişti.

"Kesinlikle. Artık geri dönüş yok. Ulrika bana baktı. 'Eğer istersen tamamen senindir. Tamam, ben gidiyorum. Fraser ve ben bu akşam yemeğe çıkıyoruz.'

Mutfaktan çıkıp cipine doğru giderken arkasından "İyi eğlenceler," diye seslendim.

Telefon çaldı ve Charlie cevap vermeye gitti.

Zara bana dönmeden önce arka kapının ve ofis kapısının kapandığını duyana kadar bekledi.

'Belki de şimdi bana neler olduğunu anlatabilirsin? Annemin o salak erkek arkadaşının burnumun dibinden mirasımı çalmasına yardım etmesini sorun etmemiş gibi davranmak zorunda kaldım! Ve tek yapmak istediğim onun ışıklarını söndürmekken tatilimin yarısını onun köhne kulübesinde geçirmeyi kabul ettim!

'Annenin üzerine fazla gitme, Zara. Aşkın insanı nasıl kör edebileceğini biliyorsun, değil mi? Dedim.

"Ne? Nasıl oldu da şimdi onun tarafındasın?

'Değilim, Zara, ama ... baban dönene kadar bekleyelim ve sana neler olduğunu anlatalım. Şimdilik bana bir fincan şekerli çay yapar mısın?

Charlie döndüğünde bana doğru yürüdü ve parmaklarını bileğime koydu.

"Arayan yine Cal'dı. Çiftlikte, sağ salım. Bu pek şaşırtıcı değil ama nabzınız hızla atıyor. Sizin için yatak, bayan,' dedi ve bir kolunu belime dolayarak sandalyeden kalkmama yardım etti.

Direnmedim. Tamamen bitkin hissediyordum.

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?! Zara şikayet etti.

"Tiggy'yi yatırdıktan sonra anlatacağım, evet. Ama şöyle söyleyeyim, Zara, bu olağanüstü kadın senin mirasını kurtarmış gibi görünüyor.

Ertesi sabah pencerelerden gelen yumuşak ışıqla uyandım, çalar saate baktım ve saatin sekizi yirmi geçtiğini gördüm. Belli ki gece boyunca uyumuştum. Yavaşça kendime geldim, zihnim dün olanları yavaş yavaş bir araya getiriyordu.

"Bu gerçekten sen miydin? Kendimi mutfakta salatalık gibi soğukkanlı bir şekilde Fraser'a bana ateş edenin o olduğunu bildiğimi söylerken hayal ederken mırıldandım. Onunla yüzleşecek cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum, çünkü tanıdığım en az kavgacı insandım.

Yüzüme soğuk su çarparak uyandıktan sonra kapımın hafifçe vurulduğunu duydum.

"İçeri gel," dedim yatağa geri tırmanırken.

Charlie elinde bir demlik çay, kızarmış ekmek ve tansiyon aletiyle dolu bir kahvaltı tepsisiyle yatak odasına girdi. Stetoskopunu da boynuna takmıştı.

'Nasıl hissediyorsun, Tiggy? Gece birkaç kez nabzına bakmak için uğradım ama şimdi tansiyonunu ölçmek ve kalbini dinlemek istiyorum.

"Gerçekten iyiyim Charlie. İyi uyudum.'

Tepsiyi yatağın üzerine koyarken, "Ben uyumadım," dedi. "Dün gece sana o çileyi yaşattığım için şimdi özür dilemek istiyorum; tamamen bencillik ettim. Tüm bu stres kesinlikle ihtiyacın olan son şeydi.

Charlie stetoskopunu kulağına takıp kalbimi ve göğsümü dinledikten sonra kanımı kontrol ederken, 'Dürüst olmak gerekirse, kendimi iyi hissediyorum,' dedim.

Baskı. "Şimdi söyle bana, gitmeden önce Cenevre'de testlerini yaptırdın mı?"

"Hayır, Zara ile birlikte buraya döndüm ama ...

'Aması yok, yarın Inverness'te muayene için yerinizi ayırtacağım. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm gözlemlerinizi normal,' dedi Charlie monitörü çıkarırken

ve bana biraz çay doldurdu.

'Şey, üç haftanın en iyi kısmını yatakta dinlenerek geçirdim. Ayrıca dün gece beden dışı bir deneyim gibiydi. Ne söylediğimi gerçekten hatırlayamıyorum. Sanki benim için söylemem gereken sözleri başka biri söylüyordu.

O sendin ve muhteşemdin. Gerçekten Tiggy, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Pişman değilsin, değil mi? Polisi aramayı mı düşünüyorsun?'

'Hayır, Fraser'dan kurtulduktan sonra neden kurtulayım ki? Kinnaird'i sizden alamamak onun için hapse girmek kadar kötü bir ceza. O da gitti, değil mi?' Kalbim hafifçe çarparak, "Gitti," dedim.

"Gitti, evet, ama bu sabah yedide Ulrika'yı buraya çağırdım. Histerikti - Fraser'ın eşyalarını toplayıp erken saatlerde onu almadan gitmesine neden olacak ne söylediğimi bilmek istiyordu.

"Onu yanında götürmedi mi?

"Hayır. Aslında ona her şeyin bittiğini ve Kanada'ya tek başına döneceğini söyledi. Belli ki ona bir pislik bulaştırdığımı ve bunun da onu vazgeçirdiğini düşünmüş. Bağışmaları duymamana şaşırđım.

"Duymadım, hayır. "Hâlâ burada mı?" diye sordum endişeyle.

"Hayır, beni mahkemede göreceğini söyleyerek son sürat uzaklaştı. Kinnaird'in başı henüz dertten kurtulmadı,' diye iç geçirdi Charlie. "Eminim Ulrika boşanma davasında kendi payını talep edecektir.

"Oh, bunu düşünmemiştim.

"Hayır, ona borcumu ödemenin bir yolunu bulmam gerekecek - belki komşu malikâneye birkaç yüz dönüm satabilirim - bazı arazilerin peşindeler.

Kinnaird arazisi yıllardır bizim ve senin sayende Tiggy, en azından büyük kısmı bizde kalacak. Şimdi, kahvaltını yap.'

"Bunun için teşekkür ederim. Ona gülümsedim, uyumamış gibi görünse de gözlerinin umutsuzluk parıltısını kaybettiğini ve canlı bir maviye büründüğünü görmekten memnun olmuşum. "Yaptığımız şeyi ona söylediğinde Zara ne dedi? Tostumu yerken sordum.

"Kullandığı kelimeler kibar bir toplulukta tekrarlanamaz... ama *başka* kelimeler, kendinden geçmişti,' diye başını salladı.

'Ulrika ile boşanmanız hakkında başka bir şey söyledi mi? Dün gece cesur olduğunu biliyorum ama bu haber onu etkilemiş olmalı.

'Eğer bu konuda üzgünse, bunu göstermemekle çok iyi bir iş yapıyor Tiggy, gerçekten. Belki de bizi ayrı görmek onun için daha sağlıklı *olacaktır*.

Bebekliğinden beri hep babasının kızı oldu ve Ulrika muhtemelen bunu teşvik ettiğimi - Zara'nın kulağına zehir fısıldadığımı - düşünüyor ki kesinlikle öyle bir şey yapmadım. Her zaman iyi geçinmelerini istedim ama hiç geçinemediler. Zara şimdiden benimle birlikte Kinnaird'e taşınma konusunda sesler çıkarmaya başladı. Lochie ona gittiği üniversite hakkında her şeyi anlattı. Belki de bunu düşünmeliyim,' dedi Charlie. 'Yani, sadece Tüm Kinnaird atalarım ve ben yatılı okula gittik diye, bu Zara için doğru olduğu anlamına gelmez, değil mi? Ayrıca, Kinnaird'i onun için kurtarmaya çalışırsam alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak.

"Buraya mı taşınyorsun?" dedim, acaba yanlış mı anladım diye düşünerek.

"Evet, Tiggy, öyleyim. Dün gece seni yatırdıktan sonra epey düşündüm ve iyi haber şu ki, biraz viskinin de yardımıyla her şey net bir şekilde ortaya çıktı.

"Ne gibi?

"Öncelikle, Kinnaird benim kanımda var ve bu böyle. Belki de sadece bir şeyi kaybetmek üzereyken onun ne kadar önemli olduğunu fark ediyorsunuzdur.

senin için bir anlam ifade ediyor. En azından bunun için Fraser'a teşekkür edebilirim. Hastaneden bir yıllıkına izin almaya karar verdim. Bu bana gerçekten mülke odaklanma ve tam olarak ne yapılabileceğini çözme şansı verecek.

restore etmek için. Ayrıca tam zamanlı olarak burada bulunmamın doğru olup olmadığını görmek için. Atalarım - ve Zara'ya - en azından bunu borçluyum ve eğer işe yaramazsa her zaman tıbbaya geri dönebilirim. Hatta belki de bir zamanlar birbirimize hayalini kurduğumuzu söylediğimiz şeyi yapar ve Afrika'da kaybolurum. Charlie gülümsedi.

"Şey, bu konudan bahsetmişken," diye itiraf ettim, nedense kendimi suçlu hissediyordum, "Malawi'deki bir koruma alanında Koruma Görevlisi olmak için önümüzdeki hafta bir mülakatım var.

"Afrika'daki Malavi mi?" "Evet.

"Ah. Doğru. Gözlerindeki endişeyi ve biraz da paniği gördüm. "Anlıyorum. 'Şey,' yutkundun, 'sana Kinnaird'deki geleceğinin Emin değilim ve sizi caydırmak da bana düşmez. Ama söylemeliyim ki, sağlığınız konusunda gerçekten çok endişeleniyorum, çünkü yakınlarda iyi bir hastane olduğundan şüpheliyim. Ayrıca ...'

"Ne?

"Açıkçası burada kalıp Kinnaird'de bana yardım edeceğini umuyordum.

İkimizin de söylemek istediği ama nasıl söyleyeceğimizi bilemediğimiz şeylerle dolu hamile bir sessizlik aramızda asılı kaldı. Çayımı yudumladım ve pencereden dışarı baktım.

korkunç derecede rahatsız hissediyordum. Charlie'nin ayağa kalkıp elleri ceplerinde volta atmasını izledim.

'Dün gece, sen ve ben şimdi "Frasergate" olarak adlandıracağım şeyi planlarken, bir takım olduğumuzu düşündüm. Ve bu gerçekten harika hissettirdi, Tiggy.

"Öyleydi, evet," diye itiraf ettim.

"Ve . . . Henüz erken olduğunu biliyorum ve Kinnaird'i benim için kurtarmayı başarmış olsan bile, bunun hala uygulanabilir bir şeye dönüştürülmesi gerekiyor.

ki bu mümkün olmayabilir. Ayrıca çok çalkantılı bir boşanma süreci yaşayacağımdan eminim ama senin de benimle birlikte olmanı umuyordum.

"Bir çalışan olarak mı? Samimiyetsiz davrandığının farkındaydım ama kelimeleri gerçekten söylemesini istiyordum.

"Evet, tabii ki, ama hayır, yani ... benimle.

Charlie yatağa doğru yürüdü ve üzerine oturdu. Elini benimkine doğru uzattı - uzun zarif parmakları kabul edilmek için yalvarıyordu. Avucumun kendiliğinden açılıp onları almasını ve sıkıca tutmasını izledim. Birbirimize utangaçça gülümsedik, herhangi bir kelimeye ihtiyaç duymadık çünkü ikimiz *de biliyorduk*.

Daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta . . .

Charlie kahvaltı tepsisini dizlerimden kaldırdı, sonra elini uzattı. kollarına aldı ve beni kendisine çekti. Saçlarımı okşarken başımı göğsüne yasladım.

'Hayatının geri kalanında sana bakmak istiyorum,' diye fısıldadı.

'Kinnaird'i birlikte inşa etmemizi, bir aile olmamızı istiyorum - mutlu bir aile. Ben

Seni hastanede gördüğüm ilk andan beri bunu istiyordum. Aylardır bunun hayalini kuruyordum ama bir türlü gerçekleşebileceğini göremiyordum. Ama şimdi bir yolu var.'

"Ben de rüyamda görmüştüm. Gözlerimin içine bakabilmek için çenemi yukarı kaldırdığında kızardım.

'Gerçekten mi? Bu beni şaşırtıyor. Senden biraz daha yaşlıyım ve çözmesi uzun zaman alacak bir sürü yüküm var... Kolay olmayacak Tiggy ve yapmanı isteyeceğim son şey Ulrika'nın yaptığı gibi bana kızman olur.

"Ben Ulrika değilim," dedim çabucak. "Ben benim ve kızgınlık yapmam.

'Hayır, sen sihir yapıyorsun... sen sihirsin,' dedi gözleri yaşlarla dolarken. 'Tanrım, acınacak haldeyim - bana bak! Ağlıyorum. Kalacak mısın?'

'I . . . '

Her ne kadar evet demek istesem de, bunu kendime borçlu olduğumu biliyordum.

Her şeyi düşünmek için biraz zaman. Çünkü bu sevgili, sevgili adam yeterince şey yaşamıştı ve eğer kabul edersem, o zaman sonsuza kadar sürmesi gerekiyordu.

"Bana birkaç saat verir misin? Ona sordum. "Önce görmem gereken biri var.

"Elbette. Kim olduğunu sorabilir miyim?

"Hayır, çünkü sana söylersem deli olduğumu düşünürsün.

"Bence sen zaten delisin, Tiggy. Charlie beni alnımdan öptü. "Ve seni hala seviyorum," diye ekledi sırtarak.

O beni seviyor . . .

"Tamam, o zaman belki bana Chilly'yi nereye gömdüğünüzü söyleyebilirsiniz?

"Elbette. Charlie dudaklarından bir gülümsemenin kaçmasına izin vermemeye çalışarak başını salladı. 'Doğal olarak aile mezarlığımıza - ne de olsa ailemizdendi. Şapelin arka tarafında. Ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz - Beryl'in evine gidiyorum.

ona olanları anlatmak ve geri dönmesi için yalvarmak.'

*

"Merhaba sevgili Chilly," dedim çömelip Sacromonte'deki mezarlıktakilere benzeyen basit haça bakarken. Üzerinde sadece ön adı vardı, çünkü burada kimse Chilly'nin soyadını ya da doğum tarihini bilmiyordu. "Doğru dürüst veda edemediğim için çok üzgünüm ama o gece gelirken uğradığınız için teşekkür ederim.

Eldivenli elimle mezarı kaplayan karı okşadım, sonra ayağa kalktım ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim, çünkü o gerçekten oradaydı. "Seni ilk gördüğüm gün Kinnaird'den ayrılacağımı söylemiştin. Şimdi döndüm ve Charlie kalmamı istedi. Afrika'ya gitme hayallerimden vazgeçmek anlamına gelebilir ama ... oradaki diğerlerine ne düşündüklerini sorabilir misiniz?

Bir cevap gelmedi, zaten gelmesini de beklemiyordum, çünkü - her ne kadar bu yolculukta sayısız zorlukla karşılaşacağımı şimdiden görebilsem de geleceği - zaten biliyordum. Ve her zerrem mutluluk ve kesinlik ile karıncalanıyordu.

Üç yüz yıllık Kinnaird'lerin mezarlarının yanından geçip Toprağa doğru yürürken, "Angelina'ya söyle, yakında Bay Charlie ile birlikte onu görmeye geleceğim," diye seslendim.

Rover.

Burası bir gün yatacağın yer, hotchiwitchi, dedi kafamın içindeki bir ses ben tırmanırken. Kıkırdadım, çünkü bu çok soğuk bir sözdü ve bir gün burada yatacak olmam, bu dünyada ne kadar uzun süre kalırsam kalayım, Charlie ve benim sonsuza dek *kalacağımız* anlamına geliyordu. Bilmem gereken tek şey buydu.

*

Son birkaç saatin ve Chilly'ye yaptığım ziyaretin etkisiyle hâlâ duygusal hissederek kulübeye doğru yürürken Cal, "Demek günün kahramanı geri döndü," dedi. "Nasıl hissediyorsun, Tig?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz sersemlemiş durumdayım," diye itiraf ettim kanepeye oturmaya giderken.

'Zara uğradı ve beni bilgilendirdi. Kulağa çok iyi oynamışsın gibi geliyor. Ve senin sayende hepimiz kurtulduk. Laird'in boşanacağı yönünde haberler dolaşıyor. Bu doğru mu?

"Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim," diye cevap verdim umursamazca.

'İkisinin yollarını ayırma zamanı geldi. Şimdi,' dedi, boyunu uzatarak ve bana bakarak, 'sana dünyanı sarsacak başka bir şey göstermem gerekiyor. Buna hazır mısın, Tig?

"Kötü bir şey değil, değil mi?"

'Hayır, hiç de değil. Bu göz kırpan bir mucize! Geliyor musun?

'Evet, iyi olduğu sürece' dedim, her ne kadar duygusal ve zihinsel stresten yorgun düşmüş olsam da.

Birkaç dakika sonra tepeden aşağıya, gebe düvelerin bulunduğu ahıra doğru sürdük.

"Bu taraftan. Cal sol taraftaki başka bir küçük ahırını gösterdi. Ceketinin cebinden bir anahtar çıkardı ve asma kilidi açtı. "Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Hazırım.

Cal kapıyı açtı ve ben de onu içeri kadar takip ettim. Köşeden yumuşak bir hışırtı geldi ve kapı aralığından gelen ışıktaki sıksa bir adam gördüm. Dişi geyik bir saman yatağında yatıyordu. Umutsuzca ayakta durmaya çalışmasından ama başaramamasından çok zayıf olduğunu anlayabiliyordum.

"Ona ne oldu? Fısıldadım.

'Dün gece onu huş ağacı çalısında buldum, Tig. Sıkıntılıydı ve dizlerinin üzerindeydi, şişmiş karnı bana doğum sancısı çektiğini söylüyordu. Ben ve'

Lochie onu Beryl'in arkasına ve sonra da buraya getirmeyi başardı,' diye fısıldadı Cal. 'Ufaklık da iyi durumda değil - erken saatlerde geldi, muhtemelen doğum tarihinden önce, ama son kontrol ettiğimde hala yaşıyordu. Annem şu anda zorlanıyor,' diye iç geçirdi.

Ona baktık ve samanların üzerine çöktüğünü, artık hareket edemediğini gördük.

"Git ve bebeğini gör," diye ısrar etti

Cal. "Fiona'yı aradın mı?"

"Hayır, nedenini birazdan anlayacaksın," dedi ve beni nazikçe arka tarafa doğru itti.

Hem yüksek sesle hem de içimden teselli sözcükleri fısıldayarak, her seferinde birkaç santimetre olmak üzere yavaş yavaş ona yaklaştım. Hasır yatağın kenarında durdum, sonra yavaşça diz çöktüm.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Benim adım Tiggy ve sana yardım etmek için buradayım.

Orada oturdum, dizlerim ahırın zeminindeki nemi ve soğuğu hissediyordu ama gözlerimi onunkilerden ayırmıyordum.

Güven bana, ben senin arkadaşını... İçimdeki ses arkaya tekrar tekrar söyledi.

Sonunda, ince vücudu nihayet gevşediğinde ve ben yaklaştığımda güzel sıvı gözlerini benimkilerden ayıran arka oldu.

"Yanındaki samanlığa bak," diye fısıldadı Cal arkamdan. "İşte bir fener.

Bana uzattı ve ben de ışığı karanlığın içine doğru tutarak annesinin bacaklarının arasından çıkan sıska bir çift bacağı seçtim. Yüzükoyun ve uğursuz bir şekilde hareketsiz yatarken ışığı vücudunda gezdirdim. Sonra şaşkınlıkla bir nefes verdim ve bunun bir ışık oyunu olup olmadığını merak ederek fener ışığını bir kez daha vücudunda gezdirdim.

"Aman Tanrım! Cal'a bakmak için döndüğümde fısıldadım: 'Biliyorum Tig. Sana bunun bir mucize olduğunu söylemiştim.

Kendimi samanların üzerine atarken gözlerimden yaşlar boşaldı. Baldırına daha yakından bakmak için arkada yatan bedenin üzerinden baktım.

'Beyaz, Cal, bembeyaz! I . . . '

Cal başını salladı ve onun gözlerinin de duygularla dolup taşıtığını görebiliyordum. 'Sorun şu ki Tig, annenin işi bitmiş olabilir ve buzağı doğduğundan beri neredeyse hiç kıpırdamadı. Emzirilmeye ihtiyacı var.

"Biraz daha yaklaşmaya çalışayım," dedim, elimi arka tarafın burnunun altına koyabilmek için biraz daha ilerledim, böylece beni koklayabilecekti. I

Orada kalabildiğim kadar kaldım, sonra elimi kaldırdım ve boynunun arkasına koydum. Dokunduğumda bana baktı ve hissettiği tüm korku ve acıyı okudum. Ve bu dünyadaki zamanının tükenmekte olduğunu biliyordum.

Yorgun annesinin yanında yatan yavruya bir kez daha bakmak için daha rahat bir pozisyona geçtim. Elimi böğrünün yumuşak kürküne koydum, sonra onu nazikçe okşamaya başladım, onu incelerken elim vücudunda geziniyordu. Kemiklerini kontrol etmek için arka bacaklarından birini dikkatlice kaldırdığımda, zayıf olmasına rağmen fiziksel bir engeli olmadığını gördüm.

"Durumu nasıl? Cal sordu.

'Mükemmel ama çok kırılgan. Başarabilecek mi bilmiyorum ama .

.'

Onu kurtarmalısın, Tiggy... dedi iç sesim.

"Tamam, deneyeceğim. Gözlerimi kapattım ve yardım istedim. Gerekliydi.

Angelina'nın bana öğrettiği gibi, buzağının vücudunu aşağı yukarı süpürürken evrendeki tüm yaşam veren enerjinin ellerime aktığını hayal ettim. Bu işlemi belki beş ya da altı kez tekrarladım, kötü enerjiyi ondan çektim ve eter içine doğru salladım. Orada ne kadar oturduğumu söyleyemem ama kendime geldiğimde gözlerinin açık olduğunu ve bana ilgiyle baktığını gördüm.

"Merhaba," dedim.

Buzağı cevap olarak bacaklarını annesinden uzağa uzattı, böylece başı dizlerime yaslandı.

"Ne kadar yakışıklı bir çocuksun sen," dedim yeni beyaz önlüğüne bir öpücük kondurmak için eğilirken.

Annesinin başını hasırdan kaldırmak için çabaladığını gördüm. Kocaman utangaç gözlerini tekrar açtı ve bana baktı.

"Sen de çok güzelsin," diye mırıldandım, uzun kirpiklerine ve alınının ortasındaki beyaz yıldıza bakarak. "Pegasus seni özellikle seçti, değil mi?

Diğer elimi başına koydum ve sıska bacaklarından biri sanki bana dokunmaya çalışıyormuş gibi bana doğru kalktı. Çok az gücü -ya da zamanı- kaldığını görebiliyordum.

"Merak etme," diye fısıldadım başını okşarken, sonra eğilip onu öptüm. 'Gittiğin yerde güvende olacaksın ve küçük çocuğun için endişelenmemelisin. Yemin ederim ona iyi bakılmasını sağlayacağım.

Tekrar samanların üzerine uzanıp gözlerini son kez kapatmadan önce, arka gözlerinden birinde bir damla yaş oluştuğunu hissettim.

Kendi gözyaşlarım onun yetim oğlunun sıcak paltosuna damladı, kendi doğumumun hayvan formunda oynanmasının paralelliği benim için kaybolmadı. Yavru geyik dizime yaslanmış halde o ahırda oturdum ve birlikte yas tuttuk

İkimizin de daha onları tanımadan kaybettiğimiz annelerimiz. "İyi misin, Tig? Cal sonunda söyledi.

'Evet. Annenin ölümü üzücü ama sanırım yavrusu hayatta kalacak. Bak!

Geyik elime sokulmuştu, belli ki süt arıyordu.

'Kahretsin, Tig,' diye iç geçirdi Cal. "Demek ki onu elle büyütmemiz gerekecek. "Barakalarda hiç şişe var mı?

'Gidip bir çift ve biraz süt getireyim, gerçi muhtemelen reddedecektir.

Taşınabilir gaz ısıtıcısını da getireceğim. Burada ölümü tadacaksın.

"Sağ ol Cal," dedim, gerçi ancak o söylediğinde titrediğimi fark ettim, ama bu muhtemelen soğuktan çok duygularımla ilgiliydi.

"Seninle ne yapacağız? Artık tamamen uyanmış ve açlıktan çılgına dönmüş olan yavru geyiği sakinleştirmeye çalışmak için fısıldadım. "Belki seni kahverengiye boyarız, böylece bizden başka kimse anlamaz...

Cal yirmi dakika sonra geri geldi, o sırada gazlı ısıtıcıyı gördüğüme çok memnun oldum. Lochie ve Zara'nın da onunla birlikte olduğunu gördüm ve Pegasus'un oğluna bakmaları için onlara el salladım.

Cal, Zara'ya sert bir bakış atarak, "Bu ikisini Loca'nın dışında sigara içerken buldum," dedi. "Merhaba demek isterler diye düşündüm.

"Ah Tiggy," diye nefes aldı Zara, yanıma gelerek. "Çok sevimli.

"Buna inanamıyorum Tiggy," dedi Lochie Zara'nın yanına diz çökerken.

'Kimin aklına gelirdi ki? Ona dokunabilir miyim?

"Evet, eğer hayatta kalacaksa insanlar tarafından dokunulmaya alışması gerekiyor," dedim ve Lochie ile Zara'nın yeni doğmuş bebeği nazikçe okşamalarını izledim.

"Cal ona yeniden hayat verdiğini söylüyor Tiggy. Tıpkı annem gibi senin de hayvanlarla aran iyi,' diye yorumladı Lochie, elini solgun kürkün üzerinde belli belirsiz gezdirirken.

"İşte şişe, Tig," dedi Cal, ısıtıcıyı engebeli zeminde bize doğru itmeden önce şişeyi bana uzatarak.

Çok nazikçe, şişenin emziğini buzağının dudakları arasına soktum ama çenesini açmayı reddetti. Sonra kabul etmesi için dua ederek diş etlerine biraz ılık süt fışkırtmayı denedim.

"Hadi canım," diye fısıldadım, "içmelisin, annen ve baban için güçlenmelisin.

Birkaç denemeden sonra, hepimizi rahatlatacak şekilde ağzını açtı ve sonunda emmeye başladı.

"Seni annesi sanıyor, Tig. Buzağı emmeyi bitirdiğinde Cal gülümsedi. ve daha fazlası için elimi dürtmeye başladı. 'Asıl soru şu, şimdi yetimimizle ne yapacağız? Sen geceyi burada geçiremezsin. Senin daha fazla hastalanmandan ben sorumlu değilim, ama kimse onun doğumunu duymamalı, yoksa sen daha "geyik eti" diyemeden o küçük tatlı kafası bir kaideye konur!

"Onu bana götürebilirsin," diye önerdi Lochie. "Annem yeni bir evcil hayvana sahip olmaktan mutlu olur, özellikle de onun kadar özel bir hayvana.

Cal ve ben birbirimize baktık ve olası bir çözümün ışığını gördük.

"Emin misin, Lochie?" diye sordum ona. "Yani, her gün ayakta olurum ama genç bir buzağıyı elle yetiştirmek tam zamanlı bir iş.

'Ben de yardım ederim,' diye araya girdi Zara.

Lochie beni rahatlattı, "Zahmet olmaz, Tiggy," dedi. 'Aramızda kalsın, ona bakabileceğimize eminim. Çiftliğimiz meraklı gözlerden uzakta, bu yüzden bizimle güvende olur.

"Yapılacak en doğru şey bu, Tig," dedi Cal. 'Bu sefer işi şansa bırakmayacağız. Şimdi, neden çocuğu Beryl'e götürmüyoruz, Lochie de seni çiftliğe kadar götürsün? Onu buradan ne kadar çabuk çıkarırsak o kadar iyi olur.

Ayağa kalktım ve buzağıyı -uzun sıska bacakları kollarımla yaptığım beşiğin üzerinden sarkıyordu- arabaya taşıdım. Cal yolcu koltuğuna oturmama yardım ederken ve Zara arkaya tırmanırken, Lochie direksiyona geçti.

"Ben burada kalıp annesiyle görüşeceğim," dedi Cal.

'Lütfen onun derisini yüzüp kanını akıtma,' diye yalvardım ona.

'Elbette yapmayacağım, Tig. Onu Lodge'un yanındaki ormana gömeceğim ve birkaç dalla işaretleyeceğim.

"Teşekkürler.

Engabeli yolda ilerlerken değerli yükümü sıkıca tuttum. Arazinin girişinde sola, şapele doğru döndük ve

tepelere doğru birkaç kilometre daha devam etti. Sonunda, bacasından dumanlar tüten alçak gri taştan bir çiftlik evi görüldü, etrafındaki arazi, yaklaşan alacakaranlıkta hala görülebilen yünlü beyaz noktalarla doluydu.

Lochie Beryl'i durdururken 'Yakında kuzulama zamanı gelecek' diye yorum yaptı, sonra da bana ve buzağıya yardım etmek için yolcu kapısını açmak üzere yürüdü. Değerli yükümle birlikte birkaç saniye orada durdum ve yeni doğan bebeği dünyaya merhaba diyen yeni ayın solgun şeridini görmek için yukarı baktım. Sonra Zara ve ben Lochie'yi takip ederek alçak tavanlı mutfığa girdik.

Fiona ocağın başında durmuş, büyük bir çorba tenceresini karıştırıyordu.

"Merhaba Tiggy, Zara. Bizi gülümseyerek karşıladı. 'Bu ne sürpriz! Nasıl İkinizi de görmek çok güzel! Elinizde ne var?' Daha yakından bakmak için yanına geldi.

Lochie, "O çok özel bir şey anne, sen ve babam kimseye bir şey söylemeyeceğinize yemin etmelisiniz," dedi.

"Sanki sormak zorundaymışsın gibi. Fiona buzağıya bakarken oğluna bir kaşını kaldırdı. "Aman Tanrım, Tiggy, o gerçekten de düşündüğüm şey mi?

"Evet. Al, kucakla onu.

"Çok isterim," dedi Fiona, belli ki çok heyecanlanmıştı. O çirkin hayvanı paketi dikkatlice yerleştirdi ve buzağının yeni bir çift kola nasıl tepki vereceğini izlemek için geride durdu. Yine de Fiona onu kucaklayıp usulca sevecen sözler fısıldadığında buzağı neredeyse hiç kıpırdamadı. Tüm içgüdülerim bana Fiona'nın mükemmel bir vekil anne, çiftliğin de mükemmel bir saklanma yeri olduğunu söylediğinde rahat bir nefes aldım.

"Lochie, şu tencereyi ateşten indir ve çaydanlığı koy," diye oğlunu yönlendirdi Fiona, beni ve Zara'yı yıpranmış mutfak masasına çağırıp yanına oturmamı işaret ederken. "Sanırım annesi öldü?

"Maalesef evet. Ama doğal sebeplerden öldü.

"Lochie bana beyaz geyiği bir kaçak avcıdan kurtarmaya çalışırken vurulduğunu söyledi.

"Evet.

"Bu ? Yani, ölen geyiğin oğlu olmalı - lökistik gen genellikle kalıtsaldır.

"Sanırım öyle olduğunu varsaymak zorundayız, evet. Cal bu sabah doğduğunu söylüyor.

Onu biberonla beslemeyi başardım ama belli ki hala zayıf.

"Ama çok uyanık görünüyor, bu iyiye işaret. Sakıncası yoksa onu kontrol edeceğim.

"Çok isterim. Onu ilk gördüğümde uyanık değildi,' dedim Fiona arka kapının yanındaki yerden tıbbi çantasını alıp stetoskopunu çıkarırken.

Fiona buzağının kalbini dinlerken Zara, "Cal, Tiggy'nin ellerini buzağının üzerine koyduğunu ve ona yeniden hayat verdiğini söyledi," diye yorum yaptı.

'Evet, senin şifalı ellerin olduğunu duymuştum, Tiggy. Öyle mi? Fiona sordu. "Cal öyle olduğunu söylüyor, evet," diye yanıtladı Lochie annesini.

'Lochie, neden Zara'yı yeni yavru kedileri görmesi için ahıra götürmüyorsun? Bu ufaklığı biraz rahat bırak,' diye önerdi Fiona. "Tamam.

Lochie Zara'yı arka kapıdan çıkarırken, Fiona buzağıyı incelemeye devam etti.

'Benimle işe gelmek ister misin? Sanırım son görüşmemizde bundan bahsetmiştim.

Geleneksel tıpla birlikte çalışan bütünsel tıba büyük bir inancım var.

"Aman Tanrım, çok isterdim Fiona, ama resmi bir eğitimim ya da yeterliliğim yok.

"Eh, nitelikler ayarlanabilir; önemli olan ilk etapta yeteneğe sahip olmaktır.

"Ciddi misin sen? İnanamayarak söyledim.

"Kesinlikle," diye onayladı. 'Bunu tartışmak için bir zaman ayarlayalım, tercihen büyük bir kadeh şarap eşliğinde. İşte. Fiona tıbbi malzemelerini çantasına koydu. Gayet iyi durumda. Şimdi, ben tencereyi karıştırırken onu tutabilir misin?

Çorba mı? Lochie'nin babası akşam yemeğini beklemek için her an gelebilir.

O zaman Fiona McDougal'ın bir gün olmak istediğim kadın olduğuna karar verdim: eş, anne, ev hanımı, tam zamanlı veteriner ve sevimli, sevimli insan olmak.

'Biliyorsun, mitolojik Pegasus aslında Athena ve Musalar tarafından büyütülmüş bir yetimdi...'

"O zaman bence ona babasının adını vermeliyiz," diye fısıldadım kürküne, annelik dürtülerim beni neredeyse korkutacak şekilde harekete geçti.

"Akşam yemeğine kalır mısın, Tiggy? O zaman Pegasus'un bakımı hakkında konuşabiliriz,' diye sordu Fiona, tıknaz yapısı ve yıpranmış yüzüyle bana Cal'i hatırlatan bir adam kapıdan içeri girerken.

Ceketini çıkarmadan önce onu öperken Fiona gülümseyerek, "Merhaba hayatım," dedi. 'Gidip ahırdan Lochie ve Zara'yı çağırabilir misin? Yavru kedilerle birlikteler.'

'Elbette, ama bu kim? Ve ...' Pegasus'a daha yakından bakmak için yürüdü, 'bu mu?

"Hamish, bu Tiggy, Kinnaird'de Laird'in vahşi yaşam danışmanı olarak çalışıyor.

"Merhaba Tiggy, tanıştığımıza memnun oldum. Hamish bana gülümsedi ve gözlerindeki sıcaklığı gördüm.

"Ve "o", " diye devam etti Fiona, "Pegasus, bu sabah doğdu. Bir süre burada bizimle kalacak, tehlikelerden uzakta. Şimdi tatlım, çorba soğumadan gidip şu çocukları bulabilir misin? Fiona çorbayı kaselere paylaştırırken ekledi.

Beş dakika sonra hepimiz mutfaktaki eski meşe masanın etrafına oturmuş, lezzetli sebze çorbasını içiyorduk. sıcak beyaz ekmek parçaları.

"Demek sen de karım gibi vejetaryensin?" diye sordu

Hamish. "Oh, ben çok daha kötüyüm - ben bir veganım," diye sırtarak cevap verdim.

Zara'dan aniden küçük bir miyavlama sesi geldi ve masadakilerin dikkati ona yöneldi.

"Onu ahırda bırakamazdım. Zara ceketini açıp içinden küçük bir kaplan gibi çizgili ve bir o kadar da vahşi görünen kıvrıl bir kedi yavrusu çıkarırken kızarma nezaketini gösterdi. "Annem kedilerden nefret eder, ama şimdi babam

Kinnaird, Lodge'da bir tane - hatta iki tane - alabiliriz. Muhteşem değil mi?" dedi başını okşayarak.

"Öyle, Zara, ama yemek masasında değil," dedi Fiona kararlı bir şekilde. 'Şimdi onu yere bırak. Gidip Pegasus'a merhaba diyebilir.

Zara öyle yaptı ve hepimiz yavru kedinin minik bacakları üzerinde mutfakta zıplayarak, önünde Pegasus'un battaniye üzerinde uyuduğu ocağa doğru gidişini izledik.

Yavru kedi buzağının etrafını kokladıktan sonra yumuşak beyaz kürküne sokulup mırıldanırken Zara, "Çok sevimli," dedi. "Bir gün benim evim de böyle olacak," diye ilan etti ve ona sadık bir şekilde gülümseyen Lochie'ye döndü.

Bu gece çok güzel görünüyor, diye düşündüm, çünkü mutluluktan parıldıyor.

"Yani Laird buraya kalıcı olarak mı taşınıyor? Fiona Zara'ya sordu. 'Evet, babam fikrini değiştirmedeği sürece umarım ben de taşınırım.

Önümüzdeki hafta Dornoch'taki North Highland College'ı ziyaret ederek hangi kursları sunduklarına bakacağım - Vahşi Yaşam Yönetimi gerçekten ilgimi çekiyor. Eğer gidersem babamla birlikte Kinnaird'de yaşayabilirim.

"Laird'in dümene geçmek için buraya gelmesi doğru," diye onayladı Hamish başını sallayarak.

"Peki ya annen Zara? Fiona sordu. "Taşınma konusunda mutlu mu?

"Annem ve babam boşanıyorlar. Zara omuz silkti. "Yani bu onu ilgilendirmez.

"Doğru. Peki sen bu konuda iyi misin?

"Tanrım, evet! Benim gibi mutsuz bir evlilik yaşayan çocuklar için bir kampanya başlatmalıyım. İnanın bana, ebeveynler bizim için asla birlikte kalmamalı. Her neyse, iyi haber şu ki birkaç gün sonra on yedi yaşında olacağım ve şimdiden ehliyet sınavına başvurdum. Eğer geçerse, sen isteyken arabayla gelip Pegasus'a bakmaya yardım edebilirim, Fiona. O zamana kadar

"Beni buraya getirirsin, değil mi Lochie?" diye sordu utangaç bir tavırla ve gözlerindeki ifadeden Johnnie North'un tamamen unutulduğunu anladım.

'Her zaman,' diye hevesle cevap verdi.

"Şimdi, en önemli şey, hiçbirimizin yeni doğan bebeğimizden tek kelime bile bahsetmemesi. Fiona, uyanmış olan ve mutfakta dans ederek hayali sinekleri kovalayan yavru kediye izleyen Pegasus'u işaret etti.

"Onu beslemek için bir program yapabiliriz," diye önerdim. "Gece vardiyasını senin yapman adil değil, Fiona.

"Ben yaparım," diye teklif etti Lochie.

'Ve sen isteyken gündüzleri de gelirim,' diye ekledim. "Onun burada olmasının senin için sakıncası olmadığına emin misin?

"Hiç de değil. Hamish başını buzağıya doğru eğdi. 'Kuzular doğduğunda onlarla birlikte arka tarafa gidebilir. Aynı renkteler,' diye ekledi sırtarak.

'Benim endişelendiğim onun geleceği,' dedim. 'Mümkün olan en kısa sürede yeniden yabanileştirilmeli, ama bunu yaparsak onun ölüm fermanını imzalamış oluruz. Bak babasına ne oldu.

Fiona, 'Biliyorum Tiggy, belki de hayatının geri kalanında burada kalması gerekiyordur,' dedi. 'Sadece kulaktan kulağa oynamamız gerekecek. Yakınlarda bir sürü ormanlık alanımız var - belki yalnız kalmaması için başka buzağılar da getirebiliriz ve Cal, Lochie'nin çitle çevirmesine yardım edebilir ...'

"Cal neyi çitle çevirebilir?

Arka kapı açıldığında hepimiz sıçradık ve Cal'ın cüssesinin çerçeveyi doldurduğunu gördüm.

"Herkese iyi akşamlar. İçeri girdi, hemen ardından Charlie geldi. "Ben ve "Laird Kinnaird'de kendini dışlanmış hissediyordu, biz de partiye katılmak için geldik.

Fiona, 'Lütfen ikiniz de soğuktan korunmak için içeri gelin,' diye ısrar etti.

'Habersiz geldiğim için üzgünüm ama Cal bana yeni gelenden bahsetti. Onu görmek istedim,' dedi Charlie. "Nerede o?

"Hoş geldiniz, Laird. Hamish onun elini sıkmak için ayağa kalktı. "Seni burada görmek bir onur.

"O burada baba," dedi Zara, açık kapıdan kaçmadan önce kızıl yavru kediye süpürerek. "Adı babasınınkiyle aynı: Pegasus. O bir mucize.

Charlie menzile doğru yürüdü ve nasıl ayakta duracağını anlamaya çalışırken kıpır kıpır olduğunu görebildiğim buzağıya doğru eğildi.

"Merhaba," diye fısıldadı Charlie onu okşamak için elini uzatırken. Pegasus hemen burnunu soktu ve aç olduğunu anladım.

'Ocağın üzerinde bir şişe ısıtacağım,' dedim ayağa kalkarken.

"İşte bir tencere, Tiggy," diye teklif etti Fiona, raftan bir tane indirip bana uzatarak. "Pekâlâ çocuklar, masayı toplayabilir misiniz?

"Ben de kutlama için özel bir şeyler açacağım," diye duyurdu Hamish mutfaktan çıkarken.

Charlie bana bakarak, "O bir mucize," diye nefes aldı. "Sağlıklı mı? "Çok sağlıklı," dedi Fiona ona, "ve söylediklerine bakılırsa, Cal, bu Tiggy ve onun sihirli elleri. Bazen onu senden kaçırıp benimle çalışmasını sağlayabilirim. Bak, neredeyse kalktı!" Fiona işaret etti. "Ona yardım edebilir misin, Charlie?

Hepimiz Charlie'nin ellerini nazikçe dananın ortasına koymasını ve onu ayağa kaldırmasını izledik.

Bacakları ilk seferinde çöktü ama nihayet dördüncü denemede ne yapmaları gerektiğini anladılar ve onun ağırlığını taşıdılar. Ve Pegasus'un oğlu Charlie'nin dizine yığılmadan önce ilk deneme adımlarını attı.

Hamish elinde bir şişe viskiyle mutfığa döndüğünde hepimiz neşelendik.

"Tanrım, bunca yıldan sonra bunu gerçekten açıyor musun? Fiona onunla alay etti.

"Evet, öyle. Hamish mührü açtı ve sıvıyı yedi bardağa boşaltarak elden ele dolaştırdı. "Bunu bana yıllar önce yaşlı Laird vermişti.

Kar yağışından sonra yeni doğan kuzuları kazıp çıkarmasına yardım etmiştim. Bunun içmek için mükemmel bir an olduğunu söyleyebilirim. Yeni başlangıçlar için.

"Yeni başlangıçlar," diye kadeh kaldırdık.

Cal viskisini yudumladıktan sonra ceketinin cebine uzandı ve büyük bir greyfurt büyüklüğünde, tülbente sarılı yuvarlak bir nesne çıkardı.

"Bu da ne böyle? Masanın üzerine bıraktığında odadaki tüm gözler üzerine çevrildi.

"Bu bir haggis, lassie. Ama sanırım bundan sonra olacaklardan önce bir kadeh daha içmem gerekecek. Kadehini Hamish'e uzattı, o da kadehini doldurdu.

"Bir keresinde Tig'e, arazide beyaz bir geyik görülürse, üzerimde sadece bir haggis ile çıplak dolaşacağıma dair söz vermiştim. Ben sözümün eri bir adamım," diye açıkladı, şişman parmakları gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"Cal, bunun seni tutacağım bir söz olduğunu sanmıyorum. Hepimiz gülerken onu durdurdum. "Ayrıca, bence iki Pegasus için de yeterince şey yaptın, değil mi?

"Sanırım bu aç. Charlie kucağında kıvranan ve süt arayan buzağıyı gösterdi.

Şişeyi sıcak sudan çıkarıp elimin tersiyle test ederken Fiona, "Onu yan odaya, daha sessiz olan oturma odasına götür," diye önerdi.

"Teşekkürler. Pegasus'u Charlie'den almak için hamle yaptım.

"Onu ben taşıyım," dedi. Oturma odasına vardığımızda Pegasus'u dizime yerleştirdi ve buzağı hevesle memeyi emdi.

Charlie durmuş beni izliyordu; onun gözlerinin de benimkiler gibi buğulu olduğunu gördüm. "Beryl'i gördün mü? Sessizliği bozarak sordum.

"Evet. Bir sürü gözyaşından ve dilediği sonsuz özürden sonra onu geri dönmeye ikna etmeyi başardım.

"Tanrıya şükür! Fırınların nasıl çalıştığını bilen tek kişi o.'

"Aslında ikimiz de gitmeleri ve yerine bir ocak koymamız konusunda hemfikiridik. Charlie bir kaşını kaldırdı. 'Aynı şekilde şu endüstriyel ışıklar ve şu monolit orta ünite de. Ahırdaki orijinal çam masayı saklamıştım, o da eski haline getiriliyor.

'Az önce gördüğümüz gibi mutfak kesinlikle bir evin kalbidir,' diye katıldım.

"Buraya gelirken Cal ile de konuştum. Noel'de Fraser sahneye çıkmadan önce bunu düşünüyordum ama Cal'in kendi arazisine sahip olmasının zamanı gelmişti. Cal'a düğün hediyesi olarak ona ve Caitlin'e arazinin girişinin hemen yakınında yüz dönümlük bir arazi vereceğimi söyledim. Üzerinde yıllardır boş duran eski bir çiftlik var - bu senin için bir kulübe Tiggy -. Biraz çalışmayla ona ve Caitlin'e iyi bir ev olabilir.

"Çok naziksin Charlie, eminim çok heyecanlanmıştır.

"Öyleydi, ama hak ettiğinden daha azı değil. Ona ayrıca komşularına bir miktar arazi satacağımı söyledim, böylece boşanma masraflarının yanı sıra fazladan personel ve yeni bir "Beryl" alabileceğim.

"Vay canına, epey meşgulumuşsun," dedim gülümseyerek.

"Evet, senin düşündüklerini düşünmemi engellemek için buna ihtiyacım vardı.

"Doğru.

"Yani, biraz daha zamana ihtiyacın varsa..." "Yok, Charlie.

"Peki, kalacak mısın yoksa Afrika'ya, aslanlarına ve kaplanlarına mı kaçacaksın?

Aşağıya, bütün şişeyi yudumlamış ve memnun bir şekilde uyuklayan Pegasus'a baktım. Sonra da Charlie'ye.

"Sanırım burada koruyacak yeterince vahşi yaşam var, değil mi?" "Yani kalacak mısın?

"Evet. Yine de bir gün o aslanları ve kaplanları görmek isterim.

"Ben de isterim. O gün bana ikinci kez elini uzattı ve ben de tereddüt etmeden elini tuttum.

Onu şefkatle öpmesini izledim, sonra dudaklarını benimkilere götürdü. 'Çok mutluyum, Tiggy. Gerçekten.

"Ben de öyle.

"Kolay olmayacak."

"Biliyorum.

"Ama birlikte en azından bir şans verebiliriz, değil mi? Yani, arazi, hayvanlar, biz ... ?"

"Evet.

"Tamam o zaman. Charlie ayağa kalktı ve beni ve Pegasus'u nazikçe ayağa kaldırdı. "Gitme zamanı.

"Nereye?

"Elbette Kinnaird'e dönüyoruz," diye gülümsedi. "Yapacak işlerimiz var.

Electra *New York*

Şubat 2008

The Sun

Yukarı baktım ve karın yağdığını ve üstümdeki pencere pervazına yerleştiğini gördüm. Belki bu, dairemin altındaki sürekli Manhattan trafiğinin sesini azaltmaya yardımcı olurdu. Kiralayan adam kar yağdığını söylemiş olsa da Üç kat cam, hiçbir şey otuz üç kat altımdaki sinirli sürücülerin korna seslerinin arasına serpiştirilmiş sabit motorların uğultusunu durduramadı.

"Kapa şu lanet çeneni! Sese odaklandığının farkına vararak inledim, bu da sadece daha yüksek çıkmasına neden oluyordu. Şişeden derin bir yudum aldım, ama votkanın sesi bastırmaya yardımcı olmayacağını bildiğimden, kendimi mutfak zemininden sürükleyerek kaldırdım ve biraz müzik açmak için salona doğru sendeledim. Gizli hoparlörlerden 'Born in the USA' bangır bangır çalıyordu.

"Hey, nerede doğduğunuzu bilmenize sevindim bayım," diye bağırdım Bruce'a, ben ve votka şişesi odanın içinde müzik eşliğinde sallanırken. "Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum!"

Son ses çalan müziğe rağmen kornalar hâlâ kulaklarımda çınılıyordu ve özel ilacımı sakladığım porselen kâseyi iki kez kontrol ettim. Kenarlarında hafif bir toz kalmıştı, onu da nemli parmağımla dış etlerime sildim, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Tedarikçim Ted'in bir saat önce biraz daha ilaçla gelmesi gerekiyordu ama şu ana kadar ortalıkta yoktu. Asansörle lobiye inmek ve kapıcı Bill'e, apartmandaki diğer sakinlerin yaptığı gibi yüz dolarlık bir banknot vermek kolay olacaktı. Ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, on dakika sonra dairemin kapısına elden bir 'paket' gelecekti. Ama ne kadar çaresiz olursam olayım, bu riski göze alamayacağımı biliyordum. Basına sızan bir fısıltıyla tüm dünyada manşet olurdum. Özellikle de gençlere pazarladıkları 'doğal' bir kozmetik ürünün marka elçisi olduğum için

ve yakın zamanda *Elle* için 'sağlıklı' yaşam rejimimi özetleyen bir yazı yazmıştım.

"Doğal mı? Evet, doğru..." Bill'den ziyaretçimin henüz gelmediğini kontrol etmek için telefona doğru sallanırken mırıldandım. Çekimde makyaj sanatçısı bana her şeyin bir aldatmaca olduğunu söylemişti - temel bileşenler doğadan elde edilmiş olabilirdi ama rujdaki hayvansal yağları değiştirmek için kullanmak zorunda oldukları kimyasallar ürünü cehennem kadar zehirli hale getiriyordu.

"Neden her şey bir yalan?" Başımı acıyla salladım, sallanma hareketi beni rahatlatırken aynı zamanda başımı döndürdü, ben de olduğum yere çöktüm. 'Hayat sadece bir yığın yalandan ibaret. Aşk bile...'

Sonra ağladım, gözlerimden iri ıslak yaşlar süzüldü ve burnumdan damladı, bininci kez Mitch'in beni neden terk ettiğini merak ettim. Bana evlenme teklif ettikten üç hafta sonra. Tamam, iyi, teklif yataktaydı ama ona inanmıştım. Evet demiştim, "EVET! Ertesi gün Los Angeles'a gittiğinde, yatakta yatarken hangi tasarımcıdan gelinliğini yapmasını isteyeceğimi ve olası mekanları düşünecek kadar aptaldım. İtalya'yı hayal etmişim - Toskana tepelerinde büyük bir palazzo. Sonra sessizlik. Ona mesaj ve e-posta göndermeme, beni aramasını isteyen sesli mesajlar bırakmama rağmen hiçbir şey duymamıştım. Tamam, Hollywood Bowl'da çalışıyordu, ama Tanrım, nişanlısını aramak için zaman ayıramaz mıydı? . . ?!

Sonunda bir mesaj aldım - bir mesaj! - "Bebeğim" diyordu, ikimizin de meşgul insanlar olduğumuzu ve şimdi ciddileşmenin zamanı olmadığını ekliyordu. Belki birkaç ay sonra, dünya turu bittiğinde ...

"Tanrım! Boş votka şişesini odanın diğer ucuna fırlatarak çığlık attım. "Neden herkes beni hayal kırıklığına uğrattıyor?

Belki de Electra olduğum için kaldırıma çıkıp başka bir adamla takılabileceğimi düşünüyordu. Teorik olarak yapabilirdim ama mesele bu değildi. Ona aşık olmuşum, sırlıslıkam aşık olmuşum. Benim için daha mükemmel olamazdı; on beş yaş büyük ama süper formda ve dünya çapında bir rock süperstarı, spot ışıkları altında olmaya alışkın. Parti yapmayı bırakmış, Malibu'daki sahil evinde takılmayı tercih ediyordu. Yemek bile yapabiliyordu - yemek yapmayı seviyordu - alkol ya da uyuşturucu kullanmıyordu ve benim üzerimde gerçekten iyi bir etkisi vardı. Onun sakinliğini ve saçma sapan yaklaşımını seviyordum - cinayetten paçayı kurtarmaktan sıkılmıştım. Kendi kimyasal madde alımımı bile azaltmıştım ve bunu özlememiştim bile ve onunla birlikte olmak için Kaliforniya'ya taşınmaya hazır olduğuma karar vermiştim.

"Bana baktı," diye sızlandım, "beni nasıl idare edeceğini biliyordu ...

Evet, o bir baba figürüydü, Salt Baba'nın yerini almıştı.

"Kapa çeneni! Kafamın içindeki sese "Kapa çeneni!" dedim, çünkü bu fikir her açıdan berbattı. Ayrıca, babam öldüğünde hiçbir şey hissetmemiştim - hiçbir şey. Kız kardeşlerim üzüntüden yerlerinde duramazken, ben kendimi bir ucube gibi hissetmişim. Her zamanki gibi beni ağlatan votkayı denemişim ama gerçek bir duygu yaratmayı başaramamıştı. Onun ölümünü düşündüğümde hissettiğim tek şey uyuşukluktu.

"Ve belki biraz da suçluluk," diye fısıldadım titreyerek ayağa kalkıp mutfak dolabından dolu bir votka şişesi daha çıkarırken, saate baktım ve saatin on biri geçtiğini gördüm.

Cep telefonumu elime alıp Ted'i tekrar aradım ama tam o sırada kapıcı 'misafirim'in' geldiğini söylemek için çaldı.

"Onu hemen yukarı gönder," dedim, içime bir rahatlama yayıldı. Takası yapmak için onu kapıda karşılamam gereken dolarları bulmaya gittim ve apartman lobisinde sabırsızlıkla bekledim.

Kapıyı açtığımda Ted olmayan bir adam 'Merhaba bebeğim,' dedi. 'Beni Ted gönderdi.

Bu gece meşgul.

Ted'in güvenilir olsun ya da olmasın başka birini göndermesine kızmıştım ama o kadar çaresizdim ki ona yanlış daireye geldiğini söyleyemezdim.

"Teşekkürler. Güle güle. Tam kapıyı yüzüne kapatmak üzereydim ki elini uzatıp durdurdu.

"Hey, uyumakta zorlanıyor musun?" diye sordu bana. "Bazen, neden?"

"Seni bayıltacak ve meleklerle birlikte gönderecek harika reçeteli haplar aldım.

Şimdi bu ilginçti. New York'taki doktorum artık Valium ya da uyku hapi yazmayı reddetmişti. Onun yerine votka kullanıyordum, özellikle de Mitch beni terk ettiğinden beri.

"Nedir onlar?"

'Nitelikli bir doktordan aldım. Bunlar gerçek. Cebinden bir paket çıkardı ve bana gösterdi.

"Ne kadar?"

Bir blister Temazepam paketinin fiyatını söyledi. Çok fahişti ama kimin umurundaydı? Sahip olduğum tek şey yakacak paraydı.

O gittikten sonra oturma odasına geçtim ve parmaklarım beklentiyle titreyerek bir replik yazdım.

"Asla uyuşturucu alma ya da motosiklete binme," biz gençken Pa Salt'ın mantrasıydı. İkisini de yapmıştım ve o zamandan beri onaylamayacağını bildiğim daha pek çok şey yapmıştım. Tam sakinleştiğimi hissederek kanepeye çöktüğüm sırada cep telefonum çaldı. İçgüdüsel olarak, arayanın Mitch olup olmadığına bakmak için telefonu açtım, çünkü belki de fikrini değiştirmiş ve geri dönmem için bana yalvarıyordu.

Arayan Zed Eszu'ydu. Cep telefonu bana sesli mesaj olduğunu söyleyene kadar biraz bekledim, sonra dinledim.

Merhaba, benim. Şehre geri döndüm ve yarın akşam baleye gelmek isteyip istemediğinizi merak ettim. *Mavi Kolye*'nin prömiyerinde Maria Kowroski için birkaç biletim var...'

Şu anda şehirdeki en sıcak bilet olsa bile, iki saat boyunca bükülmüş vücutlar ve dışarıda Mitch'in kapalı gişe konserlerinden hiçbirine neden gitmediğimi soran bir grup medya için havamda değildim. Zed'in beni kendi medya profilini yükseltmek için kullandığını biliyordum ve zaman zaman onunla gitmek bana da uyuyordu. Ayrıca yatakta da çok iyiydi - benim tipim olmamasına rağmen aramızda garip bir cinsel simya vardı, ama bizim Geçen yaz Mitch'le tanıştığım arada sırada yatıya kalmayı bırakmıştım.

Bu en azından geçen yıl Met Ball'da Zed'le çektiğimiz bir fotoğraf manşetlere çıktığında beni arayan babamı memnun etmişti.

'Electra, hayatına karışmak istemem ama lütfen o adamdan uzak dur. O tehlikeli biri. Görüldüğü gibi değil. I-'

"Çok haklısın, karışmamalısın," dedim, babam bana şunu ya da bunu yapmam gerektiğini her söylemeye çalıştığında olduğu gibi tüylerim diken diken olmuştu. Kız kardeşlerim onun söylediği her söze asılırdı, onun bir kontrol manyağı olduğunu düşünürdüm.

Dünyanın geri kalanı gibi Zed de Mitch'le birlikte olduğumuzu bildiği halde yine de aramayı sürdürmüştü ve ben de hepsini görmezden gelmişim. Şimdiye kadar...

"Belki de yarın gece onunla dışarı çıkmalıyım," diye mırıldandım bir sıra daha yaparken, uyku haplarının daha sonra aşağı inerken beni bayıltacağını düşünüyordum. 'Yüzümü ön sayfalara çıkar - bu Mitch'i gösterir.

Bir sigara yaktım, kokainin etkisi beni etkisi altına aldı ve kendimi her zaman olduğum gibi tekme atan Electra gibi hissettirdi. Müziğin sesini tekrar açtım, şişeden bir yudum daha aldım ve içeri doğru dans ettim yatak odasındaki gardırop. Sonsuz rafları karıştırırken karar verdim.

Giyecek kadar çarpıcı hiçbir şeyim yoktu. Sabahları asistanım Amy'yi arar ve Chanel'in yeni sezon koleksiyonundan bir şeyler giymemi sağlamasını isterdim - bir ay sonra Paris'teki şovları için podyuma çıkacaktım.

Zed'e mesaj atarak evet, gelebileceğimi söyledikten sonra reklamcım Imelda'yı aramaya ve yarın akşam tiyatroda olacağım konusunda medyayı uyarmasını istemeye karar verdim. Bir süredir dışarı çıkmıyordum, hatta birkaç iş randevumu iptal etmiştim, kimsenin Mitch'ten bahsetmesine dayanamıyordum.

bana isim verdi. Onunla tanıştığım andan beri hayalini kurduğum, sahip olabileceğimiz hayatın sonsuza dek yok olduğu düşüncesi beni paramparça etmişti. Benden bile daha ünlü olması, profilini yükseltmek için bana ihtiyacı olmaması hoşuma gitmişti - benden daha ünlü modelleri ve aktrisleri vardı. En geniş yatak direğine bile çentik atabilirdi - beni ben olduğum için istediğine gerçekten güvenmiştim.

Ona saygı duydum. Onu sevdim.

"Siktir et onu! Kimse Electra'yı terk edemez!" Zevkle boyanmış bej renkli dört duvarıma bağırdım, üzerlerinde paha biçilmez kanvas misafirler vardı. Boyalı dalgalı çizgiler vardı ama bana sanki biri üzerlerine kusmuş gibi geldi.

Midemin çukuruna sızmaya başlayan o korkunç keyifsizlik hissiyle üstümü ve eşofman altımı çıkardım ve his daha fazla yayılmadan adamın bana bıraktığı Temazepam'ı almak için çıplak bir şekilde oturma odasına yürüdüm. İki tane aldım ve biraz votka ile yıkadıktan sonra yatağıma uzandım.

"Artık uyumam gerek," diye tavana yalvardım, Mitch veda ettiğinden beri doğal olarak yapmadığım bir şeydi bu. Orada uzandım ama tavan rahatsız edici bir şekilde dönüyordu ve gözlerimi kapatmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Sadece bu geceyi atlat, yarın kendine gelirsin," diye fısıldadım, daha fazla gözyaşı dökmeye başladığımı hissederek. Neden artık üzerimde hiçbir şey işe yaramıyordu? İki Temazepam artı votka bir kutup ayısını bayıltmak için yeterli olmalıydı.

Terapistim onu son gördüğümde "Hiç rehabilitasyona gitmeyi düşündün mü?" diye sormuştu. Cevap vermedim, sadece ayağa kalktım ve öneriye öfkelenerek ofisinden çıktım. Resepsiyon görevlisi aracılığıyla onu o anda kovmuştum. Mitch dışında temiz olan kimseyi tanımıyordum - hepimiz kokain ve alkolle idare ediyorduk.

Bana Temazepam veren adama lanet okuyarak kusmadan önce tuvalete ancak gidebildim. Belli ki tebeşir tozundan ve Tanrı bilir başka nelerden yapılmıştı ve ona asla güvenmemeliydim. Tekrar kustuktan sonra bayılmış olmalıyım, çünkü babamın orada elimi tuttuğu ve alnımı okşadığı garip bir rüya gördüm.

"Buradayım sevgilim, baban burada," dedi tanıdık sesi, "sana ihtiyacın olan yardımı sağlayacağız, söz veriyorum. . ."

"Evet, yardıma ihtiyacım var," diye inledim. 'Yardım et baba. Çok yalnızım...'

Kendimi rahatlamış hissederek tekrar uyudum ama sonra başka bir mide bulantısı nöbetiyle sarsılarak uyandım. Bu sefer klozete ulaşamadım - ulaşamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Doğrılmaya çalıştım, etrafta babamı arıyordum, ama her tarafım
Yine yalnızdım ve onun gittiğini biliyordum.

Bibliyografya

- Munya Andrews, *Ülker Takımyıldızının Yedi Kız Kardeşi* (Spinifex Press, 2004)
- Antony Beevor, *İspanya için Savaş: İspanya İç Savaşı 1936- 1939* (Phoenix, 2006)
- Wayne H. Bowen, *İkinci Dünya Savaşı Sırasında İspanya* (University of Missouri Press, 2006)
- Anne Dublin, *Dynamic Women Dancers* (Second Story Press, 2009)
- John Fletcher, *Deer* (Reaktion Books, 2014)
- Bernard Leblon, *Gypsies and Flamenco*, çev. Sinéad né Shuinéar (University of Hertfordshire Press, 1994)
- Patrick Jasper Lee, *We Borrow the Earth: Çingene Halk Geleneği ve Kültürünün Samimi Bir Portresi* (Ravine Press, 2000)
- Paul Preston, *İspanyol Holokostu: Inquisition and Extermination in Twentieth-Century Spain* (HarperPress, 2013)
- Paco Sevilla, *Çingenelerin Kraliçesi: Carmen Amaya'nın Hayatı ve Efsanesi* (Sevilla Press, 1999)
- Rita Vega de Triana, *Antonio Triana ve İspanyol Dansı: A Personal Recollection* (Harwood Academic Publishers, 1993)
- G. Kenneth Whitehead, *Deer and their Management in the Deer Parks of Great Britain and Ireland* (Country Life Limited, 1950)

Yazarın Notu

Ne zaman bir kitap için teşekkür yazısı yazmaya otursam, taslağı bitirdikten birkaç ay sonra oluyor ve her zaman sanki hikaye kendi kendine yazılmış gibi hissediyorum. Belki de bu biraz doğum gibi bir şeydir - en azından benim için, asıl sürecin acısı, o muhteşem doğumun etkisiyle unutulup gitmiştir. İster bebekler ister kitaplar olsun, son ürünün bütünlüğü. Ama tabii ki her kitap dokuz aylık çok zorlu bir çalışma gerektiriyor, bunun nedeni kısmen mümkün olduğunca gerçekçi olması için gereken muazzam araştırma miktarı. Bununla birlikte, her kitap aynı zamanda gerçeklere dayanan bir kurgu eseridir ve zaman zaman

olay örgüsüne uymak için sanatsal lisans kullanmak zorundadır. Örneğin, *Ay Kardeş'te* Tiggy'nin Angelina ile ormana gittiğinde gördüğü 2008 dolunayı gerçek hayatta üç hafta sonra gerçekleştirmiştir. Ve Tiggy'nin hikayesinin geçtiği yılın 2008 *olduğunu* hatırlamak önemlidir; o kadar çok büyük Sonraki on yıl içinde teknolojik ilerlemeler ve özellikle bu yıl kadın eşitliği nedeniyle değişiklikler meydana geldi.

Zengin *gitano* kültürünü araştırmak, aslında çok az şeyin yazıya dökülmüş olması nedeniyle de zordu; birçok gizem kaleminden ziyade ağızdan ağıza yayılıyor ve Sacromonte'de bana rehberlik ettiği için Oscar González'e minnettarım. Ayrıca, Kinnaird'in temel aldığı İskoçya'daki olağanüstü Alladale Malikanesi'nde beni çok iyi karşılayan Sarah Douglas, Innes MacNeill, Ryan Munro ve Julie Rutherford'a da. Her iki araştırma gezisi de aynı derecede şaşırtıcı ve aydınlatıcıydı; tüm kız kardeşlerin öykülerinde olduğu gibi, Tiggy'nin öyküde geçtiği yollardan bizzat geçtiğimi hissediyorum. Tiggy'nin hikayesinin bazı bölümleri için ilham kaynağı olan Dr. Mark Westwood ve Reiki Master Rebecca Westwood'a da teşekkürler.

Geçtiğimiz yıl, sağlığım nedeniyle, şimdiye kadarki en zorlu dönemim oldu ve bu kitap inanılmaz desteğim olmadan yazılamazdı.

hem editoryal hem de yerel olarak: Ella Micheler, benim araştırma ve Susan Moss, metin editörüm ve sonsuza dek en iyi arkadaşım, bu kitabı yayıncılara zamanında ulaştırmak için yukarıda ve ötesinde çalıştılar. İdari işleri koordine eden Olivia Riley ve Jacquelyn Heslop da kişisel ve profesyonel olarak yanımda oldular ve tüm sevgileri ve destekleri için sonsuza dek minnettarım.

Dünyanın dört bir yanındaki yayıncılarım, özellikle de Jeremy Trevathan, Claudia Negele, Georg Reuchlein, Nana Vaz de Castro ve Annalisa Lottini, harika yayıncılar olmanın yanı sıra bana dostluklarını ve hem bir yazar hem de bir insan olarak kendime olan inançlarını sundular. Annem Janet, kız kardeşim Georgia, ayrıca Tracy Allebach-Dugan, Thila Bartolomru, Fernando Mercadante, Loen Fragoso, Julia Brahm, Bibi Marino, Tracy Blackwell, Stefano Guisler, Kathleen Doonan, Cathal Dineen, Tracy Rees, MJ Rose, Dan Booker, Ricky Burns, Juliette Hohnen ve Tarquin Gorst - hepiniz pek çok farklı şekilde yanımda oldunuz.

Geçtiğimiz yılın büyük bir bölümünü geçirdiğim ve bu kitabın bazı bölümlerinin yazıldığı The Royal Marsden Hastanesi'nin tüm çalışanlarına, özellikle Asif Chaudry ve ekibine, John Williams ve sevgili kızlarına, Joyce Twene-

Dove ve benimle mükemmel bir şekilde ilgilenen tüm hemşireler. İster inanın ister inanmayın, hepinizi özlüyorum!

Son olarak, eşim ve menajerim Stephen'a ve çocuklarım Harry, Isabella, Leonora ve Kit'e. Bu yıl hepimiz korkutucu ve olaylı bir yolculuğa çıktık ve her biriniz bana cesaret ve güç vermek için yanımda oldunuz. Hepinizle gurur duyuyorum ve gerçekten siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

Ve tüm harika okuyucularıma; geçtiğimiz yıldan öğrendiğim bir şey varsa, o da anın gerçekten sahip olduğumuz tek şey *olduğudur*. Yapabiliyorsanız, kendinizi hangi koşullarda bulursanız bulun, bunun tadını çıkarmaya çalışın ve asla umuttan vazgeçmeyin - bu, biz insanları hayatta tutan temel alevdir.

Lucinda Riley
Haziran
2018

Yunan mitolojisi, Pleiades yıldız kümesi ve armillary spheres dahil olmak üzere serinin arkasındaki ilhamı keşfetmek için lütfen

Lucinda'nın web sitesine bakın <http://lucindariley.co.uk/>.

Web sitesinde ayrıca bu kitapta yer alan gerçek hikayeler, yerler ve kişiler hakkında bilgiler de yer alıyor: Bir Highland arazisi olan Alladale; Carmen Amaya; Sacromonte Mağaraları; İspanyol ingeneleri ve flamenko; ve beyaz geyikler.

Ay Kardeş

Tiggy'nin Hikayesi

Lucinda Riley İrlanda'da doğdu ve sinema, tiyatro ve televizyon oyunculuğunun ardından yirmi dört yaşında ilk kitabını yazdı. Onun kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiş ve dünya çapında on beş milyondan fazla satmıştır. Kendisi *Sunday Times* ve *New York Times*'ın en çok satan yazarlarındandır.

Lucinda şu anda evlat edinilmiş kız kardeşlerin hikayesini anlatan ve alegorik olarak ünlü yıldız takımyıldızının mitolojisine dayanan Seven Sisters serisini yazmaktadır. İlk üç kitap, *Yedi Kız Kardeş*, *Fırtına Kız Kardeş* ve *Gölge Kız Kardeş*, Avrupa'da en çok satanlar listesinde 1 numara olmuştur ve çok sezonlu bir TV dizisinin hakları şimdiden bir Hollywood yapım şirketi tarafından satın alındı.

Ayrıca Lucinda Riley

Sera Çiçeği

Uçurumdaki Kız

Pencerenin Ardındaki Işık

Gece Yarısı Gülü

İtalyan Kız

Melek Ağacı

Zeytin Ağacı

Aşk Mektubu

Yedi Kız Kardeş Serisi

Yedi Kız Kardeş Kız

Kardeş Fırtına Gölge

Kız Kardeş İnci Kız

Kardeş

İlk kez 2018 yılında Macmillan tarafından yayımlandı

Bu elektronik baskı 2018 yılında Macmillan an imprint
of Pan Macmillan tarafından yayımlanmıştır.

20 New Wharf Road, Londra N1 9RR

Dünya çapında ilişkili şirketler

www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-5098-4012-0

Telif Hakkı © Lucinda Riley 2018

Resim © Darren Baker/Alamy

Arka plan © Adrian Pope/Getty Images; Shutterstock

Lucinda Riley'nin bu eserin yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarım ve Patent
Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Pan Macmillan, bu kitapta veya kitapta atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi
üzerinde herhangi bir kontrole veya sorumluluğa sahip değildir.

Yayıncının önceden yazılı izni olmadan bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde
veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde)
kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletmez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma
sunamazsınız. Bu yayınlı ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde bulunan herhangi bir kişi cezai
kovuşturmaya ve tazminat taleplerine karşı sorumlu olabilir.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için www.panmacmillan.com adresini
ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir, e-bültenlere
kaydolabilir ve b ö y l e e yeni çıkan kitaplarımızdan her zaman ilk siz haberdar olabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

